

A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:

Laurell K. Hamilton:

Anita Blake-sorozat

Bűnös Vágyak

A Nevető Holttest

A Kárhozottak Cirkusza

Telihold Kávézó

Véres Csontok

Gyilkos Tánc

Égő Áldozatok

Sápadt Hold

Obszidián pillangó

Leláncolt Nárcisszusz

Merry Gentry-sorozat:

Árnyak csókja

LAURELL K. HAMILTON
ÉGKÉK BŰNÖK
ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 11.

agave
könyvek

Laurell K. Hamilton: Cerulean Sins
Copyright © Laurell K. Hamilton 2003

Hungarian translation © Török Krisztina, 2007

A magyar fordítás az alábbi angol kiadás alapján készült:
Laurell K. Hamilton: Cerulean Sins
Berkley Books, New York 2003

Fordította: Török Krisztina

ISBN: 978 963 711 872 2
Agave Könyvek
Felelős kiadó: Varga Bálint és Meznerics Gergő
A borítót és a kötetet tervezte: 'Sigmond Viktória
Felelős szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia
Olvasószerkesztő: Fejszés Éva
Korrektúra: Boncz Éva
Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 270788
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
Műfaj: Fantasy.

LAURELL K. HAMILTON
ÉGKÉK BŰNÖK

J-nek,

Aki többször mond nekem igent, mint nemet;
Aki mellett soha nem érzem hibbantnak magam,
És akitől a könyv címe származik.

Köszönet

Karennek és Bearnek, akik remek ötletekkel láttak el, hogyan szabaduljak meg a hulláktól. Joanie-nak és Melissának, akik eljátszottak Trinityvel, amikor a szörnyen elfoglalt anyukájának nem volt rá ideje. Trinitynek, aki sokszor egészen remekül eljátszott magában is, és így a könyv végére értem egyszer. Évről évre toleránsabb velem a kis drágám. Carniffexnek és Maerdának, akik a kutatásban voltak nagy segítségemre, és akiket már könyvekkel ezelőtt illett volna megemlítenem. Darlának, aki nélkül néha megállna az élet, és Sherrynek, aki pedig nem hagyja, hogy a házunk disznóóllá váljék. Robert Cooney őrmesternek, a st. louis-i főkapitányságról, akit bármikor zaklathattam a sürgősebbnél is sürgősebb kérdéseimmel. Sajnos a kéziratot nem volt ideje átolvasni, így a hibák, amiket esetleg elkövettem, egytől-egyig az én saram. És persze hálás köszönet az írócsoportomnak: Tom Drennannek, N.L. Drewnak, Rhett McPhearsonnek, Deborah Millitellónak, Marella Sandsnek, Sharon Shinnek és Mark Sumnernek.

1.

Szeptember eleje volt, így a halottkeltés szezonja – bár messze még Halloween – ezerrel dübörgött. Évről évre korábban beindul, pár év, és már csak a januárom lesz szabad. Nálunk, a Halottkeltő Rt.-nél is be volt táblázva minden halottkeltő, levegőhöz se jutotunk. Én sem, pedig nagy a munkabírásom. Aludni, sajna, néha nekem is kell.

Mr. Leo Harlan igazán nagyon hálás lehetett volna, hogy egyáltalán fogadtam. Nem tűnt hálásnak. Az igazat megvallva, semmilyennek sem tűnt. Legföljebb átlagosnak. Átlagosan magasnak, átlagosan barna hajúnak, átlagosan sem-nem-sápadt-sem-nem-pirosposzsgásnak. Szeme barna, a legátlagosabb árnyalatból. Mr. Harlanben, azt hiszem, az volt a legfigyelemreméltóbb, hogy nem volt benne az égvilágon semmi figyelemreméltó. Még az öltönye is átlagos – sötét, konzervatív, ami egyszerre divatjamúlt és modern már vagy húsz éve, és még a következő húszban is biztosan az marad. Inge fehér, nyakkendőjén pont a megfelelő méretű csomó; átlagos férfikezei ápoltak, de nem túlkényeztetettek.

A kulcsín jelen esetben oly' keveset árult el a belbecsről, hogy az már önmagában is érdekes, és pont ezért halványan zavarba ejtő volt.

Meghúztam a bögrémet, amin a frappáns „Koffein: ő méreg, mi éltet; Koffeinmentes: ő szunnyadó halál” felirat figyelmeztet mindenkit a kávé értelmére. Akkor tettem rá szert, amikor Bert, a főnököm suttyomban koffeinmentes kávéval töltötte fel a közös kávégépet, és egy hétig mindenki szédelgett, mint az őszi légy. Gondolta, a kutyának se fog feltűnni, de aztán valaki, aki még nem butult be teljesen, leleplezte a galádságot.

Mary, mindenki titkárnője Mr. Harlannek is hozott kávé, ott

állt érintetlenül az asztalom szélén. Azon a bögrén cégünk lógója díszelgett. Nem teljesen fedi a valóságot, hogy érintetlenül, mert amikor megkapta, egy aprót rögtön kortyolt belőle. Feketén kérte, minden nélkül, és mégis úgy itta, mintha ízetlen lötyty lenne, mint akit nem is érdekel az íz. Csak az illem kedvéért fogadta el, és passz.

Az enyémből bezzeg szinte kipúposodott a cukor, és fehér volt a tejszíntől. De valahogy kompenzálnom kellett a több hetes kialvatlanságomat. Nekem már a koffein és a cukor marad örökre a nagy táplálkozási piramis alapja.

– Támassza fel az őszömet, Ms. Blake – közölte tökéletesen átlagos dialektusban. A hangja is olyan volt, mint a külseje: átlagoságában átlagon felüli.

– Ezt már mondta.

– Mintha húzódozna, Ms. Blake.

– Csak szkeptikus vagyok.

– Gondolja, bejelentkezem, idejövök, és hazudok magának?

– Nem maga lenne az első – vontam vállat.

– Elhiheti, Ms. Blake, csakis azt mondom, amit szeretnék. Hogy visszahozza az őszömet. Ez az igazság.

Ezzel mindössze annyi bökkenő volt, hogy nem tudtam elhinni. Lehet, hogy ez már a paranoia, de a bal karomat ocsmányabbnál ocsmányabb hegek csúfítják: egy vámpír halandó szolgája támadta meg, s az „égő” keresztet nyomta az alkaromra, egy alakváltott boszi karmának tépésnyoma és persze az elmaradhatatlan vágások, amik a másik kettő mellett alig látható kis karcolásoknak tűnnek csupán. A jobb kezem csak jelenthethet a balnak az egyetlen, árva pengenyommal. Viszont a testemen, a kék szoknya és a selyem blúz alatt hegek garmadája lapul. Ez a jó a selyemben demokratiкус; nem hőzőng, ha nem makulátlan bőrre, hanem érdes, égett, ráncos hegekre simul. Egy szó mint száz, jogom van a paranoiám-

hoz.

– Milyen őset akarja felébreszteni, és minek? – kérdeztem mosolyogva, persze pontosan tudtam, hogy a szemeim nem mosolyognak. Ezen még dolgoznom kell, hogy ha mosolygok, akkor minden gesztusomban benne legyen az a mosoly.

Visszamosolygott, ugyanolyan mosolytalan szemekkel, mint az enyém. Csakis azért, mert úgy illet, hogy viszonozza. Amúgy ő sem volt éppen vigyorgós kedvében. Most azonban előrehajolt, hogy elvegye az asztalról a kávésbögrét. És kiszúrtam. Az öltönye bal belső zsebében egy tárcánál valami nagyobb és súlyosabb dolog lapult. Jó, lehetett volna ezer más dolog is, csak hogy nekem rögtön a hatlövetű opció ugrott be. És az első ráérzések nekem valahogy működni szoktak. Az már nem számít paranoiának, ha az emberre konkrétan vadászengedély lett kiadva.

Rajtam, Harlannel ellentétben, korrekt vállsúly volt, benne a stukker. Így azért nem éreztem magam olyan esetlennek, mondhattam, hogy egálban vagyunk, de ki akar löteret csinálni a saját irodájából?! Mindegy, pisztolya van, az fix. Vagyis, valószínű. Elképzelhető. Oké, lehetett akár egy túlméretezett szivartárca is... de ide a rozsdást, ha nem fegyver. Két lehetőségem maradt: vagy dagasztom a seggem, és igyekszem meggyőzni magam, hogy á, nem pisztoly az a dudor; vagy tényként kezelem, és ennek megfelelően járok el. Ha tévedek, ráérek később exkuzálni magam; ha igazam van, megúszom ép bőrrel. Inkább legyek tapló Anita Blake, mint udvarias hullá.

Valahol a családfája közepénél tartott, amikor félbeszakítottam. Amúgy is lecsúsztam a fa elejéről, szóval mindegy. Totálisan ráfíxálódtam arra a dudorra a zakó bal zsebében. Amíg nem járok a végére, felőlem aztán csücsülhet az angol királynő is a fa csúcán. Igyekeztem egész lényemmel rámosolyogni.

– Elárulná, Mr. Harlan, mi a foglalkozása? – kérdeztem.

Most először véltem rajta felfedezni a feszültség legapróbb jelét: mélyebb levegőt vett, és hátradőlt. Az első emberi gesztus. Az emberek általában ficeregnek, Harlan eddig tökéletesen mozdulatlanul ült.

Az emberek isten tudja, miért, de utálnak halottkeltők társaságában lenni. Valami miatt képtelenek lazán kinyögni, mit akarnak, miután beléptek ide. Idegesen tördelik a kezüket, ilyesmi. Harlan viszont egy cseppet sem volt ideges, csak ült velem szemközt, és üres tekintetével kedélyesen szemlélte a világot. Elég hátborzongató. Mibe, hogy hazudott, és nincs semmiféle ő, akit fel kellene támasztani. Mibe, hogy pisztoly sunyít a zakója zsebében. Így mégis csak kevésbé feltűnő, mintha vállszíjat húzott volna.

Egyre kevésbé tetszett nekem ez a Leo Harlan.

Óvatosan a mappámra raktam a bögrét. Első lépés: szabadítsd fel a kezeidet, Anita. Második lépés: elő a mordállyal! Azért még reméltem, hogy a második lépést nem kell meglépnem.

– Azt szeretném, ha feltámasztaná az egyik ösömet, Ms. Blake. Nem nagyon látom az összefüggést a munkám és a kérésem közt.

– Legyen olyan jó, és avasson be – mondtam, a mosoly pedig lassan elszivárgott a szemeimből.

– Már miért tenném?

– Hát ne tegye. Akkor viszont nem vállalom megbízást.

– A főnöke, Mr. Vaughn már átvette az előleget. Elfogadta a felkérést a maga nevében is.

– A helyzet az, hogy Bert már csak a pénzügyes főnök a cégnél – mosolyogtam megint, de kivételesen szívből. – A legtöbben teljes jogú partnerek vagyunk, mint egy ügyvédi irodánál; az igaz, hogy a pénzügy az ő kezében van, de már nem ő a főnök.

Az arca erre, ha lehet, még jegesebbre dermedt, teljességgel bezárult. Olyan lett, mint egy élettelen, vacak festmény, amin minden korrektül meg van festve, csak az a leheletnyi íz hiányzik

belőle. Az élet. Eddigi tapasztalataim szerint azok, akik így magukra csukják a saját arcukat, kivétel nélkül félelmetes lények. Pláne, ha emberek.

– Ez a változás elkerülte a figyelmemet, Ms. Blake – a hangja ugyanolyan kifejezéstelen maradt, mint eddig, csak egy árnyalattal mélyebbre váltott.

Vészcsengők és vészharangok zúgtak a fejemben, nem volt olyan madzag, amit ne rángatott volna meg; a vállam megfeszült, már csak a kezemre koncentráltam, amivel majd előkapom a fegyverem. Ösztönösen ment minden, már csak akkor eszméltem, amikor az ő keze is feljebb araszolt a szék karfáján. Mind a ketten igyekeztünk jobban pozicionálni magunkat, ha tűzharcra kerülne sor...

A feszültség szinte szikrázott a szobában, és ott volt előttem a bizonyosság. A szemeiből és a halvány mosolyából sütött felém. Ez már igazi mosoly volt. Tizedmásodpercek választottak el bennünket attól, amit egy ember a lehető legvégzetesebben megtehet egy másikkal. Tizedmásodpercek választottak el bennünket attól, hogy megöljük egymást. Vagy legalábbis megkíséreljük. Már nem is a szemét, hanem a testét figyeltem, lestem azt az árulkodó mozdulatot. A bizonyosság mind a kettőnk előtt nyilvánvaló volt.

– Bérgyilkos vagyok, de nem a maga fejéért jöttem, Anita Blake – zuhant bele a feszült csendbe kútba hulló kőként a hangja. Már erre a hangra kis híján fegyvert rántottam.

– Hanem? – kérdeztem nála jóval halkabban, de még mindig a mozdulatait figyeltem. A feszültség nem enyhült.

– Nem azért jöttem St. Louisba, hogy bárkit is megöljek. Tényleg az egyik felmenőmet szeretnem felkelteni hamvaiból.

– Miért? – nem hagyhattam annyiban. És a szememet sem vehettem le róla. Még mindig éreztem a feszültséget.

– Még egy bérgyilkosnak is lehet hobbjaja, Ms. Blake – a hang-

ja higgadt volt. De a teste feszes, mint az íj. Hirtelen kapcsoltam, nyilván épp azon volt, hogy ne álljon tőle égnek minden egyes hajszálam.

Végre leszakadtam hát a mozdulatairól, és az arcát vettem szemügyre. Még mindig riasztóan kifejezéstelenül nézett, de a szeme mélyén már megcsillant valami... talán jókedv.

– Mi olyan vicces?

– Legvadabb álmaimban sem hittem volna, hogy ilyen mértékben a sorsomat kísértem, amikor idejövök.

– Ezt meg hogy érti? – kérdeztem, és minden erőmmel kapaszkodtam az előbbi jeges feszültségbe. Hirtelen olyan végtelenül hétköznapien hangzott minden szava, hogy kezdtem magam hibbantnak érezni. Pisztolyt rántanék fényes nappal, és szétlőném a saját irodámat? Idiótán hangzik... ugyanakkor azokat a döglött szemeket még mindig nem melegítette át teljesen a jókedv. Így viszont máris nem olyan idióta a gondolat.

– Jócskán akadnak a föld minden szegletében olyanok, akik szívesen látnának holtan, Ms. Blake. Sokan közülük súlyos összegeket is kiadtak már ezért, de eddig még soha senki olyan közel nem jutott hozzá, mint most maga.

– Ez túlzás – csóváltam a fejem.

– Normális esetben tényleg az lenne. Csakhogy ma, mivel halottam már egymást magáról, nem a szokásos vállszíjamat vettem fel, így a fegyvert máshová kellett tennem. Akkor szúrta ki, amikor az előbb előre hajoltam, ugye?

Bólintottam.

– Ha elő is rántottuk volna, maga pár másodperccel megelőz. Ez az idióta zakózseb-tok egy nagy szar.

– Akkor minek erőlteti?

– Nem akartam azzal idegesíteni, hogy fegyvert viselek. Fegyver nélkül viszont soha nem megyek sehová, nálam ez alapelv.

Ezért próbáltam trükközni. Reméltem, hogy nem szúrja ki.

– Nem sok hiba volt – biccentettem elismerően.

– Kösz a biztatást. Ez persze nem változtat azon, hogy kiszúrta. És hogy majdnem rajtavesztettem.

Ebben viszont én nem voltam olyan biztos, de minek akadékoskodjam, ha épp nekem áll a zászló?!

– Elárulná végre, mit akar tőlem, Mr. Harlan? Már ha tényleg így hívják.

– Ahogy mondtam, szeretném, ha előszólítaná a sírból az egyik őszömet. Ez az igazság – egy pillanatra mintha elgondolkozott volna. – Minden szavam igaz volt. Különös – fűzte hozzá kissé meg-hökkenten. – Rég nem mondhattam már ilyet.

– Részvétem.

– Mármint miért? – ráncolta a homlokát értetlenül.

– Húzósz lehet, ha az ember soha nem mondhatja el az igazat. Engem halálba fárasztana.

Ezen megint elmosolyodott, azzal a félmosolyával, ami az igazságnak tűnt. Épp csak leheletnyit görbült felfelé a szája sarka.

– Nem nagyon gondolkoztam rajta – vontam meg a vállát. – Az ember megszokja egy idő után.

– Az is lehet – vontam meg én is az enyémet. – És ki ez az ősz, akit elő kellene szólítanom? És miért?

– Mit miért?

– Miért pont erre az őszére kíváncsi?

– Fontos ez? – kérdezte.

– Nem kérdezném, ha nem lenne az.

– Mert?

– Mert alapelvem, hogy nem szabad a holtakat jó ok nélkül zaklatni.

– Tele a város halottkeltőkkel, akik minden este zombikat rángatnak elő a sírjukból csak a vicc kedvéért.

- Persze – bólintottam. – Miért is nem megy akkor hozzájuk? Kérdés nélkül megtesznek magának bármit. Csak pénze legyen.
- Kétszáz éves tetemet is képesek előszólítani?
- Azt már nem – csóváltam a fejem.
- Azt hallottam, hogy egy halottkeltő bárkit és bármit képes előhívni a sírból, már ha hajlandó emberáldozatot tenni – mondta nagyon halkán.
- Ne dőljön be a pletykának, Mr. Harlan. Akadnak olyan halottkeltők, akik emberi áldozat segítségével tényleg képesek előhívni pár száz éves halottakat is, ez azonban illegális. A gyilkosság miatt, ugye.
- A pletyka szerint a maga praxisában már erre is volt példa.
- A pletyka szerint lehet; viszont én még soha nem mutattam be emberáldozatot.
- Ezek szerint az én felmenőmet sem tudja előhívni – jelentette ki ténszerűen.
- Nem ezt mondtam.
- Szemei elkerekedtek. Azt hiszem, meglepődött. Szerény mimikájából ítélve.
- Emberáldozat nélkül képes előszólítani egy majdnem kétszáz éves hullát?
- Bólintottam. Naná.
- Ilyen pletykát is hallottam, de nem hittem el.
- Azt elhitte, hogy emberáldozatot mutatok be, de azt nem, hogy szabad kézzel, védőháló nélkül is képes lennék előhívni egy kétszáz éve meghalt ember maradványait?
- Azt megszoktam, hogy az emberek halomra ölik egymást – vonta fel a szemöldökét. – Olyat viszont még soha nem láttam, hogy valaki életre hív egy hullát.
- Maga egy mázlista.
- Akkor mégiscsak előszólítja az őszömet? – ismételte meg a

kérdést. Hogy nem un rá.

– Amint mond egy jó okot.

– Magát aztán nehéz kizökkenteni, igaz, Ms. Blake?

– Pitbull-természetem átka, Mr. Harlan – mondtam széles mosollyal.

Lehet, hogy túlságosan is sokat forgolódom rossz emberek közt, mármint velejükig rosszak közt, de nem tehetek róla, most, hogy már tudtam, hogy Leo Harlan nem engem szándékozik levadászni, és még csak nem is valamelyik haverért jött St. Louisba, kezdtem megkedvelni. Hogy ezt miért hittem el neki? Azért, amiért először nem. Úgy hívják, ösztön.

– Az első bevándorlóig felgöngyölítettem már a felmenőimet, Ms. Blake. Az az ősapám viszont, aki áthajózott az öreg kontinensről, semmilyen nyilvántartásban nem szerepel. Nyilván nem a saját nevét adta meg. Csakhogy, amíg azt nem tudom, nem tudok tovább nyomozni. Pedig a családfámról még hiányzik az európai vonal. Meg kell tudnom az igazi nevét.

– Előszólítom, maga megkérdi a nevét, meg hogy mi nem volt okés az óvilágban, és megy is vissza a sírba? – konkretizáltam a kérdést.

– Ahogy mondja – bólintott Harlan.

– Ez elfogadható oknak tűnik.

– Akkor megteszi – mondta.

– De nem lesz olcsó. Azt hiszem, szerénység nélkül állíthatom, hogy én vagyok az egyetlen halottkeltő az országban, aki egy ilyen matuzsálemi hullát is képes előszólítani emberáldozat nélkül. Mondhatjuk, nincs konkurencia. Ugye érti?

– A szakmámban magam is hasonlóan kiemelkedő reputációval bírok, Ms. Blake – próbált szerénynek tenni. Nem jött össze, csak úgy ragyogott büszkeség azokban az ijesztően hétköznapi szemeiben. – Meg tudom fizetni, ne aggódjon.

Gorombán sokjegyű összeget mondtam. Meg se rezdült, csak a belső zsebe felé indult a keze.

– Meg se próbálja – intettem.

– Csak a hitelkártyámat akartam, Ms. Blake – de nem erőltette, visszahúzta a kezét, és kitárta a tenyerét, hogy jól lássam, nincs benne semmi.

– Jobbat mondok. Mindent megbeszéltünk. A papírmunkát és a pénzügyeket intézze el kint a kollégákkal. Mások is várnak még rám.

– Legyen úgy – biccentett somolyogva.

Felállt, felálltam. Egyikünk sem tervezett kezet fogni. De az ajtónál megtorpant. Kicsit távolabb álltam tőle, általában rendesen kikísérem az ügyfelet. De most nem ártott a hely. Ha akcióra kerülne a sor.

– És mikor? – kérdezte.

– A héten már el vagyok havazva. Mit szólna a jövő szerdához vagy csütörtökhöz?

– És a hétfő meg a kedd? Azzal mi történt?

– Zsufi – vontam vállat.

– Az előbb azt mondta, „a héten már el vagyok havazva”. Szó szerint idéztem. Utána meg már szerdáról beszél.

Még egyszer megvontam a vállam. Régebben pocsékul hazudtam; hát a helyzet nem sokat javult, csak okaim változtak.

– Úgy értettem, hogy a következő két hetem szinte teljesen tele van már – javítottam ki magam rezzenéstelen arccal.

Hosszasan és mélyen a szemembe nézett, egész komolyan elkapott a pislogási vágy, de leküzdöttem. Álltam a tekintetét.

– Jövő kedden telihold – jegyezte meg csendesen.

Hoppá. Ez gyomorszájon ért, szóval igyekeztem nem mutatni. Szerintem az arcomról sikerült is leradírozni a meglepődést, csak a testem buktatott le. Vállaim megfeszültek, kezem ökölbe szorult.

Az emberek általában csak az arcodat veszik, de Harlan nem tartozott általában az emberek közé. A francba.

– Ú, telihold. A mindenit. És akkor meg mi van? – próbáltam a lehető legtermészetesebben hangozni.

– Maga nem az a ravasz típus, mi? – húzta félmosolyra a száját.

– Valóban nem, mivel azonban éppen nem ravaszkodom, ez nem is gond.

– Ms. Blake, kérem – énekelte szinte feddően. – Ne sértsen meg. Ne nézzon ennyire kezdőnek.

Nagy volt a kísértés, hogy ne vágjam a képébe, hogy ha egyszer az. Dehát először is, ez semmiképpen sem volt igaz; másodszor, kissé idegesített, vajon mire akar kilyukadni. Mindenesetre én ugyan nem avatom be az életembe. Persze, minél kevesebbet árulsz el magadról, annál jobban felhúzol másokat.

– Nem néztem kezdőnek.

Összeszaladt a szemöldöke, ami szerintem a mosolyhoz hasonlóan az igazi Harlan gesztusa volt. Kikandikált néha a maszk alól.

– A madarak azt csicseregik, hogy hónapok óta kihagyja telihold éjszakáját – mondta hirtelen nagyon komolyan. Nem volt benne semmi fenyegető, inkább mintha valami illetlenséget vétettem volna, mondjuk a villával piszkáltam ki a fekete bélést a körmöm alól, vagy hasonló, és úgy érzi, nem árt figyelmeztetni a modortalanságomra.

– Nem lehet, hogy esetleg wicca vagyok? Mert a wiccáknak a telihold éjjele ünnepnap. Vagy ünnepéj.

– Esetleg wicca, Ms. Blake?

Nem vagyok a szócsaták nagymestere.

– Nem, Mr. Harlan, nem vagyok wicca.

– Akkor miért nem dolgozik teliholdkor? – kérdezte, és olyan igyekezettel vizslatta az arcomat, mintha a kérdésnél sokkal, de sokkal több múlna a válaszon.

Tudtam, mit akar hallani. A vallomást, hogy valamiféle alakváltó lennék. A gond csak az, hogy nem vallhatok be ilyesmit, mert nem vagyok az. Az első és egyetlen emberi Nimir-Ra, azaz leopárd királynő vagyok, a megöröklött leopárdfalkámnak a királynője. Akkor sikerült őket megörökölnöm, amikor kicsináltam a vezetőjüket. Nem volt más választásom, ha én őt nem, ő engem.

Sőt, a helyi farkasok Bölverkje is vagyok, ami testőrnél több, hóhérnál kevesebb. A Bölverk az, aki megteszi mindazt a sok rondaságot, amihez az Ulfricnak nem fűlik a foga. Vagy egyszerűen csak nem teheti meg, és kész. Az Ulfric egyébként Richard Zeeman, akivel jó pár éve már hol járunk, hol nem, amolyan se veled, se nélküled kapcsolatban. Most épp a se veled fázisnál tartunk, a nagyon is se velednél. „Nem akarok olyan szerelmet, aki még nálam is otthonosabban érzi magát a szörnyetegekkel.” Ez volt az elbocsátó szép üzenet. Mit lehet erre mondani? Vesszek meg, ha tudom. Azt mondják, a szerelem mindent legyőz. Akik ezt mondják, hazudnak.

Nimir-Raként és Bölverkként is sokakért voltam felelős. Azért vettem ki mindig a telihold éjszakáját, hogy kéznél legyek, ha kellek. Ilyen egyszerű. De nem kötöm Leo Harlan orrára.

– Megesik, hogy pihizek, Mr. Harlan. Ha a pihenőnapom történetesen teliholdra esik, hát az csakis a véletlen műve.

– Rossznyelvek szerint pár hónapja összeakadt egy alakváltóval, aki csúnyán megsebezte, és azóta maga is... – ugyanazon a monoton, megingathatatlan hangon kérte számon, mint eddig, de most kivételesen nem zökkentem ki. Erre fel voltam készülve, ráadásul még csak hazudnom sem kellett, mert nem volt igaz.

– Nem vagyok alakváltó, Mr. Harlan.

– Csakhogy én nem hiszek magának, Ms. Blake – húzta össze a szemét.

– Nem igazán izgat, hogy hiszi-e vagy sem – sóhajtottam. – A

likantrópiának semmi köze a halottkeltéshez.

– Pletykálják még azt is, hogy abban maga a legjobb. De maga folyton azt mondja, hogy ne higgyek a pletykának. Tényleg olyan nagyon jó?

– Még jobb is.

– Azt mondják, egész temetőket is előszólított már. Egyszerre.

– Ez amolyan csajozós duma – vontam vállat.

– De igaz?

– Számít ez? Elmondom még egyszer: elő tudom szólítani az őst, Mr. Harlan. És azon kevesek közé tartozom, akiknek ehhez nincs szüksége emberáldozatra. Ha nem én vagyok az egyetlen – szakmai mosolyomat villantottam rá, azt amelyik olyan fényes és üres, mint egy villanykörte. – Jövő szerda vagy csütörtök megfelel?

– Kint megadom a mobilszámomat, bármikor elérhet. Éjjel is – bólintott.

– Egyébként sürgős a dolog?

– Fogalmazzunk úgy, hogy sosem tudhatom, mikor fut be egy csábító ajánlat. Amire nehezen tudnék nemet mondani.

– De nem a pénz miatt.

– Nem, valóban nem a pénz miatt, Ms. Blake. – Kezdttem unni a mosolyát. – Pénzem még több is mint kell. A kihívás, az számít. Meg az újdonság. Az mindig rabul ejt.

– Azért csak vigyázzon. Bármikor szembe találhatja magát egy igazán ronda döggel. Ami még magánál is elvetemültebb.

– Olyannal még nem találkoztam.

– Akkor maga vagy veszedelmesebb, mint amilyennek látszik – babsalyogtam rá –, vagy nem a megfelelő emberekkel tartja a kapcsolatot.

Megint egy hosszú farkasszem következett. Egy idő után már én sem mosolyogtam, az én szemem is ugyanolyan döglött lett,

mint az övé. Agyamat végtelen csendesség öntötte el, az a bizonyos fehér zaj, a végtelen béke és mozdulatlanság mezője, ahol ölni tudok. Ahol nem fáj semmi, ahol nem is érzek semmit. Elnézve az üres tekintetét, felébredt bennem a kíváncsiság, vajon az ő agyában is ugyanez a fehér zaj és üresség árad el, amikor gyilkol, és már majdnem meg is kérdeztem. Aztán mégsem, mert átfutott az agyamon, hogy mi van, ha mégis hazudott, megvezetett, és most mégis le akar löni. Akkor mindjárt előkapja a belső zsebéből a pisztolyt. És akkor már érteném, miért izgatta annyira, hogy tényleg alakváltó lettem-e. Pár súlyos szívdobbanás erejéig azt hittem, meg kell ölnöm Mr. Leo Harlant. Már nem féltem, nem aggodalmaskodtam; készen álltam. Az ő döntése. A nagy választások örökké tartó másodperce pergett, amin életek múlnak.

Aztán megrázta magát, mint egy kacsa, amikor kimászik a partra, és helyrerázza a tollait.

– Épp eszébe akartam idézni, hogy nagyon is veszedelmes vagyok, de aztán beláttam, hogy nem lenne annyira jó ötlet. Az ember ne böködjön egy csörgőkígyót, még ha hosszú is a botja – mondta.

– Remélem, nem hazudott nekem, Mr. Harlan – feleltem halkán és lassan, agyam még mindig nem tért vissza arról a fehérén zizgő, xanaxos helyről. És a nyugtalanító mosolya nem sokat lendített.

– Én is ugyanezt remélem önről, bizony, Ms. Blake.

És ezzel a bizarr végszóval kitárta az ajtót, majd a tekintetét egy pillanatra se véve le rólam, kilépett, és gyors, határozott mozdulattal becsukta maga mögött. Én meg álltam ott az adrenalinpocsolyámban.

Nem a félelemtől remegett a kezem, hanem az adrenalinsokktól. Nem elég, hogy halottkeltő vagyok és hivatalos vámpírhóhér? Ennyi nem elég? Muszáj még a legrázósabb ügyfe-

leket is nekem passzolnia a sorsnak?

Tudom, nem kellett volna májerkednem Harlannel, de ha egyszer ez volt az igazság. Tényleg vigyázzba tudom vágni a zombiját, ahogy senki más az egész országban, emberáldozat nélkül. És az is zihérfix, hogy ha én nem vállalom, elmegy valaki máshoz, aki morálisan és professzionálisan is gyengébb nálam. Néha az ember nem azért áll le az ördöggel, mert olyan fene nagy kedve van hozzá, hanem mert tudja, hogy ha ő nem, megteszi majd más.

2.

A Lindel Temető modern hely, ahol a kis fejkövek alig térdig magasodnak ki a gyepből, és a könnyebb főnyírás miatt virágot sem szabad ültetni. Oké, nyilván praktikus, de éjjel olyan üres, hogy az már önmagában is hátborzongató: a sötét semmibe elnyúló kietlen tér apró, hosszúkás árnyak sorával. A Holdon lehet ilyen elhagyatott a táj; és kábé ennyire szívmengető. Én a magam részéről a klasszikus temetőkre bukom, nagy síremlékekkel, családi kriptákkal, szomorúan a sírra boruló kőangyalokkal és szemüket ájtatosan a mennyek felé fordító, imára kulcsolt kezű Máriákkal. Egy temető igenis emlékeztesse az élőket, hogy valahol vár ránk a mennyország. A halál nem csak egy lyuk a földben.

Azért voltam itt, hogy előszólítsam a sírjából Gordon Benningtont, aki a lezárt rendőrségi nyomozás szerint baleseti halált szenvedett, csak hogy a Fidelis Biztosítás ragaszkodott az öngyilkossághoz. Leginkább azért, mert így nem kellene többmillió dolláros biztosítási kártérítést tejelni az özvegynek. Így inkább vállalták az én szinte csillagászati megbízási díjamat, hátha. Még mindig jobban járnak. Nem mondom, hogy olcsójános vagyok, sőt; de azért a biztosítási összeghez képest az én munkadíjam filéres apróság.

Három külön kupacban parkoltak az autók. A két szélső kupac közt bő tíz méter távolság volt, ráadásul közéjük még beparkolt egy matricás meg egy civilnek látszó rendőrautó. Ne is kérdezze senki, mitől vagyok benne olyan biztos, hogy azzal is zsaruk jöttek, tudom, és kész. Azért volt a nagy távolság, mert Mrs. Bennington és a Fidelis vezető ügyvédje ellen is kölcsönös távolytartó végzést adott ki a bíróság.

A magam részéről én is megtartottam a távolságot mind a há-

rom csoporttal szemben, és a temető legszélén álltam le a Grand Cherokee dzsipemmel. Új szerzemény volt, részben abból a biztosítási pénzből, amit a nemrég jobblétre szenderült Country Squire-ömért csengetett ki az én biztosítóm, bár ők sem szívesen tették. Egy ideig igen szkeptikusan fogadták a tényt, hogy vérhiénák szedték darabokra, rám szabadítottak fél tucat szakértőt, akik még a vérnyomokat is leméricskelték. Végül aztán csak fizettek, de a biztosításomat felmondták. Most egy másik társaságnak rovom le havonta a díjat, de csak akkor lesz teljes körű a biztosításom, ha két éven keresztül sikerül megúsznom minden balesetet. Nagy rá az esély, mondhatom. Csoda, hogy teljes mellszélességgel Mrs. Bennington mellett álltam? Nem mintha számított volna. És persze ki a halál szimpatizálna egy biztosítóval, aki egy özvegyet a három árvájával igyekszik kiforgatni jogos járandóságából?!

Mint kiderült, a Fidelis autói közelében sikerült leállnom. Arthur Conroy, az ügyvéd már sasszézott is felém széttárt karokkal. Középmagas, kopaszodó, szőkés pali volt, aki a kopasz foltjára cselesen ráfésülte a maradék haját. Nem mintha leplezte volna a hajhiányt... legjobb része még a szeme lehetett volna az ezüstkere-tes szemüveg mögött, már ha lett volna színe a szemöldökének meg a pilláinak, így viszont csak a nagy szürke szemek villogtak, csupaszon. Mint egy béka, futott át az agyamon. Persze, lehet, hogy csak a sok rossz biztosítás tapasztalat tett kíméletlenné. Lehet.

Conroy mögött falnyi embertömeg közeledett sötét öltönyben. Kezet ráztam vele, aztán megpislogtam a két egynyolcvan feletti alakot.

– Hozott testőröket? – kérdeztem.

– Hogy jött rá? – nézett nagy meglepetten.

– Ordít róluk, Mr. Conroy.

A másik két Fidelises csókával is kezet fogtam, de a testőrök-

kel nem. Nem szokás. A legtöbbjük még akkor sem fog kezét, ha az ember nyújtja neki. Talán lerombolná a kemény-csávó-vagyok imidzsüket. Vagy egyszerűen csak szabadon akarják tudni mindkét kezüket. Foglalkozási ártalom. Nem tudom. Mindenesetre, meg sem kíséreltem a parolát. Az egyik, a szélesebb és sötétebb viszont rám mosolygott.

– Szóval maga Anita Blake.

– Hát maga?

– Rex vagyok. Rex Canducci.

– A Rex igazából is a keresztnéve? – kerekedett el a szemem.

– Nem – fakadt nagy hahotára, ami csak a férfiak torkából szakad fel néha, általában olyankor, ha egy nőt kell kinevetni.

Nem is próbáltam rákérdezni, hogy akkor mi az igazi, nyilván valami kínos, mint a Florence vagy a Tyler. A másik testőr meg se rezzent. Szőke fejéből némán vizsgálgatott a fakó szemeivel. Nem jött be.

– És maga kicsoda? – fordultam hozzá.

Úgy pislogott, mint akit kizökkent a kérdés. Az emberek általában nem vesződnek a testőrökkel, vagy azért, mert gőzük sincs, hogy kell velük viselkedni, mert még soha nem láttak testközélből ilyet; vagy azért, mert már volt nekik, és szükséges bútordarabnak tekintik őket, akik csak a bajban érdekesek.

– Balfour – nyögte ki némi habozás után.

Vártam kicsit, hátha befejezi, de semmi.

– Csak így, egyszerűen? Balfour, mint Madonna vagy Cher? – kérdeztem türelmesen.

Szemei összeszűkültek, a válla megfeszült, hirtelen a robbanás előtt álló fenyegető tömeggé változott. Ezt aztán nem úgy kihozni a sodrából. Izomzata félelmetes, aláírom, de gyanús, hogy itt meg is áll a tudomány.

– Nem hittem volna, hogy ilyen alacsony – próbálta Rex gyors

tréfával oldani a feszítést.

Balfourból erre ki is szállt a fáradt gőz. Már jó ideje dolgozhatnak együtt, ha Rex ilyen pontosan érzi, mire érzékeny a kolléga. Rex rendben volt, de Balfour fix, hogy mindent túlreagál, ha vész van. Rex nem.

Ekkor hangosabb szavak ütötték meg a fülemet, egy nő pattogása. Bakker. Pedig megmondtam Mrs. Bennington ügyvédjeinek, hogy ne hozzák ide. Vagy beleszartak abba, amit mondtam, vagy rajtuk is átgyalogolt a hölgy.

Az egyik civil ruhás rendőrrel vitázott, aki igyekezett rávenni, hogy tartsa a végzésben kiszabott tíz métert. Pár hete lecsavart egy maflást a bíróságon Conroynak, aki csuklóból visszaadta. Mire a heves özvegy úgy állcsúcsra kapta, hogy az ügyvéd úr seggen landolt a bíró pulpitusára előtt. Ezen a ponton léptek közbe a törvénytisztogatók.

Saját szememmel láttam, én is amolyan szakértőféleséggént léptem fel a tárgyaláson. De ma este minden eldőlt. Ha Gordon Bennington kikel a sírból, és azt mondja, hogy baleset volt, akkor a biztosító tejel. Ha azt mondja, öngyilkosság, akkor nem tejel. Ennyi. Mrs. Bennington elbúcsúzhat a nagy zsetontól. Kénytelen voltam Mrs. Benningtonozni, a Ms.-t nem viselte el. A feleség és háziasszony típus volt, aki csak úgy érzi magát embernek és nőnek, ha valakinek az asszonya. Ha neki így jó, felőlem aztán lehet Mrs. Bennington bármeddig.

Mély levegőt vettem, és felénk indultam. Közben elballagtam a rendőrkocsi és a rátámaszkodó egyenruhás falkájához, aki a Fidelit tartotta szemmel. Lehet, hogy így osztották le, az ő sara, ha Conroy szegi meg a végzést. Köszöntem neki, ő viszonzta.

Lehet, hogy csak a testőrök nem jöttek be neki egyébként, azért stírozta annyira a másik csoportot. Mondjuk, meg is tudom érteni, ketten együtt vagy fél mázsát ráverték volna. Elég kis nyeszlett

rendőr volt, ártatlan képpel, mint aki még nem tört bele a munka rutinjába. Mint aki még azt sem igazán döntötte el, hogy akarja-e egyáltalán ezt a melót.

Mrs. Bennington időközben már ordibálni kezdett a civil ruhás tiszttel, aki pedig olyan megértően dörögve igyekezett őt visszafogni.

– Azok a szemetek fizetik a nőt! Nyilván ráveszi majd Gordont, hogy azt mondja, amit ők akarnak! – visította.

Jaj, istenem! Ha nem magyaráztam volna már el vagy ezerszer, hogy a hullák nem hazudnak! Persze, csak a bíró meg a zsaruk hitték el, a Fidelis nyilván úgy volt vele, hogy ők fizetnek, ez az ő malmukra hajtja majd a vizet. A nő dettó.

Ebben a pillanatban észre is vett. Magas sarkain ellátott a rendőr feje felett, aki nyilván nem volt egy égimeszelő. Mrs. Bennington viszont jól megnőtt.

Megpróbált elnyomulni mellette, de a zsaru oldalra lépett, és útját állta. Nem kapta el a karját, meg semmi, de a vállán fennakadt a csaj. Ezen meg is hökkent rendesen, még a szava is elállt egy pillanatra.

– El az utamból – rendelkezett végül.

– Ms. Blake a bíróság utasítására van itt, asszonyom – jött a mély, mormogó hangon a válasz. – Csak a munkáját végzi.

Szimpi emberke volt, őszes haja a feje tetején kicsit lenőtt. Nem hinném, hogy divatozott, egyszerűen csak nem jutott el fodrászhoz.

A nő megint nekifutott, megpróbálta félretolni az útból, de ebbe azért beletört a bicskája. A férfi magas nem volt ugyan, de stabilan állt a földön, masszívan, mint egy izomtömb. Ezt ugyan nem tolja odébb. Erre ő is rájött, indult is, hogy kikerülje, és kedvére megtéphessen végre.

A rendőr nem tehetett mást, minthogy elkapja a karját, még

mielőtt tényleg nekem esik. Mrs. Bennington pedig már emelte is a kezét, hogy megmutassa, nem tréfál, amikor a mély, duruzsoló hang megállította. Különös hang volt, bár nem emelte meg, mégis tisztán csengett a hűvös őszi éjszakában.

– Ha megüt, megbilincselem, és a kocsim hátsó ülésén várja végig az egész hercehurcát.

Az özvegy hezitálgatott kicsit, keze a levegőben, de végül nem ragadtatta el magát. Lehetett valami a rendőr arcán, ami súlyt adott a szavainak.

Nekem már a hangja is elég lett volna. A csaj helyében nem sokat vacillálok.

– Visszavonom a jelvényét, ha csak egy ujjal is hozzám ér – hepciáskodott még a mihez tartás végett.

– Ha megüt egy rendőrt, áthágja a törvényt, Mrs. Bennington – közölte válaszul a rendőr.

Még a holdfényben is egyértelműen kivehető volt a mértéktelen döbbenet a nő arcán. Mintha csak most jönne rá, hogy a törvények rá is vonatkoznak. Ez alaposan megcsapolta az energiáit. Vissza is ment az ügyvédekhez, akik a kocsijához kísérték, el a szimpi rendőrtől.

Azt hiszem, már csak én maradtam hallótávolságban, és csak én hallottam a halk kommentárt.

– Ha az én feleségem volnál, én is golyót nyeltem volna.

Ezen muszáj volt nevetni. Mérgesen fordult felém, de az arcom megszelídítette. Ő is elmosolyodott.

– Maga hozzám képest oltári mázlista. Én már többször is kénytelen voltam találkozni Mrs. Benningtonnal – próbáltam vigasztalni.

Kezet fogtunk, kemény, határozott szorítása volt. Még egy jó benyomás.

– Nicols hadnagy. És részvétem, hogy találkoznia kellett ezzel

a... – bizonytalanul elharapta a mondat végét.

– Hibbant tyúkkal – fejeztem be helyette. – Gondolom, ezt a kifejezést kereste.

– Határozottan. Alapvetően együttérzek az özvegygel, aki csak azt kéri, ami neki jár. De Mrs. Benningtonnal személyesen valahogy nem könnyű együttérezni.

– Nekem is feltűnt – mosolyogtam még szélesebben.

Felkacagott, és egy csomag cigit halászott elő a zsebéből.

– Nem zavarja?

– Szabadtéren nem különösebben. És most megérdemli. A mi csodás Mrs. Benningtonunk személye már épp elég ok.

– Ha Gordon Bennington, ne adj isten, azt találná mondani, hogy önkezűleg végzett magával – itt megcsóválta a fejét, és gyakorlati mozdulattal kiütött egy cigit a csomagból. – Hát ez a nő ámokfutásba kezd. Arra nem terjed ki az engedélyem, hogy lepufantsam, pedig más eszközöm nem nagyon lesz, hogy megállítsam.

– Esetleg majd ráülnek az ügyvédei. Ahhoz elegenden vannak, hogy visszafogják. Talán.

– Kib... kiborít, mennyire nem érnek semmit azok az alakok – mondta, ajkai között a dekkal. – Rezelnek, hogy bebukják a megbízási díjukat.

– Kibaszottul nem érnek semmit, inkább ezt akarta mondani, hadnagy, ha nem csalódom. Merthogy kibaszottul nem érnek semmit.

Annyira nevetett, hogy még a cigit is kivette a szájából.

– Kibaszottul nem, az tuti – bólogatott közben.

Aztán visszadugta a cigit, és elővett egy nagy, fém öngyújtót, amelyet ma már alig látni, fellobbantotta a narancsszín gígalángot, és rágyújtott. Majd visszapattintotta a fedelét, és már a zsebébe is süllyesztette. Embereset szippantott a cigiből, én meg ösztönösen

is léptem egyet hátra, hogy ne rám jöjjön a füst, pedig kint voltunk a szabadban, és a szél úgyis felkapja. És Mrs. Bennington bárkit masszív dohányossá tenne. Vagy alkoholistává?

– Nem tudna kérni még pár embert?

– Lepuffantani azok se puffanthatnák le – vont vállat Nicols.

– Viszont élő bástyaként elállhatnak az útját, és akkor nem lehet kárt senkiben.

– Egy vagy két egyenruhást még talán hívhatok, annál többet semmiképp. Elég jó kapcsolatai vannak a pénze miatt, ami lehet, hogy alaposan megszaporodik a mai este után. De olyan baszottul kellemetlen egy néember – láthatólag legalább olyan jólesett neki a káromkodás, mint a cigi. Mintha a gyászoló özvegy melletti kénytelen visszafogottság kegyetlenül kimerítette volna.

– Kezd megkopni a politikai befolyása?

– Címlapra került, ahogy kiütötte Conroyt. És a támogatói, akik nagyon is magasan ülnek, kezdenek aggódni, hogy balhész ügy lesz ebből, a balhét meg nagyon nem csípi.

– Szóval kezdenek kifarni, ha esetleg még kellemetlenebbé válna a néember? – nyomtam meg a tőle átvett szakszót.

Hatalmasat szippantott, és a füstöt lenntartotta, mintha jointot szívna, nem sima dekket, aztán az orrán-száján kipöffentette.

– Kifarni. Így is lehet mondani.

– Meg úgy is, hogy menekülnek a süllyedő hajóról, mint a patkányok.

Megint nagyot kacagott, majd belefulladt a füstbe, de nem bánta.

– Nem tudom eldönteni, hogy tényleg maga ennyire vicces, vagy csak ennyire kellett már egy jó nevetés – törölgette a szemét.

– A stressz teszi. A legtöbben abszolút nem találunk viccesnek.

– Azt már hallottam magáról, hogy igazi minden-lében-kanál – sandított rám a meglepően világos szemeivel. Mibe, hogy napfényben világoskék! – Akinek sikerül mindenkiben felcseszni az

ideget.

– Igyekszik az ember lánya – rántottam egyet a vállamon.

– Viszont akik azt mondták, hogy minden-lében-kanál, azt is hozzátették, hogy attól még frankón lehet magával együtt dolgozni – mosolygott. Aztán elhajította a csikket. – Pontosabban azt, hogy több tucatnyi kollégájuk helyett inkább magára bízna az életüket, Ms. Blake.

Erre már belém szorult a nagy okosság. Rendőrök közt nincs is ennél nagyobb bók. Mert ők tényleg tudják, mi az a veszély.

– A végén el fogok pirulni, Nicols hadnagy – mondtam a szememet lesütve.

– Zerbrowski szerint maga nem az a pirulós fajta – mondta, miközben a még mindig parázsló csikket szemlélte a fehér kavicson.

– Zerbrowski egy élvhajász seggfej. A mókás fajtából.

– Úgy bizony, de mennyire – kuncogott, mint egy pajkos óriás, és széttiporta a parazsat. Kihuny az a kis fény is. – A feleségét ismeri?

– Katie-t? Hogyne, találkoztunk már párszor.

– És maga érti, Zerbrowskinak hogy sikerült behálóznia?

– Életem legnagyobb talánya.

– Hívok még egy járorkocsit, két fakabáttal – sóhajtotta. – Esünk túl ezen a szaron, és szabaduljunk meg a hibbant népektől.

– Úgy legyen – csatlakoztam.

Indult is, hogy hívja az erősítést, én meg visszaballagtam a kocsimhoz a felszerelésemért. Mivel a felszerelésem részben egy baszom hosszú bozótvagóból áll, az utolsó pillanatig a kocsiban szoktam hagyni. Valami miatt eléggé beparáztatja az embereket. Próbálom nem nagyon beparáztatni a két testőrt meg a szimpi zsarut. Az fix, hogy Mrs. Benningtont semmivel se sikerülne. Ahogy az is, hogy a kedvére tenni se nagyon.

3.

A zombikeltő felszerelésem elfért egy szürke sporttáskában. Ismerek halott-keltőket, akik direkt erre a célra gyártott táskákban cipelik a hókuszt-pókuszt, még olyat is láttam, ami asztalkává nyitható, mint egy bűvésztáska, vagy amilyennel az utcai árusok járnak. Nekem csak az a lényeg, hogy minél kisebb legyen a pakk, és hogy semmi ne karcolódjon meg, törjön el. És csak a legszükségesebbekre szorítkozom. Minek villogjak? Ha valaki showra vágyik, menjen a Kárhozottak Cirkuszába, ahol nagy csinnadratta közepette kúsznak elő a sírból a zöldes zombik, és színészek sikonyáznak a műrémülettől. Én nem bűvészek, hanem halottkeltőnek jöttem. Pont.

Minden Halloweenkor szabályosan meg kellett küzdenem Berttel, aki folyton a nyakamba akarta varrni a mókás kedvű megbízókat, akik tréfa kedvéért előszólitott hullákkal kívánták borzolni a saját kedélyüket napszálltakor. Minél veszedelmesebb lett a hírem, annál inkább engem követeltek. Egy-két éve végül úgy sikerült Bertet leállítanom, hogy beajánlottam, ha rémület kell a népeknek, viszem az elefántlövőmet, és mindenkit jól megrémisztek, hogy hallomra lövöm. Na, ez érv volt. Azóta Bert sem nyaggat a halloweeni megbízásokkal.

Régebben speckó kencével kentem be az arcom, kezeim és a szívem tájékát. Állítólag ez segít megnyílni a túlvilági erők előtt. És bár nosztalgiával gondolok a rozmaring karácsonyt idéző illatára, de amióta vészhelyzetekben minden további nélkül összejött a halottkeltés a kence nélkül is, nem használom. Bent lapul a táskám fenekén, de csak biztos, ami zihér alapon. Egyébként egész Amerika hisz a füvek erejében, konkrét népi hiedelem, hogy erősíti a pszichés képességeket. Nem tudom, nem akarok senkivel sem

vitatkozni, én még soha nem éreztem hiányát.

Van azonban három alapvető dolog, amit még én sem nélkülözhetek: friss vér, acél és só, noha ez utóbbi csak a végén, a zombi sírba visszatételéhez kell. A minimumra nyestem vissza a felszerelésemet, semmi kütyü, és mostanában a nyesni ígét már nem csak képletes értelemben használom.

Újabban a bal karom kötések és tapasztok patchworkjévé változott. Átlátszó tapasztokat használtam, hogy mégse legyen gézbe bugyolált múmiajellegem, de a kisebb-nagyobb sebek akkor is léteztek, és mindet önmagamtól szerezem. És nem esett jól, kicsit sem.

Marianne-től tanultam, hogyan uraljam egyre erőteljesebb paraképességeimet. Marianne, amikor találkoztunk, még csak si-ma para volt, idővel azonban boszívá avanzsált. Wiccává. Nem minden boszi wicca, és ha Marianne bármely más szektához csatlakozott volna, nem lennének ilyen nyomorult. Nem kellene ugyanis felszeletelnem önmagam. Mert a wiccák hite szerint a véráldozattal járó varázslás definíció szerint fekete mágia, még egy csirke vérének kiontása is az. Tekintve, hogy Marianne tanítványaként megosztom vele karmikus adósságaimat – legalábbis a szektatársai szerint –, az, hogy szinte minden éjjel három-négy csirke nyakát átnyiszáltam, hatalmas bűn, és részben Marianne fejére hullt.

És hát hogyan is adhatta össze magát Marianne egy ilyen velejéig romlott nőszeméllyel, kérdezték a társai.

Hogy könnyítsek Marianne karmikus terhén – és persze a boszik nagyesküje szerint a sajátomon –, áttértem a gyilkosságmentes hullakeltésre. Vészhelyzetben mindig is megvoltam állatáldozat nélkül, nyilvánvalóan ez nem okoz nehézséget. Az viszont sajna irreális, hogy friss vér nélkül is végezhessem a munkát. A vérrel üzőtt mágia viszont a wiccák szemében mindenképpen fekete mágia. Eléggyé úgy nézett ki, mint a huszonkettes csapdája. Talál-

nom kellett egy kompromisszumos megoldást, még ha kevésbé egészséges is: átszoktam a saját véremre. Eleinte nem vettem biztosra, hogy menni fog, de ment. Legalábbis a fél évesnél frissebb hulláknál.

A bal alkarommal kezdtem, mivel azonban éjjelente két-három, nem ritkán négy halottkeltést is bevállalok, igen hamar elvesztette minden báját ez a megoldás. Egy idő után átszoktam az ujjaimra, mert a pár hónapos zombik már pár csepp vérre is működésbe lépnek. Viszont az ujjaim is elfogytak egyszer, a karomon meg már annyi seb és heg éktelenkedett, hogy elmehettem volna kézdublőrnek egy Frankenstein-adaptációba. Ráadásul az is feltűnt, hogy amióta öncsonkítok, a bal kezem lassabb lett a pisztollyal, azon egyszerű oknál fogva, hogy kegyetlenül fáj. Így aztán határozottan nem alternatíva, hogy a jobbot is összedaraboljam, azt már végképp nem engedhetem meg magamnak, hogy a szuper lövőkezemet elbarmoljam. Sajnálom a csirkéket meg a kecskéket, de az én életem azért még fontosabb. Rendkívül szori vagyok, de vissza kell állnom az állatokra. Tudom, az önzés csúcsa, az vagyok.

Eleinte abban reménykedtem, hogy az aprócska sebek majd hipp-hopp begyógyulnak, már csak Jean-Claude miatt is. A város vámpírával folytatott liezonomnak hála, irtó gyorsan gyógyultam. A pici sebek viszont csesztek a liezonra, kurva lassan forrtak be. Marianne szerint talán a penge tehet róla. Mert a bököm mágikus penge. Hát bakker, ezzel már nem nagyon van mit tenni, kétlelem, hogy sima konyhakéssel összejönne a varázslat. Az még csak hagyján, hogy a saját véremet vetem be, abból is épp csak pár milit, de hogy a penge se legyen mágikus. Kizárt, hogy összejön.

Kénytelen leszek felhívni Marianne-t, és közölni a rossz hírt. Megbuktam a wicca jóságteszten. Ez van. De annyi mindenki ki-

átkozott már, most mit hajtanék annyira a wiccákra, amikor a konzervatív keresztények már úgylis mind a pokol fattyát látják bennem?!

Hátrasandítottam a közönségre. A két csoport között a megerősített rendőrség sorakozott fel, két új egyenruhás zsarufej is csatlakozott a szimpi hadnagyhoz és az eredetileg kiszállt egyenruhához. Minthogy mindannyian hallani akarták a zombi mondanóját, hagynom kellett, hogy a sír közelébe jöjjenek, a bíróval együtt. Igaz, hogy most megszegték a tíz méteres limitet, de a távoltage per pillanat a kutyát sem izgatta. A bíró és az írnok mellett két markos törvényszolga is felvonult, amit igazán nagyra értékeltem. Ez a bíró érti a dörgést – nem elég, hogy hajlandó bizonyítékként figyelembe venni egy zombi vallomását, ami nem mindenkire jellemző az igazságszolgáltatásban, még ráadásul az egyedi körülményekhez is képes alkalmazkodni. Kalap.

Tulajdonképpen ma éjszaka a bíróság a Linden Temetőben ülésezett, rendes tárgyalási ülésnek minősült a halottkeltésem. Még jó, hogy a Per TV nem szimatolta ki, utálnám, ha itt nyüzsögnének. Imádják a bizzar eseteket, mint a travi őrizetbe vétele, a tizenhárom éves tanítványát megerőszakoló tanítónéne esete, a profi focista gyilkossági pere és a többi zaftos szemét. Az O.J. Simpson per nagyon nem tett jót az amerikai televíziózásnak.

– Kezdheti, Ms. Blake, a tárgyalást megnyitom – jelentette be a kihalt temetőben ünnepélyesen visszhangzó hangján a bíró.

A régi szép időkben most szépen elnyiszáltam volna egy káráló csirke gigájai, és annak a vérével írtam volna erőkört a sír köré. Egyrészt, hogy az energiáim jobban tudjanak összpontosulni, másrészt, hogy a sírból kikelt zombi ne kószáljon el nekem világnak. De csirke egyelőre szóba sem jöhetett. Nem is volt nálam. Jó eséllyel indultam a teljes vérszegénységért, ha megint kipréselek magamból annyi vért, hogy egy ép kört rajzolhassak a sírra, és ak-

kor az est hátralevő részét kóválygó fejjel töltöm. De hát mit tehet egy erkölcsileg is elkötelezett halottkeltő? Meghozza a maga áldozatát.

Lemondó sóhajjal húztam ki a tokjából a bozótvégót, mire mögöttem visszafojtott kiáltásokat hallottam. Mindig így van; baromi nagy bicsak ez, de a tapasztalat azt mutatja, hogy egy kézzel csak egy baromi nagy és baromi éles pengével lehet csirkét nyakazni. Vagy legalábbis egyszerűbb. Átnéztem a bal karomat, tapasztmentes folt után kutattam. Aztán feladtam, és megállapodtam a középső ujjamnál, ami már szimbolikusan is súlyosan kifejezi a véleményemet az aktusról. Határozottan nekinyomtam a kiskés élet, és ügyeltem, hogy ne essem túlzásba: rossz poén lenne, ha innen a balesetire kellene rohanni, hogy visszavarják az ujjamat.

Nem kezdett rögtön sajogni, ami egyértelműen azt jelentette, hogy mélyebbre sikeredett a seb, mint szerettem volna. Magasba tartottam az ujjamat, a holdfény sápadtan csillant meg a kibugygyanó vércseppeken. Na, most sajdukt bele a fájás. Miért fáj minden jobban, ha az ember meglátja a vért?!

Elindultam a sírhely körül, a fejkőnél kezdtem, ujjamat lefelé tartottam, hogy a cseppek a földre hullhassanak, a pengével pedig megrajzoltam a kör vonalát. Amíg csirkéket nyírtam ki, és az ő vérükkel dolgoztam, nem éreztem, ahogy az erő átáramlik rajtam, végig a bőkőn és le a földbe. Amióta önkivéreztetek, ez is megváltozott. Nyilván a halál jelenléte nem homályosítja el annyira az erőteret. Minden csepp véreket éreztem, ahogy kizuhan a testemből, és a szomjas föld beszippantja, magába nyeli, mint aszálykor az esőcseppeket. Pontosan éreztem, mikor zárul be a kör, mert ahogy visszaértem oda, ahol elkezdtem, lúdbőrözni kezdett a bőröm, és minden egyes szál hajam egyenként hányt fittyet a gravitációnak.

Szembefordultam a kővel, az erőkört láthatatlan remegésként

érzékeltem magam körül.

– Gordon Bennington, acéllal szólítalak a sírodból – mondtam, és a böllérkéssel megérintettem a követ. Aztán a vérző ujjamat nyomtam neki. A kőnek. – Vérrel szólítalak a sírodból – az erőkör túlsó végéhez sétáltam. – Halld szavam, Gordon Bennington, halljad és engedelmeskedj. Acéllal, vérrel és hatalommal parancsolom, hogy kelj fel sírodból. Kelj fel, és jöjj közénk.

A föld testes hullámokban nyílt szét, és mintegy feltolta kebléből a hullát. A filmekben a zombik általában kikapaszkodnak a föld alól, mintha a föld nem eresztené őket, pedig a valóságban a föld szabályosan a felszínre taszítja a tetemet, ahogy a folyó a felszínre dobja az uszadékfát. Itt még virágok sem állták útját, úgyhogy a zombink pikk-pakk felülhetett.

Az, hogy nem csirkéből pumpáltam ki az áldozati vért, még egy jelentős változást hozott: az én véremtől nem lettek olyan csinosak a hullák. Egy szárnyas pont olyan állapotban hozta volna fel Gordon Benningtont a föld alól, mint amilyen akkor volt, amikor a sírba tették. Így meg pont olyan volt, mint egy előszólított hulla. Egy zöldes zombi.

Jó, annyira azért nem volt gyomorforgató, de szép sem, az özvegye pedig rá is zendített, hangosan, élesen visítozott. Nem véletlen szerettem volna, ha otthon marad.

A helyes kék öltöny elrejtette a szétlőtt mellkasát, és mégis, le sem tagadhatta volna, hogy halott. Talán a bőre színe volt a ludas. Meg a természetellenesen megnövekedett, kerek szeme, ami kiállt az arcából, a visszasorvadt húsból. Szőke haja összecsomósodott, és mintha nőtt volna ez alatt a pár hónap alatt. Ami persze csak illúzió, vagy inkább a kellemetlen összhatás: csak a bőr szottyadt ki alóla. Buta tévedés az, hogy a hulláknak egy ideig tovább nő a haja meg a körme. Nem nő, csak kifogy alóla a puha hús.

Még egy valamivel tartoztam Gordon Benningtonnak, hogy

szóba tudjon állni velünk. Vérről. Már az Odüsszeuszban is véráldozatot tesznek a halott jós szellemének, hogy Odüsszeusz tanácsot kérhessen, és kaphasson is tőle. Elcsépett közhely, hogy a holtak vére szomjaznak. De így van. Odaballagtam Bennington összeszikkadt, döbbsent fejéhez, letérdeltem. Éppenséggel nem ártott volna egy harmadik kéz, amivel most lesimítom hátul a szoknyámat, de hát ilyenkor megvan a dolgok prioritása, a pengét nem tehettem le, és a másik kezemmel Gordon felé nyúltam. Közben mindenki jól megstírolhette a hátsómat. Na bumm. Elérkezett ugyanis a legundibb pont, amiről szintén a wiccák tehettek, mert a csirkékkel ez is másképp zajlott.

– Igyál, Gordon, igyál a véremlől, és beszélj – és a szájához tartottam az ujjamat. Áhhh!

Hatalmas, kocványon forgó szemei rám meredtek, de aztán megszimatolta vér illatát, két kézzel megragadta az ujjamat, és a szájához rántotta. Rábukott. Szájára már rég rászikkadt az ajka, ujjai mint hideg viaszba forgatott pálcikák, a fogai pedig hozzányomódtak az ujjamhoz, ahogy a sebből szopni kezdte a vért. Nyelve is dolgozott, intenzíven nyalogatta a vágás felszínét, hogy semmi ne álljon a vér útjába. Na ez volt a legundorítóbb fejezet. Lassan, mélyeket lélegeztem, nem sok kedvem lett volna a sírra kirakni a gálát, ráadásul annyian álltak körül. Az kínos lenne. Még ha érthető is.

– Gordon Bennington – szóltam hozzá, mikor úgy ítélt meg, hogy eleget evett.

Semmi reakció, talán csak kicsit erősebben szorította a csuklóm. A bozótívágó lapjával megkocogtattam a fejét.

– Mr. Bennington, van itt egy kisebb társaság, akik beszélni szeretnének magával.

Nem tudom, hogy a lapogatás vagy a mondandóm érte-e el a hatást, mindenesetre felnézett, szemében már felcsillant régi ön-

maga, és lassan lecsatlakozott az ujjamról. A vértől mindig magukra találunk.

– Maga Gordon Bennington? – tettem fel a rutinkérdés, elvégre tárgyaláson vagyunk.

Bólintott.

– Kérem, válaszoljon hangosan, Mr. Bennington, hogy rögzíteni tudjuk a jegyzőkönyvbe – szólította fel a bíró.

Bennington rám nézett, mire megismételtem a bíró mondókáját.

– Gordon Bennington vagyok, vagyis voltam – mondta erre.

Hát igen, azért előnye is akad, hogy nem állati vérrel dolgozom. Már minden hullám tisztában van vele, hogy a sírból mászott elő a kedvemért, és nem él. Régebben megesett, hogy elment egy negyedóra is, amíg a delikvens felfogta, mi az ábra. A végén meg hisztiztek, hogy nem másznak vissza a sírba. Hogy mit képzelek én. Rémálom volt.

– Elmondaná, Mr. Bennington, hogyan halt meg? – kérdeztem.

Nagyot sóhajtott, a levegő fűtyülve áramlott le a tüdeje maradékába, mert, mint mondtam, a zakó miatt nem látszott, de a mellkasa jobb felét alaposan szétroncsolta a golyó. Láttam a halottkém fotóit. És használtam már tizenkét lövetőt, tudom, milyen rombolásra képes, pláne közelről.

– Puska.

A feszültséget még az erőköron át is éreztem. Csak úgy zizgett a hátam mögött.

– Hogyan lőtték le? – kérdeztem halkán, megnyugtatón.

– Én lőttem meg magamat, ahogy mentem le a pincébe, a lépcsőn. Otthon.

A tömeg egyik szegletéből diadalmas csatakiáltás hallatszott, a másiktól vérfagyasztó sikoly.

– Szándékosan tette, Mr. Bennington?

– Jajj, istenem, dehogy! Megbotlottam, és a puska elsült. Ekkora ostobaságot, jajj, ekkora ostobaságot.

A sikoltozás egyre intenzívebb lett mögöttem.

– Tudtam, megmondtam, a ribanc... – ez Mrs. Bennington volt.

– Fletcher bíró, hallotta, mit mondott az áldozat? – fordultam a bíró felé.

– Javarészt – bólintott a bíró, majd Mrs. Bennigtont célozta be bírói orgánumával. – Ha kicsit csendben maradna, Mrs. Bennington, hallhatta volna, hogy a férje éppen azt mondta, hogy baleset volt. Nem szándékosan ölte meg magát.

– Gail – próbálkozott Gordon Bennington –, te is itt vagy, Gail?

Nem sok kedvem volt egy könnyes egymásra találáshoz a sír tetején.

– Végeztünk, bíró úr? Visszatehetem?

– Még nem – lépett közelebb a sírhoz Conroy, a Fidelistől. – Lenne pár kérdésünk Mr. Bennningtonhoz.

Kismillió kérdést feltettek, eleinte meg kellett ismételnem, hogy a hulla is hallja, de aztán belejött, összekapta kicsit magát. A fizimiskája nem sokat fejlődött, de összpontosított, kezdte észrevenni a környezetét. Végül a feleségét is kiszúrta a tömegben.

– Annyira sajnálom, Gail – tört ki belőle. – Igazad volt. Óvatosabbnak kellett volna lennem fegyverekkel. Annyira bánt. Sajnálom, hogy magadra hagytalak a srácokkal.

Mrs. Bennington közelebb jött, az ügyvédek falkaként a nyomában. Azt hittem, majd meg kell kérnem őket, hogy ne engedjék a sírhoz, de magától is megtorpant az erőkör peremén. Megérezte. Néha meglepő emberekről derül ki, hogy paraérzékenyek. Nem hinném, hogy tudatában volt, mi állította meg, de mindegy is. Még a karját is összekulcsolta a mellkasán, nem kapkodott a néhai férje felé. Nyilván nem szívesen érezte volna azoknak a viaszkos

ujjakkal a tapintását. Amiért egyáltalán nem hibáztatom.

Conroy és a Fidelis többi jogtudora még bombázta volna kérdésekkel, de a bíró leállította őket.

– Uraim, Mr. Bennington választ adott minden kérdéses pontra, hagyjuk, hadd térjen vissza... hagyjuk békében nyugodni.

Bravó. Egy épeszű bíró. Mrs. Bennington már így is feláztatta a fél temetőt, és gyanús, hogy Gordon is zokogott volna, ha a könnycsatornáit nem csontszárazzák.

– Mr. Bennington, vissza kell küldenem a sírba – szólítottam meg.

– Akkor megkapják a biztosítási pénzt a gyerekek meg Gail?

A bíróra sandítottam.

– Igen, Mr. Bennington, megkapják – bólintott Fletcher.

– Köszönöm. Akkor készen állok – próbált mosolyogni a mi zombink. Aztán visszafordult a feleségéhez, aki már egy ideje a kör peremén térdelt. – Boldog vagyok, hogy még elköszönhettem.

– Én is, Gordie, én is. Annyira hiányzol! – A nő szeméből patkzott a könny, és csak rázta, rázta a fejét.

– Én pokoli cicuskám – tette még hozzá Bennington, ami éppenséggel nem volt valami hízelgő becenév, azt viszont mutatta, hogy Gordon Bennington alaposan ismerte a feleségét. Ahogy azt is, hogy a nőnek valószínűleg élete végéig hiányozni fog, és már meg is bocsátottam neki a sok hisztit. Ha ennyire fáj neki, az sok mindent megmagyaráz.

Mrs. Bennigyon a földre zuhant, az ügyvédek lapátolták össze, én meg préseltem egyet a sebem, pár csöpp vérre még szükségem volt. Volt olyan este, amikor újra fel kellett nyitnom a sebet, sőt, újat kellett metszenem. Most szerencsém volt. A zombi homlokához nyomtam, sötét kis kasztjelet írva rá.

– Vérrel sírodhoz láncollak, Gordon Bennington – kántáltam, majd a pengét is a homlokához érintettem. – Acéllal sírodhoz lán-

collak.

Átvettem a bal kezembe a kést, a jobbal pedig fogtam a sót, és meghintettem vele a néhait. Mintha ólmos eső verné.

– Sóval sírodhoz láncollak, Gordon Bennigton. Térj vissza, s ne jöjj többet közénk!

Ahogy a só hozzáért, szeméből kiszállt az élet, már nem látott semmit. Kifejezéstelen arccal hanyatlott vissza a kifordult földre, ami egyből magába is nyelte. Egy pillanat műve volt, eltűnt nyomtalanul, és még a gyepon sem látszott semmi, egy pengekarcolás sem. Varázslat.

Még fel kellett oldanom az erőkört, hátrafelé legyalogolni ugyanazt az ívet. Alapvetően ehhez már nem szokott közönségem lenni, rajtam kívül mindenki lelécel, amikor helyre teszem a zombit, de most a Fideliseselek leálltak a bíróval vitázni, Mrs. Bennington pedig egyelőre gyengélkedett. Így aztán a rendőrség is végigasszisztálta a műsort. Nicols hadnagy a fejét csóválva nézett rám, és amikor feloldtam az erőkört, és már a sebemet fertőtlenítettem, mellém lépett.

– Nem tudna annyit fizetni, hogy a szájába dugjam annak a micsodának az ujjamat, és hagyjam, hogy kiszívja a vérem – sutyorogta a fülembe, hogy az özvegy, akinek mély fájdalmáról megbizonyosodhattunk, ne hallja.

– Ha hallaná az összeget, lehet, hogy kétszer is meggondolná – vontam vállat, és próbáltam gézbe pólyálni az ujjamat.

– Az isten pénze se lenne elég – ingatta a fejét, a kezében már ott figyelt egy újabb cigi.

Már a nyelvem hegyén volt valami rémesen szellemes replika, amikor a bőröm megborzongott: vámpír közelít. Már a szelét is éreztem, pedig teljesen szélcsendes éjszakánk volt. Felnéztem a várakozástól terhes, néma égboltra, de én voltam az egyetlen; az emberek soha nem számítanak rá, hogy fentről zuhanhat a nya-

kukba a halál.

– Ne lőjenek, jó barát – kiáltottam még gyorsan, épp idejében. Asher csizmás lába már talajt is fogott mellettem, hosszú haja lobogott utána. Futva fékezett, mint egy ejtőernyős.

Eléje vetettem magam, és bár jóval magasabb nálam, így aztán teljesen nem fedezhettem, azért igyekeztem minél többet takarni belőle. Mindenki, a rendőrök és a testőrök is pisztolyt rántottak, és mindenki Ashert vette célba. Vagyis engem.

4.

Próbáltam egyszerre az összes fegyveres szemébe nézni, ami persze nem jött össze, ahhoz kicsit többen voltak a kelleténél. De legalább a karjaimat szétártam, még az ujjaimat is szétterpesztettem, hogy lássák, ártalmatlan vagyok. Még csak véletlen se higgye senki, hogy a pisztolyom után kapnék. Hülye egy ötlet lenne.

– Mondom, jóbarát – kiáltottam a normálisnál kicsit élesebben, de semmi.

– Kinek a barátja? – kérdezte Nicols.

– Az enyém.

– Nekem viszont nem barátom. Még csak nem is ismerem – szólt be az egyik egyenruhás.

– Nem veszélyes – hangsúlyoztam, és nekifeszültem Asher testének. Valamit hadart franciául, mire mindenki csak idegesebben markolta a fegyverét.

– Úgy, hogy mi is értsük, Asher, az ég szerelmére!

– Elnézést, ha bárkit is megijesztettem. Nem állt szándékomban – mondta nagy sóhajjal.

Nem is olyan rég egy vámpírt még bárki lepuffanthatott, csak mert vámpír. Addison V. Clark minősítette őket vissza „élőlénnyé”, öt éve, akiknek ugyanolyan jogai vannak, mint a többi állampolgárnak. Ma már gyilkosság nyomós ok nélkül vámpírt ölni. De akkor is megesik néha.

– Ha lőnek, engem is eltalálnak, és akkor a seggére verhetnek a jelvényeiknek – mondtam.

– Nekem aztán nincsen kibaszott jelvényem – pattogott, na ki? Hát a jó öreg Balfour. De aki ekkora pisztoly mögött dekkol, azzal nem állunk le vitatkozni.

– Hát, ha lőni akarna, akkor pontosan célozzon, mert ha nem

halok bele, maga fog – néztem rá szúrósan.

– Senki nem lő le senkit – jelentette ki Nicols, és mivel közvetlen mellettem állt, még azt is hallottam, ahogy a fogai közt megtoldja egy kibaszott kurva életbével. A testőröket vette célba, és a többi rendőr rendesen követte felettese példáját. Így már ránk nem is célzott senki, Balfourt és Rexet leszámítva. Megkönnyebbülten fújtam ki a levegőt, és kicsit nekirogytam Ashernek.

Nyilván nem a móka kedvéért zuhant ránk a semmiből, már csak azért sem, mert pontosan tudja, hogy így lehet igazán a plafonra ugrasztani az embereket. Nem elég, hogy vámpír, még repdes is. Valami nagyon nem stimmelhet, ha idejött. Pláne, hogy az első mondatok franciául szaladtak ki a száján, ami Ashernél mindig a zaklatottság vagy a harag biztos jele. Előbb azonban keverdjünk ki a tűzvonalból, utána jöhetnek a kérdések.

Olyan szorosan állt mögöttem, hogy aranyhaja a vállamra hullott, és az én barna tincseim közé keveredett. Kezeit a vállamra tette, és hirtelen átáradt belém a feszültség. Asher retteg. Mi a halál történt?

A rendőrök közben meggyőzték a testőröket, hogy tegyék el a pisztolyt, aztán visszakísérték a feleket az autókhoz. Már csak Nicols, a bíró és az írnok maradt. De legalább már nem klimpírozott a hülye gépén.

A hadnagy felénk fordult, pisztolyát a föld felé tartva, lazán ütögette vele a lába szárát. Homlokát ráncolva vándorolt a szeme hol Asherre, hol vissza rám. Okos rendőr volt, kerülte a vámpír tekintetét, simán megbűvölhette volna egyébként. Nekem nincsenek ilyen gondjaim, lévén, hogy a Város Vámpírurának a halandó szolgálja vagyok. Jean-Claude belém áramló ereje véd Asher bűvkörétől. Javarész legalábbis.

– Na jó, mi volt olyan fenemód sürgős, hogy így a nyakunkba repüljön? – kérdezte Nicols határozottan kibukva.

A mindenit, tényleg okos. Még ha nem is sok dolga akad vámpírokkal, gond nélkül kitalálta, hogy nem ez a normális tempó. Hogy csak vészben teszi ezt egy jó barát, még ha vámpír is az illető.

– Hamar bekaphat egy golyót, ha így közlekedik, Mr. – nézett Asherre.

– Asher – adtam meg a választ helyette én.

– Nem magát kérdeztem, Ms. Blake.

– A nevem Asher – mondta édesen csengő hangján. Bevetette a vámpírbűbájt, hogy meglágyítsa a hadnagy szívét, ami persze necces húzás volt, mert ha Nicols kiszagolja, hogy csak trükk, akkor fordítva is elsülhet. De nem sült.

– Mi a probléma, Mr. Asher?

– Csak Asher – a hangja selyemként simította végig a bőröm. Én valamennyire immunis voltam a hangjára, de Nicols nem.

– Legyen. Mi a fene ez a nagy rohanás, Asher? – vágott bele újra a hadnagy enyhe döbbenettel a hangjában.

Asher ujjai halványan megszorították a vállamat, éreztem, ahogy beszívja a levegőt. Reméltem, nem veszi droidra Nicolsot, a jedik gondolattrükkje egy értelmesebb, erősebb akaratú emberen aligha jönne be.

– Musette súlyosan megsérült. Oda kell vinnem Anitát.

Éreztem, ahogy kiszalad a vér az arcomból, és fehér leszek, mint az álszűz lepedője. Musette Belle Morte egyik hadnagya volt. Belle Morte Jean-Claude és Asher vérvonalának feje, tőle kapták az erejüket, a vérüket. Ráadásul a Vámpírtanácsnak is tagja, ami valahol a messzi Európában székel. Amikor csak a Tanács valamely tagja betette a lábát a városba, vámpírszemek záródtak le az örök nemlétre. Hol a mi vámpírjaink közül haltak meg, hol a követek közül. De a legtöbbször mind a két oldalon adódtak veszteségek. Belle Morte azonban még soha nem küldött hozzánk kö-

veteket. Egészen pár hónappal ezelőttig, amikor beindultak a tárgyalások, és meg is egyeztünk, hogy valamikor Hálaadás környékén fogadjuk Musette-et. De hol van még a Hálaadás? És mit keres itt Musette? Egy pillanatig sem hittem, hogy megsérült volna, az csak a kód része, Jean-Claude mindig ilyen fifikásan üzeni meg a híreket, ha tanúk is vannak.

Nem kellett tettetnem, hogy megrémít a hír. Az arcomra volt írva, hogy összetörtem. Nicols elégedett is volt.

– Ez a Musette ezek szerint valami közeli ismerős?

– Nem lenne gond, hadnagy, ha mi lelépünk? Szeretnék mielőbb odaérni.

Még jó, hogy már mindent bedobáltam a táskámba, indulhatunk is. Még a vérem is elhűlt a gondolattól, hogy Musette épp azokat bántja, akik fontosak nekem. Még Jean-Claude és Asher is lefagyott a pusztánév hallatán.

– Persze, menjenek csak... remélem, azért nincs komoly baja a barátjának – biccentett Nicols, és zsebre vágta a pisztolyát.

– Én is remélem – néztem rá, és meg sem próbáltam leplezni a zavaromat. Persze, a barát szó alatt nem Musette-et értettem, hanem azokat, akik tényleg közel állnak hozzám, és akik tényleg veszélyben vannak, ha Musette megérkezett, és a Tanács vagy legalábbis Belle Morte áldása vezeti a kezét. Az évek során rájöttem, hogy nem kell ahhoz az egész Tanács rosszakarata, hogy egy-egy tagja, aki az ellenséged, az életedre törjön. Sőt. Ez a Tanács is a híres szicíliai dogma szerint működött: az ellenségem ellensége a barátom.

A bíró is duruzsolt valamit a hálájáról meg a barátom egészségéről. Az írnok meg se mukkant, végig Ashert bámulta megbűvölve. Bár nem hinném, hogy Asher tehetett róla, egyszerűen még soha ilyen gyönyörűt nem látott a kis hölgy. Valószínűleg.

Az autók fényszórójának fényében a haja fémesen aranyszínű

lett, dús hullámokban fedte arcának jobb felét, és omlott egészen a mellkasára, ahol a barna selyeming csak még jobban kiemelte a természetfeletti árnyalatot. Az inget nem tűrte be a farmerjába, olyan volt, mint aki csak magára kapott valamit, pedig ez volt a stílusa. Így emelte ki a tökéletes bal profilját, ami szebb volt, mint amit valaha festő festhetett. Mesterien használta a fény-árnyék kontrasztot, csak az látszott belőle, amit meg akart mutatni, de az nagyon. Szeme valószínűtlenül sápadtkék volt, mint egy husky szeme. Ilyen szeme embernek nem lehet. Pedig Asher már életében is páratlan szépség lehetett.

Telt ajkai és ragyogó szemei vonzották az emberi tekintetet, senki nem láthatta az árnyékban maradt hegeket a hajzuhatag alatt. Évszázadokkal ezelőtt oda kapta a szenteltvizet, szerencsére nem találta telibe, de ahol érte, ott lemarta a bőrt, és a jobb arcának egy részét szinte leégette. A testén is hasonló sebek éktelenkedtek, nem is láthatta soha senki.

Ashernek is feltűnt, hogy az írnok milyen áhítattal csügg rajta, még levegőt is elfelejt venni, és megmerevedett. Nyilván rögtön az hasított az agyába, hogy csak a haját kellene félrecsapnia, hogy a csodálat azon nyomban undorrá, megütközéssé vagy sajnálattá fajuljon.

– Induljunk – mondtam, és belekaroltam.

A dzsip felé indultunk, én a szokásos trampli lépteimmal, Asher viszont szokatlan nehézkességgel. Általában szinte suhan a föld felett, talpa még csak nem is érinti a fehér kavicsokat. Most majdnem úgy ment, mint a halandó emberek. Amíg be nem ültünk a kocsiba, meg se szólaltunk. A sötét autóban, a felhúzott ablakokkal biztosan nem hallhatott bennünket senki.

– Mi történt? – kérdeztem, miközben becsatoltam az övemet.

– Musette egy órája megérkezett.

Egyesbe kapcsoltam, és lassan kikerültem a még mindig itt

parkoló rendőrautókat, aztán intettem Nicolsnak, aki a szabad kezével kedélyesen visszaintett. A másikban a cigije parázslott.

– Nem úgy volt, hogy még folynak a tárgyalások, hány embert hozhat magával?

– De úgy volt – hangja olyannyira bánatos volt, hogy egy hangcentrifugával legalább fél liter könnyet kicsapathattunk volna belőle. Jean-Claude orgánuma az örömet és a kéjt fejezte ki érzéketesebben, Asher a komorabb érzelmekben vitte a prímát.

Mereven maga elé bámult, az arca semmiféle érzelmet nem árult el.

– Akkor ez most nem számít a szerződések vagy törvények vagy tudom is én, mik megszegésének?

Bólintott, a haja az arcába hullt, és hagyta. Úgy utáltam, amikor ezt csinálja! A francért nem hitte végre el, hogy nekem így is gyönyörű, hogy nekem a hegekkel együtt tetszik?! Szerintem azt gondolta, hogy csak Jean-Claude emlékei miatt mondom, meg mert sajnálom. Hát sajnálni abszolút nem sajnáltam, nem az a fazon volt, de az tagadhatatlan, hogy a halandó szolgásának adódtak érdekes mellékhatásai. Néha tényleg kaptam egy-egy dózist a régi Asherből és a szerelemből, amit Jean-Claude érzett iránta.

Ujjaim hegyében ott éreztem Asher hibátlan bőrének selymes tapintását, pedig soha nem érintettem meg úgy. Olyan élénk volt az emlék, hogy alig tudtam legyűrni a késztetést, hogy megfogjam a kezét, tényleg olyan finom-e a bőr, vagy csak a réges-régi emlék őrzi már azt a puhaságot. Mert Jean-Claude sem érintette meg Ashert már évszázadok óta. Akkoriban, valamikor a tizenötödik század magasságában édes hármásban éltek ők ketten Juliannával, Asher halandó szolgájával. Aztán Juliannát megégették mint boszorkányt, Asherből pedig szenteltvízzel próbálták kiűzni a gonoszt. Jean-Claude csak őt tudta megmenteni. És soha egyikük sem bocsátotta meg a késlekedést, ami Julianna halálát okozta.

– Hát akkor büntessük meg. Vagy utasítsuk ki, elvégre megszegté a törvényt – javasoltam, miközben a nemlétező forgalmat figyelve próbáltam kikanyarodni a temetőből.

– Ha egy sima vámpírmester lenne, akkor meg is tennénk. Akkor megölhetnénk. De Musette más kategória. Olyan ő Belle-nek, mint te a farkasoknak. Te bölverk vagy, ő meg... – láttam, ahogy keresi a megfelelő szót, majd megrázza a fejét. – Csak franciául jut eszembe. Ő a *bourreau*. A nagy mumus, a veszedelem. És már hatszáz évvel ezelőtt is az volt.

– Félelmetes, oké. Legyen. De ez sem változtat a tényen, hogy lerohant bennünket. Ha hagyjuk, hogy megússza, holnap még pofátlanabb lesz.

– Ennél sokkal többről van szó, Anita, ő nem egyszerűen félelmetes. Ő a... – már megint nem boldogult azzal a nyelvvel, amit én is beszéltem, hát ennyire be volt szarva. – Ő a *vaisseau*... a fenébe is, hogy minden csak franciául jut eszembe!

– Ideges vagy.

– Nem. Félek. Belle Morte edénye ő, a lényegét hordozza, és aki Musette-et bántja, az magát Belle Morte-ot bántja.

– Szó szerint? – kérdeztem, és ráfordultam a MacKenzie sugárútra.

– Azt azért nem. Ez amolyan diplomáciai dolog, nem mágia. Nála van Belle pecsétje, a koronagyűrű, ami annyit tesz, hogy amit Musette mond, azt mondja Belle. Úgy kell vele bánnunk, mintha Belle Morte személyesen érkezett volna hozzánk. És erre nem számítottunk.

– Nem egészen értem. Milyen pluszt jelent ez a *vaisseauság*? – értetlenkedtem egy piros lámpánál a Watsonon, pont egy mekivel szemközt.

– Ha a hordozóedénye lenne, akkor megbüntethetnénk, hogy korai érkezésével felborította a tárgyalásokat. Mivel azonban

Belle személyének lényegi követe, ha megbüntetjük, az azt jelenti, hogy Belle Morte-ot is megbüntetnénk, ha történetesen személy szerint idejött volna.

– Már miért is ne büntetnénk meg, ha ilyen durván ránk tört? Belle-t is, nem csak Musette-et.

Asher rám nézett, de el kellett kapnom a tekintetemet, mert a lámpa váltott végre. Ideje volt, már vagy fél évszázada itt dekkoltunk.

– Nem tudod, mit beszélsz, Anita.

– Hát magyarázd el.

– Belle a vérvonalunk feje, mindenek központja, a *soudre de sang*. Nem bánthatjuk.

– Mert?

Annyira megdöbben a kérdésem, hogy még a hegekről is megfélemedezett, és teljes arcát felém fordította.

– Mert ilyet nem teszünk. Nem lehet, és kész.

– Milyet nem teszünk? Nem védjük meg a birtokunkat az illetéktelen behatolóktól?

– Nem támadjuk meg a vérvonal fejét, a *soudre de sangot*. Ez egyszerűen képtelenség.

– Csak ismételni tudom magam: miért? Belle sértett meg bennünket, nem mi őt. Jean-Claude jóhiszeműen tárgyalt vele. Musette itt a csúnya kis vámpír, ő a hunyó. És ha Belle Morte áldásával teszi, annál rosszabb. Akkor Belle Morte a hunyó, ő él vissza a helyzettel. És nyilván úgy van vele, hogy megteheti, mert lenyeljük a békát.

– Lenyeljük a békát? – bámult Asher.

– Azt hiszi, megtehet bármit. Hogy zokszó nélkül hagyjuk magunkat.

– És igaza is van – bólintott Asher.

– Miért? – meredtem rá a homlokomat ráncolva. A ráncok ak-

kor sem tűntek el, amikor már rég az utat néztem. – Miért érdekelne más, ha egyszer megszegi a törvényt?

Beletúrt dús hajába, és kikotorta az arcából. Megint egy lámpánál horgonyoztunk éppen, a szomszédos sávban egy másik kései kocsikázó. A nő átnézett hozzánk, és ahogy meglátta Asher arcán a hegeket, a szeme kikerekedett. Le sem tudta venni róla. Szerencsére Asher nem vette észre, de én igen. Alaposan a szeme közé néztem a luvnyának, mire szégyenkezve elkapta a fejét. Az amerikaiak már az oviban megtanulják, hogy nem bámulunk meg semmit, ami hibás, ami ronda. A tekintetünk csak még valóságosabbá teszi. Ha nem veszünk róla tudomást, az olyan, mintha nem is lenne.

Asher az egészből semmit nem vett észre. Pedig eddig nem lehetett annyira dühös, felindult, sőt, még boldog sem, hogy ne legyen tökéletesen tudatában a szenteltvíz nyomának. Ezek a torzulások meghatározták minden egyes gesztusát, minden gondolatát, szerintem még álmában is leplezte őket. Mindennél ékesszólóbban jelezte, mekkora a gáz, hogy még a leplezésről is megfélemez. Hipergáz. Az meg még inkább, hogy képtelen vagyok megérteni, miért.

– Képtelen vagyok felfogni, Asher. A múltkor, amikor több tanácstag is ránk szállt, megvédtük magunkat. Minden erőnkkel azon voltunk, hogy kicsináljuk őket. Most ez miért annyira más?

– Mert az nem Belle Morte volt – vágta rá azonnal, és elengedte a haját. Mint a színpadon a függöny, úgy hullott vissza az arcába. De csak megszokásból, a tudata még mindig nem bajlódott a hegekkel.

– De miért annyira más az?

– *Mon Dieu*, hát nem fér a fejedbe, hogy Belle a vérvonalunk anyja?

– Nagyon úgy fest, hogy nem. Jobb lesz, ha elmagyarázod,

hogy beleférjen. Van bőven időnk, míg a Cirkuszba érünk, nem? Gyerünk, halljam a mesét.

– *Soit!* – Aztán ahelyett, hogy belekezdett volna, némán kibámult az ablakon, talán a fényreklámokban kereste az ihletet. Bő egy perc múlva leszakadt végre az ablakról. – Hogy magyarázzak el olyasmit, amit soha nem élhettél át? Nektek itt Amerikában nem volt királyotok, királynőtök. És te olyan fiatal vagy, gőzöd sincs, mivel tartozik az ember a hűbérurának.

– Ez stimmt. Tényleg gőzöm sincs.

– Akkor hogy értenéd meg, mivel tartozunk Belle Morte-nak? Hogy is értenéd, hogy rá kezet emelni maga az árulás?!

– Ez csak beszéd, Asher, elmélet – ráztam a fejem. – A valóság más. Eleget láttam már a vámpírdiplomáciából, hogy tudjam, mi következik abból, ha most hagyjuk magunkat. Belle Morte azt fogja hinni, hogy gyengék vagyunk, és még többet fog akarni, megint be fog próbálkozni.

– De nincs közöttünk konfliktus. Nem volt. Ez nem háború.

– Nem, még nem. De ha úgy látja, hogy elég gyengék vagyunk, akár ténylegesen le is rohanhat bennünket, és az már háború. Figyelj, tudom, hogy megy ez vámpíréknál. A nagy vámpírhal meg-
eszi a kis vámpírhalat. Nem hagyhatjuk, hogy Musette vagy Belle azt gondolja, gyengék vagyunk!

– Hát még mindig nem érted, Anita? Belle Morte-hoz képest azok vagyunk. Kis halak. Aprócska kis halak.

5.

Nehezen hittem el, hogy aprócska kis halak volnánk. Jó, nagy halak talán nem, de az még nem feltétlenül jelenti, hogy aprócskák. Asher viszont nagyon komolyan gondolta; nem is vitáztam vele.

Inkább fogtam a mobilomat, és elintéztam pár vészhívást Musette érkezéséről. Bár Richard éppen látni sem bír, azért ő is a triumvirátus tagja: az Ulfric, a Város Vámpírura, azaz Jean-Claude és én, a nekromanta. És ha ez nem lenne elég, Richard Jean-Claude hívóállata, a vámpír vérfarkasa, én pedig a halandó szolgálja, de ezt már mondtam. Értesítenem kellett. Ahogy Micah Callahant is, a Nimir-Raj-omat és fiúmat. Micah szokott helyettesíteni a leopárdjaim élén, amikor más irányú elfoglaltságaim megkívánják, és mivel ilyen elég gyakran akad, elég komolyan rászorulok. Egyébként nem Micah az egyetlen, akivel járok, mert még Jean-Claude is megvan. Alapvetően nehezen egyeztettem össze az erkölcsömmel, hogy egyszerre két pasim is van, pláne, hogy mind a kettő komoly kapcsolatnak tűnik, de őket cseppet sem zavarja az ügy. És tudnak egymásról.

Üzenetrögzítővel beszélgethettem csak. Igyekeztem egyértelmű és nyugodt lenni, már amennyire az adott körülmények között ez lehetséges. Mert milyen hangon hagyjon az ember ilyen üzeneteket? „Helló, Micah, Anita vagyok. Musette megérkezett, hamarabb a vártnál, és lerohanta Jean-Claude területét. Asherrel most a Cirkuszba megyünk, ha hajnalig nem kerülnék küldj erősítést. Addig ne gyere, csak ha kifejezetten ezért felhívlak. Minél kevesebben vagyunk a tűzvonalban, annál jobb.” Amikor Richardnál is csak a rögzítő kapcsolt be, gyorsan Asher kezébe nyomtam a telefont, mert ha rossz napja volt, Richard meg se

hallgatta az üzenetemet, hanem egyből letörölte. Ez most luxus lett volna. Marhára be volt rám rágva, ami szerintem vérlázító, tekintve, hogy ő ejtett engem. Ennek ellenére úgy mászkált a városban, mint a sértett fél, és mindért engem okolt. Alapvetően igyekeztem elkerülni, de életveszélyben csak össze kell fognunk. A sértettségénél fontosabb az éltünk, vagy nem?

A Kárhozottak Cirkuszában amolyan vegyes felvágott volt a műsor: rémes életképek, klasszikus bár sötéten kísérteties cirkuszi számok lovakkal, vadakkal, vérmes pincsikkel és tűzijátékkal. A közjátékoktól meg még nekem is gyakran kiráz a rémálom.

A Cirkusz mögött néma csend és sötétség uralkodott. A főbejáratnál bömbölő géporgona zajának csak foszlányai szűrődtek ide, a személyzeti parkolóba. Régebben, ha idejöttem, vámpírok hullottak. Most bérelt helyem volt a személyzeti VIP részlegben. Így múlik el a világ dicsősége.

Már majdnem a bejárat ajtójánál jártam, amikor feltűnt, hogy Asher nincs sehol. Megfordultam: hát bent ült a dzsipben. Mit volt mit tenni, visszaballagtam, és megkocogtattam az üveget. Nem rezzent össze, csak nagyon lassan felém fordult. Mint amikor az ember szörnyekkel álmodik, és tudja, hogy itt most nincs helye a kapkodásnak, mert a nagy hirtelenkedésnek úgyis csak az lehet a vége, hogy a szörny bekapja. Szöröstül-böröstül.

Gondoltam, ha már így visszajöttem érte, csak összekapja magát annyira, hogy kinyissa az ajtót, és meginduljunk. De nem. Csak ült ott. Mély levegőt vettem, lassan elszámoltam vagy húszig. Oké, Asher érzékeny lélek, ügyelni kell a sebeire satöbbi, satöbbi. Per pillanat azonban sokkal jobban aggódtam Jean-Claude-ért, aki épp odalenn játssza a házigazdát a vámpírnagyasszony főmumusának, a hentesnek. Jóllehet, Asher állítása szerint még senkinek nem esett baja, de már ő is lelécelt egy ideje. Mi van, ha közben...? Egyszóval, addig semmiféle drámát nem vagyok haj-

landó végigasszisztálni, amíg nem látom az én kicsikémet, amíg nem fogom a hűvös vámpírkezeit. Kinyitottam az ajtót, de még erre se mozdult. Anyám!

– Asher, nehogy nekem most ess szét! Rád is nagy szükség van ma este.

– Valamit még el kell mondanom, Anita – rázta meg hevesen a fejét. – Nem azért küldött pont engem Jean-Claude, mert én vagyok a leggyorsabb. El akart távolítani Musette közeléből.

– És nem is jössz akkor vissza?

Megrázta a fejét, még hevesebben, mint az előbb. Az aranyfürtök csak úgy repdestek a sötétben.

– A helyettese vagyok, a *témoin*. Vissza kell mennem.

– Ahhoz viszont először ki kell másznod a kocsimból.

– Tudom – mondta, de csak az ernyedt kezeit nézte az ölében.

– Figyelj, Asher – hajoltam be a kocs ajtaján. Igyekeztem nem türelmetlenkedni. De nem az erősségem. – Ha nem megy, ne erőltess. Repülj a házamba, a pincében van egy vendégkoporsó.

Erre már felnézett, és düh lobbant a szemeiben.

– És hagyjam, hogy egyedül sétálj be oda – intett a Cirkusz hátsó bejárata felé. – Nem, azt már nem. Ha valami bajod esne, soha nem bocsátanám meg magamnak, hogy... cserben hagytalak.

– Ó, remek. Köszönöm, hogy így aggódsz értem – sóhajtottam.

– Akkor mégis csak meg kell mozdulnod.

Ekkor azonban fuvallat söpört a hátamba, indokolatlanul erős szél, mint amilyet Asher kavart korábban a temetőben. Épp arra volt csak időm, hogy féltérdre bukjam, és előkapjam a pisztolyt.

Damian volt. Pont a célkeresztben landolt, és ha nem lett volna olyan istenverte égimeszelő, nem a gyomrát, hanem a mellkasát céloztam volna be. Megkönnyebbülten engedtem le a pisztolyt.

– Damian, ezt többet ne. Árt az egészségednek, ha rám hozod a frászt.

– Ezer bocs – tárta szét a karjait, hogy mutassa, a légynek sem ártana. Vagy legalábbis nekem nem. – Micah küldött, hogy ne legyél egyedül.

Igaz, hogy fegyvertelen volt, a hatás azonban így is gyilkos: égővörös haja selymesen hullott le a vállára, mintha vérbe mártották volna. Szeme lehetetlenül zöld, egy macska is büszkén bevállalta volna, és annak ellenére, hogy vagy hatszáz éves is elmúlt már, istentelenül jóképű volt. Még ha nem is élt. Zöld pólója csak kiemelte villogó szemeit, fekete szövetnadrágja és a lakk félcipő pedig nem a különleges alkalomnak szólt, így érezte jól magát. Az Európából bevándorolt vámpírok zömének nem jött be a laza amerikai módi, a farmer és edzőcipő. Jobban bírták a kopogóst.

Igen, igazi gyönyör volt a szemnek az én Damianem. És nem véletlen túlzás a birtokos jelző. Az elmúlt hónapok, lassan évek sorozatos balesetei és ballépései valahogy úgy hozták, hogy Damian a vámpírszolgám lett. Nem tévedés. Noha fordítva szokott lenni, a vámpíroknak van halandó szolgája, én mégiscsak nekromanta vagyok, ezért lett talán más a felállás. Keztem kapizsgálni, a Tanács miért vadászta le szó nélkül a nekromantákat a régi gyakorlatban. Szerencsére az új idők újabb gyakorlatokat hoztak, de attól még a kapocs erős és felülírhatatlan volt köztünk. Bennem, ahogy megláttam, felébredt a szükség, hogy megérintsem gyönyörű hóbőrét. Ő pedig kénytelen volt követni minden parancsomat. Azt is, hogy nem jár többet vadászni, csakis önkéntes véradományokat fogad el, abból táplálkozik. Nem szeghettem meg a parancsot, ezért is lehettem most biztos benne, hogy csakis otthon adhatott neki valaki enni. Mert nemrég táplálkozott, az látszott.

– Tudtam, hogy még elérlek benneteket, mielőtt bemennétek – mondta elégedetten.

– Hát igen, a repülésnek is megvannak az előnyei – dörögtem, és elraktam a pisztolyt. A szoknyámhoz dörzsöltem a tenye-

remet, nehogy legyőzzön a vágy. Nem tehettem róla, ha csak megláttam Damiant, kényszeresen tapogatni akartam. Nem volt se a fiúm, se a szeretőm, és mégis. A bőrömön éreztem simaságát... már előre, és vágytam rá. Olyan otthonos érzés lett volna. Nyeltem egy nagyot. – Megmondtam Micah-nak, hogy egyelőre ne küldjön senkit. Először fel kell mérni a helyzetet.

– Micah azt mondta, hogy jöjjek, hát jöttem – vont vállat Damian. Az arca kifejezéstelen maradt, de számított rá, hogy rajta verem le a balhét.

– Érintsd meg – mondta Asher. Váratlanul ért a higgadt hang közvetlen a hátam mögül. De legalább kiszállt végre a kocsiból. Én meg összerereztem.

– Mi van?

– Érintsd meg, *ma chérie*, érintsd meg a szolgádat.

– Mi van, ez is a homlokomra van írva? – fakadtam ki, éreztem, hogy szépen elvörösödöm.

Rám mosolygott, de fikarcnyi derű se bujkált a mosolyban.

– Emlékszem még milyen volt Juliannával. – Ahogy kimondta a nevét... még az őszi levegő is bánatosan visszhangozta a halk suttogást. Kicsit meg is lepődtem, ha csak tehettem, kerülte néhai szolgája nevét; kimondani és hallani sem szerette.

– Jean-Claude halandó szolgája vagyok, és mégsem érzek kényszert arra, hogy folyton fogdossam, hacsak meglátom.

– Mert nem – nézett a szemembe.

Kezdttem berágni a hangsúlytól, aztán kicsit átgondoltam, és tényleg nem volt igazam. Mindig meg akartam érinteni Jean-Claude-ot is, de az más volt, az a szex miatt volt, a vágyak meg minden, de hát az érthető, hiszen nem olyan rég járunk még, tart a szenvedély. Vagy nem?

– Jean-Claude is ugyanezt a vágyat érzi, hogy hozzám érjen? – kérdeztem némi kombinációs gyakorlatoztatás után. Azt már nem

tettem hozzá, hogy mint én Damiannel?

– Majdnem száz százalék – bólintott Asher.

– Akkor nagyon jól leplezi – ráncoltam még jobban a homlokomat.

– Nincs más választása, mert ha megérezted volna nyers vágáit, a nyakadba kapod a lábad, vissza se nézel – mondta, és könnyedén a vállamra tette a kezét. – Elmenekültél volna. Nem akarom pont most a nyakadba zúdítni a kellemetlen titkokat, de ma egységben kell maradnunk. Össze kell fognunk Musette miatt. Érintsd meg Damiant, mert erőre kapsz tőle, ahogy Jean-Claude is te vagy Richard érintésétől.

Nagyot szippantottam az őszi levegőből, aztán lassan kifújtam. Az egyszer biztos, hogy Richard nem lesz itt ma este. Amióta szakítottunk, kerüli a Kárhozottak Cirkuszát, mint a pestises temetőt; mondjuk azt megígérte, hogy amikor majd jön Musette, ő is benéz. De minek jönne korábban? Nyilván őt sem értesítette Musette a cselről. És amíg nincs velünk, a triumvirátus két lábú zongoraszék, gyengék vagyunk nélküle. És ki tudja, mi vár ránk odabenn?

Egyik vámpírról a másikra néztem, aztán megcsóváltam a fejem. Nem ácsoroghatunk itt a végtelenségig, nem lehetek ennyire nyüzüge. Asher se lehetne, elvileg, de azon végképp nem segíthetek. Már az eredmény lenne, ha saját magamat összekapnám.

Megfogtam Damian karját. Az erő azonnal felszikrázott közöttünk. Vigyázva, hogy az ujjaim hegye ne érjen hozzá – a bal kezemet használtam, és azon ugye ott voltak a sebek –, a tenyeremet végighúztam a fehér bőrön, és elteltem a tapintásával. Damiannak még a lélegzete is elakadt. A vállától egészen a csuklójáig simítottam végig a karját, és jó volt, nagyon jó. Aztán kézen fogtam, még az ujjainkat is összekulcsoltuk. Kicsit furán éreztem magam, hogy ez ennyire veszettül jól esik, mert a szexhez aztán tényleg lövése sem volt ennek az egésznek, pedig amikor az érintés ennyire jól

esik, másokkal, Micah-val, Jean-Claude-dal vagy akár Richarddal is, mindig belép a képbe a szex. Hiába, hogy Richarddal már hónapok óta szakítottunk, még mindig éreztem, hogy hatással van rám, nem tudtam vele úgy egy helységben maradni, hogy ne éreztem minden porcikámban. Abból fogom tudni, hogy végképp kiszorítottam belőle, hogy majd békésen teázgathatunk egymás mellett a konyhámban, és nem fogok érezni semmit a zsiszsgéből.

– Nem is baj, hogy Micah ideküldött.

– Remek – mondta mosolyogva, megszorította a kezemet, és éreztem, ahogy a tagjaiból elszáll a feszültség, amit eddig észre sem vettem.

– Buli van? – kérdezte egy hang a hátunk mögül, mire egy emberként pördültünk meg mind a hárman. Jason vigyorogva konstata, hogy sikerült ránk hozni a frászt.

– Vértfarkashoz képest baszottal halkan osonsz! – támadtam le.

Jason bezzeg a velejéig amerikai srác volt, mint én. Mind a kétőnk fő szempontja a kényelem: farmerban, edzőcipőben és bőrdzsekiben nyomult. Szőke haját még mindig egészen rövidre nyírva hordta, mint valami ifjanc menedzser. Így érettebbnek, idősebbnek tűnt, mint a régi, hosszú loboncával, ami nem hagyta érvényesülni a tavaszi égboltra hajazó, ártatlanul kék szemeit. Amiben csak a pajzán szikra árulta el, mennyire nem is ártatlan Jason.

– Nem túlzás ez a bőrdzseki? – kérdeztem.

Laza mozdulattal lehúzta a fémcipzárt, csak úgy, menet közben, meztelen mellkasa és hasa kivillant. Hajlamos voltam elfelejteni, hogy Jason civilben vetkőzőtáncos Jean-Claude másik krimójában, a Bűnös Vágyakban; aztán időről időre sikerült neki az eszembe idéznie, pont az ilyen akcióival.

– Időm sem volt átöltözni, Jean-Claude olyan sietve küldött fel elétek.

– Miért kellett így rohannod?

– Musette felajánlotta a *pomme de sang*-ját Jean-Claude-nak, ha ő átenged neki engem cserébe.

A *pomme de sang* szó szerint véralmát jelent, ez amolyan vámpírszleng azokra, akik szimpla állandó vérdonornál jóval többet jelentenek egy vámpírnak. Jean-Claude egyszer imádott szereptőnek definiálta, aki a teste helyett a vérét adja kitartójának. Jason is egy ilyen kitartott volt, Jean-Claude vérszeretője.

– Azt hittem, goromba tolakodás mások *pomme de sang*-jára ácsingózni – epéskedtem.

– Bizonyos esetekben megtiszteltetés – jegyezte meg Asher. – Csak az a bökkenő, hogy Musette még egy ilyen megtiszteltetést is képes ellenünk fordítani.

– Úgy érted, azért ajánlotta fel a *saját pomme de sang*-ját mint nagy megtiszteltetést, mert számított rá, hogy Jean-Claude nem adja majd Jasont?

– *Oui*.

– Hát pompás. Egyszerűen fantasztikus. Van még valami helyes vámpírkegy, amit ma este ki lehet játszani ellenünk?

Asher mosolyogva emelte ajkához a kezemet, és szűzi csókot lehelt rá.

– Ezer meg egy, *ma chérie* – mosolygott. Aztán Jasonre pillantott. – Furcsa, hogy egyáltalán elengedett, anélkül, hogy igényelte volna a vért.

– Jean-Claude elutasította az ajánlatát – hervadt le a vigyor Jason képéről –, mert Musette *pomme de sang*-ja illegális.

– Na ezt már végképp nem értem – ráztam a fejem.

– A csajszi nem lehet több tizenötnél – sóhajtott szomorkásan Jason.

– Oké, ezt vágom. Kiskorúak vére nem kóser. A szigorú amerikai törvények – sóhajtottam.

– Jean-Claude ezt közölte is Musette-tel, aztán kiebrudalt ide a

hidegbe.

– Nincs is hideg – mondta Damian.

– Hőháztartás kérdése – húzta össze maga körül a még mindig kicipzárzott bőrdzsekit dideregve Jason. – Ja, és szólnom kell, hogy ne lepődj meg, Anita. Musette kíséretében van két gyerek is. A vámpírok közt.

Elöntötte az agyamat a szar.

– Annyira azért nem vészes – húzta el a száját a futár az arcomat látva. – Több száz évesek már. Az amerikai törvényhozás se nagyon pampoghatna, annál biztosan öregebbek.

Próbáltam lehiggadni kicsit. El kellett engednem a vámpírok kezét, az ujjaim viszkettek a pisztolyaim után. Még nem volt sehol sem a célpont, de én már legszívesebben begyújtottam volna a rakétákat.

Damian óvatosan megérintette a karomat. Gondolom, attól tartott, hogy most majd rázúdítom az indulataimat, mert főszabály szerint, ha már dühbe gurultam, mindig kellett találnom egy megfelelő célpontot. Még ha nem is ő tehetett a dühömről. Igyekeztem én megváltozni, hogyne igyekeztem volna, a francba is, de nem megy ám az olyan egyszerűen.

Kivételesen nem ordítottam le a fejét, és még csak arrébb se ugrottam. Damian erre megfogta a kezemet, finoman, és a hűvös ujjak tapintása a tenyeremen gyorsabban hatott, mint egy marék Xanax.

– Gondolod, azért hozott Musette kiskorú *pomme de sangot*, hogy provokáljon?

– Musette szereti a friss húst. A fiatalokat – suttogta Asher, mint aki attól tart, hogy kihallgatnak bennünket. Lehet, hogy igaza volt.

– Kérlek, Asher, mond, hogy nem pedofil – néztem rá, és hagytam, hogy Damian a kézfejemet cirógassa.

– Nem, a szó klasszikus értelmében. A szexben nem. Csak szereti a gyerekvért.

Anyám.

– A mi országunkban pedig tizennyolc éven aluliak vérének nem veheti magához, különben kivégzési parancsot kapok. Én vagyok a vámpírhóhér, Asher, és ezért már levadászhatom.

– Ha engem kérdezel, Musette nem véletlen választás. Belle Morte-nak akad más hadnagya is, akiknek nincsenek ennyire utálatos szokásai, akik nem ingerlik már pusztá személyükkel is a hagyományos elvek híveit. Szerintem azért őt küldte Belle, hogy téged és Richardot próbára tegyen.

– Miért akar minket próbára tenni?

– Mert még alig ismer benneteket. Belle szereti alaposan megvizsgálni a fegyvereit, mielőtt harcra kerülne a sor.

– Nem vagyok Belle Morte fegyvere. Nem vagyok senkije.

– Belle Morte a *sourdre de sangunk*, a vérvonalunk feje – nézett rám türelmes eltökéltséggel Asher. – Olyan ő, mint a birodalom úrnője, és a vámpírmesterek a királyok, akik mind hűséggel tartoznak neki. Ez többek közt azt is jelenti, hogy seregeikkel szolgálgják úrnőjük céljait.

– És mi a cél?

– Amit csak kíván. Amire a birodalom úrnőjének kedve támad – sóhajtotta csüggedten Asher.

– Nekem ez az egész kínai – csóváltam a fejem. Gondolom, ha Damian nem cirógatja a kezemet, már rég sokkal idegbetegebb lettem volna.

– Belle mindenkit, aki a vérvonalához kapcsolódik, a saját alattvalójának, vagyis a sajátjának tekint. Az ő logikája szerint te és Richard, Jean-Claude-on keresztül, az övé vagytok.

Már nyitottam a számat, hogy tiltakozzam, de Asher feltartotta a kezét.

– Hadd fejezzem be, kérek. Nem számít, hogy te elfogadod-e, ez még csak nem is érdekli Belle-t. Ő úgy gondolja, hogy ti ketten is hozzá tartoztok, két új katona a nagy fegyverarzenálban. Felfogad, Anita?

– Naná. Én a magam részéről úgy gondolom, hogy nem vagyok senkié; viszont átlátom a logikáját, hogy Belle Morte miért gondolja, amit gondol.

Asher erre határozottan megkönnyebbült, nyilván aggasztotta már, hogy milyen érveket vonultasson fel, ha nem tudok lekattan- ni a vitáról.

– *Bon, bon.* Akkor azt is megértheted, hogy mindenekelőtt tesztelni akarja a két legújabb fegyverét.

– Mégis hogyan?

– Először is a kiskorú *pomme de sanggal*, akit gondosan felvontat a vámpírhóhér előtt. Aztán Musette felajánlhatja azt is, hogy a halandó szolgálkon osztozzon vele a házigazdája, mert-hogy az is egy diplomáciai gesztus.

– Osztozzon? – kérdeztem vissza gyanakodva. Damian ujjja egyre szorgosabban simogatott, de nem szólhattam rá, kezdtem megint annyira felpaprikázódni. – Osztozni a véren, mondjuk. A vámpírok nagy része a halandó szolgájából táplálkozik. A szex miatt ne aggódj, Musette nem szereti a nőket.

– Végre egy jó hír – élcelődtem, aztán valami eszembe jutott hirtelen. – Ha engem meg Richárdot a sajátjának tart, mármint Belle, akkor a falkáinkat is?

Asher megnyalta a szája szélét, és valahogy tudtam, mi lesz a válasz.

– Valahogy úgy.

– Akkor viszont nemcsak kettőnket tesztelt le, hanem a farka- sokat meg a leopárdjaimat is. – Nem is vesződtem a kérdő hang- súllyal.

- Elég logikusnak tűnik.
- Hogy gyűlölöm a vámpírdiplomáciát! – sóhajtottam. Lehunytam a szemem.
- Még csak nem is ordibál! Pedig máskor negyed ilyen rossz hírnél is már lövöldözni kezdett – hallottam Jason hangját.
- Ránéztem, nagyon csúnyán.
- Szerintem Damiannek köszönhetjük – mélázott Asher.
- Cirógatja a tenyerét, és ennyi? Ennyitől lenyugszik? – nézett hitetlenkedve Damian kezére a vérfarkas.

Asher bólintott.

Le kellett volna szakadnom Damianról, de képtelen voltam rá. Majd eldurrant a fejem, és nem ártott gondolkodni. Utáltam, hogy megint kezdődik ez a macska-egér játszma. Egyszerűen idejönnek, a mi területünkre, és elkezdenek cicázni velünk. Ezek a vámpírok! Mit nem képzelnek magukról! Legszívesebben halomra lőttem volna Musette-et a bandájával együtt. Annyi bajnak mennék elébe, tudom, érzem!

Annyit azért megtettem, hogy marokra fogtam Damian kezét, ne cirógasson tovább. Ez is bejött, a haragom lecsendesült, elvonult valami messzi vidékre, még láttam a távolban, de már nem füstölt az agyamban. A fenébe is, Ashernek igaza van. Na, hát ezt is rühelltem. Még egy metafizikai getymó, ami miatt testi kontaktusba kell keverednem még egy vámpírral. Miért nem lehet, hogy csak egyszer tapi nélkül is működjön valami para dolog?! Miért kell mindig mindenkit fogdosnom, hogy hasson?!

Jason nem tért magához.

- Szerintem éjszakára ragasszuk Damiant Anitához.
- Gondolod, Musette ennyire ki fog hozni a sodromból?
- Még senkit sem bántott, Anita, egy ujjal sem nyúlt senkihez, és mégis, mindenki be van szarva. Én is majd' össze csinálom magam, és lila ibolyám sincs, hogy miért. Pedig cuki kis szőke

csajszi, mint egy barbibaba, csak a didkói kisebbek, de az meg nem számít. Abból elég annyi, hogy beférjen az ember szájába, nem igaz?

– Túlreagálsz.

– Normális esetben semmi gondom nem lenne azzal, hogy egy ilyen bombázó belém vágja a cuki kis fogait – tiltakozott Jason, és nem viccelt. Halálosan komolyan beszélt. – De ez a bige a közelemben se jöjjön. – Hirtelen nagyon rémültnek látszott, és még a huszonkét événél is fiatalabbnak. – Hozzám se érjen, egy ujjal se. Jean-Claude a szavát adta, hogy Musette nem az a fajta vámpír, aki szívás közben nekiáll rohadni az ember nyakában, de akkor sem. Még a gyomrom is sajog a parától.

Szabad kezemmel felé nyúltam, magamhoz húztam, és megöleltem. Remegett. A hidegtől is, de hiába is húzott volna magára meleg pulóvereket, ezt a remegést nem csillapította volna semmi.

– Nem engedjük a közeledbe, Jason.

– Ne ígérj olyasmit, amit nem tudsz megtartani, Anita – suttogta a nyakamba. Kiszorította belőlem a szuszt.

Persze nem olyan fából faragtak, kezdtem volna újra megígérni, hogy igenis úgy lesz, de Asher gyorsabb volt.

– Ne ígérj senkinek semmit. Még csak nem is láttad Musette-et.

– Ha egyszerűen lepuffantanám, ahogy belépek a szobába, mit tenne Belle? – néztem Asherre, és kicsit eltoltam magamtól Jasont.

– Ne, Anita, azt nem teheted – sápadt el Asher. Szakállas vámpírtrükk, nem mondom. – Kérlek...

– Te is tudod, hogy mindannyian jobban járnánk, ha most rögtön elintézném.

– Anita, *ma chérie*, kérlek... – hebegte Asher.

Jason ellépett tőlem, és intett, mire Damian mögém lépett, kezét a vállamra tette, és gyöngéden markolászni kezdte a dermedt

izmokat. Mint egy masszőr. És hirtelen megvilágosodott, hogy hiába is járnánk jól rövid távon Musette halálával, hosszú távon megszívánk. Belle Morte, sőt, talán az egész Tanács seregeket küldene ránk, bosszút állnának, megölnék mindannyiunkat. Nem jó szó, hogy Damian érintése megnyugtató. Inkább felnyitotta a szememet.

– Miért megy el a kedvem az öléstől Damian puszta érintésére?
– kérdeztem.

– Már nekem is feltűnt, hogy sokkal higgadtabb leszel, átgondoltabb, még pisztollyal a kezében is, ha éppen hozzád ér.

– És én miért nem vagyok ilyen hatással Jean-Claude-ra? Ugyanolyan kegyetlen, ha vele vagyok, ha nem.

– Csak olyanokat kaphatsz a szolgálától, amit ő adni tud neked – mondta Asher. – Melletted Jean-Claude épp hogy kegyetlenebb, kíméletlenebb lett, mert ez a természeted. Damian viszont évszázadokon keresztül egy olyan úrnő szolgálja volt, aki nem viselt el semmi ellentmondást vagy dühkitörést. Damiannek elemi érdeke volt, ha nem akarta, hogy az úrnő, akitől az életét kapta, elpusztítsa, elnyomni magában az indulatokat és a kíméletlenséget.

Damian keze megmerevedett a vállamon, gyorsan meg is paszkoltam az egyik kézfejét.

– Semmi baj, Damian, már nem árthat neked.

– Tudom, Jean-Claude megszerezte a szabadságomat, amiért örökké hálával tartozom neki. Ennek semmi köze a véreskühoz meg a vámpíri adott szóhoz. Tartozom neki, mert szörnyű kötelékből szabadított meg.

– Ha ma este Anita józanabban viselkedik majd neked köszönhetően, alaposan meghálálok Jean-Claude tettét – nézett rá Asher.

– Indulhatunk is a Cirkuszba – bólintott Damian. Éreztem. – Mert Musette soha nem lehet olyan rettenetes, mint a volt úrnőm. Pedig Musette-et is ismerem régről, és tudom, félelmetes.

– Úgy érted, épp csak kicsivel marad el teremő úrnőd mögött – fordultam meg, hogy lássam az arcát is.

– Régi úrnőmtől jobban félek – bólított némi gondolkodás után –, de Musette-től is rettegek.

– Musette-től mindenki retteg – jelentette ki Asher.

– Mindenki retteg – ismételte szinte áhítattal Damian.

Fejemet Damian mellkasához dörzsöltem, amitől persze annyi volt a frizumnak, de a halált érdekl.

– A fenébe, ha hagynátok, hogy végezzek Musette-tel, annyi rossztól megmenekülnénk. Igazam van, ti is tudjátok.

– Ha megölöd – nyúlt az állam alá Damian, hogy a szemembe nézzem –, akkor Belle Morte elpusztítja Jean-Claude-ot.

– És ha Musette valami szörnyűséget tesz?

Damian Asherre nézett a fejem felett, és megfordultam, hogy lássam, miről folyik a néma párbeszéd.

– Soha nem kérnék, hogy semmilyen körülmények között ne öld meg, mert jöhet olyan pillanat, amikor már nincs más választásod – mondta szomorkásan Asher. – Nem szeretném, ha miattam haboznál abban a pillanatban. De Musette nagyon ügyes, ügyelni fog a látszatra, és soha semmi okot nem fog adni neked...

Felsóhajtottam. Ezt a nyaktekervényt.

– Ha nem bilincseled hozzá Damianhez, nem bírja ki Musette akcióit – kottyantott közbe Jason.

– Nem hiszem, hogy szükség lesz a karperecre, ugye, Anita?

– Honnan a fenéből tudjam? És különben is, rég voltam bilincs nélkül társaságban.

– Tessék, használhatod az enyémet – húzott elő egy bilincset Jason a dzsekijéből.

– Mi a francnak mászkálsz te bilinccsel a zsebedben? – ráncoltam a homlokom. Aztán gyorsan kapcsoltam. – Jajj, ne, inkább nem akarom tudni. Meg ne mondd!

– Táncos vagyok, Anita – vigyorgott. – Vetkőzöm a színpadon, tudod. És mindenféle segédeszközt használok a műsorban.

Egyrészt örömmel hallottam, hogy nem a privát szerelmi élete miatt hurcol magával mindenhova egy bilincset; másrészt viszont mit művel egy sztriptíz-táncos bilincsekkel? Miféle holmikat vetnek be ezek a Bűnös Vágyakban a színpadon? Vajon mivé fajult a műsor? Jajj, stop, inkább ezt sem akarom tudni!

Bevonultunk a Kárhozottak Cirkuszának művészbejáratán. Jason bilincse nem került a csuklómra, de Damian kezét nem eresztettem, ahogy lementünk a kanyargó lépcsőn a föld alá. Lassan testes kis listát írhatnék azokról a személyekről, akikkel romantikus, esetleg izgató lenne kézen fogva sétálgatnom. Mily' csalódás, hogy Damian még a lista utolsó utáni helyére sem fér fel!

6.

A Kárhozottak Cirkusza alatt, a föld gyomrában termek és folyosók gigantikus rendszere húzódott. Ember- és vámpíremlékezet óta ezek a katakombák szolgáltak St. Louis mindenkori Vámpírurának otthonául. Bár Jean-Claude igyekezett a maximumot kihozni a fáklyákkal megvilágított kőcsarnokokból, lényegét tekintve a hely ugyanolyan volt, mint évszázadokkal ezelőtt is lehetett. Csak a föld felszínén rogyadozó raktárépület tűnt el.

Jean-Claude mindent megtett, hogy a kőfalak komorságát oldja, bőségesen redőzött anyagokat aggatott mindenhova, mintha puha fehér sátorba léptünk volna. De csak a legkülső réteg volt fehér, alatta arany és ezüst bársonyok, gézek és selymek vegyültek a fehérbe. Jason éppen széthúzta volna a külső, fehér függönyt, amikor Jean-Claude perdült ki elének puhán, hangtalan, ujját intőn a szája elé tartva, hogy meg se mukkanjunk, és intett, hogy induljunk visszafelé.

Visszafogtam magam, és nem ugrottam a nyakába. Pedig még a lélegzetem is elállt: pattanásig szűk bőrnadrágot viselt combközépig érő csizmával, első pillantásra fel sem fogtam, meddig tart a csizma, és hol kezdődik a nadrág. De ezt már megszoktam, ahogy az inge fazonját is, azt a rengeteg fodrot meg zsabót az ujján meg a galléron, ilyesmit hordhattak a tizenhetedik században. Vagy legalábbis mindig így képzeltem. Csak a színe volt más, mint amit megszoktam. Ezt a szemkápráztatóan élénkkék árnyalatot még sosem láttam rajta, olyan szinten hangsúlyozta szemei kékjét, hogy beleborzongtam. Arca hibátlan és észvesztő. A megtestesült álomsrác, akit csak nő megteremthet magának éjjel, álmában, hogy aztán hajnalra izzadtan, szétrandalírozott ágyneműben ébredjen zihálva. Jean-Claude túl szép volt, hogy igaz legyen. Érzékisége ve-

szedelmesebb, mint egy légikatasztrófa.

A szívem a torkomban kalapált. Legszívesebben rávettem volna magam, ráfonódtam volna, hogy selymes fekete lobonca a bőrömet simogassa, hogy megmártózzam az illatában. Vágytam rá, akartam, minden porcikámmal. Majdnem mindig éreztem a vágyat, amikor a közelemben volt, de most, most igazán akartam, csupa nagy betűvel. KÍVÁNTAM! Az agyamban valahol még tisztában voltam vele, hogy nehéz este vár ránk a francia vendégekkel meg minden, és mégis, csak a szexre tudtam gondolni, hogy leteperem Jean-Claude-ot...

Felém siklott, én meg kénytelen voltam kinyújtott karral távoltartami magamtól, mert ha megérint, vége mindennek. Oda a józan ész utolsó morzsája is.

– Mi a baj, *ma petite*? – hallottam rögtön meghökkent hangját a fejemben.

Nekem ennyi év sem volt még elég, hogy a távbeszélgetés minden csínját-bínját elsajátítsam, így hát nem is kísérleteztem. Most kell az nekem, hogy valamit félremagyarázzak?! Egyszerűen csak az órámra mutattam: tíz perc múlva éjfél.

Bizonyos szempontból olyan voltam, mint Hamupipőke: minden nap, pontban éjfélkor otthon kellett lennem. Akikkel ezt valamilyen oknál fogva közölnöm kellett, mint például a munkatársaimmal, azok úgy tudták, hogy ez az én speckó ebédszünetem. Fura időpont, de hát Anita Blake-nél sosem lehet tudni. És néha tényleg be is kaptam pár falatot... De amit ilyenkor igazándiból meg kellett etetnem, az a gyomromnál jóval lejjebb van. De lejjebb ám.

– Kérlek, *ma petite*, mondd, hogy már elrendezted az *ardeurt*! – hallottam Jean-Claude könyörgő hangját. Még a szeme is elkekedett.

– Ja. Fél napja – vontam vállat. Nem suttoztam, a vámpírok

odabenn ígyis-úgyis meghallanak, ha nagyon akarnak. Különben meg az *ardeurt* se nagyon lehetne eltitkolni előlük, innentől fogva olyan mindegy. Az *ardeurt* egyébként Jean-Claude-tól kaptam, a halandó szolgálattal járt. Jean-Claude nem csak vérrel táplálkozhatott, hanem mások kéjével is, sőt, ha nagyon muszáj volt, pár napig teljesen ki is tudta iktatni a vért az étrendjéből, feltéve, ha lett helyette szex, bőséggel. Egy más korban inkubusnak hívták az ilyeneket, akik nők és férfiak vágyából erőre kapnak, és akik elemésztő vágyra lobbantanak halandó lényeket. Más vámpírok is akadnak, akiknek másodlagos képességei vannak, Damian régi úrnője például mások rettegéséből táplálkozott. Morának vagy rémbanyának is nevezik az olyat.

Természetesen Belle Morte az *ardeur* eredeti forrása, ő királyokat és császárokat tartott fogva vele, és mellesleg Jean-Claude egyike azon kevés leszármazottjának, akik átörökölték tőle. Én pedig, legjobb tudomásom szerint, az egyetlen halandó szolgálta vagyok, aki valaha is megkapta ezt az átkozott képességet.

Mikor egy vámpírban első ízben feléled az *ardeur*, eleinte leküzdhetetlenül elhatalmasodik rajta, mint a vérszomj is, és szépen lassan sajátítja el az uralmat felette. Megtanulja kordában tartani. Legalábbis elvileg. Már hónapok óta dolgozom rajta, és még az is baromi nagy meló, hogy csak tizenkét óránként kelljen „etetnem”. Szóval tényleg csak elvileg. A táplálkozás egyébként nem feltétlenül a közösülésről szól, de mindenképpen szexuális jellegű kapcsolatot kíván. És tényleg igaz az, hogy egy inkubus vagy szukkubus halálba szereti az áldozatát, ahogy azt a régi legendák mesélik. Nem is lehetne mindig ugyanazzal az egy személlyel ki-elégítenem. Micah persze örömmel áll a rendelkezésemre. És Jean-Claude is, hiszen már évek óta remélte, hogy majd egyszer kiteljesedik a kapcsolatunk. Csak éppen fordított irányban tervezte, de hát ember tervez... Mindenesetre nem én táplálom az ő

ardeurjét... És hát kénytelen voltam az egyik vérleopárdomat, Nathanielt is felvenni a listámra, rühellem is magam érte rendesen. Ő az én sajátosan értelmezett *pomme de sangom*. Szarügy, de az ezerszer szarabb lenne, ha úton-útfélen idegeneket kezdenék zaklatni, ha éppen rám tör a kéjvágy. Mert ha nem figyelnék oda, és nem táplálnám rendesen, akkor ez lenne a vége. Az *ardeur* igencsak követelődző erő, mint Belle Morte maga. De hát madarat tolláról, úrnőt örökbeadott képességéről.

Eredetileg úgy volt, hogy munka után rohanok haza Micah-hoz. Ehelyett ide kellett rohannom, a Cirkuszba. Ami alapjában véve nem egy katasztrófa, hiszen Jean-Claude is mindig nagyon készséges, sőt; csakhogy a szomszéd szobában csúnya, gonosz vámpírok gyülekeznek, akik nem hinném, hogy szívesen kívárlák, amíg én Jean-Claude-dal pározom, mint a nyúl. Valami azt súgta, hogy Musette cseppet sem lenne fogékony a problémánkra. A bibi az, hogy az *ardeur* sem az a megértő típus.

A többiek kétségbeesett képpel mind Jean-Claude-ot bámulták, hogy ugyan mondaná meg, mi is legyen. Aztán rájöttem, hogy én is pont ugyanolyan képpel nézek rá.

Az én empatikus vámpírom egy ideig tanácstalanul nézett vissza ránk, aztán elnevette magát. Kacagása végigsuhant a bőrömön, simogatott, hogy még a lélegzetem is elállt. Ha Damian nem kap el az utolsó pillanatban, kiterülök a kövön, mint egy béka. Na, gondoltam, most jól nézünk ki, már rá is átragasztom a vágyat, a tüzet, mert az *ardeur* érintésre ragályos. De nem így történt. Damian érintésére az *ardeur* engedett, hullámai visszahúzódtak bennem, mint apálykor a tenger; az agyam kitisztult, lehiggadtam. Úgy ragadtam meg Damian karját, mint a fuldokló az ágot, amit az áramlat sodor elé.

Döbbsen fordultam Jean-Claude felé. Na, erre varrjon gombot!

– Én is érzem, *ma petite* – mondta, és nagyon komoly volt.

Azt már gyakorlatból tudtuk, hogy ha rákoncentrál az *ardeurre*, akár a sajátjára, akár az enyémre, valamennyire képes csitítani az erejét bennem. De ahhoz időben el kell kapnia, és tényleg oda kell figyelnie, mert ha csak egy pillanatra is ellazul, vége, mind a ketten elveszítjük az eszünket, a tűz feltartóztathatatlan erőként perzsel keresztül rajtunk.

Hűvös érintésében ott remegett Damian keserősége, nyelve-men éreztem, mint amikor a köd megtölti az orromat, és íze lelopódzik a szájpadrólomra.

Tisztában voltam vele, hogy Damian vágyik rám, de a vágyának semmi köze az egymásra találó szívekhez, virágcsokrokhoz, és könnyesen romantikus, éjféli vallomásokhoz. Csak a kéjhez van köze. Úgy vágyott rám, ahogy a vérre is vágyott, mert ha én nem vagyok neki, ő halott. Noha elmúlt már hatszáz esztendő is, soha nem lesz belőle vámpírmester. Ami egyszerűbben annyit tesz, hogy szüksége van egy külső forrásra, ami a vért a szívébe pumpálja. Régebben a teremtménye adott neki szuflát, akinek Jean-Claude lépett a helyébe. Aztán egy félreértés folytán elcsórtam tőle Damiant, megszűnt az ő vámpírja lenni, és ma már az én nekromanta erőm élteti.

Finoman szólva halálra rémisztett a tény, hogy a hobbiállatom egy vámpír. Próbáltam is menekülni a felelősség elől, jó messzire rohantam, majdnem ki a világból. Jó, voltak más ügyek is, amikkel egy ideig nem szívesen néztem volna szembe, de nem lehet a végtelenségig menekülni. És egy vámpír szolgáról pedig egyáltalán nem lehet nem tudomást venni.

Ha eltaszítanám magamtól Damiant, először az eszét vesztené, aztán elpusztulna. Szó szerint. Jó, mielőtt magától megállna a szíve, a többi vámpír kénytelen lenne megölni, mert egy több mint hatszáz éves, bomlott agyú vámpír határozottan veszedelmes erő.

És mégse hagyhatják, hogy embereket vadásszon le örületében. Rontaná a híruket. Hogy mitől vagyok ebben olyan biztos? Kipróbáltam. Amikor elmenekültem, még nem tudtam, hogy Damian az én vámpírom. Gőzöm sem volt, hogy nélkülem mebuggyan. És amíg bujdokoltam, ő ahogy kell, becsavarodott, és ártatlanokat támadott meg. Dühöngő örült lett belőle. Az volt a mákja, hogy Jean-Claude elfogta, és bezáratta egy koporsóba, hogy ott vegetálja át, amíg végre hajlandó leszek szembenézni a kötelezettségeimmel. Damian volt a tanulópénz: vagy megismered önmagad, és megtanulsz azzal együtt élni, aki vagy, vagy az erőid csak nagyobb pusztulást hoznak, mint hasznat. És mások szívnak.

Lássuk, tényleg működik-e: Jean-Claude-ra néztem – még mindig észvesztően gyönyörű volt, de már nem akartam leteperni.

– Ez fantasztikus!

– Korábban is rájöhettünk volna, ha hagyod, hogy hozzád érjen – morogta Jean-Claude.

Volt idő, amikor még haraptam volna, ha így az orrom alá döröglik a hiányosságaimat, nem olyan rég viszont megfogadtam pár apróságot, és ez is szerepelt a listán. Nem fecsérelem puffogásra az energiámat.

– Meg ne bántódj a megjegyzésemen, *ma petite*, de a vámpíruvad vagyok, a tűz belőlem lobog át beléd – lépett felém Jean-Claude, és nyújtotta a kezét.

Én meg csak néztem a hosszú, kecses, halálsápadt ujjakat, amik még az *ardeur* nélkül is elvarázsoltak. Hagytam, hadd kulcsolja az ujjait az ujjaimra, közben persze el nem eresztettem volna Damiant. És igen, az *ardeur* meg se moccant, undok fejét nem szegte fel újra.

Jean-Claude karcsún és egyenes derékkal állt mellettem, ragyogón mosolygott rám, és én imádtam ezt a mosolyt. Őszinte volt, vagy majdnem, nem az a tanult, udvari gesztus, amivel év-

századok alatt feltankolta a repertoárját, hogy egy pillanatra se essen ki soha a szerepéből. Általában minden mozdulata kiszámított volt, a spontán reakciót még hírből se nagyon ismerte.

– Gyere, *ma petite*, a vendégeink már várnak.

– Hogyne – bólintottam.

– Karolj bele te is, *mon ami* – nézett Damianre, miközben átfonta karomat az övéen. – Vezessük be a hölgyet.

– Boldogan, mesterem – lehelte Damian, és hűvös alkarjára húzta a másik kezemet.

Főszabály szerint Jean-Claude ki nem állhatta, ha a vámpírpai mesternek szólítják, de a ma este kivételes este. Vendégeink vannak, és igyekszünk jó benyomást tenni rájuk, mivel feltehetően nem sok illúzióval érkeztek az öreg kontinensről.

Asher elénk lépett, és felvonta a függöny egyik szárát, a másik oldalon pedig Jason követte példáját. Így tutira nem fogunk hason beérni a terembe. Azért van annak oka, hogy az ajtófüggönyök kimentek a divatból. Mondjuk például a praktikum.

Két oltári vámpírpasi karján bebillegni egy helyiségbe nem is olyan tré érzés. Egyetlen hátránya van csak: nincs mivel a pisztolyomért nyúlni. Persze, ha rögtön, ahogy belépek, löni kell, akkor elcseszett egy éjszaka lesz, és még ha túl is éljük, feltehetően a holnapi már tényleg az utolsó.

7.

Musette közvetlenül a fehér kandalló mellett állt. Csakis ő lehetett, ő volt ugyanis az egyetlen miniatűr barbibaba a helyiségben. Megszoktam, hogy Jason megfigyeléseire lehet hagyatkozni, pláne, ha nők külsejére vonatkozik.

Tényleg aprócska volt, még nálam is mélyebb bő öt centivel, haha, ami annyit tesz, hogy még az egyötvenet is alulról nyaldosta. És még ha magas sarkú is van rajta a földig fehér ruha alatt... Nahát, léteznek olyanok is, akik még nálam is alacsonyabbak! Szőke haja dús hullámokban hullott a vállára, de a szemöldöke majdnem fekete volt. Most vagy az egyik, vagy a másik nem a természet adománya. Oké, akadnak olyanok is, akiknek gyárilag sötétebb a testszőrzete a hajánál, elismerem, ez azért viszonylag ritka. Mindenesetre a sötét, íves szemöldök csak még élénkebbé tette az égkék szemeket. Egyébként majdnem ugyanaz az árnyalat volt, mint Jasoné, csak a sötét kontúr dobott rajta sokat.

Rózsás ajkai mosolyogtak, de olyan pirosan, hogy azt csak a kozmetika csodáival érhettem el. Ilyen piros száj nincs. És ha jobban megnéztem, már láttam, hogy a babaszépségre rátett egy lapáttal a gondos, szinte láthatatlan smink. Jó, mindenki hozott anyagból dolgozik, az is tény. Musette festve és festék nélkül is igazi porcelánbaba volt.

A *pomme de sang*ja a lába előtt térdelt. Tényleg nagyon fiatal kislány volt, és a magasan feltornyozott, csigás haja csak még fiatalabbnak mutatta. Sápadt arcát még sápadtabbá tette ódivatú ruhájának égkék árnyalata, noha még így sem közelíthette meg a klasszikus, napot sose látott vámpírfakóságot. A nyaka kecses, sima és makulátlan. Vajon hol csapolja meg Musette? Stop, tényleg érdekel? Nem, ha jobban belegondolok, cseppet sem.

A kandalló és az arany meg ezüst párnákkal csordultig rakott fehér kanapé között hatalmas férfi ácsorgott. Ha lehet, mindenben Musette tökéletes ellentéte volt: minimum egynyolcvan magas, mint egy versenyző: széles vállak, keskeny csípő, karcsú derék és hosszabb lábak, mint amilyen magas én vagyok. Haja éjfeketéje kékesen csillant meg a tűz fényében, akár az enyém. Nem festett. Leért legalább a háta közepéig, karnyi vaskos varkocsban összefogva. És a bőre is olajos, a gyorsan barnuló típus, már ha kap esélyt a naptól. Az övé már évszázadok óta nem kapott. Mindehhez kékeszöld szemek, mint a Karib tenger hullámai, alapvetően barátságos, meleg árnyalat, csak nem ebben a savanyú pofában. Olyan képet vágott, mint aki épp lenyelt egy nagy adag lócitromot. Ami jócskán lehúzta az összképet, mert lehetett volna akár döglesztően jóképű is, ha nincs a nagy epefacsarodás. Ez a tag nyilván folyamatosan rosszkedvű.

Talán a ruhája miatt. Mintha egy háromszáz évvel ezelőtt mázolt családi festményről mászott volna le. Ha nekem is folyton harisnyában kellene flangálnom, én is duzzogósra venném a figurát.

Bár mindkét karomon egy-egy férfi vonult, egyértelműen Jean-Claude vezetett be mindannyiunkat, Damian pedig felvette a ritmust. Jean-Claude a két arany karosszék között, a fehér dohányzóasztal előtt állt meg, Damian gyakorlatilag ugyanabban az ütemben. Mintha koreografáltuk volna. Jason azonnal behuppant a kandallóhoz közelebb eső karosszékbe, a fehér párnák tetejére, de olyan gráciával, hogy egyetlen párna sem pottyant le a földre. Asher a lehető legtávolabb maradt, a másik, ezüst párnákkal megpakott karosszéken is túl. Jó messziről figyelte Musette minden mozdulatát.

Aki most megszólalt. Franciául. Mire Jean-Claude szólt neki, szintén franciául, hogy nekem aztán mondhatja, mert én nem beszélni nyelv. Ennyit azért még megértettem. Musette erre megint

hadart valamit, aztán nyelvet váltott. Amerikában a legtöbb vámpírnak nincs akcentusa, még ha nem is anyanyelvük az angol, nem t'om hogy, de megoldják. Musette-nek ezzel szemben vaskos kiejtése volt; még így, hogy lassan beszélt, így is nehezen követtem. Ha elkezd hadarni, esélyem se lesz, tök mindegy, milyen nyelven mondja.

– Damian, rég volt, hogy utoljára kitüntetted jelenléteddel az udvart.

– Régi úrnőm nem kedvelte az udvari életet.

– Fura pók ez a te volt úrnőd, ez a Morvoren.

Damian úgy rándult össze a név hallatán, mintha korbáccsal suhintottak volna az arcába. Megcirógattam a kézfejét, ahogy nyugtalan gyerekeket igyekszik csitítani az ember.

– Pedig hatalmas, még a Tanácsba is bekerülhetne. Csak akar-nia kellene. Ha jól emlékszem, még a Földmozgató székét is felajánlották neki. Még csak küzdenie sem kellett volna érte, rangjá-hoz kapta volna – mélázott Musette, közben árgus szemekkel leste Damian reakcióját. – Vajon miért utasított vissza egy ilyen kegyet?

– Ahogy már mondtam – nyelt egy nagyot Damian, aztán meg is köszöriülte a torkát, hogy hang jöjjön ki rajta –, régi úrnőm nem kedvelte az udvari életet. Nem kedveli. A magány kedvesebb neki.

– Na de elutasítani egy felajánlott széket a Tanácsban! Bolond-ság. Nem fél, hogy mások gyengeségnek vélik, és megtámadják? Hogy kockáztathat meg ilyesmit Morvoren?

Ahányszor kimondta a nevét, Damian teste összerándult.

– Szerintem Damian már válaszolt a kérdésre – zártam le. – Régi mestere jobban szereti a magányt.

Musette rám szegezte kék szemeit, és szinte megbántam, hogy közbekotyogtam. Azt a nyílt ellenségességet senki nem teszi az

ablakba.

– Á! Szóval ez lenne itt az új szerzemény – felénk indult, és a csípőmozgása rögtön lebuktatta. Ilyen riszát csak magas sarkúban hoz össze az ember. A riasztó fekete ember árnyként követte a kis tündibündi minden mozdulatát, a kislány azonban meg se moc-cant. Ült a szoknyái közt, keze az ölében, mintha gondosan elren-dezték volna, és az elrendezést csak utasításra törheti meg. Musette odaültette, Musette felállítja, ha eljön az ideje. Mindjárt kirakom a gálám.

– Hadd mutassam be Anita Blake-et, első és egyetlen halandó szolgálmat. Nincs másik, nem is volt – jelentette be ünnepélyesen Jean-Claude, és karjával kipörgetett, mintegy véletlenül az asztal túloldalára, hogy távolabb kerülhessek a közeledő Musette-től. Mivel másik oldalamon Damian kapaszkodott belém, ő is követte a mozdulat ívét, és egymás után, mint egy táncos hármas kecseskedtünk az asztal között. Aztán a két vámpír meghajolt, én meg köztük, parizer a szendvicsben, kénytelen-kelletlen hajoltam velük. Lám, lám, több motivációja is volt Jean-Claude-nak ezzel az elrendezéssel.

Musette ringó csípejével még közelebb araszolt, a fehér csip-kék csak úgy kavart a dereka körül.

– Jajj, hát tudod, kire gondoltam! Asher szolgájára, arra a hogyishívjákra – énekelte, de tekintetén látszott, hogy kibaszottul pontosan tudja a nevet, amire rákérdez.

– Julianna – mondta Jean-Claude közönyösen, már amennyire közönyösen ezt a nevet ki tudta ejteni.

– Jajj, persze, igen, Julianna. Milyen helyes név egy ilyen semmilyen néembernek – megállt közvetlen előttünk. A magas, morcos férfi közvetlen mögöttem, akár egykilencven is lehetett, alig láttam a tetejét. Már a puszt mérete is félelmetes.

– Miért van az, hogy te meg Asher mindig ilyen közönséges

nőszemélyeket emeltek magatokhoz? Vagy megnyugtató a tenyerestálpas paraszti anyag?

Erre kibukott belőlem a nevetés. Nem szándékosan, nem tehettem róla, hiába szorongatta Jean-Claude az egyik, Damian a másik kezemet. Musette nem szerette, ha kinevetik, ez egyértelműen az arcára volt írva.

– Mi ezen olyan nevetséges, te lány?

– Hogy igaza van. Nekem aztán tényleg nincs más a családfámon, csak katonák meg parasztok. Na jó, farmerek. De tényleg, igazi jó paraszti anyag vagyok. És büszke vagyok rá.

– Ebben aztán nem sok büszkeség lehet.

– Pedig büszke vagyok, hogy mindent magunk szereztünk meg magunknak, a két kezünk munkájával és a homlokunk verejtékével jutottunk oda, ahol vagyunk, az egész családom. Nekünk aztán soha senki nem adott semmit, mi mindenért megdolgoztunk.

– Én akkor sem látom, hogy mire lehet itt büszkének lenni.

– Nem hiszem, hogy jobban el tudnám magyarázni – mondtam, és közben önkéntelenül is az Asherrel folytatott beszélgetésünk jutott az eszembe, ahogy azt próbálta megértetni velem, hogy mivel tartozik az ember a hűbérurának. Mert nekem soha nem volt olyan tapasztalatom az életben, ami egy ilyen viszonyt elővetíthetett volna. De nem akartam ezzel most előhozakodni, nehogy eszébe juttassam Belle Morte-ot, aki felé nekem vannak kötelezettségeim, elvileg. Mert szerintem nincsenek.

– Nem vagyok olyan ostoba, Anita, hogy ne értsem meg, ha értelmesen elmagyarázod.

– Nem is olyan rég próbáltam Anitának elmagyarázni, hogy az ember mivel tartozik a hűbérurának – lépett előbbre Asher. Még mindig a szoba túlsó felében állt, de már ez a kis lépés is figyelemre méltó hőstett lehetett a részéről. – Nem értette meg. Fiatal, amerikai nő, és az amerikaiak soha nem tapasztalhatták meg a hű-

béri rendszer előnyeit.

– Hogy jön most ide, hogy képtelen felfogni a civilizáció vívmányait? – nézett rá furán félrebillentett fejjel Musette. Pont, mint amikor a madár oldalról megnézi a férget, aminek mindjárt letépi a fejét.

Egy ember most zavartan megnyalta volna az ajkát, egy vámpír azonban lemerevedik. Mint aki ott sincs. Asher is épp csak egy árnyalattal lett sápadtabb a normálisnál.

– Te, szépséges Musette, soha nem tapasztalhattad meg, milyen az, ha nincs feletted egy úr vagy úrnő, aki parancsol. Ahogy azt sem, milyen az, ha te nem parancsolsz másoknak. Te soha nem tapasztaltad még meg, milyen az, ha az embernek fogalma sincs, mivel tartozik a hűbérurának – mondta merev arccal.

– Oui? – nézett még mindig fél szemmel rá Musette, és olyan végtelenül jegesen bökte ki ezt az egyetlen szót, mintha csak arra biztatná Ashert, hogy gyerünk, ássa csak magát még mélyebbre, aztán feküdjön is el a gödörben, hogy végleg betemethessük.

– Soha még csak eszedbe sem juthatott, hogy parasztnak, önmagad urának lenni felszabadító élmény lehet.

– Nevetséges – pöccintette el a gondolatot gondosan manikűrözött ujjacskáival a szösz. – Mi a csudát akar jelenteni az, hogy ‘felszabadító élmény’?

– Szerintem pont erről szól az egész – közölte Jean-Claude. – Asher pontosan azt mondja, hogy mivel nem is tudod, mit jelenthet, ezért nem is értheted meg.

– Hát ha nem érthetem meg, akkor nem is lehet olyan lényeges – vonta fel a szemöldökét Musette. Újabb kecses kézmozdulattal el is hessentette a témát, és visszafordult hozzám. Rémisztő volt. Nem tudom, mi volt olyan rémes a tekintetében, de megdermesztette a vért az ereimben.

– Láttad már az ajándékunkat? Jean-Claude-nak és Ashernek

hoztuk.

Pont olyan idiótán nézhettem, ahogy éreztem is magam, mert Musette rögtön a háta mögé intett, ahol azonban a hatalmas halandó szolgálja betöltötte a teljes látóteret.

– Lépj arrébb kissé, Angelito, hadd lássa.

Angelito? Angyalka? Egy ekkora böszme állat? Fura egy gusz-tus. Mindenesetre félreállt, és már láttam, mire mutat Musette apró keze: a kandallóra és felette a képre, ami mindig is itt lógott. Vagyis, várjunk csak. Elvileg Jean-Claude, Asher és Julianna á la három testőr portréja volt az; elvileg.

Gondolom, ha nem lett volna ennyi idegen vámpír a teremben, már hamarabb kiszúrtam volna a változást. Naná, hogy kiszúrtam volna. Mert majd' kiszúrta szememet.

Ámor és Psziché képe volt, klasszikus ábrázolás, amikor Psziché álmában lepi meg Ámort. Na persze, nem a pufók kis barokk huncutot a nyílával, amivé a Valentin napi hagyományok torzították, hanem a szerelemistent.

A modell rögtön egyértelmű volt, soha nem láttam még másnál ilyen aranyhajat, és a hibátlan testet is őrizték emlékeim. Na nem teljesen a sajátjaim, soha nem láttam a saját szememmel Asher testét, hanem Jean-Claudéi. Ellenállhatatlan kép volt, úgy vonzott magához, mint édes virág a méhecskét.

Asher oldalán fekve aludt, egyik keze ölében, másik ernyedten az ágyon. Egyetlen gyertya világította meg meztelen testét, és vont a hajánál egy árnyalattal világosabb fénybe a bőrét, ami sejtelmesen ragyogott. Mellbimbói sötét glóriákként ékeskedtek makulátlan mellkasán, köldöke mintha apró angyalka lábnyomát őrizné a hóborön, ahonnan aranyszőke szőrcsík indult lefelé, be a keze alá, ahol félig duzzadtan, az álom és az érzéki örömök között megrekedt férfiassága domborodott. Olyan tökéletes ívet és bőrt, mint az a csípő, még álmomban sem láttam soha. Az az ív ragadta

magával a tekintetet, és vezette le, a kinyújtott combokon és vádlin át a lábujjakig.

Jean-Claude emlékein át az ujjaim hegyén éreztem annak a csípőnek a tapintását, a selymes bőrt és a domborulatot. Emlékeztem a versengésre, hogy kié a legtökéletesebb fenék – Belle Morte szerint mindkettejüké egyformán tökéletes, férfi még ennél szebb csípővel nem bírt. Persze, Jean-Claude meggyőződése szerint Asher azért egy fokkal szebb volt, Asher viszont Jean-Claude-ról gondolta ugyanezt.

A művész szárnyakat is festett Asher hátára, élő, tollas, hatalmas szárnyakat, mint egy reneszánsz képen. Ha levettem volna a keretet, talán el is repül. De kicsit irreálisnak hatott az aranyfényben fürdő testre ragasztva.

Psziché az egyik szárny végénél kandikált be a képbe, felsőtestét nagyjából ki is takarta a kép, csak a válla és lentebb a csípője látszott. Ez váratlanul ért. Ismertem ezeket a gömbölyű idomokat, ezt a selymesen fehér bőrt, ami még a gyertya fényében is alabástromhoz volt hasonlatos. Arra számítottam, hogy Belle Morte lesz majd Psziché. Tévedtem. Ezt a testet túlságosan is jól ismertem ahhoz, hogy ne tudjam, még mielőtt az arcra pillantok.

Ott voltak a fekete fürtök és a jól ismert arc. Bár beletelt pár másodpercbe, mire biztosan állíthattam, hogy felismertem, mert valahogy sokkal lágyabbak, szebbek voltak a vonásai. Jean-Claude könnyű sminket viselt, azt a fajtát, amit régi képekről ismerhetünk: az ajkai csókosabban kerekedtek, az arcéle nem volt olyan markáns, de a szemei ugyanazok voltak – a szédítő, éjkék szemek, amikbe belefullad az ember, ha nem vigyáz.

Ilyen közlről képtelenség volt egyben látnom a képet, szabályosan rám zuhant, de még egy részletet meg kellett nézmem alaposan: valami nem stimmelt Amor szemével. Még közelebb léptem, és már egyértelművé is vált; résnyire elnyíltak álmában, és

ott izzott bennük az égkek tűz, Asher éhségének tüze.

Jean-Claude az arcomhoz ért, ujjával gyöngéden elmázolta a könnyeimet. Összerezementem. Damian hátrébb állt, nyilván nem akart folyton láb alatt lenni. Jean-Claude szemében az én könnyeimnek a visszfénye remegett, de ő nem mutathatta ki gyengeségét, Musette előtt semmiképp. Nekem meg már mindegy volt, nem gondolkoztam.

Egyszerre fordultunk Asher irányába, de hiába kerestem a tekintetét. Háttal állt, csak a hajzuhatag látszott belőle és az előre-görnyedt vállai. Mint akit arcon csaptak, úgy állt ott, összetörve.

– Úrnőnk úgy vélte, boldogsággal tölt majd el benneteket ez a kép, ami a régmúlt időket idézi. Ha már úgyis együtt vagytok megint – lépett Jean-Claude mellé Musette.

Nem állíthatom, hogy barátságos házigazdához illőn pillantottam rá. Most vettem csak észre, hogy a *pomme de sangja* közben átült a kanapé túlsó végébe. Ha le akartak volna vadászni, az elmúlt pár percben vígan megtehették volna, annyira nem láttam semmit Ámoron és Pszichén kívül.

– Ezt a képet házigazdánknak hoztuk, de Ashernek is küldött úrnőnk egy személyes apróságot.

Angelito egy kábé feleakkora képet húzott elő a háttérből. A földön szanaszét csomagolópapír-darabok és spárga hevert, ez is csak most tűnt fel. Ez a festmény is ugyanabban a realista stílusban készült, de a színek sokkal élénkebbek voltak. Szinte kiragyogtak a képből.

Ezúttal egy kovács kemencéjének a fénye világított meg mindent, Asher testén is a lángok aranya és narancspirosa tükröződött. Az üllő kitakarta ugyan az ágyékát, de ezen a képen is meztelen testének egész jobb oldala tisztán látszott, sőt, még a haját is összefogták hátul, hogy az arca se maradjon árnyékban. Karizmai domborodtak, mint aki épp csak egy pillanatra hagyta abba az ül-

lőn pihenő kard lapjának egyengetését; a teste azonban egy merő seb volt.

Nem a fehér hegek voltak, melyeket ismertem emlékeimből és az életből. Friss, haragosvörös sebek, mintha egy gonosz óriás korbácsa szabta volna rá őket.

Hirtelen rám zuhant egy emlék, amit soha nem tapasztalhattam még: Asher a kínzókamra padlóján fekszik, körülötte a leszaggatott ezürtláncok, amik korábban fogva tartották, és kínzóinak véres maradványai. Asher felénk nyúl, az arca pedig... jaj, az arca...

Ájultan hanyatlottam a padlóra, Jean-Claude pedig félig rám zuhant, mert mind a ketten ugyanazt a képet láttuk, helyesebben én láttam azt, amire ő emlékezett.

Damian és Jason rögtön odaugrott mellénk, de Asher meg se moccan, olyan távol maradt, amennyire csak lehetett. És még csak haragudni se haragudhattam rá.

8.

– Jöjj, Asher, nézd meg az ajándékokat – csilingelte Musette.

Ekkorra Damian már ott térdelt mellettem, mindkét kezével a vállamat markolta, gondolom, a reakciótól tartott. Tarthatott is.

– Ismerem azt a képet – hallottam Asher feszült, de tisztán csengő hangját.

– Azt kívánod, hogy hazatértünkkel azzal járjunk Belle Morte elé, hogy nem értékelted az ajándékát?

– Mondd meg Belle Morte-nak, hogy tudomásul vettem az üzenetét.

– Ó, igen? És mi lenne az?

– Eszembe idézte, milyen voltam egykor, és mi lett belőlem.

Feltápáskodtam, közben Damian egy pillanatra sem enyhített szorításán. Jean-Claude úgy egyenesedett fel mellettem, mint egy marionettbábu, amelynek megrántották a madzagját. Ilyen kecses én soha nem lehetek, de hol érdekel ez engem? Pláne most.

– Megkaptátok az ajándékainkat, Jean-Claude – fordult vissza felénk Musette. – Ti mivel fogadtok bennünket?

– Már mondtam, Musette – kongott Jean-Claude kifejezéstelen hangja –, korábban érkeztek. Ajándékaink még nem készültek el.

– Biztos vagyok benne, hogy találsz helyettük valami alkalmat.

– Hogy képzelitek, hogy hónapokkal előbb beállítottok, tudván, hogy még nem állunk készen a fogadásotokra, és még ráadásul követelőztök is?! – támadtam le. Az én hangom bezzeg nem volt kifejezéstelen! Bár, ha a pofátlanságukat veszem, még udvarias is maradtam. Mármint önmagamhoz képest. – Csak nem gondolod, hogy ezt a szemtelenséget még erőszakoskodással is tetőzheted?

Damian kezei lejjebb siklottak a karomon, és magához szorított. Nem tiltakoztam, ha elenged, fix, hogy megütöm a kis szökét. Vagy lelövöm. Nagy volt a kísértés.

Jean-Claude próbált közbeavatkozni, de Musette közénk perdült.

– Hadd beszéljen a szolgád, ha mondandója akad.

– Azt hiszed, hogy olyan nagyszerű ajándékokat, mint amivel készülünk, össze lehet csapni? – jött ki a számon, pedig elvileg azt akartam a képébe vágni, hogy egy szívtelen ribanc nekem nem dirigál. – Vagy beérnéd helyettük valami ócskasággal?

Elhallgattam. A pasik mind engem bámultak, kivéve Damian, aki hátulról ölelt. Őt nem láttam.

– Hasbeszélés – duruzsolta Jean-Claude mellett Jason. – Nincs más magyarázat.

– Csak a csoda – biccentett Jean-Claude, majd Musette-hez fordult. – Náladnál csak egyetlen lény szépségesebb a földön, Musette. Hogyan is állhatnék eléd olyasmivel, ami még csak nem is versenyezhet a megajándékozottak bájával?

– Az ő szépsége vajon nem ér fel az enyémmel? – nézett rám Musette.

Na, ezen csak kacagni lehetett. Damian erre már olyan erővé passzírozott magához, hogy kénytelen voltam megpaskolni a karját: hé, vámpír, levegőt!

– Aggodalomra semmi ok, tudom a helyem a sorban. – Szerintem senki sem vette ezt komolyan, pedig szívemből szóltam. Eskü. – Nem vagyok épp rossz bőr, azt vágom. De ebben a túlvilági hármásban nekem nem osztottak lapot.

– Hármát mondtál? – méltatlankodott Jason. – Miért van az az érzésem, hogy nem én vagyok a harmadik?

– Bocs, Jason, helyes vagy, nem tagadom. De ezek hárman egészen más súlycsoport, mi ebben el sem indulhatunk.

- Ashert viszont a három szép közé sorolod? – nézett Musette.
- Ha azt kérdezed, a szobában ki a három legszebb, és ő is a szobában van épp, mindenképpen az övé a dobogó egyik foka – bólintottam.
- Valaha igaz is volt ez, nem kétség, de ma már semmiképp.
- Nem értek egyet.
- Hazudsz.
- Egy vámpírmester mindig tudja, ki hazudik, és ki mond igazat. Nem is mernék hazudni neked, hiszen rögtön megéreznéd a hazugság szagát a bőrömdön – figyeltem az arcát, a szépségükben is félelmetes szemeit. Nem tudta megkülönböztetni az igazságot a hazugságtól. Eddig csak egy vámpírmesterrel találkoztam, akiből hozzá hasonlóan hiányzott ez a képesség; ő olyan megszállottan hazudott saját magának, hogy egyszerűen nem tudott már különbséget tenni igaz és hamis közt. Musette nem ismeri fel az igazságot, ami egyszer még akár jól is jöhet nekünk. Most mindenesetre nagyvonalúan elhessegette a kellemetlen témát.
- Buta szócséplés.
- Annyi sütnivalója volt, hogy belássa, vesztesre áll, csak épp az nem jutott el az agyáig, hogy miért. Próbált sikeresebb vizekre evezni.
- Nálad, Anita, még Asher maradék szépsége is szemrevalóbb – próbálkozott.
- Szerintem én pontosan ugyanezt mondtam az előbb – melesztettem a szememet. Ez gyengére sikeredett.
- Összevonta a szemöldökét, már másodszor zökkentettem ki. Lehet, hogy előre betanult szöveggel érkezett, és hogy tőlem nem a megfelelő válaszokat kapja, az totál taccsra vágja. Az improvizálás pedig nem az erőssége.
- Nem zavar, hogy külsőd nem ér fel a férfiakéval?
- Már viszonylag rég megbékéltem a ténnyel, hogy én csak

amolyan házi hamupipőke vagyok.

– Téged aztán nem könnyű megsérteni – szaladt ki a száján, és közben olyan keserves képet vágott, hogy szinte megesett rajta a szívem.

– A tények makacs dolgok, Musette – vontam vállat, már amennyire Damian súlyos karjai alatt lehetett. – Be kell látnom, hogy megszegtem az egyes számú arany szabályt.

– Azt nem ismerem.

– Soha ne járj náladnál helyesebb pasival.

Meglepetésében felkacagott.

– *Non, non*, az egyes számú arany szabály úgy szól, hogy még ha helyesebbel jársz is, semmi szín alatt se ismerd el – mondta, de aztán lehervadt arcáról a mosoly. – Cseppet sem bánt, hogy szebb vagyok nálad? Nem fáj kimondani?

– Abszolút nem – ráztam a fejem.

Egy pillanatra totál összezavarodott, mint aki nem is köztünk jár, aztán a halandó szolgája megérintette a vállát. Erre felderengett előtte, hol van, és mi célból érkezett, és a mosoly utolsó szikrái is kihunytak szemében.

– Azzal, hogy elismered, szépséged nem érhet fel az enyémmel, egyben azt is kijelented, hogy a véred nem pótolhatja azt a csecsebecsét, amivel Jean-Claude meglepni szándékozik bennünket. És ugyanez igaz a farkasodra is, aki bájos, szó se róla, de mégsem olyan szemrevaló, mint a többi három.

Kezdett nem tetszeni a fejtegetés iránya. Hová akar kilyukadni vajon?

– Damian a tiéd, érzem. Pontosan nem tudnám megmondani, milyen jogon, de olyasmi lehet, ahogyan te Jean-Claude-é vagy, Angelito pedig az enyém. Persze, Jean-Claude a Város Ura, ő nem lehet vendégajándék. Asher viszont senkié. Legyen ő a vendégajándékunk.

– Ő az én szárnysegédem. A város *témoinje*, és mint ilyen, nem mondhatok le róla – tiltakozott Jean-Claude még mindig azon a kifejezéstelen hangon.

– Az este folyamán volt szerencsém számos vámpírodat megismerni. Ott van például Meng Die, neki még hívóállata is van, sokkal hatalmasabb, mint Asher. Miért nem ő a szárnysegéded?

– Mert neki megvan a maga ura, akihez hamarosan visszatér.

– Akkor mit keres a te udvarodban?

– Meghívtam.

– Minek?

Ez igazából az én saram volt, mert amíg bő félévre elvonultam köldöknézéses önismeret-tanfolyamokra, Jean-Claude nagyon kiszolgáltatottá vált, nem ártott némi erősítés, így került a képbe Meng Die is. De ezt nyilván nem fogja Musette orrára kötni. Nem is kötötte.

– Megesik, hogy egy vámpírmester hazaszólítja az övéit, mielőtt még elég hatalmasokká válnának, hogy saját birodalmuk legyen. Ez amolyan búcsúhívás, amíg még hatalma van felettük.

– Belle-t nagyon megrázta, mikor te elmulasztottad ezt a búcsúlatogatást, mielőtt a Város Urává váltál. Volt, hogy a te neveddel az ajkán riadt fel álmából. Pedig senki sem hitte volna, hogy ilyen magasra viszi a dolgot a sors.

– Ritkaság ilyen nagy meglepetést okozni Belle Morte-nak – hajolt meg mélyen Jean-Claude, haja végigsimította Musette szoknyáját, aki közvetlen előtte állt. – Nagy megtiszteltetés ez nekem.

– Meghiszem azt – vont össze a szemöldökét a szőkeség. – Kimondhatatlanul boldogtalanná titted.

– Miért tenné az boldogtalanná, hogy hatalomra emelkedtem? – egyenesedett lassan fel Jean-Claude.

– Mert egy Város Ura felett már nincs hatalma többé.

Ez a hatalomduma a vámpíroknak nyilván valami extra tartalommal bírt, és valami eszméletlenül súlyos dolog lehetett a hiánya, mert mind nagyon elcsendesedtek. Damian mintha egyszerűen megszűnt volna létezni, belédermedt az élet, épp csak karjainak súlya jelezte, hogy még mindig ott áll mögöttem. Testének lükettése, szíve dobogása valahová messze szállt.

– De Asher nem jutott ilyen magasra. Őt akár haza is hívhatná úrnőm.

Jean-Claude-ra sandítottam, még csak meg sem rezdült az arca, udvarias semmitmondással fogadta Musette minden szavát.

– Természetesen megteheti, az viszont nem ártana, ha előbb értesítene az ilyen jellegű szándékairól, tudniillik Amerika közel sem olyan civilizált vidék, mint a jó öreg Európa. Itt megy a harc a területekért, még hozzá kíméletlenül – jegyezte meg szinte mellékesen. – Ha a szárnysegédem egyik pillanatról a másikra felszívódik, azt feltehetően mindenki a gyengeségem jelének veszi.

– Felesleges az aggodalom, Jean-Claude, úrnőmnek nem áll szándékában ilyet tenni, egyszerűen csak tudnod kell, hogy váratlanul érte a döntés.

Vártuk a folytatást, ennek csak vezetnie kell valahová, de Musette-nek, úgy tűnt, nagy elégedettségére szolgál a beállt néma csend. Amit én bírtam a legkevésbé. Ezen valahogy senki sem lepődött meg. Még Damian ölelő karja sem tarthatott vissza.

– Azt is elárulod, hogy mi az a döntés, ami váratlanul érte?

– Hát az, hogy Asher elhagyta köreit, természetesen.

– Nem én hagytam el – húzódott valamicskét közelebb Asher, de azért még így is őrizte a távolságot. – Belle Morte már évszázadok óta hozzám sem ért. Sőt, ha valahol megjelentem, ő távozott. Azt mondta, látványom sérti a szemét.

– Úgy bánik alattvalóival, ahogyan neki tetszik – vont vállat Musette.

– Valóban – bólintott Asher –, csakhog y ő maga utasított, hogy Yvette felügyelete alatt Amerikába jöj jek. Amikor Yvette meghalt, nem kaptam több utasítást.

– És ha most úrnőnk úgy rendeli, hogy gyere haza?

Megint néma csend, ha lett volna egy szabóollóm, akár fel is vághattam volna. Asher arca pontosan ugyanolyan kifejezéstelen volt, mint Jean-Claude-é, de ez az egységes semmitmondás nagyon is azt sugallta, hogy fontos a kérdés. Hogy nem mindegy, komolyan kell-e venni vagy sem.

– Belle Morte nem bánja, sőt, szorgalmazza az övéi önállósodási törekvéseit – jelentette ki végül Jean-Claude. – És ha körül nézel, a legtöbb helyen az ő ivadéakai uralkodnak. Főleg ideát, Amerikában.

– De Asher nem azért hagyta el, hogy birodalmat építsen – fordította felé kíméletlenül is szép tekintetét Musette –, hanem hogy megbosszulja rajtad és a halandó szolgálodon imádott Juliannája halálát.

Na, mit mondtam? Nagyon is tudta a nevét!

– És mégis itt álltok a szolgálddal, egy hajatok szála sem görbült. Hová lett a nagy bosszú terve, Asher? Megfizette Jean-Claude a szolgálád halálát?

– Rájöttem – közölte Asher szobormerev arccal, mint aki bármelyik pillanatban konkrétan kővé is válhatna –, hogy talán nem Jean-Claude tehetett róla. Hogy neki is ugyanolyan fájó a veszteség.

– És egy csettintésre, hopp, köddé vált a sok fájdalom és gyűlölet?

– Nem egy csettintésre. Nem, semmiképp. Viszont felidéződtek bennem dolgok, olyanok, amiket már réges-rég elfelejtettem.

– Mint mondjuk Jean-Claude bőrének bársonyos érintése?

Erre az este legsúlyosabb hallgatása zuhant a nyakunkba,

Damian holt súlya majd agyonnyomott. Gondolom, a vámpírok legszívesebben felszívódtak volna, ennél még egy lepecsételt korporsóban is jobb. A szemem sarkából Jasonre pislogtam, ő se értett többet a helyzetből, de vállat azért nem mertünk vonni.

Nem tudom, lehet, hogy Asher meg Jean-Claude tényleg csinálta a hátam mögött, tényleg nem tudom. Meg tudták volna oldani, ha akarják. De most így lebukni? Persze az ellenkezőjét Musette orrára kötni is legalább akkora ciki.

Lövéssem sem volt, mire megy ki a játék, csak arra vehettem mérget, hogy a végeredmény fájdalmas lesz mindenkinek.

Musette megkerülte Jean-Claude-ot, és Asher elé hömpölygött.

– Újra összeállt a boldog párocska? Vagy netán hármas? – nézett rám megvetően. – Ezért nem jöttél haza, Asher? Egyáltalán, hogy pótolhatja csodás úrnőnk ez a közönséges nőszemély itt?

Gondolom, ezzel arra utalt, hogy Belle Morte a lepedőakrobaták akrobatája, én meg egy nulla vagyok az ágyban; lehet, hogy nem, de halál mindegy is. Felőlem aztán úgy gyalogol bele a lelkivilágomba, ahogy akar, amíg csak sérteget, sokkal kellemetlenebb élményektől kímél meg. A szavaknál akadnak sokkal fájdalmasabb fegyverek.

– Belle Morte látni sem bír – bökte ki végül Asher, majd a kép felé intett, amit még mindig Angelito szorongatott. – Ilyennek lát, és ezen nem tudok változtatni. Az ő szemében már csak ilyen undorító maradok.

– Jobb az ő udvarában az utolsók utolsójának lenni, mint máshol elsőnek – vágta a képébe Musette.

– Úgy érted, jobb a Mennyekben szolgálni, mint a Pokolban a trónon pöffeszkedni? – Bocsánat, képtelen voltam visszatartani.

Musette boldog mosollyal bólintott, láthatóan nem vette a multikulti utalást.

– Úrnőnk a Nap, a Hold és a Csillagok. A mindenség. Megvál-

ni tőle rosszabb a halálnál.

Arcán a vad hívők és a televíziós ige hirdetők átszellemült elhivatottsága fénylett. Mélyen hitt szavainak igazságában.

Damian arcát nem láthattam, ugyanakkor biztos lehettem benne, hogy gondosan leplez minden érzelmet, ahogy Jean-Claude és Asher is. Jasonon megrökönyödés látszott, mintha Musette nyakán hirtelen egy második fej szökkent volna szárba, egy ocsmány, szőrös, amin még csápok is éktelenkednek. Az elvetemült vakhit a normális emberek szemében rémisztő idegbajnak tűnik. Egészségtelen, na.

– Úrnőnk nem érti, miért hagytad el, Asher – nézett ezzel a rajongással Asherre.

En tökéletesen értettem, ahogy Musette-en meg talán Angelitón és a kanapé végébe pakolt kislányon kívül mindenki más is a teremben.

– Nézd csak meg ezt a festményt, Musette, amin Vulcanus képében ábrázoltak. Úrnőnk ilyennek lát.

Musette nem fárasztotta magát, hátra sem fordult. Nagyvonalúan megrántotta a vállát, ahogyan csak a franciáknak megy, azzal a lehet ez meg az is mozdulattal. Ebben Jean-Claude is profi.

– Anita nem ilyennek lát.

– De Jean-Claude-nak biztosan minden pillanatban eszébe jut, milyen voltál azelőtt.

– Elmúltak azok az idők, amikor a nevemben szólhattál, Musette. Már nem látsz se a szívembe, se az elmémbe. Nem mint ha valaha is ment volna neked ez a dolog – mondta Jean-Claude.

– Őszintén állítod, hogy ebben a formájában is képes lennél ugyanúgy érinteni? Vigyázz, mit mondasz, Jean-Claude. Én ugyan nem láthatok a szívedbe, nekem talán hazudhatsz. De az úrnőnk mindent lát, őt nem csaphatod be.

– Már nincs köztünk az a fajta kapcsolat – felelte végül némi

hallgatás után Jean-Claude.

– Látod, te sem érinted már meg, ahogyan úrnők sem.

Kicsit meglazítottam Damian szorítását. Kellett a levegő.

– Bocs, de nem egészen. Az én hibám, hogy már nem egy pár ők ketten.

– Ezt hogy érted, szolgál? – nézett rám Musette.

– Ha nem tévedek, még ha szobalány lennék sem az lenne a korrekt és udvarias megszólítás, hogy szobalány. Legalábbis azokban a civilizált körökben, ahol ilyeneket tartanak az emberek. Ezek szerint azért szólítasz egyszerűen csak szolgának, mert nem ismered az illetet. Szóval nem is vagy igazi arisztokrata, csak megjátszod magad. Nem volt még soha dolgod szolgálakkal, csak adod a nagy májert – adtam az őszintén elgondolkodót. Még a karomat is keresztbe fontam, Damian keze végre megint épp csak a vállamat szorította.

Jean-Claude Musette háta mögül megdobott egy figyelmeztető pillantással.

– Hogy merészeled! – förmedt rám ugyanakkor Musette.

– Akkor viselkedj úgy, mint egy igazi nemes. Mint az olyanok, akiknek tényleg volt már dolguk szolgálakkal.

Már vette a levegőt, hogy leteremtsen, ekkor azonban, mintha valami belső hang utasította volna, hirtelen meggondolta magát.

– Ha neked úgy jobb, Blake!

– A Blake tökéletesen megfelel. És csak annyit akartam, hogy miattam nem megy ez a biszex ügy. Más nővel sem osztoznék Jean-Claude-on. Egy férfival meg pláne nem.

Musette megint félrebillentette a fejét, azzal a madármozdulattal, ahogyan a gilisztát célozzák be.

– Pompás, ezek szerint Asher nem tartozik itt senkihez. Egyszerűen csak a szárnysegéded, semmi több.

Ez meg vajon mi akart lenni? Körbenéztem, a vámpíroknak

úgy elfacsarodott a képe, mintha épp egy csapda ajtaján gyalogoltak volna be, én meg egy mukkot sem értettem. Csak Jason nézett még nálam is butábban.

– Valaki beavatna engem is? – kérdeztem.

Musette felkacagott, közel sem olyan szexisen és bársonyosan, ahogyan Jean-Claude meg Asher tud; ez csak egy egyszerű, enyhén bántó kacagás volt.

– Jogomban áll Ashert kérni vendégajándékol – közölte.

– Egy pillanat – emeltem fel a kezemet, és Damian gyorsan el is kapott. Pedig meg sem moccantam. – Te nem osztod Belle Morte véleményét, miszerint Asher olyan taszító, hogy még ránézni sem érdemes? Te képes lennél vele ágyba bújni?

– Beszélt itt valaki szexről?

– Akkor meg miért kellene pont ő vendégajándékol? – néztem rá őszinte döbbenettel.

Hát ezen olyan szélesen hahotázni kezdett, hogy gyorsan elismételtem magamban, amit mondtam. Mi lehetett benne olyan nagyon vicces? Mikor végre elhalt az aprócska alakjához és szőke imidzséhez cseppet sem illő röhögés, Jean-Claude végre megmagyarázta.

– Musette-et nem annyira a szex, mint a fájdalom izgatja, ma petite.

– A szado-mazó fajta, amelyet Nárcisszus is játszott?

– Azzal a különbséggel, hogy nincs az a nyelv és nincs az a szó, amivel Musette-et le lehetne állítani, ha belemerül az élvezetbe.

Ajkaim hirtelen cserepesre száradtak, hiába nyalogattam őket. Az ember cseszheti a hidratáló rúzsokat, kamu az egész. Ha egyszer beijedsz, a szád ugyanúgy kiszárad, ha kirúzsoztad, ha nem.

– Kezdjük újra. Ha Asher a te, az én vagy bárki más szeretője, akkor Musette nem pályázhat rá?

– *Non, ma petite.* Csak ha a tiéd vagy az enyém. Kisebb hatalom nem mentheti fel.

– De mivel mi nem dugjuk, szabad préda?

– Elég precíz megfogalmazás – hagyta jóvá némi gondolkodás után Jean-Claude. Nyilván szívesebben vett volna valami szalonképesebb megfogalmazást.

– Bassza meg! – szaladt ki a számon.

– *Oui, ma petite, oui* – csendült most először némi fáradtság Jean-Claude kitartóan közönyös hangjában.

Néztem a haja mögött bujkáló Ashert. Mi a francot mondhatnék most erre?

Hogy bocs, hogy ilyen finnyás vagyok? Bocs, hogy nem jön be, ha a pasim más fiúkkal nyomul? Vagy hogy én nem szívesen nyomulok egyszerre többel? Miért kell nekem mindig szarul éreznem magam, hogy nem kefélek egyszerre több pasival? Elvileg nem pont fordítva kellene ennek a dolognak működnie?

Musette kinyújtotta a kezét, és Asher csak egy pillanatig vacillált. Megfogta, de még egyszer, utoljára hátranézett, Jean-Claude-ra. Ő meg csak állt, szemében a semmi, mint aki itt sincs. Nem hagyhattam. Nekiindultam, de persze Damian keze egy lépés után visszarántott.

– Nem engedhetjük!

– Musette Belle Morte hadnagya – rázta alig láthatóan a fejét Jean-Claude.

Még csak ki sem vitte a szobából, csak pár lépéssel mentek arébb, a drapériák elé. Megállt Asherrel szemközt, elővett egy kést, és belevágta a gyomrába. Szinte nem is láttuk a mozdulatot. Asher elvileg a gondolatnál is gyorsabban mozog, most mégsem próbált elhúzódni a kés elől. Ellenállás nélkül hagyta, hogy Musette markolatig mélyessze a pengét.

Előkaptam a pisztolyomat, de Jean-Claude lefogott.

– Nem ezüst a penge, *ma petite*. Amint kirántja a sebből, Asher beheged.

Próbáltam kitornázni a karomat a marka szorításából, és a jeleknek hála, nem voltam tök esélytelen.

– Honnan tudod, hogy nem ezüst?

– Mert már velem is eljátszotta a műsort.

Erre azért már nem strapáltam annyira magam, ha le akarnak fogni, hát fogjanak. Mert a másik karomat meg Damian tartotta. Csak Jason nem ült rám, de ahogy elnéztem a képét, ő szíve szerint inkább egy másik pisztolyt is adott volna a kezembe.

Jean-Claude-ról Asherre pillantottam: vére sötéten bugyogott a sebből, megfestette barna ingét, a gyomrára szorított ujjai közt szivárgott. Musette csábos ajkaihoz emelte a véres pengét, és megnyalta.

Jean-Claude emlékeiből tudtam, hogy a vámpírvér nem tápláló, vámpír másik vámpírból, azaz halottból nem nyerhet erőt. Vagy legalábbis így nem.

– Nem ezüst, *ma chérie*, nem ölhet meg – nézett a szemembe Asher, hangja elfúlt, ahogy Musette másodszor is megforgatta benne a kést.

Minden elhomályosult, izzó fénypázmák robbantak az agyamba. Lehunytam a szemem.

– Vedd le rólam a kezed, Damian – mondtam halkan, kimérten.

Parancsba adtam, nem volt más választása, elengedett. Kinyitottam a szemem Jean-Claude szemébe néztem, hosszan, kitartón.

Végül eleresztett.

– Ezért nem ölheted meg – hallottam a fejemben a hangját.

– Ja, vágom – dugtam vissza a pisztolyt a tokba.

Tényleg nem ölhettem meg, hiszen nem próbálta megölni Ashert, viszont nem állhatok bambán, és nem nézhetem, hogy fájdalmat okoz neki. Nem és nem. Régebben úgy voltam vele, hogy

vámpírokkal nem érdemes bonyózní, törvényszerűen erősebbek nálam, vámpírjelek ide vagy oda. Musette-ből azonban nem néztem ki nagy rutint, pláne ebben a ruciban. Ha mellényúlok, megszívom. De ha nem, még akárhogy is alakulhat a meccs.

9.

Musette nem is törődött velem, meg sem fordult a fejében, hogy esetleg nem ártana védekezni. Angelito meg a többi pasas a szoba túlfelén dekkolt. Az ember azt gondolná, hogy a rossz híremnek hála, a vámpírok is kezdik belátni, nem árt odafigyelni rám. De nem, és nem. Ezek nem tanulnak a történelem leckéiből.

Ismertem a vigyort, ami az arcomon ült. Olyankor csinálom, amikor jól felbasszák bennem az ideget, és eldől a boci bennem, végleg. Nem egy szép látvány.

Musette apait, anyait beleadott a penge nyalogatásába, és le nem vette volna közben a szemét rólam. Lassan, de gyakorlottan nyalta, mint nyáron a srácok a jégkrémet – vigyázva, nehogy eltörjön, de tempósan, különben lecsöpög a földre –, Asherből meg közben ömlött a vér. De öt észre sem vette, mintha ott sem lenne. Asszem, nem ő volt a lényeg az egészben, hanem én, hogy lássam.

Akkor értem mellé, amikor visszafordult, hogy harmadszor is tövig nyomja a cuccot Asherbe. Gőzöm sincs, mire számított, mert láttam az őszinte döbbenetet a szemében. Meglepte, hogy elkapom a kezét. Lehet, hogy úgy volt vele, majd nőcisen ugrok a képébe? És a körmeimmel szedem le a vakolatot a szeme alól, vagy mi?

A vállammal taszítottam egyet rajta, magas sarkain ügyetlenül hátratáncolt, de én készültem: bal lábamat kinyújtottam, és elkaszáltam. Még zuhant, amikor már a hasán ültem, lovaglólülésben, karját kicsavartam, és a pengét megfordítva, teljes erőből beletoltam a gyomrába. Még a térdemet is beleadtam, úgy döftem. Éreztem, ahogy a hátán kijön a penge hegye.

– Nem ezüst, nem halsz bele – súgtam a fülébe, ő meg visított.

Inkább éreztem, mint hallottam Angelito mozdulatait.

– A következő szúrást a szívébe kapja, ha közelebb jössz, Angelito. Ezüst vagy sem, ha megforgatom benne, vége. Még egy lépés, és kipakolom eléd a padlóra.

A szoba túlvégében szétrebbent az anyag, vámpírok áradtak a szobába, a mieink és az övéik, vegyesen. Bárhogy is alakulhatott volna a helyzet, ha nem nyílik az ajtó hátul, a függönyök mögött. Épp azon tanakodtam, vajon bírná-e a penge, ha rántanék rajta egy erőteljeset, fel tudnám-e hasítani a csajt a szívéig? Gyanítottam, hogy ahhoz gyenge a cucc. De sose derül ki, ha nem próbáljuk, nem igaz?

Aztán meghallottam a hiénákat, a karomon égnek meredtek még az üres szőrtüszők is, annyira rühelltem ezt a hangot. Ezer-szer idegesítőbb, mint a farkasüvöltés, bár az sem egyszerű népeknek való móka. De persze azt is tudtam rögtön, hogy a mi gyalogságunkat jelzi, nem a Musette-ét. Nem fordultam hátra, egy másodpercre sem vehettem le a szememet a pillangóként a padlóhoz szögezett vámpíromról, a tömeget viszont éreztem a hátam mögött. És hát ott bizsergett a bőrömön az alakváltók fülledt energiafelhője.

A nagy feszültségben ennyi inger is elég volt a szörnyetegemnek, hogy nekirugaszkodjon, és karmaival a hasam falát tépje. Nem vagyok alakváltó. Ugyanakkor ott van nekem Richard és a jelek, meg a vérleopárdjaim, és ez mind-mind segített, hogy a minden ember lelkében ott lapuló szörnyeteget felélesszem, előcsalogassam.

Bobby Lee, a vérpatkány lépett a látóterembe.

– Meg fogod ölni? – kérdezte.

– Megfordult a fejemben.

– Gondolod, okos húzás lenne? – ereszkedett mellettem fél térdre, és láttam, hogy a szoba túloldalán gyülekező vámpírokra sandít.

– Nem feltétlenül.

– Akkor talán lazíthatnál kicsit, nehogy a végén önkéntelenül is kibeled – intett a fejével Musette irányába.

– Micah küldött? – társalogtam tovább, és élvezettel figyeltem Musette elkínzott képét. Alapvetően nem hörgök mások fájdalmára, de Musette esetében kivételt tettem. Valahogy jól esett, hogy végre neki fáj.

– A leopárdjaidat nem akarta, mert megkérte, de üzent az alakváltóknak. És itt vagyunk. Kislány, ha nem tervezed megölni, szerintem lassan engedd el.

– Ráér.

Nem forszírozta tovább, hanem felegyenesedett, és figyelt. Ahogy az egy testőrhöz illik.

– A mi területünkön senki idegen nem bánthatja a mieinket. Senki – mondtam nyomatékosan Musette arcába, de ügyeltem, hogy mindenki kristálytisztán hallja minden szavam. – Még a Tanács tagjai sem. Még vérvonalunk *sourdre de sangja* sem. Azt mondják, aki veled beszél, az magával Belle Morte-tal beszél, szóval még csak át sem kell adnod az üzenetet: ha még egyszer valaki egy ujjal is hozzányúl valamelyik emberünkhöz, meghal. Saját kezűleg tépem ki a szívét, vágom le a fejét, és dobom tűzre a maradékot.

– Úgysem mered – nyögte végre Musette, és mintha némi félelem remegett volna a torkában. Helyes.

– Akarod kipróbálni? – dőltem rá a pengére, hogy hörgögni kezdett.

A fájdalom egy csapásra eltűnt Musette arcáról, mintha valaki nedves szivaccsal letörölte volna, kék szemei pedig sötétedni kezdtek, míg végül Belle Morte borostyánszín szeme tisztán villogott rám.

Már láttam ezt a trükköt, csak akkor egy tükörben, ahogy a sa-

ját szemeimet színezte át az övére. A rettegés éles tőrként hasított belém, beállt a zabszemeffektus, szívem pedig a torkomban kalapált. Akad olyan félelem, amire a szörnyeteg begerjed, előretör; akad olyan félelem is, ami visszaűzi őt a mélybe, hogy metafizikai fülét-farkát behúzza menekül. Ez a mostani a második kategóriába tartozott, hipp-hopp magamra maradtam, én meg a majré. Nem a vámpír szemtrükkre rogytam meg, nem. Az érzés, hogy Belle átjárja testemet, az tette be a kaput. Nem ez volt az első ilyen eset, és soha nem vágytam újra az érzésre. Vajon ha most gyorsan kiszedem Musette szívét, elpusztítom Belle Morte-ot is? Nem valószínű, de a csábítás több mint ellenállhatatlan.

– Hát tényleg nem tanult tőled semmit, Jean-Claude? – nem Musette hangja volt, annál sokkal teltebb, bársonyosabb. Belle akár telefonszex-szolgáltatást is nyújthatna ezzel az alttal. Ha egyszer megszorul. Mindenesetre a félelemnek nyoma sem volt benne, se fájdalomnak. Ha szúrta is a kés, nem adta jelét.

Jean-Claude felénk siklott, és intett Damiannek is. Letérdeltek mellénk, Jean-Claude belehajolt Musette arcába. Arra azért ő is, meg a vöröshajú is ügyelt, hogy ne érjenek hozzám.

– Musette megengedhetetlen dolgokat művelt az én birtokomon. Te sem tűrnéd, hogy valaki, egy idegen, így bánjon valamilyik embereddel. Te vagy a mesterem, Belle Morte, és én megtanultam a leckét – mondta méltósággal Jean-Claude.

– Miféle leckét?

– Hogy ne tűrjek semmit, az engedetlenségnek még az árnyékát sem. Nincs helye lázadásnak, sértés nem maradhat megtorlatlanul. Elismerem, amikor a nagy félelemáradattal Musette ránk tört, átmenetileg megfeledkeztem tanításaidról. És hogy akár közvetve is, de téged megsértselek, elképzelhetetlen és tűrhetetlen gondolat volt. De elmúlt, már nem a te teremtményed vagyok, hanem a Város Ura, akinek senki nem parancsol. És Asher az enyém, hozzá

sincs több közöd. Te neveltél ilyennek, Belle, a te gyermeked vagyok. És *ma petite* olyan kegyetlen és irgalmatlan lehet, amennyire csak neki tetszik, mert igaza van, és ha Musette nem kapja össze magát, és nem viselkedik jó vendéghez méltón, akkor nem látod viszont többé.

Musette erre hasában a késsel felült, de olyan erővel és lendülettel, hogy szinte hanyatt vágódtam. Damian tartotta meg a hátam, és hogy nem üvöltöttem le a fejét, visszatette a vállamra a kezét. Már csak én kapaszkodtam a kés nyelébe, Belle erejétől Musette elernyedtt, keze lehanyatlott, de Belle rá se pipált, csak Jean-Claude-ot figyelte. Kezdttem magam halál idiótán érezni, a csuromvéres kezeimmel és a tövig tolt késsel a kezemmel. Mint egy eltévedt böllér. Nem, az idióta nem a legjobb szó. Felesleges voltam már, keresztülnéztek rajtam.

– Tudod jól, mit kapnál, ha bántanád – pattogott Belle.

– Azt tudom, hogy törvényeink szerint, melyekért te magad is harcoltál a Tanácsban épp eleget, az a vámpír, aki engedély nélkül behatol mások területére, bűnt követ el. Musette és az embereid három hónappal a megbeszélt időpont előtt törtek ránk, a törvény szerint tehát nem illeti meg őket a vendégjog. Bűnözők, akiket akár ki is végeztethetnék, senki sem vethetné a szememre. És elég sok haragosod van ahhoz a Tanácsban, hogy ezt elnézzék nekem. Titkon a legtöbben csak a markukat dörzsölgetnék örömükben.

– Nem mernéd megtenni.

– Nem engedem, hogy fájdalmat okozz Ashernek. Soha többé.

– Mit számít már neked, Jean-Claude?

– Nincs nálad nagyobb szépség a világon, Belle; a gyönyör, amit melletted megéltem, a mennyekbe emel; hatalmad előtt mélyen meghajlok, és csodálom, milyen könnyedséggel vívod ki magadnak diplomáciai sikereid. Hosszú idő eltelt azonban azóta, hogy elhagytam az udvarod, és nem élek melletted. Elég hosszú

idő ahhoz, hogy belássam, a szépség nem mindig az, aminek látszik, hogy a gyönyör nem mindig ér fel a szerelemmel, hogy a hatalom önmagában még kevés ahhoz, hogy a szívem és az ágyam felforrósítsa. A politikához pedig nincs türelmem.

– Olyan szerelmet, amelyet tőlem kaptál, földi halandó nem adhat neked – nyúlt felé gyöngéden Belle.

– Gyönyört kaptam tőled, úrnőm, és vágyat – helyesbítette Jean-Claude.

– *Oui, c'est l'amour* – búgta Belle, hogy beleborzongott mindkét karom.

– *Non*, nem szerelmet, azt nem. Kéjt és gyönyört – rázta a fejét Jean-Claude.

Musette bőre alatt, az arcán érzelmek vágtaztak, mint egy szubkutinális maszkon, az egész kellemetlenül emlékeztetett az alakváltókra, amikor a szörnyeteg mindjárt a felszínre tör, mindjárt kiszakad az immár felesleges emberi testből. Amint átváltozik Belle, kikapom a szívét, az ziher. Vagy legalábbis beleadok apaitanyait.

– Valaha szerettél engem Jean-Claude.

– *Oui*, tiszta szívemből.

– De már nem szeretsz – konstátálta halkán Belle, és mintha veszteség színezte volna a hangját.

– Rájöttem, hogy a szerelem a test gyönyöre nélkül is létezhet, és a szex nem mindig jelent egyet a szerelemmel.

– Én újra tudnálak szeretni – susogta Belle.

– Nem, te csak birtokolnál, és a szerelem nem birtoklás.

– Rébuszokban beszélsz.

– Az igazság nyelvén beszélek, arról, amire rájöttem, amit megtanultam.

– Erről te tehetsz – néztek rám a világos borostyán szemek. – Nem tudom, hogyan, de te tetted ezt vele.

Tényleg halálosan béna voltam, ahogy toltam bele Musette gyomrába a pengét, de nem mertem kihúzni, mert a szívem mélyén kicsit attól tartottam, hogy abban a pillanatban diadalmas csatakiáltással felpattanna, hogy hehe, nyertem. Így aztán a kést markolva igyekeztem valami cselekvési tervet összehozni, ami nem egyszerű a borostyánszemek keresztútjában. Igazából legszívesebben fejvesztve menekültem volna; vagy ha már azt nem, legalább kibeleztem volna. Újabban ráéreztem az ölés hatékonyságára. Ha elfutni nem lehet, az is segít, ha elteszem láb alól a nagy ronda rémet. Nekem valahogy bevált.

– Mit tettem én? – kérdeztem feszülten, és Damian dögönyözni kezdte a vállaimat. Nyilván nem wellness-érzés végett, csak jelezte, hogy nyugi, ő is itt van, nem kell túlpörögni.

– Te fordítottad ellenem.

– Egy francokat. Évszázadokkal ezelőtt te magad fordítottad önmagad ellen, nekem még csak meg sem kellett születnem.

A maszk Musette bőre alatt ismét átalakult, mintha higanyból lenne, folyékonyan formálódott, cseppekre hullt, és ismét összeállt. Állt a hátamon a szőr.

– Magamhoz emeltem az ágyamba. Nincs ember, aki ennél többet remélhetne az élettől. És Belle Morte-tól.

– Amikor Ashert eltaszítottad magadtól, megmutattad, mennyit ér a szerelmed.

– Mi köze Asher sorsának Jean-Claude szerelméhez?

Döbbenet, hogy ez a kérdés jöjjön ki a száján valakinek, aki így ismerte őket. Hogy az a vámpír, aki összehozta és szeretőiként tartotta őket, ekkora ostobaságot kérdezzen... sírnivaló.

– Most inkább menj el, Belle – ingattam a fejem.

– Miért? Valami rosszat mondtam?

– Nem egyet és nem kettőt. Reggelig eltartana a lista, és most nincs hozzá humorom. Nem fogok egy süketet szolmizálni taníta-

ni.

– Ezt nem értem.

– Nem. Nem érted.

Hosszan rám nézett, keze elindult az arcom felé.

– Ha hozzámérsz – figyelmeztettem – kipróbáljuk, bírja-e Musette szív nélkül is a levegőn.

– A testünk is összeér, mivel rosszabb a kezem érintése az arcodon?

– Csak tipp, de valami azt súgja, hogy nem jönnek ki jól a bubliból. Különben sem a te testeddel érek össze, hanem Musette-ével. Meg valahogy a szándékoltság is gyanús. Egy szónak is száz a vége, hanyagold a tapit, és kész.

– Még találkozunk, Anita.

– Ja, persze, mindenképp.

– Nem hiszed?

– Hogyne hinném. Csak épp minek túráztassam magam előre.

– Túráztasd?

– Úgy érti, hogy nem izgul előre. Hiába fenyegeted – magyarázta el helyettem Jean-Claude.

– Hogyhogy? – nézett rám megint Belle.

– Több tucat vámpír fenyegetett már, hogy így meg úgy. Nem rondíthatok minden alkalommal a gatyámba.

– Belle Morte vagyok, a Tanács felső köréből, ne becsüld hát le az erőmet, Anita.

– Ezt tárgyald újra a Földmozgatóval – vontam vállat. Ő is a Tanács tagja volt, mielőtt még váratlanul a városba érkezett. Hogy stílusos legyek, azóta már karóval a szívében szagolja a vámpír-ibolyát.

– Tudom, hogy Jean-Claude meggyilkolta a Tanács egyik tagját. Nem felejtettem el.

Igazság szerint én gyilkoltam meg, de ne szörözzünk.

– Oké, de most már inkább olaj, Belle. Távozz.

– És ha maradok? Akkor mit csinálsz? Mire futja az erődből?

Átfutott az agyamon pár lehetőség, nagyrészüket vagy rá vagy rám, esetleg mindkettőnkre nézve halálos kimenetellel kecsegtetett.

– Engem az se zavar, ha megtartod ezt a testet. Elvégre nem az enyém, még csak nem is az én vámpíromé. Parancsolj, te akartad.

Hátradőltem, és kirántottam a kést. Semmi szín alatt nem hagyhattam Musette-nél fegyvert, képes rá, és kitepi magából, hogy aztán a hátamba vágja. Ahogy kirántottam a sebből, Belle levegő után kapott, szabályosan hápogott. Jobban megviselte, mint amikor belevágtam.

Elkapta a csuklóm, mintha csak meg akarná akadályozni, hogy kárt tegyek benne, de persze sejthettem volna. Valahol legbelül, a pánik alatt pislákoló énem kis szikrája még tudta, hogy Jean-Claude dísztermében térdlek a padlón, de igazából már távol jártam. Egy hálósobában voltam, párnákkal feltornyozott ágyon, az egy szál gyertya fényében meztelen nő fehér teste hevert előttem, körülötte kibomlott, rengeteg, sötét haja. Felnézett rám, szeméből aranybarna tűz lobogott felém, csábítón. Mintha a nap ragyogna be színes ólomüvegen. Lábai széttárva az arcom előtt, nem rejtegetett semmit szemérmesen. És kívántam, úgy kívántam, mint még soha senkit ezen a világon.

Levegő után kapkodva tértem magamhoz. Jean-Claude szorította a szabadon maradt karomat, Damian teljes súlyával a hátamon feküdt, Jason pedig fölénk magasodott, egyik kezével az én tarkómat, másikkal Jean-Claude vállát markolta. Éreztem, ahogy a pulzusom ott lüktet a tenyerében.

Orrom eltelt a szőr és az erdő vaskos, harapnivaló illatával. A farka szagával. A farkasok mögénk sorakoztak, éreztem őket egytől-egyig, Jason összekapcsolt velük. A vérfarkasok Jean-Claude

hívóállatai voltak, nem kellett semmi faxni, hogy a segítségünkre siessenek. Elvileg Richardnak kellett volna megteremteni a kapcsolatot közöttünk, ő volt a triumvirátus harmadik tagja, de Jasonnel is remekül elboldogultunk. Ha ő nincs, talán végleg elnyel Belle Morte szobája, feléled bennem az *ardeur*, magammal rántom Jean-Claude-ot a gyönyör emlékbirodalmába, és gigantikus orgiába merülünk.

Csak hogy Jean-Claude keze szorításával segített féken tartanom az *ardeurt*; Damian teste megnyugvást és higgadtságot pumpált belém, Jason pedig a falka szívének közös dobbanását adta át lüktető pulzusomnak. Már nem csak egyszerű triumvirátus voltunk, annál sokkal több, hiszen velünk volt Damian ereje is. És így legyőzhettük a Musette testébe szorult Belle-t. Ha nem valahonnan Európából akar bekebelezni, hanem személyesen próbál leigázni a hatalmával, talán minden másképp alakul. Akkor talán kevesek lettünk volna még így, négyen is.

Vonyítás szakadt fel valakinek a torkából mögöttünk, aztán egy másik, egy harmadik. Most Jason hajtotta hátra a fejét, és üvöltött. Ahogy elhallgatott, egy másik vette át a sort. Zeneként hullámozott a vonyítás dallama, hol mélyebben, hol magasabban, magányos, lenyűgöző, távolian állatias zeneként.

Belenéztem Belle halványbarna szemébe, tűz lobogott benne, igazi lángnyelvek. Mint az előbb is, de már nem volt benne csábítás, csak az emléke, az *ardeurt* a szövetségünk jegelte. Az akaratunk és az elmúlt hónapok szorgos tréningezésének győzelme volt ez.

– Legutóbb, amikor ránk szabadítottad az *ardeurt*, még nem ismertem – mondtam neki. – Már nincs benne újdonság.

Az a valami megint mozdult, és hömpölygött Musette bőre alatt, és már megint azt hittem, hogy végre átszakítja az idegen testet, és alakot vált, mint egy alakváltó. De most sem történt meg.

Aztán elült minden mozgás, és csak néztek rám a lángoló barna szemek.

– Várnak még ránk újabb éjszakák, Anita – dorombolta mély hangján.

– Ja, vágom – bólintottam.

És eltűnt. Musette pedig hátrahanyatlott, mint egy rongybaba. Vámpírhajai nekilódultak, de a farkasok összezártak, a vérhiénák és a vérpatkányok pedig csatlakoztak soraikhoz.

– Ne provokáljanak, uraim. Még a végén megremeg a kezünk a ravaszon – harsogta Bobby Lee.

– Engedjétek őket asszonyukhoz – rendelkezett Jean-Claude, de épp csak a vérfarkasok hederítettek a szavára. A vérpatkányok és -hiénák meg sem moccantak. Nem miatta voltak itt, hanem miattam. Nekem voltak ilyen átkozottul hasznos kapcsolataim alakváltó körökben.

– Nyugi, Bobby Lee, hadd vigyék a bigét. Még csak az kellene, hogy nekem kelljen ápolgatnom.

A vérpatkányok fala megnyílt, és sorfalként engedték be hozzánk a vámpírokat. Angelito is jött volna, de Bobby Lee elhessegette, ami kicsit indokolatlannak tűnt, mert oké, hogy nagydarab a tag, de hát ember, aki természetéből adódóan nem lehet olyan kártékony és veszedelmes, mint egy vámpír. Egy nyolcévesforma kislány karomnyi vámpírfogakkal és fekete göndör fürtökkel rám sziszegett, ahogy lehajolt Musette arcához. Egy tíz-tizenkét éves kisfiú pilleként kapta a karjaiba a még mindig alélt szőke dámát, ő ugyan nem sziszegetett, de sötét tekintete nem teadélutánra invitált. Egy klasszikus öltönyös férfi vámpír besegített Musette lábainál, és bár könnyűszerrel elbírta volna a törékeny testet, meg sem próbálta elvenni a fiúcskától. Nem mintha az nem boldogult volna vele, csak épp furán hatott, ahogy Musette lábai szinte leérnek a földre. De az ereje megvolt hozzá.

Angelitóhoz vitte, aki végre megszabadította a kisfiút, és hatalmas karjaiba fogta asszonyát. Impozáns látvány volt. A mi oldalunkon még a testépítő vérhiénák se nőttek akkorára, mint Musette angyalkája.

Jean-Claude felkelt, és kecsesen magához húzott. Velem együtt mozdult Damian és Jason.

– Már előkészítettük szobáitokat. Az ajtók elé öröket állítunk, a saját és a ti biztonságotok érdekében.

– Anita? – érdeklődött Bobby Lee, aki még mindig a vámpírokat tartotta cél alatt.

– Nem örülnék, ha szabadon csatangolnának itt, úgyhogy egyetértek. Tudnátok ti is maradni még egy ideig?

– Angyalbogaram, a világ végére is elmasíroznék, ha úgy látnád jónak, hát már hogyan maradnánk. – A déli akcentus kapa nyélként állt ki a szájából.

– Kösz, Bobby.

– Ne köszönd, részünkről a megtiszteltetés.

– Faust, Meng Die, vezessétek vendégeinket és az öröket a szobákhoz.

Meng Die törékeny, bűbajos, egyenes fekete hajú szépség volt, mint egy kínai porcelánbaba, nem számítva a szűk bőr szerkót, amiben leginkább mutatkozott. A vámpírmacskanő. A bőr valahogy nem passzolt a képbe. Mestervámpír volt, a hívóállata pedig mindannyiunk nagy-nagy meglepetésére a farkas, amitől se én, se a farkasok nem hatódtunk meg túlzottan. Még ez sem lopta a szívünkbe. Baszottul barátságtalan néember volt.

Faust nem sokkal nőtt nagyobbra, mint Meng Die, mégse mondta volna róla senki, hogy törékeny meg apró. Egyszerűen csak alacsony volt. Jóképű, mélyvörösre festett hajú srác, az a fajta, aki után a nők megfordulnak a buszon. Jobb kedvre derülnek, aztán elfelejtik. Ő is mester volt, de nem annyira hatalmas, hogy

valaha is eséllyel induljon a Város Ura címért. Vagy ha ne adj isten, rászakad a trón, valami világvégi faluban, képtelen lenne sokáig megtartani. Az meg vámpírkörökben felér egy hatályos halálos ítélettel.

Meng Die és ő mentek előre, utánuk Musette és a vámpírszűz, no meg az angyalka, végül a vérhiénák és -patkányok. Aztán visszahulltak az ajtófüggönyök, a menet kimasírozott a hátsó folyosóra, és elnyelte őket a kazamatarendszer gyomra. Mi pedig magunkra maradtunk a gondolatainkkal. Forrón reméltem, hogy a többiek gondolatai valamivel konstruktívabbak az enyémenél, mert nekem speciel csak az járt az agyamban, hogy Belle Morte feltehetően nem csipázta, hogy kipenderítettük. Előbb-utóbb megfizetünk még ezért, akár már holnap a kezünkbe adja a füleinket, ha neki úgy tetszik. Jean-Claude szerint már több mint kétezer éves. És egy vámpír csak akkor ér meg ilyen tetemes kort, ha hatékony eszközei segítik a túlélésben. Az a tanácsstag, akit megöltem, a gondolataival képes volt megrengetni a földet, és nem csak a szó képletes értelmében. Ide a rozsdást, hogy Belle-nek is megvannak a maga kis fífikái. Csak még nem láttam őket.

10.

Alig egy órával később már Jean-Claude szobájában lehettünk, kettesben. Damian az ajtónk előtt őrködött, ugyanis minden vérállatgárdához osztottunk be vámpírokat is, nehogy a csúnya, rossz vámpírok észrevétlenül gondolatrükkökkel mindenféleképpen rávegyék az alakváltókat. Így legalább van esélyünk rájönni, ha valami nem gyerebe. Az ember nem lehet elég óvatos, de mi mindent megtettünk. Utálom a kellemetlen meglepetéseket. Ráadásul még az *ardeur* sem jelentkezett, ami fura, de nem sokat agyaltam rajta. Elrebegtem egy rövid hálaimát, és kalap.

A hatalmas baldachinos ágy kék, selyem függönyéből és a halomnyi, szemkápráztató kékekben játszó párnából arra következtem, hogy az ágynemű is valószínűleg kék lesz. Oké, ismerjük Jean-Claude szépérzékét, mindig minden passzol mindenhez, ráadásul fehér ágyneműt soha nem tenne fel, akár selyem, akár nem.

Ő is megroskadt a kissé mozgalmasra sikeredett estétől, csak ült a karosszékekben, én meg az ágyelőn gubbasztottam: szőrös volt, jó meleg, és áradt belőle az elmúlt élet lehelete. Imádtam, hogy szerves. Szerintem egyikünknek sem akaródzott ágyba bújni, gondolom, tartottunk az *ardeurtól*. Lelkileg lestrapált bennünket az elmúlt pár óra.

– Hadd kérdezzek valamit – fogtam bele nagy nehezen. Jean-Claude épp csak a szemeit fordította felém. – Ha holnap estére Ashernek még mindig nem lesz senkije, Musette megint igényt formálhat rá?

– Úgy semmiképpen sem, ahogy ma. Ezt a szabályt elég világosan lefektetted, hacsak nem akarnak még egy konfliktust.

– Azt viszont már én is megtanultam, hogy ha egy vámpírnak icsz dologban nemet mondasz, rögtön bepróbálkozik ipszilonnal,

nem mintha olyan nagy kedve lenne hozzá, egyszerűen vonzza, hogy esetleg megfingathat.

Jean-Claude értetlenül vonta fel a szemöldökét, mire nagy sóhajjal kénytelen voltam még egyszer nekirugaszkodni.

– Oké, kezdem előlről. Mit kérhetnek, amíg tart a nagy vendégeskedés?

– Vadászhatnak, vagy jogot formálhatnak önkéntes donorokra, szeretőkre. Minden olyasmire, ami az alapvető szükségleteik része.

– A szex alapszükséglet?

Na, azt a pillantást nem tettem zsebre.

– Oké, bocs – siettem. – Az önkéntes donorrészt vágom, enniük nyilván kell. De ez a szerető téma, ez mit takar egészen pontosan?

– Szolgáknak szeretőt igényelni rangon aluli. Nem stílusos, így legalább a szobalány és a komorna miatt nem kell aggódnunk. A két gyerek sajátos probléma, a kislány túl fiatal ahhoz, hogy ilyen jellegű szükségletei támadjanak. Bartolomé viszont egészen más térszta. Emlékszem, már életében is érettebb volt a koránál, finoman szólva. Azért is küldte érte Musette-et Belle.

– Könyörgök, mondd, hogy nem feküdt le vele – néztem rá döbbenően. Még a gyomrom is megmozdult. – Még gyerek.

– Az igazat akarod, vagy valami emészthető verziót? – dörzsölte a szemét Jean-Claude hirtelen halálosan fáradtan.

– Az igazat, asszem.

– Belle Morte adottságai közé tartozik, hogy a szexuális vágyat mérföldekről kiszagolja. Lehet, hogy Bartolomé gyereknek tűnik, de már életében sem számított a klasszikus kiskamasznak, tudod, akit csak a foci érdekel. Ráadásul hatalmas vagyon várományosaként Belle mindenképpen az övéi között akarta tudni. Kezére játszott még az a tény is, hogy abban a korban a gazdagok és neme-

sek fiúgyermekai gyakorlatilag bármit megengedhettek maguknak az alacsonyabb származású nőkkel szemben.

– Ami annyit tesz, hogy?

– Külseje alapján gyereknek nézték, amit ő nagyon találékonan arra használt, hogy mindenféle nőket kínos helyzetekbe hozzon. Mire a szerencsétlen lányok, asszonyok előtt világossá vált, hogy erőszak készül, már késő volt. Bartolomé sietett őket biztosítani, hogy amennyiben tiltakoznak, ő botrányt csinál, és természetesen azt fogja állítani, hogy a nők kezdeményezték, hogy ők akartak visszaélni a helyzettel. Abban a században még nem körvonalazódott a kiskorúak zaklatásának tényállása, de az emberek pontosan tudták, miről van szó. A legtöbben persze ki tudták elégíteni pederasztá igényeiket, hiszen nem volt ritka, hogy tíz-tizenkét éves kislányokat már kiházasítottak. Így az idősebb urak is törvényesen hódolhattak bizzarr vágyaiknak, aztán ha a feleségük kinőtt a számukra vonzó korból, a házasság keretein kívül kereskedtek. Vagy kivárták azt a pár évet, amíg a saját gyerekeik megtanulnak járni.

– Asszem, a vége nem tartozott szorosan a tárgyhoz. És kifordul tőle a gyomrom.

– *Oui, ma petite*, de attól még ez az igazság. De térjünk vissza akkor a tárgyhoz. Ekkora vagyont, rangot Belle nem ereszthetett ki a kezei közül. Mivel azonban még a koraérett gyermekek sem vonzották soha, Musette-et bízta meg a feladattal, akinek nem volt ellenére, ráadásul, ahogy azt már te is láthattad, vakon engedelmeskedik Belle minden parancsának.

– Igen, nekem is ez volt a benyomásom.

– És Musette el is csábította, vagy hagyta, hogy a rosszéletű fiú elcsábítsa őt, pontosan nem tudom, hogy zajlott, de az eredmény egyértelmű. Bartolomét megbűvölte az *ardeur*, ami Musette közvetítésével megérintette. Persze, Belle eredeti tervei szerint nem

gyermeki formában akarta, úgy volt, hogy kivárja, amíg felnő. De Bartolomé levette magáról a lova, szétzúzta a koponyáját. Percei voltak csak hátra, és az öccse, aki ezzel elvileg az örökségbe lépett volna, csak öt éves volt, és Belle már nem tudott várni. Elküldte Musette-et, hogy hozza át a fiút.

– Mit szólt, amikor felébredt?

– Majd szétvetette a nagy boldogság, hogy mégsem halt meg.

– És amikor azt is megtudta, hogy örökre gyermeki testben marad, legyen az bármilyen koraérett?

– Hát... akkor már nem volt olyan boldog – sóhajtott Jean-Claude. – Nem véletlenül tilos gyerekeket vámpírrá tenni. Valentinát sem Musette teremtette. Belle egyik vámpírmesteréről derült ki, hogy túlságosan is szereti a gyerekeket, és hogy legkedvesebb elfoglaltsága őket örök társukká tenni... – Jean-Claude hangja hirtelen elhalt.

– Szentséges ég – szaladt ki a számon. Bevettem a jógalégzést, lassan, egyenletesen, akkor nem lehet gond.

– Megszegte a tiltást, és amikor Belle számára egyértelművé vált, miért, elpusztította. A Tanács beleegyezésével, természetesen. És a gyerekeket is el kellett pusztítani, mert a személyiségük nem bírta el a sok átélt erőszakot, és a gyermeki testbe gyömöszölt vámpírlétet. Nem voltak beszámíthatóak.

– Valentina hogy úszta meg?

– Ő volt a legfrissebb szerzemény, Sebastiannak még nem volt ideje „beavatni”. Az elméje ép maradt, bár szegényke gyermeki testben kénytelen örök életére maradni. Belle magához vette, és tényleg mindent megtett érte: halandó dadákat fogadott mellé, halandó, emberi játszótársakat. Azt hiszem, azért is adott bele apait-anyait, mert büntudata volt. Hamarabb fel kellett volna ismernie, mekkora szörnyeteg Sebastian.

– Miért van az az érzésem, hogy az idillnek hamar vége-

szakadt?

– Mert túlságosan is jól ismeresz bennünket, *ma petite*. Valentina megpróbált vámpírt csinálni a kis pajtásaiból, hogy ne legyen annyira egyedül, és amikor a dadus erre rájött, Valentina átvágta a torkát. Nem is kapott több halandó dadust meg játszótársat.

– Csak vámpírdadust.

– Alapvetően rég nem kellene már gardírozni, de az emberek még ma is furcsállják, ha egy nyolc éves kislány egyedül taxizgat, meg szállodai szobákba jelentkezik be. És akadnak olyan jótét lelkek, akik értesítik a gyámhatóságot meg a rendőrséget, hogy egy szegény, elhagyott kislány érkezett hozzájuk.

– Nagyon utálhatja.

– Pontosan mit?

– Ezt az életet.

– Gőzöm sincs – vont a vállát. – Nem szoktam vele beszélgetni.

– Félsz tőle.

– Azt éppen nem. Csak idegesít. Abnormális dolog gyerekként leélni évszázadokat. Beteg kis lények.

– És hogy kötött ki végül Musette-nél?

– Valentina vámpírléte hamarabb elkezdődött, mint hogy teste biológiailag kifejlődhetett volna, és így élvezhetné a test örömeit. Energiáit tehát kénytelen más természetű örömszerzésekbe ölni – nyalta meg önkéntelenül az ajkát.

– És mivel Musette Belle hóhéra és kínozómestere – mondtam ki helyette is – Valentina az ő kis jobb keze. Igaz?

– Méghozzá nagyon tanulékony jobb kéz – bólintott, és szemeit lehunyva nekidöntötte a fejét a szék háttámlájának.

– Téged is...?

Jean-Claude alig láthatóan bólintott, még mindig nem nézett fel.

– Már meséltem, hogy Asher életéért cserébe egy évszázadig kellett Belle-t szolgálnom. És hosszú ideig vezekelnem, amiért elhagytam őt. Ami elég fájdalmasra sikerült.

Négykézláb a lábához kúsztam, közben a szoknyámat automatikusan lesimítottam, nem mintha bárki lett volna a közelben, akit érdekel a bugyim látványa.

– De legalább Valentinának nem kell szerető.

– Az nem.

– De a számításból nem hagyhatjuk ki, igaz? Szubot fog kérni?

– *Oui.*

– Megtagadhatjuk tőle?

– *Oui.*

– Hosszútávon is?

– Azt hiszem, bár száz százalékosan nem állíthatom. Nem akarlak félrevezetni – nézett le végre rám.

– És ha netalántán ma este szednék a sátorfájukat, és a megbeszélt időben, három hónap múlva jönnének vissza, hogy oldanánk meg a kérdést? – csóváltam szkeptikusan a fejem.

– Nem fognak elmenni, *ma petite*.

– Nem, persze, nem is ez a lényeg. Az érdekel, hogy ha a rendes időpontban jöttek volna, és nem hivatkozhatnánk arra, hogy illetéktelenül ránk törtek, akkor is megúsznám-e ennyivel, amit műveltem. Vagy akkor a Tanács elé kerülnék?

– Ha nem szegték volna meg a tárgyalásokat, és három hónap múlva érkeznek, időben kiválasztunk Musette-nek egy áldozatot. Vagy szeretőt, mindegy, minek nevezzük. Akkor nem ér bennünket meglepetésként a dolog.

– Tudod, az embereknel általában nem szokás vendégségben szexuális szolgáltatást követelni a házigazdától. Meg szexpartnereket.

– Ahogy a legtöbb vámpírcsaládban sem, csak Belle vérvonala

a kivétel. Bárkihez érkezzon is követségük, a szexuális szolgáltatás mindig része a fogadtatásnak. Hallgatólagos tény, hogy minden teremtményébe jutott egy kevés Belle szukkubusából.

– De hát ez nem igaz.

– Én is tudom. De akkor sem akarta még senki felnyitni a többi vérvonal szemét.

Ezen már csak mosolyogni volt erőm, pedig tényleg vicces volt.

– Willie és Hannah rendben van, ők viszik az üzletet a látogatás alatt is, velük nem kell számolni. Mert azt már letárgyaltuk, hogy az üzleti élet nem állhat meg, bármikor jönnek is – kezdtem számolni.

– Hát igen, Belle mindig ügyelt a pénzforrásokra. Azokat soha, egy pillanatra sem szabad betapasztani vagy elhanyagolni. Népem két leggyengébb láncszeme kiesik, Willie a Nevető Holttestnek, Hannah pedig a Gyilkos Táncnak hála. Nem maradhatnak vezető nélkül.

– Damian az én vámpírszolgám, én a te halandó szolgád vagyok, te a Város Ura, Jason a te *pomme de sangod*, Nathaniel az enyém, Micah a szeretőm és Nimir-Raj-om, Richard az Ulfric, a testőrök pedig nem kufircolhatnak, ha egyszer őrizniük kell bennünket.

– Akit csak lehet, biztonságban tudhatunk, *ma petite*.

– Csak egy név van, aki mindenáron lemarad a listáról.

– Valójában három, *ma petite*, sőt, Gretchennel együtt négy.

– Gretchen buggyant, Jean-Claude. Még Belle is elismerte, és egy örültet nem dobhatunk be a közösbe. – Tényleg örült volt, még régen megpróbált eltenni láb alól, mármint engem, mire Jean-Claude lepecsételt koporsóba dugta kimondhatatlanul hosszú időre, ami nem kifejezetten fejlesztette a személyiségét. Oké, mondjuk ki, totál becsavarodott tőle.

– *Oui*. Gretchennek nem is számolunk, amíg Musette itt van, ki se mozdul a szobájából. Ott van viszont Meng Die és Faust.

– Faust a fiúkat szereti, és legjobb tudomásom szerint Musette bandájában nincsenek melegem. Igazam van?

– *Oui*, de ez még semmire sem garancia.

– Ma este lefektettük a szabályokat: senki nem bánt senkit, és passz. Márpedig, ha valakit arra kényszerítünk, hogy olyanak szexeljen, akitől undorodik, az erőszak, tehát bántás.

– Kezdesz igazi taktikussá válni, *ma petite* – nézett rám elismerően.

– Csak praktikussá. És már nem vagyok benne kezdő. Szóval, Faust le van tudva, neki a fiúk jönnek be, Musette fiúinak viszont a lányok, kínozni nem lehet, mert azt kizártuk.

– Meng Diere viszont Bartolomé rá fog röpülni.

– Csakhogy Meng Die nem szereti a gyerekeket, nem kényszeríthetjük pedofíliára, és ott tartunk, ahol Fausttal is...

– Bartolomé tehát kiesik – nyugtázta elgondolkozva. – Marad viszont Angelito.

– Ő nem Musette párja? Majd ők ketten lerendezik egymást.

– Már ha van kedvük hozzá.

– Ja, hogy nem olyan forró a lamúr – húztam a számat.

– Musette igazi szerelme nem a szex. Ezért nem meglepő, hogy olyan közel áll hozzá Valentina.

– Hát, ez legyen az ő bajuk. Ha mindenkinek van kivel kufircolni, vagy legalábbis megvan rá az elvi lehetősége, esetleg nem tudunk megfelelő partnerrel szolgálni, az vice major. Erőszak nem jöhet szóba, úgyhogy szorrik vagyunk, tőlünk nem ugrik senki senkinek az ágyába. Nem hagytam ki senkit, ugye?

Átgondolta.

– *Non, ma petite*. Belle Morte maga sem okoskodhatna jobban, ha valaha az lenne a célja, hogy megvédje az övéit – mondta vé-

göl, de hirtelen ráncolni kezdte a homlokát. – Csak egy szépség-hibája van az építménynek. Valaha Asher lefeküdt már Musette-tel, úgyhogy ebben az esetben nem jöhetsz az erőszak vádjával.

– A múltbeli szex még nem garancia arra, hogy a jelenben is van kedve hozzá az embernek. Akkor pedig erőszak.

– Persze, tudom, hogy te így vagy vele, *ma petite* – hessegette el az érvemet egy kézmozdulattal. – És még akár egyet is értek veled, de ettől nem jutunk előbbre. Mert Musette nyilvánvalóan mást ért erőszak alatt. Asher férfiakkal és nőkkel egyaránt szívesen ágyba bújik, vele már meg is tette valaha, és élvezte is. Nem kicsit. A kínzást kizártuk, úgyhogy csakis szexről lenne szó, ami semmiféle fizikai károsodással nem jár, egy szavunk sem lehet. Csak kefézés lenne, ami nem meríti ki a bántás fogalmát.

– Gondolod, nem? – vontam fel a szemöldökömet.

– Naná, hogy nem gondolom, ahogy Musette sem. Ő és Belle pontosan tisztában van vele, hogy Ashernek milyen kínokat okozna most, a mai testével újra lefeküdni Musette-tel. De számukra csak a testi fájdalom lehet kifogásolható. Belle szerint ha egy férfinak orgazmusa van, akkor élvezte a szexet és pont.

– Képtelen felfogni, hogy mennyire más dolog a kék és a szerelem.

– *Oui, ma petite*. Szerinte a kettő egy és ugyanaz.

– Miért mindig Ashert képtelenség megvédeni? Miért nem tudjuk pont őt megmenteni soha?

– Tudod, hányszor tettem már fel ezeket a kérdéseket magamnak, *ma petite*? – csóválta a fejét Jean-Claude.

– Még soha nem bírtam ilyen sokáig az *ardeur*rel – hajtottam az ölébe a fejemet. – Mindjárt kettő.

– Három, alig négy óra múlva felkel a nap. Utána már nem segíthetek. Ki kell elégítenünk.

– De ugye nem csak azért bírtam eddig, mert te kontroll alatt

tartod?

– Nem, benne van a félelem meg a kimerültség is. És lefoglal a sok gond meg a saját szükségleteid. Pár hónap múlva már elég lesz napi egyszer táplálni, és idővel még ennél is ritkábban, ha muszáj.

– És most is, itt van a fejem az öledben, és semmi.

Megsimogatta a hajamat, lágyan, megnyugtatón. Végre kezdett megszállni a béke, és még mindig nem vágytam semmi másra, mint hogy magához szorítson, és el se engedjen reggelig, vagy legalábbis a karjaiban aludjak el. Ennél nagyobb csábítást per pillanat el sem tudtam volna képzelni.

– Ha felkel a nap, meggyengül a szövetségünk, és már nem fogod tudni visszafogni. Utálom, hogy ezt kell mondanom, *ma petite*, de ez van. Táplálnunk kell mielőbb.

– Te is hullafáradt vagy. Látom.

– Más vágyam sincs, mint bebújni a selyemlepedők közé, és magamra húzni a meztelen testedet, hozzábújni, és valahogy elhinni, hogy szörnyek márpedig nincsenek, hogy ez az egész rossz álom csupán. Imádom a szexet, de ma este nem gyönyörre vágyom, hanem vigasztalásra és megnyugvásra. Persze, öreg vagyok én már a mesékhez.

Talán a fáradtság, talán az, hogy Jean-Claude szóról szóra ki-mondta az érzéseimet, nem tudom. A lényeg, hogy hirtelen eláradt bennem a réges-régi éjszakák emléke, amikor ugyanilyen fáradtan és a holnaptól remegve bújtunk össze hárman, Juliannával és Asherrel, vagyis bújt össze velük Jean-Claude, és csak öleltük, szorítottuk egymást, mintha csak a mackónkat ölelnénk elalvás előtt. Öleljetek magatokhoz, szokta mondani Julianna, és a félelem egészen közel hozta egymáshoz őket hármukat, olyan közel, amennyire csak közel kerülhet egymáshoz három ember.

A két férfi közt Julianna volt a kapocs, a híd, ami szorosabban

kötötte őket egymáshoz, mint nélküle valaha is lehettek volna. Emlékeztem, tisztán láttam, milyen gyakran fogták egymás kezét, hogy együtt küzdjék le Julianna rettegéseit, és milyen gyakran és forrón szerették őt egyesült szerelemmel. Jean-Claude adta a szellemet, Asher a báj, bár mind a kettőben megvolt mindkettő bőséggel, Julianna pedig a szívet. Ő volt mindhármuk élő, érző, dobogó szíve.

Soha nem lehetek Julianna, soha nem léphetek a helyébe, én nem vagyok olyan kedves, lágy és türelmes. Annyira kevésbé hasonlítok rá, és mégis, évszázadokkal később itt állok ugyanazzal a két férfival. Kifűjtam a levegőt, aztán lassan, mélyen belélegeztem, majd megint kifűjtam. Remegett, hallottam, éreztem.

– Baj van, *ma petite*? Úgy értem, nagyobb a baj, mint gondolom?

– Ha Asherrel hárman együtt lennénk, akkor Musette-nek le kellene szállnia róla, ugye? – emeltem fel a fejem az öléből, és néztem az arcába. Valami átsuhant az arcán, de ahogy jött, úgy ment, és visszatért az a szépséges, udvarias álca, amit olyankor öltött fel, mikor nem tudhatta biztosan, mi válik a hasznára, és mi nem.

– Az tény, hogy ha korábban meggyőzően állíthattuk volna, hogy Asher is megfordul az ágyunkban, akkor Musette nem próbálkozhatott volna be. Ez tény.

– De ha ma éjjel együtt alszunk, holnap már békén hagyja – jelentettem ki olyan hétköznapi egyszerűséggel, mintha mondjuk vásárolni hívnám.

– Így van – bólintott rá Jean-Claude még az enyémnél is semmilyenebb hangon.

– Persze, minden annyival egyszerűbb lenne, ha fél évre, amikor leléptem, hagytam volna, hogy együtt legyetek. Akkor most nem kellene miatta aggódnunk – elhallgattam, majd ingerülten

megráztam a fejem. – Nem megy. Képtelen vagyok rá. Semmi bajom a dologgal, mármint én vonzódok a pasikhoz, szépnek és vonzónak látom őket, és tökéletesen megértem, hogy egy pasi is vonzónak láthat egy másikat. Nem ezzel van a gond. Hanem, hogy elviselhetetlennek érzem még csak a lehetőségét is, hogy te, az én pasim, valaki másnak is a pasija legyél. Másik nőé sem. De másik pasié... Ha megtudtam volna, hogy te meg Asher... száz, hogy ejtettelek volna. Oké, bele se kezdj – emeltem fel a kezemet –, hátborzongatóan igazságtalan vagyok, vágom. Azzal bezzeg semmi problémám, hogy miközben veled vagyok, kefélek Micah-val, mondhatjuk, hogy Nathaniellel, ráadásul alig pár hónapja még Richard is része volt a repertoárnak. De neked csak én lehetek, egyedül. Egy dög vagyok, vágom.

– Csakhogy még ha másokkal vagy is, Richardot nem számítva, mert ő soha nem osztozott volna rajtad, nem érzem magam kizárva.

– És még az is ott van, hogy a véremből nem kaphatsz. Szóval vért másoktól kell szerezned.

– Nekem csak te kellesz, *ma petite*, már ezerszer elmondtam.

– Elmondtad, tudom – néztem a szemébe. – Csakhogy ez nem változtat az érzéseiden. Mert tudom, hogy őt is akarod, érzem, amit iránta érzel, látom, ahogy ránézel. Néha még azt is fáj látnom, ahogy együtt vagytok, egy szobában.

– Ne haragudj, *ma petite*.

– Hadd fejezzem be, Jean-Claude. – Összekucorodtam a lábánál, a térdemet szorosan öleltem a mellkasomhoz. Meg se szólalt, csak bólintott.

– Nem bírom ki a gondolatot, hogy te lefeküdj Asherrel, és én is képtelen lennék vele. De néha kristálytisztán emlékszem, milyen volt nektek hármótoknak, milyen biztonságos és meleg. Vannak pillanatok, amikor egyenesen úgy érzem, hogy ezek a saját

emlékeim, és szívfájdítóan vágyakozom vissza azokba az időkbe. Cefetül nyugisabb kapcsolat volt az, mint a miénk. – Annyira markoltam a térdeimet, hogy már fájt. – Nem száz, hogy képes leszek rá, de meg akarom próbálni.

– Mit, *ma petite*?

– Biztonságban akarom tudni Ashert.

– Nem biztos, hogy értem, mire gondolsz, *ma petite* – suttogta Jean-Claude rezzenetlen fejjel.

– Már hogyan értenéd.

– Nem szabad, hogy csak egy fél mondatnyit is félreértsük egymást – ingatta a fejét. – Pontosan tudni akarom, mire gondolsz.

– Hívd be közénk Ashert ma éjszakára – böktém ki, de kerültem a tekintetét. – Semmit sem ígérhetek. Csak szeretném érezni a meztelen testét magunk közt, tudni, hogy biztonságban van, és a kezeimmel meg a testemmel mutatni meg neki, hogy gyönyörűnek látom. Azt akarom, hogy eltűnjön a szeméből végre az a szomorúság. – Végül csak az arcába néztem. Semmit se tudtam kiolvasni belőle. – Gözöm sincs, besokallok-e, és ha igen, mikor, és milyen messzire rohanok a sokktól. Nincs semmire sem garancia. És tapasztalatból tudom, hogy általában besokallok... de ez most mind nem számít, a lényeg, hogy ha velünk tölti az éjszakát, holnap nem kell aggódnunk érte. Ugye?

– És a Nimir-Raj?

– Mikor megismertük egymást, feltételezte, hogy Asherrel is ugyanolyan a kapcsolatom, mint veled. A legtöbben ezt gondolják.

– De megmondtad neki az igazat.

– Meg.

– És nem fog bedühödni, ha most még egy harmadik férfivel is osztoznia kell?

– Micah még nálam is gyakorlatiasabb, Jean-Claude – ráztam

meg gondolkodás nélkül a fejem. – Nem egyszerűen érzelmi vagy testi kérdés ma éjjel az ágyunkba fogadni Ashert. Alapvetően biztonsági ügy. Ha nem eshet baja, mi is erősebbek vagyunk. Nem hozhat bennünket nehéz helyzetbe.

– Milyen végtelenül gyakorlatias vagy, *ma petite*.

– Nem hozok szégyent a mesteremre.

– Ha szívügyekben tényleg annyira gyakorlatias lennék – ráncolta a homlokát –, akkor nem lett volna olyan végtelenül nehéz és bosszú szülés ez a mi kapcsolatunk, *ma petite*.

– Talán igen, talán nem. Mert azt tudhattad, hogy ha nagyon nyomulsz A) világgá szaladok, B) karót döfök a szívedbe. Veszélyes csaj vagyok.

Elegánsan megrántotta a vállát. Echte francia.

– Talán igazad van. Azt mindenesetre még tisztázzuk, hogy ez a dolog Asherrel csak egy éjszakára szól-e.

– Van jelentősége?

– Asher számára nyilván.

Gondolkodtam, gondolkodtam, de beletörött a bicskám.

– Passz. Csak azt tudom, hogy utálnám, ha mától soha nem lehetnék veled kettesben. Azt nem bírnám.

– Ashernek Juliannával sikerült megoldania, hogy ne legyünk mindig mindenütt hárman. És nem bántam.

– Azt is rühellném, ha felborulna a nagy nehezen kiizzadott harmonikus magánéletem. Mióta élek, nem volt ennyire nyugis, és ezt valahogy megszerettem. Nyűgös lennék, ha ez elbaszódna.

– Értem.

– Asszem, az, hogy Asher biztonságban legyen, most mindenél fontosabb. Meg az is, hogy végre ne legyen olyan végtelenül szomorú. Persze, hosszútávon nyilván homokba dugom a fejem meg minden; mert ugye mi lesz, ha nem jön be ez a hármas téma? Asher itt fog hagyni bennünket? Mi lesz akkor a szárnysegéded-

del? És különben is, lehet, hogy csak még több fájdalom lesz belőle...

Jean-Claude a számra tette az ujját.

– Nyugi, *ma petite*. Asher mindjárt itt lesz.

Éreztem, ahogy a szemem tágra nyílik, elakad a lélegzetem, a szívem pedig észvesztő tempóra kapcsol. Jézus atyám, mit műveltem? Vagyis még semmit, de mire készülök? És a tízmillió dolláros kérdés az, hogy ha megteszem, hogy nézek tükörbe holnap meg holnapután reggel...

Asher csúszott be az ajtón, lassan, a hajzuhatagába rejtve arcát. A véres inget fehérre cserélte, ami egyrészt kár, mert a fehér nem az ő színe, másrészt viszont nem ragaszkodtam a vér látványához.

– Szólítottál – nézett Jean-Claude-ra.

A levegő is bennakadt a torkomon, a vérnyomásom alsó hangon is százhatvan körül kalimpált. Csak a térdeimbe kapaszkodhattam.

– Szólítottunk – helyesbített faarccal Jean-Claude.

A többes számra Asher felkapta a fejét, bőre átvillant a hajon. Jean-Claude nagyon egyenesen, nagyon elegánsan és nagyon stílusosan ült a karosszékekben, bőrben és selyemben, mint valami szado-király.

Én meg még mindig a lábánál kuporogtam, kukán és megbűvölten, le sem bírtam venni a szemem Asherről, mint a nyuszi a rókáról a nagy találkozáson.

Jean-Claude a vállamra tette a kezét, nekem meg kis híján megállt a szívem. Anyám.

– Neked kell kimondani a végső szót, *ma petite*.

– Miért mindig nekem? – néztem fel rá.

– Mert különben kiakadsz.

– De állat – suttoztam. Amúgy meg tényleg garantáltan kiakadok, ha mások döntenek a fejem felett. Ez az én személyiségem külön csapdája.

– Még visszakozhatsz. Még nem történt semmi visszafordíthatatlan – lapogatott meg.

– Nem – ráztam a fejem. – Rajtam nem múlhat semmi. Nem játszuk el holnap este is ugyanezt a cirkuszt, csak mert finnyás vagyok. Nem jöhetek folyton a hülye erkölceimmel.

– Te tudod, *ma petite* – biccentett Jean-Claude a jól bevált inkább-nem-mondok-semmit képpel.

– Mi ez az egész? – szaladt ki Asher száján, neki bezzeg voltak érzelmei, ott remegett a félelem a hangjában. Na persze, a kazamata gyomrában alvó aprócska szőke tudatával a fejében nem is csodálom.

Lehámoztam a kezeimet a térdemről, merev volt, mint egy ötven éves anya a kamasz lányával, aztán reflexből próbáltam lesimogatni a szoknyámat, de csak a harisnyámat tapiztam. Mondjuk, aki a nyakába húzza a lábát, ne csodálkozzon, hogy a világ megismerléli a csuda kék bugyogóját. Semmi gáz, passzol a szoknyához is, és a harisnyához, is. Lassan, feszülten magam alá hajtogattam a lábaimat, és feltérdeltem.

– Mi történt? – próbálkozott megint Asher, de már kiürült a hangja.

– Semmi, *mon ami* – nyugtatta Jean-Claude –, vagy legalábbis egyelőre.

– Én tehetek róla – sóhajtottam, és felálltam.

– Miről? – kapkodta a fejét Asher egyikünkről a másikunkra, hátha a fejünkről kikövetkeztethet valamit. Elindultam felé, és ahogy leléptem az ágyelőről, cipőm magas sarka megcsikordult a kövön.

– Hogy Musette veszélyt jelent rád.

– Mindent megtettél, Anita, mások még ennyit sem merészeltek volna. Mindenki retteg Belle Morte-tól, még a Tanács tagjai sem szálltak volna szembe Musette-tel a helyedben.

– Néha jól jön a tájékozatlanság – vontam meg a vállam.

– Ezt most nem egészen értem – nézett bizonytalanul Asher.

– Talán csak azért vagyok ilyen fene bátor, mert nem ismerem személyesen. Jó, így távlatilag már volt hozzá szerencsém, és nem mondom, hogy nem figyelemreméltó, de a valóság azért mégis

mélyebb benyomást tesz.

Időközben odaértem hozzá, az ajtóhoz, és szemtől szemben álltunk egymással. Arcát profilból fordította felém, hogy semmit se lássak a sérült feléből. Ennyire már hónapok óta nem bujkált előlem. Elindult felé a kezem, hogy magam felé fordítsam, de úgy hátrarándult, hogy még az ajtó is belenyekkent.

– *Non!*

– Nem most először érintenék meg... – duruzsoltam halkan, kérlelően, ahogy egy rémült állattal vagy a szakadék peremén egyensúlyozó emberrel beszél az ember.

– Láttad a képeket. Láttad, milyen voltam valaha, és hogy milyenek voltak a sebek, mielőtt behegedtek volna. Már te is láttad, amit Belle – mondta, és az ajtó felé fordult, hogy csak a hátát lássam. A kilincsért nyúlt.

Megráztam fejem, aztán kapcsoltam, hogy ezt úgysem látja, megérintettem hát a vállát. Mire összerándult.

Hátrasandítottam Jean-Claude-ra, kis segítségért, de csak a fájdalom árnyékát láttam a szemében. Épp hogy felvillant, és mégis, majd belehaltam. Asher hátához simultam, nekinyomtam a testemet, és hátulról átkaroltam. Megdermedt, lassan felvette a hullamerev pózt, hiába szorítottam még az arcomat is a hátára. Visszanyeltem a könnyeimet, ezt azért mégsem kellene. Nem sokat nyernék vele, még ha a sírós fajta lennék is.

– Jean-Claude emlékeiből jól ismerem a tested, a tenyeremen érzem a bőröd érintését – suttogtam, és próbáltam beleolvadni a testébe. – Nem kellett ahhoz kép, hogy tudjam, milyen szépséges vagy.

Egész testében megborzongott, éreztem, hogy le akarna rázni magáról, de nem eresztettem.

– Engedj el, Anita. Engedj.

– Nem. Ma éjjel nem.

Küzdeni próbált, ahogy egy testénél centikkel nagyobb kalitkába zárt ember küzdene a szabadságáért.

– Mit akarsz tőlem? – kiáltotta kétségbeesetten, könnyekkel a hangjában.

– Maradj velünk ma éjjel, azt akarom. Maradj velünk.

Erre ismét megdermedt, de ez már nem a vámpírok hullavagyok-itt-sem-vagyok póza volt, a szíve szaporán vert, még a hátán keresztül is éreztem. Eskü, hogy az előbb még fagyosan meg se moccant.

– Veletek maradjak? Hogyan? – kérdezte a feszültségtől elcsukló hangon.

Belekapaszkodtam az ingébe, és nagy nehezen megfordítottam, pont mintha a földet kellett volna kifordítanom a sarkából. De öszszehoztam, nem véletlenül vagyok én Anita Blake, a vámpírवादász. Erre most a hátával tapadt rá az ajtó lapjára, életnagyságú rávasalható matricaként. Fejét gondosan oldalra csapta, hogy a jobb felét senki se lássa. Jean-Claude-ra pillantott a vállam felett, ami valljuk be, nem nagy produkció.

– Képtelen vagyok – nyögte fájdalmasan.

– Szerinted mire kér?

– Bármit megtenne, hogy biztonságban tudja az embereit. Még egy nyomorékkal is képes lenne ágyba bújni.

– Tényleg nem hagyom, hogy Musette megint bántson, és ez a legjobb módja. Ez tuti – mondtam, és próbáltam az ingénél fogva az ágy felé vonszolni. Állt, mint egy hegy. Hát jó, akkor majd megy Mohamed. – De nem ez a fő ok. Nem, egyáltalán nem ez.

Átöleltem, rám nézett. Szemében fájdalom, vágy és rettegés ragyogott és magány, égető magány. Arcomon leszánkázott az első forró könnycsepp. Franciául kezdtem duruzsolni valamit, de csak nagyjából értettem, mit. Erre elkapta a csuklómat, és ellökött magától.

– *Non*, Jean-Claude, így nem. Ha tényleg vágyik rám, akkor esetleg. Nem fogom széjjel verni az amúgy is meggyengült triumvirátust. Mert ha most bekavarok, oda az erőtök, és akkor ezerszer inkább töltök minden éjszakát Musette ágyában, mint ezt az egyet a tiétekben. Ez nem tréfadolog, pláne, amíg ezek itt vannak. Ha nem vigyázunk, végünk.

Nagy levegőt vettem, és mintha egy halványan áttetsző fátyol hullt volna le a szememről. Megfordultam, és a Város Urának szemébe néztem.

– Direkt csináltad? – támadtam le. Ki nem állhatom, ha az agyammal babrál.

Kezeibe temette az arcát, a közönyössége egy csapásra semmi-vé lett.

– Nem bírom nem akarni, amire oly’ régóta vágyom, *ma petite*. Bocsáss meg.

– Nem a vágyam hiányzik, Asher – fordultam vissza hozzá. – Te is tudod, hogy vonzódok hozzád.

El akarta kapni a tekintetét, de gyorsabb voltam, megfogtam az állát. Most nem rezzent össze, hagyta, hogy felé fordítsam az arcát, hogy végigsimítsam az állát, ami még a jobb oldalon is tökéletes volt és puha, mintha megkínzói arra azért nem tudták volna rászánni magukat, hogy gyönyörű ajkainak ívét és keretét tönkretegyék.

– Nem a testi gyönyörre vágysz, igaz?

– Nem – suttogetta, és még a szemeit is lehunyta, mint aki megadja magát, üthetem, verhetem, nem számít.

Lábujjhegyre álltam, két kezembe vettem az arcát, jobb tenyereembe selyem puhaságú, szatén tapintású bőr simult, balba érdes, göcsörtös felszínű, amiről tapintás alapján meg sem mondom, hogy valaha emberi bőr lehetett.

– Szeretlek, Asher – mondtam, mire felnyitotta a szemeit. Év-

századok boldogtalansága és fájdalma üvöltött a pillantásából. – Nem tudom, mennyi szerepe volt ebben Jean-Claude emlékeinek, de már nem is számít, mert szeretlek. Én. Csakis én.

– És mégsem vettél az ágyadba.

– Sok ember van, akit szeretek, és mégsem alszom vele. Jó, ez így nem pontos, mégsem szexelek vele. – Szeme ragyogása hirtelen eltompult, gyorsan kijavítottam hát magam. – Nem csak aludni hívlak az ágyunkba, Asher.

– Csak, hogy holnap már biztonságban legyek, ugye? Csakis Musette miatt hívsz – mondta, és ő is két kezébe fogta az arcomat.

Nem tagadhattam, ami igaz, de akkor is...

– Még ha igaz is, mit számít? Olyan fontos, hogy miért akarom?

– Igen, Anita, nagyon is fontos – mosolygott gyöngéden, és lefejtette az ujjaimat az arcáról. – Most az ágyadba hívsz, holnap viszont büntudatod lesz. És megint elmenekülsz.

– Igazságtalanság a szememre hányni olyasmit, amit még soha nem tettem, Asher – ráncoltam a homlokom.

Megpaskolta a kézfejemet.

– Négy férfival bújtal abba az ágyba, emlékszel? De csakis Jean-Claude-nak adod a tested, csak vele szexelsz. – Váratlanul elnevette magát. – Nathaniellel sem, pedig az *ardeurt* táplálja. Elég pappal és szenttel hozott össze a sors az évszázadok során, és a legtöbb hamarabb feladta a küzdelmet a kísértéssel, mint te, Anita. Csak te vagy képes olyan gyönyörű férfi mellett tölteni minden éjszakát, mint Nathaniel, és soha, egyetlen egyszer sem lefeküdni vele.

– Ez már a múlt. Mostanában már nem vagyok annyira ellenálló – mondtam, és csípőre tettem a kezem.

– Jasont hamar visszagyömöszölted a „jóbarát” fiókba az után az éjszaka után – halt el lassan a nevetése. – De én nem akarok

csak a jó barátod maradni, ha most lefekszem veled. Nem bírok.

A homlokomat ráncoltam. Hónapok óta beleadtam apait-anyait, hogy elfelejtsem azt a bizonyos éjszakát, amikor Belle Morte ránk szabadította az *ardeurt*, és ezen az ágyon lezavartunk ötösben egy orgiaközei partit. Megdugni nem dugtak, bár nem sok híja volt. Mindenesetre a kezek és a testrészek olyan helyeken tapogattak, ahol nem lett volna ildomos. Ashernek tökéletesen igaza volt, tényleg ki akartam zárni a tudatomból az egészet. A régi jó ha-nem-gondolsz-rá-nincs-is taktika. Persze, tiszta pillanataimban azért be kell látnom, hogy semmit nem lehet meg nem történné tenni. Pláne, ha az a semmi a szexszel kapcsolatos.

– Most mit mondjak? Bocs, hogy pirulok a gondolatra, hogy négy pasival hancúroztam egyszerre. Igen, kibaszottul kínos nekem, hát vess meg érte.

– És a ma éjjel nem lenne kínos?

– Ezer meg egy dolog kínos, Asher, de ezen nem tudok változtatni.

– Persze, nem tudsz rajta változtatni, hiszen ilyen vagy, Anita. És én sem akarlak megváltoztatni, de száanalom-szexet sem akarok. Vagyis, képtelen vagyok. Még egyszer ne taszítson el engem senki.

Oké, ebben tiszta a lelkiismeretem, én még soha nem taszítottam el magamtól. Csak Belle Morte, sok száz évvel ezelőtt. Úgy dobta el, mint egy megunt, ócska kacatot. Elvégre, mindig lehet újabb játékokat találni, minek ragaszkodjunk ahhoz, ami tönkrement?!

Elkezdttem mászkálni, hirtelen majd' szétvetett a frusztrált énem.

– Mit szeretnél, Asher? Valamiféle garanciát?

– Igen – bökte ki végül. – Pontosan azt.

– De hát miféle garanciát? – torpantam meg előtte. – Hogy

holnap reggel nem kapok sikítófrászt? De hogy ígérhetném meg előre, amikor gőzöm sincs, hogy fogok érezni!

– És Micah? Mit fog szólni, ha rájön?

– Micah nem számít. Úgy értem, nem fogja zavarni – vágtam rá, aztán, hogy Asher enyhe döbbenettel nézett rám, úgy gondoltam, megmagyarázom. – Jó, oké, tényleg én is csak nézek, mint a luki nyúl, hogy egyszer csak kivágom nála a biztosítékot, de ő mondta. Részéről teljesen okés, hogy itt van nekem Jean-Claude meg valamennyire Nathaniel is, sőt, idézem „bárki, akit még be kell vened a képbe”, ő mondta, nem én.

– Apám! – kerekedett el Asher szeme. – Nem semmi ez a nagy tolerancia!

– És ez még csak a jéghegy csúcs. Amikor betoppant az életembe, azt mondta, bármire hajlandó, csak a Nimir-Rája legyen. És eddig úgy fest, komolyan gondolta.

– A tökéletes társ – dörmögte Asher kedves iróniával.

– Ja. Aztán egyszer csak beleér a kezem a bilibe, és fuccs neked, idill.

Asher megérintette az arcomat, ami meglehetősen váratlanul ért; ahogy a szemébe néztem, valami nem stimmelt. Ja, nem, csak szokatlan volt, hogy mind a két égbék szemét látom.

– Soha nem akarnám, hogy miattam tönkremenjen az életed – csak úgy sütött a szavaiból az őszinteség. – Ha belemegyek, és te összeomlasz, és megint lelécelsz, én leszek a felelős, hogy vége a kapcsolatodnak Jean-Claude-dal. Akkor én sem maradhatok.

– Hogy érted azt, hogy nem maradhatsz – kerekedett el a szemem.

– Úgy értem, hogy ha most lefekszem veletek, és holnap eltaszítasz magadtól, akkor elmegyek. Nem nézem tovább, ahogy Jean-Claude másoknak adja a szerelmét, én meg csak várok türelmesen. Nyilván beletelik majd némi időbe, hogy találjak egy

várost, aminek az Ura befogad, és gondolom, nem lesz belőlem szárnysegéd, de nem számít. Nekem nincs hívóállatom, nem vagyok elég hatalmas, hogy saját birodalmam legyen. A legtöbb képességem csak intim viszonyokban használható, és amióta ez – az arcához emelte a kezét, de végül is nem érintette meg a heget – lett, intim viszonyokat nem igazán sikerül összehoznom. A képességeim parlagon hevernek.

Sóhajtván nyalta meg a száját, amibe akaratlanul is beleborzongtam. Vágytam rá, akartam, ahogy csak egy nő férfit kívánhat. De a vágy nekem sohasem volt elég ok egy kapcsolatra.

– Hadd foglaljam össze: ha most összefekszünk, és én holnap rágörcsölök, és bemondom az unalmast, akkor te lelépsz.

Bólintott. Gondolkodás nélkül. Ez kemény.

– Ez ultimátum, Asher. És én elég rosszul viselem az ultimátumokat.

– Tudom. De magamra is gondolnom kell, Anita. Ilyen közel a mennyhez, és folyton a kapujában toporogni – megrázta a fejét. – Nem megy. A végén bele fogok örülni. – Hátát fáradtan az ajtónak támasztotta, és Jean-Claude-ra nézett. – Egy ideje már amúgy is az jár a fejemben, hogy jobb lenne, ha elmennék. Nem jó ez egyikünknek sem. De azért sokat segített, hogy megint a barátom vagy, Jean-Claude. És ahogy te rám nézel, Anita – pillantott megint rám –, az inkább volt boldogság, mint fájdalom.

Azzal megfordult, és már nyúlt is a kilincsért. Nem volt más választásom. Két tenyérrel dőltem neki az ajtónak, innen ugyan nem megy ki.

– Engedj ki, Anita – nézett rám. – Te is tudod, hogy nem akarod igazán.

– Mit szeretnél hallani, Asher? Hogy igazad van, tényleg nem akarnám, ha Musette nem jött volna a nyakunkra három hónappal korábban? Hát igen, igazad van, tényleg nem kérnélek. – Teljes

testtel ráfeküdtem az ajtóra. Biztos, ami biztostű. – De hogy elhagyj bennünket, végleg... és ne lássalak soha többet... – Gyorsan megráztam a fejem, nehogy nem elbőgjem magam! – Ne menj el, kérlek!

– El kell mennem, Anita – és megpróbált eltolni útból.

– Nem kell – ráztam a fejem.

– Nem szeretsz engem, *ma chérie*, nem tiszta szívedből. És ha nem szeretsz és nem vágysz rám teljes lelkeddel, akkor el kell engedned.

– De szeretlek, és akarlak!

– A jó barátot szereted bennem, és még ha vágysz is rám, annyi férfira vágytál már, hogy mégsem adtad neki egyiknek sem magad. Tudom, itt van nekem az örökkévalóság, és mégis elfogyott a türelmem. Nem várhatok többé rád, hiába. Kudarcot vallottam. Volt idő, hogy gondoltam, elcsábítalak. De aztán... – megint ugyanaz a gesztus: az arca felé nyúl, és a keze az utolsó pillanatban lehanyatlik, mint aki még a bőre tapintását sem állhatja. – Látam a sok tökéletes férfit, akiket mind elküldtél; még csak meg sem inogtál. Mit adhattam volna én hozzájuk képest?!

Ismét megpróbált félretolni, kicsit erőszakosabban, mint az előbb, de még mindig gyöngéden.

– Ne is próbálkozz. – Jobb nem jutott az eszembe.

– De igen, *ma chérie*. El kell engedned. Itt az ideje.

– Nem – ráztam a fejemet, és olyan erővel lapultam rá az ajtóra, hogy fájt. Holnapra kék-zöld leszek, nem baj, úgyis az a szokásos dizájn.

Valahogy éreztem, hogy ha most hagyom, hogy kísétáljon az ajtón, nincs több esélyünk.

Kerestem a megfelelő szavakat. Amivel pontosan kimondhatnám, mit érzek, bátor, őszinte szavakat.

– Amikor Richard elhagyott, nem álltam az útjába. Úgy voltam

vele, hogy ha valaki igazán el akar menni, akkor a fejem tetejére is állhatok, akkor sem marad. Hiába akaszodom a nyakába, ha már csak a koloncot látja bennem. Meg azt is gondoltam, hogy valaki tényleg el akar menni, akkor menjen. De bassza meg, mindenki bassza meg! Okoskodás az egész. Ne menj el, Asher, kérek, könyörgök, ne menj! Szeretem, ahogy megcsillan a hajad a fényben, szeretem, ahogy mosolyogsz, amikor épp nem bujkálsz, vagy nem pózolsz senkinek. Szeretem a nevetésed, szeretem, ahogy megtelik csobogó bánattal a hangod, mint a nyári eső. Szeretem, ahogy Jean-Claude-ot figyeled, amikor azt hiszed, nem lát-nak, mert én is pontosan így figyelem és nézem minden mozdula-tát. Szeretem a szemeidet, a boldogtalanságodat. Szeretlek.

Odaléptem hozzá, és magamhoz szorítottam. Könnyeim becsöppezték inge selymét, arcomat mellkasára szorítottam, és egyre suttogtam belé, hogy szeretem, szeretem. Akkor az állam alá nyúlt, a szájához emelte a számat, és megcsókolt. Igazán, sze-relmesen, most először.

12.

A csók után kézen fogtam, és az ágyhoz vezettem. Húzatta magát, mint valami nyugós kisgyerek.

– Csak figyelmeztetlek benneteket, hogy az *ardeurt* én tartom sakkban – mondta közönyös képpel Jean-Claude, ahogy felé ballagtunk. – De el fog jönni a pillanat, amikor elszabadul, és nem tudhatjuk, mit követel majd.

Kézen fogva álltunk mellette, Asher úgy kapaszkodott a kezembe, hogy lassan kezdett kiszállni belőle az élet.

– Ha azt gondolom, hogy csak az *ardeur* miatt akarja Anita, hogy maradjak, nemet mondtam volna. Mert akkor holnap eltaszítana magától – mondta könnyedén, és csókot lehelt a kezem fejére. – De már tudom, hogy igazán engem akar. Felőlem aztán jöhet az *ardeur* meg mehet, nem számít.

– *Ma petite?* Készen állsz?

– Nem bánnám, ha az *ardeur* nem kapcsolódna be a buliba, de ez van – vontam vállat. – Te se ülhetsz folyton a nyakán. Innentől fogva nem lehet sokat válogatni. Essünk neki.

– Nem hazudsz valami meggyőzően, ma petite.

– Hát ezt most kikérem magamnak. Nagyon is ügyesen hazudok.

– De nem nekem.

– Hülye vámpírokkal nem tárgyalok – vontam megint vállat, aztán a plafonra néztem, mintha láthatnám az égboltot valahol a fejünk felett. – Az viszont fix, hogy nemsokára felkel a nap, addigra nem ártana végezni. Nagyon utálnám, ha a kellős közepén válnátok köddé nekem.

– *Ma petite* nehezen szokja meg, hogy hajnalban meg kell halnunk – villant Jean-Claude szeme Asherre.

– Hány óra van? – kérdezte Asher.
– Bő két, két és fél óránk van – néztem az órára.
– Nem vagyunk valami vastagon eleresztve – jegyezte meg erre, és lehetett valami nagy disznóság abban, amit vagy ahogy mondta, mert Jean-Claude felnyerített, ahogy a macsók szoktak a szex és a nők témában. Szerintem még soha az életben nem hallottam Jean-Claude-tól ezt a hangot.

Ettől valahogy hirtelen nagyon egyedül kezdtem magam érezni, szegény kislány a két csúnya bácsi közt. Jó, vágom, hogy eddig is ez volt a pálya, de akkor is csak most tudatosodott. Mint amikor beballag az ember lánya a kocsmába, ahol csak pasik ülnek, és mind végiggusztál. Na, pont olyan volt.

Ha most ők is elkezdtek volna úgy gusztálni, hát fix, hogy utánam a nászmenet. Vissza se nézek. De nem gusztáltak. Ehelyett Jean-Claude felmászott az ágyra, a kék takaróra, és nyújtotta a kezét. Asher gyöngéden szorította a balt, neki nem maradt már csak a jobb.

Újabb kristálytisza pillanat suhant át az agyamon, mert ha most kéretem magam, senki nem fogja erőltetni. De Asher elmegy, ha nem holnap, hát holnapután. És azt semmiképpen sem akarom.

Nyújtottam hát a jobb kezem, és Jean-Claude felsegített a csúszós selyemre. Veszedelemes ügy harisnyában selyemágyneműn táncolni, jó, ha tíz másodpercig kihúzza az ember, utána eltaknyol a földre, mint a döglött béka. Engem két pasi is támogatott, ketten együtt szabályosan felcibáltak az ágy közepére.

– Hogy van az, hogy ti sosem csúsztok le? Rajtatok is folyton selyem van.

– Az évszázados gyakorlat teszi – rántotta meg a vállát Jean-Claude.

– Azért te sem voltál mindig ilyen akrobatikus – jegyezte meg

Asher. – Emlékszel Vicante hercegnőre?

Jean-Claude elpirult! Jean-Claude. Elpirult. Megeszem a bugyimat!

– Hogy volt azzal a hercegnővel?

– Lecsúsztam – közölte méltósággal Jean-Claude, bár a méltóság erősen csorbult a ténytől, hogy közben maga is szélesen vigyorgott.

– A hercegnőről meg a selyemlepedőiről – egészítette ki a történetet előzékenyen Asher. – És közben összetört egy ezüst tükröt, ami felsebezte az állát esés közben. A felszarvazott férj pedig éppen a hercegnő hálója felé igyekezett a lépcsőn. A hercegnő meg úszott a vérben.

Jean-Claude megrántotta a vállát. Sült hal.

– És? Mi lett? – sürgettem. Imádom, ha mások is égnék.

– A hercegnő felhasította az ujját az egyik szilánkkal, és azt hazudta a férjének, hogy ő kent össze mindent. Vicante hercegnő meglehetősen találékony hölgy volt.

– Ezek szerint már akkor ismertétek egymást, amikor még faragatlan tuskók voltatok?

– Nem, Asher öt évvel korábban került Belle udvarába, őt már tökéletesen lepolírozták, mire éntuskóságom megérkezett.

– Rajtam is akadt csiszolni való, *mon ami* – mosolygott Asher. Képek áradtak az agyamba, ez a mosoly ragyogott mindegyiken: elegáns kalap alól göndörödő aranyfürtök között, a gyertyafényben, sakk közben, míg Julianna a tűz mellett varrogatott, harsogóan tiszta ágynemű fölött Julianna csengő kacagásában.

Oly' hosszú idő telt el enélkül a mosoly nélkül. Jean-Claude-dal együtt magunkhoz húztuk őt is az ágyba, és a mosoly elszállt. Jean-Claude lerántotta az ágytakarót: a ragyogó, égbék lepedők Asher szemének kékjét tükrözték. De Asher nem moccant, csak térdelt bizonytalanul, mint aki fél elheveredni ezen az ágyon.

Nyakán lüktetett a verőér, láttam, és nem vámpírerők mozgatták ilyen tempóban ereiben a vért. Csakis a félelem.

Mert Asher félt, nyelvemen éreztem félelme ízét, illatát, nyálamba vegyült, mint a nemes, finom bor zamata.

A félelem szaga felébresztette Richard bennem lakó szörnyetegét, nagyot nyújtózott, mint egy testes macska, körbeszimatolt. Én meg halkan felmordultam.

– Még ne engedd szabadon, *ma petite*, ne hagyd, hogy elhatalmasodjon rajtad.

Majd pont most fogok vele társalogni, amikor már a gondolataim is csak egy téma körül cirkuláltak: odakúsztam Asherhez, szétnyitottam az ingét, és végigsimítottam a bőrén. Szívem szerint a fogammal szaggattam volna le róla a ruhát, és a számmal éreztem volna a bőrét. Nem a szexuális vágy hajtott, hanem a hús illata. Vámpírok nem esznek vámpírt, de a vérfarkasok igen.

– Igyekszem – cibáltam vissza magam a bódulatból –, de túl sokáig fojtottam el. Ilyenkor ez van.

Kényszerítettem magam, hogy levegyem róla a kezemet.

– Tudom, persze, kárpótlásul ráerősít a többi éhségre.

– Richard szörnyetegét még te sem segíthetsz visszafogni – nyögtem rekedten.

– Azt nem.

Asher rettegéssel teli, kékséges szemeibe néztem – nem az én szörnyetegemtől félt. Attól cseppet sem. A tudat kissé segített, bár a tényen nem változtatott: igyekeznünk kell, mert hamarosan elborul az agyam.

– Vetközz le, Asher. Látni szeretnék tiszta fejjel, mielőtt még az *ardeur* elszabadul. Előjátékra nincs idő – és elkaptam a kezét, hogy lerántsam, heveredjen már el végre. Nem hagyta magát.

Jean-Claude feltámaszkodott a párnákon, és két kézzel nyúlt felé, ahogy egy kisbabáért nyúl az ember. Közben franciául hadart

valamit, felőlem aztán kínai is lehetett volna. Talán sürgette. Talán.

Asher végre odakúszott mellé, nagyon lassan, nagyon óvatosan, de legalább már nem az ágy szélén térdelt, hanem Jean-Claude lábai közt ült. Ruhástul dőlt neki Jean-Claude mellének, aki szintén fel volt öltözve, mint két jó barát egy kocsmában. Nekem így is jó. Ha ők nem vetkőznek, vetkőzöm én: minden fakszni nélkül kibújtam a felsőmből, és a földre hajítottam. Jean-Claude meglepetten vonta fel a szemöldökét.

– Ha csak óvatoskodunk, nem jutunk egyről a kettőre. És mindjárt felkel a nap – magyaráztam, és közben lecsúsztam az ágy mellé, hogy megszabaduljak a szoknyámtól is. Már csak a harisnyám és a tengerészkék, szatén bugyim és melltartóm maradt fenn, azok illettek a dekorációhoz is, meg Jean-Claude szeméhez. Tökéletes.

Gondoltam, most majd jól belepirulok a nagy pucérkodásba, de nem. Lehet, hogy az alakváltóim notórius meztelenkedésében megedződtem? Vagy csak Asher nem hozott zavarba? Végül is, kit izgat? Nem fogok ilyen apróságon szörözni. Gyorsan visszakotortam a selyemlepedőre, máris sokkal ügyesebben. Tényleg gyakorlat teszi.

– Tényleg akarod? – mondta félig kérdő hangsúllyal Asher.

Bólintottam, és feléjük indultam a magas sarkúimban. Jean-Claude bírja, ha magamon hagyom az ágyban, és néha ő is csizmában marad a kedvemért. Ez így fair. Mindenki meghozza a maga áldozatát.

Megpöcköltem Asher bokáját, mire kissé szétnyitotta a lábait, én meg araszolni kezdtem köztük, mint egy macska. Vagy inkább csiga, mert minden centit úgy kellett kierőszakolnom. De legalább elmenekülni nem tudott már, mert hátulról Jean-Claude fogta sataba. Végül szétfeszítettem a térdeit és a combokat, és ott térdeltem közvetlen előtte, testem hozzásimult selyemingéhez. Életben

sokkal ügyetlenebb és nehezkesebb volt, mint ahogy hangzik, és hát fülledtnek meg végképp nem mondanám a helyzetet, amin vagy száz pontnyit rontott, hogy nyakig fel volt öltözve.

A felső gomb felé indult a kezem, de Asher elkapta.

– Csak lassan, *ma chérie*.

– Hol van nekünk arra időnk? – vontam fel a szemöldökömet.

– Mindig ilyen türelmetlen? – fordult hátra Jean-Claude-hoz.

– Úgy veti bele magát, mint egy amerikai pasi, de aztán az előjáték már franciás.

– Ez pontosan mit akar jelenteni?

– Hadd vetköztessünk le, *mon ami*, és majd meglátod.

Asher eleresztette a kezemet, és hipp-hopp végigtéptem a gombjait. Nem szakadtak le, de rekord idő alatt kibújtattam az ingből. Végre. Az időtényező nem nekünk dolgozott. Isten őrizzen, hogy hajnalban szendvicsben haljanak meg rajtam. Még azt se igazán szoktam meg, hogy Jean-Claude meghal minden napfelkeltekor, dupla kiadásban garantáltan kitörne tőle a frász.

– Imádnám babusgatni a tested minden porcikáját, Asher, de most muszáj megszabadulnunk a göncöktől. Látni akarlak mezetlenül. Majd legközelebb, ha korábban nekifogunk, majd mindent lassabban csinálunk.

– Legközelebb, persze. Ne ígérj előre semmit, amíg nem láttad, amit kapsz – mosolygott Asher.

– Szerintem nem tudsz olyat mutatni – hajoltam bele az arcába – ami miatt nem kellenél.

– Ezt most majdnem el is hittem, *ma chérie*. Majdnem.

Hátrébb húzódtam, két kezembe fogtam az arcát. Nem akartam se elhányni magam az érdes bőrtől, se sikoltozva kiszaladni. Ez is Asher része, így szerettem mindig is. Megcsókoltam, hosszan, lágyan, édesen. Ajkaimmal bejártam az ajkait, megízleltem a száját.

– Nem kell az a majdnem, hidd el nekem – húzódtam el

megint.

Ujjaim felfedezőútra indultak, végig az álla vonalán, le a nyakára, két oldalt, mint két ikerpár. A mellkasánál eszközt váltottam, végigcsókoltam kulcscsontja mentén a heg peremét, a másik, egészséges oldalon még a fogaimat is bevettem, finoman, gyöngéden. Beleborzongott.

Visszatértem a jobb oldalra, csókösvényt vágtam a mellbimbóig, ami szintén ráncos és durva maradt a szenteltvíz nyomán. Ötletem se volt, hogy ez most akkor érzékenyebbé teszi vagy pont ellenkezőleg, hiába is próbálkozom. De nem az a fajta vagyok, aki látatlanban feladja, beszippantottam a számba, nyalogattam, szívoztam, finoman harapdáltam is. És reagált, megmerevedett, szúrta a számát. Akkor áttértem a bal testvérkéjére, a puha és selymes verzióra, azzal már nem kellett hezitálni, a fogaim közé csippentettem, rágcsáltam, és a végén elengedtem magam, jól összeharaptam. Pár pillanatig őrizte is a fogsoromat, Asher pedig felnyögött.

Folytattam tovább lefelé, a nyelvem élvezte bőre édes ízét, bal oldalon a selymest, a jobbon az érdekesebb, durva felületet. De azt az oldalt sem hanyagolhattam el, hiszen a hegek is érzékenyek voltak, itt sem dolgoztam feleslegesen. A hasa és az oldala vonalán elértem a nadrágját, amit egy öv tartott. Csigalassúsággal vízszintes menetbe váltottam, és nyelvem hegyével vonalat rajzoltam a nadrág peremén, be-becsússzantam alá, hogy érezzem a szíj alatt átmelegedett bőr zamatát is. Csiklandoztam, izgattam.

- Jól kitanítottad – lihegte Asher hátra Jean-Claude-nak.
- Nagy kéjenc, *mon ami*, nem szorult sok segítségre.
- Befognátok? Itt vagyok, és ezt a nyelvet beszélem – néztem fel Asher köldökével a nyelvem hegyén.
- Ezer bocsánat, *ma petite*.
- *Oui*, bóknak szántuk – súgta Asher is.

– Persze, de ha valamit jól csinállok, akkor mindenképpen valami pasi keze van a dologban, igaz? Himsoviniszta disznók!

– Még ezer bocsánat és elnézés, *ma toute petite*.

Kicsatoltam az övet, és még a gombbal is elboldogultam, de a zipzár zavarba hozott. Ülő férfi sliccével soha nem próbálkoztam, biztos ösztönösen rettegek, hogy a hülye póz miatt becsípem a farkát.

– Kérhetek egy kis segítséget? – néztem fel.

Jean-Claude erre megemelte Ashert, így már bátrabb voltam, és letoltam a combja közepéig a nadrágot. Selyem tangát viselt. Mi más?! Vámpírkörökben mindig meglepő a fehérnemű-felhozatal. Asher közben hátrahanyatlott Jean-Claude karjaiba, én meg nagy kínok közt leszenvedtem róla a nadrágot, félrehajítottam a cipőjét, szerencsére zoknija nem volt. Piros pont.

Szédítő látvány volt az aprócska gatyában, amit legszívesebben egy mozdulattal letéptem volna a francba. Olyan régóta szeretném már látni meztelenül, tudni, hogy a hegek meddig húzódnak, mekkora kárt tett benne az a szörnyű baleset.

A nadrággal folytatott dicső küzdelem után visszatértem a tett színhelyére, vissza a hasához, a köldök alá. A gatyá gumijával is eljátszottam, amit a nadrággal: nyelvem hegyével bekúsztam a szoros gumi alá, pillanatokra felszabadítva minden centimétert. Állam alatt mereven állt a férfiassága, a selyem kéjesen feszült rá. Van valami ebben a selyem-mániában.

Jobb csípője felett rácsatlakoztam a hegekre, becézgettem őket, addig nyalogattam, csókolgattam és pusziltam, harapdáltam, amíg megint feljajdult. Ez volt a jel, mehettem a másik oldalra, mert már az is sír utánam. Itt még lejjebb hatoltam, egészen a térdhajlataig, a lány részig, amit oly' kevés figyelemre méltat az ember. Asher kéjesen nyöszörgött.

– Kérlek, *ma petite* – hallottam Jean-Claude elfúló hangját a fe-

jem fölül.

Felbandzsítottam, a nyelvem közben a hajlat peremén játszott, körberajzoltam az érzékeny zárvány határait. Asher szemei kifordultak. Néha határozottan előnyös a megosztott emlékezet. Csak Jean-Claude tudhatta, hogy Asher imádja ezt, elalél, ha a térdhajlat lágy felületét cirógatják, becézik.

– Mit kérsz?

– Kérlek, igyekezz.

Pontosan tudtam, hogy érti. Visszamásztam hát a lábaik közé, a selyem még feszesebben dudorodott, észvesztően érzéki látvány volt, már nyúltam is a gatyáért, hogy lerántsam, és Asher kérdés nélkül, kapkodva sietett a segítségemre. Nem volt egyszerű letornázní, de már nem érdekelt, csak azt néztem, ami kibukkant, csak az ágyékát figyeltem.

A bőr alá dermedt, fehér férgekként kígyóztak a csípőjéről az ágyéka irányába a hegek, de a gatyá pereme alatt, a szőrös terület határán véget értek. Ágyéka és vesszője makulátlanul meredt elém. Szó szerint.

Zavaros emlékképek szöktek a szemembe ugyanerről az ágyékról, friss sebekkel, legörbülő, félig merev pénisszel, ami képtelen rendesen erektálódni.

Megráztam a fejem, hogy tűnjön el az emlék, a valóságot akartam. Ahogy felnéztem Jean-Claude ámuló tekintetével találkoztam. Még soha ennyi érzélem nem játszott az arcán: döbbenet és értetlenség után végül felragyogott rajta a rajongó ámulat. Egyszerre nevetett és sírt.

– Hogyan lehet, *mon ami*...

– Találtam egy orvost pár éve, aki szerint a sebek az előbőrön voltak. És igaza lett.

Jean-Claude Asher gyönyörű hajába temette az arcát, zokogott.

– És annyi éven át okoltam magamat, hogy miattam vesztetted

el...

– Nem a te hibád volt, *mon ami* – simogatta Jean-Claude fejét Asher. – Hogy is lett volna. Ha te is velünk lettél volna akkor, téged is elfognak, és veled is azt teszik, amit velem. És azt már nem bírtam volna elviselni. Ha te nem sietsz a segítségemre, én is oda-vesztem volna Juliannánkkal együtt.

Ölelték, csókolták egymást, kacagva itták a másik könnyeit, és hirtelen tökéletesen feleslegesnek éreztem magam a passzoló bugyimban és melltartómban. De most az egyszer egy cseppet sem bántam.

13.

Alig egy óránk maradt még a halálukig, amikor Jean-Claude szabadjára eresztette az *ardeurt*. Kirázott a hideg is a gondolattól, hogy valahol aktus közben a hullájuk alá szorulok, de az *ardeur* mindent elsöprő hulláma kiszorította belőlem az aggodalmakat, pillantok alatt letépte rólunk a maradék ruhát, és már csak a szenvedély maradt.

Rábuktam Asher pompás vesszejére, nyelvemmel megelétem az egyetlen aprócska heget, ami a herezacskóját hímezte végig, mint egy vékonyka varrat, ami összetartja az egészet. Azzal játszadoztam, míg Asher nyögdecselni nem kezdett.

Nem terveztünk semmit, a véletlen hozta úgy, hogy Jean-Claude valahogy álám került, és belém hatolt. Asher a hátamra simult, farka a seggem két partja közt visszhangozta Jean-Claude ütemes mozdulatait. Ő nem jött belém, nem jutott neki nyílás. Pontosabban, olyan nyílás, amibe befogadtam volna. Tökéletes szinkronban mozogtak, az egyik kívülről, a másik belülről döngölte a testemet, míg nem kezdtem könyörögni Ashernek, hogy hatoljon ő is belém, hogy tegyen ő is magáévá.

– *Non, mon chardonneret* – hallottam valahonnan messziről Jean-Claude hangját –, arra fel kell készülni. Anita, még soha nem csinálta...

Halványan felrémllett előttem, mire is kértem az előbb Ashert, és átfutott rajtam a hála, hogy legalább egyikünk az eszénél van annyira, hogy vigyázzon rám. De egy kis részem mérhetetlenül feldühödött a visszautasítástól, mert az *ardeur* Ashert akarta, az *ardeur* Asher farkát akarta szorongatni a hüvelyemben.

Megültem Jean-Claude farkát, Asher pedig rajtam lovagolt. Jean-Claude kezei a csípőmet tartották, vezettek, mint egy figyel-

mes táncpartner kezei, Asher közben fél kézzel Jean-Claude-on támaszkodott, a másikkal pedig az én egyik mellemet markolászta, gyúrta.

Éreztem, ahogy egyre közelebb érek a csúcshoz, ahogy épül bennem a feszültség, és mindjárt, és rögtön kirobban, de még nem akartam, még nem volt itt az ideje, mert Ashernek is bennem kellett lennie. Úgy akartam magamhoz venni, mint Jean-Claude-ot, azt akartam, hogy felnyársaljon ő is.

– Asher, kérlek, Asher, gyere belém, kérlek!

Kiszabadította a nyakamat a hajam alól, félrekotorta, és az *ardeur* még hevesebben követelte. Megértettem, mit tervez.

– Igen, Asher, igen, akarom! – lihegtem.

Testem edénye mindjárt megtelik, mindjárt szétrobban minden, sietnie kellett, már csak pillanatai voltak, hogy csatlakozzon hozzánk. Azt akartam, hogy velünk legyen, hogy ő is együtt élvezzen velünk.

Halványan rémlett, hogy valamit nem szabadna elfelejtenem, hogy van valami, amire gondolnom kellene, de minden gondolatom elveszett, megszűnt Jean-Claude testének ritmusában, kezeinek puha érintésében a csípőmön, Asher markában, ami már fájón szorította a mellemet, és kemény farkának izmos ütéseiben, már könnyedén járt fel-le a seggemen és a hátamon, pedig még nem ment el, tudtam.

Megfogta a fejemet, és enyhén kitekerte, hogy hosszan, egyenesen fogadja. Mintha mind a ketten pontosan tudták volna, hol tart a testem, mi következik, mintha kiszagolták, meghallották vagy érezték volna. Asher akkor csapott le a nyakamra, amikor testem megmerevedett, a belső lüktetés elindult, felkúszott a torkomig, és kirobbant, a melegség szétáradt minden tagomon. Éles fájdalom szúrt a nyakamba, de egy pillanat múlva már a helyét sem éreztem, csak a gyönyört, ahogy kéjesen elmerülök önnön

testem élvezetében, és felderengett bennem, amit úgy látszik, elfelejtettem: Asher harapása gyönyört ad.

Megnyergeltem a gyönyört, átadtam neki magam testestül, lelkestül, a csontjaimat és a bőrömet, minden hajam szálát, és már semmi más nem számított, csak a gyönyör, csak a gyönyör. Talán sikoltottam.

Arra eszméltem kicsit, hogy Jean-Claude hörögve élévez, körmeit a hátamba vágja, ez rántott vissza a testembe, a tudatomba. Asher ugyanabban a pillanatban élvezett a hátamra, de a torkomat nem eresztette. Egymást tápláltuk mind a hárman.

Az ardeur Jean-Claude gyönyörét falta, Jean-Claude *ardeurje* meg az enyémet, beszippantottuk egymást, a bőröm felülete beitta Jean-Claude bőrének izzadt kéjét, és Asherét, ahogy lucskosan a hátamra tapadt. Nyakamra csapdaként feszült rá a szája, itta, szívta a véretem, eltelt vele, de amíg csak harapott, és ivott, én élveztem, egyik orgazmusból a másikba zuhantam; csak amikor Jean-Claude megint kiáltva belém jött, akkor kapcsoltam, hogy a jeleken keresztül élvez velem, hogy az én orgazmusom az övé is.

Asher egyszerre hágott meg mindkettőnket, egyszerre élveztünk alatta, újra meg újra, míg végül vértől csöpögő száját elvette a torkomról, és tudtam, hogy több vért szívott, mint amennyire szüksége van. Azt még nem éreztem, mennyit, hogy mennyire gyengít le, de mit számított most ez. Ebben a szent, vakító pillanatban csak a gyönyör számított. Olyan érzés volt ez, amiért sírva könyörög az ember, amiért ölni, sőt, talán meghalni is kész.

Jean-Claude-ra rogytam, elhagytam magam, és csak a megálíthatatlan remegés rázta a testemet. Nem bírtam vele. Jean-Claude is reszketett alattam, Asher pedig a hátamon, még ezt is egyszerre és együtt csináltuk, ezt az akaratlan, irányíthatatlan funkcionálást, az izmok végtelen fáradtságát, a kéj végtelenül fárasztó, telítő utórezgéseit. Feküdtünk egymáson, és reméltük,

hogy valamelyikünk majdesak megmoccan, felkel, vagy valami. De a hajnal gyorsabb volt. Megérkezett, és éreztem, ahogy alattam és felettem két súlyos testet hagy csupán, lelkük menekülve száll el a nap elől, és csak én maradok egyedül, két testnedvektől meleg és ragacsos hulla közt.

Próbáltam kiverekedni magam a kupacból, a végtagjaim azonban még önmagukat sem bírták el, nemhogy a kihűlőben lévő testeket, Asher sózsáknai tömegét. Képtelen voltam kimászni alóla, meg se tudtam moccantani, a testem nem engedelmeskedett. Mennyi vért veszthettem? Túl sokat? Milyen sokat?

Szédelegtem, egyre jobban kóválygott a fejem, csak az nem derült még ki, hogy a szex vagy a vérveszteség az oka. Még egyszer nekiveselkedtem, de hiába, Ashert mintha rám betonozták volna. Fordult egyet a gyomrom, majdnem Jean-Claude-ra rókáztam. Annyi legalább már tiszta, hogy nem a szex tehet róla. A nyakamhoz nyúltam, a sebből még mindig szivárgott a vér. Ez vajon normális? Nem kellett volna már bealvadni a két kis lyuknak? Hogy van ez? Még soha nem adtam önként vért. Ibolyám sem volt, hogy van ilyenkor a sebbel.

Megpróbáltam feltolni magam, mintha fekvőtámaszt csinálnék, na, erre minden elhomályosodott, színes karikák pattogtak be a látómezőmbe. Mindjárt minden beforog a nagy örvénybe. Már csak egy lehetőség maradt: segítséget hívni.

14.

Jason sietett be a kiáltásomra; soha még ennyire nem örültem neki.

– Segíts – nyögtem ki gyenge, rémült hangon. Parányit szégyelltem, viszont szédültem, hányingerem volt, és a tünetek mögött nem a posztkoitális másállapot lapult. Hanem vérveszteség. Kellett a segítség.

Most, hogy felszívódtak azok a bizonyos színes karikák, óvatos fejmozdulattal felmértem a terepet. Csak semmi kapkodás, az nem vezet jóra. Egy merő vérben áztam – meg persze egyéb nedvekben, de helyzetem szempontjából a vér számított mérvadónak –, méghozzá a saját véremben.

Jason végre legörgette rólam Ashert. A hullák csonttalan nehézségével döccent az ágyra. Nem tudnék hosszú listát összeállítani a hullamerev és az alvó ember közötti differenciákról, mégis első blikkre leveszem, hogy egy hulla vagy egy alvó kezét emeltem-e meg. A hullában van valami végletesen végzetes.

Haja glóriaként terült szét az ágyon a feje alatt, álla, nyaka és még a mellkasa is véresen vöröslött, az én vérem kenődött szanaszét rajta. A hegek fíkarcsnyit sem csorbították szépségét, az ember tutira nem ezt vette észre rajta először, ha ránézett. De még harmadszorra sem. Gyönyörű volt, és kész. Akár egy bukott isten, akit földre rántott végre a halál jeges keze. Még így, hogy a vérem tetemes hányada az ő testén kenődött szét, még így is lélegzetelátlítóan szépnek láttam. Kibaszottul elromlott valami bennem!

Jason lesegített Jean-Claude-ról, szabályszerűen leemelt az ágyról, és ölbe vett, mint egy beteg gyereket. Valami megint cseszettül nem klappolt: épp két pasi mellől szedett ki egy ágyból, csont pucéran, és semmi ugratás, semmi komisz tréfa. Nagy gáz

lehet, ha ilyen magas lasztikat nem csap le.

A vállán nyugtattam a fejemet, ami bejött, mert a világ kiszállt a nagy hajóból, kezdtem összeszedni a szárazföld stabilitását. Elindult velem a fürdőszoba felé, de megállítottam.

– Csak még egy pillanatot várj – kértem.

– Mi van? – torpant meg.

– Meg kell jegyeznem, minden apróságot az agyamba kell vésnem.

– Mégis mit?

– Ahogy itt fekszenek egymás mellett.

Mindketten a hátukon heverték, de amíg Asher a pusztulás bukkott istenére emlékeztetett, addig Jean-Claude valami egészen másfajta istent idézett rengeteg fekete haja ébenkeretbe vont a sápadtabbnál is sápadtabb arcát, ajkai enyhén elnyíltak, szempillája meg mint valami fekete csipke. Akárha valami nagy szenvedély után egyszerűen csak álomba merült volna, még a lába is fel volt húzva kissé, mintha szánt szándékkal kitárulkozna, hogy az ő nagy gyönyörével hetvenkedjen. Csak Jean-Claude tudott még meghalni is ilyen szemrevalóan.

– Anita, hé, Anita – nógatott Jason, mire leesett, hogy már egy ideje feltehetőleg beszél hozzám. – Mennyi vért szívtak?

– Csak Asher, egyedül ő – jött ki rekedten a homokszáraz számon. Mintha vattát ettem volna.

Szorosan magához vont, bőrdzsekije nyikorgott minden mozdulatára, a csupasz mellkasa meg olyan jó melegen hívogatott.

– Ez nem egyszerű vacsora volt – mormogta Jason feddően. Ilyet se gyakran hallani az ő szájából. Valamit túlzásnak talál! Megjegyzem.

– Szerintem csak nem tudta rendesen befejezni, mert meghalt.

Az egyik karját kiszabadította alólam, hogy a homlokomon ellenőrizze a lázamat. Ami azért jó nagy blódság volt, ha meggon-

doljuk, hogy ruhátlanul szorított éppen magához, szóval a hasán is érezte volna, ha van lázam. Dehát az ember hajlamos stresszhelyzetben öntudatlanul is a megnyugtató megszokásokhoz menekülni. Márpedig a lázat a homlokon csekkoljuk le, mert így tanultuk a mamánktól. Már akinek volt.

– Nem vagy lázas. Sőt, inkább kicsit hüvi.

Erről beugrott valami, aminek elvileg nem lett volna szabad kimenni a fejemből. Rosszabbul vagyok, mint hittem.

– Vérzik még mindig a nyakam?

– Egy kicsit.

– És ez normális?

– Még soha nem haraptak meg ennyire? – kérdezte, miközben elindult velem a fürdőszoba felé, ahol leengedett a térdére, hogy fél kézzel ki tudja nyitni az ajtót.

– Utána mindig elájultam. Egyébként *non*. – Valami nem stimmelt. – Te is hallottad, hogy nem helyett *nont* mondtam?

– Aha.

– A francba.

– Ja.

Leült a gigantikus fekete, márvány fürdőkád peremére, az ölébe engedett, és megnyitotta a csapot. Az ezüst hattyúcsőr köpni kezdte a vizet. Jean-Claude-nak ezüst hattyúfej csapja volt, amit én mindig is túlzásnak ítéltam, no persze pampogjak a saját fürdőszobámban, nem igaz?

– Tegyél le, Jason – kértem, mert már nem szédültem, és a gálát se akartam annyira a fekete márványra borítani.

– Elég hideg a márvány.

– Kíváncsi vagyok, mennyire estem szét – sóhajtottam.

– Akkor kezd azzal, hogy megtartod magad egyedül az ölemben. Ha az összejön, hozok törölközőt, és arra ülhetsz. Hidd el, nem szeretnél ezen a hideg kövön héderelni.

- Te milyen gyakorlatias tudsz lenni!
- De el ne áruld! Oda az imidzsem.
- Hallgatok, mint a sír – vágtam hozzá egy mosolyt.

Míg a vizet állítgatta, megkíséreltem az egyedül ülést, és sikerült. Hol vannak a fanfárok? Ha már ekkora császár voltam, nem hagytam annyiban, felálltam. Szerencsére Jason ismer, és öntudatlanul is készenlétben tartotta a karját, hogy elkapjon. Különben kiterültem volna a márványlépcsőkön, mint egy lemeztelenített unka.

– Hova ez a veszett rohanás, Anita? – érdeklődött, és visszaterolt az ölébe.

– Miért vagyok ilyen gyöngye? – lihegtem, ahogy beledőltem erős karjaiba. Az én élő biztonsági övem.

– Drakula menyasszonya vagy, és ilyen baromságokat kérdezel?

– Nem szoktam vért adni.

– Én igen, és elhiheted, hogy amikor így megcsapolnak, beletart egy időbe, míg visszatalálsz a régi formádba.

Végre eltalálta a megfelelő hőfokot, tövig nyitotta a csapokat. Kénytelenek voltunk hangosabban csacsogni.

– Most megfürdünk szépen, és majd utána meglátjuk, hogy vagy.

Éreztem, hogy gondterhelten ráncolom a homlokom. Pedig nem találtam okát. Valami mégis azt súgta, hogy most épp dühösnek kellene lennem, közben meg szarok bele. Nem vagyok dühös, nyugodt vagyok, sőt, elégedett. Pedig a szenvedélyek és az aktus végén, normális esetben, tekintve, hogy a résztvevők száma meghaladta a kettőt, ki kellene borulnom. De én boldog vagyok!

Koncentrálni próbáltam, kikeveredni ebből az édes tunyaságból, mintha a rémálom kellős közepén igyekeznék felébredni, de az istennek se jönne össze. Csakhogy most nem rémálommal, ha-

nem életem legszebb álmával verekedtem, hogy eresszen végre. Ami emeletes baromságnak hangzik. Ahogy jobban belegondoltam, minden emeletes baromságnak tűnt. Lemaradtam valamiről, vagy mi a fütyi?

Egyszerre tűnt minden csodálatosnak és szétesőnek, mint egy beteg puzzle. Velemszületett mogorvaságom birokra kelt az eremben lassan szétáradó meleg boldogsággal. És a meleg boldogságnak állt a zászló, persze abszolút nem zihér, hogy ebből én jól fogok kijönni.

– Mi nem stimmel velem? – böktém ki végül.

– Milyen szempontból?

– Pazarul érzem magam, pedig nagyon nem kellene. Tényleg, csodásan. Pedig alig pár perce még rókáznom kellett, rám borultak a falak, és be voltam zizzenve. Aztán kiszedtél az ágyból, és azóta örülök, mint anyamajom a farkának.

– Csak örülsz? – kérdezte foghegyről Jason, bár a dzsekije kicsit jobban lekötötte. Határozottan produkció lett volna, ha az ölemben velem sikerül kibújni belőle.

– Nem, tényleg nem csak. Amíg a hullák közé voltam szorulva, rettegettem, aztán mintha elvágták volna, megint fantasztikus lett a világ. – Nagyon erőltettem a tekervényeket, de semmi. – Miért ekkora képtelenség ezt összerakni?

Feljebb emelt, hogy fél kézzel lehúzhassa a csizmája zipzáráját, és lerúghassa őket. Na, most esett le, hogy Jason éppen vetkőzik, és közben egy pillanatra sem rak le az öléből. Milyen jól jön néha a civil életben is az ember munkahelyi rutinja!

– Minek vetkőzől le?

– Annyi erőd sincs, hogy megtartsd magad. Utálnám, ha belefulladnál a kádba.

Próbáltam valahogy kikecmeregni a mindent elárasztó gyönyörűségérzetből, de olyan volt, mintha egy puha, meleg ködöt igye-

keznék lerúgni magamról: se vége, se hossza, semmi konkrét, amibe belekapaszkodhatnék.

– Elég – sikerült viszonylagos határozottsággal kipréselnem a bizonytalan bensőmből ezt az egy szót.

– Mármit mi? – kérdezte Jason, de igazából az övcsatja foglalta le a figyelmét. Úgy kellett kicsatolnia, hogy le ne csusszanjak a térdéről.

– Utálnom kellene, hogy itt ülök pucéran az öledben, meg hogy te épp vetkőzöl, azt meg dupla annyira utálni, hogy éppen egy kád forró vízbe tervezünk kettesben belemerülni. Utálnom kellene, igaz?

– És mégsem utálod, mi? – kérdezte, és fél kézzel kigombolta a sliccét. Ezt nevezem kézügyességnek.

– Nem, tényleg nem – komorodtam el egyre inkább. – De miért nem?

– Tényleg nem jöttél rá?

– Nem – mondtam, és még azt sem tudtam biztosan, mire mondok nemet egyáltalán.

– Most vagy leraklak egy percre a hideg köre, vagy a vállamra doblak, mint egy zsákot – közölte. Elkezdte letolni a gatyáját. – Másképp nem tudok kibújni ebből a szűk szarból. Melyik legyen?

– Nem t’om. – Tényleg meghaladta a képességeimet ez az alternatíva.

Meg sem ismételte a kérdést, elég nyilvánvalóak voltak a képességeim. Gyöngéden a vállára vetett, mint rakodómunkás a cementeszsákot, így kúszott ki a farmerből. Az agyamat érezhetően váratlanul érte az új pozíció, minden fejreállt bennem, visszatért az émelygés. Egy pillanatig abban a meggyőződésben éltem, hogy végig fogom rókázni a hátát, de aztán mintha elvágták volna. Cserébe feltárult előttem a pucér segge, innen felülnézetből egészen bizarr látvánnyal.

- De jó popó – rötyögtem. Életemben először rötyögtem.
- Nahát, feltűnt? – nyelt egyet, bár az is lehet, hogy csak a nevetését igyekezett visszatuszkolni.
- Az alsógatyád.
- Mi van vele?
- Az előbb még kikandikált. Láttam. – Közben az a szörnyűséges fixa idea szállta meg az agyamat, hogy muszáj megtapiznom a seggét, hiszen ott virít az orrom előtt, és akkor már miért ne. Mintha be lettem volna csicscentve. Vagy löve.
- Ja, volt rajtam alsó, és akkor mi van?
- Nem vennéd vissza?
- Annyira azért nem izgat a téma, nem? Hogy van-e rajtam vagy nincs – most először hallottam ki némi élt a hangjából. Ugratott.
- Télleg nem – ráztam meg hevesen a fejem, mire visszatért az élmélygés. – Gond, ha mindjárt leokádlak?
- Ne ingasd a fejed, majd elmúlik. Ha nyugton maradtál volna, míg ki nem szedlek közülük, nem lenne semmi bajod. Ilyen vérvesztéssel ne ugráljon az ember, csak merüljön el az érzésben, és élvezze.
- Mit élvezzek? – kérdeztem a seggétől. Még soha nem beszélgettem hosszasan egy seggel, azt gondoltam volna, hogy az ilyesmi beteges dolog. És most mégsem éreztem annak.
- Na, mégis mit.
- Mondd meg. Nem fogok találgatni. – Szent kleofás, valami gigászi gubanc nőtt a fejemben.
- Először is beraklak a vízbe, hogy kitisztuljon kicsit a fejed.
- Leengedett a válláról, megint az ölében találtam magam. Aztán nemes egyszerűséggel belépett velem a vízbe.
- Nincs rajtad ruha – dobtam be a százdolcsis felismerést.
- Rajtad sincs.

Ez logikusnak hangzott, mivel éppen fürödni készültünk. Nehezen köthettem volna bele, pedig éreztem, hogy elvileg bele kellene valamibe kötnöm.

– Nem az volt, hogy visszaveszel valamit?

– Az alsógatyám selyemből van. Nem fogom tönkretenni, csak mert szerinted nem való, hogy meztelenül üljek be a kádba. Miközben magad mondtad, hogy nincs különösebb különbség. Emlékszel?

– Rémlik – biccentettem hunyorogva, mert a bal szemem fölött hasogatni kezdett a fejem. – De van egy olyan érzésem, hogy normális esetben nem csinálnék ilyet. Vagyis hogy...

Jason beleereszkedett a puha, meleg vízbe. Mennyei volt, simogatott, cirógatott, a bőröm élvezetesen nyújtózott el benne. Jason úgy igazított, hogy kvázi az ölében üljek, háttal neki. De nem számított, csak a vízre figyeltem, ami melegen magához ölelt, mint egy kisbabát, és a szemem lecsukódott, elringatta az agyamat. Aludni, aludni, aludni kellene.

– Anita, ne aludj. Belefulladsz – rántotta vissza az előrecsukló fejemet Jason.

– Úgyse hagynád – motyogtam álmatagon.

– Az igaz.

– Mi történik velem, Jason. Olyan, mintha be lennék baszva – lebegtem félálomban a vízen.

– Megdöntött egy vámpír. Igazából, ahogy csak egy vámpír tud.

– De Jean-Claude sosem. A jelek nem engedik.

– Nem is Jean-Claude-ról beszélek.

– Hanem Asherről – suttoztam.

– Már többször adtam neki vért, és bár Jean-Claude szerint velem soha nem engedi el igazán magát, mert engem csak kölcsönbe kap, mégis mindig gyönyörű volt. Fantasztikus.

- Kölcsönbe kap – visszhangoztam értelmetlenül.
- De veled szerintem nem fogta vissza magát.
- És az *ardeur* is... az is... – nyögtem erőlködve, mintha bármi jelentősége is lenne a szavaimnak.
- Lehet, hogy az *ardeur* miatt nem vigyázott annyira – bólintott Jason, erős karjaiban úgy ringtam a vízben, mint valami bölcsőben.
- Nem vigyázott?
- Gyerünk, Anita, aludj csak. Majd ha felébredtél, át dumáljuk.
- De mit...?
- Mindent – hallottam még, és a hangja elúszott a gyertyafényben. Észre sem vettem, mikor gyújtotta meg Jean-Claude fürdőszobai gyertyáit. Meg akartam kérdezni, hogy mi az a minden, de a szavak már nem találtak ki a számból. Elmerültem a meleg, puha sötétben, ahol már nem kell félni semmitől, mert vigyáznak rám, és megvédenek.

15.

A telefon ébresztett. A fejemre húztam a takarót, hogy ne halljam, én alszom, hulla vagyok. Az ágy hullámozott alattam, valaki a telefonhoz mászott. Aztán Jason halk, óvatos hallóját hallottam, ahogy próbál nem felébreszteni, míg lerendezi a telefont. De hogy kerül a hálósobámba Jason?

Elég volt résnyire nyitnom a szemem, hogy megtudjam a választ: nem a hálósobámban voltam. Csak a csősz tudja, kinek a hálósobájában. A nagy, dupla ágy totálisan új volt nekem, semmi emlék, modern, támla nélküli darab párnákkal. Semmi extravagancia. Szemben, egy félig nyitott ajtó mögül szűrődött be némi fény, egy kád meg zuhanyzó körvonalát láttam. Meg nyers kőfalat, amilyen a Kárhozottak Cirkuszában van. Szóval valahol a Cirkuszban voltam még mindig. De hol?

– Nincs jól – suttogta Jason a kagylóba, aztán elhallgatott egy percre. – Alszik. Inkább nem ébreszteném fel.

Megfeszített agymunkával kerestem a válaszokat a miértre és hogyanra, de nem találtam. Semmit. Csak a tompa nihilt. Átfordultam a másik oldalamra, és a legnagyobb döbbenettel észleltem, hogy tök pucér vagyok. Felhúztam a mellemre a takarót. És tényleg, Jason feküdt mellettem, az oldalán, félig felkönyökölve, ahogy a telefonba beszélt. A takaró egészen lecsúszott róla, hogy még a derekának a hajlata is kilátszott: nem volt rajta gatyá. Mi a halált keresek én egy ágyban Jasonnel, anyaszült meztelen? És hol van Jean-Claude? Jó, hát nyilván a koporsójában, vagy a saját ágyában, ahol ilyenkor amúgy sem feküdnék mellette. Nem alszom hullákkal egy ágyban. Csak akkor meg miért nem húztam haza?

– Szerintem nem lesz jól. Nem fog tudni felkelni.

Erre már csak fel kellett ülnöm. Rossz ötlet. A falak elindultak felém, és a hasizmom sem bírta a kiképzést. Marad a jól bevált fekvés. Hanyatt fektemben nekiduráltam magam, és másodszorra már sikerült is kinyögni valami alig hallható hörgésféleséget. A szám száraz tapló.

– Ébren vagyok.

Jason erre felém fordult, egy mozdulattal rántva le a takarót a seggéről. De legalább az ölet nem láttam.

– Hogy érzed magad? – kérdezte, és fél kézzel befogta a kagylót.

– Hogy kerültem ide? És mit keresek itt egyáltalán? – kérdeztem olyan rekedten, hogy rá se ismertem a hangomra.

– Nem emlékszel semmire?

A homlokomat ráncoltam, és nagyon nem esett jól. A torkom is hasogatott. Odanyúltam, a nyakamon kötés volt, és valami misztikus oknál fogva beugrott, hogy a kötés vámpírharapás nyomát takarja. Erről eszembe is jutott minden.

Minden, és nem csak az eszembe, hirtelen az egész testem emlékezni kezdett: összerándultam, a gerincem kifeszült, mint egy íj, ujjaimat az ágy matracába mélyesztettem, felnyögtem, és a lélegzetem is elakadt. Az érzékeim is emlékeztek. Annyira azért nem volt jó, mint az eredeti, de nem lehetett okom panaszra.

A markomba gyűrődött a lepedő, ahogy kerestem a fogást, de csak az ágy volt körülöttem. Asszem a frászt hoztam Jasonre, mert levágta a kagylót, és megpróbált felemelni az ágyról.

– Mi a baj, Anita?

Ösztönösen megragadtam a karját, kapaszkodtam, görcsösen mélyesztettem bele a körmeimet, és mélyen végigszántottam a bőrt. A tudatom mélyén éreztem, ahogy a bőr megadja magát, azt meg már sokkal élesebben hallottam, ahogy Jason fájdalmában felkiált.

Zihálva hanyatlottam vissza az ágyra, a világ összezsúszott a szemeim előtt, a látómezőm darabokra esett. Jason karját viszont nem eresztettem, az maradt az egyetlen biztos pont az életemben.

– Jól vagy, Anita? – hallottam ideges hangját.

Akartam mondani, hogy igen, hajaj, de mennyire, végül csak egy bólintásra futotta. Gyöngéden lefejtette a karjáról az ujjaimat, és a lepedőre fektette a kézfejemet, gondosan, a melleim alatt. Aztán az ágy mozgásából tudtam, hogy felkelt. Most kapcsoltam, hogy valamikor lehunyhattam a szememet, mert nem látok. De hogy mikor?

– Mi a fene volt ez? – hallottam megint egy kérdést.

Már kezdtem volna, hogy honnan tudjam, amikor pedig nagyon is jól tudtam. Egy képet láttam magam előtt, Asher aranyban és bíborban egy vacsoraasztalnál ül, haja aranyfürtökben hullik a vállára. A házigazda felesége kezében összeroppan a borospohár, kesztyűs kezein végigfolyik a bíbor színű bor, ajkai elnyílnak, homloka elsápad, fehér keble hevesen hullámszik. Halk nyögés szakad fel az ajkáról, aztán amikor már szóhoz is jut, gyengén kiadja a parancsot a szobalányának, hogy kísérje a szobájába, mert nem érzi jól magát. Pedig az egészségével nem volt semmi gond. Belle Morte parancsára Asher elcsábította előző éjjel, és bizony nagy csalódás érte, panaszkodott is Jean-Claude-nak, hogy a nő csak feküdt az ágyon, mint egy darab fa, szemei kifordulva, meg se moccan.

A vacsoraasztalnál az előző éjszaka orgazmusát élte át újra, viszont szerencséjére a csendesebb fajtához tartozott, így könnyedén rosszulnének lehetett álcázni a dolgot.

Kinyitottam a szemem, és bár egy centit sem mozdítottam a fejem, Jason arca nézett rám, közelről. A gyertyafényes terem és a rég porrá és hamuvá porladt emberek messze jártak.

– Emlékbeütésem volt – köszörültem meg a torkom, vajmi ke-

vés sikerrel. Úgy berekedtem, mintha egész éjjel ordítottam volna.

– Milyen emlék? – értetlenkedett.

– Kaphatnék egy kis vizet?

Jason lepattant az ágyról, és kitárta az ágy melletti kis hűtő ajtaját. Valami energiatöltőt vett elő.

– Ez a víznél ezerszer jobb.

– Nem szeretem az ilyen lötytyőket.

– Hidd el, szeretni fogod. Energizál. És a víztől még hányingered is lehet.

Erre kezdtem sokkal vonzóbbnak találni a neonkék levelet. Gyorsan letekerte a kupakját, és a kezembe nyomta az üveget. A karmolásnyomokból vér szivárgott, és lassan, keskeny kis patakban elindult a gravitáció útján.

– Jesszus, Jason, úgy sajnálom. Nem volt benne semmi személyes, elhiszed? – És a számhoz emeltem a vibráló kék izét. Az íze nem okozott kellemes csalódást, de már pár korty után kitisztult tőle a fejem. És a homokos vattát is kiöblítette a számból.

– Semmi gáz – tartotta fel a karját. Aztán elmosolyodott. – Persze, normális esetben csak akkor nézek ki ilyen borzalmasan, ha valakit a mennyekbe repítettem.

Megcsóváltam a fejemet, és végre nem kavardott fel bennem a heti menü. Milyen apróságoknak örül néha az ember.

– Szóval emlékebeütés? De miről?

– Amit az éjjel Jean-Claude-dal és Asherrel csináltunk.

– Úgy érted, átélted megint az orgazmust? – vont a szemöldökét.

– Olyasmi – motyogtam, hirtelen mélyen elpirulva.

– Csak viccelsz, ugye? – nevetett.

– Nem jellemző – kerültem még mindig a tekintetét. Jobb híján meghúztam újra az üveget.

– Már évek óta nyomom az ipart Jean-Claude-dal, és még soha

nem fordult elő.

– Mert Asher tehet róla.

– Miről?

– Ömlik a véred.

– Mindjárt bekötözöm. De előbb hallani akarom.

– Hát tudod, Asher harapásától...

– Orgazmusod lesz – fejezte be helyettem Jason.

– Hát igen.

– Egyszer már nekem is volt szerencsém hozzá. Gondolom, valami lightos verzióhoz. És neked is, Tennessee-ben, amikor Asher haldoklott. Akkor elborította az agyad, emlékszel? Nem nagyon jött be akkor.

– Nem is az, hogy nem jött be. Inkább túlságosan is élveztem. És beijedtem.

– Jean-Claude valami olyasmit mondott, hogy Asher mindig visszafogja magát, ha tudja, hogy partnere nem lehet teljesen és csakis az övé. Bár soha nem értettem pontosan, mit is akar ez jelenteni.

– Az éjjel nem fogta vissza magát – bólintottam. Kétszer is.

– Honnan tudod?

– Az előbb láttam egy emlékképet. Megvan már régebb óta, Jean-Claude-é, mármint eredetileg. Egy nőről, akit Asher Belle Morte parancsára csábított el. Én is pont úgy viselkedem.

– Ami mit tesz? Hogy miszlikbe aprítod, aki csak az utadba kerül?

– Mondtam, hogy bocs. Nem akarattal volt.

Az ágy végébe telepedett, egyik lábát maga alá húzva, mintegy kiemelve, amit ki lehet emelni. Főszabály szerint simán állom a pasik cicázó pillantásait, de hozzá még ez a testbeszéd. Sok volt.

– Csak vicc volt, Anita – paskolta meg a karomat. Gondolom, nem tűnt fel neki, hogy épp csont pucéran mutogatja nekem a bá-

jait, az alakváltók már csak ilyen született szatírok. Felé lóditottam a takaró csücskét.

– Lehetne, hogy kicsit betakarózol?

– Minek? – vigyorgott. Az ébresztőórára sandított. – Négy órát durmoltunk egymás mellett ugyanilyen pucéran. Pont most kezd zavarni?

Dühödten villantottam rá a szemem, és már tényleg nem zavart a lógó farka sem. Így van ez, elég kicsit begurulni.

– Szóval, mi az, amiben hasonlítasz az emlékmuffhoz?

– Mind a kettőnknek emlékfelvillanásaink vannak. Az orgazmusról, amit Asherrel átéltünk, amikor tápláltuk.

– És ez most már mindig így lesz?

– Ja, hogy baszódna meg.

– Mert?

– Az a másik nő a csendesebb fajta. Asher elmondása szerint meg se mozdult az ágyban. Nem ficáinkolt.

– És?

– Kicsit jobban tudta leplezni. Mármint utólag.

– Nem mondod, hogy nálad így megy! – nevetett harsányan a képembe. – Te még az ágyban se bírsz magaddal?

– Nem mintha nem tudnád tapasztalatból – pirultam el a fülem tövéig. Kezdett sajogni a bőröm. – Egyszer már voltál velem ágyban. Amikor ti öten... meg az *ardeur*.

Erre lehervadt a vigyor. Az eset után vagy egy hónapig se nagyon mertem a szemébe nézni.

– Az nem számít, akkor az *ardeur* is benne volt a buliban. Akkor mind túlmozgásosak lettünk kicsit.

A nyakamig rántottam a takarót, még a térdeimet is felhúztam alatta.

– Nekem az a normális. Kivéve persze, hogy normális esetben senkinek sem próbálom foggal kitépni a gigáját.

– Engem ne etess – köhécselt, majd elnevette magát. – Senki nem ilyen virgonc.

– Jól van, csúfolódj csak – vizsgálgattam elmélyülten a lepedő szövését.

– Adj egy kortyot – és kivette a kezemből az üveget.

– Tudod, hogy kicsit se vagy vicces? – kérdeztem a lepedő fölött.

Lecsusszant az ágy mellé, és térdeltéből igyekezett a szemembe nézni.

– Bocs, Anita, de... – megrántotta a vállát. – Csakis magadat okolhatod. Először beavatsz, hogy milyen fergeteges orgazmusaid vannak, aztán meg azt várod, hogy úgy bólogassak, mintha az érettségi jegyeidről lenne szó. Hogy képzelheted, hogy ilyesmivel nem élek vissza? Ha nem piszkálnálak, nem is én lennék. Sajna, ilyen a humorom. Nem tehetek róla.

Olyan ártatlannak tűnt, mint egy ma született kisfiú. De csak megjátszotta. Nagy show volt az egész. Jason már évek óta maga mögött hagyta az ártatlanságát, több puncit fogott már, mint kilincset.

– Ne haragudj, jó. Biztos az irigység beszél belőlem kifelé – nyújtotta vissza az üveget.

– Ebbe bele se kezdj.

– Oké, nem téged irigyellek. De a kefébe is, ha Asher harapása tényleg ilyen királyság, nekem miért nem jár? Én nem érdelek teljes ellátást?

– Magad mondtad, hogy nem az ő *pomme de sangja* vagy – próbáltam morcosan nézni rá, de csak félig-meddig jött össze. – Csak kölcsönben voltál vele.

– Te meg Jean-Claude halandó szolgája vagy, szóval te is csak kölcsönben meg minden. Te miért kapsz mégis totális orgazmust?

Ebben volt némi igazság. Némi meg még kétszer annyi. De

csak vállat vontam.

– Gondolom, az *ardeur* a ludas. Nem t'om. Majd rákérdezek, ha felébrednek.

Tényleg, miért is csinálta? Szánt szándékkal? Asher a pusztá harapásával nagyobb gyönyört adhat egy nőnek, mint az egyszeri pasi a teste minden attrakciójával. Még Jean-Claude is nehezen ér fel idáig. Eddig jutottam, amikor a testem is megkívánta az emlékezést, és épp csak átpasszoltam az üveget Jasonnek, már dobtam is magam hanyatt az ágyon.

Nem volt olyan fergeteges, mint az első, és Jason se kapdosott felém. Nyilván nem vágyott rá, hogy a hasát vagy a hátát is öszszemarjam. Mikor lecsengett, és már csak feküdtem nagy lihegve a magam alá dolgozott lepedőkupacon, megköszörülte a torkát az ágy túlsó feléről.

– Vége a veszélynek?

– Kuss – egyelőre ennyire futotta.

Kacagva mászott vissza hozzám az ágyon, fél kézzel feltámasztotta a fejemet, párnákat gyűrt alá, és a kezembe nyomta az italt.

– Nesze. Rád fér. Megyek, bekötözöm magam.

– Fertőtlenítsd is.

– Vértörök vagyok, Anita. Soha semmilyen sebem nem fertőződik el.

– Okszigén, akkor minek a kötés egyáltalán?

– Hogy ne vérezzem össze a ruhámat. És a rendőröknek se nagyon mutogatnám.

– Milyen rendőröknek?

– Mondjuk annak, akivel akkor beszéltem, amikor felébredtél. Már vagy egy órája hívogat. Ahogy már Storr hadnagy és Zerbrowski is. Mind téged akarnak. A hadnagy már azzal is fenyegetőzött, hogy idejön, és kirángat az ágyamból.

- Honnan vette, hogy az ágyadban vagyok?
- Már a szélesre tárt fürdőszobaajtóban állt, a fény hátulról sütött rá, és kiemelte az alakját.
- Magam sem tudom – vigyorgott szemtelenül. – Valahogy ki találta.
- Ugye Dolphot nem frocliztad? Mondd, hogy nem, Jason!
- Én?! Azt se tudom, mit jelent az a szó – tette a szívére a kezét.
- Jesszus, frocliztad.
- Én a helyedben rácsörögnék. Utálnám, ha a rohamosztag verné szét a bulinkat.
- Nincs semmiféle buli.
- Szerintem ezt a hadnagy haverod úgyse hiszi el, ha a fürdőben talál bennünket. Évakosztümben. Pláne, ha ezt is kisasolja – tartotta magasba a karját.
- A karodnak a közelébe se fog menni, sőt, egyéb testrészeidnek sem. Kérem a ruhámat.
- Minek?
- Elhúzok.
- És ha épp az egyik kereszteződésben villan be a kedvenc emléked? És pont vált a lámpa? És még azt is megemlíteném, hogy viszonylag nagy tapasztalatom van már a véradás/vérveszteség témában. Lehet, hogy már kezded embernek érezni magad, de ha túl sokat pörögsz, megint hányingered lesz, és kóvályogni fog a fejed. Egyik se veszi ki magát túl jól egy helyszínelésen.
- Civilek nem jöhetnek oda. Dolph erre hisztis.
- Majd a kocsiban dekkolok. De ma nem vezethetsz.
- Hívd ide Micah-t vagy Nathanielt. Majd elvisznek ők.
- Nem lehet – csóválta a fejét. – Nathaniel az éjjel kiterült a klubban.
- Mi van?

– Micah szerint ez a napi minimum egy *ardeur-táplálás* ára. Elvégre három hónapja csinálja, semmi szabi. Nem fog örülni a szakszervezet.

– Jól van?

– Csak hagyd kicsit pihizni. Jean-Claude csak minden másnap csapol meg engem. Általában.

– Én is szoktam Micah-t és Jean-Claude-ot is használni.

– Ja, csak hogy Jean-Claude csak napi egyszer eszik, te viszont kétszer. Számolj utána. Lehet, hogy nem ártana bővíteni a *pomme de sang* istállódat.

– Mi van, önkénteskedsz?

– Ó, igen! – ragyogott fel Jason arca. – Imádnék a gerinctekertős orgazmusod fogadó térfelén lenni.

– Jason – szóltam rá. Nem is volt szükség többre.

– Én hallgatok. De kit vetsz be Nathaniel helyett, amíg lábadozik?

– Francba! – sóhajtottam.

– Látod? Ötleted sincs.

– Mondjuk Ashert.

– Jó, megvettem. Csakhogy este előtt nem ébred fel. A nappali donorok a kérdések, Anita, abból van kevés. Nem azt mondom, hogy feltétlenül én legyek az, de kell még valaki. Gondold át. Viszont a vérvesztés miatt ma nem kóricálsz egyedül, el kell kísérjelek. Ráadásul van ez a másik dolog is, Asher miatt. Amiről nem beszélünk. És ha most be akarod várni, míg Micah ideér, aztán megint átszelitek a várost, a helyszínelésre vagy hova, a rendőr haverjaid garantáltan megöszülnek. Vagy kihullik a hajuk. Esetleg mindkettő. Ezért megyek veled én.

– Meggyőztél, vezethetsz.

– Ez most komoly? Ilyen gyorsan? Máskor meg órákig érvelek, te látszólag megadod magad, aztán meg lerohansz valami meg-

semmisítő marhasággal. Nem vagy szimpla csaj.

– Mondom, meggyőztél, ne ragozzuk. Lásd el a sebedet, és nyomás.

– Basszuska, ha normál, mezítlábas ember lennék, most vihetnél a balesetire, összeférceltetni. Tudod, Anita, a vámpír meg a vérfarkas erőddel komolyan ki tudod ütni az embert. Nem árt óvatosabbnak lenni, egy ujjal átnyomod a bordáimat.

– Most csak hülyítesz, vagy tényleg ennyire fáj? – komolyodtam el a szónoklatra. Mintha már nem a mókamiki beszélt volna belőle. Utáltam volna kárt tenni benne.

– Nem lettem gyépés, de holnapra nem tűnik el.

– Annyira sajnálom, Jason. – Aztán eszembe jutott az éjszaka. – És kösz, hogy vigyáztál rám. Meg hogy összekapartál.

Egy röpké pillanatra lehervadt az örökvigyor a képéről, és valami meghatározhatatlan komolyság, ha nem Jason lett volna, azt mondanám, aggodalom csillant meg a szemében, de aztán, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan ment is. Már fel is ragyogott az újabb vigyor.

– Naccságod alázatos szolgája – és tisztelgően a kalapjához emelte két ujját, majd befordult a fürdőszobába. Mielőtt becsukta az ajtót, még kiszólt. – A helyedben villanyt gyűjtanék. Itt a föld fenekén vakító sötét tud lenni lámpa nélkül.

Átgebeszkedtem az ágyon, és felkapcsoltam az éjjelin álló kislámpát. Természetellenesen éles fénnel árasztotta el a szobát.

– A mobilod ott van valahol az ágy mellett. Amikor görcsölni kezdtél, elhajítottam.

– Nem görcsöltem.

– Jaj, bocsika. Amikor jött a mindent elárasztó, frenetikus, elemei erejű orgazmusod, elhajítottam. Így tényleg jobban hangzik, igazad van.

– Menjél már mosakodni – dörrentem rá durcásan.

Heherészve csukta be végre az ajtót.

Magamra maradtam a kis lámpa és a hatalmas ágy társaságában, és épp az erőmet gyűjtöttem, hogy valami ruha után nézzek, amikor megszólalt a telefonom. Átvergődtem a takarókon meg a párnákon, és a nagy lendülettől csúszva-zuhanva landoltam a mobil kijelzőjén.

Dolph keresett. Zabos volt. Időközben egy másik bűntényről is befutott a riasztás, rám meg csak vártak és vártak. Teljesen behergelte magát Jason telefonbetyárkodásán, a két helyszínelésen és leginkább rajtam. Nem is értem.

A numero egyes helyszínelés a nagy semmi közepén, az újabbban felkapaszkodott Wildwoodban várt bennünket. Régebben Ladue, Clayton meg Creve Coeur számítottak a bőség csimboraszóójának, ma már ide, a világvégére deponáltatták kacsalábon forgó kastélyaikat meg jachtjaikat a jövő és a jelen újjgazdagjai. Hogy mi vonzót láttak a környékben, amikor szó szerint semmi sem volt errefelé, halvány lilám sincs. Én azért cuccoltam egy sokkal kevésbé sikkes senkiföldjére, mert nem akarom, hogy a szomszédaimat megtalálja egy eltévedt golyó. Nekem legalább volt valami praktikus indokom.

Mire a sok hajtúkanyaron Jason levitte a kocsit a gyilkosság-hoz, rájöttünk pár fontos tényre. Egyrészt a szemem iszonyatosan nehezen viselte a fényt, kénytelen voltam hát belegyógyulni a napszemüvegembe. Másrészt, a gyomrom nem kifejezetten preferálta a serpentineket. Szerencsére hányásszüneteket nem kellett tartanunk; elég ciki is lett volna behúzódni valami proccos beállóra, mert az út mellett nem volt leállósáv, se rendes padka. Bukhattam volna a kocsi padlójára. Hegyek közt, erdős kanyonokban vitt az út, a civilizáció közelségéhez képest ritka vadregény, ahonnan már csak az igazi farkasok és medvék hiányoztak. De azok már nem voltak se közel, se távol.

Főszabály szerint imádok a kies rengetegben autókázni. Ma a nagy zöld úgy kavargott vibráló színekavalkádjával a szédelgő látómezőmben, mintha élénkzöld levelibékák akarnának minduntalan a képembe vetődni. A kirándulás csak fokozta az émelygést.

– Te hogy bírod ezt? – nyögtem az egyik különösen meredek kanyarban.

– Ha rendesen átaludnád a napot, és kipihennéd magad, ahogy

egy normális *pomme de sang* vagy halandó szolga, nem lenne a centrifugában a gyomrod.

– Bocs, hogy van rendes állásom.

– Na meg persze, ha Asher csak a szokásos adag vért szívta volna le, akkor is kevésbé kóvályognál – folytatta az elmélkedést.

– De szerintem csinált valami más disznóságot is. Elég bizarr, hogy ennyire odavagy. – Egy pillanatra elhallgatott. – Az az igazság, hogy egyáltalán nem kellene odalenned, na.

Éppen felértünk egy emelkedő tetejére, a táj kinyílt előttünk, és mindenütt csak erdőt láttunk, a végtelen zöldet, benne némi aranyos ragyogást itt-ott.

– De legalább már a fák nem csalogatják belőlem a rókát.

– Jó hír. De tényleg nem normális, hogy alvás meg minden után még mindig nem vagy százas – mondta, és a következő kanyart már sokkal óvatosabban vette be.

– Akkor? Hol a bibi?

Vállat vont, és még jobban lelassított, hogy ellenőrizze a házsza­mot egy kihelyezett postaládán. Ház nuku.

– Dolph azt mondta, hogy a főúton van. Nem fogunk túlhajtani, nyugi.

– Miért vagy benne ennyire biztos?

– Bízál bennem.

A füléig szaladt a szája, de a szemét nem láttam a foncsorozott lencsék mögött.

– Abban nincs hiba, Anita.

– Szóval? Hol a bibi? – próbáltam visszavezetni a témánkhoz.

– Mi volt, amikor felkelt a nap? Mit csináltatok? – kérdezte, ahogy az újabb kanyarba behajtott. Most nem kíméleteskedett, amit némán nehezményeztem.

– Asher fogai a torkomba mélyedtek, az *ardeur* is ott volt, és...

– épp csak egy pillanatig haboztam, de aztán kiböktem. – És

szexeltünk.

– Kettővel egyszerre – csóválta a fejét. – Micsoda csalódás, Anita.

– Csalódás?

– Hogy nem voltam meghívva.

– Mákod van, hogy éppen vezetsz.

Megint vigyorgott, de az utat figyelte közben.

– Szerinted miért pont vezetés közben mondtam? – megint lassítani kezdett. – Hát, ezen tényleg nem hajtanék túl.

Követtem Jason tekintetét: megérkeztünk. Az út mentén és a behajtón járőrökcsik meg jelöletlen rendőrautók parkoltak, az út nemlétező padkáján két mentőautó, és még ha akartunk volna, se tudtunk volna komolyabb nehézségek és küzdelmek nélkül tovább jutni. Micsoda mázli, hogy épp idejöttünk!

Jason felkapatta a dzsipet a gyepre, és meg sem kísérelt félrehúzódni. Ha valaki utánunk jön, görcsölhet.

Egyenruhás járőr pályázott felénk, még a motort se állítottuk le, de a jelvényem már a markomban volt. Anita Blake vagyok, vámpírvadász, civilben szövetségi rendőrbíró. Az Egyesült Államokban minden vámpírvadász szövetségi kötelékbe került egy ideje, jó, azok, akik hozzák az előírt minimumot a főpályán. Én hoztam, szóval szövetségi voltam. Washingtonban még mindig rágják a gumicsontot, hogy a nyomorúságos fejpénzen kívül ki-szoríthatnak-e nekünk rendes fizetést is, amiből másodállás nélkül is meg lehetne élni. Az is igaz, hogy szerencsére egy vámpírvadász azért fusiban is bőven győzi a vadászatot, nincs állam, ahol a vámpírok teljes állású hóhért követelnének.

De ha pénzben nem jelent semmit, akkor minek egyáltalán a jelvény? Nagyon egyszerű: ezzel az állami határokon túl is bármikor lepuffanthatom a vámpíromat, nem fognak gyilkossággal bíróság elé citálni, mert a jelvény minden egyéb engedélyt pótol.

Amúgy meg szaladozhatnék idióta papírokért, ha a célpontomnak kedve szottyan utazgatni.

Ezen felül még egy hatalmas előnye volt – már nem kellett a rendőr haverjaimnál kuncsorognom, ha valami miatt ki akartam ruccanni egy gyilkossági helyszínelésre. Jogom volt ott lenni.

Ezt a járőrt nem ismertem, még látásból sem, de semmi gond, a jelvényem úgyis meggyőzi. Szövetségi rendőrbíró vagyok, ha akarom, ott a helyem bármiféle bűntény helyszínén. Én persze a természetfeletti disznóságokra specializáltam magam, hiszen ismerem a korlátaimat. A szakterületemen profi vagyok, nem is nagyon tudok nálamnál profibbokról, de ha semmiféle szörny nincs a képben, szart se érek. Még nagy kupac szart sem. Akkor meg minek ütném bele az orromat? Szóval csakis a természetfeletti ügyekhez rohantam ki a plecsnimet lobogtatva.

Ahogy most is. Kipattantam a dzsibból, a zsernyák végigmért, ahogy általában a férfiaknál szokás: letről felfelé. Az arcom volt az utolsó, amit megnézett. Na, nálam az ilyen pasik durván nehezített eséllyel indulnak, hogy egyáltalán kutyaürülékszamba vegyem valaha őket, de csakis saját magukat okolhatják. Nézzen rendesen a szemembe.

– Anita Blake vagyok, Jenkins. Storr hadnagy már vár.

– Storr nincs itt – állt meg előttem keresztbe font karokkal.

Csudás! A nevem nem mondott neki semmit, pedig én vagyok itt a helyi látványosság, és most jön a „nekem a szövetségiék ne pofázzanak” mókával.

Jason is kiszállt a kocsiból, ami nem sokat segített. Mert lehet, hogy a gyűrött blúzom meg a felszaladt harisnyám nem épp a nagy szövetségi eleganciát sugallta, de hogy Jasonnak semmi köze nem volt az igazságszolgáltatáshoz, az ordított róla. Szakadtra koppott farmerében és kék pólójában mosolyogva hajolt át a motorháztető felett. Még a napszemüveget sem vette le, így még az sem

látszott, milyen remekül passzol a szeme a póló kékjéhez. A kötés a karján viszont annál ordítóbban világított.

– Nem hívtuk a szövetségeket – villant Jenkins tekintete Jasonre, majd megint vissza rám.

A gyomrom viszonylag rosszul viselte a majd' hétcenti cipő-sarkam nyújtotta magasságot meg az egyenetlen talajt, és a kettő kombinációja nem tett jót az idegrendszeremnek sem.

– Szövetségi rendőrbíró vagyok, Jenkins. Mond ez magának valamit? – türelmetlenkedtem.

– Saaajna nem – húzta el a magánhangzókat.

– Akkor elmondom. Azt jelenti, hogy nem a maga döntése, hogy a bűncselekmény helyszínére mehetek-e, vagy sem. Ahogy másé sem. Még ha a hadnagy történetesen nincs is itt. Pusztán udvariasságból említettem, hogy az ő hívására érkeztem, de ha az udvariaskodást feleslegesnek tartja, ám legyen. Lehetek bunkó is.

Jasonhöz fordultam. Eredetileg úgy terveztem, hogy az autóban marad, de valahogy elbizonytalanodtam, hogy nem csuklom-e össze hegymászás közben félúton. Őszintén pocskul voltam. De idejöttem, és most nem fogok visszafordulni. Jason egy intésre megkerülte a dzsipet, és hozzám lépett. A mosolya elhalványult, mintha aggódna. Nyilván pont úgy néztem ki, ahogy éreztem is magam.

– Menjünk.

– Ő nem szövetségi – jött megint Jenkins.

Hogy nekem mennyire elegendő volt a pofájából! Ha nem akartam volna éppen a számon át távozni, szívesen szétbikáztam volna a tőkét, de egy molylepke erejével... majd máshogy rocoztatom meg. Belekapaszkodtam Jasonbe, félredobtam a hajamat, hogy lássa a harapott feletem, és egy határozott rántással letéptem a nyakamról a tapaszt. Asher jócskán eleresztette magát, nem csak két kis fognyomot hagyott rajtam, alaposan megcsócsálta a nya-

kamat. Nem volt egy esztétikai gyönyörűség.

– Azt a kuuurva – nyújtotta megint a szót Jenkins.

Jason gyorsan visszaigazította a kötést, én kivártam.

– Nem volt épp könnyű éjszakám, Jenkins, ne akarja, hogy gorombáskodjam. Jogom van bármilyen természetű természetfeletti bűncselekmény helyszínére lépnem, úgyhogy ne hátráltasson a munkámban.

Jason már azzal támogatott, hogy nekidőlhettem, amit persze a fakabát nem szűrt ki.

– De nem vámpírtámadás volt. – Ez nem akar bedugulni!

– Maga nem beszéli a nyelvet, Jenkins? Említettem én vámpírokat?

– Nem, uram, úgy értem... nem.

– Akkor vagy kísérjen bennünket a helyszínre, vagy húzza el a seggét az utamból, Jenkins.

A seb látványa valamicskét visszavett ugyan a vehemenciájából, de még mindig rühellte volna, ha egy szövetségi odapofátlankodik az ő büntényéhez. Nyilván a főnöke rajta verné el a balhét, de az legyen az ő gondja. Nekem megvan a plecsnim, tehát oda kell engednie. Elméletben. Persze, ha utamat állják, nem verekedhetem át magam a kivonult helyieken, viszont elmehetek végzésért, és böszön lobogtathatom. Csakhogy az idő. És már így is eléggé felbasztam Dolph agyát, nem akarnám túl sokáig vártni.

Végre megemelte a zsíros valagát, mi pedig elindultunk a hegyoldalban. Felfelé. Valahol félúton belekapaszkodtam Jasonbe, és már csak az a szent cél lebegett a szemem előtt, hogy okádás, elájulás és orrabukás nélkül kiérjek a nyilván még mindig minket sasoló Jenkins guvadt tekintetének hatósugarából.

17.

A jelvénnel a nyakamban a többi őrszemen már túljutottunk, a fősasszemet úgy látszik, odalentre hagyták. Néhányan kérdezősködtek ugyan, de már mind hallottak rólam, sőt, olyanok is akadtak, akik már láttak is. Ilyen a hírnév. Jasonön mind rágódtak kicsit, végül meguntam, és azt mondtam, hogy ő a helyettes delegáltam.

– Hát, sok verziót hallottam már, de ez a helyettes delegált új – szólt be az egyik szélehozzaegy beépített szekrény a hátam mögött.

Lassan megfordultam, legfőképpen azért, mert nem akaródzott visszadugni a fejem a körhintába, de a lassúság fenyegetőbben is hatott. Nehéz olyanok fölé tornyosulni, akiknek jó, ha a derékszíjáig felérek, mindazonáltal nekem volt gyakorlatom benne. Jason be is tojt kicsit, hogy majd most mi lesz.

– Eszi a penész, mi? – vigyorgott a drabálra.

– Én nagy kosárba szeretek pakolni – rázta a fejét a macilacis kalapja alatt.

– Ezt ismételve el a feleségének is. Biztos bejön majd a duma.

Bő egy percébe telt, míg értelmezni tudta a szavakat, de akkor megropogtatta a vállait, és lépett egyet felém.

– Mégis mi a nyava...

– Tartogassa az energiáit a gyorshajtókra, Kennedy közlegény – hallottam egy hangot a hátam mögül.

Zerbrowski ballagott felénk. Topisabb nem is lehetett volna, bár mindig ez volt az első gondolatom, amikor ránéztem: mintha a barna öltönyben és a sárga ingben szunyált volna, a gallért is elfeküdte, a nyakkendőjén pedig, valahol a félárbocon kornyadozó csomó alatt már ott éktelenkedett a megszokott paca; annak elle-

nére, hogy Zeb soha nem reggelizett. Nem fért a fejembe. Katie, a felesége mindig olyan, mintha skatulyából lépne előd. Hogy nem cseréli le legalább azt a nyakkendőt!?

– Ma ide rendeltek, nyomozó – vágott vissza Kennedy közlegény.

– De a nyomozást én vezetem, és azt hiszem, maga nélkül is elegenden vagyunk.

– Azt mondta, a tag a helyettes delegáltja.

– A hölgy szövetségi rendőrbíró, Kennedy, ha ő mondja, úgy is van.

– Nem akartam megbántani, uram – zavarodott össze a nagydarab ember. Nem volt szép látvány.

– Tudom, Kennedy, ahogy Blake rendőrbíró sem magát. Igaz, Anita?

– Nem ismerem a kedves feleségét, úgyhogy nyilvánvalóan nem, Kennedy közlegény. Csak ugrattam, és most elnézését is kérem.

A homlokát ráncolva próbálta megemésztetni, amit mondtam, és egyre határozottabban láttam, mennyire nem előnyös neki a szellemi természetű kihívás.

– Semmi gond, és én is elnézést kérek – bökte ki végül. Ki nem jött volna a száján a rendőrbíró vagy valami. Nem mintha nekem nem lett volna mindegy. Amúgy is olyan friss volt még ez az egész szövetséges móka, hogy néha magamra sem vettem, ha lerendőrbíróztak. Sose kapcsoltam, hogy épp rám gondolnak.

Miután a drabál Kennedy végre a kocsijához cammogott, Zeb odaintett egy másik nyomozót a Természetfelettiektől.

– Nézz már egy kicsit körül, kérlek – mondta neki. – És akire nincs szükség itt a helyiek közül, azokat dob ki.

– Igenis, őrmester – bólintott a nyomozó, és már ment is, hogy megritkítsa a kedves posztolók sorait.

– Őrmester? – néztem elismerően. – Azt hallottam, hogy Dolph hadnaggyá lett, de rólad nem csiripeltek a madarak. Mikor ívelt így fel a sorod?

– Mikor Dolphot felfokozták – túrt bele a loboncába. Katie hamarosan el fogja zavarni fodrászhoz. – Kellett neki egy balkéz, és megkaptam a plecsnit.

– És megünnepeltétek?

– Meg, aha – igazgatta zavartan a drótkeretes pápaszemét.

– És arra hogyhogy nem kaptam meghívást? Dolphén ott lehettem – éreztem, hogy kínos neki, és ha pasiból lettem volna, nyilván nem is erőltetem, de hát kislány vagyok, és a kislányok nagyon rámenősek.

– Nekem semmi bajom Micah-val, kedvelem, tényleg, de Dolph... szerintem nem bírta volna elviselni, hogy megint magaddal cipeld.

– Rühelli, hogy alakváltó. És hogy az én partnerem.

Zeb vállat vont. Oké, tényleg nem az ő sara.

– Katie rám parancsolt, hogy hívjalak át Micah-val együtt vacsira, amikor találkozunk. Most találkoztunk. Mikor jöttök?

Veszem én, amikor már nem érdemes erőltetni dolgokat. Lehet, hogy tényleg mondta Katie, hogy csődítsen át bennünket, lehet, hogy nem. Ez mindenestre egy békepipa a részéről, és én nem fogom visszautasítani.

– Egyeztetek Micah-val.

Jasonre pillantott, és szélesen elvigyorodott, de olyan meglepően Jasonösen, hogy felébredt bennem a kíváncsiság, milyen is lehetett a régi énje, amikor még az egyetemi évek alatt összejöttek Katie-vel.

– Persze, ha már mást kell meghívnom...?

– Jajj, nem, Jason csak haver.

– És ez nekem fáj – jajdult fel Jason, és teátrálisan a szívéhez

kapott. – Vérzik a szívem.

– Én is évek óta próbálok bejutni a bugyijába – kontrázott Zeb.

– Elég. Most hagyjátok abba!

Hahotáztak, és a hangnem, ahogy még a levegőt is szinte egyszerűen vették, kezdte felnyomni bennem a pumpát.

– Nyilván jogodban áll delegálni – intett végül Jason felé. – De történetesen ismerem Mr. Schuylert, meg hogy miféle, sőt, a lakcímét is tudom – közelebb hajolt, hogy senki se hallja, ami következik –, és abban is biztos vagyok, hogy Dolph kitapossa a belemet, ha odaengedem veled.

– De elkapsz, ha elájulok, ugye?

– Te elájulsz? Ez most valami móka?

– Bár az lenne – sápadóztam. Már mind a két kezemmel Jasonbe kapaszkodtam, és nagyon kellett koncentrálnom, hogy ne imbolyogjak a sarkaimon.

– Dolph említette, hogy nem vagy jól. Tudta, hogy ennyire nem?

– Nem izgatta. Csak az, hogy kivonszoljam ide a seggem.

– Ha tudta volna, biztosan nem csődít ide – kezdett aggódalmaskodni Zerbrowski.

– Álmodik a nyomor – sóhajtottam. Közben alig maradt vér a fejemben, olyan lehettem, mint a frissen meszelt fal. Nagyon le kellett volna tenni a seggemet, legalább pár percre.

– Ha nem látnám a tapaszt a nyakadon, azt hinném, influenza. Mi volt?

– Vámpír.

– Akarod bejelenteni?

– Már lerendeztem.

– Kicsináltad a rohadékot?

– Le kellene ülnöm egy kicsit, Zeb. Nem kérném, ha nem lenne muszáj, tudod, ugye? – emeltem rá a napszemüveges képemet.

A karját nyújtotta.

– Gyere. De Schuyler marad – nézett Jasonre. – Bocs, haver.

– Nincs harag – rántotta fel a vállát Jason. – Elvagyok én magamban.

– De jó legyél.

– Mikor nem vagyok az? – vigyorgott.

Legszívesebben addig nem tágitottam volna, míg pontosan körbe nem írjuk a jó fogalmát, és nem esküszik meg az életére, hogy azon nem lép túl, de már arra se nagyon maradt erőm, hogy Zeb karján betámolyogjak a házba, és találjak magamnak egy székét. Kénytelen voltam a rendőröket és a mentősöket kiszolgáltatni Jasonnek. Bántani nem fogja őket, az fix. Csak bosszantani.

A lépcsőn, ami a verandára vezetett, kis híján a képes felemre borultam, mák, hogy a lovagom elkapott.

– Jesszus, Anita, ágyban lenne a helyed.

– Én is ezt magyaráztam Dolphnak.

Átemelt a küszöbön, és lerakott egy székre az előszobában.

– Megyek, megmondom Dolphnak, hogy milyen állapotban vagy, és a srác majd hazavisz.

– Nem kell – tiltakoztam, de azért a fejemet az ölembe hajtottam, hátha fejjel lefelé elszáll az émelygés.

– A szentség, Anita, pont olyan kőfejű vagy, mint Dolph. Ki-parancsol az ágyból, mert az neki nem érv, hogy nem tudsz jönni, te idevonszolod magad, és amikor elengedlek, hogy majd én elviszem a balhét, makacskodni kezdesz, csak hogy bebizonyíthasd, legalább olyan öszvér vagy, mint ő. És? Mi a terved? A karjaiba ájulsz, csak hogy megmutasd neki?

– Dugulj már el, Zerbrowski.

– Ahogy gondolod. Akkor dekkolj itt pár percig, mindjárt visszajövök érted, és ha összekanalaztad magad, beviszlek a helyszínre. De ostoba nőszemély vagy, tudj róla.

– Dolph is itt lenne, ha beteg lenne is – motyogtam a térdeim közül.

– Ez nem azt mutatja, hogy igazad van, Anita, hanem azt, hogy egyformán ostobák vagytok.

Azzal eltűnt a ház belsejében. Még jó, hogy lelépett, mert erre nem találtam volna okos riposztot.

Amikor Zerbrowski bevitt a szobába, egy tudatzavaros pillanattig azt gondoltam, a férfi a tulsó falnál lebeg. Az agyammal rögtön tudtam, hogy az egész képtelenség, csak épp nem akartam elhinni, amit a szemem lát. Aztán, amikor már nem lehetett nem tudomást venni a feketére alvadt vércsíkokról a testen, az agyam is belátta. Olyan volt, mintha golyószóróval a falhoz szegezték volna. Most bezzeg elszállt az émelygés meg a rosszullét, épp csak kóválygott kicsit a fejem, de a lábamon is biztosan álltam, pedig a süppedős szőnyeg alapvetően kihívás ekkora sarkakkal. Legalábbis nekem. Zeb is vette a javulást, elengedte a karomat, én meg a lélegzetemet is visszafojtva ballagtam a tetemhez. Csak centikre a faltól sikerült végre összeraknom a képet, és még akkor sem ártott rákérdezni a szakértőnél, mert eszközökben annyira nem vagyok otthon: mintha ipari szögbelövővel a falhoz kalapálták volna az ürgét. De vagy nagyra nőtt kosarasok vicceskedtek, vagy létrára állt az elkövető, mert csórikám vállai bő két és fél méter magasan voltak.

Az alvadt vérfoltok úgy telepötytyözték a testet, mint egy amorfgumilabdát: a tenyerén, a csuklóján, alkarján, könyök felett, a vállaknál, a kulcscsontnál, a lábszárakon közvetlen a térdek alatt, a bokákon és a lábfejekon. Volt szög bőven. De ami, ha lehet, még hátborzongatóbban hatott rám: az áldozat lábait szétterpesztették, hogy még csak véletlenül se higgyük, hogy a keresztre feszítést próbálják koppintani. Elég fura ekkora macerát bevállalni egy gyilkossággal, és még csak nem is idézni a nagy elődöt. Meghökentően ritka. És figyelemre méltó.

A férfi feje előrecsuklott, nyaka nagyon fehér és puffadt volt. Az egyik füle mögött is sötétlett vérfolt a szinte fehérre őszült hajában. Ha a szögek akkorák, amekkorára gondolok, akkor az ott

belőtt darab valahol az arcából kellett, hogy kibukkanjon. De nem. Legalábbis első ránézésre. Persze nem ártott volna alaposabban megnéznem az arcát. Ami a teste alapján fittnek és fiatalosnak tűnt – jó sok mozgást fektethetett bele, gyúrás, futás és még ki tudja, mennyi izzadás –, az ősz hajjal és a halálba merevedett arcvonásokkal jóval ötven fölé szaladt. Ezt a kibaszást! Az ember izzad, és liheg, és mindent elkövet, hogy a teste bírja az éveket, és akkor jön egy zizzent tag, és a falhoz szögezi. Szívás a köbön.

Miközben az arcán filóztam, kicsit túlságosan is előrehajoltam, elvesztettem az egyensúlyomat. Kénytelen voltam ujjheggyel a falnak támaszkodni. Persze Zerbrowski is ott volt, készen, hogy elkapjon, ha dőlök, arra azonban szerencsére nem volt szükség. Viszont éreztem az ujjam alatt a falra száradt vért. Most esett csak le, hogy nem vettem kesztyűt. Hogy az a...

– Hogy engedhettél ide kesztyű nélkül?

– Nem gondoltam, hogy a bizonyítékokat akarod tapizni – mormolta, és valami fertőtlenítő lötyit húzott elő a zsebéből. – Katie mindig rám tukmálja. Tessék.

A tenyerembe nyomott belőle egy keveset, amit gyorsan szét-dörzsöltem. Nem mintha rettegettem volna a fertőzésektől, egy ujjhegynyi beszáradt vértől nyilván nem lesz semmi bajom. De a megszokás nagy úr. És az ember nem szívesen cipel haza dolgokat egy gyilkossági helyszínről, ha nem muszáj. A zselés cucc könnyen eloszlott, mintha el is párologott volna, ami persze jó nagy baromság, de az érzés megvolt. Körülnéztem, mi van még.

A fehér falakat színes krétával rajzolt, ötágú csillagok mintázták, mindenféle méretben és színben, kék, piros, rózsaszín, zöld, a test két oldalán. Nincs az a kezdő gyilkos, aki ne krikoszkrakszolna fel alsó hangon is fél tucat ötágú csillagot, ha rituális gyilkosságnak akarja álcázni tettét. A mi gyilkosunk viszont nem elégedett meg a pentagramokkal, rúnákat is rótt közéjük. És azzal már csak

kevés zizzent van tisztában, hogy a varázslásnál viking rúnákat is be lehet vetni. Az egyetemen két félévnyi összehasonlító vallástant is hallgattam, az egyik kedvenc profommal, aki igazi vikingbuzi volt, így az átlagnál jóval műveltebb voltam rúnákból. És bár hol van már a tavalyi hó, a lényeget értettem. Ahhoz épp eleget, hogy tökéletesen összezavarodjam.

– Ennek az égvilágon semmi értelme.

– Hogy érted? – kérdezte Zerbrowski.

– Nem tegnap foglalkoztam utoljára rúnákkal – mutattam közben a mintákat a falon –, de a tankönyvekben mindig elég konsekvensen ragaszkodtak a sorrendhez. A rituálék során mindig van valami célja az embernek, amit már az elején kitűz magának, és akkor a célhoz szükséges rúnákat alkalmazza. Soha nem használjuk egyszerre az összeset, mármint egy rituálén belül, mert akkor ellentmondásokba keverednénk. Hogy használhatnánk egyszerre a káosz és a rend rúnáját mondjuk? Mi értelme lenne? Az egymásnak ellentmondó rúnák kioltják egymást. Még akkor sem lehet összekombinálni őket, ha mondjuk polaritás-varázslatot csinálsz, és egyszerre akarsz gyógyítani és ártani, rendet és káoszt teremteni, istenhez és istennőhöz folyamodni. Érted? Ráadásul vannak itt olyanok is, amiket amúgy sem használnék polaritás-varázslathoz, vagyis nem illenek bele az ellentét-sémába – megcsóváltam a fejem. – Meg valahogy olyan tankönyvize van.

Elhátráltam a faltól, és Zeb is velem hátrált, mert még mindig fogta a vállamat. A tetem bal oldalára mutattam.

– Nézd, ott kezdődik, a Fehuval, így halad keresztben, és ott, a túloldalon a Dagazzal fejeződik be. Ezt valaki másolta valahonnan, Zeb.

– Figyelj, tudom, hogy hülye kérdés, de nem érzel varázslatot? Koncentráltam.

– Úgy érted, valamilyen bűbájmaradványt?

- Aha. Nem érzel bűbájt a levegőben?
- Nem. Semmiféle varázserőt nem érzek a szobában.
- Mitől vagy benne ennyire biztos?
- Te is azzal kezdted. A maradványok. Mert mindenféle mágia vagy metafizikai természetű ténykedés után törvényszerűen marad valami kis utórezgés. Néha épp csak megbizsergeti a bőröd, mint amikor borsószik a hátad. Máskor erősebb, belépsz a szobába, és mintha pofán csapna egy gigantikus tenyér. Sőt, egyenesen láthatatlan falnak ütközöl. Ebben a szobában viszont az égvilágon semmi nincs. Mint egy temető. Kihalt és néma. Az érzelmi maradványokat pedig szerencsére nem érzékelem, ahhoz hál’ istennek nincs affinitásom. Ha itt valami rendes bűbájjal dolgoztak volna, azt érezném.
- De ha nem volt bűbáj, akkor minek vesződtek a szimbólumokkal?
- Ötöt és könnyebbet, Zeb. Első blikkre azt mondanám, hogy fejbe lőtték, aztán felszögelték, de úgy, hogy semmi ismert vallási vagy más misztikus szimbolizmust ne idézzen. Nekem legalábbis nem mond semmit ez a póz. Aztán felrajzolták a pentagramokat, meg kimásolták a könyvből a rúnákat. Pont.
- Milyen könyvből?
- Végtelen sok könyvet írtak már rúnákról, tankönyveket, okkult meg new age-es irományokat. Az ember becsattog egy tankönyvboltba vagy valami new age-es butikba, esetleg egy normál könyvesboltba, ahol meghozatja magának. Nem ügy.
- Ezek szerint nem rituális gyilkosság.
- Lehet, hogy a gyilkos szempontjából rituális, de mágia tekintetében semmiképp. Mert azt nem használták.
- Remek – fújta ki a levegőt Zeb. – Reynolds is dettóra ezt mondta Dolphnak.
- Tammy Reynolds nyomozó? A csoport egyetlen boszija?

Bólintott.

- Akkor mi az istennek kellettem ide?
- Dolph megerősítést akart.
- Nem bízik a csajban, mi? – csóváltam meg a fejemet, és hurrá meg hipp, már nem akart kikúszni a gyomrom a számon.
- Csak biztosra akar menni – vont vállat Zerbrowski.
- Egy nagy bűzös lószart, Zeb. Nem bízik benne, mert boszi, ennyire szimplán. De az isten szerelmére, keresztény boszorkány, az Ut Követője! Ennél tradicionálisabb okkult szakértőt nem is kereshetnél!
- Hé, ne velem balhézz! Nem azért rángattalak ki az ágyból, hogy Reynoldsot ellenőrizd.
- Te, és ha engem kérdez először, az én véleményemet is lecsekkoltatta volna Reynolds-dzal?
- Tőle kérdezd.
- Meg is teszem, nyugi.
- Figyelj, Anita – sápadt bele a lehetőségbe – eldurrant aggyal ne nagyon rohand le Dolphot. Durván rossz passzban van.
- Mert?
- Nem vagyok a lelki szemetese – vont a vállát Zeb.
- Csak ma van rossz passzban, vagy már hosszabb ideje?
- Pár napja már nincs a topon, de két gyilkosság egy éjszaka betette neki a kaput. Szerintem jó kifogás, hogy kummogjon.
- Pazar, de tényleg!

Dühömben az ablakhoz vágtattam, kezdtem vállalható állapotba kerülni.

A szoba egyik fala egy merő ablak volt, a hegyek és az erdők óriásposzterként feszültek be a kilátásba. Hihetetlen látvány volt, mintha tényleg a vadon kellős közepén állna magányosan a pecó.

- Nem semmi kilátás, mi? – dörmögte Zerbrowski, ahogy csatlakozott hozzám az ablaknál.

– Bárki volt is, alaposan kifigyelte a helyet – lendítettem körbe a karomat. – Az egy dolog, hogy gyorsan lepuffantja, de felszögelni a falra, és körberajzolni mindenféle jelekkel. Ahhoz idő kell. Biztosnak kellett benne lennie, hogy egy szomszéd se nézi végig a fürdőszobája ablakából a műsort.

– Egy huzatos agyútól kicsit túlságosan is jól szervezett meló.

– De ha mégsem zizzent az illető? Csak meg akar vezetni...

– Hogy érted?

– Ne mondd, hogy neked meg Dolphnak még nem jutott eszedekbe!

– Mi?

– Hogy esetleg valami drága, közeli rokon volt, aki az öreg halálával ezt mind megörökli – pillantottam körbe a kolosszális nappaliban. Nekem az egész alsó szint nincs ekkora otthon. – Először nem sok erőm volt körülnézni, de ha a ház többi része is ilyen figyelemreméltó, akkor van mit örökölni. Nagy zsuga.

– És a medencét még nem is láttad.

– Medence?

– A házban. Plusz jacuzzi. Vagy tizenketten kényelmesen elheverészhetnek benne.

– Mondom, nagy zsuga – sóhajtottam. – Kövesd a pénzt, nézd meg, ki nyer az ügyön. A rituálé meg a rúnák csak álca, ami a gyilkos vagy gyilkosok reménye szerint majd megvezet bennünket.

– Oké, tényleg ugyanezt mondta Dolph is, mikor Reynolds közölte, hogy mágiának nincs köze az ügyhöz – ismerte be Zeb. Elmerült a táj csodálatában, kezeit a háta mögött összekulcsolta, és a sarkain hintázott. Mint valami műértő.

– Nem fogok csak azért átkocsikázni a másik helyszínre, hogy szakvéleményezzem Reynoldst. Ugye megérted. Ha csak ezért kellene odamennem, már el is húztam haza. Nem mondom, hogy

kedvelem Tammyt, de ért ahhoz, amit csinál.

– Azért nem kedveled, mert Larry Kirklanddel jár.

– Azon tényleg kibuktam, de csak mert Tammy az első komoly csaja. És bocs, de félttem Larryt.

– Vicces, hogy én egyáltalán nem félttem Tammyt.

– De te amúgy is fura pók vagy, Zerbrowski.

– Nem azért. Hanem mert látom, ahogy egymásra néznek. Meg hogy mindkettő homlokára nagy betűkkel felvésték, hogy ez az IGAZI.

– Lehet – sóhajtottam.

– Csak azért nem vetted észre, mert nem akartad.

– Vagy mert ki se látszom a melőből. Nincs időm nézelődni.

Erre Zeb csak kussolt, mint süni a fűben.

– Még nem feleltél a kérdésemre – néztem rá. – Azért kell átdzsanáznom, hogy lássuk, Tammy nem téved-e?

– Nem t’om – hintázott tovább a sarkain. – Részben, talán.

– Akkor én hazamentem.

– Ne csináld, Anita – fogta meg a karomat. – Menj át oda is, ne dühítsd tovább Dolphot.

– Nem az én problémám. Ha Dolph dühöngeni akar, az az ő privát nyavalyája.

– Oké, vettem. Viszont a kollégák, akik itt is, ott is jártak, mind azt mondják, hogy az sokkal keményebb dió. Sokkal inkább a te utcád, mint Reynoldsé.

– Milyen értelemben?

– Brutális, de véresen. És Dolph igazándiból nem is arra kíváncsi, hogy van-e benne mágia, hanem hogy emberi lény csinálta-e.

– Most jól seggbe rúgna, hogy így kifecseged a drága részleteit, pedig még nem is láttam a helyszínt. Tudod, mennyire utálja.

– Félttem, hogy ha nem mondok semmit, lelécelsz.

– Mit fáj neked, ha mi Dolphfal egymásnak ugrunk?

– Itt gyilkosságokról van szó, nem arról, hogy melyikötök a nagyobb kakas, Anita. Gőzöm sincs, mi a bánat eszi Dolphot, a lényeg, hogy valamelyikötöknek végre felnőtt módjára kellene viselkednie. – Elmosolyodott. – Tudom, szar ügy, hogy pont te vagy az a valaki, de így jártál. Te vagy az a valaki.

– Igazi kis köcsög vagy te, Zerbrowski – paskoltam meg a vállát nagy fejcsóválások közepette.

– Nagy boldogság, amikor így értékelik az ember erőfeszítéseit.

Kezdett elpárologni a dühöm, és vitte magával a ki tudja, honnan felszívott energiámat. A vállának támasztottam a fejem.

– Vigyél ki innen, mielőtt komolyabban rosszul leszek. És megyek a másik gyilkossághoz, ne izgulj.

– Az én kis szövetségi rendőrbíró – karolta át a vállamat.

– Ne tetézd, Zerbrowski, ne tetézd! – néztem fel rá.

– Nem tehetek róla, bocs.

– Igaz, tényleg nem tehetsz róla – sóhajtottam. – Gyere csak a penge kis mocsokságaiddal, közben kísérj vissza Jasonhoz.

– Tényleg, hogy tettél szert sztriptízes vérfarkas sofőrre?

– Úgy, hogy kibaszott nagy mázlista vagyok, úgy.

19.

A másik helyszínünk Chesterfieldben várt ránk, ami a Wildwood felfutása előtti időkben élte fénykorát, és vonzotta a vastagodó pénztárcájúakat. Ez a környék viszont határozottan kicsit sem hasonlított az előzőre, itt nem baszomnagy házak épültek még baszomnagyobb telkekre a semmi, helyesebben az őserdő közepén. Itt a józan amerikai középosztály vert tanyát, az ő saját, józan amerikai építészeivel, és nagyobbacska zsebkendőkre húzott fel többé-kevésbé egyforma pecókat. Annyi extravagancia szorult azért beléjük, hogy ne a klasszikus amerikai egyentelepfilinget produkálják. Némelyik egy-, másik kétszintesre sikeredett, ezen díszkőborítás ékeskedett, amazon fa. De hogy azért az építések se veszítsék el e talajt a lábuk alól, a garázsok tökéletesen egy kaptafára mentek. Mégis csak ez lenne a dicső amerikai nemzet gerince, vagy nem? Az udvarokon a fák még nem nőhettek nagyra, ebből sacc per kábé tíz évesnek ítélttem a helyet. A fának idő kell, azok, a házakkal ellentétben nem nőnek ki gombamód a földből.

– Csesszék meg – szaladt ki a számon, mert a híradóskocsi antennáját hamarabb kiszúrtam, mint a rendőrautókat.

– Mi van? – nézett Jason meglepetten.

– Itt a sajtó.

– Honnan veszed?

– Még sose láttál pókos kocsit, azt ott, a híradós antennával?

– Asszem, nem.

– Burokban élsz.

A zsaruk lezárták az utcát, gondolom, a hírkukacok miatt. Majd ha valakinek lesz egy perce, hozatnak rendes bakokat is, úgy sokkal hivatalosabb az útzár, egyelőre még csak egy járőrverde állt

meg keresztben a torkolatban, és két szemközti postaláda közé feszítettek ki sárga tilos-a-bemenet szalagot. Egyetlen egyenruhás védte a terepet, lustán tehénkedett a motorháztetőn.

A két helyi csatorna híradásain kívül sima firkászok sasszéztak mindenfelé, azokat egyből megismerni a fényképezőikről, meg hogy nincs mikrójuk.

Viszont legalább a képedbe tolják a diktafonjukat, ahogy levegőt veszel. Miattuk fél háztömbnyit kellett gyalognunk.

– Hogy értesültek ilyen hamar? – kérdezte Jason, amikor leállította a motort.

– Riasztotta őket egy szomszéd. Vagy valamelyik itt járt a környéken. Ha már az őrsre befutott a hívás, és kiadják az uerhákra, a sajtó fél percen belül kiszáll.

– Akkor a másik helyen hogy nem voltak?

– Hát, egyrészt az egy sokkal kiesőbb helyszín, pláne, hogy időben le kell nyomni az anyagot. Vagy itt valami helyi tótumfaktumot nyúztak meg, vagy egyszerűbben jobb anyag.

– Jobb anyag?

– Nagyobbat durran – vontam vállat, bár közben azért átfutott az agyamon, hogy nehéz egy falra szögelt ipsénél nagyobbat durranó szenzációt elképzelni, de persze az ilyen jellegű infót senki sem köti a sajtó hosszú orrára, már ha van választásunk. Mindenesetre kikapcsoltam az övemet, és nekilendültem.

– Nem kis verekedés lesz, mire átjutunk rajtuk. Újabban nagy szenzáció volnék magam is.

– A Város Urának szíve hölgye – somolygott Jason.

– Gyanús, hogy mások nem fogalmaznának ilyen szalonképesen, de a lényeg a lényeg. Bár ha jól sejtem, ma jobban izgatja őket a gyilkosság, mint Jean-Claude.

– Kicsit jobban vagy, igaz?

– Igen, de hogy mitől? Rejtély.

– Talán kezd felszívódni a szervezetedben, ami a rosszullétet okozta.

– Talán – bólintottam.

– És innen a kocsiból nézzük, vagy ki is szállunk?

– Máris, máris – sóhajtottam.

Jason kiszállt, és még mielőtt leért volna a cipellőm a porba, már meg is kerülte a kocsit, és nyújtotta a karját. Kivételesen nem utasítottam el. Tényleg nem éreztem már magam olyan posványul, de még nem lehettem biztos. És ciki lenne összecsuklani, miután ellöktem a segítő kezét. Ma valahogy nem utaztam nagyon az öntudatra. Első a talpon maradás. Kart karba öltve indultunk a ház felé. Szép kis tömeg sereglett össze, és nem mikrofonosokból.

A másik háznak közelében sem volt szomszéd, ott eb sem sejtette, hogy a fél zsarutábor ott kempingezik. Ez viszont egy kvázi lakótelep volt, mindenki kint csüngött az ajtajában, aki még nem jött közelebb.

A jelvényem még mindig a nyakamban fityegett, és hirtelen eszembe jutott a pisztolyom. Jason útban lesz, gondoltam, és megnyugodtam, hogy tényleg jobban vagyok. Ha már a pisztolyom miatt aggodalmaskodom, nem lehet olyan nagy a gáz. Az még rosszabb lett volna, ha a jobb karomat blokkolja, mert így legalább löni tudok, ha kibányászom a takarásából a stukkert. Hogy utáltam, amikor még ez sem izgatott! Nincs nagyobb szívás, mint folyamatosan szédelő fejjel csak a feltörekvő hányásra koncentrálni.

Nyilván Jason jelenléte vezette meg a sajtót, mert már szinte a sárga szalagig elverekedtük magunkat, amikor az egyik buzgó mócsing kiszúrt.

– Ms. Blake, elmondaná kérem, mi köze az ügghöz? Netalántán vámpír végzett az áldozattal? – csapta az államnak a magnóját.

Fordulnál fel! Ha most jövök a nókommenttel, a szalagcímben

már elkezdődik a találgatás, hogy feltehetőleg vérszívó a tettes.

– Minden természetfeletti bűnesethez kihívnak, Mr. Miller, nem csak azokhoz, ahol vámpír a hunyó.

Örült, mint majom a farkának, hogy emlékszem a nevére. Fura, de a legtöbben ilyenkor révületbe esnek a gyönyörűségtől.

– Ezek szerint nem vámpír a tettes.

Bassza meg!

– Még nem is láttam a helyszínt, Mr. Miller. Én sem tudok többet magánál.

Összezárult körülöttem a sajtógyűrű. Még egy vállról indítható kamera is célba vett, benne leszek a déli hírekben, ha semmi izgi-sebbet nem hoz a délelőtt. Záporoztak rám a kérdések: „Vámpír követte el?” „Milyen szörnyeteg volt, Ms. Blake?” „Lesznek még áldozatok, mit gondolsz?” „Ez itt az új barátja, Anita? Jean-Claude-dal vége?”

Ez utóbbi kettőt egy újságíró szegelte nekem, és ha nem fogom satuként Jason karját, elragad tőle az írott sajtó lendülete. Tessék, valamelyik házban még frissen gőzölög egy hulla, de Jean-Claude intim élete még annál is vonzóbb. Ennyire van ráizgulva a helyi közhangulat. Ahogy az első szemfüles horgász bedobta a csalit, a többi is rám mozdult, és már inkább a magánéletéről kérdeztek, én meg csak álltam, mint buta hal a pocsolyában, hogy hogy jön egy gyilkossághoz ez az egész. Hogy lehet az én személyem egy ilyen tragédiához képest érdekes? Fel nem foghattam.

Ha azt mondom, hogy Jason csak egy barát, nyilvánvalóan olajat öntök a már amúgy is izzó parázsra. Ha azt mondom, a testőröm, holnaptól még a reklámújságok is azzal lesznek teli, hogy már csak testőrrel merek kimozdulni. Végül kísérletet sem tettem a jó válaszra, felmutattam a jelvényemet, hogy a posztos is láthassa. Fel is emelte rögtön a szalagot, és mi beiskoltunk, ő meg

igyekezett feltartóztatni az áradatot. Csak az ég tudja, mit hoznak ki abból a soványka pár mondatból, amit kaptak, talán azt, hogy a vámpírhóhér szerint újra szedik az áldozataikat a vámpírok, talán azt, hogy a vámpírvadász határozottan állítja, hogy nem vámpírkéz van a gyilkosságban. Mondom, bármi lehet. Nem nézek, és nem olvasok semmi olyan szennyet, amiben én is benne vagyok. Részben hányok magamtól a képernyőn, nem vagyok fotogén, attól meg kifejezetten sugárban, ahogy a szavaimat eltorzítják. Mi nek idegesítsem magam? Különben sem adhatok ki információt a még lezáratlan nyomozásokról, ahogy más sem, a média csak főjön a szutykos levében. Ha meg szívesebben csemegéznek a szerelmi életemben, csak tessék, úgyse hallom meg. Azért megrázott az incidens, már nem éreztem magam olyan fényesen, mint amikor kiszálltam a kocsiból. Jó, nem zuhantam vissza teljesen, de a lábaim reszkettek rendesen. Háromszoros hurrá a sajtószabadságnak.

Itt kevesebb fakabát lebzselt, és ismertek is, nem szőrözött senki, hogy mi dolgom errefelé, meg pláne Jasonnek. Ezek végre bíztak bennem. Az egyenruhás az ajtóban határozottan falfehéren sápadozott, sötét szemei is fehéren villantak.

– Storr hadnagy már várja, Ms. Blake.

Nem javítottam ki rendőrbíróra, az totál Szökevényes lett volna.

Az egyenruhás szélesre tárta előttünk az ajtót, rajta volt kesztyű. Rajtam, mint már kiderült, nem. Otthon hagytam a helyszínelős batyumat, mert a zombikeltéshez újabban ki kellett csípnem magam. Bert szerint a buggyos overál nem épp tuti a fizetős ügyfelek előtt. És még csak nem is hiteles. Amikor hozzátette, hogy a tisztítószámlát nyugodtan csapjam a többi költség számlához, nem hegyesedtem tovább.

– Ne nyúlj semmihez, amíg nem szerzek gumikesztyűket –

szóltam rá Jasonre.

– Gumikesztyűket?

– Amilyet a sebészek is hordanak. Hogy ha valami váratlan ujjlenyomatra bukkannak, eléggé idegesek lesznek, ha a végén kiderül, hogy csak a tiéd vagy az enyém, nem a szenzációs gyilkosé.

Keskeny előszobában álltunk, ahonnan egy lépcső vitt fel az emeletre, balra ajtó a nappaliba, jobbra valami ebédlőfélébe. Azon túl meg mintha konyhapult és mosogató acélszillogását láttam volna. Színeket nem láttam, a napszemüveg még mindig rajtam volt, és nehezen tudtam dűlőre jutni, hogy kockáztassak-e. Visszatér a gyomorforgás, ha szembesülök a világ valódi árnyalataival? Mindegy, kockázat nélkül nincs nyereség: lassan lejjebb csúsztat-tam, és láss csodát, állapotom nem romlott. Gondolom, direkt napfényben azért nem fog ártani a sötétítés, de ezt be lehet vállalni. A kísérletezgetés közepébe Merlioni nyomozó ballagott bele.

– Nahát, Blake, már azt hittem, tele lett a bugyid.

Erkölcstelen, hogy egyesek ilyen magasra nőjenek, mint Merlioni. Haja erősen ősült, és bár tengerészesen letolatta, még így is fürtökbe próbált göndörödni. Hosszú ujjú, fehér ingének a nyakát kigombolta, a nyakkendő csomója szomorúan csáléra állt, mintha egy figyelmetlen pillanatban gyors mozdulatokkal kilazították volna. Merlioni gyűlölte a nyakkendőt, de ennyire még soha nem alázta le a műfajt.

– Húzás?

– Miből gondolod?

– Szétrángattad a nyakkendődöt, mint aki nem kap levegőt. Plusz elmaradt a kiscsaj meg a kiscsibém.

– Korán van még, kiscsibém – villantotta széles mosolyra a fogsorát.

– Nincs véletlen kölcsönbe gumikesztyűd? Mára nem terveztem helyszínelést.

– Ki ez egyáltalán? – fordult Jason felé, mintha csak most venne észre. Pedig az első pillanatban kiszúrta, a zsaruk minden apró részletet kiszúrnak egy ilyen helyszínelésen. Ingerre vannak hegyezve.

– A sofőröm.

– Hú, és most megmutatod a nagyvilágot a sofőrnek? – vonta fel a szemöldökét.

– Határozottan közöltem Dophfal, hogy padlón vagyok. Ilyen állapotban nem lehet vezetni – adtam én is a komolyat. – És a sok firkással nem mertem kinn hagyni, halálba szekálnák, hogy mit tud az ügyről. Aztán kisütnék, hogy nyilván sáros, ezzel a fizimiskával.

Merlioni besétált a nappaliba, és félrehúzta a panorámaablak függönyét. Szinkronban csóváltuk a fejünket.

– Ma nagyon jönnek a vérszagra – jegyezte meg.

– Hogy kerülnek egyáltalán ide? Úgy értem, ilyen gyorsan.

– Gondolom, valami szomszéd – vonta meg a vállát. – Mindenki görcsöl, hogy benne legyen a kibaszott tévében – mondta borúsan, majd visszafordult. – Neve is van a sofőrödnek?

– Jason Schuyler.

– Dolph nem szólt róla. Még sose hallottam – ingatta a fejét.

– Maga is új nekem – somolygott Jason.

– Az a helyzet, Merlioni, hogy nem tudom a keresztneved. Most hogy mutassalak be?

– Rob. Rob Merlioni – villantotta ki megint a gyöngyfehér fogait. – Meg nem mondtam volna. Nincs Rob-fejed.

– A drága jó édesanyám is ezt mondja. Sír is eleget. Jaj, kisfiam, hát olyan szép neved van, miért nem használod! Nem minden sarkon futsz össze egy másik Robertóval.

– Szóval Roberto. A mamádnak igaza van. Tényleg sokkal jobb. Roberto Merlioni – mutattam be hivatalosan is Jasonnek.

Még sose udvariaskodtam ennyit helyszínelésen. Meriloni pedig egyértelműen húzta az időt. Nem akaródzott neki visszamenni.

– A konyhapulton van egy doboz gumikesztyű, szolgáljátok ki magatokat. Én kimegyek szívni egyet.

– Nem is tudtam, hogy bagózol.

– Most szokom rá – és ha üldözött tekintetéből nem értettem volna meg, folytatta. – Láttam már gázosabbat, Blake, sőt, hát együtt is milyen eseteink voltak már. De ma valahogy nyüzött vagyok, nem bírom. Talán öregszem.

– Te, Merlioni? Soha.

Hálásan elmosolyodott, de nem szívből jött.

– Pár perc, és jövök. – Aztán a mosoly kivirult kicsit. – Nehogy beköpj Dolphnak, én nem is láttam a sofőröd.

– Hallgatok, mint a sír.

Kiment, és becsukta maga mögött az ajtót. A ház néma volt, csak a légkondi tompa zúgása hallatszott. Túl nagy volt a csend és nyugalom egy helyszíneléshez képest. Nagy nyüzsinek kellene lenni, fontoskodva járkáló embereknek kellene minden szögletben felbukkanni. Ehhez képest az előszoba félhomályában beszippanzott minket a csend kútja, kis híján belesüketültem a sűrű némaságba. Pár pillanat után a saját szívem dobogása töltötte meg a füleimet, az agyamat, ez volt a legélesebb zaj az egész házban.

Hirtelen felállt a hátamon a szőr, és Jasonre néztem. Ártatlanul álldogált mögöttem babakék pólójában, arca rezzenetlen, de a szemeit a foncsorozás miatt esélyem sem volt látni. Túlvilági energiája viszont szinte megperzselte a bőrömet. A látszat enyhén szólva csalt: végtelenül kedélyesnek és ártalmatlannak tűnt, csak ha tudta, akkor érezte az ember, miféle szörnyeteg lakik a szösze lobonc és a helyes pofi mögött. Csak akkor tudta, hogy már se nem kedélyes, se nem ártalmatlan.

– Mi ütött beléd? – suttoztam.

– Nem érzed? – súgta visszarekedten.

– Mit?

– A vért. Meg a húst.

Hogy az a!

– Nem érzem – mondtam, de az energiái már előcsalogatták a mélyben alvó szörnyetegemet, nagyot nyújtózott, mint egy nagy-macska, és körbeszimatolt. Már az én orrom is dugig volt a vér, és tényleg, a hús szagával. Normális esetben a vérnek fémesen édes-kés szaga van, mint a megázott, régi rézerméknek, de bizonyos mennyiség után átalakul a szag jellege, és mészárszéken érzi magát az ember, vagy inkább hentesnél, ahol bedagasztják a véres húst a fasírtnak. És ez semmi jót nem jelent. Ocsmány módon el kell ahhoz intézni egy emberi lényt, hogy friss fasírtszagot árasztson. Hátracsaptam a fejemet, és beleszimatoltam a levegőbe, falatnyit szívtam az orromba, megforgattam a szagot a számban, megízleltem. A lábam már a lépcsőn volt, amikor észbekaptam.

– Odafele van – suttoztam.

– Tudom – lihegte Jason, és a halk hörgés a hangjában elárulta. A naiv és tájékozatlan műkedvelő nyilván szokatlan basszust gyanított volna, de én tudtam, ki morog ki a torkából.

– Mi ez az egész? – kérdeztem. Gondolom, azért suttoztam, hogy mások még csak véletlen se hallhassák ezt a gyilkossági helyszíneléshez cseppet sem illő párbeszédet. Jason is suttozott, talán ugyanazért, talán nem. Nem akartam tudni, miért. Ha esetleg a szörny hívó szavát próbálta épp legyűzni magában, jobb, ha nem tudom. Dörzsölgetni kezdtem a karjaimat, utáltam a libabőrt.

– Gyere, keressük meg a kesztyűt.

Rámnézett, és foncsor ide vagy oda, egyből levettem, hogy kétségbeesetten igyekszik összeszedni a gondolatait. Mit mondtam? Hol vagyunk?

– Nehogy nekem beborulj, Jason. Nem teheted ezt velem. Most

nem.

Mély levegőt vett, mintha a tüdeje még a gyomrába, a hasába, sőt a lábfejebe is préselne belőle, aztán kifújta. Láttam, ahogy kiürül. Háta begörbedt, vállai előre estek, aztán hirtelen megrázkódott, mintha le akarna rázni magáról valamit.

– Minden okés.

– Száz?

– Ha neked igen, nekem is.

– Gondolod, megint enyém a szívóág? – komorodtam el.

– Nekem nem kell bemennem abba a szobába. Neked igen.

– Hogy én hogy rühellem már ezt a mókát – sóhajtottam.

– Miféle mókát?

– Mindenfélét. Ezt. Az egészet itt.

– Blake rendőrbíró, szedje össze magát – mosolygott rám. –

Lássuk azokat a kesztyűket.

A fejemet csóválva vágtam át a nappalín meg az étkezőn, és be a konyhába. A kesztyűsdoboz ott figyelt a pulton, mellette a földön nagy, majdnem teli szemeteszsák. Nem lehettek kevesen, ha már ennyi szemetet összehordtak. De akkor hol az a csomó ember? És hol van Dolph?

Épp Jasont igyekeztem beletornázní a gumikesztyűbe, amikor Dolph megjelent. Gumikesztyűt felhúzni művészet, amihez tehetség kell. Jó, a gyakorlat is megteszi, mindenesetre Jasonnak egyik sem volt, ráfért a segítség. Amikor az ember életében először találkozik ezzel a többujjas kotonbugyival, úgy érzi magát, mint az egyszeri kameruni Izlandon – csak néz ki a lyukon. Jason is hasonló ábrázattal kereste az ujjait a lyukakhoz. De az egyikből mindig több volt.

Dolph is a minielőszoba felől érkezett, de az ajtónyílás láthatóan összement körülötte. Optikailag. Mi Jasonnel egymás mellett simán besasszéztunk, Dolph kitöltötte minden apró szögletét. Mintha szögletes pulóvert húzott volna magára. Ami nem is csoda, mert té főnököm profi pankrátorra hajaz, a modora mondjuk kicsit rosszabb: a beépített szekrény elbújhat mellette, ráadásul egy-kilencven-sok magas. Én már megszoktam a fokozott törpefilinget, de Jason úgy reagált, mint bárki más: felnézett, és fel és fel és még mindig fel. Amúgy tűrhetően viselkedett, ami Jason esetében önmagában természetfeletti jelenség, talán a sokknak volt betudható.

– Ez mit keres itt? – szegezte nekünk a kérdést pankrátorunk.

– Emlékszel, a telefonban megtárgyaltuk, hogy ha annyira odavagyok, és egyedül nem megy a vezetés, hozhatok civil sofőrt. Ő a civil sofőr.

– Normális emberi barátaid már nincsenek is? – kérdezte, és megrázta frissen vágott fekete frizuját.

– Akad egy-kettő – préseltem ki a fogaim közt, amikor tízhez értem. Az is jól jött, hogy lefoglalt Jason kesztyűje. – De mind zsaru. És a zsaruknak nemgyerebe fuvarost játszani.

– Ne küzdj azzal a kesztyűvel, Anita. Úgysem maradhat itt.
– Két vagy három saroknyira raktuk le a kocsit, a kordon meg a tömeg miatt, és nem kockáztattam meg egyedül az utat. Nem akartam végignyalni a betont. És nem fog kimenni a sok újságíró közé.

– Ó, de még mennyire, hogy ki fog!

Időközben Jason minden egyes ujja betalált a megfelelő lyukba, most próbálgatta a sebészdizájnt.

– Hogy lehet egyszerre nedves és poros belül? – kérdezte.

– Nem t’om, de mindig olyan.

– Nem maradhat itt, Anita, hallottad?

– Ha kiül az ajtó elé, valaki nyilván lekapja. És kell az nekünk, hogy valamelyik okos leközlje a főcím alatt, hogy vérfarkasok garázdálkodnak a kertvárosban?

Secperc alatt felkaptam én is egy kesztyűt, Jason szeme elkerekedett.

– Állat! Ahogy te csinálod olyan, mintha nem öt perces küzdelem lenne!

– Anita! – csapott le ránk a szinte állati üvöltés.

Mindketten ránéztünk.

– Nem kell üvölteni, Dolph, itt állok melletted. Prímán hallak.

– Akkor mit keres még mindig itt?!

– A kocsihoz nem mehet vissza, az ajtó elé nem ülhet ki. Kénytelen itt maradni, amíg megszakértem a balhét.

– Nem akarom látni! – szorította ökölbe csecsemőfejnyi kezeit.

– És kibaszottul nem érdekel, hova megy, csak menjen.

Most nem merülhettem bele a sehova sem vezető, agresszív vitába. Pocsék kedve volt, pocsékra sikerült ez a helyzet, és a legpocsékabb az volt, hogy Dolph amúgy sem imádja a szörnyetegeket. Pocsék konstelláció. Merlioni érkezett, végszóra. Levette a feszültséget, gondosan az ebédlőben maradt.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezte.

– Takarítsd el innen – mutatott Dolph Jasonre. Merlioni rám sandított. – És ne rá nézz, baszd meg, hanem rám, baszd meg!

Merlioni megkerülte Dolphot, ami kisebb túrával is felért, kesztyűs kezével megérintette Jason karját, de elkaptam a kezét.

– Udvar nincs? – kérdeztem, Merlioni pedig gyorsan hátrébb pucolt, el a tűzvonalból.

– Minek? – kérdezte Dolph fenyegető mormogással. Már nem ordított, a hangja bő oktávval lejjebb szállt, de nem a szörnyeteg morgása volt ez, csak a végletekig felhergelt emberé.

– Kísérje oda Merlioni, és akkor nincs a házban. De az utcára se kell kimennie.

– Leszarom az udvart! Takarodjon, el a házból, kifelé!

Fél szemem mögött kaparászni kezdett a fájdalom, egyelőre csak lassan, óvatosan, de nagy kataklizmák ígéretét hordozta.

– Az a helyzet, hogy épp elég szarul vagyok, nem kell még plusz szar a pofámba.

– Miféle szar?

– A te szarod, hogy ugrasz mindenkire, aki nem habos-ropogós emberi lény – nyögtem halkán, dühöngeni nem volt erőm, meg kedvem sem.

– Kifelé!

– Hogy mondtad? – néztem fel rá.

– Takarodj a kis vérpincsiddel, húzzál haza, vagy ahova akarsz!

– Köcsög állat!

Felnőtt rendőrök évekig nyomják az analízis díványát attól a pillantástól, amit most kaptam. De magasból tojtam rá, fáradt és beteg voltam én ehhez a cirkuszhoz.

– Mondtam a telefonban, hogy nem vagyok jól. Hogy sőt. Erre azt mondtad, csak jöjjenek, ha vezetni nem tudok, hozzak sofőrt, az se gond, ha civil. Az lemaradt a listáról, hogy ember is legyen.

Iderángatsz a betegágyamból, alig állok a lábamon, de jövök, és most elküldenél, mielőtt megnézem a helyszínt?!

– Ahogy mondod.

– Hát nem. Én meg azt mondom, hogy nem megyek.

– Ez az én gyilkosságom, Anita, én mondom meg, ki megy, és ki marad.

Na, lassan, nagy nehéz döndüléssel kezdett bennem végre eldőlni a borjú. Ezt a hangnemet még egy baráttól sem.

– Nem a te kedvedért vagyok itt, Dolph – léptem be Jason elé, Dolph orra alá. – Szövetségi státuszban vagyok, jogomban áll belépni bármilyen gyilkossági helyszínre, aminek köze lehet természetfeletti erőkhöz.

– Megtagadod a parancsot? – kérdezte vészesen csendesen. Ez a jeges stílus már tényleg rám kellett volna, hogy hozza a frászt, de soha nem féltem Dolph-tól. És nem is fogok.

– Amennyiben a parancs veszélyezteti a nyomozás menetét és eredményét, igen, megtagadom.

– Soha többet ne merd megkérdőjelezni a szakértelmemet, Anita. Soha többet – lépett egyet felém, hogy a jelenlétével nyomjon agyon. Ez nem nagy kunszt, a legtöbben általában agyonnyomnak a jelenlétükkel.

– Amikor a szakértelem szól belőled, nem is szoktam. És nem is fogom.

– Kíváncsi vagy, miért nem akarom itt látni? Kíváncsi vagy? – kérdezte az ökleit ropogtatva.

– Ja, mondhatjuk.

Megragadta a karomat, és még mielőtt eljutott volna az agyamig, kirángatott a konyhából, át az étkezőn. Fél pillantást vettem hátra Jasonre, és megráztam a fejem. Ennyire futotta. Meg még elkaptam Merlioni értetlen pillantását. Már a lépcsőn jártunk, mire kezdtem felfogni, mi történik. Dolph szerintem még soha nem ért

hozzám, egy ujjal sem. A lépcsőn orra buktam, de nem hagyta, hogy összekaparjam a lábaimat, a karomnál fogva húzott fel maga után a lépcsőn. Lent mögöttünk kinyílt az ajtó.

– Hadnagy!

Hallottam, és halványan rémlett is, hogy ismerős, de agytornáznai nem volt időm: minden kapacitásomat lekötötte, hogy a térdeimet védjem valahogy, lehetőleg ne dörzsölje szét a lépcsőkárpit.

A magas sarkak sem könnyítették meg a dolgom, a fejemben meg kirobbant a fejfájás, mintha atombombát hajítottak volna le a neuronok. Színes karikákban remegett körülöttem minden, a lépcső és az egész világ.

– Cseszd meg, Dolph. Dolph! – találtam végre rá a hangomra.

Feltépte az egyik ajtót odafenn, és talpra rántott. A színes karikák elfeketedtek, minden elfeketedett, csak azért nem csuklottam össze, mert két kézzel markolta a vállaimat. Aztán lassan, apránként kitisztult a kép, mintha a kockák egyenként megtalálnák a helyüket. A túlsó, lila fal előtt egy ágy állt, rajta fehér párnák, azon egy nő feje és vállai. Szurreálisan valószínűtlennek hatott, mintha valaki odatett volna egy próbababafejet. Ahol a kulcsfontoknak kellett volna lenni, majd a melleknek, a test megszűnt testnek lenni, csak valami torz roncs maradt, vagy még annyi sem. Mintha valami sötét, vérszerű masszába áztatták volna az ágyat. De fekete vérbe. Talán a fényviszonyok miatt, talán, mert nem csak vér volt. Aztán kupán vágott a szag, a nyers, intenzív fasírtszag. Az ágy, az ágynemű mind csontig ázott a vöröses-feketés trutyival. Csontig. A tekintetem visszavándorolt a nő fejére, nem akartam, de nem tudtam nem odanézni. Az ép fej, ennyi maradt belőle. Egy felnőtt nőtől. Mintha fejét lerakta volna a párnára, és a teste szétrobbant volna a szobába. Bele a térbe és az ágyba.

A sikoly ott rezgett a torkomban, a hangszálaimon, de nem en-

gedhettem ki. Nem szabad, ennél erősebb vagyok, ennél profibb. Visszanyeltem, nagy nehezen, akkor meg a gyomrom gondolta jó ötletnek, hogy most akkor tényleg kirakja a tartalmát ide a padlóra. Azt is visszanyeltem, és gondolkodni próbáltam.

– Na, hogy tetszik? – robbant Dolph hangja a fülembe. A válnál fogva előrébb tuszkolt, be a szobába, közel, túlságosan is közel. Térdem hozzáért a szutyakos ágyhoz. A vér hideg volt, és ez elég is volt, hogy a szörnyetegem visszagömbölyödjön a mélybe. A hideg vér a kutyának sem kell. – Csak mert valamelyik cimborád műve.

– Dolph, fejezd ezt be – próbálkoztam, de mintha egy idegen nő beszélt volna ki a torkomon.

– Hadnagy – hallottam most meg az ajtóból.

Dolph velem együtt fordult a hang felé, és végre beazonosítottam a hang gazdáját: Clive Perry nyomozót. Perry karcsú afro-amerikai, konzervatívan gondos öltözkében. És nem melleleg a leghalkszavúbb ember, sőt rendőr, akivel valaha összehozott az élet.

– Mi az, Perry?

Perry mély levegőt vett, a válla, az egész mellkasa is mozdult bele.

– Szerintem Ms. Blake eleget látott.

– Még nem, még semmiképpen sem – hörögte Dolph, és viszapenderített az ágy felé. Közelebb tolt az ágytámlához, ami ugyanolyan lila volt, mint a fal. Talán azért sem vettem észre eddig. Vagy csak elég volt a többi inger. Odanyomta a fejemet, centikre a fától. Friss karomnyom szaggatta fel a festéket és a fát.

– Szerinted ez minek a műve, Anita? – megint rántott rajtam egyet, hogy az arcába nézhessek, felkarjaim zsibbadni kezdtek marka szorításában.

– Engedj el, Dolph. – Egy fokkal jobban sikerült, de még min-

dig nem az igazi. Ha bárki más így rángatott volna, nem bénulok le ennyire. Visszarángatom. Vagy összeszarom magam nyakig. Vagy eldurran az agyam. De most hallgatott a szervezetem.

– Szóval minek a műve? – ismételte a kérdést, és megrázott, hogy csörgött bele az agyam.

– Storr hadnagy, ismétlem, engedje el Ms. Blake-et – lépett mellénk Perry nyomozó.

– Tudja, nagyon is jól tudja, mert minden kibaszott szörnyeteger ismer ebben a tetű városban – fordult felé Dolph, és csak azért nem kapta el az ő gallérját is, mert már mindkét keze tele volt.

– Engedje el, hadnagy úr, kérem.

Lehunytam a szemem, így nem szédültem annyira. Keze tartásából éreztem, hol áll, felemeltem a jobb sarkam, kvázi tűsarok, és belevágtam a lábfejébe. Összerándult a fájdalomtól, és gyengült a fogás. Lezongoráztam a jól begyakorolt mozdulatokat: két könyék fel, szétránt, alkart letol, kart kiránt a fogásból. Felnéztem, jobb kezemmel lendületet vettem, és bummm, ütöttem a hasába. Ha nem lett volna olyan magas, gyomorszájra mentem volna, de túl közel álltam ahhoz, hogy ebből a szögből elkapjam. Ütöttem, amit értem.

Felhördült, és fájdalmasan összegörnyedt, kezét a hasára szorította. Hátrébb léptem, és egy pillanatig kivártam, nem ütöttem-e túl nagyot. Még mindig nem szoktam meg a természetfeletti erő-többletet, amivel a szörnyetegem megáldott. A hasfalat csak nem szakítottam át... a szoba remegett körülöttem, mintha hullámos üvegen át nézném. Ahogy hátráltam, valami csúszós runyába léptem, és elcsúsztam. Vágtam egy rendes seggest, hogy csak úgy csattant. A jeges vértócsa szabályosan felcsapódott körülöttem, a szoknyám már át is ázott. Szélvész tempóban feltérdeltem, ha lehet, a bugyimba már ne jusson a cuccból, akkor meg a térdem alatt éreztem valami egészen más anyagot. Nem bírtam tovább,

kislány volnék vagy mi, felsikoltottam, és eszeveszetten próbáltam összekaparni a lábaimat. Ha Perry nem kap el, visszazúgok. Sajna viszont lassú tempóban nyomult kifelé, és hiába volt már elég szutyok a padlón, nem állt szándékomban extra melót adni a nyombiztosítóknak. Kitéptem a karomat a kezéből, és kivágtáztam a lépcsőfeljáróba, négykézlábra dobtam magam, és kiengedtem a rókát. A sápadt szőnyegen még sápadtabban szemléltem gyomrom félig emésztett tartalmát. Agyam a fájdalom centrifugájában pörögött, a világ meg vele. Tankönyvi csillagokat láttam. A lépcső felé kúsztam, bár közelebbi tervem nem volt, hogy majd ott bezzeg mihez kezdek. De azért csak mentem, a szőnyeg lehántotta a bőrt a combomról meg a karjaimról, aztán már csak a szürkeség maradt, én pedig belesüppedtem, és elnyelt a nagy fekete semmi. De legalább már a fejem sem fájt.

21.

A csempe hűvösen simogatta a bőrömet. Valaki járkált mellett, gondoltam, akár ki is nyithatnám a szemem, de különösebben nem vonzott a projekt. Hideg törölközőt raktak a nyakamra, beleborzongtam, és önkéntelenül is felnéztem. Harisnyás térdeket láttam, miután sikerült fókuszba zumolni a szemem, tehát nem valamelyik pasi játssza az irgalmas nővért. Hacsak nincsenek mocskos, titkos hobbijaik egyeseknek.

– Anita, én vagyok az, Tammy. Jobban vagy?

Igyekeztem feljebb nézni, kerestem az arcát, de a hajam belógott a képbe. Próbáltam valami egyszerűbb mondatot összerakni, olyasfélét, hogy segítsen felülni, de csak harmadik nekirugaszkodásra jött össze.

– Segíts – suttogtam, majd nyelni kellett. – Felülni.

A vállaim alá nyúlt, és felemelt. Bár százhatvan körül mozgott, és fél életét azzal töltötte, hogy a többi – értsd férfi – zsaru komolyan vegye, meg se kottyantam neki. Hátamat a kádnak támasztotta, nekem már csak meg kellett tartani magam, ami kihívás, de akár össze is hozhatom. Fogta a hideg rongyot, amivel már az előbb is bepróbálkozott, de út közben valahogy a mosdó alá keveredett, és a homlokomra nyomta. Elrántottam magam. Megvan a legújabb tünet: fázom. Hurrá.

– Amíg nem voltam magamnál, ezzel az izével borogattál? – néztem rá.

– Aha. Nekem is mindig segít, ha rosszul vagyok.

– Én, asszem, másként működöm. Nem tesz jót a hideg.

Azt mégse mondhattam, hogy ennél keményebben nem is foghatott volna mellé. Amióta megörököltem Richard szörnyetegét, a hidegborogatás a halálom. Néha szinte szó szerint, egyszer egy

doki pusztá segítő szándékból jeges fürdőkben áztatott, csak mert azt hitte, veszedelmesen felment a lázam. Ő sem tudhatta, hogy mivel pont olyan hatékonyan öngyógyítok, mint egy likantróp, ha gáz van, a testhőmérsékletem az egekbe szökik, de így normális. Az segít; ha kihűtenek, megpurcanok. Most is: már kocogtak a fogaim, úgy rázott a hideg.

Tammy felállt, kicsavarta a rongyot, és a kagyló peremére terítette. Aztán nekitámaszkodott, és lekókasztotta a fejét.

– Én az udvarig vittem a taccsot – mondta halkan.

Átkulcsoltam a karjaimat, hátha így felfűtöm valamennyire magam. A fázás új, azt még nem produkáltam ma. Örüljek vagy sírjak az újabb tüneteknek? A halál tudja.

– Ocsmány egy látvány – nyugtatgattam. – Gyanús, hogy nem te vagy az egyetlen fakabát, aki megbánta, hogy reggelizett.

Tammy rám pislogott a hajfüggönye alól. A jardon a válligséró a max hossz, Tammy ki is használta.

– Az lehet. De csak én csuklottam össze.

– Meg én.

– Ja. Te meg én. A két csaj – a hangja fáradtan csengett.

Tammy nem volt soha a barátom. Az Út Követője, ami ha lehet még a konzervatív katolikusoknál is dogmatikusabban bigott. Nyilván, mert boszorkák, és így kompenzálnak. Nekik százszor jobb keresztényeknek kell lenni, hogy elfogadják önmagukat, plusz bebizonyítsák, hogy frankón kiérdemlik a megváltást. Amióta, mondjuk, az animátor kollégámmal, Larry Kirklanddel járt, kicsit engedett a fegyelemből, de az optimista, megbocsátástól csilivili lepel alól most először kukkantott ki a megviselt valóság. A rendőrélet megrág, és ha kiszívta belőled a szaftot, visszaböfög, és kiköp. Tammyt is rendesen megcsócsálta már a hivatása. Egy nőnek meg duplán nehéz, mert még a fasziknál is keményebben kell nyomulni, hogy elfogadjanak. Hát ez a mai nap rusnya

egy folt lesz mindkettőnk renomóján.

– Nem te tehetsz róla – igyekeztem nőileg megszolidarítani. Közben egyre durvábban rázott a hideg. Lassan nézhetek magamnak egy jó protkót.

– Naná, hogy nem. Hanem a kibaszott orvosom.

– Az orvosod? – Mit tagadjam, ezen elámultam.

– Felírja a fogamzásgátlót, aztán meg az antibiotikumot, de azt elfelejti megemlíteni, hogy amíg az utóbbit szedem, az előbbi lófogot sem ér.

– Bocs, lehet, hogy nem értettem kristálytisztán, ez most az akar lenni, hogy...

– Terhes vagyok. Az.

– És Larry már tudja? – szaladt ki a számon, a képemet meg megszállta a döbbenet.

– Aha – bólintott.

– És mit... – jajj, istenem, hogy mondhatnám kíméletesen... – mit fogsz csinálni?

– Férjhez megyek, cseszd meg. – Aztán valamit levehetett az arcomról, mert visszatért mellém a köre. – Szeretem Larryt, tiszta szívemből, csak egyelőre nem terveztem férjhez menni. Gyereket meg pláne nem. Tudod, milyen kemény menet ebben a szakmában előrébb jutni? Már hogyan tudnád, bocs.

– Ne kérj bocsánatot, a kettő nem ugyanaz. Nekem nem csak a rendőrség van. Igazából én máshol nagyobb menő vagyok.

Pár pillanatig még a hidegről is megfeledkeztem, de most újra rákezdett. Már a meglepetés ereje sem tornászta fel a hőmérsékletemet. Tammy kibújt a dzsekijéből, és a vállamra terítette. Nem tiltakoztam, jól belevackolódtam inkább. Most ország-világ láthatta Reynolds nyomozó löfegyverét.

– Te is terhesség miatt reszketsz? Azt mondták, egész reggel émelyegtél.

Jó pár méreten felüli ostoba pillantásomba telt, mire eljutott szavai jelentése az agyamig.

– Terhességet mondtál? – kérdeztem.

– Jajj, Anita, még én sem mondtam senkinek – húzta el a száját Tammy. – De rá fognak jönni. Elokádtam magam egy gyilkossági helyszínelésen, ami még soha de soha nem fordult velem elő. Jó, én nem dobtam be totál a törölközőt, mint te, de engem is Perry támogatott ki az udvarra, hogy hányhassak. Még egy bokrot is keresett nekem. Össze fogják rakni a képet.

– Én viszont nem most taccsolok először, sőt, még csak nem is negyedszer. Egy ideig már egészen ügyesen tartottam magam, de régebben eléggé hányós voltam. Azt biztosan hallottad már, amikor lerókáztam a hullát. Zerbrowski imádja, az a sztori a fő aduásza.

– Már mesélte nekem is, de azt hittem, hozzáköltött. Tudod, milyen.

– Hát, ehhez nem költött hozzá egy szót sem.

– Oké, felőlem csinálhatunk úgy, mintha nem lennél terhes, de ha nem veteted el, előbb-utóbb kiderül.

– Nem vagyok terhes – mondtam, bár nem volt könnyű kihámozni a szavakat a vacogásból, – csak dögrováson.

– Pedig nem a láz miatt dideregsz ennyire.

Most jöjjenek a hihetetlen de igaz dumámmal, hogy egy vámpírh harapás és Richard szörnyetege csinálja bennem a feszítést? Az ilyen nyomi metafizikai baromságoknál lényegesen könnyebb azt mondani, hogy semmi gáz, csak bekaptam a legyet. Közben Tammy elkapta a karomat, és megszorította, kezdett déja-vu nyomorúságom lenni: pont, mint az előbb Dolph. Csak remélhetem, hogy ő nem rángat be a lila szobába.

– A harmadik hónapban járok, Anita! A harmadikban, és rettegek, hogy elcsesztem. Ugye nem? Mondd, hogy nem! Nincs eb-

ben semmi, még nem tettem gallyra az egész életemet, csak mert lusta voltam elolvasni az apróbetűs rizsát az gyógyszeres dobozon... Ez az élet rendje, nem? Másokkal is pont így megy.

– Én... nem... vagyok... terhes – tűzdeltem meg szavakkal a citerázást. Reméltem, érti.

– Akkor tartsd meg magadnak, cseszd meg – állt fel mellőlem. Még hátat is fordított.

Szívesen mondtam volna neki valamit, ha a bennem alvó kommunikációs zseni nem aludt volna épp mélyen, és ha Tammy nem hagyott volna magamra. De kiment, még az ajtót se csukta be maga után. A hideg már a csontjaimat rágta, még a beleim is befagyni készültek, és itt kornyadok egyedül egy fürdőkádnak döntve. Nem a legszebb halál. Eszembe jutott Larry Kirkland, aki épp egy szövetségi továbbképzésen tágította a fejét, hogy ő is belőhesse magának a rendőrbíró címet, mert neki hiányzott a négy év hóhéri gyakorlat. Ha nincs elegendő vámpírtetem a számládon, irány az agymosó. Vajon Tammy terhessége most csak még nehezebbé tette neki a távollétet? Vagy épp ellenkezőleg? Örült, hogy elmenekülhet kicsit? Milkalila gőzöm se volt, annyira nem láttam a lelkébe. Amúgy meg, a hóhért sem érdekli.

Perry felhozta hozzám Jasont, aki aggódalmasan tapogatta meg a homlokomat.

– Farkasanyám, te aztán rendesen kihúltél – motyogta, majd felkapott a karjába, mint egy pihét. – Hazaviszem.

– Összeszedek pár embert, akik a kocsijukhoz kísérik magukat – bólintott Perry, és Jason nem ágált.

Levitt a lépcsőn, pár percet vártunk, míg a nyomozó összetrombitálta melegvérű pajzsomat, akik nem engedik majd hozzám a drámára rémesen fogékony sajtót. Aztán kiléptünk a napfényre, a szemem a másodperc tört esze alatt kifolyt a nagy fényárban, és a fejemben az istenharagja megint rákapcsolt. Próbáltam Jason

mellkasába fűrni a fejemet, mire rögtön kapcsolt: Tammy dzseki-jének az ujját az arcomba húzta.

– Mindenki készen áll? – hallottam Perry hangját.

– Essünk túl rajta – biccentett Jason a fejem fölött.

Alapjáraton soha nem hagynám, hogy ilyen megalázó módon cipeljenek el A pontból B-be, kivételesen azonban minden energiám és lélekjelenlétem a vacogás kordában tartására fordítottam, a tiltakozás szóba sem jöhetett. Érdekelt is már, hogy úgy babusgatnak, mint valami szende ibolyát! Jó tempóban haladtunk, és a hangzavarból ítélve már el is értük a médiát. „Mi történt Ms. Blake-vel?” „Hová viszik?” „Mi baja?” „Maga kicsoda?” „Hová viszik?” és hasonlóan ostoba kérdések ezrei repkedtek körülöttem. Körbezártak bennünket, mint farkasok a sánta őzgidát, és a hasonlat híven tükrözi lelkiállapotomat. Aztán Merlioni elküldte őket a búsba.

– Húzódjanak hátrébb, kérem! Hátrébb, vagy kiürítettjük a környéket!

Végül megvolt a dzsip, Jason bepakolt az anyósülésre, keresztülhajolt felettem, hogy még az övet is bekösse. A dzseki az arcomba csúszott, kezdtem pánikrohamot kapni, hogy bele fogok fulladni egy idegen kabátba.

– Csukd be a szemed – mondta Jason.

Ez nem volt extra kérés, már rég követtem a taktikát, de most mit magyarázzak. Lehúzta a képemről a dzsekit, és még a szemhéjamon keresztül is éreztem a nap erejét. Aztán az orromra csuszszant a napszemüvegem, és nagyon lassan és óvatosan felnéztem. Így sokkal elviselhetőbb volt. Sóhaj ki. A kocsit nyomozók és egyenruhás közrendőrök álltak körül, szinte sorfalban, de még így is láttam a kamerákat és egyéb masinákat – mind rám szegeződött. Mit fognak ebből összerakni? Addig jó nekem, amíg nem tudom.

Jason indított, és füstölő gumikkal kifarolt a körből. Már két

utcányira jártunk, amikor sikerült kinyögnöm.

– Ne gyorshajts. A végén jól rábaszol.

– Beszéltem Micah-val. Beülsz szépen Nathaniel mellé a kádba – kaptam a cseppet sem koherens választ.

– Mi van? – nyögtem.

– Nem nagyon vágom, mi a gáz, Anita, de a reakcióid olyanok, mint egy súlyosan sérült alakváltóé. Melegre teszünk, és összehibásítjuk a falkádat. Szükséged van rájuk.

– De én... – küzdöttem a mindenáron önálló életet élő fogso-rommal – én nem... sérültem meg.

– Tudom, persze. Ez akkor sem normális. Mert ha a vámpírha-
rapás tehetne is róla, akkor is inkább forrónak kellene lenned, az mutatná, hogy gyógyulsz. A hideg mindenféleképpen gáz.

Hirtelen zúgni kezdett a fülem, csengeni, mintha valaki egy bádogereszt kalapálna közvetlen mellettem. Egyre hangosabb lett, elnyomta Jason hangját, a motorzajt, mindent. Befelé néztem, már megint. Két órán belül immár másodszor, mint valami überérzékeny kisasszony a múlt századból. Hát, mintha lettek volna már jobb napjaim is. Asszem.

Meleg, finom meleg vízben lebegtem, karok tartottak fenn, mellettem pedig mintha egy másik test is úszna, vagyis inkább csak lebegne az is, tehetetlenül. Kinyitottam a szemem: gyertyák. Már megint a Kárhozottak Cirkuszában vagyok? Aztán két dolog is történt, ami megkönnyítette a nyomozást: megláttam a kád végében a víztől nedvesen csillogó, halvány csempéket, és a karok, amik a víz felett tartották a vállaimat meg a fejemet, szorosabbra fonódtak, és magukhoz húztak. Ahogy a hátam hozzásimult a mögöttem ülő testhez, beleilleszkedett minden mélyedésbe és domborulatba, tudtam, hogy Micah az. Megismertem a válla hajlatát, hajlékony karjait. Micah törékeny volt, de minden mozdulatra izomkötegek feszültek meg aranybarna bőre alatt. Jól ismertem a karcsú testben megbújó hatalmas erőt. Ő volt az én férfi másom, még ha első ránézésre ez nem is feltétlenül szűrt szemet.

– Hogy érzed magad? – súgta a fülembe olyan közélről, hogy hangja betöltötte hallójáratomat.

– Jobban – feleltem valahonnan a távolból.

– Legalább már nem vagy jéghideg – mondta, úgy látszik a jobbanom nem győzte meg. – Jason azt mondta, hogy szédültél meg hánytál is. Az elmúlt? Nincs hányingered?

Átgondoltam, próbáltam elszakadni a testemet jólesően ölelő karoktól és melegtől. Kerestem a saját testem érzéseit.

– Nincs, tényleg jobban vagyok. De mi a franc van velem?

Kicsit átvariálta a leányzó fekvését, úgy fordított, hogy a szemembe nézhessen. Mosolygott. Bőre már nem volt annyira sötét, mint amilyen pár hónapja, amikor közénk érkezett, de azért még mindig napbarnított keretet adott legmeghökkenőbb vonásának, a szemének. Eredetileg sárgászöldnek hittem, idővel viszont rájöt-

tem, hogy nincs fix árnyalata, a hangulatától, helyzettől, környezettől, az inge színétől függően változik a zöld és sárga közötti skálán. Igazi macskaszemek voltak. Az emberi szem tényleg csak nagyon ritkán produkálja azt a tiszta, metsző természetzöldét, amit Micah szeme tudott. Az emberi szem zöldjébe mindig keveredik valamicske szürke vagy barna. Most fekete tócsányi pupillái körül halványzöld sáv ragyogott.

Arca is finoman, harmonikusan szép volt, mint egy női arc, talán csak az állában húzódott meg némi férfiasság. Szája ívelt és duzzadt, az alsó ajka vastagabb, mint a felső, és ettől valahogy nagyon érzékivé vált. Mintha örökösen csókra várna.

Érezni akartam ezeket a telt ajkakát, tenyeremen bőre finom érintését. Ugyanolyan leküzdhetetlen vágyat éreztem utána, mint találkozásunk legelső napján, ugyanúgy kívántam, óhajtottam a közelségét, mint akkor. Mintha egy hiányzó részemre találtam volna rá végre, amit egyszer magamba is olvasztok örökre. Nem ellenkezett, nem ágált, hogy ehhez még gyenge vagyok, pihennem kell. Csak nyújtotta az ajkát, és beledőlt a csókba. Vele csókolózni olyan volt, mint levegőt venni, ösztönös, kivédhetetlenül szükséges az életben maradáshoz. Micah annyira más volt, mint a többi férfi az életemben: kívánnom sem kellett, hogy vajon kívánom-e, magától értetődően tapadtam a testére, amint a közelembe ért. A Nimir-Raj-jom volt, ami többet jelent bármilyen felszentelt köteléknél, házasságnál, papíroknál, oltárnál, eskünél. Egy életre szól, megmásíthatatlanul.

Tenyerem végigsiklott nedves bőrén, a vállain, le a hátán, és szörnyetegeink felágaskodtak, energiája forró leheletével borzolta a bőrömet, hozzá sem kellett már érnem. A szörnyetegem megrázta magát, és nekilódult, ugyanakkor éreztem, hogy az ő szörnyetege is lendületet vesz, egyszerre iramodnak el, és vágtnak bennünk a felszín felé, hogy már csak a bőrünk vékony mezsgyéje

állja útjukat. Aztán már ez sem tartotta vissza őket, egymásba gabalyodtak, hömpölyögtek, birkóztak, a hátam megfeszült, a fülemben Micah kiáltása visszhangzott. A két szörnyeteg közöttünk ölelte egymást, energiáink vaskos kötegei egymásba fonódtak, fényesen, szikrázón, vad táncban rángatóztak, testünk dimenziói sem szabtak nekik határt, átjártak bennünket, míg körmeimet Micah oldalába vájtam, ő pedig vállamba mélyesztette szép, erős fogait.

Nem tudom, hogy a fájdalom, a gyönyör, a szörnyetegek ébersége vagy mindez együttes erővel tisztította-e ki az agyamat, de a nap folyamán most először sikerült fülön csípni a gondolataimat. Hirtelen felfénylett előttem a mindennél egyértelműbb magyarázat, már tudtam, mitől voltam ilyen nyavalyás egész nap. Megragadtam a stabil metafizikai köteléket, ami Jean-Claude-hoz kapcsol, és mint egy tűzoltópóznán, becsusszantam a Kárhozottak Cirkuszának kazamataiba, a hálósobába, ahol Jean-Claude és Asher azóta is a holtak zavartalan álmát aludta. Egy árnyalak kupporgott a mellkasán, formátlan, sötét folt, ami a tekintetem súlya alatt egyre határozottabban körvonalazódott, torz arcát felém fordította. Fújtatva, sziszegve vette tudomásul a jelenlétem, szemeiben fortyogva izzott a borostyántűz. Belle Morte démoni hatalmával egész nap ott dekkolt a Város Urának mellkasán, és szívta belőle az életet. Csakhogy Jean-Claude sem épp kispályás mester-vámpír, neki is megvan a maga hatékony védelmi mechanizmusa, ami a támadásra azonnal első fokozatba kapcsol, és az energiatolvajt a gyengébb vágányokra irányította: a halandó szolgára és a hívóállatra. Richard ugyan nem volt hajlandó tevőlegesen együttműködni velünk, ezt a támadást azért ő is keményen megszívtá.

Az izé csak morgott, és fújtatott rám, mint valami idomtalan nagymacska, és ez meg is adta az ihletet: már tudtam, hogy bánok

el vele; ahogy egy nagymacskával szokás. Szörnyetegem már neki is iramodott a metafizikai csatornán, hogy belemélyessze karmait. Számításaimba csak annyi hiba csúszott, hogy a szörnyetegem nem volt egyedül, nem kellett hát magányosan vadásznia: Micah szörnyetegeérés nélkül loholt a nyomába, meg is előzte, fogai már az árnyalakot tépték, mikor az én szörnyem lecsapott párnás tappancsával, és kimeresztette karmait. Nem kellett sok, a szipoly már menekült is fejvesztve a szobából.

Épp csak átszaladt az agyamon a kérdés, hogy ugyan hová húzódnak, már vitt is a gondolat a nyomába, be egyenesen Musette szobájába. Még láttam, ahogy megül a barbibaba mellkasán, aztán köddé válik, leheletfinom anyagát pedig beissza az élettelen vámpírtest. Végighullámozott a bőre alatt, aztán már annyi mozgás sem maradt belőle, eltűnt.

– Te vagy az, úrnőm? – hallottam Angelito hangját.

És a következő pillanatban már ismét Micah karjaiban hevertem a fürdőkádban.

– Mi volt ez? – kérdezte halkán, elfúlón.

– Az az árnyizé Belle Morte hatalmának egy darabja volt, amit Musette-re testált.

– Olyan volt, mintha Jean-Claude-ot akarná felfalni, de nem bírta vele.

– Pontosan. Próbálta elszívni az erejét, de képtelen volt beléhatolni. Így a halandó szolgáját csapolta meg. Az én energiáimat vámolta ma egész nap.

– Jean-Claude direkt csinálta?

– Dehogyan is. Ő most még halott, a rendszer lépett működésbe. Ha így le lehetne szívni egy vámpírúr erejét, egy merő veszedelem lenne minden vámpírjának minden napja. Csak rácsatlakoznának a vérvonal fejére, szárazra csaplnák, és kiszivattyúznák az összes vámpír életerejét. Az lenne az überkaputt.

– Így meg csak te purcantál ki majdnem.
– Meg Richard. Mibe, hogy mára beteget jelentett a tanárbácsi.
– Hogy akadályozzuk meg? – ölelt magához még szorosabban az én Micah-m.

– Tudod, ezt imádom benned – paskoltam meg a karját. – Százból kilenvenkilenc ember azon kezdene siránkozni, hogy úristen, mi meg nem történhetett volna, hogy akár meg is halhattam volna, de te nem vesztegeted az időt, egyből a cselekvésre koncentrálsz.

– Mert cselekedni kell. Bármikor visszaórázkodhat a szobába.

– Itt van valahol a mobilom?

– A kupacban ott, a ruháid alatt.

– Eléred valahogy?

Micah szó nélkül teleszkópos üzemmódba kapcsolt, hihetetlen mértékben meg tudta nyújtani a karjait. Ujjai hegyével kipiszkálta a ruhák alól a telefont, addig kapirgálta, buzerálta, amíg már két ujjá közé tudta csippenteni, és nyert ügyes volt. Közben nem kérdezősködött, hogy ugyan minek nekem a kádban telefon, tette, amit kértem. Ezt is eléggé csíptem benne.

A pult alatti számon hívtam a Cirkuszt, azon, amit csak a bennfentesek kaphatnak meg, hosszú évek alapos aknamunkája után. Ernie vette fel, Jean-Claude mindenese, munkakörébe még az alkalmankénti előétel funkció is beletartozott. Bár kétlem, hogy a munkaköri leírásának ez is része lett volna. Bobby Lee felől érdeklődtem, vajon elérem-e még ott. A vázlatos személyleírás után felhorkant.

– Ja, az az alak lerázhatatlan. Hiába is próbálnám kirakni, gondolom, az ügyeletes kisfőnököknek képzelet magát.

Inkább nagyfőnököknek, de nem számít. Igazából én is azért kértem pont őt, mert én is őt éreztem az illetékes elvtársnak. Nem kellett rá sokat várnom.

- Mi a helyzet, Anita? – énekelte déli akcentusán a kagylóba.
- Mondd meg Ernie-nek, hogy szedje össze az összes keresztet, és szegeljétek fel a vendégszobák ajtajára. Kívülről.
- Megkérdezhetem, miért?
- Hogy a csúnya, rossz vámpírok ne rendetlenkedjenek tovább. Elegem van a metafizikai disznóságaikból.
- Ezzel nem jutottam messzire.
- Azért csak rakjátok fel.
- Nem a koporsókkal van ez a móka? Hogy a feszület vagy a kereszt megállítja a hatalmukat?
- A szobáknak csak egyetlen kijárata van, szóval koporsónak is fel lehet őket fogni. Csak kicsit tágasabbak. De a mechanizmus ugyanaz.
- Oké, ha te mondod. Te vagy a főnök, mármint Rafael után.
- Hallottam, ahogy leosztja Ernie-nek a nagy feladatot, és azt is, ahogy Ernie tiltakozik. Bár pontosan nem értettem, mit mond. Egy pillanat múlva Bobby Lee kitisztította a képet.
- Rinyál, hogy a mi vámpírjaink is rosszul lesznek, ha ébredés-kor mindenfelé feszületekbe botlanak.
- Jogos a két pont, de mindent a maga idején. Most az elsődleges aggodalmunk a vendégeink kavarásai. A mieink miatt majd vakarjuk a fejünket, ha leszál az este. Addig csak legyenek fenn azok a kereszték.
- És esetleg kaphatok én is valami érthető magyarázatot? Nem mintha indulnék a „hogyan fogjunk feszülettel vámpírt” bajnokságon, de a tudás ugye nemesít.
- Persze, nem vagy te robot, világos. Vendégeink vámpírcselekkel energiát próbáltak kiszivattyúzni házigazdájukból, de mivel Jean-Claude védelmi blokádjá bekattant, én maradtam energiaforrásnak. Egész nap szédelegtem, mint a piaci méh.
- Csipázom, hogy te mindig mindent szó nélkül elmagyarázol,

Anita. Általában egy szennyes mukkot sem értek a mágiából meg a sok varázsterminusból, te meg úgy vakerálsz, mintha mi sem lenne természetesebb. Nem gügyögsz velem, mint egy debillel.

– Most leteszem, Bobby Lee.

– Vettem, naccsád.

Micah kezébe nyomtam a mobilt, tegye vissza ő a kupacra, mert ha én próbálkozom, fix, hogy az egész fürdőszoba tocsogni fog. Aztán visszadőltem a mellkasára, lemerültünk a jó melegbe, hogy még az állam hegye se látszott ki. Most, hogy az árnyat hazaraktuk, már jobban voltam, de mérhetetlen fáradtság zuhant a nyakamba. Aludni akartam, nem gondolkodni és beszélni, mert már megtehettem. Csakhogy a gondok nem fogytak el.

– Jason mesélte, hogy Nathaniel összecsuklott az éjjel a rúd mellett.

– Ágyba dugtuk, Cherry és Zane két oldalról fűtik. Már minden rendben van, ne aggódj – duruzsolta Micah, és egy puszit nyomott a hajamra.

– Tényleg azért esett össze, mert lemerítettem? Mert ketten nem bírjátok az étvágyamat?

– Jean-Claude-ot se felejtse ki.

– Oké, akkor nekifutok még egyszer. Hárman nem bírjátok az étvágyamat?

– Jean-Claude folyton azzal jön, hogy lassan már nem lesz ekora étvágyad. Ha naponta csak egyszer kellene táplálnunk, nem lenne gond, simán megoldanánk mi hárman. Így, hogy kétszer kell, kicsit húzósabb.

– De miért nem szóltál hamarabb?

Magához szorított, és bár nem voltam épp ölelkezős hangulatban, hagytam.

– Mert tudom, mennyire utálod ezt a sok különböző pasit az ágyadban. És amíg nem muszáj, minek szaporítani.

- Pedig szaporítottam – ugrott be hirtelen.
- Mit?
- Hát a pasik számát. Az ágyasokét. – Ettől kicsit pirulnom kellett volna, mégsem pirultam. Mostanában már nem vagyok a régi szüzike.
- Kivel? – kérdezte nagyon halkan.
- Asherrel.
- Jean-Claude-dal kettesben, igaz? – És bár a mondat végére odabiggyesztette az „igaz” visszakérdést, sokkal inkább állította.
- Ja.
- És miért pont most? – kérdezte, miközben még szorosabban hozzám simult. Én meg felsorakoztattam az érveimet.
- Szegény vendégvámpirok nagyot koppannak ma este.
- Remélem is – Aztán kitekertem a nyakam, hogy lássam az arcát. Nem tűnt épp zaklatottnak. – Nem bánod?
- Ashert? – kérdezte, majd hallgatott egy sort. Átgondolta. – Igen is, meg nem is.
- Miért igen?
- Amíg még az *ardeur* ilyen követelődző, addig nincs semmi gond. Jut is, marad is minden férfinak. De mi lesz, ha tényleg csökken idővel az étvágyad? Akkor hova teszed a begyűjtött készletet? Mi lesz a sok boldogtalan taggal?
- Ez még eszembe se jutott – komorodtam el. – De igazából csak veled meg Jean-Claude-dal dugok. Úgy értem, mással nincs közösülés.
- Erre csak Jean-Claude-ot idézhetem: ez szőrszálhasogatás, *ma petite*.
- Jó, legyen. Úgy értettem, hogy attól, hogy az *ardeur* már nem rágja majd az életem, még nem fogom Nathanielt kirúgni az ágyamból.
- Lehet. De megadod neki azt, amihez már hozzászokott?

Muszáj volt elkapnom a tekintetemet. Nem bírtam a vesébe látó pillantását.

– Nem t’om. Tényleg nem, őszintén.

– És Asher? Vele mi lesz?

– Lassítsunk. Még egy is sok egyszerre.

– Hát Richard?

– Na, ez döglött ló, Micah – ráztam a fejemet a mellkasán. – Richard még egy levegőt sem hajlandó velem szívni.

– És ez azt is jelenti, hogy ha most beállítana, és kérne, hogy fogadd vissza, elküldenéd? Őszintén.

Fasza. Most ezt gondoljam át józanul, lehetőleg objektíven, mikor pedig Richard kérdésben a logikus, mit logikus, egyáltalán az épelméjű gondolkodás sem volt soha az erősségem.

– Ezt per pillanat nem tudhatom, de az a tippem, hogy igen. Elvileg.

– Komolyan?

– Tudod, Micah, hogy Richard nem közömbös a számomra. De ejtett. Azért ejtett, mert még nála is otthonosabban mozgok szörnyeteg témában. Azért ejtett, mert az ő gusztusának én túlságosan is vérszomjas vagyok. Azért ejtett, mert nem olyan vagyok, amilyennek ő elképzelt. És olyan soha nem is leszek. Nem lehetek, plusz nem is akarok.

– Richard sem lesz soha olyan, amilyen lenni szeretne – jegyezte meg Micah nagyon csendesen.

Talált, süllyedt. Richard leghőbb vágya, hogy szimpla emberi lény lehessen, nem pedig szörnyeteg. Semmi faxni gimis tanárbácsi akarna lenni, elvenni egy helyes barnát, aki szülhetne neki a sokéves átlagnyi két és fél helyes kölyköt, kutyát tartani, élni az átlagosnál is átlagosabb amerikai életet. Ebből a gimis tanárbácsiság klappolt, de a többi... Richardnak, ahogy nekem sem, soha nem lehet átlagos élete. Én már megtanultam ezzel

együttélni, ő küzd, foggal-körömmel. Küzd, hogy emberi lény lehessen, hogy átlagosan élhessen, hogy ne engem szeressen. Ez utóbbit már kipipálhatja.

– Még ha visszajönne is, akkor se tartana semeddig. Csak azért jönne vissza, mert nincs más választása, de amíg így gyűlöli önmagát, nem szerethet senkit.

– Ez nagyon kemény.

– De igaz.

Micah nem vitatta. Soha nem próbált meggyőzni vagy vitázni, amikor tudta, hogy igazam van, vagy esetleg nincs, de neki sem. Richard bezzeg... Richardnak a vita volt a lényege, rögeszméje szerint a világot már azzal egy szebb és jobb helyé teheti, ha sokáig mondogatja, hogy szebb és jobb. És nagyon akarja. Sajna, a dolgok nem így működnek, a makacsság a világon vajmi keveset változtat. Ahogy a düh és az öngyűlölet sem. Egyszer talán majd ő is belátja. Egyszer. Talán. És egyszer még akár önmagát is elfogadja végre. Csak épp sanszos, hogy én akkor már sehol sem leszek. Mármint az ő szempontjából.

Úgy húztam magamra Micah karját, mint egy meleg kabátot. A fáradtság már a csontjaimat marta. Mit tennék, ha Richard betoppanna, és visszakönyörögné magát? Őszinte fingom sem volt. De más bizonyosságaim azért voltak. Mint az például, hogy Richard soha nem táplálná az *ardeurt*, mert ocsmányságnak találja. Viszont Jean-Claude-on kívül nem osztotna rajtam mással. Így aztán egyszerű a képlet: hiába jönne vissza, ha nem zabálhatna belőle az *ardeur*. Akkor az egész hulla-nulla. Mert az *ardeurt* táplálni kell, ő nem táplálná, másnak meg nem hagyná, na jó, az egy Jean-Claude-nak. Az egy Jean-Claude viszont fél fogamra sem elég. A francba, még Micah-val és Nathaniellel együtt hárman sem elegendek. Ha most betoppanna, legföljebb az ágyam egynegyedét ajánlhatnám neki, egy kis szeletet valahol Nathaniel és Micah kö-

zött. Abba ugyan belement anno, hogy Jean-Claude-dal is randizgassak, abba viszont soha, hogy hárman egyszerre bújjunk ágyba. Richard a maga konzervatív ideáival nem engedne az alapfelállásból. Nálam viszont az már réges-régen kivitelezhetetlen.

Mit tennék, ha Richard betoppanna? Beinvitálnám magunkhoz a kádba, és végignézném, ahogy megnyúlik az arca, a jól ismert dühöt és önmarcangot, és ahogy sértetten sarkon fordul, majd kiviharzik ugyanazon az ajtón. Mit tennék, ha könyörögne, kezdjük újra? Nem tehetnék mást, mint hogy elküldeném. Már csak az a kérdés, hogy képes lennék-e kimondani a bűvös nemet a szemébe is. Nyilván nem.

23.

Nem ébresztettek fel a hangok, épp csak felúsztam az álmom peremére.

– Mit mondott Gregory? – kérdezte épp Micah.

– Hogy az apja megpróbálta felvenni vele a kapcsolatot – felelte Cherry. – És az miért baj?

– Mert az apja rakta ki őt meg Stephent az utcára strichelni, amikor még egészen kicsik voltak.

– Miért tévedek mindig, amikor azt hiszem, hogy a legrosszabbat már hallottam? – sóhajtott Micah.

Összeszedtem minden erőmet, és nekifeszültem a szemhéjaimnak. Mintha ötven mázsás súlyokat emelnék, de résnyire sikerült kinyitnom a szemem. Micah-t láttam meg magamat az ágyon, összebújva. Az ágy mellett Cherry karcsú alakja magasodott, szőke hajának csak a tuskéit láttam a feje tetején. Nem volt kifestve, pedig már felöltözött, és ez így nem stimmelt. Csak ha már kikönyörögtem a fél tudómet, akkor húzott ruhát. Valahová készült nyilván, és sietett, azért nem volt ideje mázra. Vagy nagy a baj. De persze, mit is beszélek, nyilvánvalóan nagy a baj. Nálunk már csak az a rutin.

Újabb küzdelemmel felébresztettem az agyamat is, sikerült két vállra fektetni az álmomat, de a hangomon érződött az erőfeszítés.

– Mi van Gregoryval? – nyögtem.

– Tudtad, hogy Gregoryt meg Stephent szexuálisan zaklatta gyerekkorában az apja? – hajolt közelebb Cherry, és majd beszartam, hogy ne csússzanak össze a szemeim.

– Aha... – mormoltam, aztán valami bekattant. – Az előbb tényleg azt mondtad, hogy kirakta őket az utcára strichelni? Vagy csak álmodtam?

– Szóval mégse tudtad – biccentett Cherry nagyon komolyan.

– Nem – és váratlanul totál felébredtem. Jó kis ébresztő.

Zane jött be az ajtón, karjában Nathaniellel. Ő is magas volt, mint a csaja: Cherryvel járt már egy ideje, és dúlt a szerelem, úgyhogy még a tények szempontjából sem volt jelentősége annak, hogy az én gusztusom szerint kicsit túlságosan is inas leopárdembernek számított. Isten tudja, mi történt a lelkével, mert kivételesen a természetben is fellelhető hajszínt rakott a fejére: fehéres hidrogénszőke volt az a kevés, ami volt. Még soha nem láttam az eredeti hajszínét, de azon kívül már minden színt láttam rajta. Úgy hozta Nathanielt, mintha óriásira nőtt csecsemőt cipelne, a haját nem számítva, mert még egy csodacsecsemőnek sincs közel bokáig érő, mélyvörös haja, amit Zane nagyvonalúan a vállára dobott, mielőtt még kitacsolna rajta. A vigyázatlan Nathaniel-cipelő könnyen megüthette a bokáját, vagy inkább az orrát, ha nem ügyel a hajzuhatagra. Amúgy a haja volt egyetlen öltözete, ami az ő esetében nem is minősülne túlzásnak, dehát mégis... – oké, tudom, hogy a vérleopárdok imádnak pucérkodni.

– Van rajta pizsialsó – sietett Zane megnyugtatni, mintha olvasna a gondolataimban. – A szabály az szabály, nincs meztelenkedés egy ágyban a Nimir-Rával.

Óvatlanul megpróbáltam feltámaszkodni a könyökömre, de túlicitáltam a saját erőmet. Lehet, hogy mégis csak szívesebben fekszem hanyatt, és nézem a mennyezetet Nathaniel helyett?!

– Hogy van?

– Pompásan – mondta Micah.

A na-ne-mondd arckifejezésemmel kísérleteztem, de még az arcizmaim mozgatása sem jött össze. Oké, no mimika.

– Olyan, mintha ki lenne ütve.

– Mondj már neki valamit, te nagy, lusta macska! Hallod, hogy aggódik – nógatta Zane.

Nathaniel csigalassúsággal fordította oldalra a fejét, pont akkorra állt irányba az én fejem is. Közben Zane megkerülte vele az ágyat. Kedvenc (és remélhetőleg egyetlen) *pomme de sangom* lustán rám mosolygott. Mintha tükörbe néztem volna, már ha lila szemeim lettek volna, de a fáradtság dettó olyan mélyen beleivódott a vonásaiba, mint feltehetőleg az enyéimbe is. De miért is akadtam fenn ezen? Az ő energiáit is ugyanúgy lenullázták, mint az enyémet. Belle se a véremet szívta el, ahogy én se Nathanielét, de mind a ketten a vámpírizmus egyéb műfajait gyakoroltuk áldozatainkon. Mentségemre szóljon, hogy Nathaniel finoman szólva is önkéntes donorom volt. Hogy ne mondjam, lelkes.

Micah kikecmergett az ágyból, és bár ügyelt, hogy fontosabb szerveit ne lássam, rugalmas, barna teste is magával ragadó látványnak bizonyult. Elméletileg hullafáradt voltam, és hullafáradtan az ember vágai is hullafáradtak, de mégsem kellene kísérteni, figyelembe véve, milyen elemi erővel hat rám Micah látványa és közelsége. És az már nem pusztán elmélet, hogy köszönöm szépen, most nem akartam kísértésbe esni. Szerencsére, ahogy lerakta a lábát, már húzta is a nadrágját, és csak felhúzott sliccel fordult felém. Arc kifejezése elárulta, vágja, hogy kukkolom. Sötétbarna haja az arca körül hullámozott, ezt is zabáltam, meg azt is, ahogy egy fejmozdulattal kicsapta az arcából. A mélybarna hihetetlenül jól eltalált keretül szolgált hihetetlenül hihetetlen színű, most éppen konkrétan sárgászöld szemeinek.

– Ha nem állsz ki a látóteréből, itt baszhatjuk a legyet egész nap – jegyezte meg Zane.

– Ez határozottan irigyen hangzott – ugratta Cherry.

– Csak mert te sosem nézel így rám.

– Soha senkire sem nézek így.

– Tudom – vigyorogott rá Zane.

Nagy kuncogás kezdődött, amiből mi, kívülállók persze nem

fogtunk semmit, mert nyilván valami édeskettes malacságra vonatkozott. Abban viszont tökéletesen vágta Zane a helyzetet, hogy húzom az időt. Jó, akkor indul a mandula, és már toltam is el magam az ágytól. Vagyis toltam volna, ha egy: molylepkényi erőm is lett volna; kettő: legalább valami jelképes ruhadarab takarta volna a testemet. Gyorsan a nyakamig rántottam a takarót. Jó, a gyorsan az költői túlzás.

– Kérem a ruhám.

Micah a közös fiókunkból előhorgászott egy zöld pólót. Magamnak vettem, de az ő szeméhez választottam, dzsungelzöldjéről mindig a hihetetlen tekintete jutott az eszembe. Nem akadtam fenn, hogy az én pólómat nyúlta le, kölcsönösen hordtuk egymás sportos gönceit, csak az estélyinket nem dobtuk be a közösbe. Azt is csak a nemi jellegek okán, egyedül mellben voltam erősebb.

Most takaróstimuláltam tovább, aminek Micah nemes egyszerűséggel vetett véget: nem, kivételesen nem kellett a hasamra ülnie, elég volt a vállamra tennie a kezét, és mivel az már végképp az ágyhoz szegezett, megadtam magam. Az csak egy, hogy egy izmosabb tehénlepény kézvállra nyomott volna, de a koordinációs képességeim sem fényeskedtek. Mint amikor az ember vezetni tanul, és nem tudja egyszerre észlelni a gyalogost és figyelni arra, hogy rálépjen a fékre. Engem is tökéletesen kitöltött a takaró helyben tartásának nagy feladata. Nem elég, hogy a leopárdjaim nem hallgattak rám, már a testem is fityiszt mutatott.

– Ha nem pihened ki magad, Anita, hosszabb távon nem leszünk hasznodat.

– Gregory az én leopárdom. A Nimir-Rája vagyok.

– Én meg a Nimir-Raj-ja – simogatta meg az arcomat Micah. – Aludj csak, majd én elintézem. Ezért is vagyok itt, nem emlékszel?

Nem lehetett nem mosolyogni ennyi kedvességre, de nem örül-

tem, hogy nem mehetek Gregoryért. Gyanús, hogy az arcomra íródott, ilyen fokú elégedetlenséget még a teljesen lenullázódott izmaim se leplezhettek, mert letérdelt az ágy mellé, és két kezébe vette a kezemet.

– Gregory hisztérikusan szédeleg a városban, csak mert felbukkant az apja. Mit szólsz ahhoz, ha most megkeresem, a hónom alá csapom, és idehozom, hogy az apja még csak véletlenül se találjon rá. Jó gondolat?

Kezdték Micah arcvonásai darabokra zuhanni, az álom már szippantott is vissza magába.

– Pazar – suttogtam valahonnan a messzeségből. – Hozd haza gyorsan.

– Úgy lesz – és gyöngéden homlokon csókolt. A kezemet még mindig nem eresztette. – És most aludj, nehogy nekem beteg legyél. Egy beteg Nimir-Rával nem sokra megy a népe.

Nagyokat pislogtam, egyre hosszabban időzve a sötét fázisban. Ki tud ilyen állapotban vitatkozni? De majd ha már nem alszom, majd számon kérem... A következő pillanatban, amikor megint kinyitottam a szemem, már állt, bár ha őszinte akarok lenni, inkább a kezem emelkedéséből éreztem, hogy megváltozott a pozíció. Egy csókot nyomott a kézfejemre.

Közben Zane mellém fektette Nathanielt, arra bezzeg volt energiája, hogy mögém fészkelje magát. Oldalára feküdt, a nyakamba fúrta az arcát, karját átdobta a derekamon, lábát a combomon. Kiskifli-nagykifliben aludtunk mindig, ezt imádtuk mind a ketten. Csak volt, hogy én voltam a nagykifli. Bár a suhogós futórövidnaci, amit pizsinadrágnak hordott, rajta volt, mégis villogott bennem a piros gomb.

– Ruhát – nyöszörögtem, aztán koncentrálni próbáltam. – Nem szabad megint ráengednem az *ardeurt*.

– Alig két órát aludtál, azért vagy hullá – cuppant vissza Micah

feje a látómezőmbé. – Azt mondtad, hajnalban tápláltad utoljára. Akkor még jó hat órán át nyugton fog hagyni. Csak nem akartuk egyedül hagyni Nathanielt.

Az utolsó szavak halvány foszlányokként szálldostak el az agyamig, lehet, hogy igazából nem is hallottam őket. Akár az is megtörténhetett. Már jó ideje csönd volt, amikor újra kinyitottam a szemem. Senki. Csak Nathaniel horpasztott mellettem, vagy mondjam inkább, hogy rajtam, mert addig túrta-fúrta magát, amíg nekem már alig két centi maradt az ágyból. Lehámoztam magamról a kezét, és nagy lustán kezdtem arrébb pakolni, hogy kimász-szam az ágyból egy pizsiért, amit a leopárdjaim csesztek ideadni. Mozdulat közben aludtam vissza. Aggasztó, hogy mennyire rossz hatással vannak rám a likantrópjaim. Már épp csak reflexből érzem magam kényelmetlenül meztelen az ágyban.

Álmomban Belle Morte-ot láttam a fésülködőtükre előtt, hosszú, ében hajzuhatagát épp most kefélté át százszor, ragyogott a gyertyafényben. Aranysárga ruha fedte vállát, és még mielőtt felém fordult volna, lassan, méltóságteljesen, már tudtam, hogy a sötétarany árnyalat pompásan hangsúlyozza borostyántüzzű szemét. Ajkai vörösen fénylettek, mintha megnyalintotta volna őket.

– Jöjj, *ma petite*, ülj ide mellém – nyújtotta felém liliom kacsóját. Vörös szája mosolyra húzódott, és agyamból kiröppent minden gondolat, csak a vágy maradt, hogy menjek, vonjam magamra a liliom kezeit, és hagyjam, hadd öleljen.

Ahogy el is indultam, észrevettem, hogy rajtam is ugyanolyan, csak épp mélyvörös árnyalatú ruha libben, alatta fehér gyolcsrétegek, a fűző halcsontjai a húsomba vájnak, tartásom feszes, egyenes, hiszen nincs más választása. Ruhám színe nálam is jó munkát végzett: hajam feketéjét hollószínűre változtatta, bőröm hófehéren villant, szemeim a feketénél is feketébbek, ajkaim pedig véresen vörösebbek, mint egyébként. Megérintettem a szokatlan ruhámat, és az anyag ismeretlen simasága, a szövés gazdagsága az eszemre térített. Elbizonytalanodtam. Hirtelen megráztam a fejem.

– Nem – ráztam még tovább, suttogásom furcsán visszhangzott a szoba minden zugában.

– Ahogy tetszik, *ma petite* – intett még egyszer a sápadt kezével –, de azért csak gyere közelebb, hadd ismerjelek meg alaposan.

– Engem te nem szólíthatsz *ma petite*-nek. Te nem – ingattam a fejem fáradhatatlanul, és csak még jobban markoltam ruhám bársonyát.

– Jajj, dehogynem, hiszen ami Jean-Claude-é, az az enyém is.

– Nem igaz – mondtam, de hiányérzetem támadt, hiszen mondanom kellene még mást is, csak hogy képtelen voltam koncentrálni. Csak Belle Morte-ot láttam, ahogy ül előttem teljes pompájában, bal könyökénél egy tál a csakis neki ültetett és nevelt, róla elnevezett rózsákkal, az egész rémesen avittas, és mégis...

Madárrajként csapkodtak, suhogtak körülötte a szoknyák, ahogy felemelkedett, mire a szívem zakatolni kezdett, testem megfeszült. Fuss, menekülj, üvöltötte bénult agyam, de testem még bénábban állt, és nézett. Könnyed léptekkel felém indult, szűk ruhájában feltornyozott keblei hullottak, emelkedtek. Hirtelen minden ízemet átjárta az emlék, fényes bőrének tapintása, íze. Két marokra kaptam saját végtelen szoknyámat, a térdem fölé rántottam, csaptam egy balkanyart, és rohanni kezdtem, teljes erőmből. A szoba eltűnt. Hosszú, végtelen és koromfekete folyosón loholtam, és tudtam, hogy hiába nem látok az orromig sem, ha felbukkan a szörnyeteg, látni fogom. Ahogy az már az álmokban lenni szokott. Pedig ennek a folyosónak a szűk beugróiban nem szörnyetegek leselkedtek rám. Sajna, azt is tudtam. Láttam, ahogy elsuhantam mellettük, futólag, egy-egy elkapott pillanatra csak, részleteikben elmosódva, és mégis pontosan tudtam, mit látok: párocskákat, ölelkezve, húst húsba fonva, karneváli éjszakák örült tűzébe veszve, gyönyört hajszolva. Az agyam mindent látott, hiába tiltakoztam – mellek gömbölyödtek ki dámaruhákból, mint az érett gyümölcs; abroncsos szoknyák lendültek magasba, hogy feltárják, amit amúgy sejtettem, hogy alattuk csak a puha bőr lüktet és a hús; egy férfi letolt nadrágja, előtte nő térdepelt; vér csordogált holtápadt állakon, és az emberek kéjesen jajongva csüggték a vámpírkarokon, hogy még, még, ne hagyják őket el. Egyre gyorsabban futottam, bár a szoknya súlyosan verte a térdem, és a karjaim majd' leszakadtak a súly alatt, a fűző vasprésként szorított, és már alig kaptam levegőt. De hiába loholtam, és fuldokoltam, a

folyosó végében lévő ajtó egy centit sem jött közelebb, nem szabadulhattam a karneváli rémálomból.

Semmi különösebben borzalmas nem történt a beugrókban, semmi olyan, amelyet így vagy úgy ne éltem volna már át magam is. De tudtam, hogy ha megállok, elkapnak. És semmi szín alatt nem érhetnek hozzám. Semmi szín alatt. Hirtelen ott volt az ajtó, csak ki kellett nyújtani a kezem, lenyomni a kilincset. De a zár nem engedett. Persze, hogy nem engedett. Felsikoltottam, és hátra sem kellett néznem, hogy tudjam, már nincsenek ott, a folyosó üres.

– Jöjj hozzám önként, *ma petite* – hallottam Belle hangját.

– Ne szólíts így – mondtam, szememet összeszorítottam, homlokomat vakon az ajtó deszkájának nyomtam, mintha így, hogy nem fordulok meg, és nem látom őket, ők sem kaphatnának el engem.

Belle kacagott, és engem elárasztott a kék, borzongott a bőröm. Jean-Claude nevetése se semmi, de ez a vámpírcsaj a bársonyos hangjával! Testem nekifeszült az ajtólapnak, a gyönyör görcsei rálapítottak, a combomon éreztem a kilincs hideg fémjét.

– Te leszel a táplálékunk, *ma petite*. Megnyaljuk utánad minden ujjunk, ne félj. És te döntesz, hogyan.

Lassan megfordultam, ahogy az ember a rémálmában már csak szokott – belefordulsz a tarkódat csiklandozó forró leheletbe, a bizonyossággal, hogy a szörny lehelete az.

Jean-Claude emlékeiből ismertem ezt a folyosót, nem álombéli szörnytáj volt, kellős közepén Belle Morte állt pompázatos öltözékében, mögötte a karneváli népség, akik mellett lélekszakadva elszáguldottam, azok mögött pedig lüktető, lihegő, félmeztelen tömeg.

– Itt a kezem, fogd, és jöjj, tapasztald meg a gyönyörök gyönyörét. Ha én nem kellek... – intett könnyeden maga mögé Belle –

hát nem. Te döntesz, álmaid álmába röptíselek vagy jöjjön inkább a rémálom.

– Melletted soha senki sem dönthet, Belle – ráztam a fejem. – Melletted az embernek nincs választása.

– Ezt úgy veszem, hogy a fájdalmat akarod.

Mint egy végszóra, a tömeg rám rontott, és az álom talaja dübörögve megingott, a világ a fejemre szakadt. Nathaniel aggodalmas arcát láttam magam felett.

– Rosszat álmodtál? Sikítottál.

– Nem csoda – lihegtem még mindig kifulladásra. A szívem szabályosan dörömbölt a bordáim alatt. És egyszer csak tele lett az orrom rózsaillattal, tömény, sziruposan édes illattal, és a távolból Belle nem kevésbé édes hangja visszhangzott.

– Te leszel a táplálékunk.

Az *ardeur*nek sem kellett több, elöntötte minden porcikámat, végigszántotta a bőrömet, hogy Nathaniel ijedten kapta el a kezét a homlokomról, mintha megégettem volna. Pedig nem okoztam fájdalmat, tudtam. Feltérdelt, suhogós naci megfeszült csípőjén, bár elől még nem feszítette semmi. Azt akartam, hogy a selymes anyag alatt dudorodjon az a valami. Az oldalamba gördültem, és nyújtottam felé sápadt karomat.

– Jöjj, fogd meg a kezem – mondtam, hú, de gáz. Dettó, mint az álmomban Belle.

Nathaniel engedelmesen nyújtotta kezét, de az agyam még nem merült el teljesen az *ardeur* szutykában, hirtelen felrémlt bennem, hogy pont tegnap éjjel zuhant össze szegény a melóhelyén, ha most megint, rácsatlakozom, abba bele is rokkannhat... ha nem is szó szerint. Viszont ellenben csak el kell kapnom a csuklóját, és az *ardeur* le is lenne rendezve. Már foghatnám is a szalvétát, törülhetném a számat. Nem lenne újdonság...

– Ne! Ne érh hozzám – vettem erőt magamon, és szinte hihető-

en csengett a hangom. Persze, ha nem az áldott jó Nathaniellel van dolgom, nyilván nem vagyok komolyan véve, de Nathaniel komolyan vette az utasítást. Kezét az ölébe ejtve ücsörgött a térdén, alig pár centire, nyújtózkodnom sem kellett volna, csak elkapni a csuklóját... de nem.

Fel kellett volna állnom, ki az ágyból, messze tőle. De amikor olyan gusztusos, zsenge, és egy szavamra ugrik. Hohó, ez most itt nem az én gondolatsorom volt! A száz dolcsis felismerés olyan mélységes döbbenettel töltött el, hogy az *ardeur* köpni-nyelni se tudott pár pillanatig, úgyhogy összekapartam magam alóla, felültem, és belekukkantottam a kistükörbe az éjjeliszekrényen. Nem a hiúság, Nathanielnek kócosan is bejövök, hanem a szemem színe. Vajon borostyán lángban ég? Nem égett, Belle most nem kúszott belém, mint anno, cserébe azonban órákkal a menetrend előtt fel-szította bennem az éhséget.

Az ágy moccanására ragadozóreflexszel kaptam a tekintetemet Nathanielre, de luftot rúgtam, mert még csak meg se mozdult. Nyilván a körmével kaparásztta az ágyneműt vagy valami, csak az *ardeur* gyakorolta bennem a nagyvadász mechanizmust. És kész voltam megint, hiába, hogy egy pillanatig lelohadt kicsit, átmeneti boldogság volt csupán. A pulzusom természetellenesen kapálózott, testem megfeszült, a bizonyos duzzadásra hajlamos testrészeket felpumpálta az éhes vágy. Mintha a vágy lenne már csak kiüresedett életem és lelkem egyetlen értelmes mibenléte. És az, hogy kielégítsem, csillapítsam. Nagyon nem stimmelt a tünet, ilyet még soha, a legrosszabb *ardeur*-rohamokkor sem tapasztaltam. Nem a saját vágyam lüktetett bennem, és ez azért minimum kínos. Pontosan tudtam, kit kellene a falhoz csapnom, csak épp azt nem, hogyan.

Jason jelent meg a hálószoa ajtajában, karjait dörzsölte, mint aki a lúdbőrt igyekszik lehámlasztani magáról. Nyilván ő is aludt

– vagy csak a jól bevált, érezd-magad-nagyonis-otthon likantróp verziót gyakorolta – , mert felsőteste meztelen volt, és a farmerjét is épp, hogy felrángatta, a sliccét nem sikerült begombolnia. Kislátszott az égkék selyemalsója. Gatyán kívül kellett volna viselnie, annyira illett a kék pólójához.

– Mi folyik itt, Anita? Szikrázik rajtam az energiád.

Ki kellett volna köpnöm vagy legalábbis lenyelnem a homokot, hogy ki tudjak préselni valami értelmeset a számon, ahol a fél Kallahári lerakódott.

– *Ardeur* – sikerült végre kiküzdenem magamból.

– Dehát csak órák múlva kellene... – értetlenkedett Jason, és bejött a szobába.

Szerettem volna elmesélni neki az álmomat Belle-ről, de nem lehetett, mert csak a csábosan kikukucsáló kék selymet láttam, elárasztotta az agyamat, megszállta minden maradék gondolatomat a vágy, hogy odaküsszam a lába elé, letépjem róla, és számba vegyem, ami benne lapul. Mindig is vizuális típus voltam, ami bizonyos pillanatokban úriasan szólva sem előny: most Jason férfiaságának a képe a számban olyan erővel robbant a fejembe, mint egy szexuális balhorog. Le kellett fogynom magamat, szorosan összezárni a szemeimet, hogy ne égessem be magam, és ne rántsam le a bokájára a farmert. Nathaniel mint a gyenge csapatjátékos, pont most moccant megint. Az nem lehet, hogy ilyen állapotban nem nézek oda! Vagy nem?

Elheveredett az ágyon, megadóan hanyatt dőlt, a haja súlyos hajókötélként csavarodott mellette, arcán végtelen békesség. Szabad préda, nekem adja magát, a halálba is szerethetem akár. Felhúztam a mellkasomhoz a térdeimet, átkulcsoltam, nehogy az *ardeur* rávesse magamat.

– Kifelé, Nathaniel, kifelé!

Az ágy hullámozásából vettem a mozdulatait, de nem mertem

odanézni.

– Kifelé! – süvöltöttem már sokkal határozottabban, de szememet szorítottam, mint rókafojtacsuka a csukafojtarókat, és viszont.

– Hallottad, Nathaniel, menj ki – mondta Jason is.

Halk nyöszörgésfélét hallottam aztán, majd csukódott az ajtó.

– Kinyithatod a szemed, Anita. Kiment.

Felnéztem az üres szobára, és Jasonre az ágy mellett, bőrére fura krikoszkraszokat rajzolt a nap. Most láttam csak, hogy milyen csupasz, egy szál szőr nem sok, annyi se. Alapvetően nem meglepő, a legtöbb vetkőzőtáncos utálja a testszőrzetet, de Jason haver, és még ha sokat flangált is előttem meztelen, soha nem vizsgáltam meg alaposabban, hogy vajon mindenütt borotvált-e. Mindenütt, úgy mint a köldöke alatt, mindenütt, úgy mint az ágyékán... Most el nem ítélnél módon kiveszett belőlem a haveri fling, és csak az örült vágy maradt. Hogy izmos testére vessem magam, hogy megszabaduljak végre a ruháitól, hogy érinthessem végre meztelenségét. Észvesztő...

– Mit szeretnél? – kérdezte ekkor, mintha vajsárga fürtjei alatt csak kihagyásokkal működne a gondolatolvasógép. Én meg csak bámultam az arcába, legszívesebben sikítottam volna, vagy legalábbis összekönnyeztem volna a kispárnát, de aztán megköszöntem a torkom.

– Ennem kell – szakadtak ki az ügyetlen szavak.

– Tudom – bólintott ünnepélyesen. – Utasíts. Mit tegyek?

Legszívesebben, vagyis dehogy, a szívem ebben nem volt benne, csak az agyam morzsányi józan maradéka, azt kellett volna mondanom, hogy menjen ő is, szaladjon. Viszont hogy is mondhattam volna ilyet? Micah, ki tudja, mikor ér haza; Jean-Claude meg Asher még mindig a kriptában húzza a vámpírbőrt; Nathaniel nem pálya; akik meg odakinn lebzselnek még, mind a barátaim,

helyesebben a családom. Családon belül pedig csak nem szexelek! Néztam Jasont, ahogy a napfény aranyos barnára süti halvány mellbimbóit... jajj.

– Mit kell tennem, Anita?

– Adj ennem – suttogtam erőtlenül.

– Vért, húst vagy szexet? – kérdezte elragadóan ünnepélyesen.

Nem volt rossz kérdés, hiszen nem egyszer keveredik a sok éhség egy nagy falánksággá bennem, ma azonban csak és kizárólag a szex érdekelt.

– Szexet – nyögtem ki, de még mindig mintha rábetonoztak volna az ágyra.

Ez sem lenne épp rossz megoldás.

– Akkor bedobom magam a többiek nevében is – vigyorodott el hirtelen.

Felemelkedtem, és megálltam előtte meztelen. Mindjárt rávettem magam, hanyatt döntöm, és megdugom. Vagy megdugatom magam. Talán ez fedte volna legakkurátusabban pillanatnyi vágyaimat. Kefélni akartam. De nem, nem akarhattam igazán, mert nem engedhetem magamba. Nathaniellel hónapok óta megoldottam ügyesben, hogy a farka ne jöjjön a főbejárat közelébe. Csak megleszek most Jasonnel is anélkül. Nem akarom, szuggeráltam magamba. Köztes megoldással lehunytam a szemem, és négykézlábra ereszkedtem, izmaim megfeszültek, még ott is, ahol bézik anatómiai ismereteim szerint nincsenek is izmaim, és elindultam. A szörnyeteg hanyatt vágta magát bennem, mint egy nagy szőrös gyík a napon, de a vágó nem pihent, vágta bennem fél-alá, mint ami mindent fel akar perzsélni.

– Már nem ciki, hogy látom a nunid? – ugratott Jason, de hol érdekelt már engem a ferde humora! Odaértem a lábfejéhez, és végignyalintottam rajta a sima bőrt.

– Teremtőm! – borzongott bele. Na ugye, hogy nem fog sokáig

poénkodni! A farmerjén felkapaszkodtam térdelő pózba, szemem egy vonalba került a kék selyemmel, és az alatta mereven ágaskodó jancsival. Akaratlanul is lejjebb dolgoztam a farmerját, az alsó kékje, égette a szememet, a makkja kétségbeesetten feszegette az anyagot, ki kellett szabadítanom, le kellett róla tépnem ezt a rengeteg felesleges göncöt. Átöleltem a csípőjét, beletúrtam a farmerbe, és megmarkoltam a seggét. Felnyögött. Lassan, csak lassan. Nem kell rohanni. Volt már némi rutinom az *ardeur*rel, és Nathaniellel begyakoroltam már a tempót. Minél lassabban haladok, annál nagyobb az esélyem, hogy kordában tartom, és nem szabadul rá a fejemre a butító kéjvágy. Soha még ilyen terhesnek nem éreztem az önfegyelmet. Meg értelmetlennek. Akarom, na, akarom, ide vele!

Jason beletúrt a hajamba, és a gyöngéd érintésre fel kellett néznem. Szemében még soha nem láttam azt a nevezetes macsó bizonyosságot, amit csak akkor oldanak le a láncáról a pasik, amikor már tutira mennek a csajjal. Ez a tekintet begerjesztett, én még soha nem hoztam ki ilyesmit belőle: akarta, ő is mindennél jobban akarta. Felnyögtem, kéjesen.

– Ne hagyd abba – suttogta. – Abba ne hagyd.

Szemének tavaszi eget idéző kékjébe merítve tekintetemet cselekedni kezdtem: végignyaltam a farkát a selymen keresztül, és minden érzékemmel az arcán csüggtem közben. Újra, a tövétől indulva a duzzadt makkig végigfuttattam rajta a nyelvem, erősen, határozottan, mértéktelen élvezettel. Hátradobta a fejét, szeme kifordult. Gatyástul bekaptam a számba a pénisz fejét, megszívtam kicsit, kezemmel közben alulról megragadtam, igyekeztem mindezt a tenyerembe fogni. Felkiáltott, mint aki meglepődik. Vad szemekkel nézett le rám. Elhúztam a fejem, lassan kiengedtem a számból a zsákmányt, a kék selyem nedvesen és nyáltól sötéten simult a farkára. Jason gyors mozdulattal tolta le a farmert és a se-

lyemalsót egyszerre, és mutatta meg magát nekem.

Centikre volt az arcomtól. Puha és selymes, még soha ilyen csupasz pénisz nem mosolygott a szemembe. Behódolva térdeltem előtte. A makk egészségesen gömbölyödött a végén, kicsit félrehúzott, de kecses volt és ruganyos, ahogy győzedelmesen lerázta végre magáról az undok selymet.

A kezembe vettem. Egyre szaporábban szedte a levegőt. Magamhoz húztam, hogy kényelmesen rábukhassam, hogy a torkomra tolhassam, nyelhessem finom bársonyosságát, nyelvemmel végigrajzoljam kecses ívét.

Beleborzongott az akcióba, pedig még csak melegítettem.

Megtöltöttem vele a számat, kezemmel a tökei alá nyúltam, az is csupa bársony volt, semmi szőr csak puhaság, jó volt, nagyon jó. Legalább nem akad a fogaim közé a szőr. Tényleg ez az eddigi legkívánatosabb megoldás, bár láttam én már annyi fazont: loboncosat, fazonra nyírtat, diszkrétén kiigazítottat, Jasoné volt az első csupaszra borotvált farok és here a prakszisomban.

A szám, a nyelvem, a kezem minden új érintésére izgalmasabb hangok törtek fel a torkából: nyöszörgés, érthetetlen szavak, sikolyok. Próbáltam közbe leltárba venni, meddig jutok a repertoárjában. A gatyáját mindenesetre lejjebb rángattam, hogy széjjelebb tárhassam a lábait, és a nyelvem bekirándulhasson a herék alá, az érzékeny mezsgyére, ami az ánuszhhoz vezet. Kéjesen borzongott, és felkiáltott. Erre elindultam felfelé, a köldökéhez, végig a sima bőrén, amit még térden elértem. Aztán rohamszerűen ismét bevettem a farkát, öleltem, ráfontam a nyelvem, a kezem közben lent a mélyben játszadozott. Majd eluntam, és ujjaimat gyűrőként húztam rá ajkaim alatt péniszére, számmal szinkronban mozgattam. Már zihált, és lihegett, ágyékát tolta előre. Egyszer csak belemarkolt a hajamba, hátrarántotta a fejem.

– Fel – nyögte, tekintetét egy decens fuldokló is megirigyelhet-

te volna.

– Hogy? – ráncoltam a homlokomat.

Lehajolt értem, és a karomnál fogva felhúzott magához. Megcsókolt, sőt, nem is csókolt, ette a számat, a fogaimat, a nyelvemet, mint aki el akarja nyelni a lényegemet.

Kezei lesiklottak a hátamon, a gerincem mentén, le a csípőmig, a fenekem alá, megragadott, és felkapott. A szánk közben egy pillanatra sem szakadt el egymástól, lábaimat a derekára kulcsoltam, kemény pénisze hasamnak feszült. Belesédültem az érzésbe, nyöszörögtem, Jason pedig falta a számból a nyögéseket, ízlelgette a kéjemet. Egyik kezét a fenekem alá csusszantotta, a másikkal beférközött kettőnk közé, és rögtön tudtam, mire készül. És hiába, hogy a vállát öleltem, puha hajába merítettem az ujjaimat, szája fogva tartott, birokra keltem az *ardeur*rel, a kéjjel, a birtoklással és gyengédséggel, gigászi erőfeszítéssel letéptem a számat a szájáról.

– Jason – nyögtem, pont abban a pillanatban, amikor egy csípőmozdulattal felfelé lendített, és a drága gravitáció segítségével visszahuppantam a farkára. És igen, az *ardeur* boldogan sóhajtott fel, és én is boldogan sóhajtottam fel, mert hiába minden tiltakozás, ezt akartuk mind a ketten. Magabiztosan, határozottan hatolt belém, nedves, szűk lyukamat erőteljes lökésekkel tágitotta, és csak jött, és jött, én meg nyűszítettem, sikoltottam minden újabb lökésre.

Az ágyhoz araszolt velem, nem vesztette el az egyensúlyát, seggem passzentosan simult tenyerébe, majd az ágyra engedett, de nem hengeredett rám, állva hajolt belém, a hátam alját még mindig emelte, hogy egyenesen előre jusson a farka, mélyen, még mélyebben. Farkasszemekkel nézett le rám, és lassan, centiről centire kihúzta belőlem magát, egy pillanatra megpihent a vaginám száján, majd váratlanul belém vágta, egy lendülettel, tövig, hogy fel-

kiáltottam. De nem a fájdalomtól.

Így döngölt kitartóan, egyenletes és hatékony ritmusban, mint aki a matrachoz akar szegelni, húsa csattogott a húsomon.

És lecsapott rám az orgazmus, élesen, váratlanul – az egyik pillanatban még löktem vissza a testének ritmusát, a másokban meg már átcsapott rajtam az extázis, a gyönyör netovábbja. Körmeimet belevájtam az oldalába, fognom kellett, markolnom, de még ez sem volt elég, már önmagamot martam, szaggattam. Szinte ugyanabban a pillanatban Jason is jött velem, hátravetett fejjel, kifeszült gerinccel, vonyítva. Az *ardeur* pedig magába szívta gyönyörének minden cseppjét, a bőrét, az izzadtságát, a magját.

Végül rám hanyatlott. Alig kapott levegőt, a szíve apró, veredő madárkaként csapódott a mellemnek. Úgy, ahogy voltunk, még mindig mélyen bennem, feljebb araszolt velem az ágyon, hogy ne csüngjön le nevetségesen a lábunk. Vártunk. A pulzusunk lassan lecsillapodott, bár még mindig nehezen szedtük a levegőt. Leírhatatlanul nem Jasonös komolysággal nézett a szemembe.

– Tudom, hogy talán soha többet nem jutok ilyen helyzetbe veled – lihegte rekedten. – Most kijövök belőled, de még hadd öleljelek kicsit.

– Amúgy sem érzem magam csípőtől lefelé, úgyhogy tiéd a pálya – lihegtem vissza nem kevésbé rekedten. Elnevette magát, és mivel még bennem volt, a nevetés ritmusa megcirógatott belülről, hüvelyem összerándult, és az izgalom végighullámozott a testemen. A körmeim megint, önkéntelenül is a húsát keresték. Felkiáltott, és döfött.

– Istenem, ne csináld ezt még egyszer! – lihegte, amikor megint levegőhöz jutott.

– Akkor lefelé!

Kinyomta magát fölöttem, és fekvőtámaszban óvatosan kihúzta belőlem félig még mindig merev péniszét. Erre megint ficáncolni

kezdttem, és nevetve rogyott le mellém.

– Mi olyan vicces? – támadtam le, amikor volt erőm támadni.

– A szentségit, észvesztő vagy.

– Te sem vagy éppen fából.

– Ennyi? – kerekedett el a szeme.

– Jó, megadom magam. Te is észvesztő vagy. – És nem tudtam nem mosolyogni rajta.

– Ne hazudj nekem kegyesen.

– Isten őrizz – sikerült végre az oldalamra fordulni, hogy a szemébe nézhessek. – Tényleg észvesztő vagy. Komolyan.

– Ha már nincs esélyem újrázni – fordult ő is felém, de egyelőre nem értünk egymáshoz –, akkor gondoltam, beleadok apait-apait.

Be kellett hunynom a szemem, nehogy megint kéjesen neki-nyomjam magam, és hosszan, sóhajtvá fújtam ki a levegőt.

– Ja, hogy ezért. Mindenesetre nekem nagyon bejött. De tudd, hogy nem minden csajnak zsánere, ha belekalapálják az ágynemű-tartóba.

– Ismerem a pasikat, akikkel ágyba bújsz. Nyilvánvaló volt, hogy utánuk nem tehetek benned kárt, akármilyen gyors és heves vagyok is.

– Most ez azt akarja jelenteni, hogy a tiéd kicsi? – vontam össze a szemöldökömet.

– Nem, kicsinek nem kicsi, én pont jónak mondanám. De a te fickóid némelyike több mint pont jó.

Fülig pirultam. Basszus, egész idő alatt megúsztam, és erre az ártatlan dumára meg pirulok!

– Nem tudom, mit mondhatnék, Jason, olyan, mintha pátyolgatnom kellene az egódat, pedig...

– Centi kérdésben konkrétan tudom a helyem – nevetett, és a vállam alá csúsztotta a karját. Befészkeltem magam az ölelésébe,

lábamat átdobtam az övén, én is átöleltem. Majdnem olyan szoros ölelésben feküdtünk így, egymással szemben, mint az előbb.

– Csodálatos voltál – mondtam.

– Már levettem, mennyire csodálatosnak találtál – kuncogott, és a magasba tartotta a karját, ami éppen nem alattam kezdett vértelenedni. Tele volt mélyvörös karmolással.

– A másik is ilyen? – néztem nagyot.

– Még ilyenebb – és ahogy a homlokomat kezdtem ráncolni, végigsimította. – Ne komorkodj, Anita. Minden sebet, minden karmolást imádni fogok. És megsíratom őket, ha már nem lesznek.

– De...

Ujja hegyével megérintette a számat, nem hagyta, hogy végigmondjam.

– Ne dezz itt nekem. Pazar volt minden pillanat, aminek minden kéjes nyögésére és minden sajgó sebére emlékezni akarok – Aztán a karomat is megcirógatta, majd azt is a magasba emelte, mint egy véres kardot. Mert véres is volt. – Ez nem az én művem.

Ahogy megláttam a karmolásnyomokat, rögtön sajogni kezdtek. Ilyenek ezek az apró sérülések, amíg nem látod, meg sem érzed, de amint észreveszed őket, már szaggatják is az agyad. Hülye dolog.

– Pedig dehogynem. Ha nem is te karmoltál, csak téged dicsérnek. Még soha így nem martam össze magamat.

Na, most hundert procent jasonösen kuncogott fel. Torokból, élvezettel.

– Kösz a bókot, de tudom a helyem. Soha nem múlhatnám fölül, amit Jean-Claude és Asher produkált. És pechemre még az is huszonnégy órán belül van, szóval a távolság sem fakíthatja meg. Végigtornázhatnám veled a kámaszutrát, még akkor sem jutnék a nyomukba.

– Ami nem feltétlenül baj – rázott ki a hideg.

– Nem baj, tragédia. Én is megtapasztaltam már valamicskét Asher tehetségét, és még az a kicsi is... – megállt, kereste a megfelelő kifejezést – páratlan és agyamat-eldobom.

– Ja. Az ilyen gyönyörért az ember bármire képes, nem igaz? – mondtam nyüzöttan és kedvetlenül.

– Nem akarsz hozzá visszamenni? – emelte meg az állam, hogy a szemembe nézzem.

– Maradjunk annyiban, hogy nem padlóztam le a lehetőségtől – temettem vállába az arcom.

– De miért?

– Nem t’om, tényleg, nem t’om – és megráztam a fejem. – Azt hiszem, beszartam.

– De mitől?

– Kefélni bármikor, Jason, nem az a bibi. De... amit Asher harapása tud...

Most én kerestem a szavakat, bár tudtam, hogy úgysem találom a megfelelőt.

– Úgy értem, Asher mindig is talány volt nekem. Hívóállata ugyan nincs, de magabiztos, mint egy mestervámpír, és nyilván meg is van hozzá az ereje, csak hol? Mert az, hogy a hangjával bármire képes, nem úgy egy vámpírnak, ugye. De akkor hol az ereje? Mitől mester? – Ismét végigfutott a hátamon a hideg. – Már tudom.

– Mit tudsz? – fektette Jason az állát a fejemre.

– Hogy a csábításban, a szexben meg a testiségben van. Őt nem táplálja mások gyönyöre, ahogy Jean-Claude-ot, és nem is tudja felébreszteni a vágyat, ahogy Jean-Claude, de ha a gépezet beindul, nincs nála fantasztikusabb. Olyan kéjt senki nem képes... mint Asher. Ilyen gyönyörökért már tényleg bármire képes az, akinek egyszer része volt benne, az bármit megtesz, hogy még egyszer

megkaphassa: lemond minden kincséről, birtokáról, még ölni is kész. Bármit, amit csak Belle Morte kért. Feltéve, hogy Asher éjjelente az ágyába járul.

– Szóval tényleg akkora numera a csóka – mormogta Jason.

– Nem, te vagy akkora numera, meg Micah. Arra már nem esküdnék meg, hogy Jean-Claude is felér veletek, mert a kis agytrükkjeivel sok hiányosságot felülírhat úgy, hogy észre sem veszem. Nála már bejátszik a vámpírstikli. De Asher... és még csak meg sem dugott, egyszerűen csak a véremet csapolta meg.

Jason hitetlenkedve nézett a szemembe.

– A farkast akarod megvezetni? Én nem csak Jean-Claude-ot éreztem abban a szobában.

– Nem azt mondtam, hogy Asher szomorkodott – játszottam megint a szendét. – Csak hogy nem jött belém.

– És ez mit számít?

– Hogy ha a vérszívás ennyire atom élvezet, milyen az igazi szex? Úgy értem, hová szállok majd el, ha egyszer megdug?

– Én a helyedben már élesíteném a szárnyaimat – kuncogott élvezettel.

– Ez most azt akarja jelenteni, hogy szívesen megdöntené Ashert? – könyököltem fel kíváncsian.

– Egy időben nem igazán tudtam hova tenni magam, mármint a nemi preferenciáim ügyében – komolyodott el kicsit, bár a jókedv ott csillogott a szemében. – Úgy értem, már vagy két éve vagyok Jean-Claude *pomme de sangja*, és régebben kezdtem gyanakodni, hogy netalántán meleg vagyok. Mert kibaszottul frenetikus, ahogy benyeli az adagját – közben a vállamat cirógatta. – De imádom a csajokat. Nem azt mondom, hogy a megfelelő személlyel ne hajlanék egy kósza biszex-dugásra, hanem, hogy ha le kellene horgonyoznom, hát tutira nem hagynám oda a csajokat örökre. Imádom a csajokat.

Kéjesen nyújtotta meg az 'imádom' szót, hogy még a hajam töve is beleborzongott. Elnevettem magam.

– Én meg a pasikat imádom.

– Vettem észre – bólintott kedélyesen.

– Szerintem eleget ölelkeztünk – ültem fel hirtelen.

– Tényleg nem döntöd meg Ashert? – kérdezte már komoly képpel. Még a karomat is megérintette, mintha vissza akarna húzni, de nem húzott.

– Magad mondtad, hogy micsoda gyönyör Jean-Claude harapása – sóhajtottam.

– Ja. Emlékszem.

– Na, hát Jean-Claude meg azt mondta, hogy Asheré egyenesen orgazmikus. Semmi túlzás, értsd mint mondd. A kettőből az következik, hogy Asher viszi a pálmát, ha érted, mire gondolok.

– Eddig követlek.

Törökülésben ültem, és valami rejtélyes oknál fogva cseppet sem zavart az illetlen póz. Jason mint egy basa úgy tornyozta a feje alá az összes párnát az ágyról, szinte lefelé kellett néznie rám.

– Jean-Claude engem még soha nem harapott meg. Nem adok neki vért. Csak a szex mehet.

– Nem mondod?!

– De mondom.

– Ilyen betonakaratú alakkal még nem találkoztam, mint te. Nincs még egy ember, aki ilyen hosszan képes lenne ellenállni a kettős élvezetnek.

– Te sem próbáltad mind a kettőt.

– Nem épp az etikett szerint való az embernek megdugni a *pomme de sang*-ját. De ha maga a *pomme* kezdeményezi, akkor már nem tahóság, hanem jutalom. Mert ha a *pomme de sang* kiérdemelte... – vigyorgott sokatmondón.

– Ez úgy hangzott, mintha te kiérdemelted volna.

– Olyasmi. Legalábbis kezdeményeztem.
Döbbenetemben majd kiستم a számon.

– Jaj, ne bomolj, Anita, te még a zombikkal kísérleteztél, amikor én már minden este az ágyában pörögtem. És ahhoz köheterónak kell lenni, hogy az ember ne akarja vele kipróbálni. És mint mondtam, én még papírheteró sem vagyok.

– És? Visszautasított?

– Ja. Nagyon ékesszólón, de a lényeg mégis csak a nem volt.

– Megindokolta?

– Te voltál az indok – bólintott Jason.

A homlokráncaim száma elérte a tűréshatárt, már nem fért több fel a fejemre. Inkább igyekeztem nem csinálni, de a döbbenet akkor is kikíváncozott.

– Én? Miért pont én? Tényleg régebben vagy a *pomme de sangja*, mint hogy én egyáltalán képbe kerültem. Nem is szólva az ágyról.

– Amikor próbálkoztam, már jártatok. És rezelt, hogy ejted, ha kiderül, hogy egy pasival kufircolt.

– Már te is ezzel jössz? Belefájdul a fejem.

– Bocs, de ha a frankó fáj, inkább ne kérdezd – helyezkedett el még kényelmesebben a trónusán. – Azért elég profin kikerülted az eredeti kérdést.

– Ami mi is volt?

– Jaj, Anita, olyan pocsekul hazudsz.

– Oké, Asher, tudom. Kvázi megígértem, hogy összehozzuk a nagy hármast, jobban mondva a négyest.

– És ki a szerencsés negyedik.

– Micah.

– Miért nem lehetek én ekkora mázlista?! – fakadt ki, és én bevettem, már nyitottam a számat, hogy megadjam neki. – Bocs, magas labda volt.

– Szóval Ashert leírhatjuk, ha nem teljesítem, amit ígértem.
 – Hogyhogy leírhatjuk?
 Kifejtettem Asher tervét, hogy ha én nem, hát ő lép. Szó szerint, és el innen.
 – Tehát ha te nem maradsz, ő megy.
 – Pontosan.
 Elgondolkozott, aminek hosszas arcjátékbéli folyamánya volt: először a homlokát ráncolta, utána elnevette magát, végül pedig a fejét csóválta.
 – Hadd foglaljam össze: Asher harapása már önmagában maga a fergeteges orgazmus, amiből te arra következtetsz, hogy ha még közben meg is dug, az már a csúcsnál is csúcsabb.
 – Igen.
 – És akkor hol itt a probléma? – tárta szét a karjait.
 – Félek, Jason – húztam fel vacogva a térdemet.
 – De mitől? – ült fel mellém.
 – Félek, hogy... – elhallgattam, elbizonytalanodtam. De legalább magamnak ismerjem be. – Félek, hogy felemészt.
 – Hogy felemészt – ismételte elgondolkodva. – Szókincsben megvan, de ilyen szövegkörnyezetben értelmezhetetlen.
 – Te nem félnél valakit annyira akarni, hogy már minden más mindegy legyen az életedben?
 – Ezt most konkrétan a vámpírokra érted, vagy általában, mindenkire?
 – Naná, hogy a vámpírokra – tettem az államot a térdemre. Észre sem vettem, milyen szorosan ölelem át a lábamat. Egy nagy csomó lettem.
 – Nem csak a vámpírokat érted – szegezte nekem Jason. – Mindenkit, minden férfit. Rettegsz attól, hogy valakire teljes szíveddel vágj. Igazam van, vagy igazam van?
 – Összevissza beszélsz. – De a tekintetét kerültem.

- Ne próbáld Jason bácsit kamura venni – simította a fülem mögé a hajamat, de nem volt akkora fülcimpám, hogy megtartsa.
- Nem csak a vámpírokra értetted.
- Jó, lehet – néztem végre rá. – De a lényegen ez sem változtat. Nem akarok valakit annyira akarni, hogy belehaljak, ha már nem lehet velem.
- Egyszóval félsz valakit az életednél is jobban szeretni? – kérdezte, és a szemében furcsa kifejezés jelent meg egy röpke pillanatra.
- Igen.
- Halvány szomorúsággal, de kedvesen mosolygott.
- Lenne pár kevésbé frekvenciált testrészem, amit beáldoznék, ha egy nő úgy vigyázna rám, mint te Nathanielre.
- Bekapcsoltam a szokásos nem-vagyok-szerelmes-Nathanielbe szövegemet, de Jason a számhoz emelte az ujját.
- Nyugi, tisztában vagyok vele, hogy nem adtad magad át Nathanielnek full szívvel-lélekkel. Csakhogy senki másnak sem. A szíved-lelked nálad maradt. – Nem állhattam azt a végtelenül türelmes, felnőttem-és-zsebemben-az-élet tekintetét. És még keveset mondtam. – Ha létezik olyasmi, hogy életem célja, akkor az egy nő lenne, egy asszony, aki pont úgy néz rám, ahogy te Jean-Claude-ra, vagy ahogy ti ketten tudtok nézni Asherre, vagy ahogy Nathanielre nézel, esetleg ahogy ő rád.
- Micah miért maradt le a listáról?
- Nincs más, akivel olyan közel állnátok egymáshoz, azt látom. De azt is látom, hogy valaminek ez mindenképpen a rovására megy.
- Minek?
- Passz. Még soha nem voltam szerelmes, honnan tudnám.
- Akkor szerinted Micah-ba nem vagyok szerelmes, vagy mi?
- Magadtól kérdezd.

– Nem lehetek szerelmes egyszerre négy pasiba.

– Mert? – kérdezte, de ahogy megküldtem a pillantásomat, visszavett a lélekmágus arcából. – Úgy értem, nincsenek szabályok.

– Csak épp röhejes.

– Jean-Claude-tól rettegtél, így aztán menekültél, és nem adtad magad. Aztán megjelent Richard, belebuktál, de úgy emberesen, fülig, amitől még jobban berezeltél, és kifaroltál. Azért kezdted járni egyszerre mind a kettővel, mert fostál, hogy valamelyikbe beleszeretsz.

– Baromság.

– Van jobb magyarázatod?

– Jean-Claude megfenyegetett, hogy Richard bánja, ha nem találkozik vele is. Megölte volna.

– Akkor miért nem ölted meg te őt? Nem úgy van, hogy nem bírod az ultimátumokat? Akkor ezt miért nyelted be?

Erre csak hallgatni tudtam, de azt nagyon okosan.

– Akkor Richard kezdett eltávolodni, zűrössé vált az élete, nem volt rád ideje, ami azt jelenthette volna, hogy Jean-Claude-nak szabad a pálya. Ha nem tűnt volna fel hirtelen a semmiből Nathaniel, akit rögtön az ágyadba kellett cipelni, meg a széltől is óvni. Oké, vágom, hogy ő a *pomme de sangod* meg a házi cicád, de az időzítés akkor is figyelemreméltó. – Le akartam állítani, de ahhoz le kellett volna lőnöm. És valahogy paff voltam a nagy vehemenciájától. Miből lesz a csírabogár! – És még nincs vége, mert beesett Asher habnak a tortára, és ki tudja, hogyan, talán Jean-Claude emlékei miatt, talán nem, de hozzá is vonzódni kezdte. Erősen. De őt rágtá a düh és az öngyűlölet, amit már Richard mellett megtapasztaltál, és enyhén szólva a halálod. Csakhogy Richard megpattant. Végleg. Nem maradt más, csak Jean-Claude meg a soványka Nathaniel, aki azért nem egy romantikus nagy-

durranás, legalábbis nem ellensúly. Már épp kezdett beütni a krach, amikor derült égből szerelem, a nyakadba esett Micah. Fel se kell rázni, instant gyönyör és instant élettárs. Minden rendben, Micah és Jean-Claude osztozik rajtad, de osztod-szorzod az érzelmeidet, helyreáll az egyensúly, nem szerethetsz bele halálosan se egyikbe, se másikba, mert meg kell osztanod a szívedet, az életedet. És ha egyik férfi sem birtokolhatja egyedül a szívedet, egyik sem törheti össze.

Fel kellett kelnem. Magamra tekertem a takarót, mert már nem akaróztam meztelenkedni Jason előtt.

– Eleinte azt hittem, csak a véletlen idióta tréfái, de aztán rájöttem. Félsz, mit félsz, rettegsz egyetlen férfihoz kötődni, igaz?

– Nem attól, hogy egyhez kötődjem – ráztam meg a fejem. – Hanem, hogy csak ahhoz az egyhez akarjak kötődni, minden áron.

– Miért? Miért rettegsz attól, amire a legtöbb ember mindennél jobban vágyik? Én csak tudom, én is erre vágyom.

– Egyszer már szerettem így valakit, és az átgázolt rajtam.

– Jajj, kérlek ne gyere az egyetemi csókával. Rég volt, seggfej volt, még a gondolatot sem érdemes rá pazarolni. Nem élheted le az életedet az árnyékában.

Az ágy lábánál álltam, egy merő takaróban, és majd befagyott minden lyukam. Pedig nem volt hideg.

– Nem csak ő – suttoztam.

– Hát?

– Teljes szívemmel és lelkemmel imádtam az anyámat, csüggytem rajta. És meghalt, én meg majdnem belepusztultam – bökte ki. Ott zakatoltak Jason szavai az agyamban, és igaza volt, kibaszottul igaza. Minek is tagadtam volna. – Soha többet nem akarom egy emberre építeni az életemet, nem akarok vele halni, ha meghal.

– Ezért tartasz vissza magadból mindig egy kicsit?

– Nem. Magamnak tartom meg azt a kicsit, senki sem birtokolhat egészen, senki, Jason, csak és kizárólag önmagam.

– Akkor tehát Jean-Claude kénytelen beérni szexszel, vér nélkül; Nathaniel szeretettel kefézés nélkül; Asher vérrel dugás nélkül – csóválta a fejét. – Marad Micah. Vele dugsz is meg szereted is. Nála mit fogsz vissza?

– Nem vagyok belé szerelmes. Egyelőre.

– Vigyázz, mert meggörbülsz.

– Kívánom, de nem vagyok belé szerelmes.

– Hát Richard? Előle mit rejtegetted?

Álltam, csak álltam, mint egy szállításra becsomagolt kókadt fenyőfa, és néztem, ahogy a világ sikítva robban darabjaira.

– Semmit. Neki mindenemet odaadtam. De ejtett.

Jason figyelmesen nézett rám, aztán felemelkedett, és megindult felém. Szerintem magához akart ölelni, vigasztalni.

– Ha átölelsz, sírni fogok – tartottam fel a kezemet –, és Richard miatt több könnyet nem ejtek.

– Sajnálom, Anita.

– Neked nincs mit sajnálni. Nem te tehetsz róla.

– Nyilván. De faggattalak, pedig semmi közöm hozzá. A te lelked, mit analizálgatom.

– Az a bajod, hogy féltékeny vagy. – Gyenge humor volt, de ült.

– Mire?

– Hogy annyi mindenkibe belebolondulhatnék, ha meglépném azt a mágikus egy centit.

– Igazad van, basszus, Ms. Freud – rogyott vissza az ágyra. – Féltékeny vagyok, csak nem fogtam fel. Csak akkor kattant be, hogy mit szeretnék, amikor kibökted, hogy félsz, hogy felemész-tődsz. Bekattant, hogy én pont ezt akarom, hogy valaki megperzseljen és én érte lobogjak, amíg van miből.

- Mert a velődig romantikus alak vagy.
- Ez olyan volt, mintha sértegetni akarnál.
- Nem sértés, félreérted, Jason. De felesleges hívság. – Az ajtó felé indultam. – Megyek, lezuhanyzom. Használhatod a fenti zuhanyzót, ha szeretnéd.

Jason próbált visszahívni, de nem is reagáltam. Kösz szépen, nekem ennyi levezetés bőven elég, még ha atomjót dugtunk is.

Nemrég szereztem egy vérmedve vízszelőt, aki vérprofi volt fürdőszoza fronton. Olcsóbb nem volt, mint egy halandó emberi lény, viszont nem jött nekem a stupidus „de fura, hogy ennyien élnek egy házban...” meg a „minek magának ekkora fürdőkád, úszni akar benne, haha” típusú értetlenkedéseivel. A vérpajti imádnivaló zuhanyzót dobott nekem össze a földszinten, ami egyébként is az én terepem volt. És hiába, hogy néha bejön a gyertyafényes locsipocsi a kádban, én zsigerileg mégiscsak tusolásra születtem. Most is tövig megnyitottam a csapot, hogy verje le a bőrt is a hátamról a forró víz. Nyilván aki a könyvesboltban legalább öt méterről látott már vulgárpszichológiai műveket, vágja, hogy ez egyfajta megtisztulási rítus. De nem a szexet akartam lecsapatni magamról, az a dolog Jasonnel maximálisan funkcionális volt, cseppnyi büntudat sem mocorgott bennem. A csevej utána annál jobban megviselt, minden mélyre ásott sötét gondolatomat és érzelmemet megmozgatta, és túrták fel a fejüket a fényre, mint a giliszták eső után. Az, hogy a kefélés egy haverral, akibe soha esélye sem lesz, hogy szerelembe zuhanjak, kevésbé viselt meg, mint egy lelkizés, asszem, eklatánsan és penetránsan példázza, milyen fertővé fejlődött a lelkem.

A forró víz égető masszázssal segített a lelki filingben. Mélységes megkönnyebbüléssel ismételtettem magamban a tényt, hogy végre nem vagyok fülig és nyakig szerelmes senkibe, végre senki sem törheti össze a szívemet, és soha többet nem adok erre lehetőséget senkinek! Richardot szerettem, ahogy az a nagykönyvben meg van írva, a romantikus kiadásban, abban, amelyik még elhiteti az ember lányával, hogy igenis léteznek mézédés viszonyok és örökké boldog évek. De Richard kísétált az ideális csa-

ládaképből, és a szívem egy darabját csak cserepekben szedegtettem össze, hogy aztán a kukába bele is hajítsam az összes illúziómmal egyetemben. Nincs az az atombiztos pillanatragasztó, ami ezt a leányálmot összegyógyítja nekem. Richard ejtett. Ejtett, mert nem voltam eléggé normális neki. Az egyetemi szerelmem ejtett, mert nem voltam eléggé jóházból való fehér kislány az anyucikájának. Judith, a mostohaanyám még egy ötórás teányi bájcsevejbe is belezsúfolja, hogy aprócska, kifakult negroid vagyok csupán, míg bezzeg ő, meg az apám és a mostohatesóm mind nyurga, tejszöszí árják. Az életem dugig van emberekkel, akiknek valami nem fekszik bennem. Vagy így, vagy úgy nem vagyok elég jó nekik. És mindig olyan dolgok ezek, amin esélyem sincs változtatni, ha meggebedek is. Hát azt mondom én ezeknek az embereknek, hogy dugják fel maguknak. Jó mélyen, dugják fel!

Azon kaptam magam, hogy a zuhanytálcában gubbasztok, kopog a fejemen a víz. Mikor zuhantam magam alá? Szó szerint... Mit képesztek olyan alakok szeretetéért, akiknek soha nem lehetek elég jó? Amikor csak úgy nyüzsgönek körülöttem az olyanok, akik így akarnak, akik imádják, hogy törpe vagyok és fekete, tökök és véresebb a sokéves átlagnál, a sok metafizikai kakáról nem is beszélve. Így szeretnek, mert ilyen vagyok, és engem szeretnek. Miért nem vagyok képes tanulni tőlük, miért nem hiszem el nekik, hogy jó vagyok így is?!

Valaki kopogott, és már nem a víz a fejemen., De akkor lehet, hogy korábban sem csak az volt, hanem bizony már jó ideje dörmöbölhet. Bejönni szerencsére nem jöhetett, mindig magamra zárom a zuhanyzót. Csak egy kis nyugalmat kívánok én...

– Mi van? – kiáltottam, és közben egy pillanatra elzártam a vizet, hogy halljam is a választ.

– Jamil vagyok, Anita. Engedj be.

– Már miért engednélek? – kérdeztem gyanakodva. A gyanak-

vás a legjobb barátom; már kiismertem a világot. Ha olyasmi miatt jött, amitől nem küldöm el a francba, már rég megmondtam volna, hogy mit akar. Értek a metakommunikációhoz. Akkorát sóhajtott, hogy még az ajtón át is hallottam.

– Richard miatt. Rosszul van. Kellene a kádád. Úgy értem, ha használhatnánk...

– Nem!

Ezt a zuhanyzást is elcseszték nekem. Nyúltam a fürdőlepedőért, és törölközni kezdtem.

– De Raina házát eladtuk. És a hordából senkinek sincs akkora kádja, amibe nyakig merülhet, és mások is odaférnek mellé. Teljesen kihűlt. Eszméletlenül feküdt a nappalijában.

Magamra tekertem a lepedőt, a fejemre meg egy kisebbet, úgy néztem ki, mint öreganyám lajoskori fotelja.

– Ide akkor se hozd, Jamil. Biztos van más megoldás is. Menjtek a Cirkuszba, Jean-Claude kádja még nagyobb.

– Jéghideg. Nem furikázhatunk vele többet, ha nem kerül melegbe gyorsan, bármi lehet.

– Úgy érted, meghalhat? – nyomtam a fejem az ajtónak.

– Nem tudom, Anita. Még soha egy vérfarkast se láttam, aki ennyire rosszul lett volna, pedig meg sem sérült. Nem értem, mi baja.

Én sajnos nagyon is értettem. Belle nem csak az én energiáimra csatlakoztatta rá a bandáját, hanem Richardéra is. És már eszembe jutott korábban is, arra viszont álmomban sem gondoltam volna, hogy nem szólít magához senkit a hordából, aki vigyáz rá. Érezhette, hogy valami nem klappol, oda kellett volna csődítenie őket, amikor érezte, hogy gyengül.

– Felhívott, hogy nincs jól?

– Nem. Valamit meg kellett volna beszélnem vele, és a suliban hiába hívtam. Azt mondták, beteget jelentett. Ezért mentem el

hozzá, és gyanús lett, hogy nem nyit ajtót. Így találtam meg. Engedj be, Anita. Kérlek.

A kurva életnek az anyjába! Ilyen nincs is! Nem hiszem el, hogy a pasi, aki összetörte a szívemet, aki szörnyetegnek nevezett, most az én fürdőkádamban fog pancsolni, ki tudja, meddig! Kinyitottam az ajtót, úgy, hogy ne is látszódjam ki mögüle. És én se nagyon lássak semmit. Jamil nagy nehezen átverekedte magát a küszöbön, a nyakában lógott Richard hatalmas tömege. Ami meg sem kottyant volna Jamilnek, ha nekidurálja magát, az egész fürdőszobát szerelvényestül kinyomja fekve, csak épp az ajtót nem vérfarkas testőrökre szabták. Oldalazva jutott csak be, különben felakadnak a vállai. Plusz Richard. A szükséges minimumot láttam csak belőlük egyébként: Jamil vörösgyöngyös rasztáit, a hozzá passzoló vörös pólóját meg a fekete zakóját. Azt már nem engedhettem meg magamnak, hogy a nadrágot is bevizsgáljam, megvan-e az összhang. Tiszta erőből markoltam a törölközőmet, és kistartoltam a fürdőszobából.

– Megnyitnád a csapot, Anita?

– Nyisd meg magad – kiáltottam vissza már a folyosóról.

Magamra kapkodtam a ruháimat. Milkalila gőzöm sem volt, hogy vajon csak bevizeztem a hajam, vagy meg is mostam, de az aktuális események tükrében tulajdonképpen mindegy is volt. Mindent betöltött Richard képe, a fél pillanatnyi ha-nem-akárom-is-látom kép. A lehunyt szemei, szögletes álla a gödröcskével. És a gyönyörű, a naplementében rézarany fényben úszó barna sörényének a hiánya. A válláig ért. De csak múlt időben, mert levágta. Levágta. Még mindig éreztem a tenyeremen selymes tömegét, a bőrömön, ahogy cirógat az ágyban, láttam magam előtt szétterülni a párnán, ahogy félig lehunyt szemmel fekszik alattam; bennem. Vöröslő, puha felhő. Farmerban és melltartóban ültem az ágy szélén, és nyaltam le az államról a könnyeimet, amikor kopogtak.

– Pillanat – szóltam ki sírós hangon. De csak egy kicsit.

Felkaptam piros pólómat, közben praktikusán le is töröltem a könnyeket, és már majdnem mondtam volna, hogy bújj be, amikor bevillant, hogy akár Richard is állhat az ajtómban. És őt azért mégsem engedném be. Persze tekintve, hogy pár perce még ájul-tan buggyantották bele a kádamba, ennek túl sok esélyét nem láttam, viszont biztos, ami zihér.

– Ki vagy?

– Nathaniel.

– Akkor bújj be.

Az ajtónak háttal még egyszer átmaszatoltam a tenyeremmel a maradék könnyet a képemen, aztán a pisztolytartó vállpántját forgattam nagy okosan. Ezt valahogy magamra kellene applikálni, mert fegyver nélkül soha. Hogyan is szoktam csinálni? A fenébe! Ja, igen, az öv...

– Telefonod van. A rendőrség – hallottam Nathaniel hangját

valahonnan az ajtóból.

Hol az övem? Azon kell átfűzni, csak úgy tudom felvenni.

– Nincs meg a szíjam – ráztam a fejem tiltakozva. Felborult a világrend.

– Mindjárt megkeresem – hallottam már jóval közelebbről, nyilvánvalóan beljebb jött, és én észre sem vettem. Valami nagyon nem stimmelt, mintha bizonyos érzékszerveim bedugultak volna.

– Mi van velem? – kérdeztem, és én lepődtem meg a legjobban. Eredetileg csak magamban merült fel a kérdés.

– Itt van Richard – közölte Nathaniel, mintha ez mindent megmagyarázna.

Megráztam a fejem, és beletúrtam. Fésülködés á la Anita Blake. Vagyis csak lett volna, mert egy merő gubanc volt az egész. Világos, nem mostam meg, balzsamról nem is szólva. Olyan leszek, mint egy boglya, ha megszárad.

– Hogy aszódna meg! – szaladt ki a számon. Nathaniel a vállamra tette a kezét, én meg, mint akibe kitérőt tett a kettőhűsz. – Ne, ne vigasztalj. Ha kedves vagy, sírni fogok.

– Legyek bunkó? Attól jobban leszel?

Annyira bizarr kérdés volt, hogy csak néztem. Nem öltözött át, az úgynevezett pizsamájában flangált még mindig, de a haját kibontotta, és kifésülte. Nathaniel haja eszméletlen mennyiségű és színű volt, olyasmi, amit a természet nem hozhat létre. Nathaniel haja meghazudtolta a természet törvényeit. Súlyos, mélyvörös függönyként hullott alá, a térdét verdeste. Meztelen bőrömet úgy csépelte, mint a bársonykorbács, amikor éppen olyan helyzetbe kerültünk... tömege mint a kiszáradt patak medréé, mintha az örökké a vizet váró homokjában hempergőznék. Mindig ez jutott eszembe, pedig soha nem igyekeztem élvezni Nathaniel adottságait, mindig megtagadtam magamtól, amit kínál. És én sem adtam

át neki magam. Jason szavai ott visszhangoztak a fejemben. Senkinek sem adtam át magam teljesen, valamit mindenkitől visszatartottam, lett légyen az a saját önfeledtségem. És a leginkább Nathanieltől zárkóztam el, ő kapott belőlem a legkevesebbet, mert őt soha nem is terveztem megtartani. Ő csak az *ardeur* miatt került be a férfiak sorába, ő csak a *pomme de sang*om volt, viszont az *ardeur* nem tart örökké. Jean-Claude folyton azzal hiteget, hogy lassan egyre ritkábban tör majd rám, és egyszer csak megtanulom távkielégíteni is. Akkor már nem lesz rá szükségem; akkor már nem kell *pomme de sang*, akkor már nem kell Nathaniel. Logikus, nem?

– Mi a baj, Anita? – figyelt aggódalmasan.

Gyorsan megráztam a fejem, mert elindult felém. A haja az arcába hullott, de egy laza fejmozdulattal hátracsapta. Lehunytam a szemem, le kellett hunynom, és lélegeznem, ki, be, mélyen és egyenletesen, különben eltörök a mécses. Pedig nem fogok sírni, itt dögöljek meg, ha sírni fogok, Richard miatt pedig végképp nem sírhatok. Cssesse meg. Mindig, amikor lezárom, és elkönyvelem, hogy többet miatta nem, és hogy engem már nem bánthat többet, újra meg újra szerét ejti, hogy belém döfjön, mélyen, és pöpecül becélózva. Mindig túlbecsülöm az erőm. Mindig rá kell jönnöm, hogy az igaz szerelemből válhat csak igazi, zaftos gyűlölet.

Felnéztem, Nathaniel ott állt közvetlen előttem. Lila szemei végtelen együttérzéssel néztek rám kedves, törődő arcából. Gyűlöltem. Nem t'om, miért, de gyűlöltem. Csak egy kicsit, hogy miért nem lehet valaki más. Gyűlöltem a csodaszép hajzuhatagát, és gyűlöltem, hogy nem ő a szerelmem, hogy nem őt szeretem. Vagy talán pont azért gyűlöltem, mert nagyon is szerettem. Csak épp nem úgy, ahogyan Richardot. Gyűlöltem, és vele gyűlöltem önmagam is. Mindenkit gyűlöltem, aki csak része volt az életemnek, abban a végtelen pillanatban mindent és mindenkit gyűlöl-

tem, de legfőképpen és mindenek előtt önmagamat.

– Elhúzzunk innen – jelentettem ki.

– Hogy? – szaladt fel a szemöldöke a homlokába.

– Te, Jason meg én. Úgyis vissza kell vinni Jasont a Cirkuszba, mielőtt Jean-Claude felébred. Összecsomagolunk, és elhúzzunk. Richardék meg maradjanak.

– És addig vissza se jövünk, amíg ők itt vannak? – kerekedett el a szeme.

Szaporán bólogatni kezdtem, kicsit talán túl szaporán is, de még a fura motorikus reakcióm sem változtatott azon, hogy a tervem kerek volt és egész.

– És Micah? Mit fog szólni, amikor hazaér?

– Majd utánunk jön.

– És meddig maradunk? – kérdezte némi emésztgetés után.

– Passz.

Elfordultam. Még csak nem is tiltakozott, nem vágta a fejemhez, hogy gyáva nyúl vagyok, aki rögtön menekül, ha érzelmi nehézségek merülnek fel. Felfogta, és megemésztette a tényeket: elmegyünk. Épp csak arra volt még kíváncsi, mennyi időre. Csupa praktikum.

– Akkor összerakok pár napnyi cuccot, és ha kell valami, hazaugrom érte.

– Így lesz a legjobb.

Már indult is az ajtó felé.

– Ott van a szíjad, az ágy lábánál.

Nem kerülhettem tovább a tekintetét. Meg is bántam rögtön, hogy ránéztem. A szemében valami mélységesen öreg kifejezés ült, mintha nem is húszéves sztriptízes lenne, hanem valami bölcs nagyöreg. Legszívesebben hátat is fordítottam volna erre a rémesen súlyos tekintetre, de ha már Richard elől behúzott farokkal menekülök, Nathaniellel állnom kell a sarat. Napi egy fül és farok

behúzás még nekem is elég. Az én egóm sem bír el ennél többet.

– Köszönöm – nyögtem ki nagyon halkán, nagyon rekedten, nagyon nem is t’om, hogy. Nagyon gyanúsan.

– A te holmidat is összerakjam? – kérdezte sokkal tárgyilagosabban, az a pillantás pedig felszívódott, mint aki tudja, hogy ezt nem teheti velem sokáig.

– Be tudok csomagolni magamnak.

– Be tudok csomagolni mindkettőnknek, Anita, igazán nem gond.

Már épp kezdtem volna leordítani a fejét, hogy akkor is én csomagolok, aztán bevillant, hogy az előbb vagy negyedórát kerestem egy derékszíjat, amin közben vagy hússzor átgyalogoltam. Ilyen fejjel még talán a bugyijaimat is itthon felejténém...

– Frankó.

– Mit mondjak Zerbrowski őrmesternek?

– Megyek, beszélek vele. Te meg csomagolj össze.

– Oks – bólintott Nathaniel.

Begyűrtem a pólót a nacimba, fel az övet, bele a vállszíjat, ahogy kell, a rutin nagy segítség. Még a tárat is lecsekkoltam, automatische. Mondom, a rutin. Aztán valamit akartam volna még mondani Nathanielnek, belenézni a fiatal arcában ülő vénséges szemekbe, de mit is mondhattam volna? Tíz perc múlva elhúzzuk a csíkot, és itt hagyjuk a házat Richardnak. Most ilyen döntéssel a hátam mögött még mit mondhatnék? Ez a döntés mindent elárul a lelki állapotomról, hova ragozhatnám még?! Hagytam, hadd csomagoljon Nathaniel, és a konyhába mentem. Nem hittem, hogy Zerbrowski képes lett volna végigvárni a nagy lelki tusámat és az övvadászatot, de még akár Zerbrowski is szolgálhat meglepetésekkel.

A telefon a helyén volt, Zeb nem várta ki, hogy ideérjek. Cserébe viszont Caleb ült a konyhaasztalnál, ami mondhatni, váratlanul ért. Calebet nem csipáztam, a pár hónap alatt, amióta a fal-kámhoz tartozott – Micah hozta a többi leopárdjával, és hát a nemgyerebe tagokat se dobhattam vissza –, képtelen voltam megszeretni. Nem mintha visszataszító lett volna, sőt, igazi Take That szépfíú, MTV sármőr, akitől a tinilányok maguk alá nyáladzanak minden éjjel: mulazán a szembe hulló, göndör tincsek, felnyírt nyak, barna bőr, mélybarna, igéző szemek és menő szemöldök-karika... Nekem akkor sem a zsánerem, persze lehet, hogy a belső tántorított vissza. Ja, és nem ez volt az egyetlen testbizsu, a farmerjének a legfelső gombját eleve nyitva hordta, mert a köldökpírszingje miatt állítólag zavarta a gatyá korca, amit ugye hisz a piszi, de mivel soha még csak a fülemet se lyuggattam át öndíszítési célból, nem tudhattam. Nem szólhattam bele. És most, hogy pucér felsőtesttel parádézott a kávésbögréje fölött, megcsodálhattam a két vadiúj zsákmányt, ami lehet, hogy egynek minősül, mert szimmetrikusan együtt járó darabok: mindkét mellbimbóján ott fityegett egy-egy ezüst kütyü. Épp az egyiket morzsolgatta nagy lazán két ujjá közt. Nyilván büszkén mutogatta.

– Pár hete szúrattam be – vette le, hogy épp ezen elmélkedem. – Bejön?

– Mit keresel itt? – kérdeztem, és amilyen herót egy napot hagytam magam mögött, még az sem izgatott, hogy esetleg nem tűnik elég barátságosnak a hangnem. Még pont Caleb hiányzott nekem. Richard a fürdőmben, Caleb a konyhámban, köszönöm, Istenem, hogy megint belém rúgsz.

– Átveszem az üzeneteidet – vont vállat. Még csak nem is duz-

zogott, ami valahogy gyanússá tette a dolgot. Caleb a legapróbb csalira harapott.

– Miféle üzeneteket?

Egy kis cetlit vett fel a bögréje mellől, meglegette blazírt pófával. Csak a szemében csillogott a szokásosan ellenszenves kis tűz, hogy azért ne legyenek illúzióim. Nem voltak. Nyúltam a cetliért, és becsületére szóljon, nem rántotta el, persze, lehet hogy csak félt, lecsapom csuklóból a kezét, ha kekec. Azért egy halál-sóhajnyi pillanatig nem eresztette el a másik végét, hogy rántanom kellett rajta egyet, mint kutyának a csonton, de frocli nem jött. Csuda egy nap. Egyébként tényleg ő vehette az üzenetet, mert a házban senki sem írt ilyen rendezett, nyomtatott betűkkel. Lehet, hogy egy hivatalnokot rejteget a pirszingjei alatt?! Az üzenet vége azért meghökkentőre sikeredett: NYUGI, NEM HALT MEG SENKI, DE HA VAN IDŐD, HÍVJ. DOLPH SZABIRA MENT KÉT HÉTRE. SZERETLEK, ZERBROWSKI. A szeretlekre nyilván felszaladhatott a szemöldököm, mert. Caleb szinte mentegőzésbe fogott.

– Szó szerint írtam. Eskü, hogy ezt mondta az a zsaru.

– Oké, tudom. Zerbrowskinak fura a humora. Már ha humor-nak lehet ezt nevezni – vontam vállat, aztán belenéztem Caleb barna szemeibe. – Mit keresel itt, Caleb?

– Micah rám csörgött a mobiljáról, hogy azonnal rohanjak hozzád, és tapadjak rád egész nap – mondta, és látszott, hogy nem dobja fel különösebben a küldetés.

– Azt mondta, hogy miért?

– Nem – komorodott el.

– És neked egyből kiesett minden a kezedből, hogy hanyatt-homlok hozzám rohanj, csak mert olyan nagy a szíved?!

A komor ábrázaton egyből felülkerekedett a szokásos gonosz kis mosolya, ami olyan nagy összhangban volt a szemét kis csillo-

gással a szemében. Csak hogy biztosan tudjam, hogy az ellenszenv kölcsönös, és hogy ha teheti, ki is mutatja, szóban és tettben egyaránt.

– Merle közölte, hogy ha megtagadom Micah utasítását, letépi a... mindegy, letépi.

Merle Micah testőre, közel egykilencven izomhegy, plusz a Pokol Angyalait is megszegyenítő lelki hevület, ha erőszakról van szó. Caleb a maga bő egyhatvanával és puha testével, ami az izmot tényleg csak látásból ismeri, érthetően megszeppent tőle néha. De nem sűrűn.

– Máskor nem nagyon izgat, mit akar letépni, meg mit nem.

– A máskor még Chimera halála előtt volt. Chimera megvédett tőle, meg Micah-tól is. Én voltam a kedvence.

A nosztalgikusan említett Chimera a régi falkavezérük volt, minden likantrópok önkéntes Keresztapja, egy többszörösen hasadt egókkal súlyosbított diliflepnis szadista, akinél nem sok rémesebb alakkal hozott eddig össze a praksziszom, pedig akadt már dolgom több ezer éves vérszívókkal, ősi istenkirályjelöltekkel a ronda csúszómászókról meg rovarokról nem is beszélve. Nem is sokan siratták, alig-alig akadt olyan, aki egyáltalán borzongás nélkül emlékezett rá; túl sok vért és jajsztót kívánt uralkodása alatt, és ez keveseknek jött be. Akik meg nosztalgiáztak, rábasztak, mert Chimera meghalt, és úgy is marad. Csak épp megkapták tőlem a ferde szememet, mert az mind gyanús, aki egy ilyet visszasír.

– Pazar. Üdv a szorgos katonák táborában. Majd mond meg Micah-nak, hogy a Kárhozottak Cirkuszában vagyok.

– Én is megyek – emelkedett fel azonnal. Meztelen lábán csak egy lábujjgyűrűt viselt. Na, hát ilyen Caleb, meg az ő ízlésvilága.

– Nem, nem, te itt maradsz szépen, és átadod az üzenetet. Tudod, az már megy.

– Merle egyértelműen azt mondta, hogy maradjak melletted.

Ha te elmész, megyek én is veled. Merle ezt mondta.

Kezdett valami undorító elképzelés formálódni az agyamban.

– És száz százalék, hogy egyikük sem említette, miért?

Aggodalmas pofával rázta a fejét. Lehet, hogy Merle nem elégedett meg a fenyegető szavak puszta erejével?

– Mit fog letépni Merle, ha nem maradsz mellettem?

– Minden egyes pirszingemet. Egyenként. És a legújabbal kezdi – fásultnak tűnt. Merle tényleg nem tréfálhatott.

– A bimbókkal?

– Nem. A legújabbal – rázta a fejét. Aztán kigombolt még egy gombot a sliccén, mire rémülten emeltem fel a kezem.

– Elég, asszem, sejtem. Ott lenn lyuggattál át valamit.

– Gondoltam, kipróbálom. Hetekkel gyorsabban helyrejön, mint egy embernek, nem lehet olyan drámai.

Majdnem rákérdeztem, hogy nem fáj-e, aztán kapcsoltam, hogy ekkora baromságot azért mégse kérdezzek a kvázi saját macskámtól. A likantrópok bőrén égési sérüléseket okoz az ezüst, és az érzés is hasonló. Tehát csak zsibbadt mazochisták szúratnak magukba ezüstöt. Egyszer egy másik pirszinges likantróptól meg is érdeklődtem, hogy akkor már miért nem inkább aranyékszert rakatnak be, és megtudtam, hogy az aranyra totál rágyógyulna a bőr. Az ezüst viszont normálisan fityeghet.

– Kösz, hogy beavattál, Caleb.

– Nem ügy – villant fel halványan az a bizonyos mosoly, de a szemében még mindig rémület csücsült. – Csak próbálom betartani a parancsot.

A mai nap a váratlan érzelmek napja, sóhajtottam is egy nagyot. Azt is megértem, hogy Calebet sajnálom. Hogy esne belé... most még pont egy ilyen szerencsétlen kell a nyakamba, amikor magamat sem egyszerű egyben tartani.

– Nathaniellel vissza kell vinnünk Jasont a Cirkuszba, hogy ha-

zaérjen, mielőtt Jean-Claude felébred.

– Semmi gáz, jövők én is.

Pillantásommal még egy utolsó kísérletet tettem, hogy meggyőzzem, nem akarhatja igazán. De csak az aggodalom alakult át egyértelmű parává.

– Kérlek, Anita, jó leszek. Tudom, hogy kiállhatatlan alak vagyok, de most eskü, hogy jó leszek.

Vajon tényleg az *ardeur* miatt küldte Micah? Tényleg azt gondolta, hogy Calebet berántom az ágyba, ha esetleg korábban felébred a tűz? Mint ahogy fel is ébredt, és rendes is Micah-tól, hogy így gondoskodik, de hát Calebbel... Persze ha azt veszem, hogy anno, amikor a kórházban legeslegelőször lecsapott rám az éhség, és Micah-t tíz perces ismeretség után magam alá gyűrtem... végül is, ez egy szükséglet. Akkor persze még nagyon új volt, még egyáltalán nem tudtam kontrollálni. Jó, amit Jasonnel műveltem az előbb, az sem épp a kontrollálás magasiskolája. Na, majd alkalmadtán megrovom Micah-t a nyomi választásáért. Ő majd persze megérdeklődik, hogy mégis kit szerettem volna Caleb helyett. És igaza lesz, mert tényleg, kit? Még rosszabb megoldást se nagyon tudnék elképzelni, nem hogy jobbat.

Egyre több vérfarkas szivárgott be az otthonomba, beindult a ramazuri. Ideje volt lelépni. Richardnak amúgy sem lehetek nagy hasznára, vigyáznak rá elegenden, rám már nincs szüksége. Mit is mondok, hallani sem akart felőlem, ez a tényvalóság. Különben meg tényleg nem tudtam volna mit kezdeni vele. A hordát persze vállalom, ha gondjuk van, hozzám bármikor jöhetnek, de az Ulfric már régen nem az én asztalom. Amúgy sem vagyok egy gyógyító típus. Ha valakit szét kell szedni, az megy. Bizonyos helytálló erkölcsi érveléssel még a végleges kiiktatásra is rá lehet venni, de az önkártevés már tényleg nem az én bizniszem. Márpedig Richard öngyilkos akart lenni, ez is tényvalóság. Aki szó nélkül hagyja, hogy hidegre szívják az energiáit, és még csak segélytelefont sem dob senkinek, az öngyilkos akar lenni. Ez a passzív öngyilkosság mintaesete.

Jason logikus érveléssel kicsavarta a kezemből a slusszkulcsot. Hiába magyaráztam, hogy már fent vannak a keresztek a vendégszobák ajtaján a Cirkuszban, nem fogok megint beajulni, és a többi bizarr tünetem is elmúlt, ragaszkodott hozzá, hogy az ember sosem tudhatja. Lehet azoknak az ájulásoknak egyéb oka is, és akkor jól kinézünk, ha épp valamelyik kereszteződésben váltok sötét üzemmódba. Ennek engedtem. Ha csak a saját bőrömet kockáztatom, ennyit bevállaltam volna, nincs kecmec, de három utassal... Akik közül kettőt kedvelek is. Valahogy mások testi épsége mindig is jobban aggaszott, mint a sajátom. Pedig rajtam kívül mindenki likantróp, nyilván én szívnék a legnagyobbat, ha a falnak mennénk. De azért kicsit nekik is fájna, ami nekem épp elég érv.

Épp a 270-esre kanyarodtunk le a 21-es pályáról, amikor megéreztem a rózsailatot.

– Ti is érzitek? – néztem körül.
– Szóltál? – nézett rám Jason. A haja még nedves volt, és a pólóján is voltak sötétebb foltok. Nem sikerült valami rendesen megtörölköznie.

– Ti is érzitek a rózsaillatot?

Jason hátrasandított Nathanielre meg Calebre, aki szabályosan könnyek közt könyörögte be magát a kocsiba, annyira sikeresnek bizonyultak Merle nevelési módszerei. Már a nyelvemen is ott ült a rózsák édeskés illatának íze, közben meg rajtam kívül senki, de senki nem érezte. Még halványan sem. Francba!

– Tényleg azt hitted, hogy ennyivel megúszod? – súgta az agyamba Belle Morte.

– Meg is úsztam.

– Hogy? – kapta fel a fejét Jason.

Megráztam a fejem, most csak a hang érdekelt ott belül, meg a rózsaillat, ami egész lényemet átítatta.

– Dehogy úszta, nem menekülhetsz, tápláltál engem, és táplálni is fogsz, amíg csak úgy kívánom, amíg el nem telek veled végleg.

– Te soha nem telsz el, Jean-Claude mondta.

Bársonyos alt nevetése szétáradt a koponyámban, mintha finom prémmel simogatnák végig a legbelső zugaimat, hova kéz nem érhet el soha. Még a hátamon is állt a szőr. Emlékkép kacsolt be az agyamban: egy hatalmas ágyat láttam, rajta testek tekeregtek, kezek és lábak, ágyékok és seggek, csupa férfi, megszámlálhatatlanul. Aztán egy férfi felsőteste felemelkedett egy pillanatra, és alatta megpillantottam Belle-t. Épp csak egy pillanatra, már hanyatlott is vissza rá kéjesen az a férfi. Mintha egy gigantikus kígyófészket találtam volna, minden mozgott, egyik végtagról sem lehetett tudni, kihez tartozik, és nyöszörgésük állandó dongásként színezte a hátteret. Aztán Belle Morte kiemelkedett a halomból, lerázta a rá-

csimpaszkodó férfiakat, lassan a magasba emelkedett, kielégült teste ragyogott, szeméből fekete szikrák csaptak fel. Eltelt a sok férfi kéjével. Az *ardeur*, amit rájuk szabadított, dugig szívta magát belőlük. Egy test lefordult az ágyról, tompán puffant a padlón, és nem mozdult többé. A többiek kétségbeesetten nyúltak, kaptak Belle után, kérlelték, ne hagyja el őket, maradjon még, szeresse őket, mert szétveti testüket a vágy. Voltak, akik fel is térdeltek, sírtak, zokogtak, mások, két vagy három test viszont örök mozdulatlanságba dermedt. A halálba szerette őket Belle Morte, és a többiek észre sem vették. Ők még akartak, még több kéjt és gyönyört, amit csak Belle adhat meg nekik. Az sem számított, ha belehalnak. A falnál egy széken ültem, vagyis Jean-Claude ült ott, lekötözve a székre, ez volt a büntetése, hogy végignézze úrnőjét, és ne érinthesse. Így lakol, aki Belle elől menekül. Egyetlen érintés, egyetlen simogatás nélkül sétált el mellettünk, és majd szétvette testünk a kétségbeesett vágyakozás.

– Anita, Anita – hallottam valahonnan a távolból. Valaki megérintette a vállamat: újra a kocsiban találtam magam. A kötelek és a szoba, Belle szobája nem volt sehol, a 44-es lehajtóhoz közeledtünk a 270-esen. Biztonságban voltam, de a rózsáillat úgy beburkolt, mint valami édes méreg.

Jason kiáltott rám, de a vállamon Nathaniel keze pihent.

– Jól vagy? – kérdezte Jason.

– Belle Morte babrál az agyammal – lihegtem, de azért igyekeztem minden-rendben képet vágni.

Nathaniel megszorította a vállamat, és már nyitottam a számat, hogy ez nem biztos, hogy nagy ötlet, vagyis Belle meg az *ardeur* szempontjából mindenképp, de az nekünk mégsem nagy királyság. Csakhogy a hang örökre elakadt a torkomban, az *ardeur* forró árama átszáguldott a testemen. Még a saját nevem is kiment hirtelen a fejből, homlokomon gyöngycseppekben ült az izzadság, a

szívem pedig megtöltötte egész lényemet. Dobogásától már a saját gondolataimat sem hallottam, kitöltött a vér lüktetése. Még soha ennyire tudatában nem voltam, mennyi vér hömpölyög odabenn az ereimben, hogy pumpálja fáradhatatlanul a szív, mint egy nagyra nőtt, duzzadt málnaszem fel az agyamba, a tüdőmbe, le a legkisebb lábujjamba. Kezemet rátettem Nathanielére, bőre forró volt, finom meleg. Ott akartam tudni magam mellett, közel, nagyon közel, belenéztem lila szemeibe, és mintha olvasna a gondolataimban, már húzódott is közelebb, amennyire csak lehetett, arcát az ülésém oldalának nyomta. Halványan átfutott az agyamon, hogy ehhez biztosan kicsatolta a biztonsági övet, ami nagyon nem frankó, a biztonsági öv legyen mindig becsatolva, azzal biztos, de erőm már nem volt tiltakozni; és amúgy is, kezdett nem érdekelni. Már csak arra tudtam gondolni, hogy legyen minél közelebb hozzám.

– Mi a fene van itt, Anita? – hallottam Jason hangját. – Mintha az *ardeur* borzolná a bőröm, és mégsem.

Tudtam, hogy Jason az, de nem érdekelt. Nem volt több, mint egy betévedt méhecske pánikos zümmögése, ahogy nekiveri magát az ablaknak. Zümmögjön csak. Számomra már csak Nathaniel létezett. Gyöngéden megragadtam a kezét, és a számhoz emeltem, beletemettem az orromat is, és a meleg lehelettemmel életre keltettem a nap során felgyülemlett szagokat. Éreztem mindent, amihez korábban nyúlt, a hangsúlyosabb szappanillat mögött felsorakozott az egész napja, az egész élete. Ezt akartam, erre szomjaztam. Na meg a vér illatára.

– Beszélj hozzám, Anita – nyaggatott tovább Jason.

– Mi történik? – kiabált Caleb. – Miért nincs levegő a kocsi-ban?

– Bűbáj – magyarázta Jason – csak még azt nem tudom, miféle.

Én közben csak Nathaniel tenyerét láttam, lassan elhúztam az

orrom előtt, míg a csukló puha bőréhez értem, és mélyen beszíptantottam a bőr közelében futó erek illatát. Lassan, kéjesen végignyaltam. Nathaniel beleborzongott.

– Anita! – üvöltött rám Jason.

Oké, nem kell üvölni, hallottam. Csak épp ennyire se izgat. Egyedül a pulzáló verőér töltötte ki az agyamat, az íze, ami mindjárt a számba robban. Nagy ceremóniával már rá is hajoltam, éreztem, hogy felhúszom az ínyem.

A kocsi jobbra vágódott, Nathaniel hátralendült, keze pedig kiszakadt a fogásomból. Erre nem számítottam, így aztán nem is tartottam elég erősen. Caleb ölében landolt. Naná, hogy nem volt bekötve. Hát erre már ránéztem Jasonre, láttam, ahogy visszatekeri irányba a kormányt, de csak valami ősi tudás súgta meg, hogy tényleg Jason az. Mert szemeim csak a nyakában vergődő artériát látták, Jason legvalóságosabb pontját. Ki kell szabadítanom a bőr alól, hogy vörösen és forrón a számban folytassa útját, nem a bőr alatti szűk csatornában. Kicsatoltam az övemet. Ez a mozdulat megcsáklyázta az elveim gyökerét, olyan reflexet próbált kioltani, ami kicsi gyerekkorom óta belém ivódott: ha akkor, azon a napon anyám beköti magát, még ma is élne. Soha, de soha nem tartózkodtam mozgó autóban becsatolatlanul. A tabum ki is rántott Belle bűvköréből, egy pillanatra visszataláltam a világba, a kocsimba. Még a vérszomjam is elapadt.

– Először azt hittem, az *ardeurt* uszította rám, de nem – nyögtem torz, elfulladt hangon.

– Hanem vérszomjat – bólított Jason.

Most rajtam volt a sor, kezem a biztonsági öv csatján, és önfeledten bólogattam. Mégsem kapcsolom ki.

– A vérszomj néha ugyanúgy támad, mint az *ardeur*, először nem is tudod pontosan, mire vágysz, csak a testtájak vonzásából jössz rá, hogy az ágyék vagy az artéria kell-e.

– Hogy mondod? – pislogtam Jasonre, de a válaszra is esélytelenül indultam, mert Belle nekilódult megint. Nem habozott, hörgöve tombolt bennem újra a szomj, és már csak az artériát láttam, meg halványan a háttérben, hogy mozog ugyan Jason szája, de hallani semmit. Helyesebben a szívem örült robaját, azt igen. És csakis azt. Kúszni kezdtem a verőerem felé, kinéztem magamnak, más nem számított már, törődtem is az ösztöneimmel meg a biztonsági alapszabályokkal! Becéloztam a vérforrást, és élesítettem a szívókámat. Mire Jason megint veszettül félrecsapta a volánt, hogy repültem háttal bele az ajtómba. Amikor nyekkentem, vagy száz duda tiltakozott körülöttünk. Ezt részvétnyilvánításnak vettem, és jól esett. A kocsim közben ferdén átvágott három sávon, és megtapasztalhattuk a csodát: a st. louis-i csúcsban még a lökhárítónk sem koccant. Aztán kiválasztottunk egy tetszőleges sávot, és megint nagyon konzervatívan haladtunk tovább.

– Egyszerre nem tudok vezetni is, meg a torkomat odatartani, Anita – dorgált meg. Én meg el fogom tiltani a kocsimtól.

– Szerinted mennyire érdekel? – hörgöttem. Igyekeztem egyensúlyt találni, és kellőképpen kibátyázni magam a következő támadás ellen. El kell érnem a nyakát. Muszáj.

– Kössétek már le, amíg valahová le tudok húzódni, Nathaniel. Vagy Caleb, nekem mindegy.

Már átvetettem a lábam a sebváltón, mikor Nathaniel az orrom elé dugta a csuklóját. Nem próbált megérinteni vagy elrángatni, hagyta, hadd kapjak szagot. Nyert. Rögtön rácsatlakoztam, és ahogy lassan, óvatosan húzta hátrafelé, mint a véres madzagot, én macskaügyességgel kúsztam hátra a hátsó traktusba. Mintha láthatatlan zsinegen vonszolna. Nathaniel hátradőlt az ülésen, én meg az ölébe másztam, lovaglólásban megkapaszkodtam. Merevségét a farmeren át is éreztem, de most az ágyéka kevésbé érdekelt. Csak a torka kellett. Szerencsére varkocsba fogta a haját, így a

gyönyörű, sápadt nyakának íve szabadon illatozott előttem.

Jason most balra vágott, mázlijára nem szaladt neki a beton elválasztónak, de nem sokáig úszhatjuk meg sértetlenül a rallyt. Persze nem tök mindegy? Csak az bosszantott, hogy már megint mászhatok vissza. Mert lezúgtam Caleb lába elé, az ülések közé.

– Ha szexhez még nem elég erős, akkor a vérét se nagyon akard – hallottam egy rémesen távoli szigetről Jason zúgását.

Szimatolva fordítottam irányba a fejemet, fel a farmeres lábak mentén, és Caleb étvágygerjesztő alakját láttam magam felett. Hát szexre semmiképp, ahhoz túlságosan is puha meg édes, de kajának... a nadrágba kapaszkodva megindultam a lábai közt, felfelé. Feltérdeltem, kezeimet becsúsztattam képregénymintás inge alá, csak Úgy káprázott a szemem tőle, még jó, hogy nemsokára úgyis leszaggatom róla. Nyami, finom, meleg likantróp test, puha bőr. Ujjaim rátaláltak a köldökkarikára, kitapogattam, körbejártam a bőrt a lyuknál, meghúzgáltam, kicsit talán jobban is a kelleténél, mert Caleb méltatlankodva kiáltott fel. Ezt hallottam. Fel is néztem az arcába, és ami a szememben villant, jócskán falhoz vágta. Még az ajkai is elnyíltak nagy meglepetésében.

Tapiztam tovább felfelé a husi pocakon, a mellkason, a mellbimbók körül, egészen a válláig. Karjaim feltolták az inget, és eléem tárult mindaz, amit az előbb még csak éreztem. A látványtól összefutott a nyál a számban, szörnyetegem nagyot nyújtózott, hogy ugyan, miért is ne? A husi legalább olyan ízletes csemege, mint a vér. De Belle nem tűrte az önállószkodást, azt akarta, hogy csakis azt akarjam, amit ő. Rántott egyet a metafizikai pórázon, és a szörnyetegem már vissza is gubbasztott a testem mélyébe, éhsége esélyt sem kapott. Hiába voltak Belle-nek is hívóállatai, már tudtam, hogy nem osztja éhségüket, szörnyetegük nem lakozik benne. Csak a vér meg a kék érdekli. Most meg csakis a vér. Olyan hibátlan logikai sornak bizonyult az okoskodásom, hogy még én is

rácsodálkoztam, meg is lazult a póráz, visszataláltam tehát a saját gondolataimhoz.

– Mit számít az neked, ha húst is eszem, nem csak vért? Az is csak energia. Tudhatod, egész nap Richardot cumiztad.

– Lehet, hogy már elegendő van a húsból – súgta.

Bevillant egy gondolat, mintha egy pillanatra a fejébe láttam volna.

– Richardot nem tudtad rávenni. Egész nap szívta az erejét, de arra nem tudtad kényszeríteni, hogy megtámadjon valakit.

Dühe forró vasként ette bele magát a bőrömbé, testem belefe-szült a kínba, és ha Caleb nem kapja el a karomat, hanyatt is lőkött volna.

– Meglepett a *loup* ereje, keményen küzdött, de ő nem a hívó-állatom. Te viszont, *ma petite*, te az enyém vagy, neked nem ide-gen a holtak világa, mint annak. Te engedni fogsz, és az enyém le-szel – dorombolt bele az agyam közepébe. Most nem lihegő vér-szomjának erejét ontotta rám, hanem lényének mágiáját, ami jeges volt, mint a sírbolt levegője, és úgy hatott az én erőmre, mint egy löket amfetamin. Mintha egyszeriben életre kelnék az ismerős le-vegőtől, a halál szagától. – Te az enyém vagy, *ma petite*, és a *loup* el sem tudja képzelni, milyen erős ez a kötelék. Mert téged szüle-tésedtől a holtaknak szánt a sors.

Lehet, hogy az ő ereje a holtaktól eredt, az is lehet, hogy ez az erő a halál volt maga, de a halottak dolgában én se ma másztam le a faliszöttesről. Ő ugyan csak illusztrálni próbálta, mekkora jani, de ezzel előcsalogatta a nekromanciámat, amivel már nem egyszer elintéztem. Miért ne intézhetném el most is? Mély levegőt vettem, összetrombitáltam minden bűbájomat, amivel hazavágom a holta-kat, hogy most majd jól megkapja. De Belle résen volt. Még mie-lőtt kipenderíthettem volna az agyamból, hidegről melegegre váltott. Megint kaptam egy nagy dózist a forró, életteli vérszomjából. Az

én híres síron túli energiáim úgy olvadtak szét a tűzében, mint a gépszír. Hangja forró mézként égette át a felső hámréteget.

– A sír hatalmát te uralod, de a vágy ura én vagyok.

Ha kaptam volna levegőt, ha megszívhattam volna a tüdőmet, most felsikoltok fájdalomban, de csak hangok voltak, minden más imbolgó ködbe merült, a szívdobbanás ritmusa táncolt a dobhártyámon, csak az maradt nekem a világból. Ereimben lán-golt a vér, és ezer meg egy helyen visszhangozta kétségbeesetten kalimpáló szívem ütemét. Caleb mellkasa életre kelt a tenyerem alatt, zubogott benne a vér, a bőr durván csomagolta be csemegé-jét. Mellbimbói körül a szőrszálak bizsergették az ujjaim hegyét. Aztán a kis ezüst kütyükbe akadt az ujjam, bosszantott, hogy nem érezhetem az ép bimbókat ágaskodni, egy pillanatra még azt is be-lekiáltotta az agyamba Belle, hogy tépjem ki őket, takarítsam el az útból. Ez viszont már megint visszarángatott a kocsiba, annyira idegenkedtem még a gondolattól is. Lassan kitisztult a látásom, li-hegést hallottam, kivételesen nem a sajátomat: Caleb kéjesen ki-fordult szemekkel hevert el ültében. Belle Morte vágyával simo-gattam, érintettem meg az előbb, és Belle *ardeurje* vágyat hint ab-ba, akit csak megérint. Csórikám úgy érezhette, mintha maga a ki-rálynő kényeztetné.

Visszataláltam saját testembe és fejembe, de eddig sem hagy-tam el bőröm határait. Belle belém oltotta az éhségét, amit képte-len voltam kivetni magamból. Igaza volt, ezzel a hatalommal nem bírok. Egyetlen mozdulattal feltéptem Caleb ingét, a gombok apró lövedékeként pályáztak szanaszét a kocsiban, én meg egyre kö-zelebb jutottam a célhoz. Amikor Jean-Claude vérszomját médiatizáltam, mindig nyakra, csuklóra, karhajlatra, néha ágyékra mentem, a gusztá, dagi artériákat és vénákat kerestem. Belle nem keresgélt, csak az orráig látott: Caleb pumpáló, diszkréten szőrös mellkasát. Mintha egy nagy, lélegző bifsztek lenne, véresen átsüt-

ve. Bleue, ahogy a francia mondja.

Ez az oly' gyakorlatiatlan választás kihozott a sodromból. Anynyi hely akad egy testen, ahol a felszín közelében alapos vércsapot lehet nyitni, minek vesződnék a hasával?! Már a gondolat elég volt, hogy némi távolságot nyerjek. Józanabbul húzódtam el jövőendőbeli bifsztekemtől.

– Miért álltál le? – lihegte Caleb.

– Szerintem nem szexet akar – jegyezte meg halkán Nathaniel.

A hang felé kaptam a fejem. Ha most az *ardeur* garázdálkodott volna bennem, tutira váltottam volna, és irány Nathaniel. De igaza volt, tényleg nem a test érdekelt, vagyis nem mint szexuális objektum. Hanem mint kaja. Így, szimplán és egyszerűen. És Nathaniel nem kaja. Ha az ok-okozati viszonyt tiszteletben tartjuk, A állításból következik B, ki kell jelentenünk, hogy ez esetben Caleb bizony kaja, és nem más. Nem túl hízelgő.

– Hanem? – értetlenkedett a szendvicshús.

Csak néztem csupasz mellkasát, félig bevégzetlen, kisfiús arcát, egy merő döbbenet volt.

– Nem érti – mondtam ki hangosan, pedig Belle-nek címeztem, a fejembe.

– Majd megérti – súgta Belle.

– Úgy fest, most rajtad a világ szeme, öreg – szólt hátra Jason.

– De hogy?

– Mindjárt megrágnak kicsit. De értünk teszed.

Erkölcseileg az ilyesmit sosem tartottam épp illendőnek, hogy megkérdezés nélkül satöbbi, ráadásul Belle olyan lehetetlen helyet is választott, hogy határozottan kizökkentem. Énem kezdett visszatalálni az akaratomhoz. Eltoltam magam Calebtől, leültem a kocsi padlójára.

– Nem – közöltem hangosan, de a fiúk nem vették magukra. Nem is reagáltak.

- Pedig nagyon kedvesen kértelek, *ma petite*.
- Nem vagyok a te *ma petite*-d, úgyhogy kibaszottul szokj le róla.
- Ha a kedvességem nem kell, hát nem fogom erőltetni.
- Ha neked ez a kedvesség, nem szívesen látnám...

De nem tudtam befejezni, mert már tudtam, mi az, amit nem látnék szívesen. Nem mondtam hülyéket. Már nem hömpölygött, mint egy magával ragadó tengeróceán, hanem szabályosan belém vágódott, ereje lebénította agyamat, megállította szívemet, és lefagyasztotta a tudómet. Egy irtózatosan örök pillanatig azt gondoltam, kész, ennyi volt. Minden, a kocs, a srácok, a lány amerikai este megszűnt létezni, csak belefeszültem a semmibe. Az érzékeim felmondták még a szolgálatnak a szolgálatát is. Voltak már halálközei élményeim, elindultam többször is a fényes, fehér alagúton; ájultam már el, nem tízszer de a tökéletes semmit még soha ilyen tökéletesen nem tapasztaltam meg. Amikor Belle hatalmasa ájtárta testemet-lelkemet, már tudtam, milyen az, ami nincs, nem volt, és nem is lesz soha.

– Jean-Claude vitt táncba – zengett bele a semmibe a hangja – téged meg a farkast, de a nyomorult, nevetséges érzélgőssége elgyengítette. Úgy tűnik, mégsem volt olyan jó tanítványom.

Akartam volna közbekotyogni, tiltakozni. Megmagyarázni, hogy az nem egészen úgy volt. De nem találtam a hangomat. Az hagyján, még a számát sem, már ha volt még egyáltalán szám és egyéb hangképző berendezésem.

– Már a farkasnál feltűnt, hogy nincs bevégezve a mű, de vele nem tudtam mit kezdeni. A farkas nekem nem hívóállatom. Soha nem bírtam a kutyákat, a farkas meg legfeljebb kicsit vadabb kutya – a hangja egyre halkabban susogott, ájtárta egész testemet, bejárt minden zugát. Viszont akkor kell, hogy legyen testem, ha a hangja így be tudja járni. Ez segített tudatom maradványainak,

hogyan visszahulljon a fizikai valóba. Úgy zuhantam, mintha az egekből rántották volna ki a lábaimat. Arra eszméltem, hogy a padlón kapkodok levegő után, valamint bambán meredek bele Caleb értetlen és Nathaniel aggodalmas arcába.

– De téged, *ma petite*, téged pontosan értelek – siklott végig az idegeimen újra a hangja, mint a hegedűvirtuóz vonója a húron. Legalább már tudtam, kitől tanulta Jean-Claude a sok trükköt a hangjával.

– Miről beszélsz? – szakadt ki fájdalmasan a levegő a tüdőmből. Úgy hasított bele még a légcsővembe is minden lélegzet, mintha asztmás gyöngyhalász lennék.

– A negyedik jelről, *ma petite*, ami nélkül nem vagy igazán Jean-Claude-é. Olyan ez, mint az eljegyzés meg a házasság. A második örökre szól, az első viszont csak amíg mindkét fél kívánja.

Leesett, mit akar. De szokás szerint későn, mert már ott billegett a fejem felett a két borostyánszín lángnyelv: a második jel. Onnan ismertem fel, hogy már háromszor is volt benne részem eddigi pályafutásom során: kétszer Jean-Claude-tól, egyszer meg egy szemérmetlenül rámenős vendégvámprítól. Ez utóbbi utána el is nyerte méltó büntetését, de a második jellel szemben még mindig nem volt hatékony védekezési mechanizmusom. Azt az egyet láttam világosan, hogy se ököllel, se késsel, se pisztollyal nincs értelme próbálkozni. Herótom volt az olyasmiktól, amikkel se ököllel, se késsel, se pisztollyal nem érdemes próbálkozni, viszont már akadt egyéb eszközöm is: megrángattam a Jean-Claude-hoz kapcsoló metafizikai köteléket, nyúltam érte.

– Jean-Claude-ot hiába hívod, még órákig holtában fekszik, nem segíthet – nevetett Belle, mint akit csiklandoznak. Egyre idegesebb lettem, pláne, hogy a sötét lángok ereszkedni kezdtek, mint két dögletes angyal, hogy kiegyék a lelkemet. Nem láttam

más alternatívát, nézzük a kötelék másik végét, Richardot. Errefelé már hónapok óta nem jártam. Átsuhant bennem Richard képe, ahogy csukott szemmel lebeg Jamil ölében a kádamban, hirtelen felnéz, és a nevemet suttogja. De nem taszított el, nem rántotta fel rögtön a falat. Először azt hittem, csak kivár, de nem. Vagy nem volt hozzá ereje, vagy nem érdekelte. Eláradt bennem a remény, hogy menni fog, nincs vége mindennek, de aztán bamm, a kapcsolat mégis megszakadt, se kép, se hang. Csak kivételesen nem Richard tehetett róla, hanem Belle Morte avatkozott közbe. A sötét, mézszínű lidércfények már az arcomban imbolyogtak, halvány körvonalat is nyert: nagy, sötét hajkoronát, elmosódott arcvonásokat.

– Mi van a kocsiban? – kiabált pánikban Caleb. – Valami van, de nem látom! Mi az isten az?

– Belle Morte – zihálta hangosan Nathaniel.

– Ebbe nem avatkozhat bele a farkasod – mozogtak a fantom ajkak. – Nem kapsz tőle erőre. Az első jeledet tőlem kaptad, és még csak nem is tudtál róla. Most megkapod a másodikat, éjjel pedig Musette, aki teljes jogú képviselőm, rád csókolja a harmadikat. És akkor Jean-Claude-nak sem lesz több jele rajtad. Akkor már az enyém leszel, *ma petite*, és ha szólítalak, átszeled hozzám az óceánt is, hogy megízlelhess édes véretem.

A szellemszáj fölém borult, és tudtam, ha megcsókol, Belle Morte-é leszek örökre, és az képtelenség. Kapálózni kezdtem, ahogy máskor is, a nemlétező arcba boksztoltam. Persze tök hiába.

– Segítség! – sikoltottam metafizikusan.

Hirtelen megcsapta orromat a frissen ásott föld, a fák és az erdő illata, az ázott avaré, és a farkas édeskésen fanyar szaga. Engem eltaszíthatott Richardtól Belle, de Richardot tőlem nem fogja, ereje édesen illatos felhőként beburkolt, és tolta el a semmibe azokat a láng szemeket, azt a csókra nyíló szellemszájat. Belle csak ka-

cagott, a bőröm beleborzongott, még a lélegzetem is elakadt. Olyan végtelenül édes hang volt, és úgy simogatott, hogy hiába sulykoltam magamban, hogy gonosz torokból fakad.

– Más is hallotta ezt a nevetést? – pillantott körbe vadul Caleb, de csak Nathaniel hallotta.

Még Richard hatalmának fellege sem zárta el a fülemtől Belle sustorgását.

– Ha itt lenne veled a farkasod, véres valójában, akkor talán visszatarthatnátok, de a távolból semmi esélyetek. Az erőnek jót tesz a közelség. Csakhogy te most már az enyém vagy, *ma petite*. Hiába rúgkapálsz, nem menekülhetsz.

A szemek visszafordultak, megint közeledtek, és bár Richard pajzsa lágyan rám borult, csak pillanatokig tartóztathatta: egy ideig lágyan lebegtek a felszínén, mint tócsa tükrén a tollpihe, aztán átnyomakodtak rajta.

– Segítség! – sikoltottam még egyszer, asszem, most hangosan, bárkinek, aki meghallja, és hátha.

Rögtön magamon éreztem Nathaniel kezét. A borostyán lángok is megpillantották, és a csontomban éreztem, ahogy Belle dorombolva szólítja a leopárdot. Ha engem tényleg megszerez magának, akkor a falkám is az övé lesz, akkor már nem védhetem meg őket. Nathaniel úgy nyújtotta felé szabad kezét, mintha látná szellemi alakját.

– Nem engedem – rántottam ki magam Nathaniel érintése alól. Ahogy elszakadtunk egymástól, már Belle sem érezhette őt olyan tisztán, mert figyelme egyből visszatért hozzám.

– Nemsokára úgyis nekem adod őket, *ma petite*, mind, egytől-egyig – duruzsolták a mézszín lángocskák.

– Soha – ellenkeztem, bár csak erőtlenül, hisz’ ki tudja, még akár igaza is lehet. Nem hihettem már magamban.

– Jajj, dehogy nem, *ma petite*! Csak várd ki.

A rémület jeges szele szinte becsomagolta a szívemet, és a szokásos menetrend szerint bekattintotta az önvédelmi mechanizmust: amint a félelmem egy bizonyos fokot meghaladt, irtóztató haragra gerjedtem. Hogy meri bárki is ezt tenni velem? Pláne, hogy már az enyéimet fenyegeti!

– Baszd meg, Belle, baszd meg a vámpírpereputtyoddal együtt!

És igen! Richard pajzsa duzzadozni, éledezni kezdett haragomtól, mintha energialöketet szippantott volna. A farkas fanyar szaga eltömítette az orromat, testemen láthatatlan bunda érdes bársonyát éreztem. A kocsi lehúzódott a forgalomból, bár a dudakoncertből ítélve Jason nem udvariaskodhatott sokat a sávváltáskor – ó, igen, a probléma inkább abból adódott, hogy leállósáv híján a betonelválasztóhoz húzódott be, az út közepére. Elfoglaltuk a középső sávot. Csak elegánsan, könnyedén. Nathaniel és Caleb kétfelé dőlt, neki az ajtóknak, de kivételesen nem fecsérekeltem a svungot a lebarmolásra, hogy bezzeg, ha be lettek volna kötve. Belle szemei még ezen a dupla pajzson is áttörtek, noha Richard derekasan megizzasztotta. Már ha a vámpírszellemek izzadásak. Egyre lejjebb és lejjebb ereszkedtek, a szellemszáj is kezdett visszamaterializálódni. Már levegőt sem vettem, nehogy véletlen magamra szippantsam, és csak még hamarabb beszédjem a csókjelemet.

A szemem sarkából mozgást érzékeltem, Jason lendült akcióba. Már kicsatolta magát, a motort is leállította, és a két első ülés közt hátravetődött, keresztül Belle szellemauráján, mintha észre se vette volna. Két kézzel markolta meg mindkét vállamat. Érintésére a szörnyeteg, amit hajlamos voltam a magaménak gondolni, de valójában Richard szörnyetege, felhorgadt bennem. Nekilendült, izmosan, kíméletlenül. A farkas úgy töltötte meg bőrömet belülről, mint forró víz a kristálypoharat, ami, ha netalántán túl forró a víz, meg is pattan. Az én bőröm is feszült, hömpölygött a szörnyűsé-

ges karmos mancsok alatt, a rengeteg bunda súlyos nyomásától. Ki akart törni belőlem.

Belle óriási szellemkandúrként fújtatott felé, de a farkas nem adta olcsón. A szemek felhúzódtak a dzsip plafonjára, onnan meredtek dühödten a szörnyetegem égő szemeibe. Jason egy huszáros rántással az első ülésre penderített, és az ölébe vett. A farkas a bensőmben mintha csak Jason érintésére várt volna, lenyugodott kissé, letette a fenekét, és lihegve, acsarogva tartotta szemmel a borostyán lidércfényt. Jason teste volt a bölcső, én elfeküdtem benne, mert a szörnyeteg hazatalált. Amúgy Jason farkasszemei már sokkal adekvátabbnak tetszettek, mint korábban az ágyban. De nem az ő ereje segített – Richard mágiája és benne a Thronnos Rokke klán közös tüze beburkolt bennünket, úgy kucorogtunk a bugyrában, mint kis festett baba a nagy festett babában. Pont belepasszoltunk. És a matrjoskában legbelül, bennem, úgy járt fel-alá a nagy behemót, Richard szörnyetege, mint aki kezdi belátni, hogy nincs kiút, húsom és csontjaim ketrecében ragadt.

– Felőlem aztán naphosszat üldögelhetsz a farkasod karjában, éjjel a banketten vár rád Musette, *ma petite*, és kettős erőnktől már nem menekülhetsz – mennydörgött le ránk Belle hangja. Zabos volt a kismadám.

– Nem szólíts *ma petite*-nek – morogtam vissza rá.

– Pedig az lesz, hamarosan – mondta még búcsúzóul, és a lángocskák lassan elhalványultak. Amikor végleg kihunytak, már csak a kocsi fülledt levegőjében megülő édes rózsailat idézte eszembe, hogy ezt a fordulót megnyertük ugyan, de a bajnokságban lesz még rangadó bőven. Jean-Claude emlékeiből és elbeszéléséből nem olyanak ismertem Belle Morte-ot, mint aki egykönnyen feladja, ha valamire vagy valakire kedve szottyan. Nem is értem. Az asszony hajlik, mint a nád, nem? Ingatag, vagy hogy van ez. Akkor? Attól, hogy valaki több ezer éves, már rögtön nem

is igazi nő?!

Mondjuk, talán pont ez volt a difi. Hogy nem igazi nő, hanem kétezer éves, hatalmas vámpíroligarcha, aki, ahogyan az már ebben a díszes kompániában járja, igencsak kitartó. Amikor legutóbb egy idegen vámpírúr iderándult, hogy megkaparintson Jean-Claude-tól, egy hétig kómában dekkoltam, Richardnak feltépték a torkát, Jean-Claude pedig kis híján beledöglött, de végleg. A vámpíroknak valahogy megvan ez a kellemetlen szokásuk: vagy ágyelőnek akarják a bőröm, vagy a gyűjteményükbe akarnak mint aktív nekromantát. Hogy én hogy gyűlölöm ezt a nagy népszerűséget!

A kesztyűtartóban persze Nathaniel talált egy fölös feszületet, no de utólag könnyű okosnak lenni. Igaz, hogy mindig van nálam extra feszület, ahogy extra ammo is, mert amikor az ember tisztességes polgári foglalkozása a vámpírhóhérság, akkor legyen mindenre felkészülve. Az viszont a debilitás határát súrolja, hogy miután a vendégvámpírjainknak kiosztattam a nekik járó feszületet, magamra nem aggattam minimum egyet. Tudjuk be a hosszú napnak és a nehéz éjszakának.

Most sem néztem ki jobban, mint a mai napi átlagom, már megint rázott a hideg. A változatosság kedvéért. Vagyis, hiába süttött le lágyan a drága indiánnári nap, hiába ragyogott sárgában az egész város, kezem-lábam remegett, és az izmaim kiismerhetetlen véletlenszerűségben be-berángtak. Egész testem tikkelt. Az sem sokat hátráltatott a helyzeten, hogy nem volt takaró kéznél, mert úgysem melegített volna át. Nem az a fajta fázás volt. Persze, az nem esett rosszul, hogy Nathaniel élő takaróként gömbölyödött a lábaim köré. Kicsit mondjuk szívóztam, hogy mi van, ha felcsavarodunk egy fára, Nathaniel hova fog akkor csavarodni, nem érdekelte, segíteni akart. Én meg belenyugodtam, és legalább már a lábaim nem vacogtak. Azért nem fog ártani felkészülni a rendszeressé váló hidegkómákra, be fogok újítani pár termoleplet. Végre nyugodtan bámulhattam ki az ablakon: a lakatlan síkság és a fák meg bokrok helyét lerobbant és kornyadt házak, iskolák vették át. Jó, lehet, hogy a jelzők inkább öndiagnózisból fakadtak.

Nathaniel feje az ölemben, karjai a derekamon, ő maga meg a két lábam közt kucorgott. Szórakozottan burkoltam lágy hajába a kezem, jó szagú és meleg volt. Fura dolog ez Nathaniellel. Van, hogy a hajának illatától érzékien lúdbőrzik minden porcikám.

Most meg elmerültem az otthon melegének illatába, a tudatba, hogy amíg ő van, soha nem leszek egyedül. Csak kevesen tudják ezt, a legtöbben még akkor is csak a szexre gondolnak, amikor tényleg csak baráti ölelésre lenne szükség. Az ember ilyen. A farkával gondolkodik. Ezért is jött be a kutyának annyira ez a buli velünk, merthogy őt aztán tényleg annyit abajgatjuk, amennyit csak akarjuk, mégse akar már egy simogatás után megkúrní, mégse mászik bele a szociális terünkbe. Vagy ha ne adj isten, mégis, akkor biztosan eszünk épp. A kutyák gyengéje a terített asztal, ha a közelébe jutnak, nem ismernek sem istent, sem embert. Hacsak nem fegyelmezzük halálba őket. De minek? Csak egy kutya, nem pedig kutyabőrbe bújt ember! Pillanatnyilag pszichés megnyugvást segítő lényre volt szükségem, legyen az kutya vagy Nathaniel. Mert Nathaniel értette a csíziót.

Mégsem koboztam el Jasontól a volánt, még mindig nem voltam alkalmasabb jelölt. Caleb a hátsó ülésen húzta meg magát. Mindenki hallgatott, mint a partra vetett zátony. Feltehetően senkinek sem volt jó beszédtema a tarsolyában. Én már csak Jean-Claude-ra tudtam gondolni, hogy kelljen már ki végre az ágyból, hadd meséljem már el, mit művelt velem Belle. Hátha rám kacsint, és elárulja, hogy nem nagy ügy, erre is létezik megoldás, persze nem az a bizonyos negyedik jel, amitől már mióta eszem a majrét. A negyedik jel valóban visszacsinálhatatlan, a halhatatlanná tevő csók, amit ha beszdek, nem addig élek ám, amíg meg nem halok, hanem amíg Jean-Claude meg nem. Ő meg elméletileg, és ha nincs nagyon pechem, örökké. Csoda, hogy tele lett a fehérnemű? Mert ugye nem elég, hogy ez a beláthatatlan perspektíva már önmagában rémisztő, de teológiaiilag hogy jövök ki a buliból? Egy jó keresztény hogy marad jó keresztény, ha nem lebeg felette a kasza? Mit szól Isten, hova lesz akkor a mennyország meg a megváltás és a többi cucc? Aztán sokkal gyakorlatiasabb

szinten: hogy befolyásolná ez a lépés a kapcsolatunkat Jean-Claude-dal? Még jobban magához láncolna? Már most is ki-bejár az álmaimba, eláraszt az emlékeivel. Lehet ezt még fokozni? Lehet, hogy a negyedik jel visszautasítása is beleklappol Jason elméletébe? Lehet, hogy így is visszatartok magamból egy darabot? Azért ódzkodom tőle, mert akkor teljesen az övé lennék? Lehet. Az viszont biztos, hogy ha nincs más mód megúszni Belle-t, ha már csak azt dönthetem el, ki adja meg a negyedik jelet, akkor nincs több kérdés. Ebben a témában nem vagyok nőpárti. Azon tűnődtem, ha gyorsan rácsörögnék az atyámra, vajon meg tudná-e válaszolni az örök életteli kapcsolatban felmerülő vallási kételyeimet. Mielőtt még Jean-Claude felébred persze. Végül is, Mike atya sok hasonlóan nyomi problémában kisegített már. Nem ismer lehetlent.

– Anita!

Jutott el az agyamig valahogyan Jason hangja. Nyugtalanságot éreztem, és ahogy ránéztem, láttam rajta, hogy már szölongathat egy ideje.

– Bocs, elkalandoztam.

– Csak azt mondom, hogy szerintem követnek bennünket.

– Hová? Vagyis hogy érted? – ráncoltam a homlokomat.

– Amikor az előbb leálltam a belső sávban, és majdnem bekapunk egy sorkarambolt, hogy ölbe vehesselek, volt egy kocsi a visszapillantóban, ami totál a nyakunkba mászott. Majdnem belénk is jött, ahogy beleálltam a fékbe.

– Ja, mert csúcs van. Olyankor az emberek szarnak bele a követésibe.

– Addig oké, csak hogy mindenki csúrt tovább, amikor leálltunk. Ezt az egyet kivéve. Ez még most is itt van. Pedig nem két percet álltunk.

Óvatosan belekukkantottam a visszapillantóba, és egy sötétkép

dzsipet láttam.

– És biztos, hogy ugyanez volt?

– A rendszámot nem néztem, de ugyanez a szín és fazon volt, egy fekete meg egy szőke pacákkal, a szőke szemüvegben.

Két pacák: fekete, szőke. Eddig stimmel. De lehet, hogy vak tyúk is. De lehet, hogy nem is annyira véletlen az egybeesés.

– Akkor tekintsük úgy, hogy követnek.

– Tehát, mi legyen? – nézett rám Jason. – Lerázzam?

– Ne. Sávolj ki, és a következő kijáratnál lépünk le. Persze, csak ha nem az az, ami nekünk kell a Cirkuszhoz. Nem szeretném őket Jean-Claude-hoz vezetni.

– St. Louis minden szörnyetege pontosan tudja, hol lakik Jean-Claude – jegyezte meg Jason, de azért kihúzódott.

– Azok a tagok viszont nem tudhatják, hogy épp hozzá megyünk.

Jason vállat vont, még kijebb húzódott, már látszott a kijárat. Szemüvegesék kívárták, hogy ténylegesen kikanyarodjunk, nem akarták beszopni az indexet, és két kocsival mögöttünk ők is lejöttek. Ha nem figyeltük volna őket, vagy ha történetesen behúzódik közénk egy nagyobb kocsi, észre sem vettem volna. De figyeltem, és nem húzódott, így észrevettem.

– A rohadt életbe – motyogtam, és kezdtem kellemesen kimelegedni. Nincs jobb fűtőszál az adrenalinnál.

– Kik lehetnek? – mondta ki Jason a gondolataimat.

– Miért követne minket bárki is? – sandított hátra Caleb.

– Újságírók? – dobott be egy tippet Jason. Az optimista.

– Nem hinném – csóváltam a fejem. Már csak a dzsip kék tetejét láttam a kocsitenger felszínén.

– Merre menjek? – kérdezte Jason, ahogy leértünk a kijárat alá, a kereszteződéshez.

– Szabad a vásár – vontam vállat.

Kik lehetnek? És miért követnek? Általában, ha valaki a nyomomba szegődik, tudom, hogy épp valami pálya van. De most? Nem hinném, hogy okot adtam volna bárkinek is. Az éppen folyó ügyeink, amikbe besegítettem Dolphéknak, nem adnak okot ilyen extravaganciára. Talán ha erősen akarom, tényleg újságírók lesznek. Bár az ilyesmi nem gyakran működik.

Jason jobbst vett, a kocsit közvetlen mögöttünk balost, utána még egy jobbst, és a kék barátunk rátapadt. Az utcablákokra aprócska olasz zászlókat pingáltak meg a „Domb” feliratot. A Domb lakossága marhára veri magát az olasz származására. Még a tűzcsapokat is zöld-fehér-pirosra kenték, egytől egyig.

– Nem lehet, hogy Belle miatt? – kérdezte hirtelen Nathaniel.

– Mi?

– Hogy az ő nappali asszisztenciája – fejtette ki halkan.

Nem elvetendő gondolat. Olyan vámpírral még nem hozott össze se a jó, se a rossz szerencse, akinek egynél több halandó szolgálja lett volna, olyannal viszont nem is egyszer, akinek kis túlzással egész hadseregnyi Renfieldje ugrott, ha csettintett. Az amcsi vámpírszleng nevezi Renfieldnek azokat az emberi lényeket, akik önkéntes donorként és egyéb kapcsolódó szolgáltatással állnak a rendelkezésükre, mivel leghőbb álmuk, hogy maguk is vámpírok lehessenek egyszer. A régi, kegyetlen időkben, amikor még csak a hóhérja voltam a vérszopóknak, nem a babája, mindet bedugtam a halandó szolga terminusba. Azóta sokat csiszolódott a szókinccsem.

– Meglehet, hogy a Renfieldjei. Talán.

– Mi az a Renfield? – érdeklődött Caleb, és kíváncsian hátrafordult. Egyelőre volt köztünk egy szendvicsautó, más.

– Ne fordulj hátra, lécci, Caleb, mert ha elhúzz közülünk az a kocsi, kiszúrnak, hogy kiszúrtuk őket.

Szó nélkül visszafordult. Ilyet még Calebnél nem értem, semmi

kummogás, semmi na-de-most-még-úgyis-itt-van. Lehet, hogy Caleb is azon népes klub tagja, akiket csak fenyegetésekkel lehet megszelídíteni? Remélem, ez a helyzet örökre beleivódik a hosszútávú memória valami bombabiztos adattárába. Cserébe elmagyaráztam neki, mik is a Renfieldek.

– Mint a csóka a Drakulában, aki bogarakat evett – alkalmazta rögtön a gyakorlatban is az elméletet.

– Ahogy mondd.

– Királyos – mondta, és még komolyan is gondolta.

Emlékszem, egyszer feltettem Jean-Claude-nak az ötvenezer dolláros kérdést, hogy 1897 előtt, vagyis amíg még nem jelent meg a Drakula, hogy hívták az ilyen ipsiszt, mire szemrebbenés nélkül azt mondta, hogy rabszolgáknak. Jean-Claude szemrebbenés nélkül tudott hazudni, még nekem is, tehát azóta sem tudom, hogy komolyan gondolta-e. De nem fogom még egyszer megkérdezni. Ha hülyített, száradjon csak a hitvány, halhatatlan lelkén.

A szendvicskocsi hirtelen vett egy jobbot, be egy mellékutca-ba. Komolyan kellett koncentrálnom, hogy csak a visszapiillantóból tartsam szemmel, marha nagy volt a kísértés. Látnom kellett a tagokat. És a tudat, hogy nem fordulhatok hátra, csak még csábítóbbá tette a lehetőséget. Így jártam, használtam hát a tükröt: hogy ne lássak semmi rendkívülit. Csak egy tök hétköznapi, fényesre suvickolt, mélykék dzsipet, benne két rendezett pacákkal, öltönynyakkendő, nulla agyar vagy üvegszem. Az egyetlen figyelemre méltó tényező az volt, hogy nem tudtak lepattani rólunk.

Aztán egyszer csak vettek egy jobbot. Csak így, szimplán, eltűntek az egyik semmi kis mellékutcában.

– Egyél szart! – szaladt ki elegánsan a számon.

– Uff, beszéltél – bólintott Jason, de láttam, ahogy a vállából kiszáll a feszültség.

– Lehet, hogy ez az a bizonyos üldözési mánia? – kérdeztem.

– Lehet – biccentett Jason, de azért neki sem sikerült leszakadnia egyelőre a visszapillantóról. Mintha nem akarna hinni a szemének. Amivel persze, hogy nem volt egyedül, ezért is nem kértem fel, hogy ha lehet, inkább előre figyeljen. Mert néha azért előre is jutott egy-egy biztonsági pillantás. Mind a ketten a kis mellékutca torkolatát tartottuk szemmel, mintha legszívesebben fogadásokat kötnénk, hány perc múlva kanyarodik vissza utánunk trükkösen. Nem kanyarodott. Végül el is tűnt a fák és parkoló autók mögött.

– Olyan, mintha ők is erre jöttek volna – szkeptikuskodott Jason.

– Nagyon olyan – csatlakoztam.

– De még mindig ideges vagy – dörzsölte az arcát Nathaniel a lábamhoz. – Mint aki nem hiszi.

– Hát nem is.

– Miért nem? – kérdezte Caleb.

Végül csak hátrafordultam, mintha Caleb kérdése jó apropóul szolgálna, de rá se pillantottam, csak az utcát figyeltem.

– A jó öreg tapasztalat.

Hirtelen visszatért a rózsailat, édesen, émelyítőn, és a feszület a nyakamban tompán izzani kezdett.

– Szűzanyu – nyögött Jason.

– Amíg a nyakamban a kereszt, nem fog neki összejönni – mondtam határozottan, bár a szívem csak úgy dübörgött.

– Tutifix? – kérdezte a nyomi Caleb, és a pánik minden szimp-tómájával a hátsó ülés legtávolabbi csücskébe húzódott.

– Aha. Az bizony.

– Miért? – nézett vadul düledező szemekkel.

– Mert hiszek benne – pislogtam rá biztatón. A feszület-medál fénye erősödött, de csak az árnyékos útszakaszokon lehetett látni, messze nem produkálta még azt a fullos fehér izzást, amit rusnya,

büdös vámpírok jelenlétében megszoktam. Olyankor szinte áttetszővé tüzesedik. Ahhoz viszont a túlvilági erőnek a helyszínen kell tartózkodni, távirányítással nem megy. Ez a tompa villódzás is azt mutatta, hogy Belle jó messze van, valahol Európában. Vártam, hogy a rózsailat megint eláraszson mindent, de nem erősödött, csak halvány figyelmeztetésként lengedezett a háttérben, hogy el ne felejtsem. Nem mintha ennek bármi esélye lett volna.

Belle hangjára is hiába vártam. Amikor csak megszólalt a fejemen, a rózsailat elviselhetetlenné erősödött. A kapcsolat világos, minek ragozni. Se hang, se szagosítás. Jólesően szorongattam az átmelegedett keresztet, az erő végigborzolta a karomat. Caleb értetlenkedett kicsit, hogy hogy lehet ilyesmiben hinni, én meg nem vágtam a képébe a nagyon is evidens kérdést, ami ott motoszkál az agyamban, amióta csak lélegzem, és létezem, hogy hogy nem lehet?

Belle haragja úgy csapott fel a levegőben, mint a nyári forróság, a kocsi megtelt túlvilági erővel, még a hajam is égnek állt belé, kapkodtam a levegőt. De ennyi. Anyait-anyait beleadott a csaj, és ennyi. Összesen egy képre futotta, amit nagy nehezen teleportált az agyamba, láttam, ahogy kibontott fekete hajkoronájával a tükör előtt ül, arany-fekete köntöse fölött borostyán tűzben lobognak szemei, tekintete üres, kitölti a mágia és az erő.

– Nem férhetsz hozzám, most nem – suttoztam hangosan.

Úgy pillantott bele a tükörbe, mintha mögötte állnék, és így a szemembe nézhet. Dühe csak még hevesebben tombolt, ahogy rám nézett, arcára sápadt maszkként feszült fel a tehetetlenség, szépsége kiüresedett. Aztán elnézett mellettem, mögém, és a rettenet, ami a dühöt egy csapásra felváltotta, olyan meggyőző volt, hogy én is hátranéztem. És megláttam, amit ő is. A sötétséget.

A sötétség cseppfolyós hegyként duzzadt, emelkedett mögöttem fel az égig, magabiztosan nyelte el falatonként Belle álmok-

ból és mágiából felépített szobáját, a gyertyafényt és a tükör visszfényeit, mindent, hogy csak a sötétség maradt a helyén. Olyan tökéletes, korom sötétség, hogy árnyalatok is villantak benne, a fekete különböző színei, mintha az embert megcsalná a szeme. Mintha minden létező szín őse felcsillanna benne, hogy örökre beleolvadjon, és erősítse az összhatást. Eddig a „mindenekben létező, ő sötétség” fogalmához csak valami tompán feketéllő semmit tudtam társítani. Most felismertem, itt volt, és elöntött a végtelen reményvesztettség.

Bámultam bele a sötétségtengerbe, hatalmasan nyílt el felettem, mintha se a föld, se az ég nem is létezett volna soha. Mert nem is létezett. Az ősi sötétségből teremtetett valaha a fény, a föld, a mindenség, belőle szólította elő az isten szava. Olyan volt, mint a teremtés előtti lét őszöreg lehelete, nem értettem, és nem is érthettem meg soha. Még ha akartam volna, sem.

Belle felsikoltott, asszem, nekem hang sem jött a torkomra, csak bámultam bele kábultan az összakadékba, a mindenek előtti feketeségbe, megismertem a leküzdhetetlen reményvesztettséget. De nem a félelmet. Agyam küszködött, hogy megtalálja a megfelelő fogalmakat, hogy megnevezhessem. Hegyként tornyosult fölém, de annál több volt, mert nyomott, rám támaszkodott, szorította ki fenyegetően a levegőt, vagyis ott ólálkodott égbe érő tömegével, hogy az első adandó pillanatban rám zuhanjon. Mint a végtelen óceán falnyi hulláma, ami belemerevedett az időbe, hogy egyszer csak meginduljon, és mindent, engem is, és a semmit is maga alá temesse. A pillanat eljövételéig pedig fittyet hányt a fizika és a gravitáció minden létező és még kimondatlan törvényére, a szabályokra, amik a világot mozgatják. És csak a partját láttam, a végtelen magasságát, amiből még elgondolni sem lehetett a mögötte lapuló végtelen dimenziókat. Vajon szörnyek, sötét lények úsznak a mélyén? Olyanok, amilyeneket csak rémálmaink küszö-

bét átlépve láthatunk meg egy-egy pillanatra, hogy aztán tompán lüktessenek agyunkban, megfogalmazatlan.

Belemeredtem a folyékony semmibe, éreztem, ahogy a bénító reményvesztettség lassan megkopik. És kapcsoltam: ez volt a pajzsom eddig, ez bénította le a gondolataimat, hogy ne törjek meg a sötétség nyomása alatt. Ahogy az érzéstelenítés kezdett kiszállni belőlem, pár tiszta kérdés futott át az agyamon. Mi ez vajon? Mi az értelme? És megéreztem, ahogy a hatalmas semmi szívja el a tehetetlenségemet, és már ott álltam előtte megsemmisülten, remegve, minden ízemben kiszolgáltatva, tegyen velem, amit akar, ő pedig szívta el a létemet, vele minden erőmet. A jeges sötétség lényem melegéből táplálkozott. És ekkor végre leesett, kivel is állok szemben: egy vámpírral, talán Minden Vámpírok Öreganyjával, az elsővel, az egyetlennel, aki talán olyan ősi, hogy a fizikai keretek mind lepattannak róla, hogy nincs test, melyet ne koptatott volna le róla az idő. Ő maga volt az életre kelt ősi sötétség. A nagy kollektív rettegés a sötétől, ami minden ember lelkének mélyén ott lapul, mind tőle eredeztethető. Mert az ember magától a sötétől retteg, nem attól, ami nem látható benne. Csontjaink mélyén, szavak nélkül emlékezünk azokra az időkre, amikor még köztünk járt, és elszívta életünk, és most, ha leszáll a sötét, a félelem előkúszik a csontokból, és megmagyarázhatatlanul elhatalmasodik rajtunk. Tudattalanul emlékezünk a falánk sötétségre, aki belőlünk lett azzá, ami. A ragyogó fekete óceán elindult felém, és tudtam, ha megérint, végem. Elfordulni se, menekülni se tudtam, nem lehetett, a sötétől nincs hová és hogyan. A fény múltékony. Ez már nem az én gondolatom volt, még csak nem is a Belle-é.

Néztem az egyre lejjebb ereszkedő sötétséget, hazudott. Nem a fény múltékony, hanem a sötét. A sötétet üzi el a hajnal minden reggel, újra meg újra. De már nem volt levegőm, még sikoltani se volt miből, épp csak egy halvány suttogásra futotta. A sötétség

közelebb és közelebb jött, hiába is kaptam volna elő a stukkert, ilyen erőt nem lehet lelőni, pofán nyomni; az ima maradt nekem, semmi több.

– Üdvöz légy, Mária, malasztal teljes, az Úr van Teveled... – leheltem maradék erőmmel. A sötétség habozni látszott. – Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott méhednek gyümölcse... – Apró remegés járta át a folyékony sötétséget. – Istennek szent anyja, imádkozz érettünk...

Hirtelen fény hasadt a sötétben, távolról láttam, ahogy a nyakamban lógó feszület természetfeletti fehérségben ragyog, mint egy foglyul ejtett csillag az égről, csak még annál is erősebben. Vakító sugarán túl láttam, ahogy a tiszta, fehér fény elúzi a sötétet. Egyik pillanatról a másikra megint a kocsikulésen találtam magam, Nathaniel még mindig a lábaimnál, mellkasomon a biztonsági öv. Mint a normális, hétköznapi valóságban. De a feszület izzása nem hagyott alább, még a napfényben is vakított, alig láttam tőle. Ha a veszélynek vége, a kereszts is lassan kihuny. Szóval még nincs vége. Vártam hát, mit lép Minden Sötétségek Anyja.

A kocsi levegője váratlanul megédesedett, mint az enyhe nyári est könnyű, virágokkal terhes levegője, lágyan borult rám, mint fekete, sima, bársony takaró. A torkom kitisztult, akár ha friss vizet kortyoltam volna, minden könnyű lett és édes. Jázmin ízű. Nathaniel az ölembe rejtette arcát a nagy fényesség elől. Mintha egy saját, privát napot akasztottam volna a nyakamba.

– Francba, alig látom az utat – nyögte Jason –, nem csavarnád lejjebb?

Féher glóriák remegtek előttem a levegőben, nem mertem felé fordítani a fejem, mert a jázminos éj illatán kívül más már nem létezett, azt kellett belehelnem.

– Nem – sikerült azért kiprészelnem magamból.

Vártam, hátha egyéb szavak is gondolatokká állnak lassan a fe-

jemben, de nem. Csak a nyári est illata, a víz hűvös íze és az egyre növekvő bizonyosság, hogy valami hatalmas közelít valahonnan, felém. Olyasmi érzés volt, mint amikor a síneken ballagsz, és a fém pályák a talpad alatt mormogva megremegnek, a fém vibrálni kezd, és tudod, hogy jön a vonat. Csak épp még nem látsz sehol semmit. A remegés egyre intenzívebb, bármelyik pillanatban felbukkanhat előtted a semmiből, le kellene pattanni a sínekről, de nem látsz semmit. Klasszikus utolsó mondat: „Nem láttam a vonatot...”. valahol olvastam egyszer, hogy az Államokban évente több tucatnyi tag hal meg így a síneken, és az ő ajkukat is ez az abszurdnak tűnő mondat hagyja el utoljára. Sokszor gondoltam már, hogy ez valami mesebeli tulajdonsága a vonatoknak, közvetlen a semmiből felbukkanni csórikám képébe, hogy már idő se legyen az ugrásra. Ugyanezt a zakatolást éreztem én is az agyamban, és bár nem láttam semmit, ugrottam volna, ha van hová. Bárhová. Csakhogy ez a sín pár az agyam talpfáihoz volt szegezve, még csak fel sem téphettem, mert a végtelenből jött, és a végtelenbe tartott. Hogy szaladhattam volna előle?

Valami, amolyan nagytestű, bundás ragadozófajta állat simult az oldalamnak, és éreztem, csak éreztem, nem láttam, ahogy Nathaniel elhúzódik tőlem.

– Mi ez? – kérdezte több mint rémülten.

Már nyitottam a számat, bár a válasz még nem született meg a fejemben, de nem is lett volna időm kimondani. Az a gigantikus, láthatatlan állat telibe trafálta a mellkasomat, a feszületet. Az aprócska, törékeny kereszt úgy felizzott, hogy a kocsiban nagy kiabálás támadt, Jason beleállt a fékbe, mert már semmit sem látott, azt sem tudta, hová hajt. A legbiztosabb az volt, ha az út közepén dekkolunk.

Aztán fokozatosan tompulni kezdett a ragyogás. Egy nyomorult, vaksi pillanatig azt hittem, a fény retinasültet rotytantott a

szememből, de aztán bizonytalan pöttyök derengtek fel a látómezőmön, egyre több, és kezdtem visszanyerni a látásomat. A láthatatlan erő még mindig rajtam tehenkedett, belelapított az ülésbe, a keresztet pedig a szegycsontomba. Mintha a fényt akarta volna felzabálni.

Nathaniel lila szemei leopárdszürkébe váltottak, mélyükön ég-kék fénnel. Ezekkel a vad szemekkel nézett fel rám.

– Alakváltó – suttogta alig hallhatóan.

A probléma csak az volt, hogy egy vámpír vagy vámpír, vagy nem vámpír, hanem alakváltó. És fordítva. A kettő együtt nem megy, mintha az alakváltók azzal, hogy bekapták a likantrópia vírusát, már védettséget szereztek volna vámpírsággal szemben. Nincs rá magyarázat, egyszerűen csak így van. Pedig ami most így az ülésnek szegezett, nem emberi lény volt, még csak nem is valaha volt, hanem fenevad. A szó állati értelmében. Hogy hogy lehet Minden Sötétségek Anyja egyszerre vámpír és alakváltó, arra egyelőre nem sikerült gombot varrni. De egyelőre nem is ez volt a legégetőbb kérdés. Hanem, hogy kopjon le, de ízibe’.

A feszület üzemmódot váltott, már nem ontotta magából a fényt, hanem csak a fém izzott, mintha kicsiny gyertyákat illesztettek volna minden milliméterébe. Na, ilyet még én sem láttam soha. Mint a jeges tűz. Az az alak meg mintha belém akarta volna rágni magát, és csak a kereszt pajzsom tartotta volna kívül a testen.

– Mi legyen? Mondd, mit csináljunk, Anita? – kérdezte Jason. Még mindig az utca közepén álltunk, keskeny, lakóövezeti utcában, két oldalt parkoló kocsikkal. Beszorult mögénk egy autó, és most türelmetlenül ráfeküdt a dudára. Mármint a sofőr. Sehol egy mellékutca, hogy engedhettük volna el? Jason bekapcsolta a vészvillogót, úgyhogy nem maradt más választása, ha már legális indokunk van a forgalom akadályoztatására, kénytelen volt ő elto-

latni. Probléma egy megoldva.

Vonakodtam megnyitni a jeleket Jean-Claude és Richard felé. Mi van, ha ez az ízé lekúszik a metafizikai szálon, és elkapja őket? Jean-Claude-nak nincs hite, ami megvédené. Richard hisz ugyan Istenben, de hogy épp van-e rajta feszület... Elég rég nem adódott alkalmam lecsekkolni, mit visel az inge alatt. Meg azt se, hogy inget visel-e egyáltalán. Épp ezen meditáltam, amikor Jason megragadta a karomat. Az éjszakaillat nem fakult a semmibe, csak újabb réteg rakódott rá: a farkas izmos pénzmaszaga, a nedves erdei talaj illata. A torkomat elárasztó jázminíz már sokkal inkább emlékeztetett az avar őszi ízére.

Böszme állati forma körvonalaződött az agyamban, nagy, vörössárga bundával, sörénnyel, mint egy oroszláné, és olyan tépőfogakkal, amilyennel egyetlen mestervámpír sem büszkélkedhet. Arany tűzben égő, nagy szemek meredtek az enyémbe, és hatalmas száját kitátotta, hogy dühét a világba üvöltse. A telepések anno, amikor az Új Világba érkeztek, sokszor vélték a párduc üvöltését női sírásnak. Ennek a szörnyetegnek a hangját asszonyi sírással ugyan nem keverné össze senki, legfeljebb fájdalomában üvöltő, kínok kínját kiálló férfi hangjával.

Visszaüvöltöttem a pofájába, mintha nem is a világ túlsó fertályáról acsargott volna felém, hanem szemtől szemben ültünk volna egymással. Üvöltésemre két másik visszhangzott – Nathaniel a lábam mellett kuporogva eresztette ki hangját, szemfogai szédítő tempóban bújtak elő, mint egy igazi leopárdnak. Caleb a hátsó ülésről lendült előre, az ő szemei macskasárgán villogtak. Arcát a vállamnak dörzsölte, mintha meg akarna jelölni az illatával, de beledermedt a mozdulatba, és fújtatott, mint aki megérezte azt a másikat, láthatatlan nagymacskát. Jason csak morgott, fenyegetően, torokból, a kutyák halálosztó morgásával, aminek az ég világon semmi köze a vadászathoz, csakis a jogos önvédelemhez és a terü-

let védelméhez. Azzal a takarodj-innen-vagy-véged morgással, amitől égnek mered a betolakodó hátán a szőr.

A szellemlény visszavonyított ránk, nem volt az a megfélemlíthető típus, amitől normális esetben még a lábujjamon is meredezni kezdett volna a szőr, és lelki szemeim előtt felderengtek volna telepes őseim estéi, amikor félve-vacogva bújtak össze a tá-bortűz körül, és bénultan lesték a sötétből rájuk villanó sárga szemeket. De nem normális eset volt, emberi gondolatok már nem nehezítették a tudatomat, nem is gondolkodtam, egyszerűen csak ösztönök futottak keresztül rajtam, bőrömön éreztem, ahogy megfeszül az öv, lábamnál Nathaniel minden moccanását, Caleb megfeszült állkapcsát a vállamon, és Jason kezét, ahogy szinte belegyökeredett a karomba, részemmé vált. Caleb bőrén, a félelem édeskesernyés illata felett ott lebegett a reggeli mosakodás szappanszaga. Nathaniel térdre emelkedett, arca a láthatatlan szörnypofa felett nézett rám, és orromat megcirógatta a jól ismert vaníliaillat. Egy pillanatra mindez elmosta a szellemmacskát, pofástul-mindenestül.

Jason is közelebb húzódott, hogy az ő szappanjának, samponjának illata is belekúszott az orromba, éreztem bőrének ismerős szagát, az otthon illatát, amit Nathaniel hajának, Jean-Claude aranyárú parfümének és még régebben Richard nyakhajlatának illata is jelentett. Szexhez semmi köze nem volt, csak biztonsághoz, melegséghez, gyermeki ösztönökhöz. Caleb bőréhez nyomtam az orromat, beszipantottam a szappan és félelem szaga alatt a leopárd mélyen megbúvó, orrfacsaró szagát, aztán a mázsás dög felé fordultam, ami még mindig a mellkasomon üt, belenéztem ősi, túlvilági sárga szemébe, amelyet manapság már a legrémisztőbb lény sem visel a földön. Nem volt semmi szaga. Jason is a levegőt szimatolta előttem, és ahogy ránéztem, rögtön tudtam, hogy ő is rájött.

Vámpírként nyári este és jázmin illatot árasztott, de a vámpírtól megvédett a kereszt és a hit. Vérálatként viszont csak a messzeségből támadott, ezért nem is lehetett szaga. Csak valami teleportált, pszichés erő volt, semmi több. Rémisztő hatalom, amit az ember akár létezőnek is vélhetett, olyan végtelenül valóságosnak hatott. De igaziból valahol máshol volt, fizikailag tehát nem tehetett bennünk kárt. Persze, ha olyan szinten hozza ránk a frászt, hogy a nagy fejvesztésben lemenekülünk egy szakadékba, akkor elintéz, de ő maga nem tudott volna letaszítani. Nathaniel szabályosan átmászott rajta, ahogy felkapaszkodott a nyakamba.

– Nincs semmi szaga – mondta ki végül ő.

– Nem valóságos. Csak képzet – tettem hozzá.

– Érzem. Valami nagy macska, mint a leopárd és mégsem az – morogta a gyomra mélyéből Caleb. Olyan mély volt a hangja, hogy szinte fájt.

– De a szagát érzed? – kérdezte Jason.

Caleb végigszimatolta a testemet. Bármikor máskor orrba nyomtam volna, hogy csak cicipotyázik, de most semmi frocli nem volt benne. Halálosan komolyan végezte a feladatát, még a sárga szemekbe is belenézett, közelről, egészen közelről.

– A szagát nem érzem – prüszkölt a képébe. – De itt van, látom.

– A látszat csalhat.

– Mi ez?

– Teleport. Pszichés kivetítés. A vámpír nem boldogult a feszülettel, bepróbálkozott hát egy másik alakban, csakhogy a cicus nem hidalja át olyan profin a távolságot, mint a... a fene tudja, mi ez egyáltalán – mondtam, és belebámultam a sárga tekintetbe. – Nincs szagod, babám, nem is létezel. Csak egy rossz álom vagy, ami csak akkor kel életre, ha erőt szív magába. De tőlem nem kapsz semmit, erőt meg pláne nem. Mehetsz, ahová tetszik. Vissza

a sötét semmibe.

Hirtelen megjelent előttem egy nagyon sötét szoba, ugyan nem épp koromsötét, hanem olyan sötét, ahová csak szűrt fény érkezik. Egy nagy ágy foglalta el a közepét, egy alakkal a fekete selyemtakaró alatt. A furcsa alakú szoba se nem négyszögletes, se nem kör alakú, leginkább talán hatszögletűnek mondanám. Falán ablakok, amik viszont soha nem nyíltak a fénybe, csak a lenti, még feketébb sötétbe. Úgy vonzott az az ágy, mint a rémálmokban szokás: nem akartam megnézni, hogy is akartam volna, de mégsem fordulhattam el. Nem lehetett nem megnézni. Nyúltam a selyem felé – az anyag fényéből tudtam, hogy selyem, ahogy visszatükrözte az ablakon túli mélységből felderengő tüzet. Nem elektromos fényforrás volt, erre a helyre sem Watt, sem Edison híre nem juthatott el még soha.

Ujjam hegyével megérintettem a takarót, az alatta alvó alakot, aki megmozdult, de nem ébredt fel. Úgy fordult, ahogyan álmában fordul az alvó, és abban a pillanatban tudtam, hogy éppen engem álmodik, velem és rólam. Hiszen valójában nem juthattam be a legbelsőbb köreibe, nem küldhettem hozzá gondolatban magam, hiába tűnt minden olyan valóságosnak, pontosnak. Ahogy azt is tökéletes bizonyossággal tudtam rögtön, hogy amit eddig tett velem, mind álmában tette, mert az álma már oly' régóta tart, hogy sokan már nem is remélik, hogy felébred belőle, remélik, siratják, félik ébredését, akadnak, akik hisznek benne, mások talán imádkoznak érte. De ugyan kihez imádkoznak a lelketlen holtak?

Sóhaj libegett keresztül a levegőtlen szobán, és az évezredek óta első légmozgás egy hangot fakasztott az oly' örökké néma homályba.

– Hozzám – súgta a hang, és beletelt némi időbe, mire leesett, hogy ez a kérdésemre a válasz. Hozzám, mondta a hang. Hozzá imádkoznak a lelketlen holtak.

Az alak a takaró alatt újra átfordult, elindult felfelé az álomból az ébredés felé. Lassan visszatalált álomban elhagyott testébe.

Elrántottam a kezem, mint akit megégettek. Nem akartam megérinteni, és még kevésbé akartam felébreszteni. Csakhogy gőzöm sem volt, hogy kerültem a szobába. De akkor hogyan jöhettek volna el? Még soha nem voltam senki más álma, ugyan panaszkodtak már egyesek, hogy a rémálmuk vagyok... Hogy lehet szabadulni mások álmából?

– Ha felébreszted – suhant megint el felettem a sóhaj.

A francba, ez már megint az én kérdésemre válaszolt! Kezdtém beparázni. Beleveszhet a sötétség az álomba? Elveszhet a fekete a feketében? Csapdába eshet álmoföldjén Minden Sötétségek Anyja?

– Csapdába nem – súgta a sötét.

– Hanem? – szaladt ki a számon hangosan, és az alvó megfordult álmában, a selyem sziszegése felhasította a csendet. Hogy lehettem ekkora lúzer? Egy balfék.

– Csak vár – adta meg a választ a mozdulatlan levegő.

De mire? Gondoltam, és gondoltam újra. Válasz viszont nem jött, csak egy újfajta, ismeretlen hang. Egyenletes lélegzés hangja, mintha valaki a lóbórt húzná mellettem. Pedig letettem volna a nagyesküt, hogy az alak a takaró alatt eddig nem lélegzett. Nagyon nem csipáztam volna, ha pont most ül fel, hogy halló, jó reggelt. Mire várt eddig?

– Valamire, amire érdemes – kaptam megint választ, de már nem a szoba levegőjétől, hanem az ágyból. Régóta használatlan, álomba rekedt, gyenge hang, amiről még azt sem lehetett megállapítani, hogy nő vagy férfi-e a gazdája.

Na, most végre elcsíptem valami érzelmet a testtől. Pedig mindenre számítottam, dühre, gonoszságra, rosszindulatra, csak a kíváncsiságra nem készültem. Mintha a kérdés évezredek óta elő-

szőr most éledt volna fel benne, hogy ki is az, aki itt áll.

Édes, szúrós, pézsmás farkasszag szakadt rám hirtelen, a bőrömet simogatta. Ugyanabban a pillanatban megjelent egy feszület a nyakamban, fénye betöltötte a szobát. Asszem, a kereszt izzásában akár meg is nézhettem volna magamnak az alakot az ágyban, de vagy ösztönösen becsuktam a szemem, vagy elfelejtettem, amit láttam. Mindegy, egyre megy, vannak dolgok, amiket még álmában sem láthat meg az ember.

Nathaniel és Caleb aggodalmas tekintetének súlya alatt tértem magamhoz a kocsiban. Ahogy balra fordítottam a fejem, egy konkrét farkas ült a kormány mögött. Hosszúkás pofáját szimatolva tolta az arcomba, és megérintettem puha, dús bundáját. Aztán észrevettem az ülésen a tócsát. Jason alakváltott a vadiúj dzsipem bőrülésén.

– Jézusmáriaszentjózsef! Pont a bőrön kellett átváltoznod?! Hogy nem tudtad hátravonszolni a segged a csomagtérbe! Hogy fogom ezt a cuccot kiszedni belőle?!

Jason halkan rámmorant, és nem kellett ahhoz farkasul tudnom, hogy levegyem, hálátlan banyának neveztek épp. De annyi-val egyszerűbb volt az összefarkasozott kárpitomra koncentrálni, mint a borzalmas tényre, hogy épp Minden Vámpírok Anyjának, a Sötétség Öreganyjának, a testet öltött Ősi Semminek a budoárjában vendégeskedtem. Jean-Claude emlékeiből tudtam, hogy a vámpírok mindenféle kedveskedő elnevezésekkel próbálják jónak és hát anyainak feltüntetni, olyanokkal, mint Lágyanyu meg Mámi, de én éreztem a hatalmát, mélységes sötétségét, hideg és szenvtelen értelmét, ami csak az igazán és eredendően gonosz lényeknek jutott ki. Felébresztettem a kíváncsiságát, ahogy egy ismeretlen bogár is felébreszti a tudós kíváncsiságát: fel akarja kutatni, elcsípni, zsupsz, bele a befőttes üvegbe, ha akarja az a nyomorult bogár, ha nem. Egy bogarat elvégre nem kérdez senki, hisz

csak egy bogár.

Felőlem aztán nevezhetik Lágyanyunak, hol nem szarom le;
bár részemről a Ká Anyánk sokkal találóbbnak tűnik.

Caleb hátramászott a csomagterbe a nejlonfóliáért, amit a csirkék meg még a csirkéknél is mocskosabb holmik miatt cipelek magammal, hogy legyen mivel letakarni az üléseket. Kénytelenek voltunk rádobni a vezetőülésre, hogy Nathaniel vezethessen. Eredetileg én akartam, de Jason kegyetlenül rám morgott, Nathaniel pedig minden ékesszólását bevetette.

– Elájultál. És nem vettél levegőt – nézett rám ismét a normális levendula szemekkel. – Jason megrázott, akkor hörögtél, aztán megint nem vettél levegőt.

Tényleg nem pörögtem éppen százzal. Persze, ha nem alakváltókkal nyomultam volna, most nyilván kötöttem volna a kutyát a karóhoz, hogy csak olyan volt, mintha nem vennék levegőt, igazi-ból vettem, de ha egy likantróp nem látja, és hallja, akkor tényleg nem csak olyan volt.

Lehet, hogy Ká Anyánk megpróbált kinyírni? Vagy csak véletlen alakult úgy az ügy? Lehet, hogy nem állt szándékában, épp csak a konstelláció fordult úgy. És akkor már nem bánja, mert mit bánjon rajta. Ká Anyánknak aztán édes mindegy. A szánalmat vagy a büntudatot még hírből sem ismeri, semmi köze ugyanis ahhoz, amit mi, emberek civilizált emberi lénynek nevezünk. Benne a csírája sincs meg az olyan emberi érzelmeknek, mint az együttérzés, részvét, empátia meg a többi karácsonyfadísz. Ká Anyánk egy szociopata. Ami nem is lehet olyan nagyon bajos életvitel, mert ha a barátságot meg a szeretetet amúgy sem tudod beazonosítani, nyilván nem is hiányzik. Tehát magányos sem lehetsz. Vagy mégis? Értelmezhető Ká Anyánk esetében a magányosság fogalma? Erre csak vállat vonni tudtam. Meg a fejemet csóválni.

– Mi az? – kérdezte rögtön Nathaniel.

– Ha az ember nem tudja, mi az a szeretet meg a barátság, akkor lehet magányos?

– Passz – vont a szemöldökét Nathaniel.

– Épp Minden Vámpírok Anyjába futottunk bele, bár ha jól sejttem, a Minden Szociopáták Anyja sokkal helytállóbb elnevezés lenne. Az az igazság, hogy az emberek között nem nagyon látni igazi, ízig-vérig szociopátákat. Az emberek valahogy nem alkalmasak erre. Akadnak, akiknek hiányzik ez vagy az a kerekük, de hogy totál ridegek legyenek, érzéketlenek, mint a kő – megcsóváltam a fejem. – A százszázalékos szociopatológia ritka, mint a lila tehén, de Ká Anyánk összehozta. Asszem.

– Kit érdekel, hogy magányos? – szólt előre Caleb.

Hátrasandítottam. Barna szemei két nagy tányérként csillogtak a barnaság alatt sápadt arcában. Gondolkodás nélkül beleszimatoltam a levegőbe. Mindenkit éreztem: a farkas erős vadszagát, Nathaniel vaníliaillatát és Caleb zsenge illatát. Olyan fiatal volt, látszott a puha húsán, hogy íze omlós és lágy, vére friss és fiatal. Szinte éreztem a számban az ízét. Enyhe szappanszag áradt belőle, tisztaságszag, de alóla érezhetően átütött a délután strapás programjának hatása: a kesernyésen édes félelemszag. Caleb rettegett.

– Jó szagod van, Caleb. Zsenge rettegésszag – fordultam hozzá. Amennyire csak az övtől tehettem, hátratekertem magam az ülésen, hogy minél jobban lássam. Elvileg Caleb a ragadozó, elvileg leopárd. Én meg ember, vagyis zsákmányállat. És most mégis Caleb nézett rám zsákmányszemekkel, alig szétnyílt, tehetetlen ajkakkal. Nyakának vékony bőre alatt ott vergődött a vaskos ütőér.

Hirtelen sürgető kényszer ébredt bennem, hogy hátramásszam hozzá, fogaimat belemélyeszem a nyakába, hogy kiszabadítsam azt a szegény vergődő eret. Lelki, vagy inkább gyomori szemeim

előtt a verőér mint egy keménycukorka vizualizálódott, amiről csak le kell tépnem a bőrt, és a fincsi cukrot már vehetem is a számba. Az eszemmel persze tudtam, hogy ha a bőrt felszaggalom, az ér falát átharapom, a vér szanaszét spriccel, nincs ott semmiféle cukorka. No de azt sem ítélték volna éppen drámainak, ha a vér az én számba lüktet bele...

Lehunytam a szemem, hátha a látvány hiánya enyhíti valamiképp a követelődző tévképzetet. A szag viszont így sem lett kevésbé csábító, a kocsis lassan megtelt Caleb rettegetésének szagával. Nyami.

– Már megint mi ütött belém? – fakadtam ki. – Jean-Claude még nem lehet ébren. És amúgy sem szoktam ilyen hevesen kívánni a vért. Meg a húst. Most meg mindenképp Caleb torkának akarok ugrani.

– Mindjárt itt a telihold – adta meg a magyarázatot Nathaniel. – Azért is váltott alakot Jason szinte vezetés közben. Már nagyon éber a szörnyeteg.

– Már Belle is arra akart kényszeríteni, hogy Calebből egyek – néztem Nathanielre, hogy addig se a potenciális zsákmányomra figyeljek –, de nem jött össze neki. Akkor meg miért érzem hirtelen megint nagyon étvágygerjesztőnek?

Időközben Nathaniel visszakacsázott valahogy a 44-esre, besávolt egy lerongyolódott sárga furgon mögé. Ilyen koszlott kocsit is rég láttam, a festék lepattogzott, félig már (vagy még) le volt kenve szürke alapozóval, félig kopottasan virított. De nem csodálhattam sokáig, mert gyanúsán ismerős mozgást szúrtam ki a visszapillantóban: a kék dzsipet. Épp most kanyarodott ki egy mellékutcából a felhajtó elejére. Próbált a sok parkoló autó közt észrevétlenül osonni. Utánunk.

– Hogy az a...!

– Mi van? – nézett Nathaniel.

– A kibaszott dzsipünk már megint ránk tapadt. Most fordult rá a felhajtóra. Ne forduljatok meg – fűztem hozzá, és Jason kivételével mindenki beledermedt a mozdulatba. Lehet, hogy a farkasoknak nincs hátranéző ösztönük. Vagy nem hajlik a nyakuk. Vagy Jason valami egészen mással volt elfoglalva. Merthogy ő is bőszen Calebet stírolte.

– Te is Calebet tervezed bevacsorázni? – fordultam a nagy, busa fejéhez.

Farkasszemet néztünk, részéről szó szerint. Néha csak a fejemet csóválom, hogy már hogy is jöhetnének a kutyák a farkas ösöktől! Egy farkas szemében nyoma sincs a kezesség vagy akár a barátságosság szikrájának sem. Jason is csak azért nézett rám, mert rajtakaptam. Épp az egyik családtagomat igyekszik a tányérjára pakolni, képzeletben már köti is a nyakába a szalvétát. Egy kutya soha nem úgy néz az emberre, mint aki a jövőbeli vacsoráját gusztálja. Egy farkas szemében mindig ott lobog az étvágy. Mindig is csodáltam, hogy olyan kevés beszámoló szól arról, hogy Amerikában farkasok emberre támadtak, és felfalták. Szerintem egyetlen pillantás is elég ezekbe a vad, kiéhezett szemekbe, és az ember már csak sonkának és szalonnának érzi magát.

Tisztában vagyok vele, hogy egy likantróp alakváltás után a friss húst kívánja, pláne, ha az első alakváltást abszolválta épp. Az „újszülött” alakváltók halálosak. Viszont Jason már nem mai csirke, simán kordában tudja tartani az étvágyát. Akkor meg miért gusztálja úgy Calebet? És pláne miért vetíti belém a saját étvágyát?!

– Mi legyen a dzsippel? – érdeklődött Nathaniel.

Leszakadtam végre a témáról, és igyekeztem Nathanielre meg a dzsipes roszfiúkra koncentrálni. Lehet, hogy azok ott a bőrünk-re utaznak. És akkor lényegesen bölcsebb lenne velük bajlódni, mint az idétlen metafizikai éhségekkel. Oké, ez így tök józanul

hangzik, ami közel sem voltam. Csak nagyon igyekeztem lenni.

– Tudja a farok. Viszonylag ritkán követnek. Általában simán csak megpróbálnak ölni.

– Most vagy felmegyek a pályára, vagy vissza a lakótelepre, de semmiképp se kellene itt dekkolnunk tovább – merthogy közben megint leálltunk. Gondolkodni. – Vágni fogják, hogy észrevettük őket.

Piros pont Nathanielnek.

– Irány az autópálya – biccentettem.

– És ott merre? – nyaggatott tovább Nathaniel a csipp-csupp problémáival, amikor végre megint nekilódultunk.

– Szerintem a Cirkuszba.

– Akkor most mégis odavezetjük őket?

– Végül is, volt abban valami, hogy úgymint mindenki tudja, hogy Jean-Claude ott dekkol. Ráadásul most ott vannak a vérpatkányok is, azok meg félig meddig hivatásosak, zsoldosok, légiósok satöbbi. Azoknak nem úgy egy ilyen kocsis. De rácsörgök Bobby Lee-re, hogy szerintem hogyan tovább.

– Hova hogyan tovább? – kottyantott közbe Caleb. Még mindig remegve húzta össze magát a hátsó ülésen, de már nem figyelte megbűvölten a mellette gubbasztó farkas minden mozdulatát. Lehet, hogy mégsem olyan nagy a veszély.

– Hogy szerintem mi lenne a legjobb. Próbáljuk-e elkapni őket. Vagy esetleg helyet cserélni velük, és a nyomukba szegődni.

– Már hogy kapnánk el mi őket? – kerekedett el a kisfiú szeme.

– Terv még nincs. De az tuti, hogy abban jobb vagyok, mint a követésben meg a nyomozásban. Oké, ha valami már tényleg kiveri a szememet, akkor talán bennem is összeáll a kép, de alapvetően nem ez a típus vagyok. Nekem sokkal inkább terepem az akció – Caleb erre már annyira bután nézett, hogy hozzátettem: – Vámpírvadász vagyok, Caleb. Hóhó, ha úgy jobban tetszik. Én

ölni tudok a legjobban.

– Néha nem árt előbb megtalálni, amit meg kell ölnöd – kotyogott Nathaniel. Nagyon komoly képpel fogta a volánt amúgy. Pontban tíz és két óránál, ahogy az a nagykönyvben le van írva. Alig egy éve szerezte meg a jogsit, szinte már a nyelvét is kidugta vezetés közben, annyira igyekezett. Persze, ha rajta múlik, még ma sem nyúl slusszkulcsához.

– Az fix. De ezeket kivételesen, ha lehet, nem ölném meg. Szívesebben beszélgetnék el velük. Hogy mit akarnak. Minek járnak a sarkamban.

– Különben szerintem nem járnak.

– Hogy?

– Nem jöttek utánunk a pályára. Nincsenek sehol.

– Úgy már nekik sem izgi, hogy kiszúrtuk őket.

– Vagy ha már úgyis tudják, hol lakik a Város Ura, azt is összerakták, hol kell keresni a barátnőjét.

Elnéztem a koncentrált mozdulatait. Tudta, hogy rühellem, ha Jean-Claude barátnőjének hívnak. A francba, még azzal is alig sikerült megbékélnem, hogy az vagyok. Viszont most övé volt a bingó. Ha az ember vágja, ki kivel jár, rögtön nem olyan marha nehéz megtalálni. Hogy én hogy utálok ilyen végtelenül kiszámítható lenni!

Jason az ülés mellett a vállamnak nyomta nagy, bozontos fejét, én meg oda se figyelve meglapogattam, ahogy egy kutyát simiz meg az ember. Arra viszont már jócskán felkaptam a fejem, hogy az éhség ezzel a röpke érintéssel átpattant rám, még a nagylábujjam is egy merő libabőr lett. Mintha egy láthatatlan valami megpróbálna bekúszni a koponyámba, úgy bizsergett a tarkóm. A farkas meg én egy emberként fordultunk a menza felé: Calebnek szerintem még a foga is összekoccant a rémülettől. Annyi esze viszont nem volt, hogy nyugton maradjon. Mert, ha nem kezdett

volna mocorogni, és veszettül menekülni, talán észhez tértünk volna. Így azonban beindult a vadászösztön. Caleb hátravetette magát a csomagtérbe, Jason meg én pedig utána, még gondolkodni is elfelejtettem. Ami gáz, mert a biztonsági övemet is ki kellett bizony a mutatóványhoz csatolni, ami száguldó autóban finoman szólva is kínos. Mondom, ha Caleb nem ránt ekkorát a zsigereinken, akkor minimum az öv kicsatolása észhez térített volna.

Így viszont követtük. Csórikám bekucorodott a csomagtér sarkába, meztelen mellkasán szorosan összefonta a karjait, lábait a nyakába húzta, hogy ne is látszódjék belőle semmi. Szerencsére nem próbált hozzánk érni. Az lett volna a vég. Így csak ültünk/térdeltünk közvetlen a képében, Jason halkán, a fenyegető „meg ne mocsanj!” hangszinten morgott. Én már szó szerint nem láttam túl a nyakán lüktető éren, ott vergődött szegény, mintha csapdába esett volna. Kötelességem kiszabadítani!

Hirtelen erdő- és vadszag áradt el a kocsiban, meg farkasszag, de nem Jason bundájának a szaga. Richard édes lehelete járta át a lelkemet, láttam, ahogy ott hever a kádamban, egy nálánál jóval sötétebb kar öleli, tartja hátulról, nehogy belefulladás tehetetlenségében a vízbe. Jamil karja volt; pont azt tette éppen, amit pár órával ezelőtt Jason is megtett értem. A szexet nem számítva, persze. Richardban lappangott egy nagy adag homofóbia: nem szenvedhette azokat a pasikat, akikre rá volt írva, hogy más pasik az eseteik, pláne, ha az a más pasi ő maga volt. És ezért én nem vettem rá követ, mert túlságosan is ismerős logika volt ez nekem is. Valahogy így álltam a nőket kedvelő nőkkel. Hajlamos voltam megfélemezni róla, hogy nők is vonzódhatnak hozzám. Mindig marhára meglepett, ha ilyesmivel találtam magam szemben. És nem hízelgett. Csak baromira zavarba hozott.

Jamil arca is bederengett a képbe, de csak elmosódottan, mint ha a metafizikai fókusz csakis Richardra koncentrálna. A gyertya-

fényben – a likantrópoknál legyengült állapotban gyakran lép fel fényérzékenység, így a világítást fel sem kapcsolták – sötéten és zavarosan csillogott a víz, a testét nem is láthattam. Sajna. Metafizikusan nyújtogattam a nyakam, mint valami parakukkoló, hátha elkapok még ezt-azt. Az éhséggel már csak így van, rém egyszerűen transzformálódik egyik fajtából a másikba.

Ekkor felnézett rám, és a kurtára csupaszított feje egészen elszorította a torkomat. Hol a haja?! Miért tetted? Miért? Akartam volna önkéntelenül is kérdezni, de gyorsabb volt. Ő szólított meg engem. Életemben először. Jean-Claude-dal rendszeresen és régóta csacsogunk mentálisan a jeleken keresztül, Richarddal még soha nem próbáltuk. Nem is voltam benne biztos, hogy menne. Hát ment. Annyira meglepődtem, hogy még az éhség is egy pillanatra köddé vált.

– Az én éhségemet érzed, Anita, ne haragudj. Nem tudom, mit tett velem az a lény, de a kontrollom oda. Legalábbis javarészt – mondta, én meg egy végtelen, értetlen pillanatig azt gondoltam, hogy Minden Sötétségek Anyjára gondol. Aztán bekattant, hogy Belle-re. Belle tette vele.

Caleb rémült szemébe bámultam. Aztán le a nyakára, és még lejjebb, ahol a rettegéstől kiduzzadt az ér, ami a köldökétől vezet lefelé a szőrcsík alatt. Olyan lágy és friss a húsa, biztosan zamatos...

– Anita, figyelj rám, kérlek. Anita!

Koncentrálnom kellett. Egy pillanatra lehunytam a szemem, hogy megszabaduljak Caleb pocakjától, ami leginkább terített asztalra emlékeztetett. Amikor megint kinyitottam, Richardot már sokkal tisztábban láttam magam előtt, mint a valóságos környezetemet.

– Mi van? – kérdeztem vissza, de nem hangosan, csak Richard hallhatta.

- Változtasd az éhséget vággyá, Anita.
- Asszem, Calebet inkább megenném, mint hogy megdugjam – ráztam a fejem.
- Soha nem mondanál ilyet, ha már valaha is felfaltál volna bárkit.

Most erre mit mondjak?

- Komolyan azt mondod, hogy felőled aztán kefélhetek is Calebbel? Nem zavarna?

A víz sötéten csillant meg a gyertyafényben. Richard megmozdult, egy pillanatra kiemelkedett a térde meg a csípője.

- Ha mindenképpen választanom kell, hát inkább, minthogy széttépd – mondta végül némi hezitálás után.

– Még Jean-Claude-dal sem szívesen osztottál rajtam.

– Csakhogy már nem járunk.

Bakker.

- Bocs, hogy kiment a fejből – nyögtem. A szívemet átjáró éles fájdalom hirtelen tisztára mosta az agyamat. – Jason farkasalakban van. És bundásokkal azért mégsem.

– Ebben segíthetek – mondta Richard, és abban a szent pillanatban arany késként hasított a testembe a szörnyetege, megvillant bennem, és átvette magát Jasonbe. Én voltam a csatorna, amin jött, én kapcsoltam az Ulfrichoz a farkasát. Rajtam áramlott keresztül az ereje, a dühe és a fájdalom. A szörnyeteg legfőbb csemegéje pont ez a kettő, a fájdalom és a düh, hát most csemegézhetett. Még levegőt se nagyon kaptam a gigantikus örvénylelés kellős közepén, csak térdeltem tehetetlenül, és még ordítani se maradt erőm.

Ordított helyettem szegény Jason. Mintha valami nagyot és szöröset egy viszonylag szűkös bőröndbe akartak volna belecsoomagolni, egy szuszra benyomni, és rázárni a tetejét. És ez a méretben aluli bőrönd Jason teste volt, amibe Richárd a szörnyetegét

kényszerítette bele. Szabályosan hallottam, ahogy pattognak az ízületei, fordulnak el a csontjai, hogy az emberi formához idomuljanak. Az alakváltás normális üzemmódban sem egy kellemes folyamat, hát még, ha kikényszerítik. Jason pedig hiába küzdött, csak annál kínosabb volt számára a folyamat. Mit kínos?! Gyötrelmes.

Olyan volt, mint amikor az első tavaszi langyos napon megolvad a jég, és a fűszálak meg a fák kiolvadnak belőle. Helyesebben a jég visszahúzódik körüle. Így húzódott vissza a bunda Jason testrészei meg a bőre fölül, így húzódtak vissza a nagyobb farkas csontok és izmok, bele a kisebb embertestbe. Míg végül ott feküdt nyomorultul dideregve a dzsip csomagterében, a szokásos átlátszó testnedvek pocsolójában. Még az én farmerem szára is szottyosra ázott. Alig fél órája változott farkassá, és most vissza emberré. Ez még akkor is strapás, ha közben akad egy kiadós zaba, de így, éhesen... Nem csoda, hogy csak kuporgott, félig eszméletlen, igyekezett magát a lehető legkisebbre összehúzni, hátha attól melegebb lesz. És ahogy Caleb is az előbb, Jason is sejthette, hogy addig jó neki, amíg nem ér hozzám.

Calebnek legalább Jason miatt nem kellett már félnie – amíg ilyen állapotban van, egy fűszál is nagyobb fenyegetést jelent nála. És hát, ahogy elnéztem gömbölyű csípőjét, gusztusos fenekét... csak annyival voltunk beljebb, hogy most legalább két nagy szendvics is került a képzeletbeli asztalomra. Visszafordultam Richárdhoz a kristályos dimenziókba.

– Őt is csak megkóstolni lennék most képes, bocs. Olyan védtelenné tetted. Olyan könnyű zsákmány így. A gyomrom meg még mindig korog, mert a tiéd is korog.

– Én majd találok itt magamnak valamit, ne félj. De neked nincs ott semmi, Anita. Egyiküket sem akarod bántani.

Ez annyira igaz volt, hogy már csak a frusztrált őrjöngés ma-

radt. Üvöltve próbáltam megcsapolni valahogy az indulataimat, még a kocsi oldalába is beleboksoltam. Aztán meg csak néztem az öklömnyi mélyedést a meseautómon... Csesszem meg!

Caleb – nyilván rémületében – felnyűszített, mire már megint csak a hasát láttam, azt a fehér husikát. Azon vettem észre magam, hogy hanyatt döntöttem, és a hasán térdelve szagolgam a húsát. Basszus, ez a pár kocka kimaradt az életemből. Hogy kerültem ide?!

– Anita! – üvöltött rám Richard.

Úgy kaptam fel a fejem, mintha ott lett volna velem szemben a kocsimban. Eltolta magától Jamil kezét, kijebb tornázta magát a kádból, másik kezével pedig végigsimította a testét. Lassan, érzéssel, a mellbimbóktól indult, megcirógatta mindkettőt, aztán le és egyre lejjebb, végig a köldökén át le a vízbe. Megmarkolta a férfiasságát, kezébe vette, és becézni kezdte, játszott vele. Mintha egy kapcsolót toltak volna át bennem a másik állásba: az éhség vágyra változott, de nem egyszerűen csak megkívántam Richardot. Az *ardeur* is fellobbant vele. Richard egyre dagadozó farkának látványa, ahogy a víz ezüst cseppecskéi lassan leszánkáznak a bőrén... és a keze, ahogy egyre szaporább ritmusban mozgott, mind olaj volt a tűzre. Az *ardeur* heves lángja beborította egész testemet, a bőröm izzott, lobogó fáklyává változtam, és Jean-Claude nem volt sehol, hogy segítsen. Richard védőpajzsa, Belle mesterkedésének hála, defektesen hevert valami metafizikai padláson, nem védhette meg semmi tőlem. Az *ardeur* dübörögve száguldott végig a csatornán, villámként csapott bele szegény gyenge Richardba. Háta megfeszült, keze görcsösen markolta vesszejét, és egyetlen csúszott vissza a vízbe.

Belenéztem hatalmas, barna szemeibe, a nagy lobonca nélkül olyan fájoan csupasz arcába. Még soha ilyen elemi erővel nem csapott le rá a tűz. Beledermesztette létezése egy hosszú pillanatá-

ba, fegyvertelen volt vele szemben, levegőhöz is alig jutott. Persze ez nem lesz mindig így. Küzdött. A rémület vergődve próbálta legyűrni a mindent elemésztő vágyat.

Csak a saját szavait ismételhettem el neki.

– Éhséggé transzformálhatod az *ardeurt*, Richard. De mindketőnknek ennie kell. Valamit vagy valakit. Máshogy már nem megy.

– Jobban is vagyok, meg rosszabbul is – suttogta metafizikusan, még így is elfúlón. – Így legalább már vadászni fogok tudni. Korábban meg sem tudtam volna moccanni.

– Minden rosszban van valami jó – biccentettem, alig tudtam türtőztetni a haragomat. Ideig-óráig a dühöm még a mindent elnyelni készülő *ardeur* fölé magasodott, egyelőre bírt vele. Éreztem, ahogy a vágya lassan éhséggé változik, gyomra összeugrik, a hús, a vér és a marcangolás kényszere fogja vasmarokba. A szexuális váagnak már csak tompa visszhangja maradt, annyi, amennyi minden éhségben ott lapul.

– Megyek, elkapok egy szarvast, és azzal minden rendben lesz, asszem.

– Én meg ki vagyok vele segítve – eresztettem rá a dühömet.

– Ne haragudj, Anita, nem tudtam, hogy ez lesz. Nem értettem...

Pontosan éreztem, hogy most még képes lennék visszatuszkolni az *ardeurbe* az éhségét. Ahogyan ő is kényszerítette Jasont, hogy akarata ellenére alakot váltson. Ha akarnám, rászabadíthatnám a tüzet, és elérhetném, hogy táplálja az én szükségleteimet, ahogyan az nekem jó. De nem tettem. Richardnak tényleg lövése sem volt, mit tesz velem, amikor rámszabadította. Nem fizethetek meg neki olyasmiért, amiben ártatlan. Még ha ő is a hibás.

– Menjél akkor vadászni, Richard.

– Tényleg nagyon bánt, Anita. Sajnálom.

– Mindig sajnálod. Na, tünés ki az agyamból, mielőtt még olyat gondolok, amit mind a ketten megbánunk.

Visszahúzódtam. De nem úgy, ahogy általában felvonja a pajzsát, mintha nehéz vasajtókat csapna a képembe. Most olyan volt, mintha ragacsos pillecukrot tépne ketté az ember, a szálak egyre vékonyodva még tartanak, még nem szakadnak el, mintha az utolsó utáni pillanatig remélnék, hogy nem kell elválniuk egymástól. Én is így ragaszkodtam volna Richardhoz, eggyé akartam volna olvadni vele, bele a puha, ragacsos, meleg énjébe. Haza. És ma nem tudna megakadályozni, gyenge ahhoz a pajzsa...

Jean-Claude ebben a pillanatban ébredt fel. Szemei tágra nyíltak, hallottam, ahogy beszívja az első, éltet adó korty levegőt a tüdejébe, és életre kel.

– Felébredt – nézett rám Jason tiszta, égkék szemekkel.

– Tudom – bólintottam.

– Mindjárt a Cirkusznál vagyunk, Anita – szólt hátra Nathaniel, mint aki pontosan érti, miről beszélgetünk mi itt hátul.

– Mennyire mindjárt?

– Öt perc. Vagy még annyi se.

– Legyen még annyi se.

A dzsip meglódult, Nathaniel belelépett a gázba. Én meg előremásztam az ülésre, és becsatoltam magam. Nem mintha erre a pár percre már nem lett volna mindegy. De jobb, ha van mi visszatartson, amíg a Cirkuszba érünk. És Jean-Claude-hoz.

31.

Egész úton küzdöttem az *ardeurrel*, aztán a parkolóban konkrétan kirepültem a kocsiból, sprint a fém ajtóig, amit szerencsére Bobby Lee azonnal kinyitott, ahogy bedörömböltem.

– Nathaniel majd elmondja a dzsipet – lihegtem oda neki, érdekelt is már, hogy érti-e, mit hadoválok. Száguldottam le a csigalépcsőn a föld gyomrába. Richard is loholt, mérföldekre tőlem, kint az erdőben, ágak és levelek csapódtak testéhez, de csak rohant, megállíthatatlanul. Egy nagy, sötét test menekült előtte a bokrok közt, Richard felszegte a fejét, beleszippantott a levegőbe, és már ment is a hajsza.

Megpillantotta a szarvast, én pedig már Jean-Claude hálósobájához értem. Más farkasok is voltak ott az erdőben, páran farkas alakban, mások nem. De a szarvas már esélytelen volt.

Feltéptem a szoba ajtaját, és az örök egyetlen szó nélkül csukták be mögöttem, talán látták a fejemen, hogy nem érdemes kérdezősködni.

A kék selyem ágynemű még a tegnap éjszaka gyűrődéseit őrizte, és Ashert, aki még nem éledt fel. Csak Jean-Claude volt ébren. Tapogatózó gondolatot küldtem szét a kazamatarendszerben, a vendégszobákban – még minden vámpír a holtak álmát aludta szépen a koporsójában. Angelito nyugtalanul járkált fel-alá a szobájában, nem fért a fejébe, miért nem haladnak a dolgok úrnője galád terve szerint. Mintha megérezné a jelenlétemet, felkapta a fejét, körbenézett, de persze nem láthatott semmit. Aztán már Jean-Claude fürdőszobájának ajtajában álltam totális testi és lelki valómban.

Richard leterítette a szarvast, aki az életéért küzdött emberi szorításában. Hasba rúgta Richardot, de közben a többi farkas is

odaérkezett, egy nagy, fekete ordas nekiugrott a torkának, és a küzdelem bevégeztetett. Éreztem, ahogy a szarvas feladja, félelme az életével együtt elillan, mint döglött pezsgőből a szénsav.

A fürdőszoba ajtaja szélesre tárult előttem, nekivágódott a falnak. Ki nyitotta ki? Én? Nem emlékszem.

Jean-Claude a fekete márvány kádban térdelt, holló haja a vállára lógott. Érezte, hogy vágyak tüzeiben vágta a levegőt, gyorsan lemosta a halálos álmok nyomait magáról. Persze, minden alkalommal érezhette, ahogy az *ardeur* elborítja a testemet, és vágytól űzve keresem a kielégülést, csak hogy nem mindig hozzá rohantam vele.

Orrom megtelt a frissen elejtett szarvas vérének édeskés illatával. A nagy, fekete ordas, aki leölte, most szolgálatkészben hátrahúzódt a zsákmánytól, hogy először az Ulftric csillapítsa éhét. A frissen kiontott húson érződött a félelem megkeseredett szaga, mintha vörös tintával festették volna rá. Richard mindjárt rábukik, és én nem akarok a fejében lenni, amikor megízleli a még szinte élettől lüktető vadat.

Ruhástul másztam be a kádba, a farmerem egyből súlyosan tapadt rá a combomra, mint egy vasöltöny.

– Segíts – suttogtam, pedig valaki ordított bennem.

Jean-Claude felegyenesedett, a víz patakokban folyt alá vakítóan fehér testén, puha volt és ernyedő, mint aki nem is számított rám. Richard fogai szagolni kezdték a szőr borította, kemény szarvasbőrt, hogy elérjék a porhanyós húst. Na, most tényleg felsikoltottam.

Ha Jean-Claude nem kapott volna el, belezúgtam volna a kádba. Már nem éreztem Richardot, mintha egy kőfalat rántottak volna fel az agyamban hirtelen. Bamm. Kint voltam. Édes némaság áradt szét a lelkemben. Ebbe suttogott bele fővámpírom.

– Richardtól elbátyázhatlak. És őt is tőled. De közben az

ardeurt képtelen vagyok féken tartani.

Csak bámultam fel az arcába, úgy lógtam a karjában mint valami elázott rongybaba. Most jutott el az agyamig, hogy tűzforró vízben állok. Éppen nyitottam a számat, hogy megköszönjem, vagy valami, de már megint igaza volt: az *ardeur* újra támadásba lendült. Épp csak pillanatokra hagyott nyugton. Testem ívbe feszült, még Jean-Claude-nak is komoly erőfeszítésébe került, hogy megtartsa, a hajam így is beleért a vízbe. Magához szorított, tenyeremen éreztem bőrének tökéletes bársonyát, hátán a korbácsnyomok keskeny fehér kígyóit, amitől csak még gyönyörűbbé lett a szememben. A száját kerestem, és rátapadtam.

– Még nem ettem, *ma petite* – szakadt ki lélegzetvételnyi időre a csókból. – Nincs vér, mi megtöltené a testem.

A szemébe néztem, a mélykék áramlatban ilyenkor már soha nem úszott fekete pupilla. Az ereje még szunnyadt, előjáték ide vagy oda, nem volt miből életet pumpálnia a testébe. Lassan felkapaszkodtam a józanság utolsó gerendájára, hogy értelmezhessem az életem ilyenénképpen alakulásának morzsáit, és tényleg, ahogy kicsit tisztult az agyam, már láttam, mi hibázik. Sietve félrekötöttem a hajam a nyakamból, amit a szája elé toltam.

– Akkor gyerünk, egyél, hogy mielőbb megdughass.

– Csak fájdalmat okoznék, *ma petite*. Nincs hatalmam az agyadon.

Lehunyt szemmel ráztam a fejemet, kit érdekel, amikor itt a puha bőre a tenyerem alatt, amikor csak őt akarom érezni magamban.

– Egyél, Jean-Claude, kérlek, itt a nyakam, önként adom a vérem.

– Nem önként, mert nem vagy magadnál.

Kirángattam a gatyámból a pólómat, de a vállszipjamba belegabalyodtam, mintha még soha az életben nem is láttam volna

ilyesmit. Üvöltve igyekeztem szabadulni belőle, nem sok volt már az agyamból hátra. Lehet, hogy a végső kétségbeesésem, lehet, hogy Jean-Claude erőtlensége, hogy egyszerre annyi éhséggel és erővel kellett felvennie a harcot, nem tudom, melyik volt a ludas, a tény mindenesetre az, hogy Richard megint ott volt a fejemben. Éppen a szarvast zabálta, nagy falatokban nyelte a húsát. Olyan erővel csapott belém az érzés, hogy megtántorodtam, térdre buktam a kádban. A forró víz felcsapott a hasamra. Mindjárt okádok.

– Egyszerre nem bírok az Ulfric-unkkal is meg az *ardeur*rel – érintette meg lágyan a vállamat Jean-Claude. Richard erre felszívódott. – A saját vérszomjamról nem is szólva.

Felkapaszkodtam a kád szélére, leültem, és gondosan megkapaszkodtam, biztos, ami zihér.

– Akkor legyenek prioritásaid – mondtam halkán.

– Mit mondasz, melyikkel kezdjem? – kérdezte még nálam is halkabban.

Az *ardeur* lágy hullámokban áradt vissza, ahogy a dagály lassan visszahódítja a tengernek a partot. A hányingert, a hús és vér ízét a számban mind elmosta. Ilyen se volt még, hogy az *ardeur* ilyen kíméletesen érkezzen.

– Ha nem harcolsz ellene, nem annyira drámai – mondta Jean-Claude, mint aki olvas a gondolataimban.

– Mint a szörnyetegem. Ha egyszer elfogadom, már nem is akarja kirúgni az oldalamat nagy tombolásában.

– *Oui, ma petite* – mosolygott. – Ahogy mondod.

A békés tűz lassan magába emésztett, talpra rántott. Már nem küzdöttem ellene, befogadtam, hiszen még Richard szörnyetegét is kiűzte belőlem. És legalább a reszketésem is alábbhagyott. Jean-Claude-hoz léptem a combig érő forró vízben, edzőcsukám is csurig szívtá már magát, alig tudtam felemelni a lábamat. Mintha ragacsos, sűrű hóban lépkednék. Megálltam Jean-Claude előtt, de

nem érintettem meg. Csak a tekintetem járta végig testének minden zegzugát: formás combjait, ágyékát, ahol bőre leheletnyi szint kapott a többi sápadt fehérségéhez képest; szemeim rácsatlakoztak a fekete szőrpázmára, ami a lágyan domborodó ágyéktól felfelé indult a köldöke felé és még tovább, fel a mellbimbókhoz. Néztem a drága, tompán, mintegy belülről sugárzó bőrt, mellkasán a régesrégi kereszt égésnyomát, kecses vállait, karcsú nyakát. Hogyan is ne feledkezhetnék bele ebbe az arcba, aminél szépségesebbet még nem hordott senki és semmi a földön, ebben határozottan és megingathatatlanul hittem. Arcsontjait földöntúli vésők faragták a tökéletesebbnél is tökéletesebbre, minden íve, minden horpadása a helyén volt, fekete haja pedig olyan édes kontrasztban ölelte a sápadt bőrt... persze, ez mind kevés lett volna, ezt még el lehet unni, ha eleget látja az ember. De ott voltak a szemek, azok a mélykék, majdnem és soha nem fekete szernek. Ezen a ponton mindig elfogott a döbbent áhítat, képtelen voltam szabadulni varázsluk alól. Ehhez képest a metszett, cseresznyepiros száj már tényleg csak hab volt a torkán.

Megérintettem, óvatosan, az ujjam hegyével megrajzoltam a láthatatlan vonalat, ami a halántékát és az állát összekapcsolja. Vizes bőréhez hozzátapadt az ujjam, minden pórusát érzékelttem. Életemben először voltam hálás Belle Morte tüzének, ami mindent felülírt bennem.

– *Ez-é az az arc, mire kelt ezer hajó* – mondtam ki, mert ez jutott eszembe. Kezemet a tarkójára csúsztottam, és magamhoz húztam gyöngéden az arcát, mintha csak meg akarnám csókolni. – *és dőlték csodás Trója tornyai?* – Arcomat félrefordítottam, a hajamat pedig ismét félresöpörtem, hogy nyakam szabadon íveljen előtte. – *Szép Heléna, tégy halhatatlanná egyetlen csókokoddal engem!*

– *Hisz pokol ez, s nem szabadulhatok: én, ki láttam már az Is-*

tennek arcát, s ízleltem a mennyek örök boldogságát, gondolod, nem gyötör, hogy az örök áldást nem nyerhetem el? – folytatta.

Erre csak fel kellett néznem!

– Ez is a Doctor Faustus?

– *Oui.*

– Én meg csak azt az egy idézetet ismertem.

– Várj, tudok még mást is: *Egy csókot adtam és megöltelek: s e végső csókban múljak el veled.*

– Ez viszont már nem Marlowe.

– De a kortársa.

– Akkor Shakespeare.

– Kezdesz lenyűgözni, *ma petite.*

– Nem volt nehéz. Abból a korból Shakespeare-en és Marlowe-n kívül már nem nagyon emlékszünk senkire – komorodtam el. – Miért utasítasz vissza?

– Mert nem vagy önmagad. Most az *ardeur* miatt felajánlkozol, de ha elmúlik, bálni fogod. És annak csakis én iszom majd meg a levét. – Vágy és harag sajátos keveréke suhant át az arcán. – És akkor majd még merevebben elzárkózol előlem, pedig tudod, hogy a vérednél jobban nem vágyom szinte semmire.

Olyan nagyon szívesen akadémuskodtam volna még, de hiába kutattam az agyamban másik idézet után, amivel esetleg meggyőzhetném. Az *ardeur* nem épp a legmenőbb érzefokozó, inkább blokkolja a műveltséget, mert csak a szex számít neki. Én is már csak Jean-Claude csodaszép arcát láttam, a kézzel fogható esztétikai gyönyör kiűzte az agyamból a lírai esztétikumnak még az utolsó maradványait is. Meg az ésszerűséget és vele a józanságot meg a visszafogottságot. A szépség és a vágyaim mindent kitöltöttek, szükségük volt testem minden porcikájára.

Elegánsabb lenne azt állítani, hogy letérdeltem, a valóságban azonban zsákként zuhantam a lába elé. Remek, már a bugyimtól a

melltartóig mindenem csurom víz lett. Viszont így legalább nem fáztam. Felnéztem rá, a békaperspektíva sem tett rosszat neki. Előrehajoltam, hogy megcsókoljam. A szeme kékje leragyogott rám, magába szippantott, de csak mint egy kivételesen ritka emberi szem. Én ennél többet akartam.

– Feleslegesen strapálod magad, *ma petite*, amíg nem ettem, nem tehetek érted semmit.

Gyöngéd csókot leheltem ágyékára.

– Nem állítom, hogy nem esik jól, sőt. De sajnos nem lehetek hasznodra – lehelte, és kéjesen lehunyta a szemét.

Számba vettem ernyedt hímtagját, kicsi volt és lágy. Legalább nem kellett megverekednem az erekciójával, hogy a számba gyömszöljem. Imádtam, amikor nincs megduzzadva, egyrészt nem nyomult le a torkomig, hogy eldugaszolja a légsövemet, és alig kapjak levegőt, másrészt olyan szokatlanul selymes érzés volt. Egy nő testén nincs olyan pont, ahol ezt a textúrát megtalálhatná az ember. Finoman ízlelgettem és forgattam a számban, közben kukkoltam felfelé. Jean-Claude hátravetette a fejét, úgy élvezte a mesterkedésemet. Még kezei is ökölbe szorultak.

– Egyél, és utána tápláljuk egymást – húzódtam hátra kissé, de ahogy beszéltem, leheletem cirógatta a farkát.

Megrázta a fejét. Ezt az arckifejezését csak nagyon ritkán tapasztaltam meg: makacsul nézett le rám.

– A kéz jöhet, *ma petite*, azt bármikor szívesen fogadom tőled. De a véredet csakis józanul adhatod. Ha az *ardeur* lecsendesült, és még mindig akarod, akkor boldogan, a lehető legnagyobb örömmel fogadom el felém nyújtott nyakadat, ha még mindig akarod. De így nem. Semmiképp.

– De nekem ennem kell, Jean-Claude, értsd meg! Kérlek!

És nedves fenekére csúsztottam kezeim.

– Sajnálom – rázta megint a fejét.

Noha eddig nagyon is gyöngéden borított be az *ardeur*, kezdett neki nem tetszeni a késlekedés. És nekem is kezdett nem tetszeni. Eddig olyan jó kislány voltam: nem bántottam Calebet, pedig senkinek egy szava sem lehetett volna; békén hagytam Nathanielt, aki az én saját, külön bejáratú *pomme de sangom*. Jó, tényleg nem ártott most neki a pihenés. Arról nem is beszélve, hogy a sok pasiról, akik közben az utamba akadtak, még csak laza tudomást sem vettem. Sőt, Jasont sem molesztáltam, hiszen olyan nagyon gyenge volt szegény. Amint megéreztem, hogy Jean-Claude felébredt, hozzá rohantam, igyekeztem, csak őt láttam magam előtt. És most elutasít. Persze, valahol az agyam halványan pislákoló hátsó zugában tudtam én, hogy ez nem kifejezetten fair a részemről, mert nem elutasít, de közben az agyam nagyobbik része, amit az *ardeur* már totálisan kisajátított, tombolt a vágtyól. Dugni akartam, megadni az éhségemnek, amit kíván, elvenni Jean-Claude-tól, ami jár nekem.

Olyan hosszan próbáltam legyűrni a sok, nem éppen tisztességes késztetést, és a tűz olyan hevesen égetett, hogy fel kellett adnom. Megtörtem. Már nem ismertem kegyelmet.

Visszabuktam a farkára. Benyeltem teljes egészében, a golyóit is, a teljes nemi szerve eltűnt a számban. Csak azért tehettem ezt meg, mert még mindig kicsi volt. Így azért kitöltötte a számat, de még mindig nem verdeste a garatomat, nem volt benne egy farknyi kellemetlenség sem. Totál belealélтам a tudatba, hogy a számban tartom, hogy ajkaim légmentesen magamba zárják elementáris erejét, ezt a csudakimenetet. Úgy eszegettem, nyalogattam, játszadoztam vele, mintha ezentúl mindig a számban akar-nám tartani. A törékeny kis tojások ruganyosan ugráltak a fogaim alatt, ahogy nagyon óvatosan próbálgattam őket. Most sem bírtam ki, fel kellett néznem, látnom kellett a reakciót. Szemei végre vámpírtűzben lobogtak, a kékség felzabálta nagy sokára a fekete

gombokat, de tulajdonképpen már nem számított, már csak a farka érdekelt. Megmarkoltam segge bársonyát, és lehunyt szemmel adtam át magam az élvezetnek.

Valahonnan a távolból még eljutottak hozzám kiáltásai, éreztem, ahogy beleborzong a manipulációimba, de a szám a húzával volt tele, és ez lekötötte minden szabad kapacitásomat. Máskor is vettem már így magamhoz, de soha nem élvezhettem ki kedvemre az érzést, mert persze, ahogy az a férfiaknál már csak van, egykettőre megmerevedett, beleduzzadt a rendszerembe.

Most viszont élvezkedtem, fogaimat összezártam a herék alatt, a tövénél, ahol, ha le akartam volna tépni, csak rántanom kellett volna egy erőteljeset a hóbelevancon. De persze nem akartam én letépni, jajj, isten őrizz! Csak rocogtattam kicsit, épp csak annyira szorítottam össze a fogakat, hogy felnyögjön, hogy lássa, mennyire bízhat bennem. Aztán már csak az ajkaimmal masszíroztam. Végül a golyókat szabadon engedtem, megelégedtem a farkával, azzal játszottam, ki-be, erősen, gyorsan, mert így esett jól. Egy kicsit talán fájdalmat is okoztam, de már nem érdekelt, nem akartam vigyázni meg várni, őt akartam érezni és pont.

A nevemet kiáltotta, a gyönyör és a fájdalom egyszerre színezte a hangját, és az *ardeur*, mint aki csak a varázsszóra várt, full gőzre kapcsolt, beburkolt mindkettőnk. Mintha a víz bugyogva forrni kezdett volna körülöttünk, olyan forróság áradt szét bennem. A lélekjelenlétem utolsó aprócska parányával még kiengedtem a vesszejét a számból, nehogy valami drámait tegyek, testem nekifeszült a combjának, kapaszkodtam, tíz körmömmel martam a fenekét. Áadtam magam a tűznek, és ő is ringva merült bele felettem. Csoda, hogy nem zuhant rám nemes egyszerűséggel.

Végül reszketve ereszkedett le a kád peremére, hullámzó mellkassal kapkodott levegő után. Ő is táplálkozott belőlem, nem csak fordítva, azért is tudott már lélegezni. Néha ez van, néha meg egy-

szerűen csak energiaátvitel. Mármint az *ardeur*rel.

Kimásztam valahogy a kádból, és melléültem, de ügyeltem, hogy ne érjek hozzá. Van, hogy közvetlen kielégülés után csak újraéleszti a lángot az elhamarkodott érintkezés. Pláne, ha mindkét fél bírja az *ardeurt*. Így volt ez Belle és Jean-Claude között, és így volt ez mi kettőnk között is.

– Ügyes vagy, *ma petite* – lihegte. Szemei mint a csillagtalan éjféli égbolt. – Már orgazmus nélkül is tudod táplálni.

– Mert jó tanárom van.

– Tudod, hogy van ez. Ügyes tanítvánnyal nem nehéz jó tanárnak lenni – mosolygott rám azzal a bizonyos mosollyal, amiben benne van az épp megszerzett közös élmény, és a bizonyosság, hogy nem most először és nem most utoljára éltük ezt át együtt.

Néztem a gyönyörű, alabástrom testét, szinte világított a fürdőszoba tompa fényében. Sápadt arcának imádott vonásait és éjfeleke te haját. Olyan szép volt és ismerős, mint egy erdei ösvény, amit minden áldott nap végigjárom, és amit soha nem fogok elunni. Nem a szépségét szerettem, nem. Ezer érintés, százezer beszélgetés és kismillió pillantás építette a szerelmünket. A közös ellenségek elleni küzdelem, a tény, hogy mindketten a végsőig harcolunk azokért, akiket szeretünk, akik ránk bízták magukat és a bizonyosság, hogy soha nem fogjuk egymást megváltoztatni, még akkor sem, ha esetleg könnyűszerrel megtehetnénk. Szerettem őt teljes szívemmel, ilyennek szerettem, mert tudtam, ha lefosztanám róla a sok kis stiklit meg a ravaszkodás millió álruháját, már nem ő lenne. Már nem is szerethetném.

Ültem a vízben tocsogó gatyámban meg a csukáimban, figyeltem, ahogy nevet rám, és a szemei lassan ismét emberi pillantást kapnak. Vágytam rá, bár ez nem kizárólag a szexről szólt. Persze, arról is.

– Nagyon komolyan nézel, *ma petite*. Mi jár a fejedben?

– Te – mondtam nagyon halkán.

– És attól olyan ünnepélyes az arcod? – a jókedv elillant, és kérdés nélkül is le mertem volna fogadni, hogy azt hiszi, megint felkötöm a nyúlcipőt. Gondolom, ezen agyal, amióta Ashert becsábítottam magunk közé. Megvolt az alapja, általában az ilyen volumenű döntések után mindig elszeleltem.

– Egy meglepően bölcs barátom azt mondta, hogy életem férfitól megtagadom énem egyes szeleteit. Hogy nem adom magam át senkinek teljesen, mert félek. Félek, hogy egy totális szerelem elemésztene.

Rögtön tudtam, hogy fél megmutatni, mit gondol. Olyankor szokott ilyen óvatosan semmitmondó képpel nézni.

– Először reflexből tiltakoztam – folytattam. – De hiába. Igaza volt.

Még mindig kifejezéstelenül várt, de a szeme körül megjelent egy kis ránc, a feszültség aprócska jele, amit már nem tudott leplezni. Várta a pofont, tudta, hogy úgyis az lesz a vége.

– Tőled a véremet tagadom meg – böktém ki nagy sóhajjal. – Az *ardeurt* táplálhattuk egymásból, de a véremet nem adtam.

Jean-Claude nyitotta a száját, aztán becsukta. Nem mondta ki, amit akart, bármi lett légyen is az. Kihúzta magát, még a kezeit is összekulcsolta az ölében. Fegyelmezte az arcvonásait, fegyelmezte az egész testét.

– Pár perce arra kértelek, hogy vedd a véremet, hogy táplálkozz belőlem. És te azt mondtad, amíg nem vagyok magamnál, nem teszed – és igen, milyen pontosan fogalmazott. Az *ardeur*rel az ember valóban nincs magánál, valóban elhagyja a józan esze. – Már jóllakattam az *ardeurt*, ahogy te is. Már magamnál vagyok.

Mozdulatlanná vált. Mint a nagyon öreg vámpírok, hogy az ember hajlamos azt képzelni, hogy ha félrenéz, fizikai valójukban is köddé foszlanak.

– Tényleg mindketten jóllakattuk az *ardeurt* – mondta. – Ennyi biztos.

– És most még egyszer, hadd ajánljam a véretem.

– Másra sem vágyom, *ma petite* – sóhajtott.

– Tudom.

– De miért pont most?

– Mondtam már. Elbeszélgettem egy jó baráttal.

– De én olyasmire képtelen vagyok, mint amire Asher... amit az éjjel vele tapasztaltál... tapasztaltunk, az nekem nem megy. Ráadásul, a jelek miatt még a bódulat sem feltétlen jön össze. Nem uralhatom az elmédet. Valószínűleg csak a fájdalom marad.

– Akkor spékeld meg gyönyörrel. Tudod, hogy ha izgalomba jövök, az érzékelőim kissé megzavarodnak. Hajlamosak a fájdalmat is gyönyörnek értelmezni.

– Ahogy az enyéme is – mosolyodott el.

– Akkor hajrá. Érezzük jól magunkat – mosolyogtam vissza.

– És akkor? – kérdezte halkán.

– Amikor már jó, akkor csapolj meg. Utána meg dugjunk.

– Hát hogy lehetne ilyen szép szavakra nemet mondani? – nevette el magát. Ráhajoltam a szájára, és gyöngéden megcsókoltam.

– *Ajkai kiszippantották lelkemet, nézd, ott lebeg! Heléna, add vissza lelkemet. Mert vergődöm csupán nélküled, mert veled mi vár, a menny, nélküled minden kietlen pusztaság.*

– Nem úgy volt, hogy csak arra az egy részletre emlékszel? – nézett mélyen, mérhetetlen vágyakozással a szemembe.

– Hazudtam – súgtam. – Erre mit mondasz?

Megrázta a fejét, holló haja összevegyült az enyémmel. Nem tudtunk kiszakadni egymás pillantásából.

– Ha ilyen közel érezlek magamhoz, semmit. Csak nézek... bután.

– Helyes – mosolyogtam rá. – De majd egyszer fogjuk Doctor Faustust, és felolvassuk, csak te meg én.

Mosolya ritka kincsként ragyogott fel az arcán, imádtam ezt az ártatlan, sebezhető kis mosolyt, amiben felderengett ilyenkor az a réges-régi férfi, aki azelőtt lehetett, hogy Belle Morte rátalált.

– Te meg én és Marlowe. Az maga lenne a boldogság, *ma petite*.

– Akkor hámozz ki ebből a vizes göncből, és egyelőre hagyjuk a költészetet.

– Közöttünk minden maga a költészet – fogta két kezébe az arcomat.

– Tudom – nyeltem egy nagyot, mert a szám hirtelen csontra száradt, a szívem pedig hevesen dobogott. – Kár, hogy néha csak kínrímekre futja.

Nevetve megcsókolt újra, és végre lefejtettük rólam a vizes farmert, a vizes zoknikat meg a vizes mindent. Csak a kereszt maradt a nyakamban. De nem világított, tök normálisan fénylett az arany a tompa fényben. Jean-Claude elkapta róla a tekintetét. Még soha nem viseltem keresztet, amikor vele voltam, ügyeltem rá. De azért meglepett, hogy nem fénylik fel. Most ez meg mi akar lenni? Máskor csak magamban tettem volna a kérdéseimet, de fejlődnöm kell, a kínos kérdéseket is fel kell tudnom tenni. Erőt is vettem magamon.

– Tényleg fáj, ha ránézel?

– A keresztre? – kérdezte, de a világért sem nézett volna rá. – Nem.

– Akkor miért nem nézel rá?

– Mert izzani kezdene, és azt nem akarom.

– Honnan tudod?

– Mert én vámpír vagyok. Te meg hiszel istenben – nézte közben makacsul a vizet, a kádat, a padlót, mindegy, csak a keresztet

ne kelljen látnia.

– Pedig ha csak te vagy a közelemben, nincs az a kereszt vagy feszület, ami izzana.

– Ez nem igaz – kapta fel a fejét, hogy aztán gyorsan félre is nézzon megint.

– Pedig tényleg – gondoltam át. – Ne nézz ide, gyorsan leve-
szem, és folytatjuk, ahol abbahagytuk. De nem fénylik.

– Számít ez? – fészkelődött kényelmetlenül, hogy a víz hullá-
mozni kezdett.

– Honnan tudjam?

– Ha meggondoltad magad, nem gond. Megyek, eszem valaki
másból.

– Nem erről van szó, Jean-Claude. Eskü.

Felállt, kilépett a kádból.

– Jean-Claude.

– *Non, ma petite*. Ha igazán akarnád, nem vacakolnál a keresz-
teddel – mondta, és az ágyneműhöz passzoló törölközővel megtö-
rölte magát.

– A lényeg az... ó, a francba is, gőzöm sincs, hogy mi a lényeg,
csak ne menj el.

Elkezdtem lecsatolni a láncot, amikor kinyílt az ajtó, és Asher
belépett. A vérem rászáradt a mellkasára, az állára, a nyakára, ami
elvileg meglehetősen kínos látvány lehetett volna, és mégsem za-
vart. Aranyhaja – és ez Asher esetében nem üres szófordulat – la-
za tincsekben göndörödött a vállára, szeme jeges kékje melegen
ragyogott rám. Szép volt. Nem is szép, pazar, fenséges, mint egy
isten, aki a földre költözött, és akit még a sebek és a forradások
sem csúfíthattak el. Meztelenségének pompájában kecsesen indult
felénk, és én szóhoz sem jutottam. Csak arra vágytam, hogy hoz-
zánk érjen, hogy jöjjön közénk. Szépségére még a lélegzetem is
elállt, hogy belefájdult a mellkasom.

A nyakamban a kereszt felfénylett. Nem azzal a fehéres izzással, mint korábban a kocsiban, de életre kelt, és a hirtelen támadt nagy fényességben végre az agyam is beindult. Mi történt? Asher szépsége nem fakult egy leheletnyit sem, de már kiszabadultam a bűvköréből, megint az eszem ura lettem. De nem értettem. Eddig az ő jelenléte sem hozta ki a sodrából a feszületeimet.

– Mit tettél, *mon ami*, mit tettél? – kérdezte helyettem is Jean-Claude. A törölközővel takarta a szemét, és még hátat is fordított, annyira bántotta a kereszt fénye.

– Csak annyira akartam elborítani az elméjét, hogy a gyönyört érezze. De az *ardeur* mindent megváltoztatott – magyarázta Asher, karját a szeme elé emelve.

– Mit tettél? – ismételte Jean-Claude, szerintem kissé együgyűen.

– Elborította az elmémet, totálisan és határtalanul – feleltem Asher helyett. De tudtam, hogy nem ilyen egyszerű, semmi sem ilyen egyszerű. Korábban is megesett már, hogy egy vámpír megbabrált az agyamat, többek között Jean-Claude is megtette már valamikor régen, a viszonyunk elején. Egy vérszívónak ez annyi, mint emberként elmenni a boltba, és azt mondani, hogy kártyával fizetek. Szinte mind képes rá. A fiatalok még tekintettel rásegítenek, de a rutinrókáknak elég rád gondolni, és már bent is vannak az agyadban. Velem nem sokan boldogultak, mert részben a nekromanciám tett immunissá rá, részben a vámpírjelek. Csak-hogy Asherre nem voltam immunis. A kereszt fénye bántón ragyogta teli a fekete fürdőszobát, és életem két vámpírja nem győzte takargatni a szemét. De mindegy volt, így is akartam őket, vágytam mindkettőjükre. Csak az volt a kérdés, mennyi vagyok én ebben a vágyban, és mennyit tesznek hozzá Asher agytrükkjei. Hogy cseszné meg!

Végül mégis a hálósobában kötöttünk ki, de cseppet sem mulattunk jól. A vizes göncök helyett gyorsan magamra kaptam a száraz váltást, nem volt gond, mindig is tartottam váltásruhát a Cirkuszban, de a cipőmet kénytelen voltam visszahúzni. Hadd járjak egész éjjel pocsolyában, köszi, *ardeur*.

Jean-Claude a fürdőlepedőjét csavarta a derekára, olyan lett így, mint egy francia pincér, akinek a köténye a bokáját söpri; plusz még a fejét is bebugyolálta, harmonikusan ugyanolyan kék törcsibe. Baromira ment a szeméhez, az tuti, de viccesen kisfiús imidzset csinált neki a fekete hajzuhatag nélkül. Mint egy lányos kisfiú, akiről tényleg csak a markáns arccsontjai miatt mondod meg, hogy fiú. Így nem az az isteni szépség, inkább mókásan jóképű.

Asher nem zavartatta magát, ragaszkodott a véremhez, mint egyetlen öltözékhez, no meg a pazar aranyhajához. Úgy döngetett fel-alá a nagy szobában, mint valami állatkerti nagyvad. Jean-Claude ezzel szemben szabályosan leroskadt az ágy szélére, még az sem izgatta, hogy a kék lepedőn hatalmas vér- és egyéb, bizonytalan eredetű foltok díszlenek. Határozottan letört volt.

Én a magam részéről a lehető legmesszebb parkoltam le, karjaimat összefontam a mellemen, és egyelőre halvány lilám nem sok, annyit se tudtam kinyögni. A vállszíjamat okosan nem csatoltam fel, most mit jöjtek itt a pisztollyal, ez nem a lövöldözős fajta szerelmi dráma lesz, az az egy fix.

– Miért tetted, *mon ami*, miért? – hajtotta kétségbeesetten a tenyerébe az arcát Jean-Claude. Úgy ült a rengeteg kék háttér előtt, mint egy fehér liliomszál. – Ha csak egy kicsit bírtál volna magaddal, még most is együtt lehetnénk!

Ezen a ponton bennem mondjuk lebegett némi bizonytalanság, talán nem nyerő, hogy Jean-Claude ilyen magabiztosan nyilatkozik az én nevemben is, de egyelőre nem ez a lényeg. Mivel azonban ehhez nem sok szépet sikerült volna hozzátennem csúnya hazugságszag nélkül, inkább hallgattam, mint hal a fűben. Ami általában nem sült el rosszul az esetemben.

– Anita pontosan tudta, milyen az, amikor eszem – torpant meg Asher. – Hogy olyankor elborítom az elméjét, tudta, hogy mibe megy bele. Egy szóval sem mondta, hogy ne csináljam. Sőt. Maga tartotta oda a nyakát. Csak azt tettem, amire kért, és ő is tisztában lehetett vele, mire kér, hiszen már egyszer volt benne része.

– Tudom, hogy Tennessee-ben megmentett a haláltól – nézet fel a tenyeréből Jean-Claude, egy fuldokló reményvesztettségével az arcán.

– Megmentett, ahogy mondod – bólintott Asher. A hatalmas ágy végénél járt éppen. Néztem őket a kékség előtt, eszembe villant az éjszaka, szinte öt perce volt csak, és mennyire fantasztikus. Szorosan öleltem önmagam, le kellett fognom a kezeimet, hogy ne vessem rájuk magam megint, ugyanúgy.

– *Oui*, megmentett, és kaptál a véréből, de ott és akkor nem kerítetted így hatalmadba az elméjét. Azt megéreztem volna.

– Pedig megpróbáltam. Furcsa dolog ez Anitával. Minden fordítva működik. Azok a vámpírok, akik ihattak a véréből, mind a hatalma alá kerülnek valamilyen mértékben, pedig alapvetően ennek fordítva kellene lennie. Ezt próbáltam már akkor is elkerülni.

Hát ezt már nem hagyhattam szó nélkül.

– Hogy ez mekkora baromság, Asher! Akadt már pár vérszívó, aki megcsapolt, és egyik sincs a hatalmam alatt. Sőt, én keveredtem ki nehezen a bűvkörükből.

– Mégis mikor? – nézett rám a jég szemekkel. – Nem lehet, hogy azóta megnőtt kissé a hatalmad?

Lassan, ellenállhatatlan késztetéssel sétáltattam végig tekintetemet halványan ragyogó testén, a vérmintákon, a tökéletes idomokon. Bakker, ez így nem lesz túl konstruktív. Lehunytam a szemem, úgy kérdeztem.

– Úgy érzed, muszáj megtenned, amit kérek?

Hallgatott egy sort, nyilván átgondolta. De még mindig nem mertem ránézni.

– Nem – mondta halkán.

– Látod – fújtam ki a levegőt, amit egy ideje már, úgy látszik, bent tartottam –, nem kerültél a bűvkörömbe meg semmi hasonló.

Ránéztem, de csakis a szemébe, szigorúan csak a szemébe. Nem mondom, hogy nem izzadtam bele a koncentrációba.

– És te, nekem van hatalmam rajtad? – vontam össze a szemöldökét.

– Képtelen vagyok levenni rólatok a szememet. És képtelen vagyok nem az éjszakára gondolni, hogy milyen volt, meg arra, hogy még milyen lehetne.

– Hát hogy a fenébe ne gondolnál ránk, amikor itt állunk előtted? – nevetett fel nyersen, mintha korbáccsal húztak volna végig a hátamon. – Anyaszülten.

– Ó, hát cseppet sem vagy oda magadtól! – vontam még szorosabbra a karjaimat a derekamon, mintha már csakis önmagamra számíthatnék.

– Én is csak rád bírok gondolni, Anita. Sápadt, izmos hátadra, a kerek csípődre, a seggedre alattam. Bőröd meleg, sikamlós érintésére.

– Ezt most fejezd be – emeltem fel a kezemet. Éreztem, hogy fülig vörösödöm, és még a levegőt is nehezebben szedem.

– Mert? Mind a hárman erre gondolunk.

– *Ma petite* nem kedveli, ha a gyönyöréről beszélgetünk.

– *Mon Dieu*, mi baj van ezzel?

Épp elkaptam Jean-Claude jellegzetesen gall vállrándítós gesztusát, amivel ezt is mondja, meg pont az ellenkezőjét is. Bár amíg általában kecsesen adta elő, most csak a végtelen fáradtság süttött belőle.

– Anita, figyelj rám – kezdte Asher. És kivételesen tényleg sikerült csakis a szemébe néznem, sikerült leszakadnom a testéről. Az is igaz, hogy ez legalább annyira zavarba ejtett. – Magad kértél, hogy hatoljak beléd, emlékszel? És amikor félrehúztam nyakadból a hajadat, azt is önként lihegted, hogy ‘Igen, Asher, igen!’.

– Pontosan emlékszem minden szavamra.

– Akkor hogy vádolhatsz most mégis engem, mikor pedig csak azt tettem, amire te magad kértél? – indult el felém, én meg rükvercbe kapcsoltam. Erre megtorpant. – Hogy haragudhatsz ezért énám?

– Fogalmam sincs, mégis haragszom. Lehet, hogy ez igazságtalan, lehet, hogy nem. Nem t’om. De haragszom.

– Csak kicsit kellett volna visszafognod magad, *mon ami* – sóhajtott fel Jean-Claude, mint ahogy az északi szél sóhajt kinn, a pusztaságban. – Ott ülhetnénk együtt a kádban.

– Ebben azért nem vagyok olyan biztos – jegyeztem meg. Csak az igazság kedvéért.

– Azt mondd, képes lennél megfosztani magad ilyen élvezetektől most, hogy megtapasztaltad? – nézett rám őszinte döbbenettel Jean-Claude.

– Nem mindegy már? – sápadtam bele. Majd a hatás kedvéért még Asher felé is böktém a mutatóujjammal. – Hiszen csalt.

– Mi az, hogy csaltam? – nyílt el Asher szája is a döbbenettől.

– *Ma petite* nem tűri, hogy vámpírtrükkökkel befolyásoljuk az agyát – nyögte Jean-Claude a tenyeréből. Már megint a fejét fogta.

– Soha? Egy kicsit sem? – nézett Asher egyikünkről a másikunkra.

– *Jamais*. Vagy legalábbis szinte – felelte még mindig a tenyerébe dőlve Jean-Claude.

– Ezek szerint még soha nem élvezte úgy a lényedet, ahogyan azt kellene – ámult el Asher, ha lehet, még látványosabban.

– Ő akarja így – jelentette ki Jean-Claude, és lassan felnézett, rám, hogy lássam a jajdekék szemeiben megcsillanó harag szikráját.

A beszélgetés utolsó pár percéből nem sokat értettem, de úgy döntöttem, addig jó nekem, amíg nem is nagyon firtatom. Ebben nagyon menő vagyok, profin tudok nem tudomást venni az olyan dolgokról, amikből feltehetően nem jönnék ki jól.

– A lényeg – konstatáltam –, hogy Asher bevetette a vámpírmanipulációt. Most már soha nem fogom tudni biztosan, hogy amit iránta érzek, vagy róla gondolok, az tényleg a saját érzésem vagy gondolatom-e.

Hát igen, meg voltam győződve, hogy ez itt az erkölcsi magaslat. Hogy innen bátran kinyilatkoztathatom az igazságomat. Jean-Claude csak egy na-tessék-én-szóltam-előre gesztussal nyugtázta.

– Ezek szerint csak hazugság volt az egész – komorodott el Asher. A harag helyébe beállt a jól ismert vámpírközöny, amiben mind a ketten olyan jók voltak. Az érzelemmentes pofa az nagyon ment nekik.

– Mi volt hazugság? – néztem rájuk.

– Hogy beveszel magatok közé.

– Nem, nem volt hazugság. Nagyon is komolyan gondoltam.

– Ha komolyan gondoltad, akkor ez a kis ballépés nem változtathat semmin.

– Én nem nevezném ballépésnek, hogy belenyúltál az agyamba. Annál ez sokkal nagyobb gáz – csaptam le rá. Kezdtem én is

bedühödni, még a kezemet is csípőre vágtam, így minden sokkal hatásosabb.

– Hazudtál – ingatta a fejét Asher kifejezéstelenül.

Gyűlöltem, amikor így elzárkózik előlem, amikor, mint egy virágot, becsukja előttem az arcát.

– Nem hazudtam, cseszd meg! Pont, hogy te rúgtad fel a szabályokat, Asher, nem én.

– Nem rúgtam én fel semmit. Azt mondtad, együtt leszünk. Azt mondtad, feküdjek le veled, aztán könnyögtél, hogy hatoljak beléd. De a segged édes lukát Jean-Claude letiltotta, a gyönyör másik kútja pedig már foglalt volt, hát hova mehettem volna?

– Akkor is csak az *ardeur* beszélt belőlem – pirultam már megint a hajam tövéig. Pedig istenemre, koncentráltam.

Az ágy végéhez tántorgott, és lerogyott. Az arca változatlanul kifejezéstelen maradt, de a teste elárulta. Meg kellett kapaszkodnia az ágy lábában, nehogy minden kicsússzon alóla. Nagyon nem szabad lett volna ezt mondanom, már tudtam, és már bántam, mint kutya az ikerszülést.

– Mondtam, hogy ha elül az *ardeur*, el fogsz lökni magadtól. Mondtam, hogy bánni fogod – intett az ágy felé, maga mögé. – Megmondtam, és úgy is lett.

Feltápáskodott, még mindig nem engedte el az ágy lábát, szüksége volt a támaszra. Aztán erőt gyűjtött, és elindult. Először bizonytalan léptekkel, aztán egyre határozottabban. Az ajtó felé tartott.

– Várj. Nem mehetsz így el – jajdultam fel.

– Míg Musette itt van, nem is – állt meg egy pillanatra. De nem fordult meg, csak hátának tökéletes ívét mutatta felém. – Nem adhatok neki lehetőséget, hogy visszacipeljen Belle Morte udvarába. Ha magam vagyok, rögtön lecsapna rám, és nem is lenne jogom elutasítani – úgy dörzsölgette a karjait, mint aki fázik. – De amint

Musette hazatért, keresek egy másik várost, egy másik úrral, aki befogad. Lesznek ilyenek.

– Nem, nem – indultam el felé tiltakozva –, nem mehetsz el így. Időt kell nekem adnod, hogy átgondoljam, mit tettél. Egyáltalán nem tisztességes most így lelépned.

Már majdnem odaértem hozzá, amikor megpördült, és lángoló dühvel nézett rám. Kicsit olyan érzés volt, mintha kőfalba rohantam volna.

– Tisztességes! És abban hol a tisztesség, hogy végre teljesül életem leghőbb vágya, amiről még csak álmodni sem mertem, de teljesül, hogy a következő pillanatban megint magam legyek, megint eltaszítanak! Ebben hol a tisztesség? És azért löknek el, mert megtettem, amire kértek, mert megadtam, amire vágytál! – Nem kiabált, de a düh süttött a hangjából. Minden szó tüzes vas-ként égette a lelkemet. Mit mondhattam volna erre?! – Nem maradhatok. Nem bírnám nézni a boldogságotokat, ilyen közről és mégis ilyen távol. Már nem bírnám az ölelésetek, a szerelmetek nélkül. Akkor már inkább elmegyek, örökre – temette tenyerébe az arcát, felzokogott. – Aki a szeretőnk, az megtapasztalhatja hatalmunk minden képességét. Fel sem merült bennem, hogy Jean-Claude soha nem tette meg – felnézett, szemei síron túli lángban lobogtak. A harag kárpótolta a vérhiányt. Jean-Claude-hoz fordult, aki még mindig nem mozdult el az ágyról. – Hogy állhattál ellen ilyen hosszasan a kísértésnek?

– Olyan makacsul elutasítja ezeket a dolgokat – vont a vállát a vámpírom. – Neked legalább a véreből adott, nem is jártál olyan rosszul.

– Ez még mindig felfoghatatlan számomra, pedig régóta tudom – vont össze a szemöldökét. – Mármint azt, hogy nem adományoz neked vért. Lábad elé rakja bájait, és soha nem ízlelheted meg.

Ez nekem gyors volt. És komplikált.

– Jean-Claude tisztában van a szabályokkal, és elfogadja azokat. – Azt persze nem szándékoztam az orrára kötni, hogy éppen módosítani készültem a híres szabályaimat.

– Még ha érteném is őket, Anita, akkor sem fogadnám el – rázta meg a fejét Asher, és az arany fürtök szanaszét szálltak.

– Ezt meg hogy értem?

– Nem emberi lények vagyunk, Anita, bár sokan közülünk igyekeznek ezt feledtetni. Csakhogy a vámpírlét sem rossz és megvetendő dolgokból áll csupán, igenis vannak tehetségeink, amiket te elutasítasz, amit megbélyegzel. De még ennél is rémisztőbb, hogy Jean-Claude-ot megfosztod lényé élvezetétől.

– Ezt nem értem.

– Csak te vagy neki, rá se néz másra, te pedig megtagadod tőle az élvezetek nagy részét – intett furcsán, ki tudja, mit akart ezzel mondani. – Annyira végzetesen amerikai vagy, Anita, látom, hogy nem érted, látom az arcodon. A szex nem csak a közösülésről, sőt, még csak nem is kizárólag egyedül a kielégülésről szól. És ez a mi esetünkben még inkább így van.

– Mert franciák vagytok?

Oké, ez gyenge poén volt, be is láttam rögtön.

– Mert vámpírok vagyunk, Anita, de nem csak egyszerű vámpírok, hanem Belle Morte gyermekei. Olyan élvezetet adhatunk, amelyet soha senki más, és olyan gyönyöröket élhetünk meg mi magunk is, amilyeneket senki más nem élvezett még. Azzal, hogy Jean-Claude belement a szabályaidba, megfosztotta magát létezés-örömeitől, azoktól a dolgoktól, amik miatt megéri annak lennie, aki.

– Tényleg ekkora lemondás neked velem, Jean-Claude? – fordultam felé.

Kerülte a pillantásomat.

– Tényleg csak a lemondás van?

– Az én harapásom közel sem olyan élvezetes, mint Asheré. És én nem hengerelhetem le úgy az elmédet, ahogyan ő – mondta, de még mindig nem nézett rám.

– Nem ezt kérdeztem.

– Vannak olyan képességeim, amit még nem tapasztaltál meg – sóhajtott. – Próbáltam minden téren a kívánságaid szerint eljárni.

– Én viszont nem fogok – mondta ki kerek-perec Asher.

Egyszerre néztünk rá mindketten.

– Mindig lesz valami kifogásod, hogy egyszerre ne kelljen mind a kettőnkkel lenned. Még az egy szem vámpírszeretődöt is ki akarod forgatni vámpír önmagából, az isten áldjon meg! Hogy is lennél képes kettőnket elfogadni olyannak, amilyenek vagyunk?

– Asher – nyögtem, de fingom nem volt, hogyan is folytassam. Mit mondhatnék erre? Csak azt tudtam, hogy a mellkasom mindig szétveti valami ismeretlen eredetű belső kín, amitől már levegőt is alig kapok.

– Nem – rázta meg újra a fejét, hajából csak úgy pattogtak széjjel a szikrák. – Mindig találnál bennünk valamit, ami nem elég jó neked. Soha nem is lesz olyan férfi, akiben ne találnál kifogásolnivalót. Soha senki nem lehet elég tiszta, elég tökéletes. Hozzánk hajt a szükség, jó, nevezzük szerelemnek akár, de neked még ez sem elég. És melletted mi sem lehetünk elég jók önmagunknak. Az én szívem túlságosan is törékeny az ilyen játszmákhoz, Anita, én így nem tudok élni, pláne szeretni nem.

– Egy órát sem adsz, hogy megemésszem az éjszakát? – fakadtam ki kétségbeesetten. – Hogy vámpírtrükköket dobtál be velem szemben?

– Most a vámpírtrükkök a baj – tette súlyos kezeit a vállamra. – Holnap valami más. Valami mindig lesz. Figyeltelek Richarddal, Jean-Claude-dal és Micah-val is. Ő mindenre rábólint, amit csak

kérsz tőle, ő így igazodik el érzelmeid útvesztőjében. Így maradhat melletted. Jean-Claude lemond a vágyairól és az élvezetről, amit pedig nap mint nap megkaphatna. Így maradhat melletted. Richard kipörgött az útvesztőből, mert az ő saját labirintusa épp elég volt neki. Egy kapcsolatban valakinek mindig kell engedményeket hozni, és se te, se ő nem volt erre kapható – eresztette el a vállaimat, amibe szabályosan beletántorodtam, mint akit a viharban kilöktek a menedéket adó tető alól. Az ajtó felé indult. – Azt hittem, bármire képes lennék, hogy megint Jean-Claude-dal és a halandó szolgájával lehessek. Azt hittem, bármit megtennék a szerető karokért, amiknek ölelésében végre megint otthon lehetek, biztonságban. De rájöttem, hogy a te szereteted mindig feltételekkel jár, hogy soha nem adod át magad senkinek, Anita, még ha nem is rossz szándékból teszed. Valami mindig meg fog gátolni abban, hogy átadd magad a pillanatnak, hogy belemerülj a szerelem jelenébe, az igazi boldogságba, és ezzel azokat is megfosztod a boldogságtól, akik téged szeretnek. Nem élhetek úgy, hogy egyik pillanatban magadhoz vonsz, másokban pedig ellöksz magadtól. Nem vállalhatom a folyamatos büntetést azért, amin soha nem tudnék változtatni.

– Én nem büntetek senkit – préseltem ki magamból elfúlón. Mintha nem is én mondtam volna.

Szomorkásan rám mosolygott, és az arcába rázta a haját, hogy csak a tökéletes felét lássam.

– A te szavaiddal élve, *ma chérie*, már hogy a francba nem! – Azzal megfordult, és az ajtóhoz ment.

– Asher, kérlek, ne... – próbálkoztam, de nem állt meg. Kiment. És becsukta maga mögött az ajtót. Néma csend telepedett ránk.

– Szedd össze a holmidat, Anita, és menj – hasította fel a csöndet Jean-Claude halk hangja, hogy összerezzenem. Erre derekasán összeszartam magam, csak néztem rá, szívem a torkomban

dobogott.

– Ez most azt jelenti, hogy vége? – kérdeztem idegen hangon.

– *Non*, de most egyedül akarok lenni.

– Még nem is ettél.

– Mert te szívesen ajánlanád fel a véredet? – nézett makacsul a padlóra. A világért sem emelte volna fel a tekintetét.

– Most, hogy így kérde, kicsit azért elment tőle a kedvem – nyögtem, és igyekeztem visszatalálni Anita Blake-be. Nem rúgott ki, de azt azért nagyon nem csíptem, hogy nem akarózik neki rám nézni.

– Nem maradok táplálék nélkül, de te nem vagy kaja, ahogy mondani szoktad. És így is van. De most menj el.

– Jean-Claude...

– Menj el, Anita, kérlek. Egyedül akarok lenni, látni sem akarok most – éreztem az éledező haragot a hangjában. Már égett a kanóc, centiről centire araszolt a gránáthoz, de még nem érte el. Még nem.

– Az javít valamit, ha azt mondom, sajnálom? – kérdeztem cérnahangon.

– Valamicskével jobb, hogy tisztában vagy vele, a te hibád, de ez sajnos még kevés. Legalábbis ma. Ma nagyon kevés – rám nézett végre, a szeme csillogott. Könnyek. Az csillogott benne. – Persze, nem tőlem kell bocsánatot kérned. De most már tényleg menj, mielőtt még olyasmit mondok, amit később megbánnék.

Nagy levegőt vettem, és már nyitottam is a számat a válaszra, de belém fojtotta a szót.

– Ne, Anita.

Összeszedtem a pisztolyomat meg a vállszíjat a fürdőszobából, a vizes ruháimat hagytam a fenébe. Vissza se néztem, nem próbálkoztam búcsúcsókkal. Asszem, ha hozzáérttem volna, bántott volna. Nem fizikailag, azt nem. De ezer meg egy módon bánthat-

juk azt, akit szeretünk, nem kell ahhoz ütni meg rúgni. Szemében szavak szorongtak, szemrehányás és fájdalom. Nem akartam halani ezeket a szavakat, nem akartam, hogy a nyakamba zúduljon a fájdalma. Nem akartam, hogy szívem friss sebeibe dörzsölje bánata sóját, most nem bírtam volna. Azt gondoltam, egy lányban legyen tartás, legyenek elvei. A vámpíroknak legyen elég a testem, az agyamba ne babráljanak bele. Még egy órával ezelőtt is olyan jó kis elvnek tűnt...

Becsuktam magam mögött az ajtót, és nekidőltem. Levegő kellett, rendesen lélegezni kellett, legalább az menjen rendesen. Egy órája még valahogy sokkal kiegyensúlyozottabbnak tűnt a világ.

Nem tudom, meddig támaszthattam reszketve az ajtót, de bele-telt egy időbe, mire észrevettem Nathanielt. Jó ideje ott állhatott előttem, mert egyszer csak feltűnt, hogy a cipőjét nézem. Ismerősnek tűnt, lassan elindult a tekintetem felfelé, a futóshortja, a pólója, tudtam ki az, mégsem állt bennem össze a kép. El kellett érnem a levendula szemeket, hogy tudatosuljon, ő az.

– Anita – szólalt meg ekkor halkán.

Feltartottam a kezemet, mert ha kedves szót hallok, tutira összeomlok. És most és itt ez megengedhetetlen. Ha Asher ébren van, akkor akár Musette is ébren lehet. Normális esetben a pusztá gondolat elég szokott lenni, hogy rögtön automatikusan lecsekkoljam a környéken mozgó vámpírokat, most nem láttam semmit. Marianne, a mentorom ezt fejevakságnak hívja. Fizikai vagy pszichés sokk okozhatja, teljes káó, tök ür a fejben. Amíg fel nem szívódik, kaki vagyok, totálisan alkalmatlan bármiféle metafizikai handabandára. Már ha felszívódik egyáltalán. Per pillanatnyilag meggyőződésesem volt, hogy a föld bármely percben megnyílhat alattam, és a fekete mély magába szippantja a tesóját, a másik fekete nihilt, ami a szívem helyén tátogott, és nyelt el mindent, ami régebben arrafelé létezett.

– Mi a baj, Nathaniel? – suttogtam erőtlenül. Gondoltam, megpróbálom felcsavarni kicsit a hangerőt, hogy ő is hallja, de likantróp volt, hallotta így is.

– A két dzsipes tag délutánról megint itt van. Kocsit cseréltek, de ők azok. A hátsó parkolót figyelik.

Hálásan biccentettem. A fekete mélység kezdte bezárni nagy száját, megúsztam. A fejevakságom nem enyhült, de kivételesen nem is volt jelentősége. A pisztolyokkal szemben halál mindegy,

hogy metafizikailag mennyire jani épp az ember, a golyók nem a pszichés tehetség alapján szelektálnak. Sőt, amiatt se nagyon patognak, hogy épp milyen kudarcos szabályok szerint cseszed el az életedet. Oké, ez a kutyákat sem izgatja, de a pisztoly még náluk is hálásabb. Ha pisztollyal sétálok, nem kell zacskót vinnem magammal a kutyaguminak. Legföljebb hullazsákot, de az már általában nem az én reszortom. Kezdttem kicsit kiegyensúlyozottabban érezni magam. Összeszedettebben.

– Keresd meg Bobby Lee-t. A legjobb embereit hozza, mondd neki, hogy autós meló.

– Autós meló? – kérdezett vissza Nathaniel.

– Sarokba tesszük őket, és megtudjuk szépen, mi a fost akarnak tőlünk.

– És ha nem akarják majd elárulni?

Csak néztem rá, amíg kifűztem a nadrágszíjamat, hogy a vállszíjat belehurkolhassam. Aztán a szíjat vissza a helyére. A gusztusomhoz képest kénytelen voltam kicsit lejjebb rakni a pisztolytáskát, így valamicskét lassabban kaphattam csak elő a fegyvert. Ha viszont az ideális magasságban és szögben helyezem el, fennáll a veszély, hogy leverem vele a saját mellemet, ami sokkal többet ront az időmön. Még mindig így járok a legjobban. Egyszer hallottam, hogy az amazonok leégették a jobb mellüket, hogy ne zavarja őket nyilazás és harc közben. Nagy baromság, én azt mondom. Mellel is pontosan ugyanolyan jól lehet nyilazni meg harcolni, ez is csak amolyan hímsovinisza legenda, ami azt illusztrálja, hogy a csajok csakis akkor lehetnek olyan jók a harcban, mint a pasik, ha szimbolikusan vagy ténylegesen is megfosztják magukat a nőiességüktől. A nőies nők is ugyanolyan állat harcosok, legfeljebb kicsit több szervezést igényel az ügy. Logisztika és pont.

– Nem hoztam pisztolyt – bólintott a tekintetemre Nathaniel.

– Nagyon helyes, úgysem használhatnád. Te ugyanis maradsz idebent a fenekeden.

– Anita, én...

– Nem, Nathaniel. Azért tanítottalak meg bánni a fegyverrel, nehogy kárt tegyél magadban. Vagy hogy vészhelyzetben ne legyél gyík. Ez viszont nem vészhelyzet. Tehát tartsd magad szépen távol a tűzvonaltól.

Valami, talán a makacsság kezdeménye rebbent át az arcán, de el is tűnt, ahogy jött. Ha valaki, hát Nathaniel nem ismerte a makacsságot. Nem erre tanítottam. Önállóságra és függetlenségre igen. De nem az oktalan ellentmondásra. Nagyjából egészében Nathaniel volt az egyetlen ember a környezetemben, aki szó nélkül tette, amire kértem. És most erre kimondhatatlanul nagy szükségem volt.

Magamhoz húztam, átöleltem. Nehéz lenne eldönteni, melyikünket leptem meg ezzel jobban.

– Tedd, amit mondtam, kérlek – suttogtam a fülébe, és mélyen letüdöztem arcának édes vaníliaillatát.

– Megyek – suttogta egy másodpercnyi habozás után, és megszorított ő is. Lassan bontakoztam ki az ölelésből, közben az arcát figyeltem, nem sokon múlt, hogy megkérdezzem, neki is olyan terhesek-e a „szabályaim”, tőle is megtagadom-e a boldogságot. De nem kérdeztem meg, mert mindent összevetve addig jó nekem, amíg nem tudom. Nem arról van szó, hogy cserben hagyott volna a bátorságom, inkább csak a gyávaságom kerekedett felül mindenben. A mai napra már megkaptam az elviselhető mennyiségű igazságadagomat.

Pusztit nyomtam az arcára, és inkább magam indultam Bobby Lee után. Benne megbíztam, őt szívesen tudtam magam mellett a golyózáporban. De nem csak a bizalomról volt itt szó. Vele nem feküdtem le, őt nem szerettem. Néha a szeretet önzővé tesz. Néha

nagy ostobaságokba visz bele. Néha egyszerűen rádöbrent, miért is a pisztolyod a legjobb haver.

Távcsővel kukkoltam a személyzeti parkoló túlsó sarkában dekkoló kocsit, tényleg ők voltak, és tényleg lecserélték a csilivili dzsipet. Sőt, át is öltöztek. Arany Impala volt, a régi szép hatvanas évekből, egy guruló roncs, jó karban. Ezt a szöszi vezette. A gukkerrel jól megnéztem magamnak: huszonöt és negyven között járhatott, srácos pofa, ezüstkeretes üvegszemmel, mögötte szürke, szürkés-kék szemek. A barna nagy ravaszan még nagyobb napszemüveget húzott, meg sildes sapkát. Mindketten frissen borotváltan ücsörögtek, a barnának szépségtapaszt jellegű anyajegy virult a szája sarkában.

Ültek, és vártak. Legalább egy hülye újságot lapozgattak, vagy egy kibaszott kávét lötyögtettek volna, de nem. Csak ültek, és vártak. Konkrétan szó szerint alkalmazták a Kasey Krime Nagykönyvet: ha követsz, időnként válts kocsit – váltottak. Öltözz át, változtasd meg a külsődet – megváltoztatták. És még akár be is jöhetett volna, ha nem ülnek, és várnak, mint Rozi a moziban, a Kárhozottak Cirkuszának parkolójában. A személyzeti parkolóban, cseszd meg. Ilyenkor, hajnalban. Amikor az amúgy is meglehetősen kihalt. Mondhatni, kong. Mert ha, mondjuk, napszállta után érkeznek. De nem. És csinálnak valamit, bármit. De ezek ültek, és vártak. Ezért aztán felesleges volt a Kasey Krime-ba beruházni! Bobby Lee is osztotta a véleményemet, neki is beugrott a Nagykönyv, sőt, továbbkombinálta.

– Ha nem öltöztek volna át, és nem cserélik le a dzsipet, annak is van üzenete. Vagy bénák, vagy szarnak rá magasból, hogy kiszúrod-e őket. Esetleg az is a terv része – magyarázta. – Ez a nagy hajcihő arra mutat, hogy tényleg követnek.

– De miért? – nyomtam a kezébe a messzinézőt.

– Azt neked kell tudni. Ha már valakinek a nyakába állnak, az a valaki általában tudja a jó okát.

– Először azt hittem, Musette-ék Renfieldjei, de ez a nagy taktikázás gyanús. Százból száz Renfieldnek nincs annyi agya, hogy így megvariálja az ügyet.

– Több vérszopó haverod van, mint amennyi Drakulának, és így lenézed őket? – csóválta a fejét vigyorogva.

– Nekem ilyenek jutottak – vontam meg a vállamat.

– És mit szeretnél? Ezt a két tagot hova tegyük? – kérdezte még mindig mosolyogva, de már komolyabb tekintettel.

Egy döbbenetesen hasadt pillanatig azt hittem, Asherre meg Jean-Claude-ra céloz. Asszem, ez is méltán bizonyítja, milyen mértékben instabilizálódott a kis lelkem. Naná, hogy az impálás két tetűre értette. De a szétszórtság eme luxusát per pillanatnyilag nem engedhettem meg magamnak. Hacsak nem terveztem szitává lyuggattatni a külső- és belsősegeimet.

Jógalégzés, lassan be, lassan ki, hátha kitisztul végre a fejemből az elmúlt huszonnégy óra terheltsége. Ilyen fejjel nem engedhetem magam utcára. Pláne nem parkolóba. Pláne nem másokkal egyetemben, akik épp miattam viszik piacra a bőrüket. A patkánybőrüket. Meglehet, hogy a két árnyékember a légynek se tudna. Az is meglehet, hogy veszélyesebbek, mint két kibiztosított kézigránát. Nekünk mindenképp a második verzióra kellett készülni, mert ha az első eset állt, hát túlpörögtünk, de ennyi. Ha viszont a második, legalább nem érnek váratlanul. A balsejtelem rágta az agyamat: valami ótvaros fordulat vár ránk. Képtelen voltam szabadulni az érzéstől, pedig nem vagyok az a megérzős típus.

– Nem szeretnék veszteséget – néztem Bobby Lee-re. – Éljétek túl.

– Jó terv. Asszem, mi is valami hasonlót gondoltunk.

– Nem így értettem – ráztam meg a fejem.
– Baj van, Anita? – nézett rám hirtelen már-már vészesen.
– Csak rutin idegösszeropi – sóhajtottam. – A saját szaros életemet leszarom, másokat viszont utálok kockáztatni. Legutóbb, mikor beszálltatok a bizniszeimbe, egyik kollégátok fűbe harapott, a másikba meg mások haraptak bele csúnyán.

– Már nyoma sincs annak a balhénak – ballagott felénk Claudia mintegy végszóra. Két méternyi izom csupasz, festetlen arccal, szigorú lófarokkal. Claudia nem volt a külsőségek rabja. Még soha nem láttam sminkkel, de nem is hiányzott róla. Vagy csak már így szoktam meg.

Kék sportmelltartójára nem húzott se pólót, se inget, talán nem talált méretet a vállaira. Súlyemelőkön kívül még senkin nem láttam ekkora bickókat meg vállat, közben meg korrektül nőies maradt. Claudia meg tudta csinálni; született tehetség.

Utolsó találkozásunk alkalmával összeroncsolt jobb karral búcsúzott, és mindannyian komolyan aggódtunk a bivalyölő ezüst ammo miatt, ami még egy alakváltónak is kemény nyelet. Másoknak egy ilyen üzemi baleset a karjukba került volna, Claudióának viszont csak fényes, rózsaszínben játszó fehér hegek maradtak a válla tövében.

– Elég jól nézel ki. Hogy van a karod? – kérdeztem pusztán az illem kedvéért, somolyogva.

Ha valamit imádtam a likantrópokban, az az öngyógyító képességük. Meg sem próbálok emberekkel lógni, hullának körülöttem, mint a legyek. Egy szörnyetegnek az én életstílusom játszótéri multság. Tizenöt-semmi a szörnyetegeknek!

Claudia befeszítette a jobb bickóját, az izom csak úgy pattogott a bőre alatt. Megkerestem az államat. Én is dolgozom súlyokkal, fekvenyomok meg minden, mégsem hozom a látványt.

– Még nem az igazi, de a hetvenöt kilót kinyomja. Persze, dol-

gozom rajta.

Oké, én is szép súlyokkal bohóckodom, száz fekvő, egykezes és hasonlók; és a húsz kilós kinyomás sorozataimtól is határozottan el voltam dőlve eddig. Most egy kicsit már lenéztem önmagam.

Majdnem megkérdeztem, nem bánja-e, hogy megint miattam ébredhet holnap a tepsiben, de aztán visszafogtam az érzelgőst. Vannak kérdések, amiket nem teszünk fel. Pláne ilyen körökben.

Nekitámaszkodtam a speckó fekete üvegfalnak, ami kintről a fal folytatásának látszott. Régebben mindig marhára ámultam, hogy előre tudják, ha érkezem, de így nem kunszt. Van kukucska. A Cirkusz egész padlásterében voltak ilyen leshelyek, rá is kérdeztem én rutintalan, hogy csak ez az egy van-e. Megkaptam a rutintalanoknak kijáró pillantást. Naná, hogy van minden irányba. Ez egy ilyen hely. Felkészült és praktikus. Az egész Kárhozottak Cirkusza mennyezete tulajdonképpen egy nagy padlás volt, de ez tényleg csak most derült ki a számomra, mert a régi raktárépület-imidzsből megmaradtak a böhom vasgerendák, mintha fölöttük már igazán csak a tető lenne. Kellett a hely a kábeleknek, díszleteknek és egyéb szerkentyűknek, általában véve rendes kupi volt, amilyennek egy padláson lennie kell. Ez a sarok viszont hercigen be volt rendezve: asztalka, székek, gukker, amit akarsz. Ez volt az árbockosár, a megfigyelőpont. Akár egész nap szemmel tarthatnánk innen csórikámékat, akik ülnek kint, és várnak, abban a jóbolond hiszemben, hogy ők tartanak szemmel engem. Haha.

– Az egyik autót Claudia vezeti – magyarázott Bobby Lee.

– Azt hittem, a két csali autót normális külsejű tagok vezetik – jegyeztem meg, mire Claudia határozottan barátságtalanul mért végig. – Kicsit túlságosan is elütsz az átlagtól, már bocs.

– Majd felvesz valami inget, akkor nem látszanak az izmai. És leereszti a haját. Úgy csajos – rántotta meg a vállát Bobby Lee.

Végigmértem, ahogy Claudiát is. A nő magasabb is volt, kicsit még talán szélesebb is. Női beépített szekrény.

– Tudod, Bobby-fiú, ha verekednem kellene, előbb állnék le veled, mint Claudiával.

Zavartan pislogott, nem értette. Bezzeg Claudia.

– Kár a gőzért, Anita. Ezeknek oly’ mindegy, mennyit nyomok fekve, akkor is csak csaj vagyok. Még a legjava se lát túl a didkóimon.

– Beavatnátok? – nézett ránk a kétségbeesés határán Bobby Lee.

– Claudia a legtöbb vérpatkánynál izmosabb és magasabb – fordítottam egyszerre a dolgot. – Miért pont őt akarod az első kocsiba, ahova pedig ártalmatlan és átlagos kinézetű alakokat számunk? Claudiánál egy kajmán is ártalmatlanabbnak tűnik.

– Mondom, az ingtől nem látszanak az izmai – ráncolta a homlokát.

– Az ég szerelmére, két kibaszott méter magas cseszd meg, és hatvan kibaszott kiló izom van rajta! Azt nem lehet egy inggel eltakarni!

– Nyilván. Azt én is vágom, Anita.

– Akkor miért is őt akarod a csalikocsiba?

Bobby Lee koncentrált, a koponyacsontján át is láttam, ahogy forognak az agytekervényei, de mégiscsak férfiak és izmok közt élte az életét. Okos izomagya volt, de izomagy.

– Ő az egyetlen csaj a gárdában, rajtad kívül persze, de téged felismernének.

– Összefoglalom: te most tényleg azt akarod eladni nekem, hogy Claudiát kevésbé fenyegetőnek fogják gondolni, mint egy kisebb volumenű pasit?

Végre leesett neki. A szeme elkerekedett – nyilván, hogy hogy lehetek ennyire sötét –, nyitotta a száját, aztán becsukta, végül

nemes egyszerűséggel a képembe nevetett.

– Vágom, mire gondolsz, vágom. De ez a frankó, kevésbé szarják össze tőle magukat. A férfiak egy nőben egyszerűen nem látják a veszélyt. És még egy aprócska faszingert sem akarnak alulbecsülni.

– Csak mert nekünk vannak csöcseink, nektek meg nincsenek?
– csóváltam a fejem.

– Szerintem add fel, Anita – sóhajtott Claudia. – Te jársz jobban. Ezek fasziból vannak, nem tehetnek róla.

Mivel én nem voltam fasziból, kénytelen voltam Bobby Lee véleményére hagyatkozni, és elhittem neki, hogy az árnyékemberek kevésbé szimatolnak veszélyt, ha az álkoccanásunk egyik „áldozata” egy nő. Mélyen legbelül én magam is elismertem, hogy egy nőt még én sem látok olyan fenyegetőnek, mint egy pasit, akkor meg mit játszom a gumilabdát? Utáltam, hogy ez van, de ez van. Az élet egy merő előítélet. Claudia felkapott egy férfiinget, begombolta, még a kézelőt is, de elől rendes kis dekoltázst nyitva hagyott. Hadd lássák a dudorokat. Aztán kirántotta a gumit a hajából, és a rengeteg haja a nyakába omlott, meglágyítva az eddig kemény vonásait. Már el tudtam képzelni cicababában, ha odatenné magát, igazi látványelemmé válhatna. Bobby Lee is érzékelte a metamorfózist, ajkai helyre kis ó-t formáltak, még a nyála is majd’ elcsöppent. Asszem, kétszer is lepuffanthattam volna, mire észreveszi. Hogy az a... Ennél azért többet vártam volna tőle.

Claudia elkapta a pillantásomat, egyetértően szaladt fel a bal szemöldöke. Szavak már nem is kellettek. Amolyan csajos egyhullámhossz volt ez, ahová ő is, ahogy én is, viszonylag ritkán találunk el. Azon praktikus oknál fogva, hogy időnk nagyrészt férfiak közt töltjük. De ez mind nem számít, ahogy nem számít az sem, hányak és hányszor mentettük és mentjük még meg az életét a jövőben; vagy az, hogy hány kilóval nyomunk fekvő, meny-

nyire gyúrjuk ki magunkat, és mennyire csináljuk profin, amit csinálunk, nevezetesen a gyilkolást (többnyire férfiakét). A pasik többségének akkor is csak csajok maradunk. Nőiségünk ténye minden egyebet háttérbe szorít. Lehet ezen rinyálni, de így van, és így is marad. A nők másképp működnek. Ha egy nő komolyabban összehaverkodik egy pasival, mindegy lesz neki, hogy történetesen farka van. Fordítva nem megy, egy nőnek még a lehető legártatlanabb haverságban is megmaradnak a csöcsei. Alapjáraton harapok a témára, rosszabb esetekben csípek, és lövök is, de kivételesen a hímrövidlítés a hasznunkra válik: az impalások is ártalmatlanabbnak fogják Claudiát gondolni, mert meglátják a dekoltaázsát meg a barnán az arcába hulló hajzuhatagát. És alábecsülik. Csak mert nő.

Legjobb tudomásom szerint alig egy napja tapadtak rám. Miért is ilyen égető, hogy elkapjam a töküket? Egyrészt soha nem árt tudni, ki és miért játssza a szagot kapott vérebet a nyomodban. Másrészt marhára harapós kedvemben voltam.

Nem karmoltam, mi legyen most Asherrel. Rühelltem a gondolatot, hogy elveszítem, csak épp nem szabadultam a kényszerképzettől, hogy még ezt a gondolatot is az ő mesterkedése generálta bennem. Marhára bögyömben volt az agybabrálás, hogy soha nem lehetek biztos, miért érzem, mit, és miért nem valami mást. Lehet, hogy soha nem is szerettem Ashert. Lehet, hogy csak vámpírtrükk ez is. Jó, oké, ez nyilván véres túlzás, de az elv. Közben meg mi van, ha tényleg nem akart trükközni, tényleg csak a jó szándék vezette, és azt tette, amit én kértem? Most akkor vagyok fasza csaj, ha kiteszem a seggét árulásért vagy akkor vagyok csak igazán ágybavizelő hisztérika? Esetleg pont fordítva. Most én vagyok halálosan igazságtalan, és voltam már, ki tudja, mióta – mondjuk időtlen idők óta; vagy ő értelmezi félre a szerelmet? Kicsit megborult az igazságérzőm, lependerültem a ki-ha-én-nem piederstálomról, és valami ingatag, ingoványos érzelmi mocsárba tévedtem. És nem találtam magam a sok runyában.

Mi van, ha most meg Claudia kapja be a nagy, isteni bránert, ahogy pár hónapja a társa, Igor? Vagy Bobby Lee, mint az ő cimborája, Cris. Ötven százalékos a veszteséglistám a kölcsönvérfatkány és testőrfelhasználás frontján. Jó, Rafael nem szólt még egy szagos szót sem, és az emberei is hajlandóak velem dolgozni, de a gyomrom már nem bírja a sok értelmetlen áldozatot. Márpedig a tervünkben jut hely bőven potenciális áldozatoknak. Először is négy különböző verdával le akarjuk zárni a parkoló ki-

járatait – az négy ember, alsó hangon. Aztán ott vannak az orvlövészek, akik a néhány parkoló kocsi fedezékéből veszik cső alá az Impalát, és akiknek elvileg akkor kell kiszivárogni, amikor a köcsögök kijárat után kajtatnak. Már ha ők is szorgosan beszállnak a tervünkbe. Ami ez esetben jó tervnek is nevezhető akár; persze egy csapásra válhat belőle rossz terv is, elég, ha a köcsögök az Impalában begorombulnak, pisztolyt rántanak, és tüzet nyitnak. Akkor törvényszerű, hogy mi is viszonttűzet nyitunk, és hullhat a fergese. Vagyis ők. Csakhogy ha golyót küldünk beléjük, egy lépéssel sem leszek beljebb, mert akkor ki fogja nekem elárulni, hogy kinek és miért vagyok mégis ennyire érdekes hirtelen. Arról nem is szólva, hogy a fergese közé akár a vérpatkik közül is keveredhetnek. Tévedésből.

– Minden frankó, Anita? – kérdezte Bobby Lee, asszem, gyanúsán nyomkorásztam a halántékomat az ujjaimmal.

– Nem, frankón nem frankó. Abszolút nem.

– De mi?

– Ez az egész, ahogy van – csóváltam a fejem, és figyeltem, ahogy Claudia éppen indít, majd kihúz az egyik szervízúton. Fredo a másikon közeledett. Mindig megkérdézem, és memorizálom azoknak a nevét, akik értem lódulnak harcba, ez az alapminimum. Olyanok ne harapjanak fübe miattam, akiknek még a nevét sem tudom. Az már a vég. Fredo is az ártalmatlan kategóriába tartozott, vérpatkány terminológia szerint: alulról nyaldosta az egynyolcvanát, karcsú és ruganyos volt, zongorista kezekkel. Annyi késsel járt, mint egy egész hentestábor, rég láttam ilyet. Üdítő látvány volt. Bobby Lee szerint ők ketten bármilyen műbal esetet simán eladnak igazinak, profi sofőrök. Ha írja, és nem mondja, csupa nagybetűt használt volna. Felvettem, hogy akár én is beülhetek az egyik volán mögé, koccanni én is tudok, de lazán leugattak. Én nem tudok VEZETNI. Oké, erre nem találtam

ellenérvet, maradt az eredeti felállás. Csak épp valahogy nehezen emésztettem, hogy mások állnak ki helyettem a puskák elé. Nem mintha nem bíztam volna Bobby Lee-ben, hogy mondjuk nem olyan embereket válogat; vagy lazára veszi a tervet. Inkább a rosszcú köcsögökben nem bíztam. Jobban esett volna a saját bőrtömét bedobni a bizonytalanba.

Az álcafal mögül figyeltem, ahogy a két kocsi közelít egymáshoz, és a torkomban ott feszengett a kiáltás, hogy ne, ne csináljátok! De ha egyszer tudnom kell, kik ezek! És nem lehetek hirtelen ennyire amatőr, nem eshetek pánikba. Pedig nagyon közel jártam hozzá, a pánik már a végbelemben csücsült, a zabszem közvetlen szomszédságában. Összeszorítottam a fogaimat, a kétségbeesett kiáltás feszítette a szápadlásomat, de utolsó erőmmel ráharaptam, és nem eresztettem ki. Istenem, drága jó istenem, csak mindenki megússza! Hát, igen, ezen kaptam magam. Ilyen pity gondokkal zaklattam az Urat. Aztán a két lökhárító találkozási előtti minutumban lecsapott rám a megvilágosodás: ha Bobby Lee emberei ilyen pengék a műkoccanásokban, nyilván pengén visszakövetnek bárkit. Mi a halálnak csináljuk ezt a fesztivált, amikor csak egy másik kocsit kellett volna az Impalára állítani? Hogy van az, hogy mindig a konfrontáció az első reflex? Miért nem jutok soha tovább a konspirációban?!

Ez a tipikus későbbanat-szindróma volt, mert közben a két kocsi egymásnak csattant. És tényleg hundert procent valóságosnak tűnt, még az is, ahogy a csüggedt Claudia kimászott a kocsijából, még ilyen távolról is mint egy istennő, meg Fredo, ahogy hadonászva üvöltözik vele.

Az Impala motorját beizzították, a köcsögök elindultak a másik kijárat felé, ami a Cirkusz és egy szomszédos épület közötti szűköske átjárón vezet. Már, ha nem áll ott gigantikus teherautó. Mert az bizony ott állt. Ekkorra már a köcsögöknek nagyon me-

hetnékjük támadt, kiszimatolták a veszélyt, hiszen a patkányok menekültek.

Bobby Lee kettesével szedte a lépcsőket a kijárat felé, alig sikerült vele lépést tartanom. A másik két kijáratot fentről nem láthattuk, csak reméltük, hogy azokat is bedugaszolták az embereink. Mire kiértünk a placra, úgy elszaporodtak a fegyveresek, mint eső után a vargánya. Bután éreztem magam, ahogy előkapom a pisztolyt, és beállok a félkörbe. Claudia, Fredo és a másik két sofőr kábé ugyanakkor zárta a kört a másik oldalról. Technikailag persze nem valódi kör volt, senki nem szeretne volna lepuffantani a körben álló másik kislánykakat. A kört csak metaforikusan lehetett értelmezni, nem mértanilag.

Az Impala járó motorral parkolt a kör közepén, sehol egy pisztolycső. Egyelőre. A szőke, aki vezetett, a kormányon tartotta a kezét, tisztán láthattuk minden szögből. A másik, a sapkás nem igyekezett ennyire, az ő kezei valahol matattak. Közben mi szorgosan üvöltöztünk, hogy kezeket fel, senki se mozduljon, mert kibaszottul lelőjük. Nem is moccantak, de a motor járt, és a sapkás pacák még mindig dugdosta a kezét. Fél kézzel célra tartottam a fegyvert, a másikat felemeltem. Nem t'om, vették-e a többiek a gesztust, Bobby Lee mindenesetre vette, ő is felemelte a balját, mire mindenki bevette a kusstablettát. Már csak a motor pöfögése törte meg a csendet.

– Állítsa le a motort! – harsogtam bele a csendbe.

A sildes sapkás valamit mondott a társának, nem hallottam, fel volt húzva az ablak. A szőke lassan, okosan leengedte a jobb kezét, és elfordította a kulcsot. A motorzúgás elhalt, már csak a ventilátor pörgött. A sapkás határozottan boldogtalan képpel ücsörgött, a nagy napszemüveg ellenére is látszott rajta a fenenagy elkeseredés, szinte legörbült a szája. A szőke ügyesen visszatette a kezét a volánra.

– Kezeket fel, hogy lássam – dörrentem a sapkásra. – Ne kelljen még egyszer mondanom.

A szőke kezei szinte reszkettek a nagy igyekezettől a kormányon, ő bizony még akár feljebb is rakta volna, ha már nem lettek volna elég fent. A másik meg szart bele a pofánkba. A szőke megint hadart neki valamit, de csak a fejét rázta. Erre lejjebb engedtem a pisztolyt, mély levegőt vettem, kifújtam, és meghúztam a ravaszt. A detonáció után beletelt fél percbe, hogy a fülem érzékelje a levegő sziszegését. Amikor már szemmel láthatóan is lapos lett a gumi, újra becéloztam a szőke agyát. Csórikámnak határozottan idegesen villant a szeme, egyre zaklatottabban tirádázott a kollégának.

– Bobby Lee, valaki parkoljon be a sapkás mellé, és tolja a fejének a pisztolyt.

– Le is löje?

– Még ne. De úgy célozzon, hogy ha mégis, nehogy a szőkét is elvigye a lendület.

Claudia lépett az anyósülés mellé, és enyhén felülről lefelé célzott, hogy a golyó ne a szőke fejében végezze küldetését, ha netalántán át kellene lyuggatni sildes sapkás agyát. Mert a golyók már csak ilyen sztahanovisták, soha nem állnak le ott, ahol mi szeretnénk.

– Húzzam meg a ravaszt? – kérdezte, anélkül, hogy egy pillanatra is levette volna a szemét célpontjáról.

– Mondom, amíg nem muszáj, ne. De megleszünk nélküle, a szőke egyedül is elmondhatja ügyesen, amire kíváncsiak vagyunk.

– Jó hallani – húzta vad és rémisztő mosolyra a száját, aminek vérfagyasztó hatását csak fokozta a rengeteg lágyan hullámozó barna hajzat és a csinos pofi.

– Még egyszer tényleg nem mondom. Fel a mancsokkal, különben...

Nem izgatta, hogy mi van különben, nem rakta fel. Vagy nullás az IQ-ja, vagy tud valamit, amit mi még nem.

- Nincs senki a hátunkban, Bobby Lee?
- Mármint az ő embereik?
- Mire lenne ennyire megátalkodott?

Valami fura, németyszerű nyelven vakkantott pár szót, mire pár vérpatkány elkocogott a parkoló négy szögletébe, és körbekémlelt. De nem volt egy tereptárgyakban gazdag környék, elég munkás lett volna meglepni bennünket. Csak a mesterlövész-verzió maradt, meg a célkereszt. De ilyesmivel nem foglalkozhattunk komolyan, védekezni úgysincs hogyan, akkor már az a legegyszerűbb, ha nem is vesz tudomást az ember a lehetőségről. De azért kegyetlenül bizseregni kezdett a fejem búbja, meg a vállaim, mintha már sütné a célkereszt a bőrömet. Az agyatlan képzeletem mindig túlspirázza magát, ha beindulok, és felpörög bennem az adrenalin. Ilyenkor a legbölcsebb, ha elterelem a figyelmemet. Amúgy is, mi a francért nem emeli már fel a redvás kezeit a debil sapkája alatt?!

Ha már a bal kezem úgysis szabad volt, felemeltem, és számolni kezdtem. Egy. Szün. Kettő. A szőke eszement tempóban hadart, de csak foszlányokat hallottam ki a kocsiból, olyasmit, hogy ne szarakodj már, az istenit. Már nyitottam ki a harmadik ujjamat, amikor a sildes komótosan feltornázta a két mancsát a műszerfalra. Nem volt nála semmi, de a látszat ilyenkor mindig csal. Minden idők rekord lottónyereményét befogadtam volna, hogy komoly logisztika lapul az ölében. De be ám!

Claudia el nem mozdult volna az ablak mellől, nyilván, mert nem kapott utasítást. Helyes, sosem árt, ha egy ilyen makacs köcsögnek ott van közvetlen a pofája mellett a hatlövetű. Pláne, hogy az ölében meg ki tudja, milyen masinériát dédelget.

A jelbeszéd bejött, gondoltam, lépek egyet előre. Körkörös mozdulatokkal jeleztem, hogy le kellene tekerni az ablakot. A ko-

csi évjárata abszolúte érthetővé tette a gesztusomat, a gombnyomás ablaklehúzóát még bőven nem találták fel, amikor az Impalát összerakták. A szőke jófiú maradt, bal kézzel gyorsan letekerte az ablakot, majd egy lendülettel vissza is pakolta a kezét, ahonnan elvette. Ezt szeretem, ez a szőke az én emberem.

Néha nem is olyan nagy dráma, hogy nem nőttem hosszabbra, épp csak a fejemet kellett lebiccentenem, hogy belássak a rossz kolléga ölébe. Ahol még egy gombostű sem éktelenkedett. Akkor csakis a padlón lehet, a lábánál. Felőlem.

– Maga a sapkában, tegye széjjelebb a mancsait a műszerfalon, és ragassza őket oda. Ha csak egy centit is arrébb araszol, lövünk. Világos?

Még csak rám se nézett.

– Kérdeztem, világos?

– Világos – csúsztatta szét a kezeit a kesztyűtartó fölött.

– Miért tapadtak rám? – kérdeztem a szőkét, őt valahogy kooperatívabbnak véltem.

– Nem tudom, miről beszél – nyomta halvány német akcentussal. Tekintve, hogy a fél rokonságom ugyanezt a tájjelleget őrzi még évtizedekkel a bevándorlásuk után is, nem volt nehéz dolgom. Ráadásul a mi szőkénk jóval frissebb import lehetett.

– Mit műveltek azzal a pofás kék dzsippel?

Szőke arca megmerevedett.

– Én mondtam – böffent rá a sildes.

– Hát igen, kiszúrtuk, mi tagadás – csacsogtam. – Nem volt nagy kihívás.

– De csak mert annyit idétlenkedtek az úton – morogta a szőke.

– Bocsika. Akadt némi technikai természetű magánügyünk.

– Aha, mint mondjuk, hogy az egyik faszinger hirtelen bundát növesztett – ugatta a sildes. Ő bezzeg amcsi volt, a semmi közepé-

ról, ahol még akcentusa se nő az ember fiának.

– És aggódni kezdtek értünk? Azért húzódtak közelebb? – ugrottam. De egyik sem ugrott rá. – Most szépen, lassan kiszállnak a kocsiból. Mindketten. És ha valaki fegyvert ránt, vagy csak butáskodik, lövünk. Tekintve, hogy egy is szépen elmondhatja, amire kíváncsiak vagyunk, nem fogjuk nagyon törni magunkat, hogy mind a ketten túléljék. Ehhez tartsák magukat. Megértettem?

– Megértettem – bólintott a szösz.

– Remélem is, bassza meg – nyögte az amcsi unottan. Hát igen, csak egy bennszülött érzi ilyen mélységekben az anyanyelvben rejlő költői lehetőségeket.

Épp itt tartottunk, amikor meghallottam a szirénákat. Közelről, kínosan közelről. A Cirkusz előtt járhattak, és ilyen helyzetben életszerűen idealisztikus lenne azt remélni, hogy továbbbszirénáznak a dolgukra.

– Ha kellenek, bezzeg sehol nincs egy fakabát sem – morogta Bobby Lee. – Aztán ha csak előhúzod a pisztolyt, máris körülötted dönög egy egész egység.

– Ha elteszik a pisztolyt, mi hallgatunk, mint a sír. Meg tudunk egyezni – hajolt előre vigyorogva a sildes, hogy lássam a fene elégedettségét. Aztán valamit megérezhetett, talán a mosolyom árult el, mert láthatóan elbizonytalanodott. Még nem volt olyan régi a jelvényem, hogy akrobatikusan elővillanthattam volna, pláne fél kézzel, de azért kitornáztam a zsebemből, és felcsaptam. Az már ment.

– Szövetségi vagyok, seggfej. Kezek maradnak, ahol voltak, bevárjuk szépen a rendőrbácsikat.

– Nem csináltunk semmit. Nincs joga letartóztatni. Se állami, se szövetségi – hadarta a német akcentjével a szöke.

– Nem kell a para. Kezdetnek nyitunk egy engedély nélküli fegyverbirtoklással, az mindig bejön. Aztán felmerül az autó ille-

gális eltulajdonításának gyanúja is – paskoltam meg az Impala te-
tejét. – Mert a kicsike nem a maguké, ide a rozsdást. És amit oda a
padlóra ejtett a kolléga, azért sem fogják kitüntetni. Ne is kérde-
ze, megérzés – majd Bobby Lee-hez fordultam. – Minek ez a tö-
meg, Bobby Lee?

Megint azon a furcsa, torokhangokkal tarkított, németes nyel-
ven utasította a patkányokat, akik szempillantás alatt felszívódtak.
Voltak, nincsenek. Már csak hárman maradtunk Claudiával és
Bobbyval, aki az istennek sem tágitott volna. Ja, meg persze a két
köcsöggel. Az annyi, mint öt.

Két egyenruhás gyalog tűnt fel a teherautó mellett, kocsival ők
sem tudtak behajtani. Előttük tarkóra kulcsolt kézzel a teherautó-
sofőr. A pisztolytáskája is üres volt, innen látszott. A zsernyákok
lefegyverezték.

A tölem telhető magasságokba emeltem a plecsnimet, közben
torkom szakadtából süvöltöztem, hogy „szövetségi rendőrbíró va-
gyok”, de a két fakabát bevette magát a parkoló autók mögé, és
onnan balhézott.

– Fegyvert földre!

– Anita Blake szövetségi rendőrbíró vagyok. Ezek meg a társa-
im. A helyetteseim.

– Helyettesek? – kerekedett el Bobby Lee szeme.

– Nyugi, Bobby Lee, bízd rám – súgtam vissza a szám sarká-
ból.

– Eegenis, naccsád – bólintott.

– Végre ideértek, kollégák – léptem el a kocsitól, hogy tutira
lássák a jelvényt. – Anita Blake vagyok, a szövetségiektől.

A két egyenruhás még mindig takarásban maradt, de legalább
már nem egrecérozhattak a pisztolyok miatt. Azon görcsölhettek,
hogy vajon mennyire barmoltak bele a szövetségi akciónkba, és
mennyire ütik majd meg ezért a bokájukat. De a tűzvonalba azért

mégsem kíváncsiak, amiért egy pillanatig sem hibáztattam őket. Egy dolog kicsit visszafokozódni, meg egy dísztemetést kapni. Minek hősködnének.

– Illegális fegyverviselés, kocsilopás – hajoltam még be egy utolsó szóra a kocsiba. – És a nyilvántartás boldogan fog csilintgelni, ahogy megkapja a nevüket.

Mosolyogva indultam a megrettent egyenruhások felé, a plecsnit szorongattam, és kivételesen áldottam a nagy amerikai államot, hogy hozzám vágta. A távolból újabb szirénák közeledtek, erősítést hívtak. Még mindig nem tudhatták biztosan, hogy tényleg zsaruvagyok-e, vagy csak valami piacon újítottam be a jelvényt.

– Mellesleg a helyiek nem szimpatizálnak az olyanokkal, akik szövetségi erők követésével színesítik a szabadidejüket – fordultam vissza egy utolsó jó szóra a szöszökhöz.

– Honnan tudtuk volna, hogy maga szövetségi? – vontam meg a vállát a szöke.

– Homok került a gépezetbe?

– Ahogy mondja – bólintott, kezét le nem véve a volánról.

A pisztolyt visszapakoltam a helyére, két kezemet a magasba lendítettem, egyikben a jelvény, a másik üres, hogy mutassa, milyen végtelenül ártalmatlan vagyok. A teherautó mellett még több egyenruhás osont be a parkolóba. Szép is az, ha az embernek végre megfelelő plecsni lapul a zsebében. És még szebb, ha használhatja is.

Három órával később már a kerületi rendőrőrs egyik várójában ücsörögtem, és reméltem, hogy hamarosan csak akad egy árva rendőr, akivel kihallgathatom a foglyaimat. A szövetségi jelvényemnek hála egy pillanatra sem kerültem a rácsok túlsó oldalára, ahogy a három vérpatkány segítóm sem. Őket jó egy órája haza is engedték, bár Bobby Lee mindenképpen mellettem szándékozott volna maradni. Az ügyvédje segített meggyőzni, hogy ha két óra után a rend őrei készek elengedni, azt vegye isteni ajándéknak, és fogadja alázatosan. Végül hazament.

Persze, nem elhanyagolható a tény, hogy a szimatom nem hagyott cserben: a padlón a misztikus valami egy MP5 Heckler and Koch gyártmányú könnyű géppityunak bizonyult, de akadt még náluk jó féltucatnyi egyéb csecsebecse, pisztolyok, kések, egy teleszkópos nuncsaku és egy pukkanós riasztó, ez utóbbi ki tudja, minek. Ja, és a kocsijuk sem annyira az ő kocsijuk volt.

A fekete hajúról kisült, hogy a haderőt öregbítette a régi szép időkben, így az ujjenyomata nyilván volt tartva. De semmi nem volt a rovásán, ami azért meglepi a javából. Bármibe, hogy rosszfiú. Nyilván van annyira jó rosszfiú, hogy a nyilvántartást elkerülje.

A szökéről egy mukkot sem tudott a gép. A német akcentusa és a kitartó követelődzésem miatt átpasszolták az adataikat az Interpolnak, hátha. Az eredményre viszont várni kellett.

Így aztán egy rendkívül kényelmetlen székben aszalódtam egy misztikusan nem létező nyomozó asztala tövében, kezemben egy bögre ihatatlanul keserű kávé. A névtábla egy bizonyos P. O'Brient ígért, de az itt töltött, végtelennek tűnő három órák alatt a színét sem láttam. Végül arra jutottam, hogy kamu az egész,

O'Brien nyomozó csak névleg létezik, hogy a várakozó szívében ne hunyjon ki a remény, mert valakit igenis vár, valaki igenis foglalkozik majd vele. Ha eljön az ideje.

Aggodalomra semmi ok, nem álltam őrizet alatt, az ajtó nyitva állt előttem, csak épp tényleg szerettem volna beszélni valakivel. A foglyokkal a rendőrbácsik társaságában már egy-egyeztem egy kört, de csak az ügyvédek követelték. Meghallgatták a jogaikat, és hallgattak, hogy max azt használjuk fel ellenük. Mondjuk hetvenkét óráig még bent lehet tartani őket, az nem ügy. Csakhogy utána mi legyen? Mert ha nem faxolnak át hosszas bűnlajstromot a nemzetközi ténykedésükről remélhetőleg pofás körözéssel megspékelve, ott állunk a szarszakadék szélén.

Még egy utolsó próbálkozást megengedtem magamnak a kávéval, mert ugye alapelv szerint nincs olyan, hogy ihatatlan kávé. De az alapelvemet a láthatatlan nyomozó kávéja alapjaiban rengette meg. Ennek a kávénak tornazsákíze, -szaga és -állaga volt. Hogy sikerült?! Már épp feladtam, és indultam volna. Nem szeretnek ezek engem, hiába, hogy a jelvényem miatt kénytelenek voltak elengedni a vérpatkányaimmal együtt! Herójtuk van, hogy bekavarok a helyi bűnügyeikbe.

Épp itt tartottam a kesergőmben, amikor egy colos, fekete szoknyás nő toppant be elhagyott irodámba. Nem a divatlapokból jött, az száz. Bár a blúza selyem benyomását keltette, azért nem hiszem, hogy ennyire mindegy neki a praktikum. A szoknyája és a cipője meg... inkább ne is fecséréljünk rá több szót. Egyedül a haja volt izgi, a sötétbarnába annyi ezüst, ősz és fehér tincs vegyült, mintha szándékosan dizájnolta volna ilyenre. Egy született punk.

Mosolya szép volt, és gyakorlott, ezt a mosolyráncai is elárulták. Kezet ráztunk, és a szék hátára dobott fekete zakóból rögtön levettem, nagyon intelligensen, hogy a nemlétező O'Brien nagyon is létező. Kézfogása határozottan kemény volt.

– Bocs, hogy csak most értem vissza. Munkás nap ez a mai – mondta üdvözlés gyanánt, és intett, hogy tottyanjak csak vissza székembe.

– Az biztos.

A mosoly még mindig ott derengett az arcán, de a szeme már komoran pislogott.

– Szeretnék tisztázni pár kérdést – kinyitotta közben a dossziét, mintha olvasna, vagy legalábbis keresne benne valamit. – Ha már nekem jutott az ügye.

– Hogyne.

– Szóval fogalma sincs, miért követték ezek az urak.

– Ahogy mondja.

– És mégis feltétlenül szükségesnek érezte, hogy tíz civilt is bevonva elkapja őket? – nézett fel a papírokból átható tekintettel.

– Nem kedvelem, ha ismeretlenek a nyakamra tapadnak – vontam vállat nemes egyszerűséggel.

– A helyszínre kiszálló kollégáknak azt mondta, hogy illegális fegyverek vannak az önt követő férfiak birtokában. Pedig a kocsi-ba még bele sem nézett. Akkor honnan tudta, hogy vannak, Blake rendőrbíró? – biggyesztette a nevem mögé a címet némi habozás után.

– Nevezzük elemi ösztönnek.

– Hagyjuk a rizsát – hűlt ki hirtelen amúgy meleg szürke szeme –, és avasson be. Mit tud?

– Amit tudok, már elmondtam a kollégáinak, O’Brien nyomozó – meresztettem nagy szemeket. – Becsszó.

Olyan átható megvetéssel nézett rám, hogy meg kellett volna törnöm a súlya alatt, és bevallanom mindent. Már ha lett volna mit. De nem volt.

– Esküszöm, délután a pályán vettem először észre, hogy követnek, O’Brien nyomozó – vettem be az őszintét. – És ha nem

bukkannak fel a parkolóban, ráadásul egy másik kocsiban, sokkal inkább gyanakodtam volna a saját üldözési mániámra. De felbukkantak, ott ültek, és vártak. Innentől fogva talán érthető, hogy szerettem volna véget vetni a dolognak, és megtudni, ki küldte őket rám. Ez a nyers és unalmas valóság. Én sem bánnám, ha lenne valamit eltitkolnom maga elől, de nincs. Én is pontosan ugyanabban a sötétben tapogatózom, mint maga.

Becsukta a mappát, és dühösen az asztallaphoz csapta az élet, mint aki csak rendezgeti. Mibe, hogy mindig ezt csinálja.

– Nekem hiába rebegetti a hosszú pilláit, Ms. Blake, én nem bukcom az ilyesmire.

Rebegettem a pilláimat? Én?

– Úgy véli, a női bájaimat próbálom bevetni ön ellen, nyomozó?

Erre kis híján elmosolyodott, de aztán visszafogta magát.

– Nem egészen. De ismerem a fajtáját. Olyan aprócska, olyan törekeny, és a nagy barna szemeire meg az ártatlan arcomskájára minden férfi ellágyul. Csak szóltam, hogy nálam kár próbálkozni.

Megfordult a fejében, hogy csak ugrat, de nem. Véresen komolyan gondolta.

– Hiába élesíti itt a karmait, más hátába kell belevájnia. Órákat vártam magára, csak a vágatlan igazságot kapta tőlem plusz két bűnözőt, akik rendőrgyilkos ammóval megtömött fegyverarzenállal mászkáltak a város utcáin. És valahogy nem látom a hála kibaszott jeleit.

– Szabadon távozhat, Ms. Blake – döfött belém a szürke pillantásával.

Felálltam, és ugyanolyan hideg szemekkel mosolyogtam le rá.

– Kösz, Ms. O'Brien.

– O'Brien nyomozó – ballagott bele a verbális csapdámba. Ahogy vártam.

– Én meg Blake rendőrbíró volnék, O’Brien nyomozó – csaptam le a jaj, de magas labdát.

– Én megdolgoztam a nyomozói címemért, Blake, nem ültem bele a szövetségi tessék-lássák rangba. Attól, hogy fényes plecsnije van, még nem lesz zsaru.

Jesszuska, ez féltékeny! Mély levegőt vettem, kifújtam. Nem fogok belemenni felesleges légbokszba. Kövér piros pontot nekem.

– Lehet, hogy nem olyan zsaru vagyok, mint maga, de a szövetségi rendőrbírósgot én is kiérdemeltem.

– És a természetfeletti ügyekben ott is a helye. Csakhogy ez egy mezei balhé, magának semmi köze hozzá – nézett rám valamivel higgadtabban. – Úgyhogy szép napot.

Muszáj volt tízig számolnom. Vagy húszig. Egy szeplős, vigyorgó, tejszőke nyomozó ügetett be az irodába.

– James valami olyasmit hadovált, hogy nagypályás kémet fogtunk. Tényleg?

Fájdalmas pillantás suhant át O’Brien arcán, szinte hallottam, ahogy belül ordít: A francba!

– Telibe trafáltunk az Interpollal? Megjött az eredmény? – vigyorogtam vissza a nyomozóra.

– A német tagért tűvé teszik a világot – bólintott buzgón. – Ipari kémkedés, terrorista tevékenység...

– Húzzál az irodámból, Webster nyomozó! – fojtotta belé a szót O’Brien.

– Valami rosszat mondtam? – hervadt le szegényke arcáról a mosoly. – Úgy értem, a szövetségi rendőrbíró hozta be őket, nyilván érdekli...

– Kifelé. Most! – Orgánumát még egy vérfarkas is megirigyelte volna.

Webster nyomozó szó nélkül elhúzta a csíkot, látszott, hogy aggódik. Amit nem is csodáltam. O’Brien a sárga dédelgeti a ha-

ragját, és minden egyes rossz lépésért gondosan megfizet. Az zihér.

Mindenesetre a harag a szemében az egész világnak szólt. Talán megviselte, hogy hosszú éveken át egyetlen nőként verekszik egy rendőrörsön a posztjáért. Talán a munkában keseredett meg. Talán mindig is morcos kislány volt. Talán a három egyszerre. De hol izgat ez engem?

– Nagy harci tett manapság nemzetközi terroristát fogni – jegyeztem meg mintegy a társalgás kedvéért. – Jó kis ugródeszka.

– Tudtam, hogy erre megy ki – villant a gyűlölet a szemében. Mák, hogy szemmel nem lehet ölni.

– Nekem nincs hova pattogni a rendőrség kötelékén O’Brien – csóváltam a fejem. – Vámpírhóhér vagyok, szövetségi rangban, de ez az egész olyan új, hogy még az sem biztos, hogy egyáltalán értelmezhető a mi viszonylatainkban az előléptetés fogalma. Én aztán nem csáklázom meg a maga karrierjét, felőlem nyugodtan alhat. Szóval csak lazuljon.

– Akkor mit akar? – váltott a gyűlölet bizalmatlanságba.

– Hát nem érti, O’Brien? – csóváltam a fejem. – Ez egy terrorista, ipari kém meg még a halál tudja, mi.

– És? – kapaszkodott az aktába, mintha félne, hogy kikapom a kezéből, és bottal ütheti a nyomom.

– Követett. Pedig én soha ki nem tettem a lábam a kies Amerikából. Akkor meg mi a ként akar tőlem egy nemzetközi seggfej?

– Tényleg fogalma sincs, miért követték? – vont össze a szemöldökét.

– Tényleg. Maga örülne, ha egy ilyen mókus ügetne a nyomában? Őszintén.

– Nem – mondta halkan, bizonytalanul. – Cseppet sem – aztán a szemembe nézett, már nem olyan megvesztegethetetlenül, de azért bocsánatot sem kért. Csak az aktát nyújtotta. – Ha tényleg

kíváncsi, miért követték, először nem árt tudnia, kik is ezek. És milyen tetszetős a bűnlajstromuk. Fogja, Blake rendőrbíró.

– Kösz, O'Brien nyomozó – mosolyogtam rá. Békülékeny típus vagyok.

Vissza ugyan nem mosolygott, de Webster nyomozót elküldte friss kávéért. Tényleg frissért, amit főzzön meg iziben. Kezdttem megkedvelni O'Brien nyomozót.

Leopold Walter Heinricknek hívták, és nem meglepő módon német állampolgár volt. Az elképzelhető összes nagystílű bűncselekmény tényállását feltételezhetően megvalósította, ahol a nagystílű jelzöt nem csak a hatás kedvéért vettem be. Piti bolti lopásokkal, csalással nem vergődött, a mi Leopoldunknak a minimumot a nemzetközi terroristacsoportok felkérései jelentették. Sajátos egybeesésként ezek a csoportok általában erőteljes árja beállítottságot mutattak, ami persze nem zárta ki a kevésbé bigott megbízókat sem, de a tendencia mégis csak adott volt: kémtevékenységével nagy átlagban a sápadtarcúak hatalomra jutását vagy hatalommegtartását mozdította elő.

Ismert ügyfeleinek és kollégáinak nevét is megtaláltam az aktában, némelyikhez még fotó is tartozott. Persze nem mind relatíve jó minőségű rendőrségi portré, jobbára lesikamerák készítette ilyen meg olyan minőségű, szemcsés fénymásolatok voltak arcok profilból, alulról, ahogy bevetik magukat egy kocsiba, távoli országok ismeretlen épületeibe mennek be, vagy azokból jönnek ki. Mintha sejtették, vagy legalábbis tartottak volna attól, hogy kép készül éppen róluk, mintha életük minden pillanatában ezzel a lehetőséggel léteztek volna. Egy kalapos profilhoz és egy a kamerába villanásnyi ideig belebámuló férfi fotójához többször is kényszeresen visszatértem.

– Ismerősek? – támaszkodott az asztalra a két kép mellett O'Brien.

– Még nem biztos – simítottam végig a képek szélét ujjbeggyel, mintha ettől életre kelnének, és feltárnák számomra titkukat.

– Már nem először vizsgálja meg őket.

– Nekem is feltűnt. Csak rémlik valami, mintha már láttam

volna őket valahol, mostanában. De egyelőre gőzöm sincs, hol. Vagy hogy tényleg őket-e, vagy csak két nagyon hasonló pasit – közben le nem vettem a szemem az elmosódott, fekete-szürke-fehér másolatokról, vagyis másolatok másolatának másolatáról. Ki tudja, kinek a fiókjában lapulnak az eredetiek. Voltak-e valaha eredetiek.

– Ócska lesifotók faxmásolatai – mondta ki O'Brien a gondolataimat. – Az ember még a saját anyját se ismerné fel egy ilyen felvételtől.

Bólintottam, és felvettem az asztalról a nagydarab, sötéthajú pacák képét: egy régebbi épület állt a háttérben, de az építészetét még csak ugatni sem ugatom, nekem aztán nem mondott semmit. A tag épp egy kocsiba szállt be, és túlságosan is figyelte hova lép, még a fejét is lehajtotta, szóval még csak nem is látszott a teljes arca. Ilyen a formám.

– Talán ha lenne egy másik kép róla. Szemből, mármint rendesen. Vagy ez az össz?

– Állítólag átfaxolták a teljes adattárat – vonta meg a vállát O'Brien, de a tekintete alapján maga sem volt ebben száz százalékgig biztos. – Tartanak tőle, hogy Heinrick nem egyedül jött át az Államokba, vele van néhány nehéz haverja is. Mindenesetre szét-dobjuk a járőrök közt a képeket, és ha valakit kiszúrnak, arra embereket állítunk. Letartóztatni persze senkit, csak megfigyelni.

– Maga szerint ennyire veszedelmes társaság?

– Olvasta az aktáját, nem? Maga szerint nem az? – kerekedett el a szeme.

– Jó, hát nem az a báránka fazon – vontam vállat. Aztán újra átfutottam a kollegiális listát. – Egy ismerős név sincs. Még csak halványan sem.

Elégedetlenül csaptam be a mappát, és a másik, a fehér hajú ember képét vettem kézbe. Jó, lehet, hogy csak fehéres szőke, egy

fekete-fehér képről nehéz megállapítani. Ahogy azt is, mekkora lehetett, mert az arca és a felsőteste totálplánban betöltötte a képet, semmi háttér, amihez viszonyítani lehetne. Egy asztalra támaszkodott, és magyarázott. Minőségében nagyságrendekkel jobb, mint a másik, még az olyan luxus-részleteket is kivehettem, mint az orra, és mégsem jutottam messzebbre vele.

– Ez is lesifotó?

– Miért kérdi?

– Először is meglehetősen fura szögből készült – fordítottam O'Brien felé a képet, hogy lássa, miről beszélek. – Senki nem lödöz csípőből. Aztán láthatóan szónokol valamiről, és mégsem néz a kamerába, közben meg tiszta spontán a beállítás. Túl természetes. Ha tudja, hogy fotózzák, nem ilyen könnyed.

– Gondolom – hagyta jóvá, aztán kivette a kezemből a képet, hogy jobban megnézze. – De mi jelentősége?

Már nem haragosan nézett, csak firtatón, ahogy egy valamire való zsarunak nézni illik. Akit csak az igazság érdekel.

– Figyeltem, ahogy kihallgatták Heinricket meg a társát. Kibaszott megakadt lemez. És hiába tartják bent hetvenkét órát őket, a hetvenegyedik óra ötvenedik percében sem árulnak majd el többet.

– Meglehet.

– Belógathatnánk valami testes csalit. Mondjuk figyelmeztetnénk Heinricket, hogy a haverjai túlságosan is fotogének. Végül is, fogalmunk sincs, hol készült a kép, ez csak egy szoba. Mondhatunk bármit.

– Már ha tudnánk, mit kell mondani – csóválta szkeptikusan a fejét. – Ez még üres horognak is karcsú.

– De ha rájövök végre, ki a szőke, az már elég.

– Talán – nézett rám elgondolkozva. Asszem, kezdtem tetszeni neki.

– De ha mégsem jutna eszembe, valamit kitalálhatunk a hetvenegyedik óra előtt. Blöff?

– De minek?

– Mert meg kell tudnom, mit akar tőlem a mocsokládája – karoltam át a vállaimat. – Mert ha nem az én nyomomat nyálazná huszonnégy órája, akkor városkánk biztonsága aggasztana. Így sokkal inkább a sajátom.

– Na de miért?

– Mert ha csak úgy bevette volna magát St. Louisba, akkor felütné ugye a fejét a terrorizmus. Akkor rághatnánk a kefét, hogy mi lesz színes bőrű testvéreinkkel. Bár a jelentés szerint megesett már, hogy nem csak a fehérek felsőbbrendűségét hirdető csoportosulásokkal adta össze magát. Kíváncsi lennék, hogy magyarázta ki a nagyfejű haverjainak a színes melléket.

– Talán nincsenek eszméi, egyszerű zsoldos – vetette fel O'Brien. – És a fehér felsőbbrendűek csak véletlen egybeesés, mármint hogy többen is dolgoztattak vele. Talán annyira menő. És a pénznek se szaga, se színe.

– Tényleg ez a véleménye? – néztem a szemébe.

– Nem – mondta mosolyogva. – Rendőrrugóra jár az agya, Blake. Meglep.

– Kösz – bóknak vettem. Az is volt.

– Ha egy dolog kacszázik és hápog, az a dolog kilencvenkilenc százaléban kacsa is. A jelentés szerint Heinrick a fehérek felsőbbrendűségéért dolgozik, de nem veti meg hébe-hóba a színesek pénzét sem. Csak rasszista, nem agyament elvember.

– Korrekt megfogalmazás – bólogattam.

Pár másodpercig tűnődve fixírozott, bólintott, mint aki döntésre jutott.

– A hetvenegyedik óra környékén jöjjön vissza, és belógathatjuk a csalit. Ha addig nem leszünk okosabbak. De azért pár pisz-

kos fotónál ütősebbet is kereshetnénk.

– Nyilván – biccentettem. – És rá is fekszem a dologra, hogy teljes fegyverzetben ballaghassunk be az oroszlán barlangjába.

– Az oroszlán barlangjába? Miket olvas maga össze?

– A barátaim olvasnak fel néha. Én képek nélkül azt se tudom, fiú vagyok-e vagy lány.

Megint azzal a hitetlenkedő félmosollyal nézett, mint aki érti a humort, de nem szereti.

– Kötve hiszem, Blake. Kötve hiszem.

Amúgy esténként tényleg felolvastunk egymásnak Micah-val és Nathaniellel, minden este más, mindenki sorra kerül. Úgy kezdődött, hogy Micah-t kiakasztotta, hogy egyikünk sem olvasta az eredeti Pán Pétert, aztán kiderült, hogy neki meg Charlotte pók maradt ki egy az egyben a Hálójával együtt; a végső szó Nathaniel csendes megjegyzése volt, hogy ráadásul neki soha senki nem olvasott esténként gyerekkorában. Csak ennyit mondott, nem panaszkodott, de ennyi elég volt. Azóta ment az esti mese, és olyan otthonos és meleg lett minden, még a kefélnél meg az *ardeur* leápolásánál is közelebb hozott bennünket egymáshoz. Az ember nem olvas fel olyannak, akivel csak a szex ér valamit. Az ember olyannak olvas fel boldogan, akit szeret. És már megint elérkeztünk az elmúlt napok kulcsszavához, a szerelemhez. Amiről egyébként egyre kevésbé vágom, mit takar, és mit akar.

– Hahó, Blake, itthon vannak, kérem szépen?

Zavartan pislogtam O'Brienre, jó ideje magyarázhatott már valamit, nekem meg elhúzott az egész cucc az agyam mellett a szervizúton.

– Bocs. Kicsit elgondolkoztam.

– De nem dobta fel túlságosan a gondolat, bármi legyen is az.

Most mondjam, hogy tényleg nem? Jó, megengedem, részben igen, ahogy már az a szerelmi életemmel van mostanság.

– Csak egy kicsit nemgyerebe, hogy Heinrich félék lógnak ki a seggemből.

– Pedig nem tűnik rémültnek, inkább csak elmélázgatott.

– Nem először tapadtak rám bérgyilkosok, O'Brien, de olyanok soha, akiknek a politikailag motivált terrorizmus lenne a céljuk. Még csak véletlenül se kerültem még soha a politika közelébe sem.

Ahogy elhagyta a számát a szó, rögtön leesett, hogy ez mekkora egy baromság. Lehet, hogy a klasszikus politika tényleg elkerült, de alternatív válfajaiba jó mélyen beleütöttem az orrom: a vérbubusok meg a bundások politikai életében határozottan előke-lő szerepet játszom. Lehet, hogy Belle bérelte fel őket? Nem, nem nagy a valószínűsége. Túlságosan is közel kerültem már hozzá, túlságosan is meg van győződve arról, hogy az övé leszek. És mi-nek gyilkoltatná le azt, akit maga is megszerezhet magának?! És akinek még akár jó hasznát is veheti?

Richard még mindig lapátolja le a saját fejéről a fekáliát, amibe akkor süllyedt nyakig, amikor megpróbált a demokrácia rögs út-jára lépni a hordával együtt. De elcseszte, mert az uralkodói (oké, elnöki) vétót nem tartotta meg magának. Így aztán Ulfric maradt ugyan, ami szó szerint farkaskirályt tesz, de a titulushoz kijáró jo-gok nélkül. Gyakorlatilag töből lemetszette a saját karjait és lábait, a fejét meg kis híján leharapták neki. Azóta szerencsére elkezdte visszanovesztetni a végtagokat, mármint képletesen, de nem nő va-lami gyorsan, nehezen szerzi vissza a stabil hatalomhoz szükséges erőt. Én ugyan segíték neki, de ezt sokan a gyengesége jelének vé-lik. Többek közt maga Richard is.

Viszont már elfogytak a potenciális Ulfric-önjelöltek. A szom-szédos hordák tiszteletben tartanak bennünket, amíg nem állunk talpra, nem fognak zaklatni. A hordában meg csak Sylvie lenne szóra érdemes ellenfél. Ha nem kedvelné annyira. De kedveli, és

soha nem hozná magát olyan helyzetbe, hogy meg kelljen ölnie. Ha Richard nem tartana annyira Sylvie uralkodói stratégiájától, van rá egy ötösöm, hogy már rég lemondott volna a javára. De pontosan tudja, hiszen Sylvie nem csinál titkot belőle, hogy az első intézkedése egy kiadós tisztogatási program lenne. Leszámolna mindenkivel, akinek kételkedik a lojalitásában. Úgy egy tucatnyi vérfarkinca hullana porba. Vagy két tucatnyi. Attól függően, mennyire megy biztosra. Hát, ezt Richard nem vállalhatta fel. De Sylvie soha nem küldene rám bérbunkókat, nem az a fazon. Szemtől szemben keresne meg, ha valami nyavalyája van. Tehát...

Észbe kaptam. Vajon mennyit vett le O'Brien a viharos arcjátékomból? Mert figyelt, azt rögtön levettem.

– Gondolkodjon hangosan, Blake.

– Azon elmélkedtem, hogy egy bizonyos politika mégis van, amiben részt veszek – böktém ki az igazság felét.

– Úgy?

– Szoros kapcsolatban állok St. Louis vámpírurával. Heinrick nem tűnik annak a fazonnak, aki tudatosan elvállalná egy vámpír megbízását, de újabban nem szokás közvetlenül a megbízóval tárgyalni. A legszívesebben senki nem ismer senkit, egyszerűen közvetítőkön keresztül kiadja a munkát.

– Miért akarná a fővámpír babáját bárki levadászni?

– Mert a fővámpír babája – vontam vállat. – Volt már rá precedens. Más vámpírok így próbálják meggyengíteni az Város Urát. Elvonná a figyelmét.

– És most is ez lehet a háttérben? – hajolt előre ültében, hogy közelről a szemembe nézhessen.

– Nem t'om – ráncoltam a homlokom, majd megcsóváltam a fejem. – Csak egy ötlet volt. Cakkpakk ennyi közöm van bármiféle politikához.

– Mindenesetre felvezetem az aktába. És kaphat rendőri vé-

delmet.

– Van rá kerete?

– Ott áll a bűvös terrorista szó az aktában – mosolyodott el boldogtalanul. – Manapság elég hatékony varázsszó. Csak kimondom, és már kapom is a rendőrbácsikat.

– Nem állománynak mondják?

– Jó, én nem vagyok politikailag ennyire korrekt. Nyilván akadhat köztük asszony is, vagy ha úgy tetszik, rendőrnéni. De annyi tapasztalata azért csak van a rendőrségről, hogy tudja, kábé minden ötvenedik egyenruhás nő.

– Jó, oké, megadom magam – tartottam fel a kezemet.

– És mit szólna a felügyelethez?

– Még meditálnék rajta egy sort.

Felpattant, és fölém magasodott. Na, nem olyan gigászian, mint Dolph, de a csaj is hosszúra nőtt.

– Miért nem akarja, hogy megvédjük, Ms. Blake?

– Kaphatnék másolatot az aktából?

– Igényelje hivatalos úton. Holnap vagy holnapután meg is lesz – mosolygott kellemetlenül.

– És ha egyszerűen lehúznám a folyosón? Láttam kint egy másolót.

– Az nem működik.

– Nekem nem, vagy egyáltalán?

– Magának. Mert a védelmünkből nem kér, ami számomra annyit tesz, titkol valamit.

– Lehet, de nem feltétlenül. Viszont a képeket esetleg be tudnám azonosítani.

– Mégis hogyan?

– Megvannak a kapcsolataim – vontam vállat.

– Gondolja, a maga kapcsolatai okosabbak, mint a kormány?

– Fogalmazzunk úgy, hogy a kapcsolataim indítékait és priori-

tásait jobban átlátom, mint nagyszerű kormányunkét.

– Ezt inkább ne vitassuk meg – mondta pár pillanatnyi súlyos szemezést követően.

– Pazar. Akkor? Kaphatók egy példányt?

– Nem – jött a nagyon is véglegesnek tűnő válasz.

– Ne gyerekeskedjen már.

– Maga meg ne tartson vissza információt – húzta fel az ínyét a fogairól. Sajátos fogalma van a mosolygásról. – Mert ha hátráltatja a nyomozásomat, bebukja a jelvényét.

Átfutott az agyamon a kekeckedés gondolata, hogy ugyan ne repüljön már ilyen magasan, de sajna, túl friss volt még a szövetségi státuszom. Még nem tudhattam pontosan, milyen intenzíven pattoghatok. Ne fog ártani kicsit belebogarászni az apró betűs részbe.

– Hogy tarthatnék vissza bármit is, amikor gőzöm sincs, miért szakadt rám ez a Heinrick egyáltalán?!

– Vagy legalábbis ezt állítja.

– Rendben, O'Brien – álltam fel mély sóhajjal.

– Szép napot, Blake. Beszéljen a kapcsolataival, hátha jut valamire. Én maradok a jól bevált Interpol- és kormányvonalon – vont színpadiasan vállat. – Nevezzen csak ódivatúnak. Én hiszek a bevált módszerekben.

– Csak tessék, csak tessék.

– Maga meg menjen a dolgára – mondta.

És mentem.

Éppen a csengő mobilomat szabadítottam ki a dzsipból, mit ad isten, pont a tökéletes pillanatban értem oda. Még mindig nem szoktam meg, hogy van, így még mindig hajlamos voltam ott hagyni, ahol utoljára használtam. Általában a kocsiban. Bevetődtem az átmelegedett bőrülésekre, és kotorászni kezdtem utána az anyósülés alatt. Az ajtót berántottam magam mögött, nem mintha nem lett volna sokkal kellemesebb a hús levegővel a seggemen, de egy kislány ne heverjen a kocsija ülésén kilógó lábakkal. Még ha nem követnének is nagystílű gengszterek.

A negyedik csengés előtt sikerült előbányásznom. Pont, mielőtt rögzítőre küldi a delikvenst.

– Itt vagyok, mondjad – lihegtem a kagylóba.

– Te vagy az, *ma petite?* – kérdezte Jean-Claude olyan hangsúllyal, mint aki tényleg nem biztos benne, hogy én vagyok az.

Bár az oldalamba nyomódott a sebváltó, és az ülésre lassan kezdtem rásülni, mégis határozottan jobban éreztem magam. Felhívott. És ő hívott, szóval nem lehet olyan nagyon dühös.

– Én vagyok az, persze, Jean-Claude. Megint a kocsiban felejtettem a mobilt, bocs. – Még másért is szerettem volna bocsánatot kérni, vagy legalább mondani valamit, de nem találtam a szavaimat. Milyen szavakat kerestem egyáltalán?

– A rendőrség bevitte Jasont.

– Mi?

– Kiszállt a rendőrség, és bevitték Jasont – ismételte tényszerűen, mint akinek nincsenek érzelmei. Akkor kapta elő ezt a tónust, amikor nagyon is voltak érzelmei. Csak épp nem kívánta az orromra kötni.

Fészkelődtem kicsit, már kezdett lyukat vájni bennem a sebvál-

tó, ez mégsem annyira fasza. Aztán megpihentem. A pánik megtekerte a beleimet.

– Miért vitték be? – próbálkoztam, és nekem is sikerült érzelmentes hangot belőnöm. Vállveregetés.

– Hogy kihallgassák egy gyilkossági ügyben. – Mintha nyakendő-kötési tanfolyamra vitték volna.

– Milyen gyilkosság? – kérdeztem, bár tudtam a választ.

– Zerbrowski őrmester szerint kitalálsz magadtól is. Meg hogy nem volt okos húzás Jasont magaddal vinni a helyszínelésre. Nem is tudtam, hogy Jasont helyszínelésekre cipeled.

– Úgy mondd, mintha kellemetlen vendégségbe vinném.

– Nem akarlak megbántani, de minek vitted Jasont magaddal?

– Mert eléggé ki voltam ütve a vezetéshez. És a főnöknek persze rögtön kellett.

– Miért voltál kiütve?

– Feltehetően azért, mert Asher túlságosan is megcsapolt. Meg nem reagáltam optimálisan arra, hogy bemászott az agyamba. Kicsit padlóra küldött.

– Mennyire kicsit? – És volt valami a hangjában, amiről ötletem se akadt, mi.

– Párszor magam alá hullottam, meg okádtam. De témázzunk inkább az aktuális válsághelyzetről. Le is tartóztatták?

– Nem volt világos a számomra, de talán nem. Viszont bilincsben vitték el.

– Az rutin a feltételezett vagy tényleges alakváltókkal – közben felültem, mert a dzsip tervezői sajnálatos mód nem gondoltak a pihenni vágyókra. Nem volt kényelmes. – Azt tudod, hogy ha nincs letartóztatva, bármikor szabadon kisétálhat a kihallgatásról?

– Elméletben mindenképp, *ma petite*. Elméletben. – Nyúzott-nak tűnt a hangja.

– Le van írva a törvényben.

– És be is tartják, legalábbis az emberek esetében – mondta halkán.

– A törvény mindenkire ugyanúgy érvényes, Jean-Claude – mondtam felháborodottan. – Így működik a rendszer.

– Nem szoktál ennyire naiv lenni, *ma petite* – nevetett, kivételesen prosztó emberi nevetéssel.

– Ha nem lenne mindenkire egyformán érvényes, összeomlana az egész rendszer.

– Most ne nyissunk erről vitát, *ma petite*.

– Ha Zerbrowski vitte be, akkor tudom, hol van. És nem is vagyok messze.

– Mit fogsz tenni? – kérdezte a nevetés nyomvonalával a hangjában.

– Kihozom Jasont – jelentettem ki totál magától értetődően, miközben a telefont az állam alá szorítva küzdöttem a biztonsági övvel. Egyik kerekem itt, másik ott.

– Menni fog?

– Naná – bólintottam, és közben a mobil majdnem kirepült a vállgödrömből. De a gyújtást ráadtam végre. De nem ment magától; ma valahogy nem vagyok otthon a koordinációs feladatokban.

– Nagyon magabiztosnak tűnsz, *ma petite*.

– Mert az is vagyok. – Az is voltam, csak az a bizonytalan érzés a gyomrom tövében kimaradt a körímélből. – Mennem kell.

– Járj szerencsével, *ma petite*, és hozd haza a farkasunkat.

– Azon leszek.

– Azt nem kétlem. *Je t'aime, ma petite*.

– Én is szeretlek. – És leraktam. De legalább azzal, hogy szeretjük egymást. Még mindig ezerszer jobb, mintha üvöltöztünk volna egy sort. Az anyósülésre ejtettem a mobilt, és sebességbe nyomtam a kocsit.

Minden órára egy vészhelyzet, csak szép sorjában. Kihozom

Jasont; végigkilincselek pár ismerőst Heinrick-témában; aztán jöhet a muri Musette és társaival. Ja, és valamikor közbeszorítom az érzelmi drámát Asherrel, nehogy a szakadék tovább mélyüljön köztem és a vámpíruram közt. Ez is csak egy nap a sok közül. Persze, az ilyesfajta napjaimon szokott átfutni a fejemben, hogy esetleg kereshetnék magamnak egy másik, egy újabb életet. Csak ne hagytam volna el a kurva blokkot. Bár vissza lehet cserélni bármit is több mint húsz évnyi használat után? És hol van az a vőszolgálat, ahol az életükbe végképp megszorultak egy újat, egy egyértelműbbet bulizhatnak ki maguknak? Ha valaki tudja, dobjon meg egy esemessel.

Senki nem állt elém az ajtóban. Senki nem állt elém a lépcsőn sem, sőt, mindenki barátságosan köszöngetett.

– Helló, Anita, rég láttalak.

És hasonlók. Ugyan nem voltam a természetfeletti ügyosztály tagja, de már olyan régóta működtem együtt velük, hogy mindenki ismert, mint a rossz menzaebédet. Számoltak velem. Aztán Jessica Arnet nyomozó lépett túl az egyszerű hellóhogyvagyon.

– A kis helyeskét hol hagytad?

– Melyiket? – kérdeztem vissza.

Ezen elnevette magát, és a kivágása mélyéig elpirult. Ez volt a nyom. Mert mindig flörtölgetett Nathaniellel, noha nem gondoltam, hogy az egész igazán sok vizet zavarna.

– Tényleg igazságtalanul sok helyeske dong körülöttem, de most az ibolyaszeműre gondoltam.

Mibe, hogy pontosan tudja a nevét!

– Ma nem hoztam magammal.

A mellettünk álló asztalra pakolta a dossziékupacot, amit eddig ölelt, és hátradobta arcából a haját. Régi gesztus lehetett, azokból az időkből, amikor még hosszabb haját hordott, mert most, a füle alá alig érő frizut hiába dobálta. Nem volt egy szerencsés választás ez a fazon, de azért csinos kis arca volt, finom csontozattal, helyes mosollyal. Eddig még nem is néztem meg magamnak.

Vajon Nathaniel szokott lányokat randira hívni? Rendes, klasszikus, vacsi-mozi randira? Mert ha egyszer majd tényleg lerendeződik ez az *ardeur* ügy, már nem lesz szükségem *pomme de sangra*. Vagy nem? És akkor miért is ne randizgathatna Nathaniel? Ugye? Mert ha nekem nem kell, akkor igenis kelljen másnak.

Tompán sajogni kezdett a fejem.

– Minden okés? Jól vagy? – kérdezte aggódalmasan Arnet nyomozó, majdnem még a vállamat is meglapogatta.

– Zerbrowskit keresem – préseltem ki egy mosolyt.

Megmondta, melyik kihallgatóban vannak, mert nem tudta, hogy nem szabad neki. Persze lehet, hogy szabad volt, nem tudhatom. Elvileg ebbe az ügybe vont be korábban Dolph, jogomban állt beülni bármilyen gyanúsított kihallgatására. Logikus, nem? Bár jelenleg sokkal inkább erőltetettnek éreztem. Mintha kicsit izadtság szaga lett volna.

Lábujjhegyen lopakodtam a nevezett helyiség ajtajához, hogy bekukkantsak a kisablakon, ami direkt erre a célra van. A filmen persze nem egy húsz centi átmérőjű kukucskán látjuk a valla-tószobát, hanem egy egész falnyi foncsorozott áltükrön át, de a valóság sokkal prózaibb. A valóságban épp elég drámai hatás, hogy az ember ott van, plusz kameráknak sem kell szabadon mozognia a fal mögött. Tanulság: az élet kisebb költségvetési tételekkel és helyen is produkálja ugyanazt a fájdalmat és katarzist, mint egy hollywoodi remekmű.

Gondoltam, nem rontok rájuk egyből, hátha nem is épp Jasont zaklatják, akkor meg érdekel is engem a cirkusz. De a haver volt az első, akit kiszúrtam, egy asztalka mögött üldögélt, vele szemben Zerbrowski. Helyes. Aztán a következő pillantással kiszúrtam még valaki mást is, ami már cseppet sem tűnt helyesnek: Dolph támasztotta a szoba túlsó falát. Ez tökön rúgott. Nem úgy volt, hogy pár hétig szabin van? Vagy Zeb kamuzott? Nem lenne rá jellemző. Mi a heringet keres itt?

Határozottan koppantottam egyet az ajtón, és Zeb már jött is. A mindenképp muszáj résen kukkantott ki, és láttam, ahogy leesik az álla a szemüvege alatt.

– Gyere kicsit később – nyögte, és a szemével kétségbeesetten

igyekezett lemorzézni, hogy Dolph is itt van.

– Tudom, hogy itt van. De nem úgy volt, hogy pár hétig jegeli magát?

Zerbrowski mély sóhajjal vette tudomásul, hogy már megint nem tágitok, és már megint nem lehet elsikamikálni szépen csendesen a konfliktokat. Pedig ismerhetett volna már ennyire: ahol én megjelenek, ott csak megszaporodik a konflikt és az ordibálás. Minden zuhan vagy ötöt a hogyan-rontsunk-a-helyzeten skálán. Ez az én nagy erősségem.

– Storr hadnagy az ügyosztály vezetője, és ebben a minőségében vezeti ezt a nyomozást is. Előállítottat egy gyanúsítottat, akit most annak rendje és módja szerint kihallgatunk.

– Gyanúsítottat? Hogy lenne már Jason gyanúsított?

– Ugye nem akarod ezt a folyosón megvitatni velem, Anita?

– Nekem is jobban feküdne, ha beengednél végre, és szépen, kulturáltan elbeszélgetnénk az álláspontjainkról. De te nem engedsz be a folyosóról.

Idegesen nyalintott egyet a szája szélén, és kis híján hátranézett Dolphra, de megállta. Nagy pirospontra neki.

– Bújj be – lépett vissza a kihallgatóba. – Oda állj, ni.

És úgy manőverezett, hogy az asztal Dolph és közém kerüljön. Micsoda stratégia. Nyilván tartott tőle, hogy Dolph megüt. Vagy mi.

– Őt küld ki – hörrent azonnal Dolph.

– Mi kértük fel az ügyben – állt meg vele szemközt Zeb. Még a hátát is kihúzta. Táncolj, Zebi.

– Én ugyan nem.

– Pedig nagyon is te – vágtam a szeme közé.

Dolph már nyitotta a száját, hogy aztán inkább még szigorúbban szorítsa össze. Fura volt. Általában neki jön össze legprofibban a semmit-el-nem-árul-a-tekintetem zsarunézés, semmi érze-

lem, semmi gondolat, a szemem-csak-a-megfigyelés-eszköze és passz. De ma csak úgy villámlott belőle a harag. Isten tudja, honnan merített magának ennyi indulatot.

Jason úgy kuporgott a székén, mint egy kisegér, összehúzta magát, ő ott sincs. Mivel alig pár centivel magasabb nálam, nem boldogult rosszul.

Zerbrowski behúzta az ajtót, és visszaült a székére. Nekem is kilökött az asztal alól a lábával egy széket, de nem érdekelt.

– Mért hoztátok be Jasont?

– A sérülései összefüggésbe hozhatók a gyilkossággal.

– Nyugtass meg, hogy nem gondolod komolyan, hogy Jasonnak bármi köze lehetett ahhoz a... – kerestem a megfelelő szót – ahhoz a mérsárláshoz?!

– Vértfarkas. És ilyen sebeket csak erőszakos cselekedetnél szerezt az ember. Már ha nevezhetem annak – fűzte hozzá megvetően.

– Ha nem az áldozatot erőszakolta meg, akkor valaki más.

– Csak kérdéseket teszünk fel, főnök – figyelmeztette Zerbrowski, de az arcáról sütött a nyugtalanság. Vajon hány potenciális helyen lett volna most szívesebben, mint hogy a főnökét intse jómodorra a kihallgatósobában?

Dolph először tiltakozni akart, láttam, ahogy levegőt vett, végül meggondolta magát.

– Jól van, akkor folytasd, őrmester, tessék, csak folytasd! – És az utolsó szóba annyi indulatot sűrített, hogy egy személyvonatot elvitt volna a gőze.

– Várjatok – emeltem fel a kezem. – Erőszakot mondtál? Nemi erőszakot?

– Az első gyilkossági helyszínen spermát találtunk.

– A megfeszítésnél?

– Nem – bőfögte Dolph megvetően. – A széttrancsírt nő szobájában.

– De a sperma még nem feltétlenül jelent erőszakot is. Lehet, hogy csak ennyire élvezte. Undorító, nekem is kifordul a gyomrom, de akadnak ilyen pasik – magyaráztam, aztán hirtelen ocsmány gondolat ugrott be. – Ugye, nem a fejen találtátok? Mondd, hogy nem.

– Nem. Szanaszét a szobában – rázta a fejét gyorsan Zeb.

– Akkor mit jön Dolph erőszakkal?

– A második nőből valamivel több maradt – mondta csendesen Zerbrowski.

– Nekem nem rémlik második gyilkosság.

– Mert nem tartozott rád – ugatta Dolph. – Az elsőbe tényleg bevontalak, de másodszor már nem követtem el ugyanazt a hibát.

Igyekeztem nem tudomást venni róla. Ha harapni akar, harapjon, majd utólag kérek valakitől lelkitetanuszt.

– Később – tátozta Zeb, hogy Dolph ne lássa. Remek. Ha végre kattogó főnökünk odébb kattog egy percre, leadja a részleteket. Akkor majd talán mondhatok pár okosságot a helyi pszichológus-pata ügyében. Addig meg Jason ügyében kellene kisütni valamit.

– Jason mit mondott a sérüléseivel kapcsolatban? Honnan szerezte?

– Csak annyit, hogy egy úriember csókolni használja a száját, nem fecsegésre – vonta meg a vállát Zerbrowski.

Jasonre pillantottam, ő megvonta a vállát, ez van, most mit kellett volna tennie. Tudta, hogy rühelleném, ha az egész ügyosztály a legújabb kalandomtól lenne hangos. Rühelleném is, pláne Dolph meg Zeb előtt, de annál még jobban rühelleném, ha a szemérmességem miatt kerülne Jason rács mögé.

– Nem erőszak közben szerezte – vettem mély levegőt, és indítottam meg az igazság-boldogít-terápiát.

– Nagyon durva sebek, Anita. És már polaroid-jegyzőkönyvbe

vettük – sajnálkozott Zerbrowski. Ő nem tehet ellene semmit. – És Dolph az első helyszínelésen is látott rajta hasonlókat. Azok eltűntek, de azóta szerzett frisseket.

– Tőlem. Tőlem szerezte – szúrtam közbe fapofával. De mi-csoda koncentrációt igényelt ez a fapofa!

Dolph felhorkant. Nem is kellett mondania semmit, ez is gyönyörűen illusztrálta a kétségeit.

– Próbálkozz valami mással, Anita. Nekünk nem fogod bemese-
síteni – verbalizálta helyette is Zeb.

– Mikor kicsit agyamhoz tértem, inkább magamat karmoltam, hogy maradjon rajta is valamennyi bőr – húztam fel az ingem ujját, hogy lássák az én meglehetősen hasonló sebeimet is.

– Papám, Blake, mindig ilyen vadmacska vagy?

– Sosem tudod meg, Zerbrowski.

– Ezt igennek veszem – konstátálta elégedett fejjel Zerbrowski, és a karmolásnyomokat vizsgálta. Nem sokon múlt, hogy megtapogassa őket, de aztán nem ragadtatta el magát. Jasont is tüzetesen megnézegette. – Remélem, megérte.

Jason szemérmesen lesütötte a szemét, és az asztallapot szuggerálta. Telitalálatra futott ki, egyszerre szűzi és önelégült gesztus.

– A karmolás önmagában nem elég beszédes?

– Szívemből szólt a hölgy – nézett fel rám vigyorogva Jason. Még a szemei is beleszikráztak.

Majdnem lekevertem neki egyet, de aztán túl teátrálisnak ítélttem. Jason egyre elégedettebben feszengett. Dolph közelebb lépett, és az asztalra támaszkodott.

– Engem te ne etess, Anita. Útközben martad össze magad. Alibit gyártottál.

– Szerinted olyan frissek a sebek?!

Már nyúlt is kezemért, de kivételesen én voltam a gyorsabb. A stressz visszahozta a reflexeimet.

– Tegnap egy életre eleget rángattál, kösz.

Áthajolt az asztalon, és Jason sietve hátratolta a székét. Nem akarózott beszorulnia közénk. És nem hibáztatom.

– Hazudsz – dörrent Dolph. – Megtanultam a leckét, Anita, emlékszel? Egy alakváltó gyorsan gyógyul. Csak az ezüst és egy másik szörnyeteg ejthet rajta olyan sebet, ami nem heged be órák alatt. Ha tényleg te karmoltad össze, már rég el kellett volna múltania.

– És ez a logika nem áll az áldozat esetében is?

– A másodikéban semmiképp – kottyantotta el Zeb az infót. Mintha orron nyomta volna Dolphot, úgy húzta be a nyakát.

– Ha nem tudom, mi mikor történt, nem tudok segíteni – néztem Zerbrowskira.

– Vagy inkább nem tudod összehozni a tökéletes alibit? – előzte meg Zerbrowskit Dolph.

– A mindenit, Zerbrowski, fent sincs a kezed Dolph seggében, mégis az ő szájával válaszolsz, ha kérdezlek! Jobb, mint a hasbeszélőszámód – hajoltam én is rá az asztalra. Velem senki sem pöcsörészik.

– Az ő karmolásai régebbiek, mint a tiéd. Egy bíróság sem fogja megvenni, hogy egyszerre hoztátok össze.

– Alakváltó, tehát gyorsabban gyógyul. Rémlik? Tőlem tanultad.

– Tényleg azt állítod, hogy meghúzott?

– A szeretkezés vagy szerelmeskedés jobban fedi a valóságot, de igen, döngöltünk egyet, ha neked így tetszik.

– Ha tényleg ez lenne a helyzet, rég begyógyultak volna a sebei. Már, ha tényleg emberi lény vagy, ahogy állítod magadról.

A fejfájás lassan átlyukasztotta a koponyámat, mintha kicsi undorító lény ki akarna kukkantani a nagyvilágba. Abszolút nem volt most ehhez a szófacsaráshoz érkezésem.

– Hogy mi vagyok, vagy mi nem vagyok, ügyünk szempontjából tökéletesen irreleváns. Sőt, többet mondok, kurvára nem tartozik rád. Ami rád tartozik, az csupán az, hogy Jasont én karmoltam össze a szenvedély hevében, és nagy a valószínűsége, hogy éppen a második gyilkosság idején. Időpontokat is tudunk adni, hogy ezt megerősítsük.

– Az jó, az időpontok az nagyon jó – próbálta Zerbrowski higgadtsággal visszaterelni az emberi eszmecsere kerékvágásába az eseményeket. Kicsit ugyan ő is hátrébb rúgta a székét, de nem húzódott teljesen ki a tűzből. Bátor ember.

Némi osztás-szorzás után összehoztam az elmúlt nap időrendjét, és bár az első gyilkosság idejére nem kapott Jason alibit, a második alatt egyértelműen együtt voltunk. Vagy inkább egymásban.

Zerbrowski rutinkérdésekkel helyezte el az eseményeket a képzetbeli táblázatban, és mindent szorgosan lejegyzetelt. Pedig minden félmondatunkat, minden sóhajunkat rögzítette a szoba rögzítőrendszere. Most, hogy tudatosult, leesett, hogy a jegyzetelés szokását nyilván Dolph-tól vette át, ő szeretett mindig mindent lekaparni a saját kacsójával is. Nyilván így emésztette meg az infót.

Dolph közben visszavonult, csak hatalmas testét használta néma fenyegetés gyanánt. Tornyosulni azt tudott, ahogy morogni is.

Jason kushadt. Kezeit összekulcsolta az asztalon, fejét lehajította, mindössze gyors, apró pillantásokat vetett néha ránk. Mint nyuszi a fűben. Ha ügyesen lapul, megúszhatja. Tudom, hogy ügyetlen húzás egy vérfarkast nyúlhoz hasonlítani, de az emberi társadalom törvényei előtt egy likantrópnak, legyen bármilyen potens a fizikuma és a fogsora, kábé annyi az esélye, mint nyúlnak a róka puskája előtt. Bár a törvény elsődleges célja a védelem, egy alakváltó hamarabb kényszerül védekezésre vele szemben. Már ha van kiút egyáltalán. Sokan haraptak már a törvénykezés nagy, le-

gális fűvébe. Persze, minket egyelőre ez a veszély nem fenyegetett, egyelőre. De a fenyegetés szele gyorsan fordul.

Tempós tárgyalás és még tempósabb halálos ítélet várt minden olyan alakváltóra, aki embert ölt. Sőt, távollétében is vadnak lehetett nyilvánítani, azaz emberekre veszélyesnek, és olyankor a bíróság kiadja a végzést a vadásznak, aki törvényileg megtámogatva felkutatja, és kivégzi az adott alakváltót. Mint a vámpírhóhér a megvadult, beindult vérszopót. Ha a hóhérnak a kezében a végzés meg a parancs, a véres kocka el van vetve. Semmi különbség vámpír és alakváltó közt. Se tárgyalás, se meghallgatás, se semmi. Nekem is beesett már pár ilyen megbízás. Nem sok, de egy-kettő mindenképp. Nem is olyan rég voltak olyan civil törekvések, hogy a mágikus eszközökkel gyilkoló emberekkel szemben is fogantatható legyen ugyanez a mechanizmus. Az embereknek általában legalább annyira feláll a szőr a hátán attól, ha parakésekkel és villákkal intézik el egy hasonszörű embertársukat, mintha vérvalami harapja át a torkát. De aztán a jogvédők felhorgadtak, hogy mi csoda visszaélések szökhethetnek szárba egy ilyen rendelettel, és lefűjték az egészet. Amitől én speciel nem szomorodtam el, kicsit meg is izzasztott a gondolat, hogy a jövőben majd a csúnya gonosz varázslókat meg boszikat is nekem kell levadászni... Természetesen, ha valaki mágikus eszközökkel tett el láb alól más jóra való népeket, bíróság előtt felelt tettéért, és általában halállal lakolt, de az mégis más, ha egyszerű gyorsított eljárással ki lehet iktatni minden hercehurcát.

Noha Jason olyan ártatlan volt, mint egy maszületett vérbárány, soha nem érdemes belekeveredni az igazságszolgáltatás gépezetébe. A magunkfajtánál nem mindig számít az ártatlanság.

- Vannak tanúk is ezekre az időpontokra?
- Persze, akad egy pár.
- Egy pár – horkantott Dolph. Érthetetlen undorral méregetett.

– Gőzöd sincs, ki az apa, mi?
– Ez most nem tiszta – néztem rá mint béka az új kapura.
– Reynolds nyomozó megosztotta velünk a kis titkát – nézett rám, mint aki csak hazugságra számít.
– És? – álltam a pillantását. Azon ritka helyzet állt elő, hogy a szemünk egy vonalba került: ő ült, én álltam. De keményen.
– Nem csak ő ájult el a helyszínelésen, és nem csak ő okádtá tele a folyosót – bökte ki, olyan elégedettséggel, mint aki szikével vitte be a kegyelemdöfést.
– Bocs, tényleg ötletem sincs, miről beszélsz – pislogtam pont olyan ártatlan értetlenséggel, ahogyan éreztem is.
– Jajj, ne add az ártatlant. Nem áll jól.
– Nem adom, Dolph. De kurvára nincs semmi rendszer a szavaidban – ahogy kimondtam, bevillant egy rémes gondolat. De nem, az kizárt. Dolph nem hiheti... Még a homlokomat is ráncoltam, annyira próbáltam kisakkozni, vajon tényleg előáll-e egy ekora, kolosszálisan kapitális baromsággal. – Ugye nem arra célzol, hogy terhes lennék?
– Nem célzok én semmire – vetette oda megvetően. Én meg leeresztettem kicsit, akkor jó, annyira mégsem üszkösödött még el az agya. – Csak érdeklődtem, hogy ismered-e egyáltalán az apa személyét? Vagy túlságosan is sok a jelölt?
Zerbrowski felpattant, kissé hátratántorodott, mert a széke túlságosan is közel állt az asztalhoz meg Dolphhoz.
– Jobb, ha most elmész, Anita.
Nem mozdultam, még csak el se durrant az agyam, a nagy meglepetés immunizált minden egyéb érzelmet.
– Hánytam én már helyszínelésen korábban is!
Zerbrowski olyan fejfel nyújtóztatta ki a tagjait, mint aki látja, hogy száguld felénk a mozdony, és már nem táplál illúziókat. Úgyis átgázol mindannyiunkon. Én nem láttam ennyire borúsan a

helyzetet.

– De még soha nem ájultál el – villantak Dolph szemei.
– Beteg voltam, Dolph, még vezetni sem tudtam.
– Hamar meggyógyultál. – A hangja már nyíltan ellenségesbe váltott, végre felszínre engedte a dühöt, ami már egy ideje ott ólálkodott a felszín alatt.

– Nyilván bekaptam egy kóbor vírust.
– Mert persze a vámpírmaráshoz még csak véletlen sem volt semmi köze.

Asher harapása. Ki is ment a fejemből. A kezem önkéntelenül is a nyakam felé indult, de aztán megálljt parancsoltam neki.

– Beteg voltam, Dolph, néha még velem is megesik.
– Vlad-szindróma szűrésen voltál már?

Mély levegőt vettem, kifújtam, baszki, Dolph, mondtam magamban. Ha kattogsz, hát kattogjál, nekem is jól fog esni egy kiadós üvöltözés. Semmi komplikáció, semmi türtőztetés, csak bele a pofájába.

– Elmondom még egyszer, Dolph, nem vagyok kibaszott terhes. De ne hidd el, az sem izgat, mert se az apám, se az anyám, se a bátyám, se a húgom, se semmim nem vagy. Régebben a barátom voltál, de lassan már azt is lehúzhatjuk a budin.

– Vagy közénk tartozol, Anita, vagy közéjük.

– Kik közé? – kérdeztem, bár majdnem tutira tudtam a választ. Azt akartam, hogy kimondja.

– A szörnyetegek közé – suttopta.

– Szerinted szörnyeteg vagyok? – Én nem suttoptam, de visszafogtam a hangerőt, már-már fenyegetően.

– Csak azt mondom, hogy ez nem maradhat örökre így. Hogy lassan el kell döntened, hogy őket választod – és Jasonre mutatott –, vagy minket.

– Mi van, beiratkoztál az Emberek a Vámpírok ellen akciócso-

portba? Irány a szélsőjobb?

– Még nem. Bár van igazság abban, amit mondanak.

– A halott vámpír a jó vámpír?

– Már halottak, Anita – lépett egyet felém. – Kibaszott hullák, akik képtelenek nyugton megfeküdni a kibaszott koporsójukban.

– A törvény kimondja, hogy élőlények, akiknek ugyanolyan jogaik vannak, mint neked vagy nekem.

– Lehet, hogy a törvény rossz. Lehet, hogy meg kellene változtatni.

Az agyam hátsó szögletében felsikoltott egy hangocska: vigyázz, Dolph, pörög a magnó, ez mind jegyzőkönyvre kerül! De egy másik részem nagyon is elégedett volt, hogy végre kimondta, mert ez nagyban előrelendíti Jason ügyét. Ha a nyomozásvezető bigott szélsőjobbos, nyilván másképp ítélik meg a vádjait is. Kicsit aggódtam ugyan Dolph szakmai pályafutása miatt, hiszen az ilyen mondatok ezen az ügyosztályon nem sokat lendítenek a során, de Jasonért jobban aggódtam. Nem segíthetek minden have-ron. Pláne az olyanon nem, aki maga ás mély gödröt magamagának, és saját kezűleg hányja a saját fejére a saját szarát. Akkor nekem felesleges lapátért rohangálni.

És Dolph csak még intenzívebb szarhányó üzemmódba kapcsol: beletolta a képét Jason képébe, aki próbált volna minél hátrébb húzódni. Rémműlten néztünk össze Zerbrowskival. Ugyanarra gondoltunk mind a ketten – ha most egy gyanúsítottal is eljártssza ugyanazt, amit velem legutóbb, keresztet is vethet az összes karrierjére.

– Olyan, mint egy ember. Pont olyan. És mégsem az – elmélkedett. Nem csipáztam ezt a hangnemet. – Komolyan hagytad, hogy hozzádérjen?

– Ja.

Zerbrowski közben próbált közéjük araszolni, nem sok sikerrel.

Dolph felém fordult, bár még mindig Jasont igyekezett agyonnyomni a pusztá jelenlétével.

– Azt a harapást meg a vérszopód csinálta? Annak meg ez az előjáték?

– Egy másik vérszopó. Már kettővel is dugok.

Mintha képen töröltem volna, megrogyott, nem sokon múlt, hogy ne omoljon Jason ölébe. Zerbrowski kapta el a vállát.

– Nyugalom, hadnagy – nyugtatta.

Leültette Dolphot a székbe, aki mintha észre sem vette volna. Ahogy azt sem, hogy Zeb felállítja Jasont, és a távolabbi falhoz vezeti. Csak engem nézett a fájdalomtól kidülledő szemeivel.

– Azt tudtam, hogy koporsóbuzi vagy, de hogy bűdös kurva is!

Az arcom megkeményedett, és tényleg csak annyi mentségem akadt, hogy fáradt voltam kimerült, és a tököm tele. De még akkor sem lett volna szabad azt mondanom, amit mondtam.

– Hogy álltok unokatémban? Kis genetikai csodával akár vámpírporontyokat is összeüthet a fiad meg a menyed, Dolph – ütöttem én is, hogy neki is fájjon. Még jobban. Fél szemmel láttam, ahogy Zeb meglepetten fordul felénk, tehát csak én tudtam. Eddig. – Nem kellene olyanokkal baszakodni, Dolph, akikre a titkaidat bíztad!

Legalább ezt nem kellett volna. De olyan, hogy visszaszívom, nincs. Dolph felpattant, és ugyanazzal a lendülettel a földhöz csapta az asztalt. Hatalmasat csattant, mi meg szétszaladtunk, Zeb a testével védte Jasont, én meg a lehető legtávolabbi sarokban húzódtam meg.

Dolph másodpercek alatt csatateret csinált a szobából, szétverte az összes szétverhető berendezést, röpködtek a széklábak, az asztallap. Az utolsó székkal tette fel a koronát a művére, olyan eltökéltséggel csapkodta a földhöz, hogy a fém lábak elgörbültek, pattanva váltak le a testről. Mintha végre megtalálta volna a tettest,

aki életének összes nyomorúságáért felelős, és most végre elintézheti. Örökre.

Ahogy a fémszék kilehelte acélos lelkét, kinyílt az ajtó, és egyenruhás rendőrök özönlöttek be a helyiségbe. Nyilván azt hitték, a gyanúsított alakot váltott, és most felapítja az őrsöt. Az, hogy a főnökük aprított fel mindent, kissé meghökkentette őket, egy pillanatig nem is sikerült megemésztelniük a látványt. A vérfarkast, gondolom, nagy vígan puffantották volna le, de a főnöküket mégsem szedhetik le, még ha őrzöng is. És lefogni sem akarózott egyiküknek sem.

A szék lába is nagy nyekkenéssel kettétört, Dolph pedig térdre hullott mellette. Zihálása megtöltötte a légteret, mintha a falak zihálnának a nagy tombolástól.

– Jól van, emberek, el lehet menni, nincsen semmi baj – tereltem ki az egyenruhásokat. És erőteljesen reméltem, hogy nem a levegőbe beszélek. Hogy én nem jutok a szék nyomorú sorsára. Jobb, ha nem látják, hogy zuhan maga alá a hadnagyuk. Az ilyesmi nem tesz jót a respektusnak. A fenébe, nekem se tett jót!

Végre becsuktam a népek mögött az ajtót. Zerbowskit keresem a tekintetemmel, most hogyan tovább. Láthatóan ő is kábé annyira tanácstalanul ácsorgott, mint én.

– A fiam vámpír lesz – nézett rám a düh és a fájdalom olyan szívcsanyargató intenzitásával Dolph, hogy beállt az a bizonyos köpni-nyelni érzés. Úgy préselte ki a hangot a hasüregéből, mintha kanalanként merné ki a mélyben összegyűlt fájdalmat. Az arcán könny csillant, a rombolás közben némán zokogott, mint az áldozatát könnyezve zabáló krokodil. – Most örülsz?! A menyem úgy döntött, maradjon örökre huszonöt. Vámpírrá fogja tenni.

– Sajnálom, Dolph, őszintén sajnálom – nyögtem, mert ennél jobbat nem tudtam kitalálni. Elég soványka vigasz volt, de igaz.

– Miért? Miért sajnálod? Hát a vámpírok is emberek vagy

nem? – csorogtak újra a könnyek, de ha nem látom, nem vettem volna észre, hogy sír.

– Jó, tényleg egy fővérszopó a fiúm, és tényleg akad pár haverom, akiknek reggelente leáll a szíve, de azt én sem pártolom, hogy élő embereket vámpírrá tegyenek.

– Miért? Miért? – nézett a szemembe, és már csak a fájdalom süttött belőle. Így, ha lehet még keményebb meló volt tartani a szemkontaktot.

Nem hiszem, hogy tényleg az én averzióim okára lett volna kíváncsi. A klasszikus miért pont én, miért pont velem esik meg ilyen borzalom miértje volt ez. Miért az én gyerekemmel, miért az én szeretteimmal, miért pont velem? Miért nem igazságosabb a világ, és miért nem lehet mindenki boldog, amíg meg nem hal? Sok kétségbeesett, költői kiáltás, ezer évek óta hagyja el újabb és újabb formában az emberiség ajkát. Honnan tudhattam volna, miért?! Én lettem volna a legboldogabb, ha érdemben felelhetek Dolphnak, és önmagamnak is. Ehelyett feleltem neki a direkt miéltre.

– Nem t’om, tényleg. De kiráz a hideg, ha összefutok egy friss vámpírral, aki tegnap még emberként jött szembe velem – vontam meg vállam. – Olyan... hátborzongató.

– Hátborzongató... – ismételte, és kibuggyant belőle a zokogás. Hisztérikus nevetéssel indult, aztán sípoló, levegő után kapkodó sírássá duzzadt. Arcát a tenyerébe temette, és átadta magát a visszafoghatatlan árnak, ami ki akart belőle törni, már ki tudja, mióta.

Csak álltunk Zerbrowskival, és néztünk ki a fejünkből. Aztán óvatosan elindult Jasonnel az ajtó felé. Dolph megérezhette a mozdulatot, mert felnézett.

– Ez nem megy innen sehova.

– Semmi köze az ügyhöz.

– Az első gyilkosságra nincs alibije – maszatolta el a képén Dolph a könnyeket.

– Sorozatgyilkost kerestek, nem? És ha valaki tutira nem követte el az egyik gyilkosságot, akkor a másikat sem ő tette.

– Hetvenkét órát akkor is bent tarthatjuk – rázta a fejét makacsul. – És bent is fogjuk.

Körbenéztem a szétvert szobán. A tanácstalan Zerbrowskin álapodott meg a pillantásom.

– Pár nap, és itt a telihold.

– Akkor megerősített őrizetbe tesszük – bólintott Dolph.

A megerősített őrizet olyan állami intézmény, ahová elméletileg az első teliholdas likantrópok jelentkezhetnek be, hogy senkire se jelentsenek veszélyt, amíg még nem tudják kontrollálni a szörnyetegüket. Elméletileg. Gyakorlatilag azonban tízből kilenc vérállat csak a tepsiben hagyja ott a helyet. Az ACLU évek óta harcol az intézmény ellen, de eddig még nem sikerült alkotmányellenesnek minősíttetniük.

Zerbrowski is egyre növekvő rémülettel bámult rám. Vajon van annyi vér a pucájában, hogy ezt megakadályozza? Mert, hogy Jason nem mehet megerősített őrizetbe, az olyan biztos, mint ahogy én itt állok.

– Jason már évek óta vérfarkas, tökéletesen kontrollálja a szörnyetegét. Semmi keresnivalója a megerősítettben.

– Dehogynem. Nagyon is oda való.

– Már hogy lenne, Dolph!

– Veszélyes – villogott a gyűlölet Dolph szemében.

– De miért?

– Mert vérfarkas, Anita, azért.

– Szóval szerinted csak azért kell megerősített őrizetbe tenni, mert vérfarkas?

– Igen.

Zerbrowski kezdett zöldülni.

– Azért kell bezárni, mert vérfarkas? Ennyi? – ismételtem, hát-ha észhez téríti végre, ha más szájából hallja saját elképesztő szavait.

– Ja – bólintott, és mondta bele a mikrofonba. Tudta, hogy minden, még a leghalványabb sóhaj is rögzítésre kerül, hogy letörhetetlen, amit mond. És persze felhasználható. Akár ellene is. De legalább már biztos, hogy Jason nem megy megerősítettbe. Már csak Dolph karrierje vált kérdésessé, hiszen ilyen kijelentésekkel aligha maradhat a Természetfeletti ügyek osztályának a feje. Egyik felem hallatlanul megkönnyebbült Jason miatt. Dolph miatt viszont olyan éles rémület járt át, hogy még a nyelvemet is összerántotta savanykás íze. Zerbrowski az ajtó felé indult, Jasont maga előtt tolva.

– Magadra hagyunk pár percre, hadnagy, szedd össze magad – mondta, és nekem is intett a fejével.

Dolph meg sem próbált megállítani, csak térdelt ott, arcán önön romjainak árnya. Kimentünk, Zerbrowski határozottan becsukta az ajtót.

Az ügyosztály minden egyes nyomozója, csodák-csodája, a folyosó közelében aktivizálta magát, mintha hirtelen mindenkit ide-szólítana az adminisztratív teendő.

– Oszoljunk, emberek – nézett rájuk Zeb –, nincs itt semmi tülekednivaló.

Némi zavar támadt, hogy ez most tényleg utasításszámba megy-e, és ha igen, engedelmeskedniük kell-e, mert Zeb mégsem Dolph, ugye, de aztán gyérülni kezdett a népsűrűség. Még akiknek tényleg itt volt is az asztaluk, azok is mind bőszen telefonálni kezdtek, mintha ott sem lennének.

– Vigyed innen Mr. Schuylert. Menjetek – hajolt a fülemhez.

– És Dolph? Mit fog szólni?

– Gőzöm sincs – rázta a fejét Zeb. – De azt tudom, hogy Schuyler nem érdemli a megerősítet.

– Kösz, őrmester – mosolygott rá Jason.

– Néha tényleg az ember agyára megy, Schuyler, de nem szörnyeteg. Még ha bundába is bújik hébe-hóba.

Két nő most bizony összeölelkezett volna, a kölcsönös megértés és kvázi baráti egymásra utaltság nagy pillanata volt ez, csak a férfiak nem engednek szabad folyást az érzelmeiknek, őket legfeljebb a tekintetük árulja el.

– Kösz még egyszer, Zerbrowski.

– Legalább egy valakinek jó napja van közöttünk – mosolyodta el végre halványan magát Zeb is. Aztán hozzám fordult.

– Dolphfal hogy lesz most? – mondtam ki mindkettőnk nagy kérdését.

– Nem t’om – sóhajtott nyomorultul, és ha lehet, még komorabban nézett, mint eddig. Összehozta, pedig már eddig is a duplán-lócitromba-harapott állapotot produkálta.

Ami azon a felvételen van, még egy mezítlábas egyenruhás karrierjét is tönkre vágná, nemhogy a természetfeletti ügyek nagykutyaáé. Mert ha a főnök így áll hozzá, akkor vajon hogy lehetne megbízni a döntéseiben? Akkor mi történt eddig? Minden nyomozás eredménye alaposan megkérdőjeleződne, ha ez a felvétel illetéktelen fülekbe szivárogná.

– Ügyelj, hogy most legalább két hétig a ház felé se nézzen – mondtam jobb híján.

– Ennyit én is összehoztam.

– Bocs, csak okoskodom feleslegesen. Persze, hogy tudad.

– Menjetek, Anita. Most.

– De ne menj vissza oda egyedül – érintettem meg a vállát.

– Nyugi. Perry már mesélte, mit művelt veled a helyszínelésen. Vigyázok magamra – aztán az ajtóra sandított, mint aki fél, hogy

bármelyik percben kinyílhat. – Csak menjeteK már.

Úgy mondtam volna még valamit, valami biztatót, valamit, ami segít. De csak azzal segíthettem, ha gyorsan elhúzzuk a csíkot. Általában, helyesebben mindig, amikor a gyáva menekülés és az ostoba merészség közt kellett választanom, az utóbbira tettem az ik-szet. Most nem. Most a gyávaság tűnt bölcsebbnek. Mert ha most Dolph őrjöngő bikaként kirent a szobából, és miattunk letarolja az egész ügyosztályt, azt már biztosan nem ússza meg. Így talán van még némi esély, talán.

Zerbrowski majd eltakarítja a romokat, ahhoz én úgysem értek. Az én igazi tehetségem a romolásban rejlik, abban nagyon erős vagyok.

Jason hátradőlt az anyósülésen, még a szemét is lehunyta fáradtan. Amúgy sem egy barna bőrű típus, de máskor legalább az aranyos bőrszíne egészséges benyomást kelt. Most fakóra kopott, vámpírzöld árnyalatban játszott az arca, szemei alatt sötét karikák húzódtak.

– Szarul nézel ki – mondtam.

– Édesen bókolsz – mosolygott, de a szemét nem nyitotta ki.

– Tényleg pocsék vagy, tudod, hogy értem. Hogy fogod bírni a bált meg mindent?

– Nem tök mindegy? Nincs választásom. Ahogy neked se – nyitotta résnyire a szemét. Eléggé lényeglátó...

– Jó, oké, az igaz. – Hirtelen rám is ólmos fáradtság zuhant.

– Ha a hadnagy nem ment volna át örvöngőbe, most épp egy olyan megerősített izébe vinnének? – kérdezte, ajkán halvány mosoly játszott. Bekötöttem magam, és ráadtam a gyújtást. – Kérdeztem valamit.

– Ha nem ment volna át örvöngőbe, ahogy te mondd, akkor szerintem ki sem találta volna az egész megerősített őrizetet – vontam vállat, és kitolattam a parkolóból. – Persze, kihallgatni attól még behoztak volna, talán mert tényleg rondák a karmolásaid, és tényleg vérfarkas vagy.

Nagyot nyújtózott: egész kis attrakciónak sikeredett: pólója ujjá felcsúszott a karján, ahogy a kocsikoflafonjához nyomta két tenyerét, és megfeszítette a testét. A karmolásnyomok megvillantak a fényben. Izmai feszültek, majd borzongás futott végig az ujjahegyétől a mellkasán át le az ágyékára és végig a combján. Kecses, grandiózus látvány volt. Annyira belefeledkeztem, hogy csak a dudakoncert rántott vissza a valóságba. Gyorsan visszataláltam a

sávunkba, még jó, hogy nem szaladtunk bele senkibe... Jasonnek hirtelen fergeteges jókedve kerekedett, kacagni kezdett.

Feddőn ránéztem, égbék szemében csak úgy villogott a nagy vidámság, és nem tehettem róla, rám is átragadt. Csak Jason tudta ezt, hogy amikor semmiképpen sem akarok vele nevetni, mert egyáltalán, távolról sem helyénvaló, ő akkor is megnevetett. Nem lehet ellenállni.

– Na, így már jobb – szúrta a nevetés közepébe.

– Miért? Mi olyan fene vicces? – kérdeztem mosolyogva.

– Még soha nem reagáltál a testemre. Most elbűvöltelek. Észrevettél.

Hiába koncentráltam full erőbedobással az útra és a vezetésre, fülig vörösödtem.

– És még el is pirulsz! Miattam! Igen! Ez az! – rikoltott diadalmasan.

– Ha ezt így folytatod, kiraklak az út szélére – morogtam, és ráfordultam a Clarkra. Irány a Cirkusz.

– Nem érted, mi? – nézett rám valami egészen sajátos arckifejezéssel. Volt abban az elégedettség, meglepettség és vidámságon kívül még valami.

– Mit nem értek?

– Hogy végre már én is ott bippegek a pasiradarodon.

– Mi van?

– Az, hogy a pasiszámba vehető pasikat észreveszed. De engem eddig még akkor sem láttál, amikor csont pucéran flangáltam előtted. De ennek vége, már nem vagyok láthatatlan. Nem vagyok többé herélt.

Megküldtem neki egy feddő pillantást, aztán visszafordultam az úthoz. Nem akarok tömegszerencsétlenséget, mára már megvolt a szükséges adrenalin-bombám, köszönöm.

– Ugyan már, Anita. Tudom, hogy tudod, miről beszélek.

- Lehet, hogy tudom – sóhajtottam.
- Lehet, hogy azért van ez így, mert nem vagy az a könnyűvérű típus. Hogy még az *ardeur*rel sem veszed félvállról a dugást.
- Ha nem épp a volán mögött ülök, most tutira a cipőm orrával kezdtem volna böködni a kavicsokat. Még a láthatatlanokat is. Miért jövök én mindig zavarba?!
- Mire akarsz kilyukadni, Jason?
- Jajj, ne gyere a morcos kislány felvonással, Anita! Arra akarok kilyukadni, hogy még ha nem is jutunk el együtt soha többet az ágyba, akkor is fent vagyok a pasiradarod monitorán, ezentúl már látni fogsz. – És ez valahogy mértéktelen elégedettséggel töltötte el.
- Jajj, soha nem fog elmúlni! Amikor elértem a szégyellőség ilyen magas szintjére, már csak a régi, jól bevált módszer segíthet: merüljünk el a munkában.
- Szerinted helyi a gyilkos likantrópunk?
- Tutira nem – jelentette ki teljes bizonyossággal.
- Miért vagy benne ilyen biztos? – néztem rá kissé meghökkenően. Ami túlzás, az túlzás.
- Mert vérfarkas. És nem a mi hordánkból. Márpedig St. Louisban minden vérfarkas a Thronnos Rokke Klán tagja.
- És miért olyan biztos, hogy vérfarkas? Azért van még pár félelmes ragadozó a földön.
- Farkasszaga volt – nézett rám a homlokát ráncolva. – Ne mond, hogy te nem érezted! Büzlött tőle a ház.
- Én csak a vérszagot éreztem, Jason.
- Bocs, hajlamos vagyok elfelejteni, hogy annyira még nem tartozol közénk.
- Ezt most bóknak vegyem vagy sirámnak?
- Csak ténynek – vigyorgott.
- És azt honnan tudod, hogy nem a horda tagja?

- Mondom, más volt a szaga.
- Na, akkor kezdjük előlről, és felejtsd el, hogy ember vagyok, akinek az orra csak töredéknyire érzékeny a szagokra. Magyarázd el egyszerűbben.
- Emberi formában az én orrom sem olyan menő. De ha bundában vagyok, minden megváltozik, életre kelnek a dolgok, minden, az egész világ. Egy embernek a látás után talán a tapintás a legfontosabb érzékszerv. Farkasként a szaglás majdnem olyan fontos, mint a látás, sőt, néha még fontosabb is.
- Jó. És ez mit jelent a nyomozás szempontjából?
- Azt, hogy a gyilkos vérfarkas, és semmiképpen sem a mieink közül.
- Kár, hogy ezzel még nem állhatunk a bíróság elé. A te szavad kevéske lenne.
- Nem is gondoltam, hogy bizonyíték lehetek. És csak azért nem említettem eddig az egészszet, mert annyira magától értetődőnek gondoltam, hogy te is érezted – váltott hirtelen aggodalmasra, amitől éveket fiatalodott az arca, olyan lett, mint egy iskolásfiú. Csak a matrózblúz hiányzott róla.
- Ez az utolsó mondat azonban adott egy ötletet.
- A legtöbb vérebajtával nem lehet vérfarkascsapán haladni. Egyszerűen megérzi a szagotokat, és feladja. Csak ül, és vonyít, hogy ő semmi pénzért nem megy tovább.
- Tudtam, hogy nem csípnek bennünket a kutyák. De hogy ennyire!
- Jó, hát nem minden kutya fajta egyformán, de a legtöbb nem szívesen akasztaná össze a bajszát egy magadfajtával. És meg is tudom érteni.
- Ezek szerint egy kutyával most nem sokra mennénk.
- Fején találtad.
- És? Ennyi? – vigyorgott.

– Nem. Szerinted egy vérfarkas farkasalakban képes lenne követni a gyilkost?

– Talán – gondolta át komoly képpel. – De a fakabátok nem díjaznák agyon az ötletet. Ők se rajonganak értünk jobban, mint a kutyák.

– Meglehet. De azért csak felvetem majd Zerbowskinak, ha hív.

– Mert hívni fog?

– Naná.

– Mert?

– Mert két nőt megerőszakoltak, és feltrancsíroztak. És ezzel van tele a média. Mármost nyilván.

– Ez van, amikor nem nézel tévét, és nem olvasol újságot. Most tudhatnád biztosra.

– Ja. De a lényeg, hogy sürgősen fel kell göngyölíteni, mert ci-ki, és mert szaporodhatnak az áldozatok. És eddig nem jutottak semmire, mert ha lenne valami értelmes teóriájuk, Dolph még ebben a veszett tempójában sem fárasztotta volna magát veled. Fel fognak hívni.

– De nagyon biztosra veszed.

– Mert zsaru, és meg kell oldania az ügyet. Ha lenne gyanúsítottja, nem vesztegette volna rád a levegőt.

– Hát nem t'om, Anita, én ma nem sok zsarut láttam a főnöködben. Csak egy dühöngő nyomorultat, akit beszippantott a saját élete sok szara.

Olyan szívesen vitába szálltam volna ezzel, de nem találtam fogást.

– Mindenesetre Zerbowskinak meg fogom pendíteni az ötletet. Ha már végképp nem látnak megoldást, hívni fog.

– És az mikor van, amikor már végképp?

– Még két vagy három szegény nő – vontam vállat, ahogy be-

fordultam a Cirkusz parkolójába. – Zerbrowski szerintem még viccesnek is találná, hogy vérfarkas legyen vérfarkas farkasa, csak a felsőbb köröket lesz munkás meggyőzni.

– Még két vagy három nő, jézusom, Anita! Muszáj kívánni a katasztrófát?

– A zsaruk sem jobbak, mint általában az emberek. Utálnak a saját kereteiken túl nézni. És ez a para-véreb nyomozás meglehetősen kívül esik a normán.

– Én azt elhiszem. De abban a házban az a szag... ezt nem szabad hagyni. Senkivel. Még egy emberrel sem.

– Sajna, mi emberek már csak itt tartunk a jó öreg táplálkozási láncon – próbáltam idétlen tréfával oldani a feszskót, hát nem sok sikerrel.

– Legalább te ne mondj ilyet, Anita.

– Jó, bocs, ne rágj be. De ebben az alakváltó és vámpír bandában kicsit túlságosan is tudatában kell legyek a helyemnek. Hogy egyáltalán nincs esélyem veletek szemben. És sajna, ezt az alakváltók is szeretik komolyan venni. Hogy övük a legfelső emelet a kibaszott láncban.

– Hát, tudod, én nem veszem be ezt a felsőbbrendűségi dumát, hogy mi lennénk az evolúció csúcsa – rántotta meg a vállát Jason sértetten. – Mert ha igen, akkor miért hagyjuk már évezredek óta, hogy az emberek rendre lemészároljanak bennünket? És miért nem mi vagyunk a tökéletes többség?

Közben beálltam a hátsó bejárat mellé.

– Ne legyenek illúzióid, Anita. Soha nem tudnánk annyi embert leölni, még ha akarnánk sem, mint ahányunkat az emberek levadásszák. – Rosszkedvű mosoly jelent meg az arcán. – Sőt, még annyit se sikerülne, ahány embert levadásznak maguk közt az emberek.

Azzal kiszállt a kocsiból, és már ment is a bejárathoz. Vissza se

nézett.

Sikerült Jason lelkébe gázolnom. Soha nem gondoltam volna, hogy tudok olyat mondani, amin bevágja a durcát. Vagy én lettem még bunkóbb, vagy ő kezd felnőni. Tekintve, hogy az előbbinek nulla realitása van, mivel bunkóságom már így is kiforrott, csak az utóbbi állhat fenn. Jason kezd megkomolyodni. Most először futott át az agyamon, hogy esetleg nem lesz mindig olyan nagy életpálya a számára Jean-Claude étrendjének főfogása lenni. Megvetkőzőfiúnak. De hát senki sem élheti le az életét a rúd és egy vámpírfogsor közt, vagy igen?

41.

Bobby Lee magas, szőke alakja szinte ragyogott a félhomályos raktárhelyiségben. Csak a kedve volt komor.

– Nem lett volna szabad eljőnnöm a rendőrségről.

– Asszem, nem nagyon vették be, hogy szövetségi helyettesek vagytok.

– Mondhattad volna egyszerűen, hogy a testőreid.

– Oké, Bobby Lee, legközelebb majd ezt mondom – hagytam rá, és leadtam neki a sztorit a terroristáinkról. Közben a széles lépcsőkön ereszkedtünk le a végtelenbe. Nem tudom, kik vájták-építették, de hogy nem emberek és pláne nem kétlábúak dimenzióhoz igazították a fokokat, az tuti.

– Még csak nem is ismerős név. Heinrich – ízlelgette elgondolkodva. Olyan hirtelen néztem rá, hogy még a lépcsőt is elvétettem, neki kellett elkapnia a karomat.

– Aki Rafaelnek dolgozik, az nem lehet fajgyűlölő – néztem rá, és lassan formálódott bennem a gondolat, hogy alig tudok róla valamit.

– Prüntyőkém, ismerek én olyan fajgyűlölőket is, akiket már Rafael bőrszíne is köpködésre ingerel.

– Egy igazi déli soha nem mondana olyat, hogy prüntyőkém.

– Csak ha az északi köcsögök, mint te, ezt várják tőlük – vi-gyorgott.

– Már megbocsi, de Missouri nem kifejezetten észak.

– Ahhoz képest, ahonnan én jövök, az.

– Mert honnan is jössz?

– Majd ha nem a vészhelyzet vészében hajózunk, prüntyőkém, szépen letotyanunk egy kávé vagy egy sör mellé, és megdumáljuk – mosolygott fáradhatatlanul. – De sajna ez nem az a pillanat,

mert a vész itt hömpölyög a fejünk felett, és lassan már levegőt se kapunk tőle.

– Ha nem ismered Heinricket, honnan tudod, hogy vész van?

– Zsoldos vagyok, prüntyi, és mielőtt Rafaelhez szegődtem, összefutottam már Heinrick-félékkel.

– És mit akarhat egy ilyen tőlem?

– Biztos megvan rá az okuk, Anita. És nyilván te is tudod, csak még nem jutott eszedbe. Át kellene gondolnod.

– Van egy haverom, ő mondja mindig, hogy ha már bekerült a szar a palacsintába, tudnom kell, miért rakták a tányéromra a rosszfiúk.

– Igaza van a haverodnak.

– Nem mindig, Bobby Lee, nem mindig.

De ez a beszélgetés tényleg kezdett kísértetiesen Edwardra emlékeztetni. Szimpla bérgyilkosként kezdte, de egy idő után már nem elégítette ki az embervadászat, mert az emberek túlságosan is kiszámíthatóak. Átállt a szörnyekre, ahol szörnykategóriába tartozik minden, ami mozog és/vagy szörös, vért iszik, rémisztő mániája van. A lényeg, hogy a normál halandónak a pusztá gondolatuktól hetekig rémálma legyen. Na, az ilyenekre specializálta magát. Feltéve, hogy jól megfizetik. Jó, néha a vadászat vegytiszta öröme is elegendő kihívásnak bizonyult, de alapvetően a pénzből élt ő is.

– Van Rafael köreiben valami kapcsolat a nem hivatalos infócsatornákkal? Olyasmit kellene tudni, amit a hivatalos állami szolgálatok nem tudhatnak, vagy nem akarnak megosztani a St. Louis-i rendőrséggel. De semmi elköteleződés, semmi viszontszívesség. Nem akarom, hogy bárkinek viszkessen utána a feje miattam.

– Volt katonai szolgálatok, speckó csoportok, ilyesmi előfordul. De majd körbekérdezek.

– Kösz – bólintottam. Én meg Edwardra csörgök majd rá, hátha neki mond valamit Heinrichünk germán csengése.

Ereszkedtünk tovább, Bobby Lee átvette a tempómat, bár kötve hiszem, hogy kényelmes lett volna neki, tekintve, hogy vagy harminc centit ver rám. De nem igyekeztem a kedvében járni, nem fogok loholni. Pláne, hogy abszolút nem volt sürgős ez a találkozás Jean-Claude-dal meg Asherrel. Mi a francos fenét mondjak nekik?

Már feltűnt alattunk a nehéz vasajtó, ami mögött a földalatti rendszer tátongett. Résnyire nyitva állt, mint aki mindjárt bekap.

– Ja, majd elfelejtem, aranyom. Jean-Claude üzeni, hogy Asherrel várnak a szobájában – mondta, és olyan nyilvánvaló nyomorúsággal sóhajtottam, hogy sietve hozzátette. Még a karmat is megsimította nagy vigasztalón. – Na, semmi komorodás, kiscica, állítólag meg akarnak követni valamiért.

Önkéntelenül is az egekbe szaladt a szemöldököm. Ők megkövetni engem? Hát, ez igazán jól hangzik. Nagyon is.

Ugyan nem amiatt kértek bocsánatot, amit reméltem, de azért mégiscsak egy bocsánatkérés volt, ami már önmagában értékelendő. Pláne, hogy nem tőlem várják. Jó, azt nem hallgathatom el, hogy vagy öt percbe telt, mire egyáltalán felfogtam a szavaikat. Az történt ugyanis, hogy már a báli gúnyában feszítettek, amitől finoman szólva is erősen bebutultam, és csak a gyönyörű, halhatatlan testüket láttam, bársonyos szavaikra már nem maradt a fülemben erő.

Nem hinném, hogy vámpírmesterkedésre kellett volna gyanakodnom. Egyszerűen gyönyörűek voltak, mind a ketten. Asher aranyba bugyolálva, mint valami karácsonyi csomag, hogy fergeteges aranyhaja csak még szenzációsabb hatást keltsen: aranyszín zakó és nadrág kissé sötétebb aranysújtással, és valódi fémszálakkal, hogy a csillogás is eredeti legyen. Csupa gallér, hajtás és cicoma. Alatta meg a fehér ing a rengeteg zsabójával és csipkével a mellkasán meg a kézelőkön olyan volt, mintha egy csinos kis felletet édesgetett volna magához. Mondjuk, ezt a darabot Jean-Claude ruhatárából már ismertem, és közel sem volt olyan puha, mint azt a látvány ígérte. De sebj. Csizmája puha, aranyos bőr, térd fölött visszahajtván és aranycsatos puha bőrszíjakkal rögzítve, hogy minden lépésnél diszkrétén villanjon meg a fáklyafényben.

Talán azért Ashert vettem észre elsőként, mert belebabrált az agyamba. Talán, nem tudhatom. Talán azért, mert annyira csillogott. Ahogy beléptem, magához vonzotta a tekintetem, mint ahogy a déli, ragyogó nap is magához vonja az ember tekintetét. Ellenállhatatlanul. De megesik, hogy az égbolt félreesőbb részén a hold is megbújik, persze a nap fényessége mellett szerény a maga éjjeli pompájával, ezüstösen fémes aurájával. Viszont egyszer leszáll az

éj, a nap eltűnik, és a hold egyedül uralja tovább páratlan szépségében a sötét eget, vele nem versenyez senki, nincs konkurenciája.

Jean-Claude földig érő, szőrme finomságú, fekete kabátot, alatta fekete zekét viselt. Ezek is hímzettek voltak, mélykék cikornyák futottak a széles kezelőkön és a kabát szárnyain. A kabát és a zeke alól viszont hihetetlen égbék ing ragyogott, pont a lepedő árnyalata, ami fölött szemei zafirként ragyogtak. Jean-Claude maga volt az éjszakai égbolt, a nappal reménységét hordozó égbék vilánásaival bőrének síri sápadtsága mellett.

Az ing égbék selymét hatalmas arany foglalatú zafír tű rögzítette a mellkasán, mintha egy harmadik szemet tűzött volna a szíve fölé. Ugyanazok a testes zafírok hunyorogtak a mandzsettagombjairól is. Mintha a délvidéki tengerek egy-egy csöppje szilárdult volna meg a pillantása alatt, és vált volna kővé, hogy csak is őt szolgálhassa.

Fekete haja úgy omlott szét arcán és válla körül, mintha a kabát puha anyagának folytatása lenne, egy élő csuklya, selymes ékítmény.

Első ránézésre azt hittem, fekete bőrnadrágban van, de nem, a csizmája ért fel egészen a seggéig, alatta az egyszerű fekete nadrág alig látszott. A végtelen csizmaszárat az ing kékjét ismétlő, egymást keresztező, kék szalagok tartották.

Nem tudtam, sírjak vagy nevessek kínomban, hogy igen, mind a két pasi az enyém. Ennyi szépség láttán legszívesebben a nyakamba szedtem volna a lábaimat, fel a nyúlcipőt, és csá, engem többet nem láttok, hihetetlen vámpírkáim. De a másik készítményt még ennél is nehezebben gyűrtem le, mert igazából, ha minden természetfeletti parámat félredobtam, csak a nyálam csorgott, és legszívesebben őrjöngő áhítattal a lábuk elé vetődtem volna, tegyenek, amit akarnak, az övék vagyok. Na, ehhez kellett csak lelkielő, hogy ezzel megbirkózzam!

– Hallottál akár egy szót is abból, amit mondtunk, *ma petite*?
– Nem kifejezetten – pirultam nyakig. Az rémlett, hogy mozgott a szájuk, és mintha édes sustorgás kísérte volna ámulatomat, de egy szó nem sok, annyit se tudtam volna visszamondani az elhangzottakból.

Kezét nekikeseredve vágta csípőre, és szalagos lábát kivillantva indult felém.

– Mondtam, *mon ami*, tudtam, hogy ez lesz. Teljesen bebutítottad. Ha nem sikerül valahogy – elhessegető mozdulatot tett a kezével, és zafír gyűrűje a szemembe kacsintott – lejjebb állítanunk a hatásodat, semmi hasznát nem vesszük ma éjjel.

– Ha sejtem, hogy ilyen mély benyomást teszek rá, valahogy visszafogtam volna magam, esküszöm.

– Tényleg, *mon ami*? Tényleg képes lettél volna ellenállni ilyen boldogságnak? Megtagadni magadtól ennyi gyönyörűséget? – fordult Asher felé Jean-Claude. A kabát hátán is ugyanaz a kék hímzés díszelgett, valami minta vagy kép, de a hajától nem láttam pontosan.

– Mindenképp, Ha tudtam volna, hogy ez lesz. Semmiképpen sem helyezném a gyönyört a veszélyek elé. Hiszen vendégeink vannak.

A homlokomat ráncolva ráztam a fejem.

– Hékás, srácok – szóltam, és asszem, meg is leptem őket, hogy milyen józanul hangzanak a szavaim. Felém fordultak. – Ez nem Asher hatása. Hacsak nem terjed ki rád is, Jean-Claude. Mert tőled legalább annyira eláll a lélegzetem. Legszívesebben a seggemet verném földhöz örömben, hogy hiphiphurrá, ez itt mind az enyém. – Jézus, kimondtam hangosan is. Ha létezik, még vörösebbre fordultam. Bocs, ezt nem kihangosításra szántam.

Döbbenten néztek egymásra. Jean-Claude ráadásul hátat fordított nekem, és csak Asher jegeskék pillantása szegeződött rám.

– Mi ez az egész, *ma petite*? Még soha nem ütött ki ennyire a látványom.

– Klassz. Ezek szerint elfelejtettétek – csóváltam a fejem, és a szoba túlsó végében álló hatalmas tükörhöz mentem. – Gyertek már, nem érünk rá egész éjjel.

Végül azért összerakták a képet, és átlebegtek hozzám a szobán. Kicsit kizökkentett a látvány, a sok csillogó selyem meg a bőr, de nem hagytam magam: odarendeztem őket szépen egymás mellé a tükörhöz, hogy na, akkor nézzék. De csak engem bámultak, enyhén szólva ledöbbenve. Amikor ebből is sok lett, megragadtam a karjuknál fogva mindkettőt, és olyan közel cibáltam őket egymáshoz, hogy még a hajuk is egybe vegyült, az arany az éjféketébe. Jean-Claude kék ingje és a villámló zafír melltű már Asher szeme kékjét is hangsúlyozta.

– Tessék. Most mondjátok meg, de őszintén, létezik halandó, aki ilyen látvány előtt nem zuhan térdre, és imád benneteket istenként minimum öt percig?

Egy ideig csak bámulták egymást, önmagukat. Aztán Jean-Claude szája mosolyra görbült, Asher csak nézett tovább komoran.

– Tény, ha csak Asher manipulációja működne, tőlem nem esett volna le ilyen szinten az állad. De ennyire még soha nem vetkőztél ki a józan, visszafogott lényedből, *ma petite*.

– Legfeljebb eddig nem tűnt fel – csóváltam a fejem.

– Nem, nem, *ma petite*, ez soha nem kerülte volna el a figyelmemet – hitetlenkedett.

– Jó, lehet. Akkor biztosan a megduplázódott szépségeteknek van ilyen gyilkos hatása.

– Szerinted túlzás? – kérdezte, miközben teátrálisan széttárt karokkal megperdült, hogy a kabátja szárnyai csapkodtak a teste körül.

– Jajj, dehogy – ingattam a fejem somolyogva. – De azért öt perc néma áhítatra feljogosít.

– Nagyon költői, *ma petite*.

– Amióta a szobába léptem, azt kívánom, bár tényleg költő lehetnék, mert így nincs tehetségem megtalálni a megfelelő szavakat. A csodálatos, kibaszottul gyönyörű, bámulatos valahogy nem fedi a valóságot.

Asher csendesen a műkandallóhoz vonult, a szoba másik végébe. Két hosszúkás gyertya oszlatta valamennyire a sötétet azon a fertilityon, kristály gyertyatartón álltak, fényük életre keltette Asher pazar hajzuhatagát. Filozófus pózban támaszkodott a kandalló párkányára, fejét lehajtotta, mint aki nagy mélázva csodálja Jean-Claude legújabb konstellációját, amit a tűztérben alakított ki: egy hatalmas, antik legyezőt foglaltatott üveg alá. Dermedt csipkékével, tarkabarka, villódzó színeivel lenyűgöző látványt nyújtott, kétségtelen, de ekkora figyelmet talán mégsem érdemelt.

Jean-Claude tekintetéből próbáltam valahogy kihámozni, hogy mégis mire véljem ezt a merengést, de ő csak kézen fogott, és odavezetett hozzá. Asher megérezhette, hogy jövünk, mert végre a száját is kinyitotta.

– Nagyon dühös voltam rád, Anita. Annyira dühös, hogy meg sem fordult a fejemben, hogy esetleg te is joggal érzel haragot irántam.

Jean-Claude megszorította a kezemet, mintha nem tudnám magamtól is, hogy ezt tilos félbeszakítani. Rutinból nem szakítok senki olyat félbe, aki épp felment a felelősség alól.

– Jason elmondta, mennyire megviselt, hogy a véredet vettem. Hogy egész nap szenvedtél miattam. És ha ez tényleg így van, érthető, hogy tartasz a folytatástól – nézett rám tágra nyílt, vad szemekkel. – Nem akartalak bántani. Még soha nem volt ilyen... borzalmas, egyetlen áldozatom sem szenvedett ennyit.

Nem igazán tudtam, mit felelhetnék erre. Mert tényleg az áldozata voltam, az stimmel, hiszen magam sem tudhattam, mire kell egyáltalán számítanom. De egész nap ott zakatolt az agyam hátsó szegletében a dolog, mindent megfontoltam, mindent megforgattam, és bár tényleg könnyű lett volna rábólintani minden szavára, tudtam, hogy nem lenne tisztességes. Mert én is vétettem. Úgy bizony, hogy cseszném meg. Biztos, ami biztos, Jean-Claude kezét azért eleresztettem, bőrével bőrömön nehezebben megy az önvalomás.

– Közben rájöttem, hogy jogosan vetetted a szememre, nem az ismeretlenbe vetettem bele magam. Mert tényleg én kértelek, hogy mélyeszd belém a fogaidat, én akartam, hogy a véremet vedd, és igenis tudtam, hogy a harapásod lenyűgözi minden érzékemet. De annyira elhatalmasodott rajtam a... – majdnem nem jött ki a számon a szó – a vágy, hogy azt sem tudtam, mit beszélek. De te nem tehetted róla, te semmiképp, hiszen te csak azt tetted, amire kértelek.

Nagy monológom alatt én is a legyező és a kandalló megnyugtatóan elegáns látványát részesítettem előnyben. Tényleg bevált, a legyező valahogy kihozta belőlem a frankót. Talán a kora miatt, hogy már több száz éves, és sokat tapasztalhatott a nagyvilágban. De most felnéztem rá. Asherre. Bele a döbbenetesen kék szemekbe.

– Az istenbe is, Asher, még ha a gondolataimat olvastad volna is, akkor sem tehetted volna másként, mert a gondolataimban is csak te jártál! Ott sem villogtak piros stoplámpák meg figyelmeztető feliratok. – Kipumpáltam a levegőt a tüdőmből, remegve álltam vele szemközt, mert féltem. Féltem a saját szavaimtól, féltem a saját szenvedélyemtől, a szerelmemtől, amiben elenyészhetek. – Minden porcikám és minden gondolatom téged akart, hogy magadévá tegyél Jean-Claude-dal egyszerre, hogy megint együtt le-

gyünk mi hárman, hogy minden olyan legyen, mint régen.

– Számodra nem lehet régen, Anita – jajdult fel Asher, és Jean-Claude-ra nézett. – Látod, mondtam, hogy így van. Az emlékeid megtöltötték az agyát, valójában irántam semmit nem érez. És nem számít, hogy mit műveltem az agyával, számomra nem lehetnek igazi érzelmei.

– Mintha ezt én magam mondtam volna korábban, Asher. Hogy nem tudhatom, mi valós és mi nem az érzelmeimből. Mert megbabráltad az agyam. – Hevesen megráztam a fejem. – De abban az egyben tökéletesen biztos vagyok, hogy amit korábban, a tegnap éjszaka előtt irántad éreztem, az mind valóságos. Nem a baleset előtti énedre gondolok, mert őt nem ismertem, hanem rád, amilyennek megismertelek, amilyen velem mindig voltál. Őt igazán szeretem.

Haját csüggedten rázta az arcába, hogy ne is láthassam. Megint elzárkózott előlem.

– Ez mit sem változtat azon, hogy lehengereltem az agyad, megbűvöltelek, ahogy a kígyó bűvöli áldozatát. És szánt szándékkal tettem.

Óvatosan megérintettem a haját, de elhúzódott. Még arrébb is lépett, pedig nem erőltettem volna, ha kartávolságon belül marad is. Én is utáltam ezt a beszélgetést, én is szívesebben álltam volna tucatnyi rosszfiú célkeresztje elé.

– Mentségedre szóljon, hogy meztelenek voltunk. Hogy a vágy már jóval hamarabb maga alá gyűrt mindhárunkat. Prücskölés végefelé vetetted csak be a bűbájt.

– Prücskölés? – nézett fel elképedve a félhomályban. Arcvonásait alig lehetett kivenni a sok haj között.

– Szex. Csak így nem hangzik olyan direkten – magyarázta készségesen Jean-Claude.

– Ja – bólintott Asher.

– A lényeg az – folytattam, mert ha egyszer belelendülök, nem lehet csak úgy kilendíteni –, hogy már bőven szexeltünk. És amikor belekezdünk, amikor letéptem rólad a ruhát, meg levetkőzttem, még nem nyúltál az agyamhoz. Ahogy az előjáték alatt sem, amikor a számba vettelek. És akkor sem volt még sehol a bűbáj, amikor végignyaltam a lábaidat és az egész testedet. – Kényszerítettem magam, hogy a szemébe nézzek. – Én akartam, csakis én. És ha lett volna egyéb módja is, hogy a testemen belül érezzek, akkor azt választottam volna, de nem volt. A fogaid tűntek a legkézenfekvőbb megoldásnak. Mert mindennél jobban akartam, hogy te is bennem legyél.

Le kellett hunynom a szemem. Ahogy a szavak felidézték bennem az aktust, a testem is részt akart az emlékezésből, és bár már korántsem jött olyan hevesen az élmény, nem rándult görcsbe az egész testem, a kandallópárkányt azért kis híján leszakítottam, úgy kapaszkodtam. Ja, és egy ideig elfelejtettem levegőt venni.

– Jól vagy, *ma petite*?

– Az első orgazmushoz képest pazarul – ingattam lassan a fejemet.

– *Quoi?* – nézett értetlenül Asher.

– Újra átélte az éjszaka gyönyörét.

– Többször is – tettem hozzá a pontosság kedvéért.

– Minden tünetet produkál – kámpicsorodott el, ha lehet, még jobban Asher. – Pedig azt hittem, ő le fogja küzdeni. Hogy Anitát megóvja a nekromanciája.

– Azt sem árt tudnotok, hogy Belle Morte is rám csatlakozott. Egész nap az az energiámat és Richardét cuclizta. Rajtatok keresztül.

– Jason már erről is beszámolt, *ma petite* – támaszkodott a falnak fáradtan Jean-Claude. – Én mégis azt hiszem, hogy elsődlegesen a küzdelem merített le. Elvégre egy ellenállhatatlan erő ütkö-

zött meg egy mozdíthatatlan dologgal.

– Ahol én volnék a mozdíthatatlan dolog, természetesen – kérdeztem, na jó, mondtam.

– *Oui.*

Jobban csíptem volna, ha kivételesen vitába száll velem, de persze nincsenek önmagammal kapcsolatban illúzióim. Nem vagyok az a rugalmas fajta. Naná, hogy mozdíthatatlan, ha már a para világba vonatkoztatjuk a jelzőinket.

– És hogyan tovább? Hogy iktatjuk ezt ki a hármasukból?

Jean-Claude arcán átfutott egy érzélem, de nem sikerült nyakon csípnem. Aztán már csak az óvatos semmitmondás nézett le rám.

– Ennek ellenére készen lennél rá? – kérdezte helyette Asher.

– Talán – jöttem a határozatlannal, de a kandallópárkányt, biztos, ami zihér, nem eresztettem. – Az a gyanúm, hogy ebben az egyben Jean-Claude már nem engedne.

– Mármint miben, *ma petite*?

– Asherben – fordultam Jean-Claude felé. – Ha elutasítanám, az komoly ellentétekhez vezetne közöttünk.

– Ezek szerint csakis azért viszel az ágyadba, hogy megtartsd Jean-Claude-ot! – robbant ki Asher dühe. Mint aki csak erre várt. Szemei vámpírtűzbe fordultak, hirtelen ledobott magáról mindent, ami emberi lényre emlékeztethetett: haja lobogott a tomboló belső erők feszültségében, szemei sziklakemény ékkövekként szúrtak fényükkel, arca sápadtsága holtak hatalmát idézte. Egyszerre nyújtott lélegzetelállítóan szépséges és borzalmas látványt. A halál földre szállt, borzasztó angyala. Igazi természetfeletti erőként töltötte meg a szobát, de nem féltem, mert tudtam, hogy soha nem bántana. Illetve Jean-Claude soha nem engedné, hogy hántsón.

Hirtelen besokalltam. Bizonyos szempontból jól megérdemeljük egymást mi ketten, a sok gátlásunkkal és kapcsolat-horrorunkkal, a sok trükkel, amivel állandóan a saját intim zónán-

kat védjük, és még csak véletlenül sem akarjuk kiszolgáltatni magunkat holmi érzelmeknek. Ugyanaz voltam pepitában. És most halálosan beleuntam a sok meccsezésbe meg játszmába. A sajátomba és az övébe.

Komótosan kicsatoltam a derékszíjamat, letoltam a vállamról a vállpántot, vetkőzni kezdtem.

– Mit művelsz? – visszhangzott az egész szobában Asher kongó hangja, pont, ahogyan egy vámpírnak a sírból fel kell szólnia az áldozathoz.

– Levetkőzőm – dobtam le a földre az öveket. – Felteszem, én sem az amcsi sportcuccomban csúfoskodom majd melletetek az estélyen. Bár soha nem lehetek annyira bájos, azért csak akad nekem is egy ruha. Persze, előre szólok, ha az is ilyen kacifántos, fűzők, alsószoknyák és a többi borzalom, akkor nem veszem fel. Csak olyat, amiben mozogni is lehet.

– Ismerem az igényeidet, *ma petite* – mosolygott Jean-Claude a tiltakozásomon. Aztán nyomott egy könnyed, ám drámaian hatásos pukedlit. – Jól lehet, magunk is a kényelmet tartottuk elsősorban is szem előtt.

A fölénk tornyosuló vámpíroskodó vámpírról egyikünk sem vett tudomást. Ami a lehető legjobb módszer a nagy svung lelohasztására.

Már épp a pólómból bújtam volna ki, amikor eszembe jutott a nyakamban fityegő feszület. Nem kellene még egyszer eljátszani a jajj-de-izzik-a-kereszttem szeánszot. Valahogy nem tenne jót a légkörnek. Inkább az ágyhoz battyogtam, ahol legalább a cipőmtől is kényelmesebben tudok megszabadulni.

– És Belle másik akciójáról is beszámolt Jason?

– A második jelről? *Oui*.

– Tudja, Jean-Claude, pontosan tudja, hogy még nem adtad ránk a negyedik jelet – közben felnyaláboltam a földről az övei-

met, és azt is az ágyra tettem. Nehogy megint ne akarjam megtalálni. És inkább a cipőfüzőmre koncentráltam, mint a beszélgetésre. Attól valahogy tartottam.

– Kerüld a tekintetemet, ma *petite*? Mitől félsz?

– Tudom, hogy ha megkapnám én is meg Richard is a harmadik jelet, már nem kellene Belle-től tartanom. Akkor már nem jelölhetne meg.

– *Non, ma petite*. Nem hazudhatunk erről tovább egymásnak. Megjelölni ugyan nem jelölhetne, de biztonságban sem lennél. Kérhetném tőled, hogy lényed egészét add át nekem, ez tény, de nem teszem, pontosan azért mert féltelek tőle.

– Hogyhogy? – néztem rá döbbenten. Irtó idétlenül festhettem a fél pár cipőmmel a kezemben.

– Most még azt hiszi, hogy megszerezhet a saját halandó szolgájának, és az övé lehet a hatalmad. Azt hiszi, egyszer majd hasznára leszel. De ha már nem lenne esélye, hogy megkaparintson, akkor elpusztítana.

– Ha az övé nem lehetek, ne legyek másé sem?

– Meglehetősen gyakorlatias asszony – vont a vállát szinte bocsánatkérően.

– Nem asszony, Jean-Claude. Vámpír. Ez a gyakorlatiasságnak már egészen más szintje, nekem elhiheted.

– *Oui, oui*, igazad van. Tagadnám szívesen, ha lenne értelme, de nincs. Sajnos, nagyon is igazad van.

Asher elindult felénk. A szemei még mindig jégtömbökként ragyogtak ki az arcából, de már legalább a haja nem lobogott a túlvilági dühtől, és nem is lebegett a szoba boltozata alatt. Jó jel.

– Te is tudod, Jean-Claude, hogy a negyedik jellel mind a hárman erősebbek lennétek. Így erőtoknek csak töredékét használhatjátok.

– Tudom. Ahogy azt is, hogy Belle mindent elpusztít, ami nem

lehet hasznára.

– Vagy félrehajítja – suttogta Asher. Még a torkom is elszorult a végtelen bánat hallatán.

– Azzal, hogy elhajított, el is pusztított – jegyeztem meg, kíméletesen terveztem, de persze csak a szokásos undiplomatikus bunkóságom kerekedett ki belőle. Zavaromban szépen katonásan az ágy mellé állítottam a cipőimet, bele a sportzoknikat. Asher szemei rám villantak, pupillája úgy úszott elő a vámpírkék semmiből, mintha úszó szigetek lennének a haragos tengeren. – Úgy értem, azzal, hogy életben hagyott, a legkegyetlenebb megoldást választotta. Mert megtagadta tőled az ágyát, és az ágyával együtt Jean-Claude-ot.

– Azért nem ölt meg, mert megígérte Jean-Claude-nak.

Jean-Claude-ra sandítottam.

– Azért mentem vissza hozzá száz évre, hogy életben hagyja Ashert. Ha meghalt volna, visszakapom a szabadságom.

– Ezért tartott életben – köpte a szavakat Asher, mintha epét köpne. Nem sok tartotta vissza a könnyeimet. – Nem egy éjjelen átkoztalak is az életemért, Jean-Claude.

– Tudom, *mon ami*. Belle Morte gyakran az orrom alá is dörzsölte, hogy nagy megaláztatásból váltanálak meg, ha elengednéllek.

– Nem tudtam, hogy felajánlotta a halálom.

– Önző voltam, tudom – sütötte le a tekintetét Jean-Claude. – De inkább gyűlölj, és élj, mint hogy a haláloddal elveszítsek minden reményt – nézett hirtelen Asherre űzött vad tekintetével. Hol a jól bevált udvarias semmi? – Rosszul tettem, Asher? Jobb lenne, ha már rég halott lennél?

Az ágyon ültem, és figyeltem. Én voltam a közönség. Közben meg, akár ott se lettem volna, annyira sem számított a jelenlétem.

– Voltak napok és éjjelek, amikor hívtam a halált – Jean-

Claude erre elfordult, de Asher elkapta a vállát, mire beledermedt a mozdulatba. – A tegnap éjszaka semmiképpen sem tartozott köztük.

Tekintetük összefonódott, Asher ujjá hegye ott táncolt Jean-Claude vállán, már-már elengedte. Évszázadok szerelme és gyűlölete izzott közöttük, a levegő szinte forrongott, a gyertya bizonytalan fényében szinte látni lehetett. Legszívesebben rájuk kiáltottam volna, hogy ugyan, mit szarakodnak, csókolják meg egymást, és legyen béke végre, de felesleges lett volna. Pontosán nem ismertem a feszültség okait, csak azt tudtam, hogy Juliannájukkal a köztük lévő kapocs is odalett. Nélküle csak állnak a szakadék két partján, állnak egymással szemközt, karnyújtásnyira, de a mélység ott marad közöttük, és egyiküknek sincs fogalma sem, hogyan juthatnának át egymáshoz a túloldalra.

Én soha nem pótolhatom Juliannát. Túl sok emléket láttam már róla, láttam, hogy kedves és finom, meg még egy rakat egyéb dolog, amilyen én soha nem lehetek, amit én soha nem fogok tudni. Legyen elég annyi, hogy esténként a tűz mellett hímezgetett!

De egy valamit azért én is megtehetek.

Felálltam, óvatosan, mintha elriaszthatnám őket. A biztonság kedvéért Asherhez léptem oda elsőként, mégiscsak ő a neばántsvirág, lábujjhegyre emelkedtem, és két kezembe fogtam az arcát. Nem tiltakozott, még le is hajolt kissé, hogy ne kelljen annyira gebeszkednem. Megcsókoltam, hagyta. Finoman tartottam az arcát, mintha törékeny kisvirágot fognék, olyat, amilyen a lelke volt. Aztán számon Asher csókjával Jean-Claude-hoz mentem, az ő arcát is kezembe vettem, és szájához emeltem a számát. Meg se moccant, de nem tolt el magától.

– Na, szépen megcsókoltuk egymást, szent a béke – léptem kicsit hátrébb. Most kérem a ruhámat. Valamit még meg kell beszélnünk a bál előtt.

- Mit, *ma petite*? – kérdezte rekedten Jean-Claude, mint aki alig kap levegőt.
- Minden Sötétség Anyját.
- Jason már őt is említette, de reméltem, hogy csak félreértett valamit.
- Lányanyu nem lehetett, már egy évezred óta alszik – ingatta a fejét hitetlenkedve Asher is.
- Most sem ébredt fel, Asher, de útra kelt, mint egy alvajáró.
- Egymásra néztek.
- Tegyük félre a kicsinyes viszályainkat – mondta ki Asher –, és mindenekelőtt járjunk az aktuális rémület végére.
- Milyen kicsinyes viszályról beszélsz? – kérdeztem.
- Hogy lehetünk-e édeshármásban.
- Imádlak Asher, de már nincs elég erőm, hogy a te érzelmi zűrzavarodban utat ássak magamnak a szívedhez. Tudod, hogy még nálam is nehezebb eset vagy? – láttam, hogy mondana valamit, de aztán meggondolta magát. Akkor folytattam én. – Tulajdonképpen frankón megérdemeljük egymást a veled-se-jónélküled-is-fos műfajban. De most tényleg ne ezen rágódjunk tovább. Lehet?
- Szívem hölgye szavának engedelmeskedem – hajtott kecsesen fejet.
- Legalábbis amíg a kemény fejed is úgy gondolja – mosolyogtam.
- Erre végre ő is elnevette magát, bársonyosan, igézőn, hangja végigcirógatta a hátamat, végig a derekamat, és belül is megborította a berendezést.
- Szóval, hogy lesz ez a ma esti katasztrófánk? – hangoltam könnyedebbre egy kéjes sóhaj után.

Persze, hogy nyígtam a ruha miatt: a fekete bársony és kék se-lyem nagystélyi úgy pakolta ki a bőgyeimet, mintha tálcán szol-gálnám fel őket. A mély dekoltázsban a fehér bőröm csak még fe-hérebnek tűnt, szinte kéknek. A kék a nem túl mélyen húzódó ereken kéken csordogáló vér kékje volt, amit a levegő oxigénje fest vörösre, ha felszakadnak tartóedényei.

Szokás szerint Stephen csinálta meg a hajamat meg a sminke-met, ő volt a helyi ügyeletes maszkmester, ha épp bulizni támadt kedvünk. Nem csak velem foglalkozott, hanem a Bűnös Vágyak vetkőzőfiúival is. Jó kis keze volt. Most a fejem tetejére púpoztá az összes hajamat, amolyan rokokós laza kontyba, hogy a nyakam szabadon maradhasson, és a fürtök játékosan hulljanak alá. Ha már a lényem nem játékos, gondolom. Azt mindenesetre elérte, hogy a nyakam is tök pucéran villogjon bele a világba, ami egy ilyen vámpírmurin nem épp ideális. Ráadásul Asher fognyoma is ott éktelenkedett, mint egy iránymutató kresztábla.

– Olyan érzés, mintha tacepaót ragasztottam volna a didkóimra meg a nyakamra, hogy „kaja vagyok, gyertek, zabáljatok!” – pa-naszkodtam.

– Cukorfalat vagy – nyugtatgatott Stephen, nyilvánvaló elége-dettséggel. De csak a saját alkotását látta bennem, éreztem, hogy engem észre sem vesz, miközben a szememet még egyszer kihú-zta. Én voltam a vászon, ő meg a művész. Az sem zavarta, hogy a ceruza hegyével belekotort a szemembe, és könnyezni kezdtem. Jó, a könnyek zavarták, a kezembe is nyomott egy zsebit, hogy óvatosan töröljem le.

– Tökéletes – szemlélte meg utoljára a nagy művet, miközben elrakta az eszközeit.

– Határozottan étvágygerjesztő – antrézott bele a félelmeimbe Micah. Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, és totálpánt kaptam az ő ancúgjáról, rögtön tudtam, hogy semmi jogom nyavalyogni.

Inge türkize világító üzemmódba kapcsolta hihetetlenzöld szeméit. Az alkarján, a felkarján és a vállán nagy lyukak ásítottak az anyagban, a könyökén és a széles, keményített mandzsetta felett fekete zsinór tartotta helyben a ruhát. A mandzsettán is volt lyuk, a csukló bőrét hagyta szabadon. A nadrágja sem csak színben passzolt az inghez, stílusában is: lyukak húzódtak lefelé a nadrág szárán végig, gondolom térd alatt is, de azokat a csizma már eltakarta. És csak amikor egészen a közelemben ért, akkor láttam, hogy a nadrágszáron belül, a comb puha bőrét mutatva is vannak lyukak. Bőre aranybarna és puha volt, csábító. A nadrág pedig olyan szűk és feszes, hogy szinte mindene látszott. Az öv helyett viselt fekete zsinórt is csak esztétikailag lehetett indokolni.

– Több rajtad a lyuk, mint a ruha – csóváltam a fejem.

– Kaja vagyok, kell a hely a harapáshoz – somolygott. – Jean-Claude nem szeretne senkinek apropót teremteni a vetkőztetéshez.

– Őt senkinek sem adhatod! – fordultam Jean-Claude-hoz.

– *Non, ma petite*, ő csak és kizárólag a miénk. De az etikett szerint ha mi nem vetkőztetjük le a vacsoránkat, akkor ők sem tehetik. Ha csak nem akarják lábbal tiporni az etikettet.

Ez jogosnak hangzott... aztán kicsit közelebbről is megnéztem Micah-t. Még a székről is felálltam.

– Ki van festve – ámultam. És tényleg. Nagyon kifinomult munka volt, a szeme kihúzva meg még ki tudja, milyen ravaszágok, de akkor is csak smink.

– Nem tudtam ellenállni az ellenállhatatlan szemeinek. Méltón fel kellett díszíteni.

– És a sok göndörséggel mit műveltetek? – tértem át a frizúrára: a rengeteg haját mind hátrafésülték az arcából, és művésziiesen

kimunkált kontyba fogták. Mint egy frankóra turbózott szamuráj.

– Kiszárítottuk – Jean-Claude büszkén mutatta a tökéletes mes-terművet. – Soha egy szóval sem tiltakozott, hogy így kicsinosítjuk. Üdítően hatott ez az engedelmesség.

– Nem tetszem – pislogott rám Micah azokkal a lenyűgöző szemeivel.

– Nem az, hogy nem tetszel. Gyönyörű vagy – rántottam meg a vállamat. – Csak meg kell szoknom. De a te sminkesed keze is meglódult – fordultam Jean-Claude-hoz, akinek szintén ki volt húzva a szeme.

– Belle Morte után sokáig nem kívántam így látni magamat – hallgattatott el, és magasba emelte a páncélzatát. Csúnya emlékeket leplezhetett előlünk ilyen gondosan!

– Akkor most? És a csini Micah-t miért kellett így összerajzolni?

– Szóval nem tetszem – ismételte Micah már tárgyilagosan.

– Nem arról van szó – ráncoltam a homlokom. – Csak hogy mire föl? Mi célja van ennek a nagy készülődésnek? Eddig folyamatosan azon sírtatok, hogy kevés az időnk, és nem fog mindenki elkészülni. Micah a sok flanc nélkül is bálképes volt, miért rá fecséreltetek az energiát? – néztem Asherre is, aki csendesen húzódott meg az egyik székből. – Mire jó ez az egész?

Jean-Claude Asherre nézett, az vissza rá, majd lesütötte a szemét. Mint akit hirtelen mindennél jobban leköt a hibátlanul manikűrözött, finom keze. Engem nem vezetnek meg, az tuti!

– Ki vele – fordultam vissza Jean-Claude-hoz.

– Musette végül kénytelen volt átadni a teljes vendéglistát – dobta be híresen franciás vállrándítását Jean-Claude, csak hogy most sokkal inkább zavartra, mint elegánsra sikeredett. – Három nevet eddig visszatartott, mondván, hogy ők Belle titkos meglepetése.

– És mi köze a három meglepinek Micah kicsinosításához?

– Az egyik vámpír nagy rajongója a férfiszépségnek. Belle udvarában gyakran keveredtünk vele összetűzésbe, Asher és jómagam is.

– És?

– És kedvünkre szolgál ingerelni őt. Ilyen szépségeket lát, és még csak nem is érintheti őket.

– Szóval kisstílű bosszú.

– Hogyan is érthetné! – csattant fel Jean-Claude tényleg dühösen. – Belle azért küldte át, hogy eszünkbe idézze a múltat. Hogy emlékeztessen, mik is voltunk, amikor nála éltünk. Paolo pusztá látványával kínoz bennünket. Tudod, Belle-nek megvolt az a kellemetlen szokása, hogy a saját céljaira használta a testünket. Ha valamit el akart érni, egyszerűen mi voltunk a jutalom. Nekünk pedig kötelességünk volt annak az ágyába bújni, akiébe ő rendelte. – Körbe-körbe járkált fene nagy ingerültségében, kabátjának fekete szárnyai veszetten csapdostak lábszárai körül. – Már látásának gondolata is gyötrelmek nekünk, *ma petite*. És mindent meg fog tenni, csak hogy még keservesebbé tegye a találkozást, minden mozdulata, minden érintése, amivel másokhoz nyúl majd, egy-egy kihívás lesz, hogy lássuk, velünk is megtette ugyanezt, mert egykor ki voltunk szolgáltatva neki. Gyűlöletemet szavakba sem lehet önteni, olyan marcangoló. De nem állhatunk bosszút, vagy legalábbis nem annyira, amennyire szeretnénk – torpant meg előttem, haragja szinte süttött. – Ezért mutogatjuk neki a mi szépségeinket, mert Paolo az a fajta vámpír, akinek a lehető legnagyobb szenvedés, ha valamit vagy valakit, amire kedve támadt, nem kaphatja meg. Felvonultatjuk hát előtte a legszebb lakomát, ami a miénk, de neki nem jut belőle egy aprócska érintés sem. Sajnos ennél nagyobb kínzást nem engedhetünk meg magunknak, bár komolyan bosszúra szomjazom. És Asher is.

– Az egész este ennek a jegyében telik majd, ugye? – néztem sóhajtván azokba a dühtől örvénylő szemekbe. – Belle csak olyanokat küldött, akik miatt kellemetlenül érezhetitek magatokat, vagy akiket egyenesen gyűlöltek. Esetleg ők gyűlölnek benneteket.

– Nos hát, Musette-től és Valentinától tartunk ugyan, de semmi több. Bartolomé szerintem csak unalomból utazgat, ő közömbös. Paolo az első, aki ilyen heves érzelmeket váltott ki bennem.

Igyekeztem nagyon gyöngéden megérinteni lángoló arcát. Szemeiben lassan csitult a vihar, már látszottak a pupillák.

– És neked nincs kifogásod a vámpíragyar-csiklandással szemben? – fordultam Micah-hoz.

– Amíg nem jönnek a nyakam közelébe...

– Hát, ha Micah-nak nincs baja a csalisággal, akkor nekem sincs – mosolyodtam el, és két kezemben babusgattam Jean-Claude arcát. – De ne a bosszú legyen az elsődleges szempontunk ma este. Végül is bált adunk, és mi vagyunk a házigazda.

– De csakis azért, mert Belle Morte mindannyiunk *sourdre de sangja*. Így aztán nem akadályozhatjuk meg, hogy a népe vendégségbe jöjjön, ha akarjuk, ha nem – simított végig a kezeimen. – De jobb ha tudod, hogy Musette és társai csakis azért vannak itt, hogy rajtunk bosszút álljanak.

– De hát miért?

– Természetesen azért, mert elhagytuk őt – szólt magától értődően Asher a szoba másik végéből.

– Ez olyan természetes?

Jean-Claude-dal egymásra néztek, nyilvánvalóan hosszú történetek konklúzióját foglalta össze az a pillantás. Hogy lehetek ennyire dilettáns, hogy lövésem sincs?!

– Mert Belle Morte a világ legkívánatosabb asszonyának tartja magát – mondta ki végül Jean-Claude.

– Jó, nem rossz csaj, az tény – szaladt fel a homlokom közepére a szemöldököm nagy meglepetésében. – Gyönyörű. De hogy ő lenne a világszépe! Úgy értem, a szépség olyan szinten relatív fogalom. Van, akinek a szőkék jönnek be, másnak a barnák...

– Nem is azt mondtam, hogy a legszebb, hanem, hogy a legkívánatosabb, *ma petite*.

– És mi a különbség?

– Férfiak tucatjai, mit tucatjai, százai vetettek már véget önkézüleg az életüknek, csak mert megtagadta tőlük a testét. Uralkodók, nagyhatalmú cészárok vonultak hadba, hogy megszerezzék maguknak, és eszüket vesztették a gondolatra, hogy Belle egy másik férfié lehet.

– Úgy érted, ha valakinek egyszer megvolt Belle Morte, más nő már nem is jó?

– Ő ezt gondolja magáról.

– Te és Asher viszont kétszer is leléceltetek mellőle – néztem rá döbbenően.

– *Exactement, ma petite*. Kezded érteni?

– Nem hiszem.

– Ha mi ketten képesek voltunk kiszakadni a varázsa alól, az talán azt jelenti, hogy mégsem ő a legeslegkívánatosabb nő a földön.

– Akkor tulajdonképp ennek az egész cirkusznak csakis a boszszúállás a célja? – böktém ki, miután kétszer is átgondoltam a szavait. – Meg akar büntetni benneteket?

– Nem egészen. Szerintem inkább terepszemlét tart. Hogy aztán amikor személyesen jön, már ismerje valamennyire a viszonyokat.

– Gondolod, ide akar jönni?

– Úgy bizony. Jó oka lesz rá, attól ne félj, ki fog sütni valami visszautasíthatatlan diplomáciai küldetést.

– Akkor ez a megbüntetem-a-rosszkisfiúkat csak valami bónusz?

Már megint az a nagy összenézősdi következett, de besokalltam.

– Hagyjuk ezt a sok jelentőségteljes nézést, amiből egy mukkot sem értek. Még a mondatokat is elég nehezen fogom fel, srácok. Ide kérem, a képembe a frankót.

– Belle hatalma és birodalma azon a tézisen alapszik, hogy ő a legkívánatosabb nő a világon. Ki kell derítenie, miért hagytuk el, és hogy lehetséges az, hogy még mindig nem hajtott vissza hozzá a vérünk.

– És?

– Túlságosan is kíméletes vagy, *mon ami* – pattant fel Asher a székéből. Odaballagott hozzánk.

– Akkor magyarázd te el – fordultam hozzá. – És ne kímélj.

– Belle már Juliannában is veszélyt látott, téged is nyilván annak fog ítélni. Most viszont megpróbáljuk meggyőzni, hogy nem egyedül a te társaságod olyan vonzó, hogy ilyen jól bírjuk nélküle. Azért is van itt a szép Micah. A férfiakat soha nem tekintette konkurenciának. Azok nem fenyegetik az önmagáról alkotott képet.

– Akkor ezért csináltátok meg így.

– És a többieket is.

– Miféle többieket? – néztem Jean-Claude-ra.

– Ha Musette arról fog Belle-nek beszámolni, hogy egy egész háremnyi szebbnél szebb pasi lesi minden kívánságunkat, akkor többet nem fog miattad nyugtalankodni – magyarázta Jean-Claude, és minden vámpírtehetségét bevetette, hogy iruljon-piruljon. De a lelke mélyén elégedett volt, láttam a szemén.

– Szerintem tévedsz – csóváltam a fejem. – Kedve szottyant rám. Vagy a hatalmam vonzza, vagy tart tőlem. Még nem tudom pontosan.

– Csak azért jelölt meg, hogy engem kínozzon, *ma petite*. Igazándiból nem téged akar, nincs szüksége még egy halandó szolgára, pláne rád. Belle-nek ízig-vérig női agya van, és nem a felvilágosult fajtából. Azért is érted meg olyan nehezen, mert te sokkal inkább úgy gondolkodsz, mint egy férfi.

– Nem, kivételesen látom a lényegét: megpróbálsz őt meggyőzni, hogy nem egy nő miatt ejtetted, hanem sok pasi miatt.

– *Oui*.

– És persze az sem probléma, ha a sok jó pasi látványa extrában még jól meg is gyötri az ocsmány Paolót.

– Ahogy mondod, *ma petite* – mosolygott, de a szemét nem érte el a mosoly. Azt már nem tettem hozzá, csak magamban, hogy nem Belle az egyetlen, akinek a tettei mögött nem egy, hanem adott esetben több jó ok is lapul.

A Cirkusz egyik belső termében tartottuk a bált. Elképesztő, de még soha nem jártam itt. Ami egyrészt oké, a kazamatarendszer tényleg hatalmas, másrészt viszont hogy a francba kerülhettem el egy ekkora bazinagy helyiséget?! Nem is egyszerű helyiség volt ez, hanem egy barlang, a mennyezete alig látszott fenn a magas sötétben. A szagán érződött, hogy nem emberi kéz vájta bele a sziklába, hanem a víz és a természet egyéb erői dolgoztak itt évszázadokon át szorgosan. Nem értem pontosan, de a természetes barlangoknak természetszaga van, a mesterségeseknek nincs. Lenyűgöző volt és félelmetes.

Fáklyákra számítottam, közben meg gázlámpák fogadtak. Jean-Claude nevetve magyarázta el, hogy a gáz Nikolaos, a Város korábbi Urának öröksége: a harmincas években, az alkoholtilalom éveitől ő adta bérbe csempészeknek a hodályt, akik valami illegális kocsmafélét rendeztek be a város alatt, a föld gyomrában. Ők vezették be a gázt is. Sőt, a bérleti díj mellett még remek vacsoraanyagot is szolgáltatottak a vámpíroknak, hiszen hogyan is szaladhattak volna a részek a rendőrségre bejelenteni a vámpírtámadást, amikor már azt megelőzően is a tilosban jártak? Okos! Igazi kettő-az-egyben megoldás. És megint a vámpír jött ki jól a dologból.

Még soha nem jártam csakis gázégők megvilágította helyen. Kicsit olyan volt, mint a fáklyafény, a tűz közvetlen ragyogása miatt, ugyanakkor tisztább fénnel és valahogy transzcentesebben világított. Szaga viszont egyáltalán nem volt, ami Jean-Claude szerint alap, és ha netalántán mégis érezném, akkor futás, mert az szivárgást jelent, és percekben belül hatalmas bummot. Jó, nem pont ezekkel a szavakkal mondta, csak olyasmit

magyarázott, hogy gázszag esetén nem árt mihamarabb kiüríteni a helyiséget.

A vacsoraasztalt csodásan és egyben rendkívül zavarbaejtően terítették meg. A sok arany tányér vakítóan szikrázott az asztalra koncentrált gázlámpafényben, csillogó szigetként lebegett szinte a nagy sötétségben. A terítő három rétegben fedte az asztalt: a legalsó, földet seprő fehér damasztot gazdagon mintázott, súlyos aranycsipke szegte. Rajta leheletfinom aranycsipke, az asztal közepén pedig megint csak arannyal mintázott fehér futó haladt végig. A szalvéták fehér vásznához arany szalvétagyűrű dukált, evőeszköz meg annyi volt, hogy kezdtem gyanakodni, egy egész heti menüt felszolgálnak ma este. Bizarrra eszközöket láttam, mint például egy kis kétágú villát a tányér felett, ami helyzetéből adódóan vagy tengeri herkentyűt, salátát vagy desszertet jelentett. Mert mi egyebet eszik az ember egy ilyen kétágú vacakkal? Elég hiányosak az asztali etikettrel illető ismereteim, vámpírok baljában meg még nem volt szerencsétlenségem megfordulni, de azért szaporán reménykedtem, hogy prózai desszert- vagy osztrigavilláról van szó. Saláta mégsem lehetett, arra közben felfedeztem egy másikat.

Egy még bizarrabb sajátosság is viszonylag hamar a szemembe ötlött: az ébentáblás, díszesen faragott és arany-fehér párnákkal megrakott székek közt szabályos közökben elég nagy helyet kihagytak ahhoz, hogy a földre kis piknik terítőket pakoljanak fehér szalvétára. Ugyanolyan aranytányérokkal, majdnem ugyanannyi eszcájggal, de le a földre. Hát mit mondjak... rák legyek, ha erre magamtól rájövök.

Csak álltam ott a szexin szikrázó fekete-kék báli ancúgomban, cipőm sarkával egyre idegesebben kapáltam, mint kanca a rajt előtt, és próbáltam valami épeszű magyarázatot kisütni a földre rendezett terítékek ügyében.

Jean-Claude besiklott a fekete ajtódrapérián a szomszédos, ki-

sebb tereméből. Mindenki más odaát zsiszgett, a szokásos, vacsora előtti bemelegítő fecsegést üzték éppen. A csacsogás amúgy sem az én műfajom, hamar kifogyok a könnyed stílusból, és csak állok kukán, itt meg ráadásul a kellemes hátbadöfések nagy traccspartija zajlott: mindenki bevette az udvariassági kapszulát, és a bókok meg egyéb formaságok köntösébe csomagolta gyilkosabbnál gyilkosabb megjegyzéseit. Azért is osontam át a nyugiba kicsit, hogy lemehessek pár édes percre alfába. Különben félő, hogy alfától omegáig mindent a vendégeink fejéhez vágok. Mindent, ami törékeny és/vagy nyílt seb okozására alkalmas. Nem bírom a belső sérüléseket. Ha fáj, vérezzen.

Másodpercekkel Jean-Claude után Asher is besietett, ő már tett az eleganciára, szétcsapta a fekete függönyt. Elvileg nem lett volna szabad magára hagynom, olyan kiszolgáltatott. Musette határozottan szkeptikus a már-hárman-nyomjuk-az-ágyat témában. Nyilván nem lendíték az ügyön a saját kételyeimmel, mert én is hajlok kivételesen Musette-nek igazat adni. Magam sem tudom pontosan, hogy tényleg hárman alkotunk-e egy párt. Mindenesetre már Asher helyzete is kezdett hidegen hagyni. Belefáradtam. Belefáradtam, hogy olyan difiket kell orvosolnom, amikről még csak véletlenül sem tehetek, amikhez semmi közöm, és amiket még csak nem is nagyon értek.

– A vendégeink hiányolnak, *ma petite*.

– Aha, el t'om képzelni.

Jean-Claude nagyokat pislogott, pont, ahogy akkor szokta, amikor épp nem érti a stílárís merészségeimet meg az úgy nevezett tréfáimat. Persze, mindig is gyanítottam, hogy a pislogás való oka a hosszú és sűrű pillák mutogatása. Jean-Claude még a reflexszerű mozdulatait is mindig olyan végtelen gráciával nyomta.

– Musette tényleg kérdezősködött – villant Asher szeme fehér-

je, ahogy pánikban szokott. – „Hol az Új szeretőd? Csak nem elhagyott máris?” – utánozta a kis szőke görcs modorát.

– Nem vall rád, hogy egy ilyen stratégiai helyzetből, ami ráadásul rengeteg veszélyt is hordoz magában, egyszerűen lelépj, *ma petite*. Mi a baj?

– Jajj, nem is tudom. Talán, hogy egy világszerte körözött terrorista liheg a sarkamban. Vagy, hogy a vámpírtanács már megint itt van a városban. Esetleg az elmúlt fél óra csevegésének gonosz-ságdózisa. Vagy talán Asher szokásos túlérzékenysége? Nem is tudom. Lehet, hogy kedves barátom és kollégám idegösszeroppa-nása tehet róla? Vagy hogy egy vérfarkas sorozatgyilkos garáz-dálkodik a városban? Ja, esetleg, hogy Richard meg a horda még mindig nem tolta ide a képét, és még a kibaszott telefont is szar-nak felvenni? Nehéz választani... Te melyikre tippelsz? – moso-lyogtam határozottan provokatívan. Nekem is csak egy szikra kel-tett, hogy robbanjak, mert belőlem egy ideje már szivárgott a gáz.

– Nem hinném, hogy Richardnak baja esett.

– Viszont az megeshet, hogy nagy ívben elkerül bennünket ma este. Ami súlyosan ártana az imidzsednek.

– Damian majdnem olyan jól repül, mint én – vetette fel Asher.

– Bő fél óra alatt megtalálja őket, ha itt vannak a közelben.

– Hu. Mert olyan masszívan felpajzsolta magát, hogy se én, se Jean-Claude nem érzünk belőle semmit. És ilyet csak jó okkal művel. Jó kellemetlennel.

– Hát, nem tudom, mi legyen az Ulfrickal. De az tény, hogy nem ő az este egyetlen problémája – sóhajtott Asher. Majd ma-kacs képpel hozzáfűzte. – És nem vagyok túlérzékeny.

Ezen nem terveztem vitát nyitni. Asher túlérzékeny, és pont. Mindig is az volt.

– Oké. De Musette sajna a faorrával is kiszagolta a hazugságot. Folyton a sarkamban liheg, hogy most hogy vagyunk, hogy tény-

leg az enyém vagy-e. És hiába bizonygatom. Mert nyilván nem vagyok túlzottan meggyőző, mert én magam sem tudom biztosan. Már legalább húszféleképpen rákérdezett, hogy akkor dugtunk-e. Most erre mit mondjak? – ráztam meg ingerülten a fejem. Ráadásul még a hajam jóleső tömegét sem éreztem a nyakamban. Olyan végtelenül kiszolgáltatott lettem hirtelen.

– Persze, nehéz erről idegenekkel beszélni, pláne neked.

– Nem, nem az. Hanem, hogy tényleg nem dugtunk. Igazából. Nem közösültünk – tettem hozzá az értetlen tekintetét látva. De még így sem értette, elveszetten nézett Jean-Claude-ra.

– Amerikában a szex csak akkor számít, ha közösülsz is. És hát *ma petite* ebben nagyon amerikai – vontam meg a vállát a kérdezett.

– Tocsogott a hátán az ondóm, és nem számít?

– Nem lehetne, hogy témát váltunk? – vörösödtem el hirtelen, még bele is szédültem a nagy megbotrányozásba. Az egész nem illett ebbe a terembe.

Jean-Claude megérintette a vállamat, de elhúzódtam. Szörnyen vágytam némi vigasztalásra, de nem engedhettem meg magamnak. Pont, mert annyira kellett. Hülyén hangzik, mi? De én már csak ilyen ellentmondásos személyiség volnék. Persze, ki nem az? Jó, elfogadom, az én lelkemben az átlagosnál kicsit több a hajtűkanyar meg a zsákutca. De akkor meg mi van?

Sarkon fordultam, és otthagytam őket. Csakhogy pár lépéssel kiértem a fénykörből, és a sötétség hatalmas örvényei még az érzelmeknél is riasztóbban taszítottak. Megtorpantam.

– Mit keresnek a földön a tányérok? – kérdeztem a társalgás kedvéért. Csak félig fordultam feléjük, nem akaródzott hátat fordítanom a sötétnek.

Jean-Claude kecsesen indult meg felém, a kabátja lágyan lengte körül minden lépését, arca fájdalmas szépsége szinte szíven ütött az ing és a hímzés kékjének ragyogásában. Mint egy csillag-

ember. Nyilván, alaposan megtervezte a hatást.

– Ne borongj, *ma petite* – susogta bele a barlang üregeibe.

– Ezt ne csináld – nyögtem csípőből, észre sem vettem, hogy időközben teljes testtel felé fordultam, ahogyan a napraforgó is mindig a napot keresi. Vámpírbűbájt dobott be, hogy magához édesgessen, hogy letaglózzon. Mindig bejött neki, mindig ilyen hatással volt rám.

– Mit ne csináljak? – bugyolált be hangja bársonyába, mint puha takaróba.

– Ne csavarj az ujjad köré a hangoddal. Nem ostoba lányka vagyok, akit az ágyadba akarsz édesgetni.

– *Non*, most mégis olyan ideges vagy, mint egy lányka. Nem szoktál te ilyen harapós lenni – mosolygott, majd hirtelen elkomorodott az arca.

Megdörzsöltem a karomat, jól esett volna a tenyeremen a bőröm érintése. De a ruhám, persze klíma miatt, hosszú ujjú volt, és tényleg megfagytam volna ujjatlanban, de akkor is. Felnéztem a hatalmas, végtelen mennyezetre, a sötétség úgy zuhant rám fentről, mint egy ellenállhatatlan óriástenyér, egyre összébb- és összébblapított. Kezdtém azt hallucinálni, hogy az apró gáznyelvecskéket is összepréseli.

– A sötétség az oka – sóhajtottam végül. Kicsit mégis könnyebbültem, hogy kiadtam magamból végre.

Jean-Claude mellém lépett, de ügyelt, hogy ne érintsen meg. Ha egyszer eltoltam magamtól, mindig nagyon óvatosan közelített újra. Be volt idomítva, mint egy cirkuszi pincsi.

– Mi van vele? – pillantott fel ő is, hogy aztán visszatérjen az arcomhoz.

Megráztam a fejem, próbáltam megtalálni a szavakat, és közben úgy karoltam át a testemet, mintha belebújhatnék önnön melegembe. Az ezüsláncot nem vettem le, diszkréten tűnt el ruhám

nagyvonalú kivágásában, a melleim közt. A végén ott fityegett a kereszt, most, hogy Belle és Ká Anyánk rendszeres látogató lett az elmémbe, meg nem váltam volna tőle egy pillanatra sem. Gondosan leragasztottam fekete ragtapasszal, mint egy rejtett szépségflastrommal, nehogy egy óvatlan pillanatban a melleimmel együtt előbuggyanjon. Voltak a kereszttel kapcsolatban kételyeim. Például a nemi életem tekintetében, mert-ugye-hogy fogok egy (vagy több) vámpírral szexelni a jóisten jelenlétében? De egyelőre a biztonságomat a szexnél előrébbvalónak ítélttem.

Jean-Claude gyöngéden megérintette a kezemet, én meg nem löktem le magamról. Ezt beleegyezésnek vette, Jean-Claude alapvetően mindent, ami nem egyértelmű elutasítás, beleegyezésnek vett. Mögém húzódtott, és hátulról ölelt magához, elől összefont kezeimet simogatva.

– Jegesek a kezeid – simult szorosan hozzám, fejét a hajkoronámra fektette. – Mi a baj, *ma petite*? Miért nem árulod el?

Fokozatosan beleolvadtam az ölelésébe, nem ment egyszerűen, stresszhelyzetben elég nehezen adom meg magam a puhaságnak és gyöngédségnek.

– Mit keresnek tányérok a földön? – döntöttem az egyszerűbb út mellett..

– De ne rám legyél dühös – ölelt még szorosabban. Meleg sóhaja lesiklott a tarkómra. – Nem az én agyszüleményem. Tudod, Belle ragaszkodik a tradíciókhoz.

– Eredetileg úgy kívánta, hogy szopós malachoz hasonlóan hatalmas tálcákra rendezzük az embereket, megkötözve, kipeckelt szájjal. Hogy a vendégek kedvükre csemegézhesse a különböző ereken – lépett oda hozzánk Asher.

– Ez csak valami hülye vicc, ugye? – fordultam felé. Arcomat simogatta Jean-Claude kabátjának bársonya. De Asher arckifejezése elég volt. – Nem csak hülye vicc, bakker.

Felnéztem Jean-Claude-ra is, hátha gyorsan megcáfol, de az arca nem árult el semmit. Ez győzött meg csak igazán.

– *Non, ma petite*. Szerinte három ember bőven elég is az egész vendégseregletnek – mondta végül.

– Ennyi vámpírra három?!

– Bizonyos feltételekkel elegendő – mondta halkán.

– Már ha csont szárazra szopjátok az összes vénát és eret – mondtam végül, hosszas farkasszemezés után. Jean-Claude lesütötte a szemét, fáradtnak tűnt. – Oké, Jean-Claude, nem fogok dühöngeni, csak áruld el. Közben majd észben tartom, hogy Belle még ennél is sokkal borzalmasabb dolgokat akart. Csak áruld már el végre.

– Ha az ember marhaszeletet rendel, a marhát is odaülteti az asztalhoz? – suttogta végül bele a hajamba, hogy a lehelete a fülemet csiklandozta.

– Nem – ráztam a fejem, és felnéztem az arcába. A tekintete még a szavainál is beszédesebben árulkodott. – Ugye nem azt akartod... Ki ül a földön?

– Aki kaja, az – aztán a tekintetemre sietve hozzátette. – Neked az asztalnál terítettünk, *ma petite*, ahogy Angelitónak is.

– És Jasonnek?

– A *pomme de sang*ok a földön esznek.

– Ezek szerint Nathaniel is.

Alig láthatóan biccentett, és csak most láttam, mennyire tartott a reakciómától.

– Ha ennyire odavoltál, hogy mit lépek, miért nem szóltál előre?

– Akartam. Csak aztán a fejemre nőttek az események, mindent egyszerre kellett eldönteni. Valaha ez az egész tökéletesen magától értetődő volt a számomra. Belle mellett. Ő mindig is ódivatúan értelmezte az etikettet, bár akadnak olyan vénségek is, akik még

az asztal mellett sem tűrik meg az ételt. – Megrázta a fejét, bőre az arcomhoz ért, parfümjének és bőrének sajátos illata megtöltötte az orromat. – Némelyik bál annyira borzalmas, hogy még beszélni is fáj róla. Iszonyatos.

– Akkor is iszonyatosnak gondoltad, amikor te magad is a meghívottak között voltál?

– Némelyiket akkor is – bólintott, és szeme megtelt azzal a parttalan szomorúsággal, ami csak nagy ritkán futott rajta át, ami az elmúlt halandó lét ártatlanságát gyászolta, és a fájdalmat, amit az azt követő évszázadokban meg kellett ismernie. Néha, de csak nagyon néha, átsuhant benne is a veszteség gyásza.

– Elhiszem. Ne félj, ha te mondd, nem vonom kétségbe, hogy ennél ezerszer rosszabbul is járhattunk volna.

– Elhiszed? – nézett hitetlenkedve.

– Ma este mindenképp – bólintottam, és belesüppedtem a karjaiba. Olyan jól esett.

– Tudom, hogy bölcsőbb lenne szó nélkül hagynom ezt a csodát, de egyszerűen nem tehetem. Tőled tanultam a rossz szokást, hogy mindig van oka annak, ha valami eltér a rutintól. Tehát harmadszor is felteszem a kérdést: mi a baj?

– Mondtam már, hogy a sötétség.

– Soha nem féltél a sötétől.

– Mert még soha nem találkoztam össze Minden Sötétség Anyjával – suttoztam magam elé. Kimondani is féltem a nevét, mintha már azzal megidézhethném. Tudtam, persze, hogy ez botorság, de a félelem ősi babonái mindenkiben ott lapulnak, és nem is kell mélyre ásni értük.

– Ezt nem értem, *ma petite* – vont magához még közelebb Jean-Claude, testem lassan eggyé vált testével.

– Hogy is érthetnéd – szólalt meg egy hang a hátunk mögött.

Jean-Claude úgy forgatott ki a hang felé fordultában, mintha a

táncparketten forognánk, mintha gótikus Ginger Rogers és Fred Asterként ropnánk valami elegáns kifordítást. Asher szinte loholva tette meg a távolságot, úgy ügetett oda hozzánk, mint a kutya, aki meg van rettenve az ütésre lendített kéztől. A rettegés minden mozdulatát megbélyegezte, ráment a franciás eleganciája. Jean-Claude már nyújtotta is felé a szabad kezét, a másikkal az enyémet fogta. Vicces volt, ahogy álltunk ott kézen fogva egymás mellett, mint három jóllakott óvodás, és csak még viccesebbé tette a képet, hogy a vámpír, aki miatt ilyen frontálisan összezártunk, egy nyolc éves csitri, habos-babos ruhácskában, élő habcsókként mosolygott ránk. Persze, a mosolya nem sok jót ígért. De ha jobban meggondolom, nem őmiatta bújtunk így össze, az egész éjszaka, a sötét, a bál, egyik sem volt ránk építő hatással. Szükségünk volt a védelemre, egymásra.

Valentina egyébként, ahogy Musette bandája amblokk, és ahogy Asher is, az ünnepi asztalhoz öltözött: középkoriasan merev és sokráncú ruhája fehérben és aranyban csillámlott, mintha ő is egy szalvéta lenne, amire rászorult az arany szalvétagyűrű. Még fehér parókát is kapott a fejére, mert a barna fürtök valóban elütöttek volna az általános dizájntól. Persze, ez sem egyszerű műhaj volt, hanem az az igazi, magasra tornyozott építmény, ami alatt még egy nagyra nőtt felnőtt nyaka is a csigolyatörést kockáztatja, de Valentina ezt is olyan keccsel viselte... Le a kalappal. Én tutira visszabújtam volna a koporsómba a helyében, ha valaki ennyi halcsontba próbálja belegyömöszölni a testem. Nagyon erősödött a gyanúm, hogy ezek még a terítési flancot is leegyeztették előre a tárgyalások során, ami abszurd. Vagy nem? Persze, mindenkinek megvannak a maga prioritásai. A vámpíroknak fontos a harmónia.

Valentinát is gondosan kisminkelték, bár púdert nem kellett rá pazarolni, az arca anélkül is vakítóan fehérlett. Égő piros rúzzsal csókos babaszáját kapott, a csücskébe szív alakú szépségflastro-

mot, ahogy kell. Alapvetően nevetséges látványt nyújtott, mintegy tizenhetedik századból közénk csöppent porcelánbaba, és mégsem volt nevetséges. Sokkal inkább vészterhes. Ahogy arany és csipke legyezőjét begyakorlott mozdulattal kicsapta, kis híján megállt a szívem. Egyből levette, és gyermeki ártatlansággal felkacagott. A nevetése idézte egyedül a valaha élt kisgyermeket, aki soha nem léphetett a kilencedik évébe.

– Ő ott állt a sötét mélység peremén, és belenézett. A mélység pedig visszanézett rá, igaz?

– Úgy mondod, mintha te is jártál volna ott – nyögtem végül, amikor leküzdöttem a szívdobogást, és lenyeltem a torkomból a gigagombócot.

– Jártam is – bölintott, és közelebb siklott.

A teste gyermeki test volt, de a mozgásán látszott, hogy a látszat csal. Évszázados vámpírélete során megtanult felnőttet is megszegyenítő könnyedséggel és bájjal mozogni. Épp csak annyi különbség volt, hogy valamivel távolabb állt meg tőlünk, hogy ne kelljen a nyakát túlságosan is hátraszegni beszélgetés közben. A kisteremben is megfigyeltem, hogy ez a taktikája. Okos. Ha apró vagy, told meg egy mínuszlépéssel.

– Egyszer, réges-rég, amikor ez a test még a hozzáillő gyermeklelket viselte, elcsavarogtam – mesélte, és csak engem figyelt hatalmas, barna szemeivel. – És bementem egy ajtón, ami nyitva állt. Egy szobába, melynek rengeteg ablaka...

– Nem nézett sehova – fejeztem be helyette.

– *Exactement* – pislogott. – És mi volt mögöttük?

– Egy másik, egy sokkal hatalmasabb szoba – mondtam, és felnéztem a végtelen mennyezetre. – Ehhez hasonló, csak talán még ennél is hatalmasabb. A sokablakos, kisebb szoba alatt húzódott, végtelenül.

– Az biztos, hogy a belső szentélyünkben még soha nem jártál,

és mégis úgy beszélsz, mintha ott jártál volna, ahol én.

– Mert jártam, csak álmomban.

Ugyanazzal a bizonyossággal, rettegéssel és ősi félelemmel néztünk egymásra.

– Milyen közel mentél az ágyhoz? – kérdezte.

– Közelebb, mint szerettem volna – suttogtam rekedten.

– Én megérintettem a fekete takarót, mert azt gondoltam, hogy alszik.

– Alszik is.

– *Non* – rázta a fejét ünnepélyesen Valentina –, az alszik nem a megfelelő szó. Aludni minden vámpír alszik.

– De nem halott. Vagy legalábbis nem úgy, ahogy a vámpírok meghalnak álmukban.

– Az igaz. De nem is alszik.

– Jó, nevezd, aminek akarod. A lényeg, hogy nincs ébren – vontam meg végül a vállamat.

– És ezért mindannyian hálával tartozunk – mondta olyan halkán, hogy kicsit előre kellett hajtanom a fejem, hogy halljam.

– Úgy bizony – súgtam, ha lehet, még halkabban.

Valentina kinyújtotta a kezét, és megérintette a nyakam. Összerándultam, de nem az érintésétől, hanem a szavak feszültségétől. De most nem kacagott.

– Csak mi kettőnket érintett meg a sötétség.

– És Belle Morte-ot – mondtam, mire meglepetten kerekedett el a szeme. – Belle megigézett álmában vagy álmomban, nem tudom pontosan, de a Sötétség megjelent felettünk.

– Nekünk nem szólt róla úrnőnk.

– Mert csak ma történt. Ma délután.

– Nahát – csapta össze a legyezőt Valentine, és aranyra lakkozott körmeivel elgondolkozva simogatta. – Musette-nek tudnia kell – morfondírozott, és szemében aprócska gyermektést meg-

hazudtolóan bölcs érettség csillant. – Meglepetésvendégeink közt akadnak olyanok, akiknek a kilétét nem fedhetem fel, mert Musette és Belle is nehezményezné, hogy elrontottam a meglepetést. Annyit viszont elárulhatok, hogy te sem fogsz örülni nekik. Te, ahogyan én is, meg fogod érezni jelenlétük valós súlyának borzalmát.

– Ezt nem értem.

– Majd ha már látjátok őket, Jean-Claude el fogja magyarázni kilétüket. De akkor is csak mi ketten fogjuk tudni, hogy már a pusztai ittlétük is mekkora csapás.

– Sajnos, totál elveszttem – ráncoltam a homlokom. Tényleg nem értettem egy bűdös mukkot sem.

Mély sóhajjal nyitotta szét ismét a legyezőt, mint aki már megszokta, hogy a kezében van, és csak szórakozottan játszogat vele.

– Majd a meglepetés után beszélünk – mondta, és elindult a kijárat felé.

– Hogyan menekültél meg a sötétből? – szoltam utána.

– Te hogyan? – fordult vissza a szaporán libegő legyezővel.

– A feszületemmel. És velem voltak a barátaim.

– Velem meg a halandó dadám – mondta, ajkán szomorkás mosollyal. Szemei sivatagi szürkéséget árasztottak.

– Ő látta, mi van az ágyban?

– Nem. De őt meglátták. És a dadám csak visított, és bámult bele a semmibe, és visított, amíg egyszer csak holtan esett össze. Teste nagyon sokáig hevert ott a földön, mert senki nem mert belépni a szobába. – A legyező megint nagy csattanással nyílt szét, mint egy veszedelmes hal tüskéi. Most sikerült nem összerezzenni. – A végén orrfacsaró bűzt árasztott.

Ezt, asszem, viccnek szánta, kegyetlen, ízetlen tréfának, és nevetett is rajta, csak a szemei nem nevettek vele. Onnan egy pillanatra sem tűnt el a meddő rémület. Aztán nagy függönysuhogással

távozott.

Láthatóan mind a hárman megkönnyebbültünk kicsit, amikor végre magunkra maradtunk.

– Miért van az az érzésem, hogy nem csak az én idegeim feszültek pattanásig? – néztem a srácokra.

– Ezt a hazugságot még Musette is megorrontotta. Nem fog leszállni rólunk – pördült elénk Asher, bár Jean-Claude kezét nem eresztette.

– Valenitával épp minden ocsmány vámpír öreganyjáról beszéltünk, és te csakis Musette-en kattogsz?! – néztem rá hitetlenkedve.

Jean-Claude nagy sóhajtva szorította meg a kezem.

– Az Édes Sötét nem kaparinthat meg ma éjjel. Nem lök a földre, nem oldja meg ruhámat, és nem veti rám magát. Musette annál inkább.

– De már a miénk vagy. A szabály szerint érinthetetlen.

– De érzi, hogy ez csak hazugság.

– Arról nem tehetek, hogy a vámpírradarokon hazugságnak számít, ha csak úgy feküdtünk le egymással, hogy nem közösülünk.

– A saját kétségeid tehetnek róla, *ma petite*. Meg Asheréi. Musette azt érzi, és azért rúgja fel a szabályokat. Hazugságnak állít be mindent, ami számára kényelmetlen, és nem tűnik egyértelműnek.

Lehunytam a szemem, és tízig számoltam. Csicalassan. Amikor megint felnéztem, két kifejezéstelen képű vérszívó nézett vissza rám. Mint két életnagyságú, három D-s festmény, ami mindig járt eléd lép, és mégsem. Mert hiányzik belőle az élet lehelete. Megszorítottam Jean-Claude kezét, és ő viszonzta.

– Jajj, srácok, ne csináljátok ezt velem. Épp elég pocsék ez az éjszaka így is. Ne hagyjatok egyedül.

Két, évszázadokig tartó pillantással ismét életre keltek. Borzongató látvány volt, legyen annyi elég. Elvégre én egy rendes lány vagyok.

– Ezt annyira rühellem – húztam ki a kezemet az övéből.

– *Pourquoi, ma petite?*

– Miért? És még azt kérdi, miért?! – csóváltam a fejem a hitetlenkedés legmesteribb kifejezésével arcomon. A didkóim alatt összefontam a karomat, ezzel még feljebb polcolva őket, de csak így ment a melltartómba gyömöszölt rengeteg drót meg párnácska miatt.

Damian viharzott be teljes tizenhetedik századi eleganciában a fekete függönyöket félrecsapva. Minden stimmelt: krémszín, arany és fehér térdnadrág a hozzá illő harisnyával és hosszúkabátal. Még az aranycsatos cipő is, ahogy kell. Épp csak a mértéktelenül vörös haja ütött el a képtől, az megszelídíthetetlen maradt. Sminket nem kapott, Damian kissé homofóbiás volt, ami ebben a bandában enyhén szólva luxus. Féltérdre ereszkedett előttem a süppedős szőnyegen, és tekintve, hogy mind pucba vágtuk magunkat, és erősen korlátoz bennünket a protokoll meg az etikett meg még a halál tudja, mi minden, nem ordítottam rá, hogy hagyja már. Egyszerűen csókra nyújtottam a bal kacsómat, ahogy az elő van írva, kérem szépen.

– Az Ulfric és az övéi hamarosan megérkeznek – lehelte a kézfejemre.

– Eddig merre jártak? – kérdezte Jean-Claude.

Felnézett festetlen, füzöld szemeivel, és bakker, szokatlan volt. Ennyi idő alatt totál beleszoktam a kihúzott pasiszemek univerzumába.

– Fodrász után jártak – rándult meg a szája sarka, mint akiből mindjárt kibuggyan a kacagás. – Az Ulfricnak. Mert a hordában senki sem tudta kiigazítani.

– Miért kellett kiigazítani? – értetlenkedett Jean-Claude.
 – Jajj, tudod, te elfelejtkeztél a tényezőkről – sóhajtottam.
 – *Et alors?*
 – Én meg elfelejtettem szólni, hogy Richard levágta a haját. Nem fodrászhoz ment, hanem otthon, papírvágó ollóval nekiesett.
 – A gyönyörű hajának! – fakadt ki St. Louis vámpírura.
 – Annak bizony – bólogattam ugyanazzal az érzéssel.
 Azért is felejthettem el, mert igyekeztem a tudatom legmélyére temetni. Mert – ugye – Richard is megmondta, hogy semmi közöm hozzá, már nem járunk meg semmi. De nem is az új sérő. Hanem, hogy ép ember nem esik neki a hajának otthon egy papírvágó ollóval. Mélységes boldogtalanság kell ehhez, hiszen ez is csak az öncsonkítás egy szelídebb verziója. Pszichológushoz sem kell menni, hogy az ember erre rájöjjön.
 – Végül találtak valakit, aki nyilvánvalóan mindent megtett – magyarázta tovább Damian, míg én elmerültem a borús gondolatokban. – De csak tengerészgyalogosnyi maradt belőle.
 – És fogja bírni az estét? – kérdezte aggodalmasan Jean-Claude. Egy aggodalmaskodó vámpír! A nagyapámnak meg kerekai nőttek. De legalább tökéletesen felfogta a probléma súlyosságát. Hogy Richard nem épp a kiegyensúlyozott, hepi periódusát éli.
 – Ezt gyakorlatilag bármelyiküinktől kérdezhetnéd – jegyeztem meg.
 – Mi ennél még többet is elviselünk, *ma petite* – nézett rám morcosan.
 – Az tuti. Csak most épp a végünket járjuk. Vagy legalábbis a magam nevében nyugodtan elmondhatom. És azt is jobb, ha közlöm, hogy ha Musette még egyszer elém perdül a cuki kis rucijában, és édesen érdeklődik Asher farka felől, én benyomok neki egyet. Egy nem kicsit.

– Ne szegd meg a szabályokat, *ma petite*. Kérlek.
– És mi kellene, hogy leszálljon végre rólam? Megdugassam magam Asherrel a vacsoraasztal tetején?!

Damian gyöngéden megsimogatta a kezemet.

– Nem, nem fogok megnyugodni! – csattantam fel, ha lehet még idegesebben. – Be vagyok rágva, és jogom van dühöngeni!

– Jogod az van, *ma petite*. Csak nem biztos, hogy megengedheted magadnak a luxust.

– Most ezt meg hogy a francba értsem?

– A cél nélküli dühöngés luxus ma este. Nem engedhetjük meg magunknak. Mert a végén csak feljogosítjuk vele Musette-et, hogy ő is megszegje a szabályokat. Azt pedig egyikünk sem akarja.

– Oké, igazad van, már megint kibaszottul igazad van – puffogtam, mert tényleg mindig neki volt igaza ebben az egész diplomatikus szarságban. – De akkor találj ki valamit, hogy leszálljon végre rólam.

– Szerintem már ki is találtam.

De egyelőre nem oszthatta meg velünk a grandiózus ötletet, mert Micah robogott be a drapériát félrecsapva, Merle-lel és Nathaniellel a nyomában. Vágom, hogy Nathaniel foglalkozási ártaalma, hogy alig hordjon némi ágyéktakarót, és a Bűnös Vágyakban még talán azt sem viseli, de ez a mostani toalettje enyhén szólva fellökte bennem a bornyút. Jó, utána megnyugtató, hogy neki semmi gondja vele, de akkor is: a fehér ágyékkötőn kívül szinte csak krémszín szíjakat viselt a testén. Még a csizmája is fel volt hasítva hátul, és pántok tartották. Haját Stephen mesterien gigantikus kontyba pakolta, ki tudja, hogy érte el, hogy úgy is maradjon, rejtély. A sminkje pedig fájdalmasan gyönyörű volt, helyesebben ő lett tőle gyönyörű, kibaszottul, elviselhetetlenül szépséges. A lila szemei meghökkentően ragyogtak, szája csókosan pi-

roslott. Egészen addig bizton kislánynak nézhette az ember, amíg nem tévedt a tekintete az ágyékkötőre. A dudor minden kétséget megölt.

Merle amolyan testőregyenruhában feszített, ami természetesen fekete bőrt és pólót jelent. Még a cipője orra is vasalt volt, nagyon pöpec. Őszre csíkozott haját senki meg sem próbálta befonni vagy kontyolni, hiba lett volna már a kísérlet is. Merle szerette természetesen nyomni. Most épp természetesen majd szétvetette a düh. Szörnyetege ködgomolyagként áramolta körbe izmos, kigyúrt alakját.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Ha még egyszer hozzáér a Nimir-Raj-omhoz az a köcsög, esküszöm, letépem a karját, és feldugom a seggébe – morogta a testőr.

– Megjött Paolo – zengte kórusban Jean-Claude és Asher.

– Meg, hogy állna bele!

Micah szórakozottan figyelte, nem sokon múlt, hogy kuncogjon. Cseppet sem zavarta, hogy Merle-t ennyire zavarja. Dehát Micah-t gyakorlatilag semmi sem zavarta. Ez amolyan túlélési stratégiai lehetett, amit mellettem fejlesztett ki. Gondolom.

– Engem nem zavar, Merle – jegyezte meg csendesen.

– Nem ez a lényeg – dühöngött a nagyember. – Hanem, hogy nem mutat semmi tiszteletet.

– Ez Paolo – biccentett Asher. – Senkit nem tisztel. Csak Belle-t.

– És nyilván Nathanielt ugyanúgy lapogatja, igazam van? – kapcsolódtam be én is a beszélgetésbe.

Merle hátborzongatóan felmorrant. Ebben a pillanatban megint rebbent a függöny, és Bobby Lee dugta be a résen a fejét.

– Szerintem nem ártana visszajönnötök. Vagy kezdjük el egyszerűen kardélre hányni a népeket?

Tüdőnk egy emberként fújtatott egy nagyot, és mindannyian

visszaindultunk a kisterembe. Lelkesedésünk láthatóan nem ismert határokat.

Fekete bőrruhás testőreink falától nem láhattuk, kiből jönnek azok a nyüszítő hangok.

– Utat, emberek – kértem, de meg sem hallottak.

– Utat, emberek – süvöltötte Merle, és a bőrfüggöny egy csapásra szétnyílt előttünk.

A hang Stephenből jött. A távoli falnak tapadt, mint aki teljes testfelületével próbál belesüppedni a téglába. Valentina állt előtte, nem ért hozzá, vagy legalábbis nem látványosan, bár a ruhája abroncsos szegélye a lábába nyomódott. Két tenyerét a hasa magasságában kitarva mintegy a levegőt simogatta Stephen fájdalomtól görcsös teste előtt.

Ikertestvére, Gregory a másik falra lapult hasonló eltökéltséggel, őt Bartolomé tartotta sakkban. A kortalan kisfiú arcán félelmetes vadság tanyázott. Ahogy odakoncentráltam, rögtön megéreztem, hogy Gregory rettegéséből táplálkozik éppen. Az köztudott, hogy akadnak vámpírmesterek, akik képesek rettegést generálni áldozataikban, hogy aztán a rengeteg így termelődött negatív energiát mind magukba szívják. Azt viszont nem tudtam, hogy Belle vérvonala is hordozza ezt a képességet.

Stephen éles sikolyára felkaptam a fejem, és feléjük fordultam. Valentina aprócska keze a meztelen férfihasat simogatta, a derekán egy pillanatra megállapodott, majd egyre lejjebb és lejjebb siklott, míg végül a fehér bőrnadrágba bújtatott csípőt tapogatta. Stephen művészien kikészített arcát zilált göndör tincseitől nem láhattam, de azt igen, hogy a félelem egészen apróra húzza össze egész testét. Pedig Valentina nem a rettegéséből táplálkozott, nem tett vele szemmel láthatóan semmit. Csak simogatta. És végre leesett, hogy ez miért dermeszti jeges rémületbe az ikerpárt.

– A testőrök mennek elől, Anita, nem a védett személy – törtette el mellettem Bobby Lee.

Kivételesen még meg is értettem a nagy füstölgést, nyilván ki voltak már borulva, hogy nem léphetnek közbe. Az egész testőrgárda utasítást kapott ugyanis, hogy erőszakhoz csakis válaszképp folyamodhatnak. Ha Musette-ék felrúgják a békét. Semmiképpen sem kezdhünk agresszióba minden mondvacsinált apropóból. De ha engem kérdeznek, ahogy Stephen és a bátyja a falhoz lapulva igyekezett köddé válni, az már a béke megszegésének minősült.

Elstartoltam Stephen felé, mire egy böhmér vámpírszerzet perdült elém. Most esett csak le, miért sorakoztak a mi embereink olyan visszafogottan a képletes zsebükbe dugott képletes kezekkel. A vámpír nem pusztán hatalmas volt és izmos. Valahogy nem evilági, de nem egyszerűen csak a vérszopósága miatt. Volt benne valami extra embertelenség. Nem találtam rá jobb szót, ahogy ránéztem, ez ugrott be a fejembe: embertelen. Valami, aminek az emberhez semmi köze.

Plusz még fekete is volt. Marha ritka a színes bőrű vámpír, született is erre egy teória, ami a genetikában keresgél, és úgy tippel, hogy a négereknek lehet valami génje, ami immúnissá teszi őket a vámpíromságra. Ahogy a maláriával szemben is szereztek természetanyától egy jó kis gént. Egy afrikai sokkal kevésbé fogékony rá, mint egy fehér. Hát, nem t'om. Ez mindenesetre ocsmány túlvilági egy feka volt, aranysárga szemekkel és a napfénymentes életmódnak köszönhetően furcsa csokoládéfakósággal. Mint akin kiütött az etilvanilin, ami persze a minőségét semmiképpen sem csorbítja.

Újabb kiáltás hasított a levegőbe, és már cseppet sem izgatott, hogy embertelen vagy csak sima vámpír-e az előttem tornyosuló kolosszus.

Próbáltam eltáncolni mellette, de kutyajó reflexekkel követett.

Nem fenyegetően, de állhatatosan. Idegesítően. Hirtelen vágni lehetett a helyiségben a csendet, és ebbe az álló némaságba sírt bele Gregory könyörgő hangja.

– Jajj, ne, csak ezt ne kelljen, istenem, hadd ne kelljen!

Fél füllel észleltem, hogy Jean-Claude sutyorog valamit Musette fülébe, mire az franciául felcsattan, és ha jól értettem, arról puffog, hogy nehogy már a szórakozás is szabályszegés legyen. Hogy ők ugyan nem rúgtak fel semmit.

– Te mocskos, pedofil görény, te gyáva disznó – köptem mély elszántsággal a négervámpír idegenszerű képébe.

Meg sem rezzent. Csakhogy ez nem a jó testőr közönyössége volt, sokkal inkább értetlenség. A képébe vágtam még pár válogatott sértést, tizedik generációig felmenően lehordtam a minden egyenes és oldalági rokonát, de semmi. Naná, hogy nem beszélte a nyelvet. Ha neki jó, nekem is.

– Bobby Lee – szóltam a főtestőrömnek, aki meg is ragadta a lehetőséget, hogy befűrődjön közém és a behemót közé.

– Igen, naccsád?

– Hozd az embereket, és foglaljátok le.

– Sebeket ejthetünk?

– Nem.

– Akkor sokáig nem fogjuk tudni visszatartani.

– Egy perc is elég.

– Annyit talán ki tudunk belőle taposni – biccentett.

– Akkor mindent bele – néztem a szemébe.

– Igenis, naccsád!

Egyet intett, és az összes vérpatkány ott hemzsegett a nagyvámpír körül. Gyorsan megkerültem a csoportosulást, és megindultam a gyerekek felé. Már menet közben magyaráztam, hiszen alig volt időm. Micah nyomban mögém szegődött az ő saját testőreivel, Merle-lel és Noah-val. Persze, ez bajban nekem halottnak

a csók, nyilván Micah-t védik minden erejükkel... én meg a behermótra uszítottam az összes emberemet. Hát, így jártam.

– Stephent zaklatta az apja gyerekkorában. Szexuálisan. És eladta a testét idegeneknek – hadartam Valentinának, aki emlékeim szerint gyűlölte a pedofileket. Ő is áldozatuk volt.

A kislány rám emelte szív alakú arcocskáját. Keze még mindig Stephen vállán nyugodott, aki nyöszörgő kupacként hevert a lába előtt.

– Esküszöm, hogy így volt. Nézd, hogy retteg. És ezt csakis az érintéssel érted el.

Stephen szegény már nem nézett senkire, szemeit szorosan lehunyta, arcán a könny elmázolta a szemfestéket, megadóan kuporgott magzati pózban, mint egy kisgyerek, aki már semmit sem tehet a gonosz világ ellen.

Valentina nézte egy ideig, arca elszörnyedt. Apró kezeire nézett, olyan undorral, mintha hirtelen keléses gumók ütköztek volna ki a bőrén.

– *Non, non* – tiltakozott, és még valamit hadart franciául, amit nem értettem. A hátunk mögött egyre nagyobb lett a csatazaj, komoly verekedésre számíthattunk, ha ez így megy tovább.

– Jön! – kiáltott Merle, és Noah-val zártak Micah és énelöttem. Aztán már beléjük is csapódott a hatalmas test, hárman egymásba akaszkodtak, és eltávolodtak tőlünk. Micah cselekvésre készen strázsált előttem, bármikor alakot tudott váltani, és akkor isten óvjon minden vámpírt a karmaitól. Bár egy ekkora böszmével hiába hegyezi azokat a macskakarmokat...

– Szólj Bartoloméának is – rángattam meg Valentina karját. A kislány üveges szemekkel nézett fel rám lassan, mint aki alig tér magához. – Mondd meg neki, miért retteg tőle annyira Gregory.

– Mi szegtük meg a békét, a mi kezünkhöz tapad a vér! – zengett a szobában a kislány hangja. Vámpírbűbájt használt, hogy

minden szegletben tisztán hallhassa mindenki.

– Valentina! – kiáltott rá Musette.

De Valentina franciául is elismételte a mondókáját, és a harc szépen lassan elült.

– Ez az igazság, Musette – fordult mesteréhez, aki hófehér fűzős-abroncsos ruhájában úgy festett, mint egy kalodába zárt menyasszony. – Épp eleget gyötörtük ezt a két férfit. Elég legyen!

– Pedig annyira rettegett, Valentina – panaszolta Bartolomé –, annyira finoman és ízletesen. És most tönkretetted.

A fejletlen kamasztestet szinte színarany, tizenhetedik századi öltözékbe préselték, hogy minden mozdulatára szó szerint szikrázott a fényben.

Valentina halkan, gyors franciasággal magyarázott neki, mire a fiú el nem sápadt ugyan, de nagyon komoly képpel fordult vissza a földre hanyatlott, hangosan zokogó Gregoryhoz.

– Tényleg? A saját apjuk? – nézett aztán rám.

Bólintottam.

– Gonosz az, aki egy gyereket molesztál – jelentette ki Bartolomé. – És ha azok ráadásul a saját gyerekei... – megvetően köpött a padlóra, és spanyolul fejezte be a mondatot. Én persze nem vagyok szótár.

– Azért hoztam őket magammal ma este, hogy biztonságban legyenek. Az apjuk ugyanis a városban van, és keresi őket. Az eszembe se jutott, hogy itt majd pont ti...

– Soha nem tettünk volna ilyet, ha tudjuk – tiltakozott szavaim ellen Bartolomé.

– Musette pedig tudta – robbant bele a feszültségbe Jean-Claude szava. Egy emberként fordultunk mind Jean-Claude felé, aki a testőrök mellett ácsorgott.

Időközben egy másik olyan böszme vámpír is csatlakozott a bandához.

– Azért figyelmeztettem, mert Stephen egyből kérte, hogy ne kelljen táplálnia a gyerekvámprókat. Azt mondta, borzalmas emlékeket élesztene benne az aktus. Ezért is szóltam Musette-nek, hogy tartson távol benneteket tőlük. Csakis azért mertem őket magukra hagyni, miután Anita is átment a másik terembe, mert úgy tudtam, hogy tudjátok.

Mintha madzagon rángatták volna az egész társaság fejét, úgy fordult mindenki végszóra Musette felé. Sajnos a szadizmust semmiféle babaszépség nem tudja jóvátenni, pedig Musette kitett magáért, még a haját is fűrtösre bongyorította, mint valami tizenhetedik századi angyalka. A klasszikus kukacos alma esete. Kívül ragyog, de belül...

– Így volt? Tényleg tudtad? – kérte számon Valentina.

– Ugyan, *ma poulet*, hát képes lennék én ilyesmire?

– Képes – bólintott lassan Valentina –, de mennyire képes.

A két gyerekvámpró mélyen Musette kék szemébe nézett, míg végül a főhőhöz kapta el a tekintetét. Ilyet! Hogy ez a nő zavarban! Miért nincs nálam kamera ilyenkor!

– Bobby Lee, vegyétek őrizetbe.

– Mire készülsz, *ma petite*?

– Én is ismerem a szabályokat, Jean-Claude. Ők szegték meg, bántották az embereinket, visszaéltek a vendégszeretetünkkel. Amíg el nem mennek, házőrizetben lesz.

– De nem bánthatjuk. Ő Belle személyes képviselője.

– Ismerem a lemezt, már vagy ötvenszer lejátszottad – bólintottam, és visszafordultam Bobby Lee-hez. – Kísérjétek a szobájába, és tegyétek vissza a feszületet az ajtóra.

– És ez csak így megy? – nézett rám, majd Jean-Claude-ra. – Elkapjuk, és bekaszlizzuk?

Bólintottam.

– Bár az alakváltókkal is ilyen egyszerű lenne – sóhajtott.

– Néha nem jön rosszul, hogy a vámpírok ilyen középkoriban civilizált népség.

Bobby Lee megdobott egy elégedett vigyorral, majd Claudiával együtt megindult az aprócska vámpírhercegnő felé. Angelito azonban egyből úrnője elé perdült.

– Ne félj, Angelito, a vérpatkányok nem árthatnak nekem – hallatszott Musette hangja a takarásból.

– Két megoldás van – állt meg Bobby Lee segédjével a följük magasodó angyalka előtt –, csinálhatjuk finoman vagy durván. Ha félreállsz, és szépen velünk jöttök, senkinek nem esik baja. Ha makacsoktok, viszünk erőszakkal. És véresen.

Nagyon úgy nézett ki, mint aki az utóbbi verziót venné szívesebben. Senki sem örült, hogy ölbe tett kézzel kell végignéznie Stephen és Gregory kínlását.

– Lépj el előlem, Angelito – jött a határozott parancs a hatalmas halandó szolga háta mögül.

Angelito nagyon nemszeretem kelletlenséggel, de félrelépett. Kicsit, nem, nem kicsit lepett meg Musette ilyen engedelmes belenyugvása, arra számítottam, hogy majd sívítva, rúgkapálva cipeljük vissza a sötétbe. Bobby Lee már nyúlt is a karjáért.

– Ne érh hozzám – zengett Musette hangja. Bobby Lee úgy kapta el a kezét, mint akit leforráztak, de szó szerint. Még dörzsölgette is.

– Vigyétek, Bobby Lee – szóltam rá.

– Nem tehetem – ingatta a fejét, és olyasmi csengett a hangjában, amit nála még soha nem tapasztaltam: félelem.

– Dehogynem teheted.

– Azt mondta, hogy nem érhetek hozzá.

– Claudia.

– Nem lehet – rázta a fejét az atlétanő.

Az első élő patkány kidugta a fejét a falon egy repedésből, és

éreztem, hogy valami nagyon nem stimmel. Fénylő szemecskéjével boldogan nézett fel Musette-re, aki leplezetlenül diadalmasan álldogált.

- A patkány a hívóállatod – szaladt ki a számon a felismerés.
- Hogyhogy Jean-Claude nem mesélte?
- Biztosan elfelejtette.
- Én csak a denevérekről tudtam – szólalt meg közönyös hangon Jean-Claude. Nagyon rejtegette az érzelmeit.
- Fél évszázada szerezte meg hozzájuk a patkányokat is – kotytyantott közbe Asher.

- Talán nem ártott volna, ha tudjuk – küldtem neki egy olyan pillantást. De nincs igazam? Aztán visszafordultam a rágcslók és éjszakai lények úrnőjéhez. – Miért nem ráztad le már hamarabb a vérpatkány őreidet?

- Hogy nagyobb legyen a meglepetés – mosolygott, még az agyari is kivillantak. Nagyon odavolt magától. Egy agyaras porcelánbaba.

- Tök nagy volt, köszi – bólintottam, és a vérhiéna testőrökhöz fordultam. – Na, emberek, aki történetesen nem vérpatkány, az vigye a szobájába a patkányhercegnőt.

- Megölni őket – rendelte Musette. Persze, hogy Bobby Lee-éknek. Ezt kihagytam a kalkulusból. Azt a fűzfánfűtyülőjét!

- Azt nem – rázta a fejét Bobby Lee és Claudia, miközben elhátráltak vadonású asszonyuk közeléből. – Azt megparancsolhatod, hogy téged ne bántsunk, de azt nem, hogy másokat igen. Akkor hatalmad azért még nincs, tündérke.

A vérpatkányok bebőrözött tömege hátrálni kezdett, arcukon a félelem bizonytalansággal vegyült, de nem emeltek fegyvert. A hasadékokból áramlani kezdtek a valódi patkányok. Ez komoly gáz a természetes dolgokkal. A természet is jelen van, mindig, csak épp nem mindig a kellemes oldalát adja. És némelyik igen-

csak undi.

A vérhiénák meglódultak. Más testőr nem nagyon lézengett a helyiségben, a leopárdjaink között csak ketten voltak, azok viszont nem tágitottak Micah mellől. A többi leopárd mind a kaja kategóriába esett. A kaja pedig nem harcol, a kaja csak vérzik.

Most kapcsoltam csak, hogy hiányérzetem van: hol vannak a farkasok? Csak Stephent láttam, de ő már korábban is velünk volt, az apja miatt.

Musette valami teljességgel új nyelven mondott valamit. Ötletem sem volt, mi ez a makogás, gyanús, hogy még soha nem hallottam. Bár nem voltam egy nyelvzseni. Mindenesetre a két elefántcsont-szürke óriás az arany szemével beállt Musette elé stabil fal alakzatba.

– Parancsold vissza az embereket, *ma petite*, nem akarok veszteséget.

– De csak ketten vannak.

– Ezek nem azok, akiknek hiszed őket.

– Hanem? – De azért bestoppoltam a vérhiénákat.

– Van egy helyiség, ahol az Édes Sötét szolgálai alusznak, míg úrnőjük fel nem ébred – felelt helyette Valentina. – A tanács tagjai néha belátogatnak abba a helyiségbe, és megpróbálják szólítani őket.

– És ez a kettő felébredt.

– Nem csak kettő. Van még másik négy. Úrnőnk szerint növekvő hatalmának jele, hogy ennyit ébrenlétbe szólított.

Jelentősegteljesen összenéztünk a kislánnyal.

– Minden Sötétségek Anyja ébredezik. Szolgái valamivel előtte kelnek fel – suttoztam, és beleborzongtam saját szavaimba, mik hűvös árnyakként táncolták körbe a termet.

– Szerintem is – helyeselt Valentina.

– Úrnőnk hatalma mindenkiénél hatalmasabb. Lágyanyu szol-

gái az ő szavára ébredtek fel, nem másért. Ők is Belle Morte nagyságát dicsérik – hirdette a szerinte törhetetlen és megcáfолhatatlan igazságot Musette csengő hangon.

– Bolondság, Musette. A sötétség egyre éberebb. Ennek legékesebb bizonyítéka, hogy ők itt állnak közöttünk. De csakis addig szolgálják Belle Morte-ot, amíg igazi úrnőjük fel nem ébred. És akkor jaj mindannyiunknak.

– Márpedig nem hagyom, hogy tönkretedd az örömünk – topantott Musette. – Nem érhetek hozzám, ők megvédenek.

– Nem egyszerű vámpírok, igaz? – ráncoltam a homlokom. A hiszti tökéletesen hidegen hagyott.

– Hogy érted ezt, *ma petite*?

– Alakváltó jelenlétük van – feszengetem. Nem lett volna szabad azt éreznem, amit éreztem. Amit már korábban Minden Sötétség Anyjánál is. Ő alakváltó és vámpír egyszerre. – De vámpírok nem lehetnek alakváltók is – motyogtam, bár tudtam, hogy tévedek. – Úgy tudtam, hogy Lágyanyu a legeslegelső vámpír, aki mindannyitokat életre hívott.

– *Oui, ma petite*.

– Vannak a Tanácsban olyanok, akik közvetlen tőle származnak?

– Mindannyian tőle származunk – mondta némi gondolkodás után Jean-Claude.

– De én nem ezt kérdeztem.

– Személy szerint senki sem mondhatja el magáról, hogy tőle származna. Egyenesen – felelte Asher. – De ő alapította a Vámpírtanácsot. És ő véste kőbe civilizációink törvényeit, hogy ne vérengző bestiákként bolyongjunk magányosan az éjszakában. Ő tette le társadalmunk alapkövét.

– Szóval akkor ő nem is vér szerinti anya, csak amolyan kulturális-szimbolikus.

– Ki tudhatja, *ma petite*. Csak annyi biztos, hogy mindennek, ami ma létezik, ő a teremtője. Anyánknál is inkább anyánk ő, nélküle ma nem lehetnénk sehol.

– Nem tudom, nem – ingattam a fejem. Mit tagadjam, bőséggel jutott belém szkepszis a témával kapcsolatban. – Aki beszéli a nyelvüket, tolmácsoljon.

– Franciául már megtanultak – lépett előrébb Valentina.

– Remek. A francia minden civilizáció nyelve. Jean-Claude, kérlek.

– Mondhatod, *ma petite*. Nyelved helyett nyelved vagyok.

– Mondd meg nekik, hogy Musette megszegte a szabályokat és a vendégjogot, ezért mi őrizetbe vesszük, és a szobájába zárjuk. Bántódása nem esik, de ő sem bánthat már senkit.

Jean-Claude elismételte franciául, szépen lassan, amit mondtam. Így nagyjából én is követtem, az évek alatt elég sok rám ragadt. Sajna a ragadás még édeskevés ahhoz, hogy élőbeszédben is megértsem a sok brekegést.

– Elmondtam.

– Akkor még azt is leszel szíves hozzátenni, hogy ha nem állnak el az útból, a Sötétség Anyja törvényei alapján ők maguk is szembeszegülnek a renddel, és ezért őket is megölhetjük – Jean-Claude kétkedve forgatta a szemét. – Gyerünk, tolmácsold.

Közben megkerestem Bobby Lee-t, akit levert a víz.

– Bocsáss meg, Anita, hogy cserben hagyunk.

– Nem, egyelőre még nem – ráztam a fejem határozottan. Ezen mintha meghökkent volna. – Mi van a dzsekid alatt?

Lehúzta a cipzárt, én meg kivettem a pisztolyát a pisztolytáskából, meg a másikat a nadrágkorcából. A padlóra célozva kibiztosítottam. Elkerekedett szemmel figyelte minden mozdulatomat. A szabályok szerint ma este csak a testőrök viselhetnek fegyvert, és nem voltam benne száz százalékgig biztos, hogy hagyja, hogy

elvigyem. De nem szólt egy mukkot sem, én meg a szoknyám ráncái közé rejtettem a kezeimet puskástul-mindenestül, és viszsaballagtam Jean-Claude-ékhoz.

– Mit mondtak?

– Hogy őket senki sem pusztíthatja el. Legyőzhetetlenek.

– Mennyi ideig aludtak? – kérdeztem, és Jean-Claude rendes tolmácsként fordította.

– Nem tudják pontosan.

– És azt honnan veszik, hogy legyőzhetetlenek?

Jean-Claude továbbadta kérdést, mire előrántottak egy-egy viszonylag kurta, de az acélnál sötétebb anyagból kovácsolt szabályát. Lehet, hogy bronzból készültek. Lehet, hogy nem. A lényeg, hogy masszívnak tűntek.

– Azt mondják, ember nem gyártott még olyan fegyvert, melylyel kárt tehetnének bennük – jelentette be szinte ünnepélyen a tolmács, és mindenki ösztönösen farolni kezdett.

– Egy ujjal sem nyúlhatsz hozzám, hiszen ők vigyáznak rám – nevetett diadalmasan Musette.

Én is hátraléptem egyet, de csak hogy a kellemetlenül magas sarkakban megtaláljam a lehető legbiztosabb célzóállást, már ha ez nem fából vasmarika. Nem cicóztam, fejre mentem. Az első vámpír feje hatalmas vér- és agyvelőszökőkutat lövellt a plafon felé, és mivel Musette állt hozzá a legközelebb, a nagyja rajta fejezte be pályafutását. A pillanatnyi süketségemnek hála nem jutott el hozzám Ká Anyu másik apródjának csatakiáltása. Magasba lendítette híres szablyáját, de mire megy vele, ha nem ereszttem a közelembé? Mert nem tökölttem, meghúztam másodszor is a ravaszt, bummm, még egy szökőkút. Tanulság: még a legnagyobb harcművész is lehúzatja a klotyón a nagy harcművészetét, ha egy örült puskás három méteren kívül áll meg előtte.

Musette padlót fogott. Csak tátotta a száját, hogy ő ezt nem

annyira szeretné elhinni. Fehér ruhájáról, arany hurkafürtjeiről csöpögött a vérvörös máz, csak a kék szemek világítottak ki a sok pirosból.

Őt vettem a célkeresztbe, és annyira határozottan tartottam a pisztolyt, hogy tényleg átfutott az agyamon egy borzasztóan boldog és megkönnyebbült pillanatig, hogy megteszem, igenis megteszem. De persze nem tehettem meg, és nem csak azért, mert Jean-Claude szinte könyörögött, hogy viselkedjem, hanem Belle Morte várható bosszúja miatt sem. De azért csak lássa a szőke vámpírcica, lássa az arcomon, hogy meg akarom húzni a ravaszt, és hogy legközelebb már tojok a józan észre meg a diplomáciára, legalábbis addig a gyönyörűséges másodpercig, amíg az ujjamat ráengedem a ravaszra.

És Musette látta. Szeme csillogni kezdett, féltette a szaros túlvilági életét. Őrült volt, de némi rendszer még belé is szorult. Az élet mégis csak jobb, mint a halál. Persze, sosem árt tisztázni, nehogy nekem azt higgye, hogy csak üresen hadonászok itt az orra előtt.

– Mit látsz az arcomon, Musette? – kérdeztem, hogy tudatosodjon benne, ez az utolsó esélye. Még egy ilyen húzás, és vége. Meghúzzom én is.

– A halálomat látom az arcodon – mondta határozottan, miután nagyot nyelt.

– Úgy ám, de mennyire. Azt ajánlom, ezt a pillanatot és ezt a tekintetet mostantól egy pillanatig se felejtsd el. Mert ha még egyszer okom lesz így nézni rád, az lesz életed utolsó pillanata.

– Megértettem – lehelte reszketegen a levegőt.

– Remélem is, Musette, a saját érdekedben – és lassan leeresztettem a pisztolyt. – Most már vihetitek, Merle. A vérhiénák majd elkísérnek benneteket, és Angelitót se felejtsetek itt.

Merle előre lépett, a vérhiénák egy maroknyi gárdája a nyomá-

ban.

– A Nimir-Rám szólt, és én engedelmeskedem – hajtotta meg a fejét. Hoppá. Ilyeneket eddig csak Micah-nak mondott, vagy ha velem kapcsolatban valami hasonló esett ki a száján, azt is csak tessék-lássék, az illem kedvéért. Most komolyan gondolta. Aztán nemes egyszerűséggel átlépett a hatalmas tetemeken, hogy karon ragadja Musette-et. A testőrök arca láthatóan felderült, végre feketén-fehéren látták a viszonyokat: ha valaki nem úgy lép, ahogy ők szeretnék, egyszerűen lepuffanthatják. Nem kell magyarázkodniuk, én adtam a jó példát.

Bezzeg Jean-Claude csak egyre komorabbá vált, az ő dolgát, ha lehet, még alaposabban megbonyolítottam. Mert ahol a puskás emberek számára válik egyértelművé a világ, ott a diplomaták és politikusok már verik a fejüket a falba. Közben Merle cseppet sem finomkodva rángatta át az agyaras misszt a hullákon, még meg is botlott a nagy szoknyájában. Angelitót majd' szétvetette a tehetetlen indulat, de a vérhiénák gondoskodtak róla, hogy a majdnem majdnem maradjon. Végül Musette visszanyerte egyensúlyát, már mindenki biztos lehetett benne, hogy nem nyalja fel a véres padlót. Ebben a pillanatban fullasztó rózsailat nehezedett rám. A szívem veszett kalapálása jelezte, hogy kevés az oxigén, és ahogy levegő után kapkodva tekintetem találkozott Musette-ével, már égő borostyánpillantás nézett vissza rám.

Belle Morte nézett rám Musette arcából. Hogy cseszné meg, én meg egy végtelen pillanatig csak a saját szívem veszett dörömbölését hallottam a dobhártyámon. Aztán hangrobbanás, és Musette szóra nyitotta a száját.

– Kellemetlen helyzetbe hoztál, Jean-Claude – surrogott Belle bársonyos hangja be a koponyám mélyére.

Merle ráncigálta tovább a kijárat felé, mintha mi sem történt volna. Vagy nem érezte meg, hogy szar került a palacsintába, vagy látta ugyan, de neki aztán szarosán is ugyanolyan jó volt, hiszen egyik vérszívó olyan, mint a másik. Na, majd mindjárt megtanulja, mennyire nem így van.

– Ereszd el a karom – szólt rá higgadtan Belle.

A hatalmas ember úgy kapta el a kezét a törékeny karról, mint nem is olyan régen Bobby Lee – mintha leforrázták volna. Fájdalmas arccal hátrált, minél messzebb a bigétől.

– A leopárd a hívóállata – magyarázta Jean-Claude, hogy a hangját csak még kínosabb hallgatás kövesse. De nem sok időnk maradt méltázgatásra, mert Belle-ben fortyogott a düh. Miért van az, hogy ez csak dühöngeni meg követelőzni járt közénk?!

– Eddig kíméletesen bántam veletek – hazudta, majd a két hulla felé fordult. – Van fogalmatok, milyen régóta ébresztgette a Tanács Anyánk első gyermekeit? – Egy emberként kussoltunk, egyrészt nem volt, másrészt meg éreztük, hogy ez csak amolyan költői kérdés, amire ugye modortalanság visszaokoskodni. Visszafordult felénk, és mintha egy tengeri szörny úszott volna át Musette arcbőre alatt. – De én, Belle Morte, felébresztettem őket.

– Nem mindegyiküket – kotyogtam közbe, de keservesen meg is bántam rögtön. Miért gyorsabb nekem ennyivel a nyelvem, mint

az agyam? Ez valami születési rendellenesség lesz.

Na, azt a tekintetet se teszem be a kedvenc gyűjteményembe! Egyszerre égetett belőle az ősi gyűlölet, és dermedtett jéggé.

– Nem, nem mindegyiküket. És most kettőt megöltél közülük. Nézzük csak, milyen büntetést is érdemelsz ezért?

Szólni próbáltam, de képtelenség volt átpréselni még a levegőt is a torkomon.

– Musette szegte meg a szabályokat – beszélt helyettem Jean-Claude. – Mi nem vétettünk sem a törvények, sem egyezségeink ellen.

– Így van – szólalt meg Valentina is. A bőrkötéses nagyfiúk sorfala szétnyílt, hogy a kislány Musette/Belle színe elé járulhasson. De ő azért ügyelt, hogy kartávolságon kívül maradjon, láttam.

– Szólj hát, aprócska lány – intett a duplán nagyasszony.

Valentina beszámolt a balesetről, ami egyedül Musette kegyetlenségének a következménye volt: hogy nem tájékoztatta embereit Stephen és Gregory gyermekkori traumájáról. Musette teste a szerencsétlen áldozatok felé fordult, Belle szemei végigmérték a földön kuporgó likantrópokat, az öccsét némán ölelő Gregoryt, és a semmibe vesző tekintetű Stephent. Totál katatón nézett maga elé.

Belle visszafordult a gyülekezet felé. Musette arcán megint átlebegtek Belle vonásai, de most nem a felszín alatt, hanem mintegy áttetsző maszkként rebbentek el a szőke nő finomabb formái felett a karakteresebb vonások. Mélybarna haj fedte a szőke csigákat. De csak egy pillanatig tartott, az erősebb arccsontok és az áll csak megmutatta magát, és már vissza is süppedt Musette fehér babaarcába.

– Valóban Musette szegte meg a békét – ismerte el.

Vajon miért nem örültem, mint majom a falkának?

– Ezentúl tiszteletben tartjuk a törvényt – dorombolta bársonyosan, és nem tudom, a többiek hogy voltak vele, nekem mintha

a koponyám minden zegét-zugát puha szőrmével cirógatták volna.
– Amikor Musette hazatér hozzám, minden emberem hazatér vele.
Asher is.

– Rövid látogatásra – egészítette ki Jean-Claude.

– Nem. Örökre. Az enyém lesz megint, ahogyan régen is az enyém volt.

– A saját törvényeid kimondják – vett egy mély lélegzetet Jean-Claude hogy senkit, aki tartozik valakihez, nem szakíthatunk el örökre a szeretteitől.

– És vétenék is a törvény ellen, ha Asher tényleg tartozna itt valakihez. De senki *pomme de sangja*, szolgája vagy szeretője. Ashernek nincs itt senkije.

– Ez nem igaz – jelentette be Jean-Claude. – Mivel a mi szeretők.

– Musette már beszámolt a gyengécske hazugságokról, amivel csakis tőle akartátok Ashert távol tartani.

Belle pengén érezte a hazugságot, nem volt olyan faorra, mint a szárnységédének, aki tényleg csak az olyasmit fogta, ami már a szemét kiverte. Belle minden olyan témában, amit értett, rögtön levette, ha nem az igazat kapja. Csakhogy olyasmiben, amit ő nem ismert, ne adj’isten, nem értett, kész volt. Amúgy a vámpírok nagyrésze ilyen: ha mondjuk számukra ismeretlen fogalom a hűség, másokban is képtelenek értelmezni. Muszáj úgy megközelíteni a témát, hogy Belle is értse.

– Szerintem nem gyengécske hazugság volt – kezdtem.

Jean-Claude elkerekedett szemmel nézett rám, de rögtön látta, hogy nem a levegőbe beszélek. Terveim voltak. Biztos, ami biztos, azért félreállt.

– Csak óvatosan, *ma petite* – suttogta a fejembe. Naná, hogy óvatos leszek. Nem ettem gombát.

– Ezek szerint magad is elismered, hogy csak hazudtatok – for-

dult felém Musette kölcsöntestében Belle.

– Nem. Azt ismerem el, hogy nem volt hazugság, ahogy gyengécske sem. Ezer más jelzőt tudnék rá: fantasztikus, magával ragadó, izgalmas, gyönyörteli, ugyanakkor rémisztő is kicsit. Abszolút nem ilyennek képzeltem Ashert az ágyban.

– És ez eddig nem is hazugság – konstátálta, kicsit meghökkenően. A hangja mint a selyem, mély és bűgő, hogy legszívesebben belehempergőztem volna. Ugyanolyan érzékborzoló orgánuma volt, mint Ashernek és Jean-Claude-nak, csak Belle-étől azért mindig összerándult a gyomrom. Lehet, hogy csak a tudat tehetett róla, lehet.

– Ágyunkba vittük Ashert, és az európai mérce szerint szeretők lettünk.

– Eddig még soha nem hallottam az európai mércéről – nézett ki Musette arcából határozottan összezavartan Belle. Már nem csak a felszín alatt bujkáltak a vonásai, mint valami eltévedt bűvópatak, sokkal inkább maszkhoz hasonlított. Mintha egy arányában nagyobb valami telepedett volna a kis szökére, bár Jean-Claude emlékei alapján Belle Morte sem egy atléta termet. De más is adhat az embernek tekintélyt a fizikai dimenziókon túl. – Milyen újabb ostobaság ez már megint?

– Az amerikaiak szerint csak a férfi és nő közötti közösüléssel járó aktus számít igazán szexnek – segítette ki Jean-Claude.

– Érzem, hogy igazat szólsz, de fel nem foghatom.

– Ami azt illeti, én sem. De ez van – vont a vállát Jean-Claude a klasszikus mozdulattal.

– Musette csak a bizonytalanságomat érezhette – tettem hozzá.

– Mert amíg nem közösültünk, nem tudom hova tenni az egészet. De megnyugtatlak, remekül elvultunk anélkül is az ágyban. Úszunk a testnedvekben, és lihegtünk is eleget.

– De a saját normáid szerint mégsem tekintheted a szeretődnek.

Tehát Asher mégiscsak az enyém – fordult fenyegetően felém az a Musette-Belle keverék arc. Kicsit ugyan visszavett a félelmetesből, és Musette csigafrizurája, a szőke loknik inkább röhejessé tették a borostyánban villogó szemeket.

– Jajj, bocsánat, el is felejtettem, hogy téged alapvetően hidegen hagy az igazság – legyintettem.

– Nem felejtethél el semmit, aprócska nőszemély, hiszen nem is tudsz rólam semmit – hunyorított rám bosszúsan.

– Azért Jean-Claude emlékeiből megtanultam egyet-s-mást. Amiből már levonhatok pár tanulságot.

Felém indult, lassú, méltóságteljes léptekkel. Kezdett határozottan körvonalazódni, Musette ruhája már csak foltokban látszott Belle aranyszín nagyestélyije alatt, hosszú, sápadt karjai túlnyúltak Musette-éin, és a körmei is bronzszínűbe váltottak a hosszú, sápadt ujjak végén. Kísérteties látványt nyújtott: teljes valójában még mindig nem járt köztünk, de szelleme egyre aggasztóbban materializálódott. Rohangált a hátamon a hideg emberesen.

Mire a közvetlen közelembe ért, Jean-Claude szerencsére már mögém húzódott, és hátulról a vállamra tette a kezét. Egész testemmel nekidőltem, mert ha Belle egyszer már képes volt úgy megjelölni, hogy hozzám sem ért, bármikor bármire képes lehet. Be voltam rondítva, na. Komoly közelharcomba került önmagammal, hogy ne húzzam magam köré mindkét karját, mint valami csonka pajzsot.

Belle alig pár centire állt meg tőlem, a valóságos fehér ruha krinolinja hozzáért az enyémhez, az aranyszín szellemcucc pedig elkezdett felkúszni a lábamon, mint valami túlvilági szennyes árvíz. Már levegőt is alig kaptam. Jean-Claude hátrébb araszolt velem, próbált kiszabadítani a bűvkörből.

– És mivel kellett volna inkább próbálkoznod, ha az igazság nem működik velem, *ma petite?* – kérdezte vészjóslón.

– Jean-Claude-nak vagyok a *ma petite*-je, senki másé – préseltem ki magamból, bár nem ment könnyen. Így is elég rozogán csengett a hangom.

– Ha Jean-Claude-nak a *ma petite*-je vagy, akkor törvényszerűen az enyém is. Mert ami az övé, az az enyém is. Azt hittem, ezt már tisztáztuk.

Úgy döntöttem, most inkább kiszállnék ebből a meddő vitából, most vannak sokkal lényegesebb témáink is.

– Azt kérded, mi működik nálad?

– *Oui, ma petite*, azt kértem.

– A szex vagy a hatalom. Ez a kettő. Ha lehet, együtt, egyszerre, és minden mennyiségben.

– Ezek szerint felajánlod magad nekem? – dorombolta. Most itt valamit alaposan félrekommunikálhattam, mert még csak az hiányzik, hogy Belle ágyába betáncoljak!

– Nem, nem ezt mondtam – suttogtam erőtlenül. Próbáltam belesüppedni Jean-Claude-ba, de Belle már nyúlt is felém furcsa para-kesztyűként Musette kezére simuló ujjaival. Mi megint araszoltunk hátra pár centit, hogy a bronzra lakkozott hosszú körmök épp elhibázták az arcomat.

– Félsz, hogy egyetlen érintéssel megszerzem tőled? – cicázott Jean-Claude-dal. A haja alig észlelhetően lobogni kezdett hatalmának metafizikai viharában.

– Nem én. De túl jól ismerem az érintésedet, hogy tudjam, Anita nem értékelné.

Gondolom, azért használta az igazi nevemet, mert nem akart ugyanúgy szólítani, ahogy épp Belle Morte is tette. Mert általában csak dühében vetette be, pedig most nem ő volt dühös. Hanem Belle. Haragja tikkasztó sivatagi szélként forgott körülöttünk, szabályosan égette a nyelvemet, az orromat, a nyelőcsővemet és a tüdőmet. Kezdttem félni, hogy ha túl sokáig lélegzem be, parázusra

izzítja a tudómet, és kész, nekem kampec.

– Nem emlékszem, hogy kérdeztem volna, értékeli-e az érintésemet – mennydörögte, és félig meddig vártam, mikor jelennek meg a szavak lángoló betűkkel a levegőben.

– Nem kérdezted, valóban – hallottam Jean-Claude kifejezéstelen hangját, ugyanakkor éreztem, hogy távolodik tőlem. Nem a teste, az fogott, az magába fogadott, hanem a lénye. Visszahúzódtott több száz éves menedékébe, a semmibe, ahol már szinte nem is létezik, a nagy nincsbe. Kicsit az én fehér zajomhoz hasonlított ez a hely, ahová a gyilkolás előtti pillanatokban kerülök, de itt még a mozdulatlan fogalma is értelmezhetetlenné vált, annyira nem létezett benne semmi.

Ahogy belekóstoltam Jean-Claude nihiljébe, olyan hirtelen csöppentem vissza a fullasztó rózsailatba, ami egészen közélről borított el, szinte magába szippantott. Halványan éreztem, hogy Jean-Claude felfogja testemet, mert elzúgtam volna, de amúgy már kiszálltam a testemből, a mindent elöntő rózsailat kezdett megsemmisíteni. Kiáltani szerettem volna, de ahhoz legalább egy nyeletnyi levegő nem ártott volna.

– Hagyd abba! – kiáltotta helyettem is Jean-Claude.

Belle kacaja még fuldoklás közben is kéjesen simogatta végig a testem.

Egy újabb kéz ragadott meg, friss levegő zúdult váratlanul a torkomba, és ahogy felnéztem, Micah-t láttam magam mellett. Időközben valahogy padlót fogtam.

– *Non, mon chat*, az enyém vagy te is, ahogy ő is – térdelt le mellénk Belle, és már nyúlt is a Nimir-Raj-jom arca felé. De Jean-Claude nagy harci csellel arrébb rántott bennünket, én a hátamon csúsztam, mint egy bálba öltözött bűdösbogár, viszont így legalább Belle Morte megint hatótávon kívülre került. És kis híján orra bukott.

Belle szemeiből lobogott a borostyántűz, körmei is lángnyelvekként cikáztak a levegőben, és másodszor már nem jött össze Jean-Claude mentőcsele, mert belegabalyodtunk a rengeteg hosszú szoknyánkba és kabátunkba, megbénított bennünket a divat. Áldozataivá váltunk.

Belle könnyeden megsimította Micah arcát, és a rózsafelleg fojtogatón zárt össze a fejünk felett.

Egy újabb kéz érkezett, kivételesen nem *ardeurtól* vagy a szörnyetegem leheletétől forró kéz, hanem a sír hidegét ígérő hűvös érintés. Az erő, amit előcsalogatott a mélyemből magabiztosan vágtatott fel, síron túli derengéssel tépte át a rózsailatot, és bár a torkom szaggatott, legalább már levegőhöz jutottam. A nekromanciám ismét legyőzte a vámpírt, még ha csak ideig-óráig is. Jobbra tölem Damian guggolt, szemei elkerekedtek a rémülettől, de nem hátrált, szembeszállt értem Belle Morte haragjával.

Aki fehér fényben izzó bőrével, lángnyelvekként lobogó hajával és izzó körmeivel kísérteties halálerőként izzott mellettünk, véres száját épp Micah ajkaihoz emelte.

Micah görcsösen szorította meg a kezemet, szinte összeroppanította, és a fájdalom legalább az agyamat kitisztította. Felültem, egyik kezemen a hideg, másikon a meleg erővel, a halál és az élet, az értelem és a szenvedély erőivel. Jean-Claude hátulról még mindig tartotta a vállamat, megerősített, de az én hatalmamhoz nem volt köze. Ahogy én sem meríthettem az övéből, hiszen a leopárd az én hívóállatom. Meg Belle-é. Aki feltartóztathatatlanul lemacizta az én Micah-mat. Az enyémet! Mert neki semmi köze hozzá. Lenyúltam lényem mélyébe, és megragadtam azt a részt, amire a leopárdjaim felelnek, aminek még Richardhoz sincs semmi köze.

Arcomat olyan közel nyomtam Belle-éhez, hogy lángként tomboló haragja arcbőrömet borzolta, kéjesen futott végig a hátamon,

de ennyi. Persze, nem váltam immúnissá az ő erejére, csak épp összeszedtem a sajátomat, és szemtől szembe kerültünk.

Alapjáraton nem szeretem, ha a szörnyetegem hírt ad magáról, általában igyekszem visszaverni lényem sötét mélyébe. Most nem, most én magam hívtam a felszínre, boldogan engedtem át magam neki, ahogy egyre feljebb és feljebb tört. Forró lávafolyamként járt át, jutott a bőröm alá, és kereste a kijáratot. Ha alakváltó lennék, most testem felöltötte volna magára a szörnyeteg alakját, így csak az ereje szakadt fel belőlem, de olyan hévvel, hogy a pusztá lendület eltaszította Micah ajkairól Belle-t. Kiáltva kapott levegő után, és a szörnyetege már sietett is az enyémhez, alig várta, hogy összeolvadjanak, hiszen egymáshoz lettek ők ketten teremtvé. Úgy törtek lényeink mélyéből fel, mint két mélytengeri szörny.

Egyszerre érték el a felszínt, egyszerre szabadultak ki testi tömlőcükből, és ölelték egymást a levegőben. Két hatalmas nagymacska, csupa erő és izom, és ott hömpölygött közöttünk. Persze, a szemnek láthatatlanul, csak érezni lehetett őket.

Belle izzó keze megsimította az energiaáramlást.

– *Tres de bon gout* – lehelte, és megérintette Micah karján a csupasz bőrt. Az energia egyből átpattant rá, hogy meglepett sóhaj szakadt fel a torkán, és ha akkor nem kapom el Micah arcát mindkét kezemmel, és nem csókolom meg, asszem, ment is volna Belle után.

Eleinte óvatosan ízlelgettük egymás ajkát, nyelvünk becézte egymást, fogaink tapogatózva keresték a fogást, aztán egyre jobban belemelegedtünk, és a szörnyetegek a szánkon át utat találtak maguknak, úgy áramlottak ki-be, mintha lelket cseréltünk volna. Jean-Claude kezei megremegtek a vállamon, Damian tenyerébe belevájt a körmöm, és ők is bekapcsolódtak a láncba. Az energia rájuk is átáradt, testük megfeszült, és kéjesen felsóhajtottak.

Végtelen csókban forrtunk össze Micah-val, mint szörnyetege-

ink soha többet nem terveznék elereszteni egymást, és innentől fogva így kellene élni az életünket. Nem kifejezetten praktikus. Aztán lassan lecsendesedtek, ki-ki hazahúzódott, és a csók is csak véget ért. A padlón tértem magamhoz, lihegve, Micah ernyedett testével rajtam. Damian is ott hevert mellettünk, épp csak a kezét fogtam, Jean-Claude pedig egyenes háttal lágyan imbolyogva ült, mint aki valami belső zene ritmusára ingatja magát. Gyanús, hogy csak elegánsan igyekezett elkerülni, hogy ő is kiterüljön mellettünk, mint valami izléstelen parasztlány.

– Jajj, Jean-Claude, micsoda játékszereket találtál te itt magadnak! – nézett le kis orgiasztikus kupacunkra veszett tekintettel Belle Morte.

– Nem játékszerek, Belle, de nem ám – hallottam mennydörgő pulzusomon túl Jean-Claude tisztán csengő hangját. Én még levegőt is alig kaptam, ő meg már akár kiselőadást is tartana, ha muszáj. Szerencsére csak egy a négyből volt ilyen nagyon hercig, Micah és Damian ugyanolyan hevesen kalapáló szívvel igyekezett csak összekaparni magát.

– Jajj, dehogynem. Némelyiket talán kicsit nehezebb összetörni, és tovább bírja, mint a többi, de akkor is csak játékszer – simított végig izzó ujjáival Micah művészien megkomponált hajzatán.

A vámpír energiája végigborzolta ugyan mindannyiunk testét, de ez csak amolyan reflex-láncreakció volt. Ahogy az ember térde önkéntelenül is megbicsaklik, ha hátulról megtaszítják a combját. De összeesni nem fog. Mi is csak heverésztünk tovább elégedetten.

Belle maszkja, ha jól sejtem, meghökkenten vonta össze a szemöldökét. Nem értette. Újra próbálkozott, körme hegyével megcirógatta Micah állának vonalát. Semmi. Csak nyújtózott egyet. Belle hiába szólította a szörnyetegét, mert az jóllakottan és álmosan lustálkodott csupán.

– A leopárdok az enyéme, Belle – nyögtem fáradtan, mint aki még nem is tért magához rendesen.

– A leopárd az én hívóállatom, Anita, és jönni fog, ha szólítom.

Talán félnem kellett volna. De a nagy energialöket átmosta az agyamat, immár nem árthatott nekünk semmi. Elégedetten elelve heverésztünk a padlón, ahogyan csak macskák képesek. Süttettük magunkat saját energiánk tüzhőjénél. Micah lustán a mellémre fektette fejét.

Belle hiába pazarolta ránk másvilági energiáit, csak a bőrünket borzolta kellemesen, kicsit sóhajtoztunk a jó érzéstől, de ennyi. Micah nem felelt hívó szavára, mert az enyém volt. Az én szörnyetegem is tett rá magasból, hiszen én meg Micah-é voltam. Igazi Nimir-Ra és Nimir-Raj voltunk egymásnak, önelégültek, Belle hatalma ide nem férhetett.

Aranyban lángoló tekintetével keresni kezdett, és még mielőtt akcióba lendült volna, pontosan tudtam, hogy Nathaniellel fog próbálkozni. Ha azelőtt szólítja magához, hogy Micah-val eljárjuk a nagy energiatáncot, bajban is lettünk volna, de így... Egyesülésünk vámpírbiztos pajzzsal védte az egész falkánkat. Belle Morte nem férhet hozzájuk, ma este legalábbis semmiképp.

– Ez képtelenség – fortyant fel, ami már nem hatott olyan kábítóan varázslatosan.

– Majdnem minden nagymacskát magadhoz szólíthatsz – magyarázta helyettünk is Jean-Claude –, kivéve azokat, akik a Szörnyetek Urának a macskái.

– De te az én gyermekem vagy. Az, hogy Padma teremtményei felett nincs hatalmam, teljesen normális, de hogy a saját gyermekem tulajdona felett ne legyen, az nonszensz.

– Legyen, ahogy szeretnéd – hajtott fejet Jean-Claude illedelmesen, de ez a csata a miénk lett. Minek forszírozni ugyebár. Nyújtotta a kezét, és Micah és én is megragadtunk egyet. Főszá-

bály szerint nem az a fajta nőcske vagyok, akit fel kell segíteni, meg be kell engedni az ajtón. De nagystélyiben meg magas sarkokon, pláne ilyen intenzív metafizikai aktivitás után – végül is csak valami para-aktus félét zavartunk le épp négyesben a nagy plénum előtt! – nem árt a segítség. Damian még nem tudott felállni. Ahogy felegyenesedtünk, odahúztam a lábamhoz, hadd támaszkodjon, és éledezzen nyugodtan. Végül is ő se alfa, se meszter, nem csoda, hogy még mindig alig kap levegőt.

– Nos hát, amerikai mérce szerint ez itt nem számít szexnek – jelentette ki elégedetten Jean-Claude.

– Hogy ez nem szex?! – kacagott fel Belle ellenállhatatlan erővel. Halványan csiklandozta is a bőrömet, de atomerősre sikeredt a pajzsunk, én mondom. – Az amerikaiak egyszerűen nevetségesek.

– Lehet. De ők mégsem tekintik annak. Ezzel szemben te meg én...

– *Oh, oui*, szex ám a javából.

– És tényleg azt hiszed, hogy az éjjel mi nem jutottunk ennél sokkal messzebb Asherrel? – csapta le a hú-de-magas labdát Jean-Claude. Oda sem kellett néznem, hogy tudjam, szélesen mosolyog.

Belle haragja úgy söpört át ismét a termen, ahogyan csak a pokol szelei söpörhetnek.

– Nem fogtok ilyen könnyedén megszabadulni tőlem – dörögte, majd a két hullavámpírra nézett. – Fogalmad sincs, mitől fosztott meg halandó szolgád. Ők nem egyszerű vámpírok voltak.

– Hanem likantrópok – mondtam, magától értetődően.

Belle meg kis híján kipottyant a saját és Musette száján.

– Honnan tudod? – nézett rám, és szemében egészen új kíváncsiság csillant. A hatalom mindig is jobban érdekelte, mint a kisstílű bosszú. Persze, ha kettő az egyben el lehet intézni...

– Éreztem a szörnyetegeiket. Ahogyan Lágynyét is ma délután.

– Lágynyé? – csodálkozott, jól kimunkált meglepettséggel a szellemarcán.

– Az Édes Sötét – segítette ki Jean-Claude.

– Mocarog álmában, Belle, éreztem. Minden Sötétségek Öreganyja ébredezik, gyermekei ezért ébredtek fel.

– Azért ébredtek fel, mert én magamhoz szólítottam őket.

– A legtöbb nagymacskát magadhoz tudod szólítani, és ők részben tényleg macskák. Felteszem, a Szörnyetek Urának is összajött volna, ha megpróbálja hívni őket – vontam meg a vállam.

– Az én hívásomra válaszoltak, csakis az enyémre – vágta oda bosszúsan, tényleg csak annyi hiányzott, hogy nagyot toppantson a cipellőjével. Helyesebben Musette-ével.

– Cseppet sem aggaszt, hogy a Sötét gyermekei ébredeznek? Nem félsz?

– Hosszú évszázadok munkájával én ébresztettem őket fel.

– Hiszen te is ugyanúgy érezted őt délután, ahogyan én – csóváltam a fejem. – Hogy feltételezheted, hogy a saját hatalmad növekszik, miközben csak az övé lesz egyre éberebb?

– *Non, ma petite*, csak a bosszúról igyekszel elterelni a figyelmemet. Pedig ha engem valaki megsért, annak viselnie kell haragom következményeit.

Odasétált hozzánk, szoknyája végigsimította az enyémet, de csak az erőt éreztem, az hömpölygött át rajtam, mintha ezer hangya masírozott volna keresztül pucér bőrömön. De az erővel már csak ez a helyzet. Ha valaki fogékony rá, megérzi. De nem feltétlen van rá hatással, ahogy most a Belle-é sem volt ránk. Hiába érintette meg Micah-t, ahogy Jean-Claude-ot is. Egyikük sem reagált.

– Érintésed pazar, amilyen mindig is volt – somolygott rá Jean-

Claude.

– Nem, mindig nem – szegte fel az állát a hölgy, és engem vett célba. Eléggé herótom volt még az érintése gondolatától is, viszont azt is tudtam, hogy már nem árthat vele. Csak metafizikusan van velünk, hatalma korlátozott. Az agyammal felfogtam, hogy ez mit jelent, de a gyomrom azért csak összerándult. Kényszerítettem magam, hogy ne ránduljak össze, hogy kíváram szépen a produkció végét. Szellemkezét lassan az arcomra fektette, égetett, de nem elviselhetetlenül. Akár ha forró vizet loccsantottak volna a fejemre, ami szépen csordogál lefelé. Összerázkódtam, és legszívesebben elhúzódtam volna, menekülnöm viszont nem kellett. Kibírtam.

Belle megunt, elvette a kezét, és az energiamaradványokat Musette szoknyájába törölte. Erre eszembe jutott a test gazdája. Ilyenkor vajon mi lehet vele? Itt lapul ő is, egy szegletbe szorulva? Vagy amíg a testében Belle garázdálkodik, ő elvonul valahová, hogy majd csak az eksőn végén vegye vissza a saját testét?

Végül Damiannél próbált szerencsét. Szegény vámpírom úgy húzta össze magát, mint a kutya, aki az ütéstől retteg. Becsületére szóljon, nem menekült nyüsztve, behúzott farokkal. Megadóan fogadta Belle érintését, és amikor csak az üresen percegő erőt érezte magán, felnézett. Szemében ámulat és valahol a mélyben diadal bujkált.

– Damian az én leszármazottam – rántotta el a kezét, mintha megégette volna –, de neked, Jean-Claude, semmi közöd hozzá! Nem a te hatalmad ízét érzem rajta – fordult lassan felém, valami értelmezhetetlen kifejezéssel szépségesen rémisztő arcán. – Miért érzem rajta a te hatalmadat, Anita? Nem pedig fordítva?

– Azt elhinnéd, hogy magam sem tudom pontosan? – kérdeztem, mert hazudni felesleges lett volna, az igazat meg ki tudja, megérti-e.

– *Oui et non*. Igazat szólsz, azt látom, ugyanakkor el is titkolsz valamit.

Nagyot nyeltem, ezt tényleg nem szeretném Belle orrára kötni. Utálnám, ha a Tanács elé kerülne a téma. De késő volt. Nagyra nyílt szemekkel nézett rám, magától is kitalálta. Vonásai hirtelen kopni kezdtek, már megint csak a szeme virított ki Musette testéből.

– Ő a te szolgád. Nem tudom, hogyan, de így van. Ősi legendáink mesélnek ilyenről, ezért is pusztítottunk el egy időben minden nekromantát.

– Ó, a régi szép idők! Én speciel nem sírom vissza őket.

– Pedig nem múltak el, bizony. Csak eddig azt hittük, egyszerűen Jean-Claude halandó szolgája vagy, és az nem rejt magában veszélyt, hiszen csak megosztja veled a hatalmát. De lehet, hogy tévedtünk – rázta meg a fejét, és fekete haja szellemkoronaként lebegett Musette szőke csigái felett. Akár mókás is lehetett volna. – Érzem rajtad Jean-Claude hatalmának ízét, *oui*, eddig rendben is volna. Csakhogy Damianen kizárólag a te hatalmad érződik, ahogy a leopárdjaidon is. Soha nem hallottam még nekromantáról, akinek bármiféle hívóállata lett volna. Nem csoda, hogy a távolból a halandó szolgád és annak a szolgái segítségével legyőzhetéd, Jean-Claude. Persze, ha fizikai valóban itt állnék előtted, már nem boldogulnátok velem!

– Természetesen nem – hajtott fejet Jean-Claude. – Hiszen már a pusztaság szépsége földhöz csapna bennünket.

– Hagyjuk az üres hízelgést, Jean-Claude. Tudod, hogy ki nem állhatom.

– Én nem üres hízelgésnek szántam.

– Nem vagyok meggyőződve, hogy a szépségem elegendő lenne. Ez valahogy – bökött felém – elzárta tőlem a leopárdokat, te pedig, Jean-Claude, elzártad tőlem a vámpírjaidat.

Erre azért szaporábban kezdett verni a szívem, mert még csak meg sem éreztem, hogy bepróbálkozott Meng Die-nél vagy Faustnál. Mind ketten a szoba túlsó felében, a testőrök között álltak, ugyanolyan bőrszerkóban, de aprócska termetükkel nevetségesen kilógtak a sorból. Meng Die arcán rettenet ült, Fauston nem látszott semmi. Ez mondjuk bármit is jelenthetett.

– De nem az összes vámpír a te leszármazottad, Jean-Claude. Lehet, hogy szellemi lényemtől a saját teremtményeidet megóvhatsz, de azt, aki eredetileg csakis az enyém volt, nem!

Sajna volt egy sejtésem, hogy ki lehet ez a bizonyos vámpír, bár igyekeztem szorgosan reménykedni, hogy csak most az egyszerű nyúljak mellé.

Belle Morte már meg is indult Asher felé, energiája csak úgy füstölt utána. Mi mehettünk a sunyiba. Csak Ashert látta, akit ő maga kreált, aki Jean Claude-nál idősebb lévén nem tartozott Jean-Claude-nak semmivel, legfeljebb a vámpíreskükkel, amit minden vámpír letesz a Város Urának. Csak ez kötötte Jean-Claude-hoz, és a szerelem. Igen, a szerelem, ami gyanús, hogy édeskeves Belle Morte-tal szemben. Nem mintha nem hittem volna a szerelem erejében. De sajnos a gonosz erejében is hinnem kellett. Sem a szerelem, sem pedig a gonosz nem képes legyőzni mindent, de a gonosz cinkelt lapokkal játszik.

A farkasok ezt a pillanatot választották az antréjukhoz. Ahogy beáramlottak a függönyökön át, mindenki megdermedt, még maga Belle/Musette is, hiszen egyértelmű létszámfölényük egyelőre várakozásra intette. De öklei összeszorultak, ami mutatta, mennyire nem jön be neki a fordulat.

Csak amikor megláttam a jobbára sötétkék szíjakba öltözött Jasont, aki a Nathanielt is megdizájnoló ismeretlen stilszta elvei szerint csomagolta ma átlátszóba a húsát, akkor döbbsentem rá, hogy eddig az egyetlen Stephen kivételével, akit Micah hozott magával Gregoryval együtt, nem volt vérfarkas a társaságban, ami fura, mivel Jean-Claude körül azért alapvetően mindig mozog közülük egy-kettő. Persze, tudtam, hogy Richárd a fodrász miatt késlekedik, de hogy tényleg az egész horda... A második meglepi Jason arca volt: egyrészt a mosolya ellenére a szemében valami figyelmeztető villant, másrészt nem viselt sminket. Egyáltalán, a vérfarkas pasik közt senki sem volt kifestve.

Richardot nem volt nagy kunszt észrevenni a fekete bőrbe bújtatott horda tengerén, elég feltűnő jelenségnek bizonyult még a majdnem kopaszságával is. Mert az lett a házi hajszabászat eredménye. Amikor a fürdőszobámba becipelte Jamil, épp csak egy villanásnyit fogtam fel az új fazonból, most tudatosult csak igazán, mennyire összebarbarizálta. A fodrász is csak annyit tehetett, hogy alig két centisre nyírta. Odalett a vörös aranyragyogás, amit a nap fénye adott a nagy hajkoronának. Átlagos sötétbarna maradt. Oké, nem rossz szín, de istenem, de kár érte. Viszont így már egészen döbbenetesen hasonlított a bátyjára, Aaronra meg az apukájára. Mintha a klónjukat láttam volna magam előtt. Viccesek a gének.

A séróhoz hibátlanul passzolt a konzervatív szmoking, sötétkék ing, csoki-nyaki szett. Csak épp Richard nem passzolt a helyhez ezzel a nagy visszafogottságával.

A tekintetünk összeakadt egy röpke sóhaj erejéig, amivel igyekeztem valahogy palástolni, mennyire a híve vagyok még mindig. Legszívesebben csak bámultam volna, annyira eszeveszetten jóképű volt még ezzel a töketlen hajjal is. Aminek mellesleg annyi előnye azért volt, hogy nem vonta el az ember figyelmét a metszett arccsontokról és a kis gödröcskéjéről az állán, ami olyan helyesen meglágyította a nagy macsó összképet. Válla széles, mint egy bokszolóé, csípője ha nem is karcsú, de keskeny. Richardra amúgy sem illett volna a karcsú jelző. Robosztus volt, mint egy görög isten. Vagy mint egy amerikai focista.

Két oldalán az elmaradhatatlan Hati és Skoll, a vérfarkas személyi testőrök, Jamil és Shang-Da strázsált. Az előbbi már megint a vérvörös hajfonat-gyöngyeihez öltözött, hogy azok minél jobban érvényesülhessenek a fekete bőrszíjak fölött. Shang-Da láthatóan nem örült az új dizájnnek, ha rajta múlik, még aludni is öltönyben aludt volna. De azért nem állt neki rosszul a bőr sem. Ilyen hatalmas kínait még soha nem láttam, erre minden egyes alkalommal rácsodálkoztam. Ahogy arra is, hogy hogy utálhat engem ennyire kitartóan. Jó, persze, vágom, neki az a dolga hogy az Ulfricját megvédje a fájdalomtól. Tőlem meg annyit szenvedett már Richard, és még sem tehetett ellenem semmit soha... ez a nehéz a testőrsorban: a lelki kínoktól, bármilyen jó vagy, sem tudod megvédeni a gazdád.

Jamil szemében ugyanaz a homályos figyelmeztető fény csilant meg, mint Jasonében.

Aki pedig épp felém vonaglott. Ha valaki, hát Jason aztán nagyon tudott vonaglani. Persze, egy táncosnak ez alap. Jason minden mozdulata a szexről szólt, vágyat keltett és gyönyört ígért. De

a tekintete valami egészen mást sugallt, ahogy közeledett. Szorosan magához vont, mint aki édes semmiségeket akarna lihegni a fülemben, de semmi csábító sem volt a szavaiban.

– Richard végre felfedezte a gerincét. De legelőször Jean-Claude-nak akarja nekifeszíteni – suttozta. Arcán közben ki nem mondott kéjes ígéretek suhantak, csak a járásával volt mindez összhangban, a mondandójával cseppet sem. Ujja végigsiklott a nyakamon, le a kulcscsontomon. Mint aki épp csak cicázgat kicsit.

– És ez mit akar jelenteni? – suttoztam vissza a fülébe.

– Megpróbálja visszavenni a farkasait tőle – jött a válasz, miközben gondosan két kezébe fogta az arcomat, mint aki csókra invitál. De csak kitakart, hogy senki se láthassa az arcomat. Ami nem volt épp rossz gondolat, mert az állam egy az egyben leszakadt.

– Téged is? – kérdeztem, amikor végre megtaláltam a hangom.

– Még engem is – susogta széles mosollyal, csak a szeme árulta el végtelen boldogtalanságát.

Közben Shang-Da mellénk lépett, de ahogy épp megragadta volna Jason karját, ő oldalt lépett, lőtávon kívül. Olyan volt, mint egy finom tánc, ha az ember nem tudta, mi történik, fel sem tűnhetett, hogy valami nagyon nincs rendben.

Shang-Da torkából halk, de félelmetes morgás hallatszott, amire Jason habozás nélkül visszamorgott. Én két tűz között álldogálva csak a bőröm borzongását éreztem. Na, ez még messziről is látszott.

– Shang-Da – szólt a Skolljának az Ulfric. Ennyi elég is volt, a hórihorgas kínai nem kapkodott tovább Jason keze után. De azért az arcomba nyomta az arcát.

– Egy férfi egyszerre nem szolgálhat két urat – morogta, nyilvánvalóan Jasonnek címezve. De ő is a diszkrécióra hajtott, ezért lettem megint csak bevonva a játékba.

– Ez most figyelmeztetés akar lenni? – néztem fel centikről az arcába. – Hogy Jason vegye észre, hol a helye?

Erre már engem nézett ugyanazzal a végtelenül ellenséges pillantással, amit eddig Jason kapott.

– Az Ulfric utasításai nem tartoznak rád – horkantott, de még mindig suttogó üzemmódban. Csak most esett le az egész némajáték értelme: hiába utál engem tiszta szívéből Shang-Da, azzal azért még ő sem tudott egyetérteni, hogy pont most, amikor közös ellenség szállta meg a várost, pont akkor akarjon Richard függetlenedni. A közös ellenséggel szemben még az ilyenekkel is fontos az összefogás, amilyen én vagyok.

Közben Jean-Claude Richardhoz ballagott, ő is szeretett volna diszkréten eszmét cserélni, de az Ulfric nem állhatta a közelségét. Elhúzódott Jean-Claude-tól.

Musette-re sandítottam, aki még mindig Asher mellett ácsorgott, figyelte az eseményeket. Bár közel volt a szőke vámpírhoz, a vérleopárdok közéjük helyezkedtek, és Micah tekintete egyértelműen azt üzenté, hogy nem kell aggódnom, amíg én itt el vagyok havazva, addig ő ügyel Asherre. Ebben hathatós támogatást jelentett neki Merle, aki morcos fekete hegyként magasodott Musette törékeny, fehér alakja fölé. Mert Musette, úgy tűnt, magára maradt, és már nem volt több önmagánál.

Shang-Da is hófehérekét figyelte, mint aki ösztönösen érzi, hol a veszély. Aztán összenéztünk, egészen közeli, és az egész hátborzongatóra sikeredett: most először értettük pontosan a másikat. Nem kezdtem most rágni a gumicsontot, hogy pedig igenis én vagyok itt a Bölverk, tehát már hogyan tartozna rám is Richard minden egyes utasítása, inkább az érvelés mellett döntöttem.

– Ma estére még hagyjuk, bármit talált is ki Richard. Itt most sokkal nagyobb a baj.

– Már én is próbáltam beszélni vele, de nem hallgatott meg.

Senkire nem kíváncsi ma este – kapta el a tekintetét, és még lejjebb hajolt, hogy szinte a hajamba sustorgott bele. Aztán hirtelen a szemembe nézett, védtelenül és... fájdalmasan. – Sylvie pedig vitába szállt vele, hogy várjon, amíg az ellenség távozik.

– Tényleg, őt nem látom. Hol van egyáltalán?

– Nem jött velünk – hajolt már olyan közel, mintha mindjárt összecsókolóznánk. A hangsúly hirtelen páni félelmet ébresztett bennem, mire Shang-Da sietve hozzátette. – Életben van.

– Richard megverte – húzódtam hátrébb kissé, hogy lássam a szemét.

– Sylvie hívta ki.

– És Richard nyert – kerekedett el a szemem. Shang-Da bólintott. – Megsérült? – Megint csak egy biccentés. – Nagyon?

– Eléggé – mondta, és valamiféle rokonszenv villant a szemében. Holnap tutira megint ugyanúgy fog utálni, mint eddig, de a ma este más, a ma este az összefogásé, és csak egymásra számíthatunk. Shang-Da tudta ezt, ahogy én is. Richard viszont nem. – Jasonnak velem kell jönnie – zárta le a beszélgetést. Már nem olyan mereven parancsolta, mint az elején, de nem is olyan kérdés volt, amit vissza lehetne utasítani. Egyezkedni viszont szabad.

– Ma estére – adtam áldásomat.

Jason behúzódott mögém, mintha csak a nagy kínai elől keresne menedéket. Ugyanakkor, tekintve, hogy Jason, akármilyen is, Jason marad, legalább annyira motiválta a helyezkedésben, hogy lenge ruhámnak nyomja majdhogynem meztelen testét, és szabályosan rám simuljon. Könnyed csókot lehelt a nyakam hajlatába, amibe finoman szólva is beleborzongtam.

– Nem lehetek megint egy a sok közül – súgta, és pontosan értettem, mire gondol.

– Csak ma estére – ígértem neki, bár az incselkedése nem tett jót a koncentrációnak.

– Valamit nagyon tudsz te, Anita, hogy mindenki téged akar megdugni. – Na, ez Richard volt.

Jó kis esténk lesz, ha már a dugni is kijön a száján! De ezt már többször megtapasztaltam, ha Richard agya elborult, hihetetlen nagy szemétségeket volt képes kimondani. Pedig nem a rusnya, gonosz vámpírok előtt kellene egymás nyakába hajigálni a szarainkat. Shang-Da szemében ugyanazt a rosszállást láttam, amit a sajátoméban is éreztem, de én nem pampoghatok egy ilyen mondatra. Mindenesetre behajoltam, hadd higgye csak a begőzölt Richard, hogy már a testőrével is smacipartizgatunk, és úgy sutogtam.

– Most elviheted Jasont. De csakis ma estére.

– Ezt még megtárgyaljuk – lehelte vissza az ajkaimra.

– Nem tárgyalunk erről semmit – kapaszkodtam bele a hajába, ahogy már épp hátrálni kezdett. Arcát elborította a szokásos düh, amivel mindig szembetaláltam magam, és nagyot rántott a fején. Vagy elengedem vagy kitépek egy maroknyit a sörényéből. Az előbbi mellett döntöttem. Elengedtem, mire nyúlt Jasonért.

– Az Ulfricod azt kívánja, hogy lépj a farkasok közé – csengett a hangja az egész teremben. Már csak a haragot lehetett kihallani belőle.

Jason előbújt a hátam mögül, ujjai minden egyes elérhető porcikámat végigsimogatták búcsúzóul, végül már a lábam kisujján is libabőr táncolt. Sang-Da megragadta a karjánál fogva, és magával vontatta, mint egy gyereket. Jason is úgy nézett vissza rám, rémülten, hogy hova viszi most őt a csúnya bácsi, szaladjak segíteni. De a segítség most nem neki kellett igazán, nem ő forgott komoly veszélyben. Mert sajnos olyanok is akadtak a társaságban.

– Lehet hogy nem is Bölverket hanem Eratót kellett volna belőled csinálni? Lehet, hogy úgy nagyobb hasznodat venné a horda? – jött Richard újabb nyers provokációja. Erato az erotikus költé-

szet múzsa, a farkashordában a szerelem-szakértő, aki az újdonsült vérfarkas pasikat átsegíti az első szerelmi nehézségeken. Egy ifjú vérfarkasnak ezt a legnehezebb megtanulni, a legtöbb emberhalál a szex közben, az orgazmus pillanatában következik be, azon egyszerű oknál fogva, hogy az orgazmusnál intenzívebb támadás nem is érheti az önkontrollt. Olyankor az ember egy pillanatra kivetkőzik magából, és az egy likantrópnál egyenlő a szörnyeteg szabadon eresztésével. Hát ezt segít elkerülni Erato, illetve Erosz a vérfarkas lánykáknál.

Jó duma volt, Richard, nagyon igényes. Kábé ezt kívántam kifejezni a tekintetemmel, ahogy ránéztem. Már dühös sem voltam, nem éreztem igazából semmit, csak elképedést, hogy micsoda végtelenül nevetségesen viselkedik. Milyen végtelenül ostobán. Pláne a Musette-féle kompánia előtt.

– Szerintem erre térjünk majd akkor vissza, ha vendégeink már hazatértek – mondtam hűvösen. Már amennyire tőlem tellett.

Valami átsuhant Richard arcán, valami, amit már a bombabiztos pajzsa sem tartóztathatott. Mértéktelen düh és indulat. Richard kegyetlenül dühös volt, mindenre, az egész világra. Korábban magába zárta ezt az indulatot, és addig rágta, amíg a depi sötét bugyrába nem rágta magát. Aztán lenyiszálta a saját haját. Úgy látszik, ez most az újabb stádium: lerúgta magáról a depit, kimászott a gödörből, de a harag még mindig ugyanúgy lobog benne, és ha befelé nem zárhatja, hát kiereszti. Úgy fest, rám. Hát, fasza.

– Ha tényleg Bölverk vagy, gyere a hordádba – küldte rám a harag újabb lövedékét.

– Hogy mondd? – néztem döbbenten. Se köpni, se nyelni.

– Ha tényleg a horda Bölverkje vagy, jöjj közénk, a hordában a helyed – ismételte ugyanolyan határozottan. Mindig is ezt akartam, hogy határozott legyen, hogy ne remegjen meg a döntő pillanatban. Hát tessék, én akartam, most meg is kaptam. Tényleg ezt

akartam?!

Jamil Stephent cipelte a karjában a vérfarkasokhoz, de a szegény fiú még most sem tudta elengedni a tesója kezét, aki mellettük ballagott. Most, ha lehet, még nagyobb szükségük volt egymásra, mint máskor.

– Gregory nem tartozik közénk. Nem maradhat itt – lépett hozzájuk Richard, és Jamil hiába magyarázott, hogy erre semmi szükség. Richard hajlíthatatlan volt. Jamil segélykérően pillantott vissza rám, ahogy azt elég gyakran megtette már máskor is, csak máskor sikerült úgy időzítienie, hogy Richard ne lássa. Naná, hogy most észrevette. És ez volt az utolsó csepp. Megragadta Gregory csuklóját, és próbálta letépni Stephenről, aki erre szabályosan vonyítani kezdett, és jajveszékelni. Már Gregory is zokogott. Richard elindult az ellenkező irányba Gregoryval, mint aki szét akarja tépni a két ikret.

Na, ennél a pontnál lett végleg elegendem, már magasról tojtam arra is, hogy Belle mit hall, és mit lát.

– Ez kegyetlenség, Richard – indultam feléjük.

– Azt hittem, neked az kell – lihegte Richard, és el nem engedte volna Gregoryt. – Erre vágytál, nem? Hogy kegyetlen legyek.

– Nem. Arra, hogy erős – mondtam, és már majdnem odaértem. Még nem volt tervem, mi lesz, ha oda is érek.

– Te erős is vagy, meg kegyetlen is.

– Igazából én erős és gyakorlatias vagyok, nem kegyetlen – ingattam a fejem, és közben tényleg melléjük értem. Hozzájuk érnem semmiképpen nem szabad, ezt rögtön éreztem, mert akkor csak még több agresszió szabadul fel. Stephen úgy vinnyogott, mint egy kisnyuszi, akit éppen élve fal fel a farkas, Gregory már sokkal halkabban sírt. De mind a ketten kétségbeesetten kapaszkodtak egymásba. – Hadd mondjak egy példát. Gyakorlatias az, amikor azt mondom, hogy a viselkedésed miatt a Tanács egyik

tagja gyengének tarthat bennünket. Kegyetlen az, ha ehhez még azt is hozzáteszem, hogy azért kell a hordádnak Bölverk, mert az Ulfric nem elég tökös.

Erre elengedte az ikreket, és Jamil ki is használta a pillanatnyi szünetet, hogy elslisszoljon. Így aztán csak én maradtam Richarddal szemben. A nagyember meg én csak néztünk egymás szemébe, dühödten, az összes frusztrációnkat egymásnak szegezve. Most tudatosodott bennem, milyen hatalmas is az exem. Van ez a típus, akinél tényleg csak az utolsó pillanatban veszed észre, mekkora, mert a fene békés természete miatt valahogy apróbbnak tűnik, és persze, amikor feldühödik, és felfújja magát, általában már késő. De én sem adtam magam olcsón. Egészen addig, amíg nem szállt rá Stephenre meg Gregoryra, esküszöm, nem durrant el az agyam. De ezzel sikerült beindítania a gépezetet, mert ha valamivel kihoznak a sodromból, akkor én kint is maradok. És akkor dühöngök. Nem tehetek rólam, szeretek dühöngeni. Mindenkinek megvan a maga hobbija.

Tucatnyi szemét beszólás futott át az agyamon, de összeszorítottam a számat, nehogy valamelyiket is a fejéhez találjam vágni. Inkább még közelebb léptem. És a düh mellett újabb érzélem villant meg a szemében – a riadalom. Ez jó. Utálja, hogy ilyen közel vagyok hozzá. Ez nagyon jó. Hát léptem még egyet, mire ösztönösen hátrébb lépett, és csak utólag kapott észbe. Amikor én tettem még egy lépést, dafke ő is felém sasszézott. Az úgynevezett utálak-tangó. Földig szoknyám már a fényesre nyalt cipőjét masszírozta, olyan közel álltunk egymás pofájában, hogy már az kezdett furcsa lenni, hogy nem érünk egymáshoz.

Végigmértem, a cipőtől a padlásig, centiről centire ismertem ezt a testet. A szmoking nélkül is.

Richard még akkor sem nézett a szemembe, amikor már a fejénél tartottam. A dekoltázsomba bámult. Legyen. Mély levegőt vet-

tem, letüdöztem, majd nagy garra kifűjtam, hogy a melleim rendszeren megemelkedtek bele. Nesze neked a fullos pipsó.

Végre felnézett, és állta a pillantásomat. Égető, száz százalékos haraggal viszonzta az én nem kevésbé masszív indulatomat. A különbség a rutinban rejlett: az én dühöm évtizedes darab volt, amióta az eszemet tudom, ott lobog bennem. Richardban csak mostanában ébredt, és tombolt haragjának friss tüze, lassan kelt önálló életre, de kiformalódott, és már magától is hevesen állta az idő sarát. Az övé még túlságosan is fiatal volt, hogy helye legyen neki a szervezetében, az enyém külön kis zugot mart magának a lelkemben. De mindez nem számított már. Richard harcolni akart, hát harcolunk. Vagy kefélni akar, hát kefélünk. Per pillanatnyilag választhatjuk bármelyiket, ígyis-úgyis szétcsesszük vele a másikat.

Szörnyetege úgy bukkant fel a mélyből, mint kutya a gazda szavára. A szörnyeteg csak az indulatra vár, és ugrik. Energiája úgy égetett, mint a nyári nap tüze, szinte szemmel látható volt az ereje. Fel-alá cirkált a bőrömön. Egyszer, valamikor, talán igaz sem volt, úgy juttatott a csúcsra, hogy hozzám sem ért, csak a szörnyetegét szabadította rá az enyémre. Most feltehetően más-hogy fogadják majd egymást a dögök, és ez kevésbé lesz kielégítő.

Musette odasiklott közénk, szeme a saját kékjében ragyogott. Megcirógatta Richard energiáját, szabályosan borzolgatta a levegőt kettőnk közt.

– Csodás! Igazán jó falat leszel, *trés bon, très bon* – kacagott. Az arcára száradt vér maszkjához abszolút nem passzolt ez a pajzán kacagás, és Richard szeme is nagyot villant. Úgy tűnt, nincs szigorú célpontja a haragjának, aki éppen a legjobban dühíti, arra zúdítja. Most épp Musette-re. Ettől a pillantástól még egy kifejlett grizzly is a világ végére szaladt volna, Musette csak még

jóízűbben kacagott. Richard teljes testtel szembefordult vele.

– Magára ez nem tartozik. A vámpírokkal majd akkor beszélünk, ha a horda ügyeit lerendeztük.

Musette hátravetett fejjel kacagott tovább, mint aki épp betegre szándékozik röhögni magát. Eskü, még a könnyei is csorogtak, szabályos patakokat vájtak a száraz vérben. Aztán fokozatosan elhalt a kacaj, és ahogy felnézett, szemei borostyán tűzben égtek.

Richard lélegzete egy pillanatra elállt, elég közel álltam hozzá, hogy kiszúrjam. És megint a rózsailat, még a falakból is az folyt.

– Emlékszel rám, farkas, érzem a félelmedben – dorombolta neki Belle, és Richarddal egyszerre borzongtunk bele a hangba. – Nemsokára veled is eljátszogatunk majd, de előbb még más van soron – nézett Asherre –, előbb még vele szórakozom kicsit.

Asher még mindig a falnak lapult, moccanatlanul, mint aki ott sincs, mint aki reméli, hogy ha erősen koncentrál, a végén el is tűnhet innen. Persze, koncentrálni olyan erősen, ahogy tud. Nem fog összejönni.

Musette a padló felett lebegve indult meg felé, és Belle Morte lassan testet öltött a testén, a fehér ruhára ráborult az arany, a szőke csigák körül fekete lángnyelvekként lobogott hatalma láthatatlan szelében Belle haja.

– Mi ez az egész? – suttogta döbbenten Richard, nem t’om, hogy csak úgy, magának-e. Én mindenesetre nem vettem költőire.

– Musette Belle testi helyettese.

– És az mit jelent egészen pontosan? – figyelte Belle szellemalakjának minden mozdulatát, kiteljesedését.

– Egészen pontosan azt, hogy nyakig ülünk a trutyiban.

– Én Ulfric vagyok, még ha vámpírfejesek jönnek is a városba, Anita – nézett rám határozottan. Még mindig nem érti.

– Klassz, Richard. Legyél Ulfric, tessék, ott egy fal, rohanj neki fejjel. De minket ne passzírozz oda, ha kérhetem.

– Most akkor vagy Ulfric vagyok, vagy nem. Egyszerre nem lehetek úr is, meg szolga is.

– Hogyne lehetnél?! – szaladt fel a szemöldököm a homlokom tetejére. Reméltem, nem marad ott. – De most ezer egyéb gondunk van, ha nem haragszol. Holnap, ha még mindig életben vagyunk, megdumáljuk, oké?

– De hát nincs itt személyesen! Csak a szelleme. Annyira csak nem lehet vészes! – nézett rám végre némi rémületcsírával a szemében. Azért Belle társaságában nem sokáig adhatja az értetlent az ember.

De mégis, ennek ellenére Richard nem ebben a borzalmas valóságban élt, ahol én meg ez az egész banda. Ő valami idilli helyen létezett, elméletileg, ahol mindenki igazságos, és mindenki csakis azt kapja, amit érdemel. A jó a jutalmát, a rossz a büntetését. Pedig ideje lenne végre felébrednie, mert ez egy totálisan más hely, itt mindenért meg kell harcolni. Pedig milyen szép is lenne, ha Richard világa szakadna hirtelen a nyakunkba...

Rémisztő sikoly hasított bele a feszült némaságba. A vérleopárdok mind Belle lába előtt kuporogtak, csak Micah maradt talpon, és próbálta a testével védeni szegény Ashert, aki azonban jócskán kilógott az én – nem túlzottan méretes – Nimir-Raj-om háta mögül.

Richard végtelen sértettséggel álldogált előttem, nem tehettem érte semmit. Soha nem fog megváltozni, soha nem fogja érezni a vér- és dögszagot. Asher és Micah felé indultam, nekik szükségük volt rám. Jean-Claude csatlakozott hozzám, a karját nyújtotta, és én elfogadtam. Más nem mozdult, a vérpatkányok Musette hatalma miatt nem tehettek semmit, a leopárdjaim amúgy sem voltak nagy spílerek. Csak a vérfarkasok maradtak ütőképeseek, ők viszont csak Richard utasítására cselekszenek.

Vajon mikor fogom elkezdeni megutálni Richardot?

Fingom nem volt, miért sikít Asher. Nem ömlött a vére, nem tépték le a karját, Belle épp csak hozzáért. De amikor közelebb értünk, észrevettem, ahogy az arca egyre beesettebbé válik, mintha arra az érintésre minden élet kiszállna a bőre alól. Jean-Claude-ra pillantottam, és még láttam a parttalan döbbenetet, hogy aztán a kifejezéstelenség maszkja a helyére kerüljön. Menekítette az érzelmeit és a gondolatait, mélyre, ahol senki sem érheti el őket.

– Kiszívhatja belőle az életet – formázta a szája az üres szavakat.

– De te nem az ő teremtménye vagy, feletted nincs ilyen hatalma, ugye?

– Ő a *soudre de sangunk*, egyikünk sem immúnis az érintésére.

– Akkor te szépen itt maradsz. Épp elég, ha az egyikőtök miatt aggódnom kell – torpantam meg, hogy elengedjem a karját.

Nem kezdett vitatkozni, de gyanús, hogy nem is hallotta, amit mondtam. Időnk azonban nem volt, hogy lecsekkolhassam elméleti állapotát, rohantam Asherhez. Micah közben teljes testtel nekifeszült Belle-nek, és eltolta Ashertől, míg végül ujjai elszakadtak az arcától.

Asher lassan lerogyott a földre. Belle izzó arca ekkor rátapadt Micah-ra, vörös szellemszája beszívta ajkait, és csókolta. És ebben a szent pillanatban az ardeur szétáradt a teremben, forró cseppei megtapadtak a bőrömön, úgy vágott pofán az áramlata, hogy szinte hanyatt lökött. Micah hiába próbálta lelökni, tépni magáról, Belle rácsimpaszkodott, nem eresztette. Hirtelen összezavarodtam, Micah-nak vagy Ashernek van nagyobb szüksége a segítségemre? Mert nekem ugyan napokba telne, hogy az

*ardeur*rel csontszárazra szívjam Micah energiáit, valami azt súgta, hogy Belle kicsit tempósabban is elboldogul a feladattal.

Asher közben felém nyújtotta csontsovány pergamenkarját. Micah küzdött, de hasztalan. Egyszer csak megéreztem Asher haldoklását vagy inkább elillanását, azt hiszem, ez fedte legprecízebben a történéseket. Jean-Claude is ott volt már mellette, karjaiba vette, de Jean-Claude-nak nincs valóságos létezése, élete, amit megoszthatna vele. Ekkor a letapasozott feszület vad izzásba kezdett a melleim közt. Szabályosan a húsomba égett, ahogy a tapasz visszatartotta a fényt, mintha minden energiája befelé fordulna, én meg üvöltöttem fájdalommban, és tébolyult erővel szaggattam le magamról a tapaszt. A feszület pedig végre lepattant a bőrről, ki a kivágásból, és úgy izzott a lánc végén, mint egy elkóborolt és láncra vert esthajnalcsillag.

Micah-nak sikerült végre eltaszítania Belle Morte-ot. Jean-Claude magára és Asherre rántotta fekete kabátja hatalmas leplét, és a többi vámpír is igyekezett takarni a szemét. A nagy fényességben csak a szemem sarkából éreztem a mozgást, ahogy Angelito rám veti magát. Sajna, a feszület kétélű fegyver. Most egyedül maradtam a nagy vámpírkaja melákkal.

Fél karral megragadott, és felkapott a földről. Nem szaroztam, három ujjamat megfeszítve a torkába döftem. Erre azért csak engedett. A gond már csak az maradt, hogy a feszületet nem engedte, és ahogy lezúgtam, a lánc kis híján átnyiszálta a nyakamat. Aztán szerencsére csak elszakadt. Bebuktam a keresztemet. Ahogy Angelito megszerezte, az izzás kezdett tompulni.

Musette teste felém fordult, és bár Belle ruhája és haja elenyészett, a szeme a jól ismert borostyánszem volt. A szellemi lét újabb formájában jelentkezett – fizikailag csak Musette testét láttam, de a fejemben Belle alakját vette fel, és tisztán láttam magam előtt, mint egy skizoid, az aranyruhát, a fekete, lobogó haját. Arcát

mintha igazgyöngyből metszették volna, szája cseresznyepiros, mint egy gonosz hófehérkéjé. Hozzám simult, fehér, lángoló körmű ujjait karomra fonta, és csókra nyújtotta azokat az égőpiros ajkait.

– Ne hagyd, hogy hozzád érjen – visongott bennem pánikosan egy cérnavékony hangocska, de moccanni sem tudtam, és lehet, hogy nem is akartam. Már a leheletét is éreztem a számon, és a rózsailat ismét elviselhetetlenné kezdett válni. És ekkor, a semmiből számon Asher csókjának ízét éreztem, mintha csak az előbb csókoltam volna. Csókjának íze magamhoz térített, kinyitottam a szemem, és ellöktem magamtól Belle Morte-ot. Az a csók erőt adott, hogy cselekedjem, és akaratot is hozzá.

Napsütötte, nyári pocsolyákként sütöttek le rám aranybarna szemei. Valahogy megfordult a világ: Belle úgy tartott a hátamnál fogva, mintha bedöntött volna a tangóban. Nyilván megint megszédültem. Másik keze a tarkóm alatt, és már emelte is vissza a fejemet a csókba. A szemem sarkából mozgást éreztem, de Belle is kiszúrta.

– Ha közbeavatkozol, farkas, megint rád uszítom az *ardeurt* – acsargott rá. – Látom, nem hoztál nőt magaddal, pedig a tűznek az mit sem számít. Ha felhorgad a testedben, farkas, táplálnod kell, mindenképp.

Richard visszarettent kissé, számban éreztem rettegése ízét, bár Asher csókja uralkodott ízlelőbimbóimon.

– Engem akarsz, nem? – perdült hirtelen színpadias lendülettel Jean-Claude. Kabátja fekete szárnyai és haja fekete fellepként lebegtek körülötte. – Itt vagyok.

Nem tudom, mit tett, vagy mondott volna erre Belle, ha nem kap el ebben a szent pillanatban a görcs megint. Az orgazmus, amit Asherrel átéltünk, ahogy reggel Jason mellett is elkapott az ágyban, csak még hevesebben, még intenzívebben, még fantaszti-

kusabban. Belle karjaiba zuhantam, a hátam belefeszült a szenvedélybe, kezeim fogódzót kerestek valahol, bárhol, a levegőben. De nem találtak. Belle Morte ellökött magától, és Jean-Claude kezei után kapott. Felőle aztán elterülhettem volna a földön, mint a gyalogvarangy, ha Richard nem áll közvetlen mellettünk, és nem kap el. De ott állt. Karjaiba kapott, és olyan aggodalmasan nézett le rám...

– Jól vagy, Anita? – simította meg az arcom.

Halványan bólintottam, de most még a nagy aggodalom sem hatott meg, mert csak Asherre tudtam figyelni, őt kellett látnom, tudnom, hogy él-e még. Sikerült valahogy kitekernem a nyakam, hogy lássam: aranyhaja már csak élettelen, aranyos szalmaként támasztotta összeaszalódott fejét, ajka vonallá száradt, agyari ki-látszódtak. Csak a szemében maradt élet, csak az emlékeztetett a valaha volt Asherre: az a jeges kék tűzben lobogó tekintet. Nem volt maradásom, eszeveszetten próbáltam valahogy szabadulni Richard karjaiból – pedig még öt perce is mit nem adtam volna, hogy így öleljen! –, és odavergődni a közelébe, mellé.

– Mi a baj, Anita? Anita! – rázott meg Richard.

– Asher – nyögtem ki nagy nehezen.

– Igen, tudom – fordult ő is a vámpíraszalmány felé, a szemében határozott undor körvonalazódott. – Sajnálom, Anita, tényleg.

Nem értettem pontosan, hogy mi ez a nagy sajnálkozás, de igazából kivételesen nem is izgatott. Azt próbáltam teljes erőbedobással összesakkozni, hogy mi az a nagy gubanc, amire ügyelnem kellene, de egyszerűen nem jutott eszembe. Pedig volt valami, csak épp Asher tekintete minden pangó és aktív energiámat lekötötte, minden egyéb gondolatomat kiűzte a fejemből. Pedig valami nagy gázt kellene elkerülni.

Ekkor Richard felállt, és tekintve, hogy az ölében hédereltem, álltam vele én is. És meghallottam a kaparászást is: ezer meg ezer

patkány áradt be a terembe, mindent megszálltak, mindent elborítottak.

Asher ereje egyre gyengébben pislákolt már bennem, elengedett, éreztem, ahogy azt is, micsoda áldozat volt ez a részeről. Hiszen nélkülem vége, mástól nem számíthat energiára, más nem hozhatja vissza.

Richard döbbsen kiáltott fel, majd gyorsan úgy pördült, hogy én is lássam azt a bizonyos újabb csapást: a két vámpírfajzat, akiknek szétrobbantottam a fejét, időközben ügyesen kikúrálta magát, és még a véres, agyvelőcafatos fejmaradványokon sem látzott semmi. Frankón összerakták magukat, egy plasztikai sebész sem mondta volna meg, hogy alig fél órája egy-egy kilenc milis lövedék roncsolta szét őket.

– Bakker! – szaladt ki a számon.

Az egyik vérhiéna bekattant a látványtól, és a patkány-áradatba lőtt. De már visszhangzott is rá egy másik lövés, és füstölő lyukkal a hátában belezuhant a rágsálók tömegébe. Azok, mint a víz felcsaptak körülötte, majd hömpölyögve borították el a testet. Sajna nem álltam elég közel a torkolattüzekhez, hogy a szokásos átmeneti süketiséget beszerezsem, így kénytelen voltam végigélvezni, ahogy az apró rágsálófogak lecsámcsogják a húst a vérhiénáról, ahogy nagy izgalomban szinte visítoznak az und kis állatok.

Az egyik vérpatkány kezében ott figyelt az inkriminált fegyver, közben meg úgy bámult rá, mintha valami láthatatlan varázsló biggyesztette volna észrevétlen a kezébe. Nem volt agyánál, hála Musette-nek. Szája döbbsen formálta a „Bocs” szót, de gondolom, a vérhiéna ezzel ki volt segítve.

– Eldobja a fegyvert – üvöltötte Bobby Lee a következő pillanatban, és Claudiával az élen mindenki elhajította a pisztolyát. – Kibaszott pisztolyt kibaszottul eldobja a kibaszott földre!

Pár vérhiéna is leeresztette a pisztolyát, de csak egy hajította el.

Bobby Lee és a többi vérpatkány szorgosan letérdelt, még a kezüket is összekulcsolták a tarkójukon. Nyilván betojtak, hogy Musette/Belle veti őket is a saját gárdájuk ellen. De azért a helyükben nem térdeltem volna be a patkányok elé.

Lassan kitisztult az én agyam is, és már túlláttam a mészárláson. Beugrott, hogy Jean-Claude épp feltehetőleg az életéért küzd. De nem küzdött. Csak álltak egymással szemközt Belle-lel, Belle két kezébe fogta az arcát, kezein Jean-Claude kezei, mint valami szerelmes filmben a nagy találkozáskor. Csakhogy a francia hölgy arcán nem a szerelmes öröm dült, hanem a tehetetlen bosszúvágy: nem bírt Jean-Claude-dal. Nyilvánvalóan el akarta szívni az ő erejét is, ahogy Asherrel tette, de Jean-Claude netten és szépségesen mosolygott le rá. Semmi változás. Belle meg majd szétrobbant.

Az világos volt, hogy a patkányokat Musette/Belle trombitálta elő a föld alól. De a két megavámpír felélesztéséhez kábé annyi köze/ük volt, mint nekem vagy Richardnak. Kóválygó fejjel szedegették össze a tagjaikat, a kutya sem törődött velük, és ők se néztek se jobbra, se balra. Egymást támogatták. Reméltem, hogy volt némi emlékezetkiesésük a lövés tényének témájában... vagy legalább nem haragtartóak.

A patkányok úgy kerültek ki a térdelő vérrokonaikat, mintha tereptárgyakat kerülgetnének a crosspályán. De a vérhiénáknak nekiestek, az egyiknek már ketten is csámcsogtak a fülén. Elszakadt a cérna, egyre több vérhiéna tüzelt bele a patkánytengerbe, gusztos patkányfoszlányok röppentek itt is, ott is a levegőbe.

– Meg tudsz állni a lábadon? – kérdezte Richard.

– Asszem.

Gyöngéden lerakott maga mellé, és egy pillantással lecsekkolta a sarokban álldogáló farkasait. Nyilvánvalóan igen hatékonyan meggyőzte őket Sylvie példájával, hogy nem érdemes senkinek sem megszegni a parancsot. Mi az istent művelt vele?

Egyedül Jason feszült neki kétségbeesetten Shang-Da betonkarjának, ő rohant volna a csatába, de már az is épp elég kimerítő küzdelem lehetett, amit a gigakínaival vívott.

Aztán farkasprém illata szállta meg az orrom, a nedves, őszi avar és a fenyő barátságos karácsonyillata árasztott el mindent. Lényem azon része, ami Richardhoz kapcsol, fortyni, éledezni kezdett, szörnyetegemet előszólította valaki.

Richard borostyán farkasszemekkel pillantott rám, szélesre tárta a jeleket. Fejét hátracsapta, torkából pedig félelmetes vonyítás szakadt fel. Még az én hátam is beleborzongott. Hát még a horda visszhangjába. A farkasok csak erre vártak, örült vehemenciával vetették bele magukat a harcba. Senki sem kért szabadnapot, mindenki úgy hányta le magáról az emberi alakot, mint poros gumicsizmát, és bújt bele a farkasbunda harcra szabott gúnyájába. Jamil és Shang-Da már ott is termelt az Ulfric mellett, nekik csak a farkaskarmaik és tépőfogaik bújtak elő, ahogy az az igazi alfáknál megy. Örült küzdelem vette kezdetét.

Ahogy a jelek megnyíltak, feltűnt, hogy Jean-Claude-ot viszont milliméternyit sem érzem. Minden jelet, minden közös kapcsolatot szívárgásmentesen szigetelt: a biztos halálba gyalogolt bele, még csak véletlen sem szeretett volna a jeleknél fogva magával rántani bennünket is.

Szerencsére a lábam előtt hevert pont az egyik pisztoly, amit a vérpatkányok elhajítottak, gyorsan felkaptam. Mintha hazataláltam volna, a fém hideg súlya otthonosan simogatta a tenyeremet. Csakhogy nem egyedül nekem támadt a pisztolyszedés briliáns ötlete, Angelito is fennen lövöldözött egy illetéktelen darabbal. Épp leszedte az egyik nyomorult vérhiénát, aki zsákként borult be a rágcslófogak tengerébe. Csórikám sikítva, csapkodva igyekezett lerázni magáról őket, de a dögök nagyon kitartónak bizonyultak. Eltrafáltam egyet közvetlen mellette, de ennyi erővel a tengert is

lőhettem volna, hátha visszaverem a dagályt. Kábé ennyire volt reménytelen ügy.

Egyetlen módját ismertem csak a patkányok megállításának: pisztolyommal becéloztam Musette/Belle fejét. Ha kinyiffantom, bármelyik hulljon is a testtel, a patkányok egyből visszavonulnak. Kifújtam a levegőt, igyekeztem stabilan állni testileg és lelkileg, hogy pontos legyek, hiszen Jean-Claude kínosan közel tartózkodott a célpontomhoz. Pont mielőtt meghúztam volna a ravaszt, egy patkány vetette magát a jobb karomra, éles kis fogaival egyből átmarva ruhám erős szövetét, mintha csak gyolcsot kapott volna. Az ijedtségtől és a fájdalomtól felsikoltottam, még szerencse, hogy jobbak az idegeim átlagos nőtársaimnál, és nem pattantam fel egy asztalra, hopp. Micah már jött is, mint felmentő sereg, és sziszegve, fújtatva próbálta elűzni támadóimat. És tényleg, a rengeteg mocsok kis rágcsáló mind rükvercbe kapcsolt a nagymacs-kától, de azok sajnos, akik már felkapaszkodtak a ruhámra, nem szarták össze magukat. Azokat egyenként piszkáltuk le, és csaptuk falhoz (ami persze meg sem kottyant nekik). Érdekes, hogy a leopárdoktól nagyobb majré uralkodott el rajtuk, mint a farkasoktól. Rá is feküdtünk erre a vonalra ízibe, leopárdjaink nyomulni kezdtek előre, kimeresztették karmaikat, és cicásan csapkodtak áldozataik felé. Gyönyörűen kinyílt körülöttük a tér.

A két megavámpír, akiről boldogabb pillanatokban azt gondoltam, hogy átpateroltam őket valami másabb világba, akkora agyarakat és karmokat növesztett, amilyeneket még a szakirodalomban sem láttam soha, és nekiindultak a vérfarkasoknak. Vér és csont repkedtek, a halálhörgésről nem is beszélve. Az egyik épp Shang-Da feje fölé emelte lapát mancsát, amikor végre használni tudtam a fegyveremet, és durr neki. Az agya az elmúlt egy órán belül másodszor robbant bele a légtérbe. Ez persze abszolút ideiglenes megoldás, ha ki akarom iktatni őket, márpedig lassan más

vágyam se lesz, ki kell kanyarintanom a szívüket, eltüzelni, és alkalomadtán négy külön vízgyűjtőjű élővíz fölött széthintennem a hamut. Egyszerű, mint az egyszeregy.

Shang-Da épp csak a fejét fordította felém, persze nem vártam hálát, de ideje sem lett volna, mert a másik kolosszus egy jól irányzott csapással három felé repítette a Thronnos Rokke Klán három főalfáját, és már ki sem látszottak a patkányok közül.

– Elég! – pattant bele az elhatalmasodó vérengzésbe Belle hangja ostorcsapásként. Mindenki szabályosan belemerevedett a mozdulatba.

Belle elhúzódott Jean-Claude-tól, akiből kibuggyant a nevetés. Nem a szexi, érzékborzoló bársonynevetés, egyszerű, visszafojthatatlan, boldog kacaj.

– Vége a küzdelemnek – folytatta a vámpírúrnő mély, de már cseppet sem rendkívüli hangon. A mérge elpárolgott, bosszús meglepettség fénylett csak az arcán. Nem erre számított.

A patkányok bundás óceánként húzódtak vissza, lármázva és elégedetlenül, már ha ezt rágcválókról megállapíthatja az ember, de pillanatok alatt felszívódtak, összeharapdált vérfarkasokat és – hiénákat hagyva maguk mögött. Az az egy szerencsétlen első áldozat maradt csak fekve, de neki már legfeljebb a csontjai maradtak, amire felkapaszkodhatott volna. Rondán elintézték, mintha nem is tíz centis kis vakarékok, hanem valami óriási vadállat marcangolta volna szét.

– Már nem táplállak, Belle Morte – ujjongott Jean-Claude ugyanolyan boldogan, ahogyan az előbb kacagott –, már nem veheted vissza az energiáimat, mert már nem vagy a *sourdre de sangom*. Már a saját családfám feje vagyok, nincs közöm hozzád!

– Én is pontosan tudom, mit jelent a *sourdre de sang* Jean-Claude – biccentett közönyös arccal Belle. Már ő is rejtegette érzelmeit, amit nem is csodállok. Csúnya bukta volt ez az este.

– Már nem bánhatsz velem úgy, mintha alattad állnék, Belle. Két egyenlő *soudre de sang* kölcsönösen tiszteli egymást. Vigyázz a nyelvedre. És a tetteidre.

– De amit eddig tettem, jogomban állt, mert még nem tudhatom, hogy már nem tartozol hozzám. Ahogyan te sem – simította le a szoknyáját egyszer, kétszer. Ismertem ezt a gesztust, Jean-Claude ezzel árulja el mindig az idegességét. Ezek szerint Belle Morte ideges.

– Ez így igaz. Most viszont, hogy mind a ketten tudjuk, szedd az embereidet, és tűnjetek a birodalmamból. Holnap este kénytelen leszek minden idegen vámpírt betolakodónak tekinteni, és törvényeink szerint cselekedni.

– Soha nem bánthanád az én Musette-emet, igaz? – igyekezett Belle őrizni a magabiztos látszatot. De én éreztem a cseppnyi bizonytalanságot a hangjában.

– Jajj, hát nem is tudom. Sok mestervámpír lenne sokra képes, ha a törvény jóváhagyásával végezhetne vele – ízlelgette Jean-Claude kéjesen a szavakat. – Ahogy én is. És ha még holnap este is itt találom, meg is teszem. Musette holnap ilyenkor halott vámpír az én területemen. Érzed ugye, hogy nem hazudok?

– Musette néha igen indulatossá válhat – merevedett meg Belle. Mintha hirtelen lenyelt volna egy seprűnyelet. Pedig rá kellett volna ülnie. – Amíg a birtokaidon tartózkodik, nem engedem szabadjára.

– Hát nem venné ki jól magát, ha St. Louisban garázdálkodni kezdene – bólintott Jean-Claude már nem is olyan elégedetten. Nyilván belegondolt a lehetőségbe.

– Nem szeretnék beleokvetetlenkedni – fogta meg a könyökömet Cherry –, és nem is vagyok nagy vámpírszakértő, de szerintem Asher haldoklik.

Asher még mindig a száraz szalmává fakult haján hevert, összefonnyadva, mint egy múmia, a bőre rászáradt a csontjaira, arca beesett, szeme lecsukódott. Csak a szemgolyó dudorodott ki a vékony bőrréteg alatt. Ruhája úgy csoffadt rá, mint egy lufi, amiből kiszállt a szufla.

Térdre rogytam mellette, nem bírtam tartani magam.

– Még van benne élet – szólalt meg Valentina, vigasztalón, asszem. Annyi esze azért volt, hogy megtartsa a kellő távolságot.

Én meg csak néztem ezt a nem is olyan rég még olyan gyönyörű testet, hitetlenül. Az nem lehet, hogy ebben még lobogjon valami.

– Próbálkozz valami precízebb érzékszerveddel, *ma petite* – hallottam Jean-Claude-ot, aki nem jöhetett közelebb, Belle Morte-ot őrizte és az életünk.

A szemeimet mágiára cseréltem, és azzal tapogattam ki, mi maradt a törékenyre száradt bőr alatt. És tényleg, még valami pislákolt. Még nem halt meg. De nem sok híja volt.

– Már nem képes vért venni magához – néztem fel Jean-Claude-ra. – Ahhoz túl gyenge.

– Halandó szolgája pedig nincs – konstátálta Belle Morte, amit egyébként mindannyian tudtunk. – Sem hívóállata. Egyedül van – gondolkozott, majd kibökte – források nélkül.

Források, milyen bizarr kifejezés. De helytálló. Asher tényleg csak vérből meríthetett volna újra erőt, de ahhoz már túlságosan is gyenge, és akkor... még gondolatban sem mertem befejezni a mondatot.

– Te megmentheted, Belle – mondta Jean-Claude mintegy félvállról.

- Hogyan? – kaptam fel a fejem.
- Ő teremtette, és ő a *sourdre de sangja*. Csak vissza kell adnia valamennyit abból az energiából, amit az előbb ellopott tőle.
- Nem loptam én el semmit – csattant fel Belle. – Csak visszavettem az energiát, amit tőlem kapott. Ő az enyém, minden csepp vére az enyém, mindenestül, és csakis addig létezik, ameddig én megengedem. Ha úgy akarom, elpusztul.
- Jó – legyintett Jean-Claude –, ne lovagoljunk a szavakon. Akkor nem loptad, hanem visszavetted. Most vissza is adod neki, legalább egy részét, hogy annyira bírja magát, hogy vért ihasson.
- De ha egyszer nem akarom – engedte szabadon dühe forró viharát Belle. Égette a bőröm.
- Miért nem? – kérdeztem, mert úgy tűnt, más nem fogja megtenni, pedig tudnom kellett.
- Neked nem tartozom magyarázattal, Anita.
- Hirtelen beugrott, hogy hiszen még itt babusgatom a kezemben a pisztolyt. Vagy talán csak az automata gesztus, ahogy ráemeltem Musette-re, az ébresztett rá. Mindenesetre jól esett a fém tapintása. Mintha megtaláltam volna a megoldást.
- Ha Asher meghal, vele megy Musette is.
- Ma nem megy neked igazán ez a vámpírölés, kicsike – gúnyolódott Belle, persze könnyen, nem a saját testét viszi a vásárra.
- Gyanús, hogy Anyu fiacskái speckó eset. Náluk talán a tűz lesz a megoldás. Asszem, Musette-nél nem kell ennyire agyonkomplikálni – kezdtem lenyugodni, kezem nem remegett, a másikat a faromon támasztottam. Így szeretek a legjobban gyilkolni.
- Angelito nem fogja hagyni – vont a vállát Belle.
- Ha mindenáron bohóckodni akar, neki is jut golyó – sandítottam Musette angyalakája felé, akit három markos vérfarkas fogott le. – Bár kötve hiszem, hogy sok esélye lenne rá. Ahogy a túlélés-

re sem, ha Musette bekapja.

– Nem mered megtenni – kerekedett el leheletnyit Belle tekintete.

– Jajj, dehogynem – mosolyogtam rá, de a szemem szigorúan célra tapadt, Musette véres, fehér ruhájára koncentráltam. Ahogy csak arra figyeltem, egyre élesedett ki a valóságos kép, úgy mosódott bele a szellemtérbe Belle ruhája és arca. Már csak az agyamban láttam magam előtt. Lehet, hogy eddig is csak ott jelent meg igazán? Lehet, hogy a többiek sokkal kevesebbet láttak belőle, ki tudja. Lehet, hogy nekem a nekromanciám besegít az ilyesmiben. Ha nem felejttem el, majd megkérdezem a többieket. Később. Ha nem felejttem el.

– Nem hagyhatod, Jean-Claude.

– *Ma petite*-et néha sajnálatos módon elragadja az indulat. Mellesleg, most jut eszembe, sajnos valakit meg kell büntetnem, hogy ezt tettétek a szárnysegédemmel. Ehhez jogom van.

– Amikor elszívtam Asher energiáit, még nem tudhattam, hogy egy másik *sourdre de sang* szárnysegédje.

– Most viszont pontosan tudod – tartottam ki határozottan a lövőállást. De a francba is, ha még sokáig alkudozunk, el fog kezdeni remegni, ami nem épp a megfelelő célzóvíz. – És ha hagyod meghalni, megölted egy másik *sourdre de sang* szárnysegédjét.

– Jogunkban áll Asher életéért Musette-ét venni – csatlakozott Jean-Claude. – Ennél sokkal óvatosabbnak kellene lenned, Belle. Elküldeni a messzi ismeretlenbe a kedvenc embereidet! Nem egy életbiztosíték.

– Hadd segítsek kicsit, Belle. Ha most rögtön nem segítesz neki, Musette golyót kap – rendelkeztem, mert már tényleg csak egy hajsza válaszott el a kézremegéstől.

Az egyetlen, ami a két testben megegyezett, az a borostyán szín szem volt. Abba néztem bele határozottan, és álltam a pillantását.

Vonzottak. Azt akarták, hogy szépen engedjem le a fegyvert, és miért is ne engedtem volna? Olyan régóta tartottam, úgy elfáradt már a karom... egy másodperccel azelőtt, hogy Jean-Claude megérintette a karomat, magam is észbe kaptam.

Újra célra tartottam. És még jól is jött a vámpírhuzavona, a kis mozgástól a begémbereedett karomban beállt a tejsav, most már időtlen időig fogom tudni tartani. Kösz, Belle.

– Felőlem játszadozhatsz Musette életével, a te embered – bízsergette végig a hátam a gerincem mentén Jean-Claude édes hangja. Beleadott rendesen, és még össze is rándultam a gyönyörtől. Állatul nagy mákja Musette-nek, hogy kvázi pisztollyal a kezemben születtem, és ura vagyok a helyzetnek, egy kevésbé profinak az ujjá most berezonált volna a ravaszon...

Amúgy jól esett Jean-Claude babrálása, legalább ellentartott Belle mesterkedéseinek az agyamban. Aki mellesleg küldött egy nagy adag rettegést a változatosság kedvéért, csak hogy ne higgyem már, hogy ez ilyen sima ügy lesz. Egy kétezer éves vámpír nagyasszonynak van mire arroganciát építeni, na, ezt el kell ismerni. Én is pattogtam volna a helyében.

– Javaslom, tedd fel magadnak a következő kérdést, Belle – jöttem én is a magam hetykeségével. Engem sem kell a szomszédba küldeni ezért meg azért. – Vajon erősebben gyűlölöd-e Ashert, mint amennyire szereted Musette-et?

Azért nem voltam ám akkora jani. A végén szinte már csak leheltem a szavakat, szerencse, hogy a vámpírok még a sottogást is kifüleklik: a stabil célzásnál nem használ a lihegés.

– Alantas lények iránt nem érzek gyűlöletet, Anita – köpte Belle a szavakat. – Csak megbüntetem őket.

– Hazudsz – csapta le Jean-Claude.

A borostyán szemek gyűlölettől izzva fordultak felé. A szerelemnek már bottal üthettük a nyomát, csak a vegytiszta gyűlölet

maradt. És nem csak Jean-Claude-nak jutott belőle, Asher ugyanúgy elhagyta, ő ugyanazt érdemelte. Igazuk volt, Belle Morte tényleg képtelen volt megbocsátani és megemészteni, hogy elhagyták. Hogy önként lemondtak róla, mint ahogy se korábban, sem azóta senki más a földön. Fura, de kettejük tette mély, gyógyíthatatlan sebet ütött az önértékelésén. Persze, ezt nem vághattam a szemébe, hiszen azzal csak tetézném a gondjainkat, hogy még ráadásul a büszkeségébe is belegyalogolok. Akkor gondolkodás nélkül elintézné Ashert és Musette-et, már csak a saját önérzete számítana. Gyorsan összerendeztem a vonásaimat, nehogy valamit kiszagoljon. De egy mestervámpírral nem úgy megy az! Pláne meg egy *sourdre de sanggal*!

– Nem olyan törékeny dolog az én büszkeségem, Anita – telegrafálta bele a fejembe a gondolatait és az elmaradhatatlan rózsailatot.

– Minden rendben, *ma petite*? – üzte ki agyamból a fullasztó közeget Jean-Claude csókja.

– Bizonyítsd be – bólintottam Jean-Claude-nak, és Belle-nek egyszerre. – Gyógyítsd meg Ashert.

Jean-Claude nem is kérdezte, mit szövegelek. Vagy hallotta ő is Belle szavait, vagy nem, mindenesetre kíváncsiskodni nem volt idő.

– Addig magyaráztok, míg szép csendben elpatkol – szólt közbe Valentina, ezzel magára vonzva minden tekintetet. Az enyémet kivéve, nekem a véres fehér keblen kellett tartanom a szemem. – Ha nem csókolod rá újra az életet gyorsan, Belle Morte, lassan már te sem fogod tudni visszahozni.

– Mégis, kinek az oldalán állsz, *petite morte*? – kérdezte csípősen Belle. Lehet, hogy csak nekem volt nyilvánvaló, de nekem igen: már alig-alig bírt a végtelen dühével.

– A tiéden, természetesen, csak nem szeretném balga késleke-

dés miatt elveszíteni úrnőmet. Ha Asher halálát választod, akkor elfogadom, de nehogy az legyen, hogy a sok fecsegés miatt kicsúszunk az időből, és Musette-nek tévedésből kell vesznie.

Annyira szerettem volna látni a kislány arcát. Másrészt viszont úgysem látnék rajta semmit, csak azt a bájos, rejtőzködő maszkot, amivel a vámpírok leplezik érzelmeiket. Ez még neki is stresszes helyzet volt.

Valami számomra érthetetlen, néma párbeszéd pörgött le közöttük, mert végül Belle türelmetlen sóhajjal lesimította megint a szoknyáját, és Asher felé indult. Nem siklott olyan kecsesen, ahogyan Musette-től láttam, hiába, hogy ugyanaz a test volt. Nyilván az idegesség nem tett jót a mozgásának.

Leengedtem a fegyvert. Ha visszahozza Ashert, én sem szedem le Musette-et, megdumáltuk. Meg amúgy is majd kiszakadt már a vállam. Ha tudtam volna, hogy ennyi ideig tart a biznisz, kétkézes tartásba dobom magam már a legelején.

Útközben a nagyasszony is összeszedhette magát, hiszen mire odaért a falhoz, már teljes gráciájával mozgott. Musette ruháját ismét beszippantotta az aranytoalett, és a szőke csigák helyett is a fekete hajzuhatag materializálódott majdnem tökéletesen.

Letérdelt a test mellé. Már csak így tudtam gondolni rá, már alig maradt benne valami Asherből. Gondolom, kezdtem magam eltávolítani érzelmileg, annyira nem hittem benne, hogy még visszakaphatom. Erre csak ebben a pillanatban döbbsentem rá. Annyira nagyon halottnak tűnt már, annyira tökéletesen megmenthetetlennek.

A bal kezembe Jean-Claude kapaszkodott bele. Jeges tenyerén kívül mást nem is éreztem belőle, olyan kemény pajzs mögé rejtette érzelmeit. De nem hibáztattam, túlságosan is személyes és rémisztő dolgokat élhetett most át.

Ami sokkal furcsább, az az, hogy már Richard sem volt sehol.

És észre sem vettem, mikor nyomta fel a pajzsot, általában határozottan megérezem. Nem sokkal mögöttem állt, és bár az érzelmeibe nem kukkolhattam be, az arcáról csak úgy áradt a részvét és a fájdalom. De nem Asher sorsa fájt neki, az fix.

Jean-Claude keze megfeszült a kezemben, visszafordultam. Belle letérdelt Asher teste mellé, fekete haja palástként borult rá vállára, hátára, egész ruhájára.

Éreztem, ahogy Jean-Claude összeszedi magát, mintha az akaratát is ugyanúgy meg kellene erősítenie, mint amikor reggel az ágyban kiadja az ember a vezényszót a testrészeinek, hogy rajta, megint egy új nap. Mellém lépett, és a karját nyújtotta, nagyon lovagiasan. Egy hajszálnyi habozás után elfogadtam. Aggodalomra nem volt okom, a pajzsa ugyanolyan stabilan ült a helyén. Amúgy meg nem halál mindegy, van-e pajzs vagy sincs? Úgyis pontosan tudom, mit érezhet: évszázados barátját, szerelmét veszíti el Asherben, ha elveszíti. Én még csak pár éve ismerem, és nekem is a szívem szakad utána. Fél évezred, az ugye annyival több fájdalom.

Megindultunk kart karba öltve a térdelő vámpír felé, mint egy királyi pár az udvari ceremónián. Soha nem tudom már meg, tényleg önmagáért szerettem bele Asherbe, vagy Jean-Claude emlékei tettek rá akkora lapáttal a sármjára, hogy megadtam magam előtte. Gondolom, az utóbbi. Vagy nem, de mit számít már? Nem szabadna ennyire rettegnem a saját érzelmeimtől. Mostantól a szívemmel is ugyanolyan bátor leszek, mint a testemmel, mert ha lehet, ez így még fárasztóbb. Amúgy meg tessék, Richarddal úgy élttem, mintha tojásokon táncolnék, aztán meg lehet nézni, mi lett belőle. Két törött szív. Rásandítottam, ahogy elhaladtunk mellette, még így is, ebben a helyzetben is dobbant egy extrát a szívem. Ma egyszer már kész lettem volna mindent elfelejteni, ismét a karjaiba hullani. Mindig ez van, ha csak egy centit is lép felém. Kár,

hogy az adott egy centi helyett másfelet vesz vissza, szinte azonnal.

Észrevette, hogy nézem, és a szemében megjelent az a végtelen óceányi fájdalom és elveszettség, ami már egy ideje mindig fogad. Nem tehettem róla, szerettem, mindig is szerettem, és fogom is, gondolom, örökre. Már megint rájött, legszívesebben odarohantam volna hozzá, hogy kapjon fel, szorítson magához, és ne fájjon már így se neki, se nekem. Csak az a bibi, hogy hiába rohannék hozzá, nem kapna fel, csak nézne értetlenül. És így előbb-utóbb csak sikerülne megutálni. Utálni pedig semmiképpen sem szeretném, pont Richardot.

Elfordítottam a fejem. Nem akartam, hogy lássa a szememben ezt a parttalan vágyakozást és szerelmet, meg a gyűlölet első cseppjeit.

Azelőtt megéreztem magam mellett, hogy megláttam volna. Egy pillanatra visszahőkölttem, aztán felnéztem rejtelmes arcába. Gőzöm sem volt, mit gondol. És az tény, hogy nem kapott fel a karjába, nem szorított magához, de ugyanolyan lovagiasan, ahogy az előbb már Jean-Claude is, nyújtotta a karját. Kábé ugyanannyi habozás után fogadtam el, végül is demokrácia van. De végre magamon éreztem testének, izmos karjának melegét, végre kicsit békésebb lett a világ.

Lesütöttem a szememet, nehogy már levegye a kavargó érzéseimet. Mind a hárman cseszettül nyomtuk a pajzsot, hogy csak úgy csattant. Lényeg, hogy az érzelmeink és a gondolataink biztonságban legyenek.

Richard és Jean-Claude egymásra nézett a fejem felett. Idétlen móka volt egymás szeméből találhatózni, amikor egyszerően csak meg kellett volna nyitni a jeleket, és máris nyitott könyv mindenki feje meg lelke. Elvégre csak mi volnánk a híres triumvirátus. De már annak hepik lehattünk, hogy Richard egyáltalán itt van. Hó-

napok óta először. Ilyen kondíciók közt nem ártott óvatosra venni a figurát.

Belle Asher felett térdelt, és a szájára hajolt. Megcsókolta, hosszan, szinte szenvedélyesen. Csak az árulta el, hogy a két kezével igyekezett magát olyan messze eltartani Asher vázától, amennyire csak lehetett: egyik tenyerével a padlóra, másikkal a falnak támaszkodott. Még hogy szenvedélyes...

Elvileg én is érezhettem volna, ahogy áramlik vissza az erő Asherbe, feltéve, hogy nem zárkózom el ilyen atombiztosan a külvilágtól. De vagy ez, vagy az. Azt még nem tudtam megcsinálni, hogy kedvem szerint szelektáljak az ingerek közt, ezt beengedem, ezt meg nem. Ha Asher felé megnyitom a pajzsot, mások felé is nyitva lesz.

Mindegy, megéri a kockázatot. Tudnom kellett, hogy tényleg duzzadozik-e már benne az a halovány szikra, ami az előbb már alig pislákol. Tudnom kellett. Rést ütöttem a pajzsomon, épp csak tűhegynyit, ahogy a blendét nyitja kulcslyuknyira az ember, ha minimális fényt kíván.

Asher csókjának íze áradt szét azonnal a számban, mint a bor makacs, ragaszkodó zamata. Láttam a szikrát, már kis lángocskává duzzadt, kéken pislákolni kezdett, és egyre csak nőtt és nőtt a testében. Belle így szolgáltatva vissza az energiáját. Ekkor fájdalmas sikoly hasított bele az agyamba, olyan éles és erős, hogy ha nem fognak két oldalról, elvágódtam volna.

– Mi a baj, Anita? – kérdezte aggodalmasan Richard.

– Jól vagy, *ma petite*? – jött a másik oldalról is, de nem volt idő magyarázkodni, cselekedni kellett, amíg nem késő. Kiszabadítottam a kezeimet, nem kellett küzdenem, senki sem akart lefogni, és Belle térdelő alakjához siettem. A hajánál és a vállánál kaptam el, és lerántottam Asherről. Kicsit ugyan meghökkentő volt Belle hul-

lamos hajzuhataga helyett Musette gondos csigáit érezni a kezemben, de hát Belle testében soha nem is volt közöttünk. Nem egyszerű képzet volt, annál azért több, de nem sokkal. Olyan erővel taszítottam odébb, hogy a fényes padlón és a fehér ruhakölteményen becsúszott a terem közepébe.

– Hogy merészeled?! – zengett Belle hangja felháborodottan.

– Megint magadhoz akarod kötni. De ő nem akarja, nem akar a tiéd lenni.

– Ha nem lehelem belé az erőmet, meghal, elenyészik – közölte megvetően, mintha egy tudatlan óvodással lenne dolga. Aztán segélykérően nézett körül, várta a segítő kezeket, akik összelapátolnák a padlóról. Az a kevés, aki erre készen állt volna, mind vérfarkasórizetben állt sajnálatos módon, így aztán még önmagán sem volt képes segíteni. Belle kénytelen volt összelapátolni saját magát, ami egy ilyen ősi fűzőben még egy vámpírnak sem megy elegánsan, mint kiderült. Én sem csináltam volna kevésbé ügyetlenül. Jó tudni, hogy még egy vámpírnak sem fekszik minden divatirányzat.

– Nélkülem elpusztul – villantotta rám dühödt szemeit. – Nézz rá, még árnyéka sem önmagának.

Néztem Ashert, próbáltam dönteni. Valamennyi erő már szétáradt benne, mint egy anatómiai ábrán, látszottak a pergamenszáraz bőre alatt az izmok és a rostok, egy orvosi egyetemen isteni szemléltetőeszköz lett volna anatómia órán, de az élethez ez még édeskevés. Csak a szemeiben éledt fel a régi, emberi csillogás és erő, eltekintve a sajátosan hideg, égbék színtől, ami már életében sem épp az emberi jelzőt juttatta az ember eszébe.

De lelke már benne vibrált azokban a fura színű szemekben, és nagyon igyekeztem, hogy megfejtsem. Csak nézett fel rám törékeny, félig zombi testből, és tekintetének súlya szinte agyonnyomott.

– Már képes lenne vért magához venni, de az nem adja vissza a lényegét. Régi dicsőségét csak a teremője adhatja vissza, vagy az, aki ellopta tőle – fejtegette diadalittasan Belle. Sötét szemeinek tüze megvilágította Musette sápadt arcát. Azt nem tette hozzá, hogy jelen esetben a kettő, a teremő és az energiatolvaj egy és ugyanaz a személy, nevesen őnmaga, tehát csakis ő adhatja vissza Ashernek a világot. Belle túlságosan is nagyvilági dáma volt ahhoz, hogy az ilyen egyértelmű tényeket az ember orra alá dörgölje. De attól még mindenki számára világos volt.

– Erőre van szüksége – ráztam a fejem. Igyekeztem nem hinni neki. – Bármilyen erőre, nem feltétlenül a tiédre.

– Persze, ha lenne halandó szolgája vagy hívóállata. De neki nincs senkije – csendült határozott elégedettség Belle hangjában. Meg sem próbálta leplezni. – Egyedül van a földön, és egyetlen esélye én vagyok, hacsak nem akarja ebben a formában leélni végtelen életét – váltott át seperc alatt az elégedettség nyílt kegyetlenségbe.

– Így nem maradhat – szakadt ki Richardból. Arcán szájalom vegyük a borzalommal. – Még Belle Morte sem lehet ennyire borzalmas, hogy inkább ezt válassza.

– Ha megtapasztaltad volna az ölelését, nem biztos, hogy ilyen kategorikus lennél – ingatta a fejét Jean-Claude.

– Én ezt nem értem – nézett tanácstalanul Jean-Claude-ról Belle-re, majd Asherre Richard.

– Nem, tényleg nem értheted – ismertem el, de aztán eszembe jutott valami, a szemébe néztem, és halkán megkérdeztem. – És ha elképzelned, hogy örökre Rainával kellene leélni az életet?

Zsigeri undor futott át az arcán első reflexből, aztán fegyelmet parancsolt a vonásainak. Raina a horda néhai lupája volt, elhalt lelkének, vagyis a muninjának egy darabját még mindig magamban hurcoltam. Vérbeli szexuális szadistaként gyötörte az övéit,

de meg is óvta őket minden külső veszedelemtől, a lehető leglelki- ismeretesebben. Torz, gonosz lénye valami méregerős terápiáért kiáltott. Végül csak a végleges terapia maradt: ezüst golyók a fejbe és a szívbe. Soha egy másodpercig sem éreztem büntudatot, amiért megöltem. Fura pók a sors.

– Így már azért kapisgálom – bólintott Richard, de aztán bizonytalan arccal intett Asher torz teste felé. – De mégis, ez így...

Nem találta a szavakat, amit nem is csodálok. Nekem se nagyon ment volna most a fogalmazás. Ez nem lenne élet Ashernek, ebben a torz tetemben zombiskodni évszázadokon át. Viszont Belle tényleg csak úgy adhatja vissza a lényegét, a volt dicsőségét, ha közben újra magához láncolja. A vámpírvilág egyszerűen így működik. Minden vámpír tartozik egy másikhoz, a struktúra rendkívül hierarchikus, de ha valamilyen úton egy vámpír nem tartozna a Tanács fennhatósága alá, kitörne az öskáosz. És az megengedhetetlen. Egy vámpírnak mindig van egy ura vagy úrnője, akinek véresküt tesz, és akihez eltéphetetlen kapocs fűzi. Olyan, hogy gazdátlan vámpír, nincs. Gazdátlan és társtalan alakváltó akad, de vámpír... Ha valakinek meghal a gazdája vagy ura, kénytelen minél előbb újat felhajtani magának, mert félő, hogy akár el is pusztulhat. Reggel elalszik, és nem ébred fel többé.

Ezt mind pontosan tudtam. És mégsem érdekelt. Olvastam Asher akaratában – nem, nem gondolatok voltak, hanem egyfajta végrendelet. Ezt az életet nem bírta volna elviselni, akkor már inkább a halál. És Belle Morte-hoz meg a kínzó szolgasághoz képest, meg ezerszer is inkább a gyors és tiszta vég.

Mellé térdeltem, én megadhatom neki a gyors halált, ahhoz tutira értek. Kezem megremegett felette, nehezen tudtam rászánni magam az érintésre. Nem akartam, hogy az utolsó emlékem erről a gyönyörű, szépséges vámpírról ez legyen. Bársonyos bőrének tapintását szerettem volna örökre meghagyni a tenyerem reddőinek

emlékezetében, nem ezt az összeszáradt papírszerűséget. De nem lehettem ilyen nyomorult, gyáva alak. Nem is nagyon tudnék a gyávaságnál ocsmányabb gyengeséget mondani; nem hagyhatom, hogy ebbe a testbe szorulva szenvedjen örökké, ehhez képest mit számít, hogy nekem milyen emlékem marad róla?!

Óvatosan, végtelen gyöngéden értem az arcához, nevetségesen rettegtem, hogy beszakíthatom ezt az elvékonyodott bőrt, széjjelporlad a kezem alatt, mint egy szétszáradt könyv lapjai.

Arról viszont elfeledkeztem, hogy a vámpírbúbájt az érintéses kapcsolat jócskán felerősíti. Az egyik pillanatban még vigyázva tapintottam az arcát, a másikban pedig az emlékek súlya alatt ráomlottam testére, és a közös gyönyört éltem újra át vele.

Aztán kezek ragadtak meg, és próbáltak leráncigálni róla, és hiába küzdöttem ellene, hiába vágtam a könyökömet hátra, valami lágy részbe, eltéptek Ashertől.

– Anita, Anita, Anita – ordította valaki megállás nélkül a nevemet a fülembe.

Nagyot pislogtam, és mintha egy másik világra ébredtem volna, pedig egy pillanatra sem hunytam le a szememet. Richard kezei még a vállamat markolták, de összegörnyedt, mint akinek valami kínja van. Szerettem volna elnézést kérni, de ahogy beszélni kezdtem, egészen más jött ki a számon.

– Miért avatkoztál közbe?

– Félttem, hogy összetöröd.

Olyan őszinte képpel bukott ki belőle, hogy meg sem fordult a kétely a fejemben. És hát magam is pont ugyanettől rettegtem alig fél perce. Hogy majd szétporlad az arca, ha túlságosan tapogatom. Csakhogy azóta már rájöttem, persze lehet, hogy valahol belül mindig is tudtam, hogy Ashert nem lehet csak úgy összetörni, annál sokkal szívósabb fajta.

Jean-Claude is odalépett mellénk, óvatosan megsimította az ar-

comat. Ő rájött, amire Richard nem. Persze, Richard soha nem volt valami nagy spíler hullaügyben, neki egész más a szakterülete.

– Az emlékeidből szívta magába az erőt, igaz? – suttogta a fülembe.

– Igen – bólintottam.

– Egyszerre hány vámpírt szolgálsz te egyáltalán? – Ezek szerint Belle-nek is feltűnt, ami Jean-Claude-nak.

– Asher nem jelölt meg, ha így érted – siettem eloszlatni az esetleges félreértéseket.

– Akkor hogy meríthet erőt belőled?

– Ez a meglepetésrésze a dolognak – vontam vállat. – Erős a gyanúm, hogy nem csak Jean-Claude fejlődött tovább az alatt a pár év alatt, amíg nem találkoztatok.

– Képtelenség.

– De igaz – vágtam rá, és még csak leplezni sem akartam a diadalunkat. Ízlelgettem, ha már a miénk. És Belle orra alá dörzsöltem, mert jól esett. Már a kutyanak sincs rá szüksége.

Richard még mindig fogta a vállamat, de nekem mennem kellett.

– Engedj el, Richard.

Csak nézett, és ráncolta a homlokát. Lehet, hogy az agyáig el sem jutott a kérdés.

– Lécci, engedj el – ismételtem még finomabban.

– Amikor utoljára dumáltunk, neked is alapelvek voltak még, hogy belőlünk senki nem eszik – villant a szeme Asher falnak tolt testére. – Senki.

Próbáltam eligazodni az arcán, találni valakit, aki talán otthon van, és akinek elmagyarázhatom. De csak nézte Asher szépségének romjait. Nem hiszem, hogy megértheti, de nem lennék Anita Blake, ha nem próbálkoznék.

– Ha nem táplálom, akkor így marad, örökre, Richard. Nem hal meg, nem rohad el, semmi. Ebben a testben kénytelen létezni az idők végeztéig.

– De nem is szívta a véredet – szakadt el végre Ashertől.

– Energiával táplálom, valahogy úgy, mint az *ardeurt*.

Hirtelen leesett, hogy Richard vélhetően még nem tudja, hogy Asherrel tényleg lefeküdtem. Ezer meg egy alkalommal megesett már, hogy ezt vagy azt a pasimnak mondtam a rosszfiúk előtt, csak hogy jobban jöjjünk ki valamiből. most is nyilván valami ilyesmit hisz. Tippem sincs, hogy korábban a dzsipben, amikor a távcsatornákon keresztül üzent, hogy ugyanis már nem izgatja, mivel bújok ágyba, vajon komolyan gondolta-e. Mert ugye már nem járunk, elvileg, helyesebben gyakorlatilag, és akkor nem is izgathatja. De ha nem izgatja, attól én kiborulok. Ha viszont izgatja, akkor ő fog kiborulni, ha Ashert megtudja. Akár így, akár úgy, nem ez a megfelelő pillanat a kiborulásokra. Az mindig ráér. A zaftos részletekbe majd beavatom valamikor máskor.

– Már máskor is tápláltad Ashert? – kérdezte, és még mindig nem eresztette el a vállam.

Nem tudom, mit feleltem volna, ha egyik kezével váratlanul nem nyúl az állani alá, és nem fordítja félre a fejemet. Ez bukta, bakker. Ott vannak a fognyomok.

– Mikor adtál vért?

– Múlt éjjel.

Elvette az államtól a kezét, és nekem muszáj volt a szemébe nézni. De egyetlen pillantás elég volt: egy rendszerben gondolkodtunk, legalábbis ebben a kérdésben. A szex a kisebbik rossz, ha árulásról van szó. Ezzel csak az a gáz, hogy mindkettőnknek rögtön nyilvánvaló, hogy lennie kell nagyobbik rossznak is. Nyelvi kényszer.

– Jean-Claude-nak vagy... – és Asherre pillantott. Most mond-

jam, hogy sokatmondón?

– Figyelj, Richard, beszéljük ezt meg később. Most Ashernek szüksége van rám.

– Az ott Jean-Claude harapása? – Richard nem tágított. Hogy az a... sóhajtván adtam meg magam, ez Richard. Soha nem tágít. Próbáltam némi energiát összekaparni erre a nyavalyás vitára.

– Nem – néztem a szemébe.

– Az övé? – villant Asherre.

– Igen.

– Hogy hagyhatod...?

– Éppenséggel ha az éjjel nem engedtem volna, akkor most halott lenne, vagy egy örökkévalóságra Belle Morte szolgálja megint. Pontosan ezért tettem.

– Mert tudtad, hogy így majd képes lesz tőled energiát meríteni? – ráncolta a homlokát. – Előre láttad?

– Nem. De Musette már korábban visszakövetelte Belle-nek, mondván, hogy nem tartozik senkihez. Kellett, hogy hozzánk tartozzon, hogy ne legyen veszélyben.

– Hozzátok? – És első blikkre Micah-ra nézett. Aki nem reagált semmit.

– Nem Micah-val, hanem Jean-Claude-dal.

– Hogy engedheted neki? – nézett vissza Micah-ra, majd Jean-Claude-ra.

– Én magam is odatartottam volna neki a nyakam, ha az segítené – mondja a szemébe Micah.

– Ez az egész képtelenség – kerekedett el Richard szeme, még a fejét is csóválta nagy értetlenségében.

Micah csak nézett rá, nem szólt semmit. Aztán felém fordult, és láttam a szemében, hogy megérti, hogy tudja, milyen érzés ez nekem, nekünk.

Richard végre elengedte a vállamat, még távolabb is lépett,

mintha valami rendkívül tisztátalan dolgot műveltem volna. Pedig ha tudná... Persze lehet, hogy a szex már rég nem számít, már csak a vér- és egyéb energiacsapolásra ilyen érzékeny. Már nem tudom, valahogy mostanában erkölcsileg elég mélyre zuhantam. Valahogy nem látom olyan cizelláltan a határokat.

– Mivel te is együtt voltál velünk, amikor Asher megharapott, asszem te is beszállhatnál. Rajtam keresztül táplálhatod te is – fordultam lemondó sóhajjal Jean-Claude-hoz. A sóhaj persze nem neki szólt.

– Igen, talán – bólintott Jean-Claude.

– Érints meg, miközben rákapcsolódom, eresszük le a pajzsainkat, és próbáljuk meg. Szerintem ketten együtt adhatunk neki annyi energiát, hogy már a vér is elég legyen, és visszataláljon elmúlt lénye szépségébe.

– Gyerünk, lássunk neki. Én készen állok.

– Azt tudom – biccentettem, és leküzdöttem a kísértést, hogy Richardra pillantsak. Asherhez léptem, mert mindenképpen vissza kellett őt hoznom, és éreztem, hogy meg tudom csinálni. De megmondjam a frankót? Mára kezdett kicsit elég lenni életem pasijaiból.

Jean-Claude-dal Asher mellé térdeltünk. Az előbbi energiaslukkából összeszedett annyi kakaót, hogy most halványan ránk mosolyogjon. Halványan és erőtlenül, de mosolygott. Amire nem lehetett nem visszamosolyogni. Bal kézzel megragadtam Jean-Claude kezét, a jobbot pedig Asher arcához érintettem. Alig éreztem meg a bőrét, minden megváltozott, a világ leggyönyörűsebb lényének láttam, a csodának, akit muszáj a kezemben tartanom, mert ha nem érhetek hozzá, elsorvadok, elpusztulok, megsemmisülök. Az agyam aprócska szögletében tudtam, hogy ez csak illúzió, de közben abban is biztos voltam, hogy tényleg meghalok, ha elengedem. Már biztos lehettem benne, hogy korábban nem babrált bele az agyamba, hogy az érzelmeim iránta belőlem eredtek. Ez, amit most megkaptam, ez igazi megszállottság, ez nem fakadhatott belőlem, ennek nem volt igazi alapja. Ez bűbáj. De a szerelem és a vágy, ami előntött a jelenlétében, mind belülről jött, mert mindet én kormányoztam az agyammal. Ezzel szemben most még a nap is ökörlötte forgott.

Kiszabadítottam a bal kezemet is, mert azzal is Ashert kellett érintenem, nem pazarolhattam másra. Ráfeküdtem, és simogattam, ahol értem. Asher két kezébe fogta az arcomat, és átadtam magam a bűbájnak. Az agyam tudta, hogy kezei száraz, foszló bőr és pálcikacsontok, de az agyam nem érdekelt. Hagytam, hogy Asher hatalma izgató és szépséges csodává változtassa, ami valójában undorító és taszító lett volna.

Megnyitottam lelkem Ashernek, aki hatalmával szabályosan belém hömpölygött, mint amikor a zsilipet felvonják, és az éltető áradat beborítja a szomszjas földeket. Az én lényem is szomszjazott rá, csillapíthatatlanul, és hagytam, hadd sodorjon magával, borít-

son be, temessen el és zúduljon rám. Nem az, hogy nem fuldokol-
tam alatta. Már nem érdekelt, hogy fuldoklom.

Amikor magamhoz tértem a kemény, fényes padlón hevertem,
rajtam Asher, aranyhajának újra élő zuhataga édesen simogatta az
arcomat. A fény játékosan csillant meg benne. Arcán bársonyosan
ragyogott a bőr, mint csiszolt kagylón, és benne a zafír szemek
rám nevettek. Arca megint tökéletes volt, még a sebek, azok a régi
hegek is kíváncsan siklottak be az ujjaim alá.

Hangosan felkacagtam, boldogan bugyogott fel a torkomból a
nevetés, nem is akartam visszatartani. Asher súlya a padlóhoz
szögezett, de édes teherként nehezedett rám, még soha ilyen bol-
dogan nem viseltem magamon férfi súlyát, mert ez volt a bizo-
nyosság. Megcsináltam, visszajött, újra élt és érzett. Arcomat két
kezébe fogta, és én belecsókoltam tenyerébe. Aztán az oldalára
fordult, feltámaszkodott a falhoz, és ültében magához vont, a kar-
jába zárt. Így fordult a terem közepén ácsorgó Belle Morte felé.
Látnom sem kellett az arcát, hogy tudjam, nem a barátságáról
akarja biztosítani.

– Elég lenyűgöző, nem? – ugratta Jean-Claude.

– Nem mondanám. Inkább szálnalmas. Csak azokból nyerhet
energiát, akiknek megízlelte a vérét, és belebabrált az agyába. És
azt te sem engedheted, Jean-Claude, hogy minden véradójából
szerelemtől bamba bábút faragjon. Egy idő után nem férne be a
városba a sok ütdött.

Kicsit rosszul esett ez a szerelemtől-bamba-bábú-dolog, de
nem szívóztam. Amíg nyelésre állok, tudok nagyvonalú lenni.

– Beszélj csak, Belle, beszélj. Ami számít, az az, hogy vissza-
kaptuk őt teljes szépségében, és rád már semmi szükség mifelénk.
És ha holnap estére nem takarodtok el, nincs kegyelem.

– Tényleg képes lennél megölni az enyéimet?

– *Oui.*

– Nehogy azt hidd, hogy nem bosszulom meg őket. Kíméletlenül.

– *Non, Belle.* A Tanács törvényei szerint egy *sourdre de sanggal* nem bántasz úgy, mintha a szolgád lenne. A gyűlöleted valóban kíméletlen lenne, belátom. De a bosszúval kénytelen lennél jó darabig várni.

– Hacsak nem áll mellém a Tanács feje – szegte fel a fejét Belle.

– Megérintettem álmában, Belle, és nem érdekli a bosszúd. Nem érdekli őt semmi, se te, se én, senki – igyekeztem kiábrándítani.

– Anyánk régóta alussza álmát, Anita. Megeshet, hogy ha felébred, visszavonul a Tanácsból.

– Visszavonul! – nevettem el magam, bár nem a fenenagy boldogságtól. – Vámpírok soha nem vonulnak vissza. Legfeljebb elpusztulnak. Te hallottál már nyugdíjas vámpírról?

Nem az arcán láttam meg. Talán ahogy megfeszült a válla egy pillanatra, vagy a karja rándulása árulta el. Nem tudom. Ahogy azt sem, mitől lettem hirtelen ilyen érzékeny. Asher bűbája művelhet-e ezt velem... De nem is ez a lényeg. Hanem, hogy hirtelen belém hasított az iszonyatosságában nagyszerű felismerés.

– Meg akarod ölni. Meg akarod ölni a Legelső Sötétséget, és te akarsz a helyébe lépni. Te akarsz a Tanács feje lenni.

– Ez nevetséges – kommentálta Belle faarccal. – Soha, senki sem merné megtámadni Lágyanyut.

– Senki épeszű, mert mindenki tisztában van az erejével. Kibaszottul egy perc alatt elintézne, Belle. Elárasztana, és megsemmisítene, téged és az egész birodalmad.

Hiába igyekezett visszafogni magát, az arrogancia ott bitangolt a képén. Gondolom, ha én is régebb óta gyötörném már az öreg bolygót, mint amióta Krisztus a mennybe távozott, pattognék én

is, ha kell, ha nem.

– Felőlem azzal szállsz harcba, Belle, akivel csak tetszik. De ránk ne számíts. Én élek a *sourdre de sang* jogával, és minden segítséget megtagadok tőled – tisztázta idejekorán Jean-Claude.

– Kell is nekem a ti segítségetek, kis köcsögök! Annyi emberem van a helyetekre, amennyit csak akarok – perdült meg Musette sűrű szoknyájában. Csak úgy suhogott körülötte a megvetés. – Gyertek, kicsikéim, poroljuk le cipőnk talpáról ennek a tyúkólnak a mocskát!

– Úrnőm, ha megengeded – csilingelt Valentina a sarokból, előre lépett, és merev arany-fehér szoknyájában akkora pukedlit vágott le, mint egy igazi dáma. – Musette cselvetésével a Bartolomé és az én becsületemen esett folt.

– Na és aztán, kicsikém?

– Légy olyan jó, és engedélyezd, hogy hátramaradjunk, és bocsánatot nyerjünk az alakváltóktól – hajtotta le a fejét a kislány, de a pukedlibe mintha belebetonozták volna.

– *Non!*

– Kicsi korukban őket is zaklatták, ahogy engem, és Bartoloméval még több szenvedést okoztunk nekik – nézett a szemébe határozottan. Van csiriz a kiscsajban! – Kérlek, hadd maradjunk. Jóvá kell tennünk.

– Bartolomé? – fordult a fiúhoz Belle.

– Úrnőm – lépett ő is elő, és azzal a lendülettel gálánsan fél térdre ereszkedett. Ezek aztán tudják, mi fán terem az udvartartás.

– A te kívánságod is ez?

– Nem, úrnőm. De a becsületen esett csorbát ki kell köszörölnünk – mondta, és ahogy felnézett, arcán felderengett a valaha volt ifjú. – A testvéreken mély sebet ejtett galád apjuk, és azokat az idő sem gyógyította be. Mi pedig Valentinával csak még mélyebbre vájtuk őket. És ezt őszintén bánom. Pedig te tudod a leg-

jobban, úrnőm, milyen idegen tölem ez az érzélem.

Arra számítottam, hogy Belle úgysem hagyja, rendre teremti a két kis törpét, szedi az udvartartását, és elhúzza, mint vadlúd. Hát tévedtem.

– Hát maradjatok, amíg a becsület úgy kívánja. Utána pedig térjete haza – mondta nagy kegyesen, majd apró fintorral Jean-Claude-hoz fordult. – Persze, ha nincs ellenedre.

– Maradhatnak. Amíg a becsület kívánja – hajtott fejet a két gyermek előtt Jean-Claude.

Nekem persze ez az egész marhára csípte a szemem, nyilvánvalóan nem lesz jó vége. De nem okoskodtam, mert valami a vámpírok arcán, sőt, még Asher tartásában is a hátam mögött azt sugallta, hogy ehhez én nem érthetek. Olyan érzelmek ezek, amikhez minimum háromszáz évet kell létezni, hogy megértsd.

– Ha a farkasok lennének oly’ jók, hogy vendégeinket szobájukba kísérik – fordult Jean-Claude Richardhoz, aki mintha bábából ébredne, úgy kapta fel a fejét. Pedig csak engem nézett, ahogy Asher karjaiba burkolózva ülök a fal mellett, vállamra Micah, ölembe pedig Nathaniel hajtja a fejét. – Aztán ha összecsomagoltak, ki is kísérhetik őket a reptérre.

– Úgy lesz – bólintott Richard, és a hangja tompán puffant bele a terem csendjébe. Még nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát. Intett a farkasainak, és a fő- és mellékajtókon át kihajtották a vámpírokat a folyosóra, hogy mindenkit a maga szobájába kísérjenek.

Belle még egy utolsó pillantást vetett a két gyerekre aranyhímzéses ruháikban. És megértettem. Büntudata volt. Amit Valentinával kapcsolatban eddig is tudtam, hiszen az ő egyik teremtménye tette kisgyerekként vámpírrá, ami megengedhetetlen bűn még ebben a világban is. De Bartolomé meglepett. Hiszen az egy jól kifundált üzleti terv volt, és tényleg csak a balszerencse tehetett

róla, hogy ilyen fiatalon végre kellett hajtani. És az üzlet meglehetősen jó indok Belle tetteiben. Ezek szerint azonban csak furdalta a lelkiismeret, hogy egy férfi vágyakkal teli kisfiútestet kárhozott az öröklétre. Hát ezért hagyta Belle Morte, hogy itt maradjanak. Azért hagyta, mert a büntudat még a túlvilágon is fura dolgokra veszi rá az embert.

Meleg testek megnyugtató kupacában ébredtem a sötétben. A fürdőszobából beszűrődő fénycsík és az egyébként sűrűre szövött fénytelenység minőségéből rögtön beugrott, hogy Jean-Claude hálószobájában és ágyában vagyok. De már hajnaltájt vonultunk vissza, így Jean-Claude nem is tartott velünk, átengedte nekünk a birodalmát. Valahogy egyikünk sem vágyott az előző éjszaka rep-rizére, ráadásul Asher energiatöltekezése bizarr mód az *ardeurt* is lerendezte bennem. Zöldebb fülű koromban ilyenkor hajlamos voltam azt gondolni, hogy nyilván én kontrollálom egyre jobban a tüzet; már nem vagyok ilyen naiv és ártatlan. Bizonyára csak valami véletlen – és kellemes – egybeesés. Az *ardeurt* meg hiába is próbálom kiismerni, és bármiféle logika mentén megérteni.

A kiszüremelő fény épp csak a vaksötétet volt hivatott eloszlatni, látni nem lehetett semmit. Az arcomba hulló göndör fürtökből tudhattam csak, hogy Micah arca simul a vállgödrömbe. Karja a gyomromon, lába a csípőmön átvetve ismerős súllyal nehezedett rám. A másik oldalról érkező édes vaníliaillat, és az egyébként megszokott pozíció miatt azt is gond nélkül kisakkoztam, hogy a másik oldalamon Nathaniel gömbölyödik.

A fénypászma egy sápadt karon pihent meg, ami Micah másik lábán hevert, a hozzá tartozó test valahol az ellopott takaró alatt lapult. Ismertem azt a kart, meg a takarótolvaj gazdáját: Cherry és Zane bújt meg a takaró alatt. Alapvetően nem egy rossz móka így együtt aludni, ha elég nagy az ágy, és elég melegvérűek az ágytársak, csak akadnak köztük erkölcstelen takaróbitorlók is. Cherry már önmagában sem kispályás versenyző volt ebben a műfajban, de Zane meghatványozta képességeiket. Pláne egy ilyen selyemhuzattal, amit aztán végképp képtelenség visszaszerezni alvás

közben. Az ember vagy folyamatosan küzd a maga meleg csücskéért, és ébren tölti a fél éjszakát, vagy elalvás előtt bánatosan elköszön a takarótól, és belenyugszik a pucér alvásba.

Nem pontosan értettem, mire is ébredhettem fel, abban az egyben azonban biztos lehettem, hogy nem lehetett valami nagy veszedelem, mert azt a vérleopárdok nálam ötször hamarabb meghallották és/vagy kiszagolták volna. Gyanús, hogy csak álom a ludas.

Aztán meghallottam. A telefonom volt, de szinte egy másik dimenzióból érkezett a tompa csörgése. Felülni pedig hiába próbáltam, a kezek és lábak az ágyhoz szögeltek.

Valaki hörgött, és a karcsú kar Micah lábáról beszippantódott a takaró alá. Morgás, nyögés, hosszas kaparászás és némi bizonytalan átkozódás következett.

– Igeen – hallottam Cherry bizonytalan hangját, ahogy az az illető is, aki a vonal másik végén várakozott. Aztán csend. – Nem, bocs, nem Anita vagyok, de adom, egy pillanat.

Másik keze megböködött egy kupacot a takaró hozzám közelebb eső vidékén, ami felmorrant.

– Mi van?

– Telefon.

– Halló – röffent bele Zane a kagylóba, mielőtt egy szót is szólhattam volna. – Várjon egy pillanatot, itt van valahol. Adom.

Egy másik, szintén sápadt, de valamivel férfiasabb kar jelent meg a takaró felett, kezében a telefon, de nem értem el. Még a karomat sem bírtam mozdítani. Végül nagy nehezen letaszígtam magamról Micah-t, hátha valahogy fel sikerülne ülnöm.

– Menj arrébb kicsit, Micah, fel kellene vennem a telefont – dörmögtem a fülébe.

Nagyot nyögve fordult le rólam, át a másik oldalára. Végre felülhettem, de Nathaniel gyorsabb volt, már a füléhez tartotta a

kagylót.

– Mit mondhatok, ki keresi? – szólt bele szinte ébren.

– Kérem a telefont – nyújtottam a kezem.

– Zerbrowski az – suttogta, és átadta a kütyüt.

Hát igen, ez nagyon kellett. Mély levegőt vettem, nyeltem kettőt, és a fülemhez emeltem a kagylót. Gyanítottam, hogy mire számíthatok.

– Helló, Zeb, mi van?

– Hány taggal alszol te egy ágyban, Blake?

– Közöd?

– Jól hallottam, hogy az egyik lány volt? Nem is tudtam, hogy mindenevő lettél!

– Zerbrowski, alig két órát aludtam – nyögtem, miután az órám világításgombját megnyomtam, és végre láttam, milyen istenverte korán van. – Ha csak azért hívtál, hogy lecsekkold a nemi életemet, leteszem.

– Jó, bocs, csak váratlanul ért – kuncogott. – Én esküszöm, igyekszem nem szétpoénkodni az életed, de olyan ritkán szolgáltat sz ennyire jó témát. Muszáj volt ráugranom.

– Már mondtam, hogy alig két órát aludtam?

– Ja, mondtad – vett még jobban vissza a vihoriból, ő bezzeg éber volt és fitt. Neki bezzeg már jutott kávé.

– Háromig számolok. Ha háromra sem mondasz semmi érdekl geset, leteszem, és kikapcsolom a vacak mobilt.

– Újabb gyilkosság történt.

– Hallgatlak – kucorodtam fel az ágytámlához. Micah az oldalán aludt tovább, Zane meg Cherry az ebül szerzett takarójuk alatt húzták tovább a lóbőrt, egyedül Nathaniel volt még ébren szerintem, és ő szorosan körém fonódott. Az én nagy macskám.

– Már megint a nemi erőszakos likantróp. – A hangjából hirtelen tovaszállt a jókedv, csak a fáradtság és csüggedelem maradt.

Vajon ő hány órát alhatott a kávéja előtt?

– Mikor? – kérdeztem éberen. Még csak kávé sem kellett.

– Hajnalban találták meg, nem olyan rég érkeztünk.

– Indulok én is azonnal. Dolph ott van?

– Nem, szabira ment – aztán gyorsan suttogóra fogta. – A főfőnök azt mondta, vagy fizetett szabira megy azonnal, önként, vagy kényszerre küldik, fizu nélkül.

– Oks. Merre vagytok?

Már megint Chesterfield.

– Elég kicsi a körzete.

– Ja – bólintott rá Zerbrowski erőtlenül.

Majdnem megkérdeztem, hogy bírja, de visszafogtam magam. A pasik használati útmutatója szerint ez főtabu. Minden pasi bírja, amit bírnia kell; de még ha lennének is gondjai, sem beszélünk róla, hanem nem veszünk tudomást, és akkor elmúlik. Néha megszegem az útmutatót, elvégre én kislány vagyok, tőlem elnézik, de attól még nem csípi. Ma kivételt tettem, hosszú napja lesz Zebnek is, nem fárasztom még a köldöknézegetéssel is. Ha most az érzelmeiről kezdem faggatni, csak szétesik, és az senkinek sem jó.

Már bele is fogott a konkrétumokba, hogy mikor merre kanyarodjak, de az istennek se találtam tollat meg papírt. Még egy nyavalyás ceruza se volt sehol. Kénytelen voltam leállítani, és amikor megtudta, hogy csak a fürdőszobátükör meg egy vörös rúzs az egyetlen grafológiai opció, szétröhögte magát. Alig tudta végül kinyögni, mit is rajzoljak. De a végén ott vöröslött a térkép Jean-Claude fürdőszobájában.

– Jajj, Blake, köszí – lihegte, amikor minden instrukciót megadott. – Annyira kellett már.

– Örülök, hogy loptam némi örömet kopár napjaidba – másztam vissza az ágyba.

Közben eszembe jutott, amit Jasonnel beszéltem a nyomkövető vérfarkasról, és fel is vettem az ötletet.

– Nem hiszem, hogy meg tudnám győzni a főnököket, hogy pont egy vérfarkast hozzunk ide – mondta némi hallgatás után.

– Te vagy a főnök.

– Akkor sem, Anita. Most megint beállítasz egy alakváltóval, akkor előbb-utóbb azt is becitálják, mint Schuylert. Így is boszorkányüldözés lesz itt nemsokára.

– Hogy érted?

– Úgy, hogy be fogják idézni kihallgatásra azokat, akikről tudják, hogy alakváltó.

– Akkor a pofátokba mászik az ACLU, arra számíts. Nem helyi likantróp csinálta, Zeb.

– Most hogy mondjam ezt meg a főnökségnek? Hogy nem olyan szaga van, mint a mi farkashordánknek? Nyilván rögtön rávágják, hogy naná, hogy a helyi vérfarkasok hárítják magukról a gyanút.

– Én hiszek Jasonnek.

– Lehet, hogy én is hiszek neki, lehet, hogy nem, de nem is erről van szó, Anita. Mindenki be van szarva, mint állat, bugyog a kibaszott pánik. Már be is terjesztetek egy javaslatot az állami szenátus elé, hogy a régi vadtvörvényeket újra állítsák hatályba Missouriiban is.

– Jesszus, azokat, amik még a Nyugaton néhány államban futnak? Az barbarizmus, Zerbrowski!

– Ja. Előbb öld meg, aztán jöhet a vérvizsgálat, és ha tényleg likantróp volt, még per sincs, hiszen jogos önvédelem, és pont.

– Kizárt, hogy ezt elfogadják – mondtam, és szinte el is hittem magamnak.

– Lehet, hogy most még nem, de ha még pár nőt így széttrancsíroznak, már nem kell sokat várni.

– Szeretném azt gondolni, hogy nem ennyire ostobák az emberek.

– De ennél azért okosabb vagy.

– Ja, sajnos.

– Van még más is – sóhajtott, és kezdett határozottan nyomorúságosan nyöszörögni.

Még jobban kihúztam magam, eltolva magamtól Nathanielt.

– Ez nagyon rosszul kezdődik. Rossz hír, igaz?

– Csak utálok, hogy folyamatosan én vagyok a tűzfal közötted meg Dolph és a főnökség közt. Hogy én vagyok a rossz hírt hozó követ.

– Mennyire rossz hírt? Miért van az az érzésem, hogy üvölteni fogok veled?

– Figyelj, Anita, eddig nem én voltam a nyomozásvezető. Csak most vettem át Dolph-tól.

– Nyögd már ki – a gyomrom már akkora volt, mint az öklöm. Mi az istent vezet fel ilyen nyomorúságosan?!

– Volt egy üzenet az első gyilkosság helyszínén.

– Én nem láttam.

– A hátsó ajtónál volt, és Dolph nem engedett oda. Emlékszel. Én is csak mostanában tudtam meg.

– És mi volt az üzenet? – kérdeztem nyugtalanul, a rettegés a torkomat marta. Nekem szól talán? Vagy rólam?

– Az első üzenet, annak a nőnek a házában, akiből csak a feje maradt így szólt: „Ezt is szögre vágtuk.”

Beletelt pár pillanatba, mire eljutott az agyamig. Vagy legalábbis azt gondoltam, hogy felfogtam. Felszögeztük. Mint az a másik gyilkosság, az a pasi Wildwoodban. Eddig nem is hittük, hogy a kettőnek bármi köze lenne egymáshoz. Most már ez a fura üzenet talán összekapcsolja őket.

– Az első gyilkosságra gondolsz, igaz? A falra szögek pasasra.

Pedig ezer mást is jelenthet, Zerrowski.

– Nem is vettük biztosra a kapcsolatot, amíg meg nem találtuk a második megerőszakolt áldozatot, azt, amihez Dolph már nem hívott ki.

– Mert ott is hagytak üzenetet.

– „Már kettőt szögbe vágunk.”

– Akkor is lehet csak egybeesés. Utalhat a szexre.

– A mai viszont az, hogy „Nem maradt elég a keresztre.”

– De ez a mániákus nem lehet az első gyilkos. Az sokkal rendezettebb és tisztább munkát végzett.

– Tudom. Viszont a sajtónak nem adtuk ki a részleteket a megfeszített mókusról. Soha sehol nem hoztak le semmit keresztrefeszítésről meg szögekről. Csak a gyilkos tudhatta.

– Vagy valamelyik gyilkos. Mert Wildwoodban azt az embert többen szegelték fel a falra. Az csoportmunka volt. – Valami közben eszembe jutott. – Hányféle spermát találtak a különböző helyszíneken?

– Ugyanazt az egyet.

– Akkor a gyilkos egyszerűen csak tudatni akarta, hogy a másik gyilkosságnak is köze van ehhez? Ennek mi értelme?

– Semmi. Vagyis a szokásos. Ezek a mániákusok ilyenek. Hibbantak. Jókat mulatnak, hogy még így sem kapjuk el őket.

– Mit tudunk az első áldozatról?

– Hogy katona volt.

– A zsoldból meg a katonai nyugdíjból nem raksz össze egy olyan házat medencével meg jacuzival.

– A nagyvilágot járta, és innen is, onnan is hozott ezt meg azt.

– Drogokat?

– Nem tudjuk, nincsenek adataink.

– Milyen országokban járt? – ötlött fel bennem hirtelen valami. Ez teljesítmény. Két óra alvás után ilyen gondolatok!

– Miért érdekel?

Ledaráltam neki a sok okosságot, amit Heinrichről és a kis társairól megtudtam. Kicsit meglepődött.

– Ha a hullánk is a világnak ugyanazon a részén császarkált, az jelenthet valamit.

– Egy nyom. Egy élő, friss nyom, első kézből – merengett Zerbrowski. – Micsoda luxus. Azt tudnám, mit kell az ilyennel csinálni!

– Van még egypár nyom ezen kívül is. Csak épp nem visznek sehova.

– Á, neked is feltűnt.

– Még ha ismerte is Heinrich a hullát, jó az nekünk bármire? Beljebb vagyunk mi azzal?

– Ez itt a kérdés. Gyere, ahogy tudsz. Igyekezz. Ja, és ne hozz magaddal egy alakváltót se.

– Nem viszek.

– Okos, nagyon okos – mondta, aztán kiszólt valakinek, hogy mindjárt ott van. – Siess – mondta még nekem, aztán letette. Dolphától mind jól eltanultuk, hogy a köszönés az unatkozók luxusa.

Rosszra készültem már a lila hálósobás eset alapján is, de ez mindent felülmúlt. A házban itt is ugyanaz a fásírtszag terjengett, de a gyilkosunk vagy már a második alkalommal is a fürdőszobára fókuszált, vagy most váltott koncepciót... Ahogy beléptem, Zerbrowski a kezembe nyomott egy pár nejlonszizmácskát, hogy húzzam rá az edzőcsukámra, meg egy doboz gumikesztyűt. Használati utasítás helyett olyasmit motyogott, hogy elég dzsuva van. Pedig eddig inkább a túlzások embereként ismertem.

Az egész szoba vörösben játszott. Mintha vörösre pingálták volna, csak hogy a festő nem végzett egyenletes munkát, mert a vörös és piros ezer árnyalata virított egymás mellett: téglapiros, égővörös, paprikapiros, attól függően, hol mennyire száradt meg... na és még ki tudja, mitől. Igyekeztem nagyon tárgyilagos maradni, szemlélődni, de amikor az egyik falon kiszúrtam egy darab izét, belet vagy milyen cafatot, hirtelen lefeszlott rólam az objektivitási köpeny. Azon nyomban felforrósodott körülöttem a levegő, és el kellett kapnom a tekintetemet a falakról. De a padló sem volt jobb, sőt. Mivel a fürdőszobában jártunk, és a padlót is csempe borította, ami nem szívta be a folyadékot, felgyűlt a vér, egyenletesen borította be a kis helyiséget. Rendben, hogy nem volt nagy az alapterülete, de még ilyen kis helynyi vért is sok egyben látni. És elképzelni, hogy ez egy emberből folyt ki. Fel sem tudott száradni, olyan sok volt.

Az ajtófélfába kapaszkodtam, még nem léptem be a helyiségbe. Hova rohantam volna mégis? Az előtérben vécé és tükrös-szekrényes dupla mosdó állt, ott minden tiszta maradt, szerencsére. A másik ajtaja a hálósobára nyílt, oda se ment be a gyilkos...

Még jó, hogy nem volt annyira modern ház, hogy elhagyják a

küszöbökét. Mértéktelen hálát rebegtem az ismeretlen építésznek, aki ragaszkodott a fürdő belső egysége és a mosdós rész közötti küszöbhez. Hála neked, küszöb, most nem az egész házban kell vérben járni!

Összeszedtem a lelkem, és megint szemügyre vettem a falakat. A túlsón egy nagy, három személyes zuhanykabin foglalta el a helyet, üvegfallal, amire meglepő mód relatíve kevés vér jutott. Már a többi falhoz képest, na. A relatíve kevés másutt mértéktelenül sok lett volna. Itt mégis meglepett, hogy csak rózsaszínesre száradt fröccsnyomokat látok. Hogy miért?

A másik fal előtt egy hatalmas kád terpeszkedett. Akkora azért nem volt, mint Jean-Claude hattyúcsapos fekete csodája, de az enyémnél nem sokkal kisebb. A hasonlóság már most jó időre elvette a kedvem a saját kádam használatától, pedig mennyire kedvelem. De ez a látvány még sokáig eszembe fog jutni róla, az fix: a kádban ugyanis csurig állt a mályvaszín víz. Nem vörös volt, hanem fáradt rózsaszín, az az árnyalat, amit csak a napon árnyaltat és élet vesztett piros produkál. Amiről lehet tudni, hogy nem rózsaszínnak készült. Mintha egy nagy kádnyi puncsot látnék. Na, ez a gondolat nagyon kellett. De nagyon rossz gondolat!

Ételre, italra asszociálni egy ilyen helyen... finoman szólva rutintalan. Meg kellett fordulnom, keresni valakit a távoli szobákban, csak hogy lássak emberi lényt. A helyszínelés még teljes gőzzel folyt, molyoltak a konyhában, a nappaliban, de valahogy senkinek sem akaródzott bekísérni a bűntény tényleges helyszínére. Nem is értem, miért? Eddig nem is problémáztam ezen, de most hirtelen olyan végtelenül egyedül éreztem magam, mint akit kiírtak a világból.

Az ajtófélfába kapaszkodva eltámolyogtam a mosdókhoz, pár taktikai pillanatig megpihentem homlokkal a hűvös kagylón, aztán megnyitottam a csapot, és a jó hideg vizet folyattam a fejemre egy

ideig. Törölközőt persze hiába kerestem, nyilván már benne lapulnak a bizonyítékos zsákocskákban, hogy menjenek a laborba, hátha találnak rajtuk szövet-, vér- vagy egyéb nyomokat. Nemes egyszerűséggel kihúztam a pólóm alját a gatyámból, és beletöröltem a képemet. A tegnap este maradékaképp fent maradt festék fekete csíkokat hagyott rajta. Belenéztem a félfalnyi tükörbe, hát igazi látványosság lehettem volna a hogyan ne mossuk le este a sminket tanfolyamon. A szemeim alatt fekete karikák és csíkok a kihúzótól meg a spiráltól, ami csak a mesében vízálló. Inkább víz-szerető. Ha víz éri, lágyan elalél; nem ázik le teljesen, azt nem, ott marad, csak épp elkenődve. Fogtam a pólómat, és ügyesen letörölgettem, amit csak tudtam. Így persze a pólóm nézett úgy ki lassan, mint egy festőköpeny, de inkább, mint az arcom.

– Hogy ityeg? – dugta be a fejét az ajtón Zerbrowski.

Csak biccentettem, a számát egyelőre nem mertem kinyitni.

Hirtelen széles vigyor szaladt szét a két füle közt, és ha kicsit is jobban vagyok, most előre utáltam volna, ami következik. De per pillanat semmi nem érdekelt. Ahhoz, hogy bármi is érdekeljen, először is valakinek azt kellett volna mondania, hogy nem is kell visszamennem abba a fürdőszobába, felejtsem el. De senki semmi hasonlót nem mondott, így aztán tök mindegy volt az is, mit poénkodik Zerbrowski.

– Szóval, ki volt a csaj reggel? Mindenki megtette a tétjét, egyesek szerint a barátnőd, az a Ronnie Sims, de szerintem az bukta, mert a csaj még mindig azzal a pasival nyomul a washingtoni egyetemről. Én személy szerint a szöszi vérleopárd bigére szavaztam, aki mindig ott lóg nálad. Na, melyik?

Asszem, csak bandzsítottam.

– Jól vagy, Anita? – komorodott erre el.

– Nem, frankón nem vagyok jól – ráztam meg a fejem.

– Mi a baj? – kérdezte őszinte aggodalommal a képén, köze-

lebb lépett, és nem sok választotta el, hogy belém karoljon.

Nem eresztettem el a mosdót, úgy böktém a levegőbe a hátam mögé. A véres fürdőszobára. De nem néztem oda. Zerbrowski is nagyon gyorsan elkapta a tekintetét.

– Mi van vele?

Mi van vele?! Ezt nem hiszem el! De még a fejemet csóválni sem volt erőm. Szerintem vette a hitetlenkedő pillantásomat, mert vállat vont.

– Ja, hát nem szép látvány. De nem ez az első eseted.

– Azt hittem, nem fog ártani egy kis pihi. Ki is vettem egy hónapot, jó is volt. De kezdem azt gondolni, hogy kevés volt – motyogtam lehajtott fejjel. Az arany csaptelepet szuggeráltam.

– Hogy?

A tükörbe néztem, halotthalvány arcomra, beesett szemeimre, amiket csak még kísértetiesebbé tett a nyomokban még mindig ott sötétlő szemfesték. Végtelenül elesett pillantásom lett tőle. Vagy valami mástól. Mindenesetre nem volt a helyén a dolog. Azt akartam volna mondani, hogy nem biztos, hogy sokáig bírom én már ezt csinálni, ha egyáltalán akarom még csinálni, de valami egészen más jött ki a számon.

– Azt hittem, annál a hálósobánál nem lesz rosszabb. De ez az.

Zeb bólintott.

Majdnem nagy levegőt vettem, hogy az oxigén helyrekupáljon kicsit, aztán gyorsan befékeztem, mert a szag a gyomromnak ezer-szer többet ártana, mint amennyit a levegő a tüdőmnek használna.

– Mindjárt összeszedem magam.

Zerbrowski nem vonta kétségbe a szavaim, mert az esetek többségében engem is a pasiknak kijáró használati útmutató szerint kezelt. És ha egy pasi azt mondja, hogy összeszedi magát, akkor nem aggódsz, elhiszed. Még ha valójában nem is hiszed el.

Csak szigorú életveszélyben szeghető meg ez a szabálypont, de akkor is, ha vége az életveszélynek, a pasi, akinél megszegted, feltehetően soha nem fogja neked megbocsátani.

Felegyenesedtem végül, tényleg összekaptam magam. Muszáj visszamennem a belső traktusba, meg kell néznem alaposabban, ami ott vár. De hiába igyekeztem elhatárolni magam a várható élménytől, az nem ment. Ez a látvány nem embernek való. Mert annak, aki látja, örökre eltörlik valami a lelkében, ezt tudomásul kellett vennem. De ez egy ilyen meló. Tudomásul vettem, és vissza-indultam.

Újra lecövekelttem a küszöbön, Zerbrowski mögöttem. Mellettem nem fért volna el, nem volt egy széles ajtónyílás.

– Hány embert öltek itt meg? – néztem körül alaposabban, mint az előbb.

– Miért kérded?

– Ne szarakodj velem, Zerbrowski, ne kötekedj, nincs most hozzá idegrendszerem.

– Miért? – kérdezte makacsul.

– Van valami gond? – meredtem rá.

– Ha Dolph azt kérdezte, miért, nem értetlenkedtetek, csak válaszoltatok – bökte ki némi habozás után.

– Nehéz a nagyfőnök nyomdokában? – kérdeztem nagy sóhajjal.

– Nem, nem az, csak utálok már, hogy állandóan ötször el kell ismételnem ugyanazt, Dolph-tól bezzeg nem várta senki, hogy kibaszott papagáj legyen.

– Hát, ha már így nekem esel, én viszonylag sokszor csináltam kibaszott papagájt belőle, ha már ilyen szépen mondtad – mosolyogtam rá halványan.

– Oké, rendben, te tényleg. De te mindig is macerás kis seggdugas voltál, Anita.

– Ja, értek hozzá, az fix.

Álltunk ott a mészárlás küszöbén, és összerosolyogtunk. Még mindig ugyanannyi kiaszott vér tocsogott a padlón, és még mindig nem tudtam, hány emberből/asszonyból csapolták le, de valami mégis megváltozott. Egy kicsit mind a ketten jobban éreztük magunkat.

– Nos tehát – futottam neki még mindig mosolyogva –, hány embert öltek meg ebben a szaros fürdőszobában?

– Miért kérde? – görbült még feljebb a szája. Vigyorgott, mint tők az őszi napsütésben.

– Te köcsög.

– A feleségem semmiképpen sem értene egyet, persze azt is el kell ismernem, hogy sokan feltételezték már a nap folyamán előt-
ted is – szaladt fel a szemöldöke nagy jókedvében a szemüvege fémkerete fölé.

Ezen már csak nevetni lehetett, pedig nyilvánvalóan én maradtam alul.

– Azért, Zerrowski, mert csak két teljes falfelület van ebben a helyiségben, de mindkettő olyan fullosan cuppog a vérben és egyéb belső szervekben, hogy felmerül a gyanú, ehhez egy ember kevés. Mintha mind a kettőre jutott volna egy-egy delikvens.

– Hát a kád?

– Ahhoz kicsit halvány a víz. Bár még soha nem láttam kádba kivéreztetett hullát meg a vizet, de az ösztöneim azt súgják, hogy még ha a kádban ölték is meg az áldozatot vagy áldozatokat, a vérük nem a kádban van. Hanem a falakon. Meg a padlón.

– Tuti?

– Nem, mondom, hogy még sose láttam ilyesmit. De egyáltalán, miért van ennyire tele ez a kád? Általában van az az elfolyó, ami nem hagyja, hogy ennyire csurig megteljen. Ebbe bele se lehetne lépni, mert rögtön kifolyna a víz. Az arcomat figyelte, míg

magyaráztam, de aztán elkapta a tekintetét, és hátranézett, a tiszta szobákba. Aztán lassan visszaterelte a tekintetét legalább a külső helyiségbe.

– Igazam van, ugye? Legalább két áldozatunk van.

– Talán – mondta, de nem nézett a szemembe.

– Ide figyelj – sóhajtottam ingerülten. Kezdtém elveszíteni a cérnát. – Hosszú éveken át dolgoztam együtt Dolphfal, és határozottan megkedveltem. Tisztetem a módszereit, de neked nem kell csípőből ugyanazt nyomni, Zerbrowski. Mindig is rühelltem, hogy ötvenszer fel kellett tennem ugyanazt a kiaszott kérdést, mire végre megszülte a választ. Miért ne újíthatnánk? Mondjuk én kérdezek valamit, te meg válaszolsz.

– Talán – mondta majdnem mosolyogva.

– Legalább két embert öltek meg, pontosabban mészároltak le a falak előtt – mondtam nagyon halkán, nehogy elkezdjek üvölteni. Kényszerítettem magam, hogy visszaforduljak, és ismét megnézzem magamnak a kérdéses falfelületeket. Most hogy állt mellettem valaki, aki ráadásul kicsit kihozott a sodromból, könnyebb volt elvonatkoztatni és gondolkozni. Igazából nem voltak vörösre festve a falak, foltokban kilátszott a csempe, csak épp az alapszín vörösesbarna lehetett, ami első blikkre határozottan nem tett jót az összehatásnak. És az amúgy sem épp esztétikus élményt csak tovább fokozta. Pedig natúr valójában se volt épp kedvemre való. – Szóval minden falra egy, vagy legalábbis szorosan előtte. A kádban is van valaki?

– Dolph beküldene pecázni.

– Lehet. De te nem vagy Dolph. És amúgy sincs hangulatom.

– Direkt neked hagytunk bent a cuccot, Anita – nézett rám kellemetlenül komolyan. – Végül is te vagy a szörnyszakértőnk, neked kell látnod a szörny munkáját. Mert hogy ilyet csak szörny művel, az fix.

- Szörny, az egyszer biztos. Csak emberi szörny vagy szörnyszörny, az itt a nagy kérdés. A tízmillió fontos.
- Nem egymillió fontos kérdés?
- Inflációról még nem hallottál? Hosszú szárú gumikesztyűd legalább van?
- Nekem minek?
- Hogy mennyire kibaszottul ki nem állhatlak, Zerbrowski!
- Nem te vagy az első ma ezzel a vallomással – fűjtatott, és már megint végtelen kimerültség ült az arcán. Nem bírja a kritikát.
- Tele fogom csöpögtetni az egész elcseszett ingatlant vérrel meg tutyival.
- Mielőtt kijössz onnan, ebbe dobd bele a csizmáskákat – húzott elő egy szemeteszákot a mosdó alól.
- És szerinted mit fogok kideríteni a fürdőkád tartalmából? Koncepció?
- Nulla. Bízom a fantáziádban. De megeshet, hogy a nagy semmit.
- Akkor minek nyúljak bele egyáltalán? – ingattam a fejem.
- Mert direkt miattad nem nyúltunk hozzá egy ujjal sem. Nagy ívben elkerültük az egész undorító kádat, hátha van benne valami misztikus szörnyeteges apróság, amit mi úgy hajítottunk volna ki, ahogy kell, te meg esetleg megoldod belőle az egész kibaszott ügyet.
- Misztikus? Új szavakat tanultál Katie-től? Már nagyfiúknak való könyveket olvas fel esténként?
- Minél előbb belecsobbansz, annál hamarabb végzel, én azt mondom – mosolygott.
- Nem az időt húzom, a látszat csal – mentegetőztem, pedig már hogy a francba ne húztam volna az időt.
- Jajj, má' hogy csalna. De fullra megértelek.
- Ha nem találok semmi misztikusan rejtelmesen árulkodó je-

let, amiből mindent kitalálok, akkor szétrúgom a segged – néztem be a kádas helyiségbe, aztán vissza Zebre.

– Feltéve, hogy utolérsz – vigyorgott.

Megcsóváltam a fejem, vettem egy nem túlzottan mély levegőt, és átléptem az utolsó, a végső küszöböt.

A vér majdnem a csizmácska pereméig ért. Oké, be nem csorgott a cipőmre, de nem sok híja volt. Még a kettős rétegen át is éreztem, hogy hideg. Lehet, hogy alapvetően képtelenség egy nejloncsizmán meg egy edzőcsukán át megérezni, lehet, hogy csak az agyam érezte, de akkor is. Megecsik, hogy rázósabb helyszínelésen fura tréfákat űz velem az agyam.

Az ajtófélfát a világért sem engedtem volna el előbb, mint mindenképpen muszáj. És úgy csúsztottam előre a talpaimat, nagy óvatosan, mint az abszolút dilettáns a jégen. Hogy csúszott-e a nejlonbugyi ilyen mély dzsuvában? Passz. De ha lehet, inkább nem jártam volna a végére empirikusan. Bőven elég, hogy a kádba könyökig kell merülnöm, seggre ülni végképp nem lett volna humorom.

Szerencsére nem kispályás fociteremben mészárolgatott gyilkosunk, így tényleg az utolsó csusszanásig kapaszkodhattam az ajtóba, hogy aztán háromig számoljak, elengedjem, és két kézzel át fogjak a kád peremére. Ennek mondjuk megvolt az a rákfenéje, hogy ezerrel megkaptam a pofámba a kád vízfelületének a látványát, de előbb-utóbb ezt is be kellett vállálnom. Csukott szemmel csak nem kezdek kotorászni.

Piros leves. Oké, nyilván javarészt víz, de akkor is, ez a szín... mint az elcseszett tojásfestőlé húsvétkor, se nem piros se nem rózsaszín, hanem valami trutymó a kettő közt. Ebből lesz a hányásszínű tojás. Próbáltam a húsvéti tojásra meg a festésre koncentrálni, érezni akartam az ecetszagot. Ez bizonyult a legbiztonságosabb taktikának.

Mintha titokzatosan örvénylett volna a víz felszíne alatt a mélység, mintha valami mindjárt kibukkanna, torkon ragadna, és

lerántana a mélybe, le a tojásfestő szötyibe. Oké, már megint a túlfejlett képzeletem. Nyilván nincs benne semmi, ami hirtelen kibukkanna, és lerántana. A sok horrorfilm, az teszi ezt velem.

– Nincs erre a feladatra valami szorgos csicskás? – sandítottam vissza Zerbrowskira.

– Szerinted mégis ki pecázta ki belőle az első falatokat? Honnan tudjuk, hogy érdemes bedobni a csalit?

– Á, akkor azért rókázta tele a bejáratnál a bukszust a csóró egyenruhás!

– Még gyenge a gyomra. Csak a héten kezdett.

– Te görény.

– Oké, talán tényleg az vagyok. De ha ő nem, hát ki? Na, ha át-bogarásztad, jönnek a technikusok, és leszippantják a vizet, hogy beküldjék a laborba. De mindenekelőtt tényleg szükségem van a szakvéleményedre. Mondd, hogy nem likantróp volt, Anita, és már hívom is a sajtót. Legalább leállítanánk a kitörő boszorkány-üldözést.

– De ha nem az alakváltónk, amit persze nagyon szívesen mondanék, ha egy másik mániásunk is lett, akkor még nagyobb a gáz, mint eddig. Akkor már ketten mészárolják St. Louis asszonyait.

– Tényleg nyugodtabb lennél, ha az első alakváltónk lenne? – nézett rám fura kifejezéssel a képén.

– Tekintve, hogy két sorozatgyilkosnál hagyományosan minimum kétszer annyi áldozattal kell számolnunk.

– Te nem is szörnytudor vagy, Anita, hanem zsernyák.

– Ne sértegecs – pirultam bele a bókba, és gyorsan visszafordultam a kádhoz. Megcsinálom. Nem nyúlok be olyan mélyre, hogy befolyjon a szutyok a kesztyűmbe, de gyanús, hogy így is lesz kapás. És már nyúltam is bele a hideg vízbe, ami még kesztyűn keresztül is jegelte a kezemet. Még a tenyerem szinte bele

sem merült a véres vízbe, amikor valami keménybe ütköztem. Egy mázsás pillanat erejéig belém dermedt még az élet is, de aztán kitaliztam: ruganyos volt, puha és egyszerre kemény: emberi hús. Megfogtam, húztam. Kijött. Egy női kar maradványa, a végén a csont rózsaszínes fehéren állt ki a húsból, úgy folydogált le róla a víz, mintha a levét eresztené. Akad olyan eszköz, amivel egy nem túl erős ember is elboldogul, és képes ilyen pusztítást véghez vinni, de a mi delikvensünk nem strapálta magát, hogy szerszámok után rohangusson. Megvolt hozzá a maga speckó eszköztára.

Félretettem a kart, és horgásztam tovább. A következő zsákmány egy szinte tökéletesen lerágott csont volt. Mivel ebben már nyomokban sem láttam az embert, nem is úgy tekintettem rá, mint egy akár tizenkét órája is emberi lényre. Csak egy csont, amit találtam, és most igyekszem kitalálni, mi ette meg a többi részét. Bármilyen is volt, hatalmas fogai és erős állkapcsa lehetett, amilyen csak nagyon kevés igazai ragadozónak adott, fenn a táplálkozási piramis csúcán. Bezzeg a likantrópoknak van, azok szinte még a csontot is elroppantják. Persze megeshet, hogy helyi állatkertből lécelt le egy hiéna. Bár hogy pont egy külvárosi fürdőszobába csámborogjon vacsorázni... hát nem sok esélyét láttam.

Lassan, óvatosan visszacsúsztattam a csontot a vízbe. Valamiért nem kedveltem volna, ha a képembe csapja a levest.

Eleget láttam. Visszacúszkáltam az ajtóhoz, levettem a kesztyűt és a nejloncsizmákat, bele a szemetesbe, aztán már húztam is kifelé. A hálószerelőig meg sem álltam, ott már valamivel kevésbé volt terhelt a levegő. Lélegezhettem.

– Megcsinálta, mi? – kérdezte a mögöttem kocogó Zerbrowski-tól Merlioni.

– Ja.

– Tudtam, tudtam, nyertem! – nyerített fel Merlioni.

– Hogy mondtad? – néztem rá, aztán Zerbrowskira.

– Amolyan fogadás-félét kötöttünk a srácokkal – magyarázta Zerbrowski, még csak zavarba sem jött. – Hogy belenyúlsz-e a vízbe.

– Romlott egy társaság vagytok ti – csóváltam a fejem.

– Romlott egy társaság?! – ízlelgette Merlioni. – Ha ilyen magasröptű sértéseket vágsz hozzánk, mi egyszerű, pór fakabátok meg sem értjük.

– Alakváltó – fordultam vissza Zebhez. – Nem t’om, ugyanaz-e, mint eddig, az első a hálóban dolgozott, a másodikat nem t’om. Az is? – Zerbrowski bólintott. – Akkor az első két esetben a hálószobában intézte el őket, most a fürdőszobában, és most legalább kettőt.

– Honnan tudod?

– Egy emberből nem maradt volna ennyi. Pláne, hogy a pasas be is vacsorázott belőlük.

– Miért pasas?

– Csak reflex. Nők általában nem művelnek ilyet. Oké, meg-esik, de ritka, mint a fehér holló az Antarktison.

– Amúgy van egy tanúnk, aki látta a nőt, akié a ház éjjel kettőkor egy barátnőjével hazajönni – darálta lehunyt szemmel Zerbrowski. Mintha valakinek a szavait idézné. – Ittasnak tündek. És volt velük egy férfi.

– Van egy szemtanúnk?

– Ha a férfi, aki hazahozta őket nem azonos az alakváltóval, és nincs ő is a kádban, akkor kettő is.

– Mondjuk, lehet a kádban. Lehet ő a második. Amúgy, hogy-hogy nem szivárgott le a víz egy része a túlfolyón? Azt nem tudjuk?

– A csórikám, aki előttem pecázott, azt mondta, egy testrész beleszorult a lefolyóba. Valaki belenyomta.

– Hát csoda, hogy rosszul lett? – borzongtam bele a gondolat-

ba.

– Ezt viszont bebuktam – jegyezte meg Merlioni.

– Mit?

– Hogy te nem rókáztál. A legtöbben arra tettünk, hogy megint kidobod a taccsot.

– Ki fogadott ellene?

– Szerény személyem – köszörülte meg a torkát Zerbrowski.

– Mit nyertél?

– Kétszemélyes vacsit Tonymál.

– És te mit nyertél, amiért abban a tutyiban pecáztam? – néztem Merlioniira.

– Pénzt.

– Hogy én hogy utállak benneteket – csóváltam meg a fejem. Méghogy kollégák!

Indultam kifelé.

– Várj – szólt utánam Merlioni –, volt még egy fogadásunk. Ki volt a csaj reggel az ágyadban?

Épp megeresztettem volna egy korbácsütésszerűen maró megjegyzést a szellemi szintjük tekintetében, amikor ismerős hangot hallottam az ajtó felől.

– Új-Mexikó óta ilyen ocsmányat nem láttam!

Kedvenc FBI ügynököm állt az ajtóban. Bradley Bradford speciális nyomozó mosolyogva nyújtotta a kezét.

Bradley a Speciális Kutatási Egységnél báziselem, ez az FBI viszonylag új szervezeti egysége, amit kifejezetten a természetfeletti ügyek megoldására hívtak életre a szövetségi főmókusok. Utoljára Új-Mexikóban dolgoztunk együtt egy meglehetősen ocsmány ügyön.

Amolyan szövetségiéknél szokásos módon emberesen kezeltünk, szerintem mind a ketten örültünk egymásnak. De a második pillantásával már Zerbrowskit kereste. Meg is találta a szoba közepén.

– Maga bizonyára istennek tetsző életet él, Zerbrowski őrmester – indult el felé.

– Ezt hogy érti, Bradford ügynök?

– Van egy bolt a klubbal szemközt, ahol a két nő az éjszakát töltötte – libegtetett meg dicsőségesen egy nagyalakú, lapos borítékot. – Tavaly kétszer is kirabolták, a tulaj azóta meglehetősen szép summát költött a biztonságra. Kamerák, miegymás.

– És? – komolyodott el Zeb. Már senki sem kereste a tréfát.

– Volt egy felvételük a két nőről, amint egy férfival sétálnak el a kirakat előtt. A szomszéd leírása tökéletesen illik rá – nyitott ki a közben a borítékot. – Vettem a bátorságot, és kikockáztattam a felvételt.

– És már szét is küldte az Államban, gondolom – morogta Merlioni.

– Téved, nyomozó, ez itt az egyetlen példány, és a laborból egyesen idehoztam.

Merlioni kételkedni látszott, de Zerbrowski rövidre zárta a még ki sem pattant vitát.

– Mindegy, ki oldja meg az ügyet, csak kapjuk el a szemetet.

– Magam is így volnék ezzel – bólintott Bradley.

Itt egy picikét személy szerint kételkedtem. Nem mintha Bradley nem a lelkiismeretes zsaruk közé tartozott volna, akinek a legfontosabb a jó értelemben vett igazságszolgáltatás. Az FBI-nál viszont sokaknak bassza a csőrét az Egysége, és szívesen visszaolvasztanák a Nyomozati Háttérinformációs Alegységbe, ami a sorozatgyilkosságokra szakosodott gárdát fedi. Bradleynek szívügye az SKE, ezért néha határozottan eredménycentrikus. Nem a klasszikus karriervadász, de a gesztenyét alapvetően maguknak kaparja. És ezt maximálisan akceptálom is. Csakhogy miért ez a nagy szívéllyesség? Miért jön ezzel az idejöttem-először-a-bizonyítékkal dumával?!

– Magának mond valamit a kép, Anita? – tolta az orrom alá.

Megnézegettem. Elég jó minőségű volt, fekete-fehér. Két nő nevetett fel egy magas férfira. Két oldalról karoltak bele. A bal oldali barnát több képen is láttam a nappaliban, nyilván az övé a pecó. A nevét nem kérdeztem, ha nincs neve meg arca, sokkal egyszerűbb beletúrni a maradványai közé a kádba. A másik csajszi is ismerősnek tűnt, halványan.

– Nem ez a nő van az egyik képen a nappaliban? Egy csoportkép.

– Leellenőrizzük – bólintott Zerbrowski.

– És a férfi? – nyomta Bradley.

Alaposabban is megnéztem magamnak. A férfit, aki talán a fürdőkádban ázó csontkupac alján pihen. Talán nem. Magas volt, széles vállakkal, hosszú haját lófárokban fogta össze. Az egyik nő azt birizgálta éppen. Széles, markáns arccsontjával határozottan jóképű volt, és zavarba ejtően emlékeztetett Richardra. Nem mintha hasonlítottak volna. De a termete... meg valahogy az összkép. Csak a tekintetében volt valami hátborzongató.

Talán az, hogy a két nő pár órával később darabokban került be

az egyiknek a saját kádjába. Talán az a kifejezés, ahogy felnézett a kamerába. Igen. Kiszúrta a kamerát. Azért nézett olyan különösen. Ijesztően.

– Kiszúrta a kamerát – mondtam ki hangosan is.

– Honnan veszed? – kérdezte Zerbrowski.

– Nézd az arcát, azt a fintort. Nem örül, hogy képre került.

– Biztos már készült a bűntényre – magyarázta Merlioni. – És nem dobta fel, hogy az áldozatokkal együtt látják.

– Lehet. Talán – mondtam, de le nem vettem volna a szemem a pasiról. Ismerősnek tűnt.

– Ismerős? – csapott le Bradley.

– Miért lenne? – kaptam fel a fejem. Ártatlanul nézett, mint aki csak felvetette, de semmi komoly. Nem dőltem be neki.

– Csak mert ha tényleg ő a mi emberünk, akkor alakváltó. És esetleg ismerős lehet azokból a körökből – adta továbbra is az ártatlant. De egy ilyen átlátszó kamuval!

Annyira viszont én sem vagyok már faltörő kos, hogy rögtön a szemére olvassam a hátsó szándékait, így nem is pampogtam. De a dolog váratlanul ért, ezért nem is nagyon sikerült köpni meg nyelni. Szerencsére a telefonom kimentett a kínosan alakuló helyzetből. Nem kapcsoltam ki, ha esetleg Musette-ékkel mégsem menne olyan simán a búcsú. Valahogy nem bíztam benne.

– Igen? – szóltam bele a mobillomba.

– Anita Blake-kel beszélek? – kérdezte egy női hang. Fingom nem volt, kié.

– Az vagyok.

– Én meg O'Brien nyomozó.

– Á, O'Brien nyomozó, mizújs? – lepődtem meg, mert a sok vámpírfordulattal meg ezzel az új mészárszékkal ki is ment a fejemből a nemzetközi terroristájával együtt. Helyesebben az én terroristámmal.

– Azonosítottuk a két emberét. Tudja, akiknek a képe ismerős volt.

– Nahát. Gratula. Ahhoz képest, hogy milyen pocsek másolatok, nem rossz idő.

– Nicols hadnagy is felismerte őket. Egyszer találkoztak.

– Ja, igen, a Lindel temetőben – ugrott be a szimpi hadnagy feje pár másodperc után.

– Igen, ott. És mivel neki is pont ez a két kép volt ismerős, ahogy magának, és maguk csak ott egyszer futottak össze...

– A testőrök – csaptam a homlokomra. – A kibaszott testőrök, Canducci meg...

– Balfour.

– Az, persze. Már emlékszem. De hogy ez nem ugrott be...

– Így működik az emberi agy. Csak egyszer látta őket, azt is az éjszaka közepén, ráadásul a hadnagy elmondása szerint az özvegy elég nagy fesztivált csinált.

– Igen, de akkor is. Kikérdezték már őket?

– Felszívódtak. A munka másnapján felmondtak. És amúgy sem ismerték őket, alig két héttel korábban vették fel őket a biztonsági szolgálathoz. Az ajánlóleveleik meg ugyanoda futnak ki. És mind zsákutca.

– Francba! – fakadtam ki.

Bradley még mindig szabályosan az orrom alá tolta a képet. Nem hiszem, hogy Zerbrowski meg Merlioni így jól láthatták volna. Lehet, hogy az FBI-nál ilyen szinten figyelmesek a női munkatársakkal. Lehet, hogy nem. A lényeg, hogy már tudtam, miért volt olyan ismerős ez az arc is. Őt is láttam már Heinrick kollégái és kapcsolatai közt. Az aktában, amiben Canducci meg Balfour is szerepelt. Hogy az a...

Felnéztem Bradleyre, az arca nem árult el semmit. Profi zsaru-arc.

– És mit szól – folytattam a telefonba –, ha azt mondom, hogy épp egy harmadik tagot azonosítottam be a listából? Épp itt vicso-rog egy másik felvételtől. Kis városkánkban készült, az éjjel.

Bradley szeme meg sem rezdült. Ezzel szemben Zerrowski és Merlioni láthatóan elámult. Bradleyt nem leptem meg.

– Milyen kép? – kérdezte a nyomozó.

– Hosszú történet, dióhéjban csak annyit, hogy helyi gyilkossági ügyekkel összefüggésben készült.

– Melyik férfi?

– Asszem, az egyetlen hosszú hajjal. Azon a képen kibontva, de legalább a válláig ér. Arra emlékszem.

– Megvan – hallottam némi papírzörgést követően. Aztán megint lapozgatás, sustorgás. Végül halk fütty. – Ez egy nagyon gonosz ember, Blake. A neve Roy Van Anders.

– Mennyire gonosz?

– Fura, de pont most csatoltak még anyagot az ő képéhez, gyilkossági helyszínelésekről. Rasnya képek, kifordulna a maga gyomra is.

– Sok vér, test csak nyomokban?

Éreztem, ahogy Zerrowski megdermed mellettem.

– Honnan tudja? – csodálkozott bele a kagylóba O'Brien nyomozó.

– Asszem, épp Van Anders legújabb művénél helyszínelek.

– Az alakváltó-gyilkosságokról beszél?

– Arról bizony.

– De az aktájában egy szóval sem említik, hogy több mint ember. Csak annyit, hogy egy beteg mocsadék, akinek a passziója nők megerőszakolása és darabokra szedése.

– És arról nincs szó, hogyan intézte el a korábbi áldozatait? Vagy hogy mi lett a maradványokkal?

– Még nem olvastam át az egészet, de az anyag nagy része

olyan országokból jött, ahol már az eredmény, hogy egyáltalán vannak fotók. Arrafelé nincs túl sok pénz a kifinomult helyszínelési technológiákra.

– Mennyire kell kifinomultnak lenni, hogy az ember különbséget tegyen fogak és egyéb szerszámok közt?

– Nem ő lenne az első sorozatgyilkos, aki a fogaival dolgozik – mondta erre némi szemrehányással a hangjában, mintha a távoli országok mundérjának becsületét védené.

– Tisztában vagyok vele, O’Brien, de... na mindegy, francba az egészszel, nem is ez a lényeg. Hanem, hogy egy vadember szedi szét a nőket a városban, és nekünk igenis megvan a pénzünk meg a technikánk, hogy lenyomozzuk, és elkapjuk a tökét.

– Igaza van, Blake, koncentráljunk a jelenre.

– Így már van elég, hogy kihallgassuk Heinricket meg a társát?

– Úgy tűnik. Kezdhetjük azzal, hogy tud a haverja hobbjáról. Azzal legalábbis zavarba hozhatjuk.

– Ott vagyok, amilyen gyorsan csak tudok.

– Ez nem a maga ügye, Blake. Maga az egyik potenciális áldozat. Így nehéz megőrizni az objektivitását.

– Ne csinálja, O’Brien. Én tisztességesen játszottam.

– Csakhogy ez nem játék. Ez munka, Blake. És nem akarhatja az összes babért magának...

– Leszarom a babérokat, egyszerűen csak ott akarok lenni, amikor kihallgatja Heinricket.

– Rendben. Ha ideér. De nem fogunk egész nap magára várni.

– Persze, O’Brien, persze. Elvégre ez a maga ügye.

– Örülök, hogy emlékszik – és letette.

– Ribanc – mondtam még bele a kagylóba, mélységes beleérezéssel.

Zerbrowski és Merlioni már alig bírtak a kíváncsi fejükkel. Bradleyn az égvilágon semmi sem látszott, elvégre nem Holly-

woodból jött. Gyorsan megosztottam minden infót a kollégákkal, már aki igényelte. Zerbrowski piszkosul berágott O'Brienre, nem mert le akart engem rázni, hanem mert fel sem merült a csajban, hogy esetleg a természetfelettséket is tájékoztathatná. Legalább pár szóban, félvállról.

– Miért dugta őket vizsgálatiba? Mert téged követtek, nem? És te épp négy gyilkossági ügyön vagy rajta, ami mind összefügg – füstölgött kicsit, aztán megrázta magát. – Szeretnél szirénát és villogót? Úgy hátha hamarabb ott vagyunk, és az a nő nem cseszheti el az ügyünket.

Imádtam, hogy az „ügyünkről” beszél, meg hogy érdekli a véleményem. Dolph szerintem még akkor sem foglalkozott volna vele, ha épp nem eszi a kefét a világnézetem miatt, és nem rajtam akarja leverni a fia gusztusát.

– Királyság, elő a szirénákkal, és nyomjuk bele O'Brien fejét a jelvényeinkbe! – lelkesedtem.

– Tíz percet kérek, mindenkit eligazítok, hogy ne álljanak itt, mint birkák, ha én lelépek – magyarázta vigyorogva. – Aztán elköntünk egy járőrökocsit, annak azért könnyebb a forgalomban.

Dudorászva indult le a lépcsőn, Merlioni a nyomában.

– Ki marad itt a fürdőkádtisztítókkal? – kérdezte sietve, és ordított róla, hogy most nagyon nem szeretné a saját nevét hallani. Amit meg is tudtam érteni.

Egyedül maradtam Bradleyvel. Az Egyesült Államok igazgatszolgáltatásának és bünteltárásának történetében még soha nem esett meg ilyesmi. Egy, helyesebben két szövetségit egyedül hagyjanak egy bűnügyi helyszínelésen. Abszurdum. A helyi erők mindenütt rühellik a szövetségiéket, és viszont.

– Most, hogy összeraktam a puzzlét, árulja el szépen, minek jött ide. De igazából – néztem rá kedélyesen.

– Hogy megoldjak egy bűnügyet – mondta, miközben vissza-

csúsztotta a képet a borítékba.

– A bűnügyek megoldása jópont az egységének, azt tudom, ahogy azt is, hogy a múltkor nagyon kellettek a jópontok – mondtam. Nagyon gyanakodva nézett. – Hivatalosan van itt, Bradley?

– Ahogy mondja.

– De mint FBI ügynök?

– Nem tudom, hogy lehetnék másképp. Tekintve, hogy az vagyok.

– Egyszer azt mondta, hogy bizonyos kevéssé publikus tevékenységet űző kormánykörök figyelmébe kerültem. A téglának, ahogy nevezte őket. Van Anders is téglá?

– Nincs az az épeszű kormány, aki egy ilyen vadállatot az országhatárain belül akarna tartani.

– Akkor? Ajánlom, hogy mondja el, Bradley, különben lesheti, hogy mikor bízom meg legközelebb magában.

– Tényleg megkapta az Egység a gyilkosságokat – sóhajtott hirtelen mélységesen fáradtan. Egyszerre karikásak lettek még a szemei is. – De én már láttam ezekhez a gyilkosságokhoz hasonló helyszíneket olyan távoli országokban, ahol a kormány jobban féltette a saját hatalmát, mint országa szerencsétlen asszonyait. – Mélyről jövő fájdalom visszfénye ragyogott a szemében.

– De már nem dolgozik azoknak a köröknek, vagy igen?

– Nem is. Részben pont az ilyen Van Anders-félék miatt – nézett egyenesen és őszintén a szemembe. – De amikor híre ment, hogy Van Anders feltehetően betette a lábát az országba, minden felbolydult. Egyszeri megbízásom van, hogy elrendezzem az ügyet.

– És mik a feltételek?

– Heinrick eltűnik, ahogy jött. A társát soha meg sem nevezte senki, nem is fogják. Az ügyet eltussolják. Mindent.

– Gondolja, egy körözött terrorista így megúszhatja?

– Őt olyan országnak is kiadhatnánk, akikkel nagyon szoros együttműködési szerződéseink élnek. Melyiket válasszuk? Melyiknek adjuk? A legegyszerűbb nem tudomást venni arról, hogy valaha is megfordult nálunk. Ha nem tudunk róla, nincs nemzetközi bonyodalom.

– És még csak nem is kíváncsiak, minek jöttek ide? Mert engem rendkívüli módon nyaggat, miért álltak rám.

– Már mondtam, miért akarhatják magát az effélék.

– Tudom, hogy támasszam fel a drága hulláikat. Egy-két politikust, pár ütőképes harcostársat – próbálkoztam a poénnal, de Bradley nem volt vevőm.

– Tudja, ki az, akit a falra szögeltek?

– Ja.

– Na, hát ő is ismerte Heinricket meg Van Anderst. És ő is túlzottan szélsőségesnek tartotta a törekvéseiket. Ezért lelépett. Csak épp nem sikerült elég alaposan elrejtőznie.

– De ha egyszerű kivégzés volt, minek rituális gyilkosságnak álcázni?

– Hogy ne látszódjék egyszerű kivégzésnek.

– Na de mit érdekli őket?

– Üzenet volt, Anita – csóválta a fejét az értetlenkedésemre. – Nagy durranást akartak, hogy minden újság címlapján ott legyen, meg a tévében, és hogy az olyanok, mint az áldozat, mint én, mind tudják, hogy mi vár rájuk.

– Ez most csak egy ötlet, igaz?

– Részben. De javarészt felgöngyölítettük, és mindenki meg akar szabadulni Heinricktől, Van Anderst meg elásni valahová a föld alá, mélyre. Hogy ne is lássa többet senki.

– És a többivel mi lesz?

– Azt nem tudom.

– Azok már leléptek? Vagy aggódnak?

– Aggódjon, Anita. Én aggódnék.

– Fasz – sóhajtottam, de valami eszembe jutott. – Tudom, hogy ezt az egészet fusiban viszi. Hát nekem is lenne egy fusi kérdésem.

– Nem ígérhetek semmit, Anita. De azért csak halljam.

Beszámoltam Leo Harlan látogatásáról. És elmondtam róla, amit láttam, és amit megosztott velem. Mert a nevet nem úgy megvariálni.

– Azt mondja, bérgyilkos. És el is hiszem. Meg azt is mondja, hogy csak úgy nyaralgot itt nálunk, amit szintén elhiszek. De most, hogy csak úgy nyüzsögnek St. Louisban a nemzetközínél nemzetközibb rosszfiúk, felébredt bennem a kíváncsiság, hogy ő nem velük nyaralgot-e véletlenül.

– Utánanézek.

– Az jó. Mert ha bingó, akkor szóba sem állok vele, nem vállalom a melót. Ha semmi köze hozzájuk, akkor megcsinálom.

– Még ha bérgyilkos is?

– Valamiből csak meg kell élnie – vontam vállat, aztán kicsit komolyabban hozzátettem. – Hogy jönnék én ahhoz, hogy bárkire is köveket kezdjek hajigálni, Bradley? Igyekszem nem a látszat alapján megítélni az emberek.

– Vagy csak egyre kevésbé zavarják a gyilkosok. Megszokta őket.

– Az se lenne csoda. A haverjaim közt már nincs is más csak bűnöző, szörnyeteg meg zsaru.

Ezen elmosolyodott.

– Hé, Anita, pucoljunk – kiabált fel a lépcsőn Zerbrowski.

Megadtam a mobilon számát Bradleynek, aztán már ott sem voltam.

Naná, hogy O'Brien nélkülünk kezdte meg a kihallgatást. Valahogy a st. louis-i népeknek még nem esett le, hogy a szirénázó, ezerrel villogó rendőrkocsi azért villog meg szirénázik ezerrel, hogy húzzák már el a mocskos belüket előle. Szerintem anonim kocsiban kétszer olyan gyorsan odaértünk volna, mert a sok száj-táti nem torlódik körénk. Mindenki annyira igyekezett volna kifundálni, hova esz bennünket ilyen sebesen a penész, hogy elfelejtették odébbtolni a bringát.

Én Zerbrowskit még ilyen dühösnek nem láttam. Nem rémlik, hogy valaha láttam-e már dühösnek egyáltalán, most mindenesetre majd' szétette az epe. Kirángattatta O'Brient a kihallgatószozából, és nekiesett. Közben a nyomozó meg csak hajtotta a magáét.

– Ha mi végeztünk, megkapják maguk is, őrmester.

– Úgy véli, nyomozó, hogy egy szövetségi rendőrbíró követésének ügye előbbre való, mint egy három vagy négy áldozatot lemészárló sorozatgyilkosé? Mert mi abban nyomozunk. Magával ellentétben – nyomta ki magából az ingerültet, és úgy morgott, hogy a hátamon égnek állt a szőr. O'Brient nem hatotta meg a hangnem.

– Éppenséggel a sorozatgyilkosság ügyében hallgatom ki én is – közölte, majd összeráncolta a homlokát, mint akinek szép lassan érnek célba a szavak. – Hogy érti, hogy három vagy négy áldozat?

– Úgy, hogy a legutóbbi helyszínen még számolják a maradványokat. Lehet, hogy nem csak egy nő.

– Lehet? Ennyi idő után sem tudják biztosan?

– Az ég világon semmit nem tud a gyilkosságokról, nyomozó – vett nagy levegőt Zerbrowski. Láttam, hogy belefeszül, hogy ne kezdjen üvölni. – Ilyeténféleképpen nehezen tudom elképzelni,

hogy a témában bárkit érdemben ki tudjon hallgatni.

– Maga beülhet, őrmester. De ő nem – bökött felém a mutatóujjával.

– Sajna nem zárhat ki. Tekintve, hogy természetfeletti gyilkosságok ügyében nyomozunk. És Heinricket is ebben a témában hallgatjuk ki.

– Eddig is primán kizárhattam, Blake – dobott meg egy barátságatlan pillantással.

– Jajj, persze, csak akkor még a feltételezett terrorista aktivitásáért és illegális fegyvertartásért tartotta benn a tagot – kezdtem alattomosan, de már nem sikerült leszednem a vigyort a képemről.

– Apró-cseprő ügyek, amiben, ahogy olyan helytállón sietett is az eszembe idézni, nekem mint szövetségi rendőrbírónak nincs kompetenciám. Csakhogy azóta már természetfeletti gyilkossági ügyé minősült a balhé, és ahogyan, ismétlem, pontosan maga sietett az eszembe idézni, az én kompetenciám kifejezetten ebben a kérdéskörben nyilatkozik meg. Szövetségi rendőrbíróként nem csak az egész állam, de az egész ország területén jogom van bekapcsolódni bármilyen természetfeletti erőt sejtető bűncselekmény bármely stádiumába. Még csak a felkérést sem kell kivárnom, saját kezdeményezéssel is teljes joggal ülhetek be bármilyen kihallgatásra, toppanhatok be bármilyen helyszínelésre. Értettem, nyomozó? – Ezt az önelégültséget! Nem szép tulajdonság, de O’Brien kezdte a kekeckedést, megérdemli a maflást.

– Ez akkor is az én ügyem – nyögte O’Brien, mint aki valami csúfosan keserű ízébe harapott.

– Ha már itt tartunk, éppenséggel lassan mindenki ügye. Az én ügyem, mert szövetségi rendőrbíró vagyok, aki pontosan az ilyen esetekben nyomoz. Zerbrowski őrmesteré, mert a helyi gyilkosságok, pláne, ha természetfeletti, az ő ügyosztályának a hatáskörébe tartoznak. Sajnálatos módon, legkevésbé a maga ügye, mert

nem a maga körzetében és nem a maga szakterületén történt. És ha mi nem vagyunk olyan végtelenül jók, és nem osztjuk meg magával a gyanút, hogy a sorozatgyilkosnak köze lehet Heinrickhez, halvány segédfogalma sem lenne, hogy ez ügy egyáltalán.

– Mi nagyon is előzékenyek voltunk magával, nyomozó – szögezte le immár normális hangon Zerbrowski. – Most magán a sor.

– De akkor megint az ő neve alatt fog futni a sajtóban az ügy – mutatott rám mint egy tragika.

– Jesszuska, O’Brien, most komolyan ez van? A saját nevét akarja viszontlátni a szennylapokban? Ennyi?

– Egy sorozatgyilkost megcsípni garantált előléptetés. Végre őrmester lehetnék.

– Felőlem aztán úgy futhat a maga nevén az ügy, mint a nyuszi – vontam vállat. – Csak először oldjuk talán meg.

Zerbrowski váratlanul ellökte magát a faltól, amit eddig támasztott. Felcsapta az asztal sarkán pihenő dossziét, és kihúzott belőle találmra egy képet. Odahajította O’Brien elé.

Vöröses szín- és hústorzulat volt. Nem kellett alaposabban megnézmem, hogy emlékezzem, pedig jobb szerettem volna nem emlékezni.

O’Brien rápillantott a képre, aztán megnézte még egyszer. Nyúlt érte, hogy még közelebb húzza, aztán a keze megmerevedett a levegőben, abban a pillanatban fogta fel az agya. Láttam abból, ahogy kiszaladt az arcából az összes vér. Az ilyen borzalmaknál az agy először lázadozik, és nem hajlandó összeilleszteni a mozaikokat, kifejezetten rá kell erőltetni a képet. Utána viszont képtelenség többet elszakadni tőle. O’Brien sem tudta levenni a képről a szemét.

– Mind így néz ki? – kérdezte cérnavékonyra sápadt hangon.

– Mind – mondta Zerbrowski is halkán, mint aki tudja, hogy

már nem kell nyomulnia, a végső, mindent eldöntő érvet már bevitte.

– Már megint maga lesz a média üdvöskéje – nézett fel rám némi küzdelem után, mert nehezen szakadt le a képről.

– Lehet. De nem az én szándékaimon múlik.

– Csak mert olyan kibaszottul fotogén – morogta a nekem tartogatott lenézésével, aztán észbe kapott. Egy ilyen képpel az orra előtt nem épp a legszalonképesebb megjegyzés volt. – Nem úgy értettem... – magyarázkodott, de már dühös is lett rögtön magára, hogy így megadja magát.

– Nyugi, nyomozó, mind tudjuk, hogy értette – komolykodott Zerrowski. Én már a fejből tudtam, hogy szegény csaj nem számíthat semmi jóra, de ő persze nem ismerte. – Hogy Blake olyan istenverte csinibaba.

– Valahogy úgy – eresztett meg egy halvány mosolyt, de már le is hervadt rögtön. Megint a nyomozó nézett ránk, egy merő véres komolyság. – Mit számít, kinek a dicsősége? A lényeg, hogy több nővel ne eshessen meg ez.

– Örömmel hallom, hogy végre egy platformra kerültünk.

– Hallgassák csak ki Heinricket meg a másikat, bár ő végképp nem szól egy szót sem – állt fel a székéből, és a képet visszatolta Zerrowski elé. Ügyelt, hogy még csak véletlenül se nézzen rá.

– Mi a terv? – kérdeztem, mire egy emberként néztek rám. Mint akik eddig nem is hallották ezt a szót. – Csak mert azt ugyan tudjuk, hogy Van Anders a mi emberünk, azt viszont nem, hogy ő az egyedüli.

– Azt hiszi, valamelyik a bűntársa volt ebben? – bökött O'Brien a képre, anélkül, hogy ránézett volna.

– Nem tudom pontosan – mondtam óvatosan, de közben Zerrowskira sandítottam. Vajon neki is eszébe jutott az az üzenet? „Ezt is szögbe vágtuk.” Többes számban. Ki kell derítenem,

hogy Heinrich benne van-e ebben a többes számban. Mert ha igen, akkor innen nem megy sehová, vagyis én a magam részéről mindent megteszek érte. Tényleg hangyányit sem izgat, kinek a neve alatt fut majd a nagy dicsőség, ha egyszer megoldottuk. Soha nem is érdekelt. Az viszont annál inkább, hogy megoldjuk, és hogy a tettes soha többé ne ismételhesse meg tettét. Hogy soha többé ne kelljen olyan fürdőszobát vagy hálósobát látnom... és ne kelljen olyan kádban halásznom a maradványok után. Régebben azt valoltam, hogy a velem született igazságérzet vett rá erre a melóra, meg az ártatlanok védelme. Még akár egy kis hőskomplexust is hajlandó voltam bevállalni szakmai motívumként. Lassan azonban kezdek egészen mást gondolni. Sokkal önzőbbek az indítékaim. Azért akarok minél hatékonyabban felgöngyölíteni minden gyilkosságot, hogy soha többet ne kelljen olyan ocsmány helyszínelésre kiszállnom, mint ahol épp az adott gyilkosság ürügyén vagyok.

Heinrick a kis asztalka mögött üldögélt kényelmesen beleszottyadva a székbe, ami nem kis produkció egy ilyen merev hátú székben. A szemüvegét levette, amitől csak még fiatalabbnak tűnt. És ártatlanabbnak. Pedig ha valaki harminc felett ennyire kölyökképű, az vagy isten kegyeltje vagy hazudik. Tekintve, hogy az első verziót tökéletesen életidegennek véltem Heinrick esetében, a másodiknál kötöttem ki. Hazudik. Már csak az a kérdés, hogy mi-
ben.

Hőtartó hungarocellpohárban kávé pihent előtte, de már olyan régóta ott állt, hogy a tejszín kezdett koszosfehér felhőkben kicsapódni a tetején. Ahogy beléptünk, felnézett. Sápadt szemeiben villant valami – érdeklődés, aggodalom, kíváncsiság? Mire megfejt-
hettem volna, már el is enyészett. Feltette a szemüvegét, így már idősebbnek tűnt. A merev keret szögletesebbnek mutatta az arcát, széttördelte a vonásait.

– Akar egy csésze friss kávé? – kérdeztem, ahogy leültem vele szemközt. Zerbrowski a fal mellett vert tanyát, megegyeztünk, hogy első körben én viszem a kihallgatást, meglátjuk, mire jutok. Azt egyikünk sem akarta, hogy kettesben maradjak Heinrickkel, jobb az óvatosság. Elvégre a nyomomban járt, valamit terveztek ellenem. Bradley ügynök elmélete szerint valami zűrös pasit akartak volna visszahozatni velem zombikorból, de ez csak elmélet, és egyelőre nem tudjuk, hogy tényleg igaz-e. És amíg nem járunk a végére, jobb a biztonság. A francba is, gondolom, mindig jobb a biztonság.

– Nem. Nem kell több kávé.

Ezzel nem tudtam egyetérteni, most is ott gőzölgött a kávé a kezemben, ahogy bevonultam. A másikban egy vaskos dossziét

cipeltem, majd elég körülményesen lepakoltam mindent az asztalra, kettőnk közé. A ceremóniát persze csak falból nyomtam, hadd egye a penész, mire készülök rá ennyire. Figyelt is rendesen, az üvegek mögött csak úgy villogott a szeme, de amúgy az arca nyugodt maradt.

– Túlzásba vitte a kávé? – csevegtem.

– Nem.

Egészen halvány aggodalom rebbent csak a figyelmes, szürke szemekben. Az aktaköteggel szemezett, gyanús, hogy a vaskossága zökkentette ki. Ügyeltünk is, hogy jó testes legyen, és kis család is volt a dologban: Van Anders és Leopold Heinrick aktáihoz még hozzáfogtam pár érdektelen vackot is. Meg a szórtlan, névtelen amerikaiét, aki a folyosón lejjebb, egy ugyanilyen kihallgatóhelyiségben ücsörög ugyanígy. Nem találtuk a nevét. Nem és nem. Az aktájában annyi kihúzott fekete folt volt, hogy szinte olvashatatlaná vált. Azt elismerték, hogy katonai kötelékben állt valaha, és itt meg is állt a dolog. A tény, hogy kormányunk ennyi erőt feccöl dzsídzsónk identitásának titokban tartásába, finoman szólva is nyugtalanított.

– Hozzunk esetleg valami egyéb innivalót? – kérdeztem, mire megrázta a fejét. – Lehet, hogy jó ideig eltart a dolog.

– A sok beszédől kiszárad az ember szája – vetette közbe Zerbrowski a faltól.

– A sok hallgatástól nem – nézett rá Heinrick, majd vissza rám. Halvány mosoly játszott a szája sarkán. Mosolyogj.

– Ha bármikor a kihallgatás során úgy érzi, meg kell velem osztania, miért követtek a társával, csak tegye bátran. De alapvetően nem ezért ülünk itt.

– Amikor lekapcsolt bennünket – nézett ezen egy kicsit meghökkenve –, még nagyon izgatta.

– Izgatott, az tény, ahogy még most is érdekel, de a prioritások

átrendeződtek némiképp.

– Velem ne játszadozzon, Ms. Blake. Nem vagyok én egér és maga nem macska.

Nem félt. Unta, kicsit gondterhelt is volt, meg határozottan utálta a helyzetet, de egy cseppet sem aggasztotta a lehetőség, hogy esetleg egy st. louis-i cellában fog rohadni hosszú éveken át. Ami fura, mert az emberek kilencvenkilenc százaléka azért rinyál egy kihallgatóhelyiségben. Bradley szerint a kormány egy-kettőre kiviszi az országból. Lehet, hogy ezt Heinrick is sejtette? De honnan? Miért nem zavarta a helyzet jobban?

Kinyitottam a legfelső aktámat. Ócska, szemcsés fotók fekete-fehér másolatai sorakoztak a kupac tetején, távoli országokból küldték őket, ahol valamikor hasonló gyilkosságok történtek. Sorban kipakoltam elé az asztalra. Némelyik annyira rossz minőségű volt, hogy ha az ember nem tudta, mit kell néznie, nem is értette, mit lát. Van Anders Rorschach tesztek foltjaira és fellegeire redukálta áldozatait.

– A maguk O’Brien nyomozója már kipakolta ezeket elé – fonta össze unottan, szinte undorodva a karját. – Már előállt a hazugsággal.

– Mégis, milyen hazugságra gondol? – kérdeztem. Belekortyoltam a kávémba, hmm. Nem volt rossz. Már az is erény, hogy friss volt és édes és forró. Figyeltem az arcát.

– Hogy ugyanilyen gyilkosságok történtek a napokban itt is.

– És mégis, miből gondolja, hogy a nyomozó hazudott?

Már épp kiszaladt a száján valami, amikor észbe kapott. Száját dühödten szorította össze, szemében csak úgy villámlott az indulat.

Legyen. Kinyitottam a második dossziét is, és előpakoltam a fekete-fehér sor fölé egy sornyi színes képet. A halál frissen villogó képei előtt Heinrick arcából egy csapásra kiszállt a vér, az utol-

só képnél már szinte szürkén hanyatlott hátra a székben.

– Ezt a nőt három napja ölték meg – mondtam, amikor az asztal széléhez értem.

A harmadik mappához értem, amiből szintén kiemeltem egy kupac képet. Ezt is átlapoztam előtte, de nem pakoltam rá a többire, mert nem akartam összekeverni őket. Elvileg minden helyszínelési felvételnek a hátuljára rá kell írni a dátumot, de én nem írtam semmire semmit. És nem lehettem benne biztos, hogy más már megtette. És az nagyon nem lenne jó, ha összekeverednének, az ilyesmire veszettül kényes a bíróság.

– Ezt a nőt két napja ölték meg.

Zerbrowski közelebb lépett, és a kezembe nyomott egy nejlonzacskit tele polaroid felvételekkel. Az asztalra löktem úgy, ahogy van, hogy keresztülszánkázott, és ha Heinrich nem kapja el reflexszerűen, az ölében landol. Szabályosan belesápadt a legfelső kép látványába.

– Ezeket a nőket ma éjjel. Erős a gyanúnk, hogy két nő volt az áldozat, persze biztosat nem mondhatok, mert a kollégák még nem rakták össze a testrészeket, lehet, hogy egy, lehet, hogy kettő. Bár szerény véleményem szerint kicsit túl sok a vér egyetlen nőhöz. Mit gondol?

Óvatosan a képek mellé rakta a zacskit, hogy ne is érjen hozzájuk. Képtelen volt levenni a szemét a képekről, ilyen sápadt embert még a vámpírok közt se nagyon látni.

– Mit akarnak tudni? – lehelte alig hallhatóan. Szemei hatalmasra nyíltak.

– Meg akarjuk állítani. Nem történhet több ilyen.

– Megígérte, hogy nem lesz több. Megesküdött, hogy már ura az ösztöneinek.

– Kicsoda? – kérdeztem halkán. Oké, kormányunk megnevezte, de hol bízhatunk egy olyan kormányban, ami dzsiájdzsónk ki-

létét ilyen hatékonyan leplezi?

– Van Anders – suttogta, de aztán meglepetten kapta fel a fejét.
– A másik nyomozó azt mondta, hogy tudják, hogy Van Anders volt.

Hát, hadd gratuláljak. Mert semmi olyat nem kötünk a gyanúsított orrára, amit nem tőle tudunk, mi?!

– Tanúk nélkül nem tudhatjuk biztosan – vontam vállat.

– Gondolja, lehetett más is? Nem Van Anders? – suhant át a remény erőtlen kísértete a szemén. Kezdett visszalopakodni az arcszíne.

Átnyálaztam vagy két mappát, mire meglett a kép, amit Bradleytől kaptunk, amin a két nővel ballag az utcán. Heinrich összerándult.

– Van Anders az éjszakai mészárlás áldozataival – toltam az orra alá a képet.

Az utolsó szavakra rándult még egyet. Az a kis szín, ami eddigre visszaszivárgott, most elillant, ahogy jött. Még a szájából is kiszaladt minden vér. Egy pillanatig azt gondoltam, hogy elájul. Még soha nem ájultak el a kezem alatt a kihallgatáson.

– Akkor ő volt – suttogta rekedten, és homlokát az asztalra támasztotta.

– Kér egy pohár vizet? Vagy valami erősebbet? – Bár ezen a vonalon lehet, hogy túljárnottam a lehetőségeimet. A szabályzat szerint vajon kaphat a gyanúsított a kihallgatáson töménytet?

– Én megmondtam, hogy örült. Elmondtam nekik többször is, és kértem, hogy ne vegyűk be a csapatba – emelte fel végül a fejét. Nyomorúságosan nézett ki.

– Kiknek mondta meg?

– Belement, a legjobb belátásom ellenére – húzta ki magát. – Megmondtam, hogy nem vezet jóra, ha ilyen sietve szervezik meg az ügyet. Soha nem szabad kapkodni, annak mindig rossz vége

van.

- Milyen ügyet?
- Hogy magát megszerezzük a célra.
- Miféle célra?
- Már semmi jelentősége – rázta meg a fejét. – Embereink lefilmezték, ahogy valamelyik helyi temetőben előszólít egy embert. De ilyen zombifejjel nem kell a megbízóinknak. Nem erre gondoltak.
- Mire gondoltak a megbízói?
- Emberibbre. Amiről a népek abban az országban elhiszik, hogy még él. És így nem veszik észre, hogy meghalt a vezérük.
- Milyen ország ez?
- Nem sokáig leszek a vendége, Ms. Blake – csóválta a fejét mosolyogva. – A megbízóimnak gondja lesz rá, hogy ne emeljenek ellenem vádat, és hamarosan elhagyjam az országot. Vagy arra, hogy meghaljak.
- Elég higgadtan fogadja a lehetőséget.
- Mert alapvetően azt gondolom, hogy szabadon távozom majd.
- De nem biztos benne.
- Az életben olyan kevés dologban lehet biztos az ember.
- Valami azonban halálbiztos – mondtam, de hiába vártam. Közben kapcsolt, hogy jobban eljár a szája, mint ahogy tervezte, így most visszavett. – Van Anders ma este is ölni fog.
- Éveken át dolgoztam vele együtt, mire megtudtam. És most fogadkozott, hogy meggyógyult – mondta töredelmesen. – Pedig tudnom kellett volna. Nem lett volna szabad hinnem neki.
- A megbízói pedig egyszerűen hagyják, hogy tovább gyilkolja a nőket nálunk?
- Erre a szemembe nézett. Pillantása rejtelmes volt, talán büntudat, talán csak eltökéltség, talán valami egészen más villant benne.

– Tudom, hol találják. Megadom a címet. Megbízóim is szabadulni akarnának tőle, ha tudnák, így túlságosan is terhessé válik a számukra.

És tényleg megadta a címet. De nem loholtam lélekszakadva a pecóra, mert a filmekkel és a közhiedelemmel ellentétben tisztában voltam vele, hogy úgysem lehetek ott a rajtaütésen. A SWAT St. Louis-i klónja a Mobil Bevetés, ők a mi különleges bevetési egységünk. Ők zongorázzák le a kemény melót, ők az állig fel-fegyverkezett, símaszkos helyi hősök, mit pattognánk mi civilek közöttük?!

– Ehhez miért volt szükség Van Andersre? Nem az ő zsánere az ilyen kivégzés – halásztam ki az utolsó dossziéból a falra szegett csóka képét.

– Fogalmam sincs miről beszél – jelentette ki magabiztosan és meggyőzően.

Tagadóra veszi a figurát. Nekem jó, csak neki is az legyen. Amúgy hiába is szorítjuk sarokba, bíróság elé úgysem fogjuk állítani, soha.

– Tudjuk, hogy a maguk csapatának műve. Még azt is tudjuk, miért tették – mondtam, bár csak akkor tudtam, ha Bradley nem vezetett falnak.

– Nem tud maga semmit.

– Azért kellett kivégezniük, mert lelépett. Elege lett az olyanokból, mint maga meg Van Anders.

Nyugtalanul pillantott rám, nem tudta, mennyit tudok. Pedig nem valami sokat. Persze, még akár elég is lehet.

– Kinek az ötlete volt a felszegezés?

– Van. Andersé – bökte ki, mint aki valami kellemetlen ízű dolgot próbál kiköpni. Aztán halványan elmosolyodott. – Nincs jelentősége, Ms. Blake. Engem nem állít bíróság elé.

– Lehet, hogy nem. De azért az igazságot tudnom kell.

– Marhára berágott, hogy először lelőttük. Azt mondta, semmi pláne a megfeszítésben, ha az áldozat már hull. És nem küzd. – Úgy mondta, mintha kísértetet látna. – Legalább ebből rá kellett volna jönnöm. Tudnom kellett volna, mire készül.

– És ki találta ki a rúnákat?

– Többet nem húz ki belőlem – rázta meg a fejét.

– Egy valamit nem értek – mondtam álszerényen, mert egy halom kérdésem lett volna még. De minek égessem magam a rosszfiúk előtt?

– Nem vallok magam ellen, Ms. Blake.

– Ha pontosan tudták, mire képes Van Anders, miért vették be egyáltalán a csapatba? Minek hozták magukkal?

– Mert vérfarkas, ahogy az már a maguk számára is nyilván kiderült. És néhányan úgy vélik, maga alakváltó. Kellott valaki a csapatba, aki a fertőzés veszélye nélkül felveheti magával a harcot, ha esetleg arra kerül a sor.

– El akartak rabolni?

– Végső esetben.

– De mivel Balfournak és Canduccinak nem jött be a zombim, lefűjták a tervet?

– Hívhatjuk őket így is, ha tetszik. A lényegen nem változtat. Megbízóinknak nagy csalódást okozott a felvétel. Korábban úgy hallották, hogy a maga zombijai élő ember benyomását keltik, sőt, maguk is élőnek hiszik magukat.

Hatalmas köszönet Marianne-nek és a boszijainak, hogy ilyen hevesen kikeltek a módszereim ellen. Ha megmaradtam volna a klasszikus állatáldozatnál, és rendezett hullát produkálok a néhai Gordon Benningtonból, már rég el vagyok rabolva, és sonkára kötözve kushadok egy kocsis csomagtartójában. Hogy a még réme-
sebb lehetőségekről ne is beszéljek. Lehet, hogy a köszönet kevés, holnap egy egész csokrot küldök Marianne-nek. Meg bonbont.

Próbálkoztam még egy halom kérdéssel, de Leopold Heinrick beszélőkéje bezárult. Már csak ügyvédet akart. Az a rész meg engem már hidegen hagy. Kiléptem a kaotikus folyosóra. Minden a feje tetején állt, rendőrök rohángásztak, a fejüket fogták. Sikertelenül elcsúsztam egy „rendőri áldozatok” morzsát, mire gyorsan belecsimpaszkodtam a szőke Webster nyomozóba, aki a pocskék kávét szállította.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Van Anders levadászta a Mobil Bevetés embereit, akik be akarták hozni. Minimum egy halott, de lehet, hogy több – felelte helyette O’Brien.

– A francba!

O’Brien már kabátban keresgélte a táskáját.

– Zerbrowski merre van?

– Már elment?

– Valaki elvisz engem is?

– Hova? Mert én a kórházba megyek – nézett rám O’Brien.

– Szerintem nekem először a helyszínre kellene mennem.

– Majd én elviszem – ajánkozott Webster, mire O’Brien majd’ felnyársalta a tekintetével. – Utána bemegyek a kórházba. Esküszöm.

O’Brien csak a fejét csóválta, és már ment is. Mindenki rohant valahová. Egyesek a kórházba, mások a helyszínre, hátha tudnak segíteni. Megint mások az áldozatok családját támogatták. A lényeg, hogy nem maradt senki a seggén. Egyszerű képlet. Bűncselekményre nincs ideálisabb nap, mint egy rendőri áldozat napja, mert amikor rendőrök hullanak, mindenki elveszti a fejét. Akkor aztán hullhatnak az égből pöttyös tintahalak, még az sem tűnik fel senkinek.

Nekem is a helyszínre kellett mennem. Ki kell okoskodni, mi ütött ki balul. Mert hogy valami balul ütött ki, az úgy biztos,

ahogy nem vagyok alakváltó. Egy egész egységnyi kommandóst elintézni, ahhoz valaminek nagyon balul kellett kiütni. Ezeket a kommandósokat erre találták ki, ezek megbirkóznak minden válású és típusú vészhelyzettel: terroristákkal, túszejtőkkel, drogosokkal, bandaháborúval, biológiai fegyverekkel. Az ember nem tud olyat kitalálni, amire a mi kommandósaink a Mobil Bevetésnél ne tudnák a tutit. Szóval, valaminek kegyetlenül balra kellett húznia. De mi lehetett az?

Eleget láttam már Van Anders kézimunkájából, hogy felkészüljek a legrosszabbra, amire persze képtelenség felkészülni. A látvány meg sem közelítette a legrosszabbat. A korábbi gyilkossági helyszínekhez képest szinte kínosan tiszta volt. Jó, a folyosó végi ablakból a keretnél nem sokkal több maradt, és kicsit meg is rázott a gondolat, hogy városunk egyik egyenruhás hőse esetleg azon át zúgott le a mélybe, de ennyi. Egy egyenruhás strázsált mellette. Persze, az egyik falra jutott némi vérfolt, pár csepp a szőnyegre is, de egyértelműen látszott, hogy Van Andersnek csak arra jutott ideje, hogy kinyírja őket, semmi faxni, semmi élvezet. Vajon be-rágott, hogy nem téphette újabb áldozatait cafatokra?

Még a folyosóra is kihallatszott a sok rendőr mormogása odabentről. Ahol viszont felfordulásnak halvány nyoma sem volt, nyilván a folyosón harcolták le az ügyet, onnan lógott meg Van Anders.

Webster nyomozó felkísért, nem sietett azért annyira a nyomozója után. De lecövekeltünk az ajtóban, azon szimpla oknál fogva, hogy nem jutottunk beljebb. Én aláírom, hogy minden helyszínelésen Missourit lehet rekesztetni a sok rendőrrel, de ennyit egy helyen még soha nem pipáltam. Mint egy partin, csak épp nem járkáltak körbe a pincérek pezsgős meg koktélos tálcával. Cserébe mindenki komoran vagy dühöngve mászkált.

Még út közben rámcsörgött Zerbrowski, hogy mindenki szörnyszakértőt keres, hogy majd szétszedik a kibaszott kérdéseikkel, amikre kurvára nem tudja a kibaszott, kurva választ. Csak idéztem, neki ennyire mocskos a szája.

Most, hogy megérkeztünk, azon tűnődtem, hogy visszahívjam-e Zebet, mert hogy nem fogok bejutni hozzá, még ha itt is van, az

ziher. Néha kegyetlenül utálok, hogy nem nőttem nagyobbra. Lehettem volna például katona. Vagy most átlátnék a szédelgő tömeg feje fölött.

– Maga látja Zerbrowskit? – sandítottam fel Websterre, aki közel egy nyolcvan magasán hajladozott mellettem. Nyilván ott fenn már ritkább a levegő.

Erre hirtelen megnyúlt, vagy öt centivel magasabb lett, plusz úgy tolta előre a nyakát, mint egy zsiráf. Gondolom, kamaszkorában hirtelen túlnőtte az osztálytársait, és heróttja lett, hogy zsiráfozzák. Azért járt ilyen harmonika-üzemmódban.

– A szoba túlsó végében – jelentette, és megint összepréselte magát, amennyire csak tudta.

– Valahogy fel tudná hívni ránk a figyelmét? – kérdeztem reményvesztetten.

– Üljön a nyakamba. Azt fix, hogy észreveszi – vigyorgott olyan ádázul, ahogy Zeb és Jason is nyomja a szerintük jó poénoknál. Amik persze rajtam csattannak. – Bocsi – vont a vállát már nem annyira mosolyogva, de kábé annyira sajnálta, mint Jason szokta. Semennyire.

Vagy Zerbrowski parább, mint ahogy eddig hittem, vagy csak nagyon menekült volna a full kommandós szerelésben a sarkában ügető férfitől. Csak a sisakját meg a maszkját vette le, egyébként teljes páncélzatban és vadul forgó szemekkel üldözte a havert. És az a végtelenül megkönnyebbült mosoly, ami akkor ragyogott fel Zerbrowski arcán, amikor meglátott, határozottan megrémisztett.

– Hadd mutassam be Anita Blake-et, Elsworthy tizedes. Anita Blake rendőrbíró. Ő a természetfeletti szakértőnk.

Elsworthy a homlokát ráncolva pislogott, de olyan szaporán, mint egy zavarba ejtett béka. Látszott, ahogy próbálja felfogni a hallott szavak értelmét, és nem boldogul. Az előbb még Zerbrowskival üvöltözött, most meg a szemét forgatja, és a távol-

ba mered. A sokk tankönyvi esete. Hiába tátogja nekem Zeb, hogy „bocs”, én sem vagyok ápolónő.

– Miért nem vitték be őt is a kórházba a többiekkel? – ágaskodtam Zerbrowski füléhez.

– Mert az istennek se ment. Azt mondta, beszélnie kell valakivel a természetfelettiektől, aki el tudja neki magyarázni, hogy a fenébe nőhet karma egy emberi alakban maradt likantrópnak – darálta, és a pillantásomra kicsit visszahökkent. – Lehet, hogy rosszat mondtam, de tagadtam, hogy ilyen van. Rosszat mondtam?

– Az igazi alfák képesek rá. Emberi alakban maradnak, és bizonyos fontos testrészeik alakot váltanak. Ez az úgy nevezett részleges alakváltás. De mondom, csak kevesen tudják.

– Ezt talán nem ártott volna tudniuk, mielőtt lerohanták Van Anderst – hajolt még közelebb Zerbrowski.

– Úgy tudtam, minden egységből legalább egy ember eljár az évenkénti quanticói fejtágítóra a szörnyekről meg az egyéb természetfeletti borzalmakról.

– Jól tudtad.

– Soha nem feltételezném, hogy többet tudok a nyomorult FBI-nál a szörnytémában.

Ezen tényleg őszintén elképedtem.

– Mert szerény vagy. Túlságosan is – súgta Zerbrowski.

Ez a suttogás kellett, hogy ne akarjam leharapni szerencsétlen Elsworthy mázlistán megmaradt fejét. Elvégre ártatlanul sétált bele a csapdába, sajnálni kellett inkább.

– Nincs itt nagyon meleg? – kérdezte hirtelen.

Egyébként tényleg meleg volt, meg levegő se sok, de nem is csoda ekkora tömegben.

– Webster nyomozó, kikísérné Elsworthy tizedest a folyosóra levegőzni?

Webster szó nélkül vitte. Elsworthy pedig szó nélkül ment. Le-

eresztett, Zerbrowskival kiadta a sokk teljes agresszióját.

– Mit csesztek el? – kérdeztem Zerbrowskit, mikor végre magunkra maradtunk a kis szögletünkben.

– Elsworthy már leüvöltötte a fejemet, de előtte már Parker Kapitány is megtette ugyanezt, ha lehet dupla hangerővel. A kórházban vár, hogy végre elmagyarázzam neki, hogy az ég haragjában volt ilyesmire egyáltalán képes Van Anders. Hogy lehetséges.

– De mi? Mit művelt?

Zerbrowski előbányászta a zakója zsebéből a noteszét, amit mindenhová magával hurcolt. Már ha notesznek lehetett még nevezni azt a salátává gyúrt és sokszorosán megtaposott papírteker-cset, amit csak nagy nehézségek árán tudott kisimítani annyira, hogy belelapozzon. De megoldotta. Kikereste a megfelelő részt, és akkurátusan felolvasta.

– Van Anders tökéletesen együttműködőnek bizonyult. Eleinte. Érteni ugyan nem értette, mit akarhatnak tőle, de hagyta magát megbilincselni, és aztán kivezetni a folyosóra. Bates és Meyer bevetési tisztek kivitték, a többiek pedig átfésülték a lakást, nem tartózkodik-e még itt valaki. Ez a rutinjelzés.

– És mikor borult meg a rutin?

– Ezen a ponton minden összezavarodik. Meyer már nem jelentkezett a rádión, és Bates egyszer csak üvölni kezdett, hogy rendőráldozat meg, hogy karmai vannak. Elsworthy és egy másik tiszt kirohant a lakásból, és tisztán látták, hogy Van Anders emberi alakban karmokat növesztett. Az igazat megvallva, meg voltam győződve, hogy ezek ketten, Elsworthy meg... – belekukkantott a noteszbe – Tucker rémeket láttak.

– Nem, nagyon is lehetséges – csóváltam a fejem, és igyekeztem nem a halántékomat tapizni. A hülye fejfájásom kezdett beüt-ni. – Láttam már pár likantrópnál, mondom. Úgy pattan ki az ujjuk végéből az öt hegyes karom, mint a rugósbicska. Az a tiszt,

Bates, ugye, jól mondom, feltehetőleg még csak nem is látta. Már bekapta.

– Meyer. Bates még él.

Oké, Meyer. Erre figyelni kell, összekeverni az épp elesett tisztet azzal, aki még él, a legnagyobb taplóság, pláne a még élő, illetve a már meghalt rokonainak társaságában.

– Egyszerűen ledöfte Meyert. Mintha tört használna.

– Ezek szerint a kevlár nem sokat ér a likantrópkarmokkal szemben.

– A kevlár a késes támadás ellen is halottnak a csók. Nem erre találták ki ugyanis. A karmok pedig olyanok, mint a kés.

– Elsworthy még azt is mondta, hogy Van Anders a karmára tűzve pajzsként használta Meyert.

– Be kellett volna vinni a kórházba. Elsworthyt.

– Mikor megjöttem, még jól nézett ki. A mentősök helyében én is itt hagytam volna, annyira erősködött.

– Hát most nem néz ki jól.

– Majd bevisszük magunkkal.

– Miért van az az érzésem, hogy nem pusztán erkölcsi támogatásunkat kifejezni megyünk oda? – néztem rá kérdőn.

– Mert ma este valahogy működik a hatodik érzéked.

– Hű, de mókás.

– Megígértem Parker kapitánynak, hogy amint Blake rendőrbíró megérkezik, beviszem hozzá. A kórházba.

– Te hullarabló.

– Tele van kérdésekkel, amikre nem tudom a választ. Dolph talán tudná, de őt nem merem odacitálni. Azt a kis jelenetet a kihallgatósobában bundás barátoddal még sikerült valahogy elsikamikálni, de ha nyílt színen is beborul, akkor vége.

Ezzel csak egyetérteni lehetett.

– Oké, vigyél a kórházba, és igyekszem megfelelni azokra a hí-

res kérdésekre.

– Ez a beszéd. Jutalomképp pedig most mutatok valamit – mosolygott, amire egyből gyanút fogtam. Mit mosolyog egy ilyen borzalmas helyen?

– Mit mutatsz? – adtam hangot is ízibe a gyanakvásomnak.

Szó nélkül sarkon fordult, és a folyosó vége, a kitört ablak felé indult. Elsworthyt a drága jó Webster pont másik irányban sétáltatta. Nagy pirospontra neki.

Ahogy közelebb értünk, már nem csak a kitört üveget láttam, meg azt, hogy a szőnyegen alig van szilánk meg cserép, tehát kifelé tört, hanem valami mást is. Golyó ütötte lyukakat a falon, ahogy haladnak szépen felfelé. A Mobil Bevetésiek fegyverén van egy kis kallantyú, amit csak át kell pöccenteni, és automatára áll. Ezek az áldott emberek még a két áldozat és az egy ocsmány fenevad mellett is észben tartották a képzésen tanultakat, és ellenálltak a kallantyú kísértésének. Nem szaggatták feleslegesen darabokra a fél házfalat.

Zerbrowski félrehessegette a kisrendőrt, hogy édes magányban cseveghessünk.

– Valakit kidobott Van Anders az ablakon?

– Önmagát.

– Húsz emelet magasan vagyunk, Zeb – kerekedett el a szemem. – Még egy vérfarkas sem sétál el csak úgy egy ilyen esés után. Túlélni talán túléli, de azért lesérül.

– De nem leesett, hanem felmászott – húzott még közelebb.

Nem jött be nekem ez az ablak. Az a fajta volt, amit panorámának is hívnak, mert padlótól majdnem a plafonig megnyitja a teret. A kilátás pazar, de ha nincs benne üveg, meglehetősen gatyaróhasztó. Így, hogy csak a fémkeret maradt belőle, a huszadik emeleti széljárás utálatosan cirógatta a lábikrámat.

– Az üvegre vigyázz, és még csak véletlenül se nézz le. De

higgy nekem, Anita, megéri kikukucsálni. Ilyet még nem gyakran... A jobb oldalt figyeld.

Fél kézzel a falba kapaszkodtam, a másiknak kerestem egy szilánkmentes szakaszt a kereten, és megmarkoltam. Legyűrtem a lenézési kényszert, mert az halálbiztos, hogy ha egyszer láttam, ami odalent van, illetve hogy mennyire odalent van, többet már felfelé sem nézek. Nem a magasságtól félttem, hanem a leugrástól. Vagy a kizuhanástól. Kicsit kényszeres vagyok, csábít a mély.

Óvatosan kihajoltam. Hurrá. Már a hasamba is belekapaszkodott a légáram, mindjárt megkaparint... no para. Először nem tudtam, mit is kell néznem. Láttam ugyan az épület teteje felé vezető lyukakat az ablak mellől nekiindulni, de nem értettem. Apró lyukak voltak, egymástól nagyjából egyenletes távolságban. Mind-egy, ezt is láttam. Ha lehet, még óvatosabban visszahúzódtam. Huh.

– Lyukakat láttam. De hogy minek?

– Városkánknek saját különbejáratú pókembere született. Az orvlövészeket az épület túlsó oldalára telepítették, lövésük sem volt, hogy stílszerű legyenek.

– Úgy érted a lyukakba kapaszkodva feltornászta magát egészen a tetőre? – ettől már az én államát is gyűjtögetni kellett.

– Parker kapitány emiatt is üvöltött velem egy sort. Hogy nem tudta, hogy a kibaszott vérfarkasok még erre is képesek – bólogtatt komótos mosollyal Zerbrowski.

– Nem Parker kapitány az egyetlen, aki nem tudta – bámultam megbabonázva az ablakot. – Úgy értem, a vérfarkasoknak tényleg fantasztikus fizikumuk van, másznak, ugranak meg minden, de azért az nekik is fáj, ha eltörik valamilyük. Vagy ha meglövik őket.

Böktem a fejemmel a szőnyegen az ablak irányába tartó vérnyomokra.

– És el kell látni? Szüksége lesz orvosra?

– Nem hinném – ráztam a fejem. – Ha elég menő a részleges alakváltáshoz, nyilván az öngyógyító-képessége is a topon van. És ha így van, pár óra alatt helyreáll. Ha ráadásul még alakot is tudott váltani, akkor elég visszaváltoznia emberformába, és már jobb is, mint újkorában.

– Mindenesetre értesítettük az összes orvost és sürgősségit. Még a sebészeteket is.

– Ártani nem árt. De nem hinném, hogy így fogjuk elcsípni.

– Akkor hogyan? Hogy kap el az ember egy ilyet?

– Rákérdeztél az ötletemre? A nyomkövető vérfarkasosra?

– Beintettek.

– Talán ha még egyszer megpróbálnád. Már biztosan szimpatikusabbnak találják.

– Gondolod, a haverjaid nem rángatnák nagyon a póráz?

– Az elképzelés alapvetően úgy szólt, hogy a póráz az én kezemben van – kezdtem bele, de belecsörgött a szavamba a mobilon. Ugrottam is egyet, olyan váratlanul ért. Ismeretlen hang szólt bele, ami nem is csoda, nem minden nap társalkodom a városi főfőrendőr-nagykutyával.

Pár tucatnyi igen, uram és nem, uram után letette. Zerbrowski csak nézett, nagyon bután.

– Ugye nem az hívott, akiről gondolom, hogy hívott.

– Kivégzési parancsot adtak ki Van Anders ellen.

– De nem indulsz egy szál magad a nyomába?! – nézett döbbenben.

– Ha nem ismernélek, azt hinném, értem aggódsz – ugrattam. Aztán gyorsan megnyugtattam. – Nem, nem terveztem.

Úgy nézett rám, mint aki nem hisz a fülének. Erre szavamat adtam, hogy tényleg nem fogok magányosan vadászni. Erősítés nélkül egy lépést sem teszek. A főfőnagykutya áldását adta a vérfar-

kas-nyomkeresésre is, ugye, hogy briliáns ötlet? Már csak Richardot kellett meggyőznöm, hogy legyen is olyan vérfarkas, aki hajlandó nekem nyomozni.

Kértem egy nejlonzacsit, és kipakoltam Van Anders szennyesét. Gumikesztyűt is húztam, nem azért, hogy a szagom ne zavarja be a nyomolvasókat, hanem, hogy nekem ne kelljen pusztá kézzel érintenem olyasmit, ami valaha ezen a vadállaton volt. Sikálhatnám a kezem örök életemben. Pár gönc elég is volt, ezzel fogunk visszajönni a házhoz. Ott indítjuk a nyomozást, hiszen felfelé mászott ugyan, de elrepülni nem tudott. Ami annyit tesz, hogy le is kellett másznia valahol. Még hozzá a közelben.

De előbb még Zerbrowski bevitt Elsworthyvel együtt a kórházba, hogy Parker kapitány leordíthassa kórusban a fejünket. Bates a műtőben meghalt.

Zerbrowski kénytelen volt túrni az üvöltöző kapitányt, mert az őrmester nem pofázik vissza felfelé. Én is túrtem, mert éreztem, hogy retteg. Ami érthető, azt hiszem. Asszem, én is félttem, ahogy minden egyes ember a folyosón meg a lakásban. És minden nő a városban, és egyáltalán, mindenki. Mert amikor valahol keményre fordul a sor, márpedig egy Van Anders szintű vadállatnál nem sok keményebbel találkoztam még, akkor mindig a rendőrségen a város szeme. Ők a nagy romeltakarítók és rémelhárítók. Na meg a kedves hóhér a szomszédból. Bizony, mindannyian úgy féltünk, hogy ott fityegett a széket a valagunkon. És meg is volt rá a jó okunk.

59.

Elmentem Richardhoz, kávét főzött nekem, magának meg teát. A konyhaasztalhoz telepedtünk, ahol annyi napos vasárnap reggelt kezdtünk nagy boldogságban, vagy legalábbis innen úgy tűnik. Most lesütötte a szemét, és nekem se nagyon jött szó a számra.

– Ha tartod magad az én elveimhez, Asher most halott lenne – bökte ki egészen váratlanul. Nem számítottam a témára. – Vagy ami még rosszabb, a tengeren túlön senyvedne azzal a szörnyeteg banyával.

Aki Belle Morte akart lenni.

– Valahogy úgy – biccentettem, de igyekeztem nem érzelmeskedni. Kivételesen kerültem volna a személyes témákat, csak a feladat járt az eszemben. Richarddal viszont nem árt óvatosnak lenni, pláne, ha kérni akar tőle az ember, mert nagyon könnyen berág. Nem tanácsos letámadni, bölcsebb, ha hátulról közelít az ember. Hogy ne legyen ideje megsértődni, mielőtt még a segítségét kérném. Mert kivételesen tényleg nem boldogulnék a segítségével.

– De akkor sem értem, hogy engedheted, Anita. Nem vagy te vágómarha – nézett fel végül a szemembe fájdalmas zavarodottsággal. Jajj, nem voltam én most erre hangolva!

– Furán venné ki magát, ha én kezdenék prédikálni az erkölcsi minimumról.

– Az *ardeur* miatt, igaz?

Bólintottam.

– De én akkor sem hagyhatom, még neked sem. Belőlem nem táplálhatod.

– Megértelek. És elfogadom.

– Akkor miért jöttél?

Paff lettem. Ezek szerint valami könnyes nagyjelenetre számított, hogy majd igyekszem visszakönyörögni magamat az ágyába? Esetleg fordítva? Őt az enyémbé. Ez hihetetlen! De most nem volt időm puffogni se, szomorkodni se, még a saját érzéseimre se, nemhogy az övére.

– A nőket megerőszakoló és széjjelmarcangoló vérfarkas ma reggel megszökött a Mobil Bevetési Egység elől.

– Nem is hallottam a hírekben.

– Mert egyelőre nem publikus.

– Szóval a munkád miatt jöttél – suttozta.

– Azért jöttem, hogy több nőnek ne kelljen meghalnia.

Felkelt, és egy gondolat erejéig azt hittem, kész, itt hagy a francba. De csak a konyhapultig ment, és teát töltött magának.

– Nem az én farkasom, Anita.

– Tudom.

– Akkor meg mit akarsz itt?! – csattant fel.

– Szeretlek, Richard, feltehetően mindig is szeretni foglak, de most egyszerűen nincs erre időm. Nincs időm veled vitázni – sóhajtottam fel lemondón. Azt nem tettem hozzá, hogy igazából kedvem sincs.

– Mert? Ha nem most, mikor? – kérdezte határozottan dühösen.

Fáin. Felcsaptam a dossziét, és előhúztam egy tetszőleges képet. Jó véresre sikeredett, persze nem véres nem is nagyon akadt a kupacban. Richard először csak nézte, hogy most ez megint mi, aztán összeállt neki a kép. Szó szerint. Undorodva fordította el a fejét.

– Mi ez? És miért kell nekem látni?

– Három nap alatt három vagy négy nőt ölt meg nálunk. Évek óta talán már tucatnyit is a világ különböző pontjain. És gondolom, most is épp a következő áldozatára vadászik.

– Nem tehetek semmit. Bocs.

– De én igen. Ha elengedsz velem pár vérfarkast, akik megtalálják nekem.

– Mint a nyomkereső kutyák? – nézett meglepetten, de elég gyorsan félre is fordult, mert a kép még mindig a kezemben villogott.

– Nem. A kutyák nem hajlandóak alakváltót követni. Félnék tőlük.

– Akkor sem vagyunk kutyák, Anita.

– Nem is mondtam, hogy azok vagytok. Viszont állati alakokban még náluk is jobb a szaglások, ugyanakkor az eszetek is több. Ti intelligensen nyomozzatok le.

– Hogy várhatsz el tőlem ilyesmit?!

– Nem tőled, nem azt mondtam, Richard – csóváltam meg a fejem, és biztos, ami száz, kiborítottam az egész zacskónyi polaroidot az asztalra. Még szét is kotortam, hogy minél több látószódjék belőlük. – De Jamil vagy Jason szívesen megteszi, tudom. Sylvie is tutira segítene, de hallottam, hogy nincs túl jól.

– Kihívott, és vesztett – közölte ellentmondást nem tűrően Richard. Nem bírta levenni a szemét a fotókról. – Takarítsd el azokat az asztalomról.

– Most is az utcákon kódorog, és keresi a következő nőt, akiből fasírtot csinálhat.

– Jó, oké, vidd Jasont vagy Jamilt, vagy akit és ahányat csak akarsz.

– Köszönöm – mondtam, és komolyan is gondoltam. Gyorsan visszasöpörtem a képeket a mappába.

– Máshogy is elérhetted volna, Anita.

– Mit? Hogy érted?

– Kérhetted volna simán.

– Kérdés, hogy akkor is igent mondtál volna?

– Nem t’om. De nem fogom tudni kivenni a fejemből a képei-

det.

– Nekem előben is végig kellett nézmem. Nekem ne panaszkodj.

– Énem egy része elborzad tőlük, ahogy az egy normális embertől el is várható – kapta el villámgyorsan a karomat, hogy még a mozdulatot sem láttam. Alaposan megszorított. – Másik része viszont még sokáig nézegetné. Mert csak a húst látja bennük. A finom nyers húst.

Fenyegető morgás gyűrűzött ki a vakítóan fehér fogai közt.

– Sajnálalak, hogy ennyire utálod, ami vagy.

Hirtelen elengedte a karomat, hogy majd hanyatt estem. Nem lőkött, de nyilván eddig rántott maga felé.

– Válaszd ki, akit akarsz, és vidd. De menj.

– Ha lenne egy varázspálcám, te lennél az első, akin kipróbálnám, és emberré varázsolnálak. Száz százalékos emberré.

– Elhiszem. Tudom – nézett rám borostyánszín farkasszemekkel. – De nincs az a varázspálca, ami erre képes lenne.

– Annyira sajnálom, Richard.

– De innentől fogva az életet választom, Anita. Nem hagyom magam.

– Ezt viszont nem egészen értem.

– Eddig el akartam dobni az életemet. Már nem. Már nem keresem a halált, hanem elfogadom, ami van. Járjon ez bármivel is.

– Örülök. Bár még így sem tűnsz túl boldognak.

– Most menj, Anita, el kell kapnod a gyilkost.

Ez tény. Sőt, az idő sem nekem dolgozik. De akkor sem szívesen hagytam így magára.

– Bármit megtennék érted, Richard, hogy neked jobb legyen. Ugye tudod?

– Persze. Ahogy minden barátodért.

– Ha vita helyett már inkább beszélgetni szeretnél, csak hívj –

csóváltam a fejem, és az ajtóhoz mentem.

– Te is engem, ha épp nincs gyilkos, akit elkaphatnál. Hívj bátran.

Ennyiben maradtunk. De a kezét nem foghattam, még ha hagyta volna sem. Mert az utcán valahol kint csatangol Van Anders, aki némi szívfájdalomnál és érzelmi katasztrófánál sokkal nagyobb roncsolásra képes, ha nem kapcsolom le időben.

Jason és Jamil emberi alakban, Norman és Patricia pedig farkasként vágott neki a nyomozásnak mellettem. Normanre emlékeztem, de Patriciát az istennek sem tudtam elhelyezni az emberi térképen. Csak a nagy fehér farkast láttam benne, semmi többet. Nem cicóztunk, pórázra vettük őket, mert ha máskor nem, ma biztos az előbb-tüzelj-aztán-kérdezz jelszó él rendőri körökben. Nem akartuk a testi épségüket kockáztatni az utcán.

Van Anders lakásának a tövében kizipzároztuk a nejlonzacskót, amiben a szennyesből kitúrt ruháit hoztam, a farkasok beleszimmentek, és már vittek is, hogy csak úgy repültünk a pórázok végén. Le a járdán, keresztül-kasul az utcákon, hogy végül egy bevásárlóközpontba érjünk. A rendőrség lezárta az összes pályaudvart, repülőteret, autópályát, Van Anders meg hamburgert tömött a fejébe az eastfieldi bevásárlóközpont zabaudvarában. A pasasnak nincsenek idegei nyilván. Haját egy sildes sapka alá gyűrte, orrára gagyi napszemüveget tolt. Ez ám az álca! Persze, én csak ne pampogjak a sildes sapkám alá gyűrt sérómmal meg az ócska napszemcsómmal. De akkor is bepöccenek, ha a rosszfiúk koppintják a szerómat! Még szerencse, hogy nekem helyzeti előnyöm a méretem: a lógós gatyámban meg a kinyúlt pólómban simán eladhattak volna plázakamasznak. Mégis csak az én álcám nyert!

Jamilt és Jasont gyorsan hivatalosan is helyettesemmé emeltem, ez Jasonnak már amúgy is bejött... Csak tisztos távolból követtek, még így is félő volt, hogy Van Anders gyorsan megszimatolja őket. Mák, hogy egy bevásárlóközpontban nem jár a szél. A biztonsági szolgálatnak már bevillantottam a plecsnimet, tudták, hogy itt vagyok. De a rendőrséget nem riasztottam, és a plázát is

felesleges lett volna kiüríteni. Ilyenkor, kora délután amúgy sincs nagy tömeg. És nem kellett figyelmeztetnem meg a jogait ismer tetnem, egyszerűen csak le kellett szednem, és kalap-kabát. Bíró sági kivégzési határozatom volt róla.

A zabaudvarban is csak lézengtek, mondjuk, pechemre, illetve Van Anders szerencséjére az a kevés nép mind az ő asztala kör nyékén lebzselt. Közvetlen a szomszéd asztalnál egy gárda ka masz lopta a napot. Hogy ezek miért nem a suliban voltak?! Hív jam fel az anyjukat, vagy mi? Azok mellett meg egy anyuka há rom gyerkőccel: egy babakocsiban, nyakig joghurtos, mert épp etető-üzemmódban járt. De a másik kettő szanaszét totyogott, vagy inkább rohangált. Három-négy évesek...

A garázdálkodó ovisoktól bő öt méterre dekkolt, de a kama szok a szájában tereferéltek. Csak úgy zakatolt az agyam, hogy valami ütős taktikával eltávolítsam őket, amikor felálltak, a dzsuvát az asztalon hagyták, és elhúztak a plázába. Mikor is volt utoljára ekkora mákom?

Merthogy ennél magányosabban ma már nem kapom Van Anderst, az halál. Kénytelen voltam bekalkulálni az anyát a sok gyerekekkel kockázati tényezőnek. Nem hagyhatom, hogy megint meglógjon, ez egy kibiztosított atombomba. Ha most nem kapom el, megint gyilkol, és még jobban elsáncolja magát. Professzioná lis döntést hoztam: kisebb a veszteség, még ha valamelyik csám pás beszédeleg is a képbe, vagy anyuka hirtelen felpattan, és a tűzvonalba tolja a kocsiját. De nem fogják. Nyolcvan százalékgig biztos voltam a dolgomban, ennyi bizonytalansági tényező bele fért. Nem várhattam tovább.

Kezemben a pisztollyal begyorsítottam, a jelvényt a pólóm zsebére tűztem, nehogy valami bátor civil kommandósnak képzel je magát, és meg akarja menteni tőlem Van Anderst. Az anyuka mellett elhaladva emeltem célra a fegyvert, és a delikvens a nő

halk sikkantására kapta fél a kajájából a fejét. Rám nézett, a pletcsnimet meglátva halványan elmosolyodott, és egy embereset harapott a szendvicséből.

– Most majd ledarálja nekem a jogaimat, és figyelmeztet, hogy moccanni se merjek? – kérdezte teli szájjal. A tipikus holland akcentus.

– Nem – feleltem, és meghúztam a ravaszt.

A golyó kilökte a székből, és már zuhantában kapta a másodikat. Az elsőt kicsit elsiettem, nyilván a lámpaláz, de a másik feltette a pontot a műre, önmagában is halálos lett volna.

Azért még kettőt beleeresztettem a testébe, mielőtt a közelébe mentem volna. Szája tehetetlenül elnyílt, vér bugyborékkolt fel a torkából, kék pólóját lilára festve. Megkerültem, nagy ívben, hogy puskavégre kaphassam a fejét.

– Rendőrség először szól, nem lö – nyögte, aztán egy nagyobb gumónyi vért köhögött fel a saját mellkasára. Szépen vérzett.

– Nem rendőr vagyok, Van Anders, hanem hóhér – fűjtam ki a levegőt, és becéloztam a homlokát a két szeme közt.

– Nem – kerekedett el a szeme.

Meghúztam a ravaszt, és elnéztem, ahogy az agya nagy része a szék lábára robban, és az arca megsemmisül. A szeme kékebb volt, mint a képeken.

Bradley este hívott fel. Valahogy már nem volt kedvem munkába menni, miután egy emberi agyat trancsíroztam szét egy külvárosi pláza kismama-kisgyerek kombinációjú koradélutáni nagyközönsége szeme láttára. Nyilván öregszem, csak az lehet. Már ágyban voltam Micah és plüss pingvinem szoros ölelésében. Általában Micah karja elegendő otthonos meleget biztosít, és a plüssök mehetnek szabadságra, lent szoktak bulizni a nappaliban a kanapén, de most szükségem volt Sigmund szeretetére is. Egy plüss állat elvégre feltétel nélkül szeret, nem hányja a szemedre, hogy túlságosan is vérszomjas vagy, esetleg, hogy ma azért eléggé meggondolatlanul cselekedtél. Jó, eddig még Micah sem tett soha ilyesmit, de vele bármikor számítani kell rá. Az nem lehet, hogy egyszer ne nyissa ki a száját.

– Nemzetközi címlapsztori lett, Anita. A Post-Dispatch még egy sztárfotót is leköszölt a kivégzésről. Ahogy Van Anders homlokára hajol.

– Ja, már hallottam én is, hogy sikerült egy műszakicikkbolt elé exponálnom az aktust. Született mázlista vagyok – mondtam egykedvűen. Magam is elámultam, hogy mennyire belefáradtam már. Sőt. Mi a sőt a fáradthoz képest? Kimerült? Hullá?

– Jól van?

– Van itt pár barátom – húztam még szorosabbra Micah kezét a mellkasomon. Úgy ráfonódtam, mint egy kúszónövény, és még így is, a sok takaró dacára is fáztam. Fizikai képtelenség. – Ők vigyáznak rám. Nem hagyják, hogy túlságosan magamba forduljak.

– Meg kellett halnia, Anita.

– Tisztában vagyok vele.

– Akkor meg mi ez a kiüresedett hang?

– Azt a részt még nem olvasta, ahol a hároméves kisfiú hisztérikusan menekül előlem, hogy őt is meg akarom ölni, mint a bácsit a szendviccsel?

– Ha nem ölte volna meg...

– Nem kell, Bradley, nem kell. Felmértem magamban a helyzetet, és úgy döntöttem, tudatosan, hogy a szemtanúk testi épsége fontosabb, mint a lelki. És most sem bánom a döntést. Olyan nagyon.

– Rendben. Akkor más. Arra jutottunk, hogy Leo Harlan igazándiból Harlan Knox néven fut. Korábban ő is dolgozott azokkal, akik Heinricket és Van Anderst megbízták.

– Vajon miért nem lepődöm meg?

– Hívtuk a számot, amit megadott magának. Az előfizetés már nem él, csak egyetlen üzenet van a hangpostáján, egy bizonyos személynek – mondta, és elhallgatott. Én meg vártam az üzenetet.

– Nem is érdekli?

– Mondja már, Bradley, arra várok.

– Szóval – hallottam, hogy olvasni kezdi. – „Bocs, Ms. Blake, hogy nem támaszthatjuk fel az ösömet. Ha esetleg érdekli, tényleg létezik, helyesebben létezett. De a körülmények alakulása folytán úgy hiszem, a diszkréció lett az elsőrendű szempont. Ezért átmenetileg kénytelen vagyok visszamondani a megbízást.” Maga érti, mi ez a megbízás, amit átmenetileg kénytelen visszamondani?

– Asszem. Asszem, arra gondol, hogy pillanatnyilag túl zűrös lenne mindkettőnknek. Kösz, Bradley.

– Örülök, hogy én is segíthettem, Anita. Amúgy meg, bizonyos szempontból én kevertem bele magát. Ha nem erőltetem, hogy szövetségi kötelékbe kerüljön, Heinrickék ismeretlen megbízója sem figyel fel magára.

– Ne okolja magát, ami történt, megtörtént, a szemetet is eltakarítottuk. Innentől fogva kár rágódni rajta.

– Ugyanez él Van Andersre is.

– Tanácsadásban mindig is jobb voltam, mint megfogadásban. Ennyire ismerhetne már.

– Akkor csak annyit mondok, hogy éberség. Vigyázzon magára, Anita.

– Maga is.

– Viszlát, Anita, örülök, hogy találkoztunk.

Az „én is örülök”-nél már hallottam a kattánást. Letette. Lehet, hogy az igazságszolgáltatás van rossz hatással az ember telefonozási szokásaira?

Nathaniel jött be a szobába a *Charlatte, a kis pókkal* a hóna alatt.

– A konyhában volt. Valaki elkezdte olvasni, van benne egy másik könyvjelző is. Zane-re gyanakszom.

Micah-hoz bújtam, arcomat a mellkasába temettem, és ő ölelt, ahogy kell. Hátha kiöleli belőlem a sok rosszérzést.

– Ez a miénk. Vegyen magának saját példányt – motyogtam.

Nathaniel elmosolyodott, Micah megpuszilta a fejem búbját.

– Ki a soros ma este? – kérdezte Nathaniel.

– Majd én – mondta Micah –, hacsak nem szeretnél te olvasni, Anita.

– Nem, ma este sokkal jobban esne csak hallgatni – toltam be a hóna alá az arcomat.

Nathaniel bemászott a másik oldalra, és odaadta Micah-nak a könyvet. Talán kettejük melege a takaró alatt, talán Micah ott-honosan mély hangja, talán a kis pók története tehetett róla, nem tudom, csak az biztos, hogy kezdtem lassan átmelegedni. Milyen régen is olvastam utoljára ezt a könyvet! Sok lemaradásom halmozódott fel azóta. És a lemaradásaimnak fegyverekhez és gyilkolászáshoz semmi közük nem volt.

Dolph még mindig szabin van, én meg közben szervezem a nagy találkozást közte és a felesége, meg a fiuk és annak vámpír-neje közt. Nem tudom, van-e értelme, de Mrs. Dolph, vagyis Lucille megkért rá, hát szervezem.

Richard megbékélt végre. Jó, annyira azért nem, hogy megint járjunk, de már az komoly előrelépés, hogy nem akar folyamatosan öngyilkos lenni. Már ott tartok, hogy a boldogsága lassan fontosabb, mint hogy velem legyen az.

Asherrel és Jean-Claude-dal is rendeződtünk valamennyire, mondhatjuk úgy is, hogy randizgatunk. Az igaz, hogy a két-pasival-párhuzamosan műfajban már van bőven rutinom, de az még nekem is új, hogy a két pasi egyszerre van jelen a randin. De szokom.

Stephen és Gregory apja még mindig a városban héderel, Valentina és Bartolomé pedig ezen felbuzdulva engedélyt kért Jean-Claude-tól, hogy megölhessék. Az engedélyt meg is kapták, feltéve, hogy az ikrek is rábólintanak. Stephen pszichológusa viszont úgy véli, sokkal egészségesebb megoldás lenne, ha a fiúk maguk oldanák fel a problémát.

– Hát ezek szerint nekünk kell végezni vele – kommentálta Gregory a szakvéleményt.

– Szerintem nem pont így értette a doki – vont a vállát Stephen.

A vita azóta is tart kettejük közt, hogy hogyan is kellene kezelniük az embert, aki rémálomszerű gyermekkoruk megtestesítője. Én a magam részéről Valentina és Bartolomé álláspontját osztom. Ki kell taposni a belét a szemétládának. Ámbár ha Stephen agykurkásza szerint ez csak még nagyobb károkat okozna a fiúk-

nak, nem ragaszkodom hozzá. A lényeg, hogy ne szenvedjenek többet. Abból már túlságosan is kijutott nekik.

Viszont a nyitva hagyott kérdés nem jön rosszul a két gyerek-vámpírnak, és főleg Valentinának, aki szerintem nagyon is boldog, hogy nem kell Belle Morte közelében lennie, amikor az majd megindul Minden Sötétségek Anyja ellen. Tökéletesen osztom a nézetét.

Néha álmomban megjelenik a lüktető, növekedő sötét. Ha nem felejttem el a keresztmedálomat, nincs gáz, de ha valami miatt elveszem, és úgy maradok, garantáltan kísértetni kezd. A legegyszerűbb egy keresztetoválás lenne, csak abban nem vagyok biztos, nem lobban-e lángra a bőrömön. Az kínos lenne.

Felkerültem a Mobil Bevetések szakértői listájára, így ha valami nyavalyájuk akad szörnyetében, rám csörögnek. Parker kapitány marhára bepöccent, hogy az FBI természetfeletti problémákat részletező legújabb kiadványa mégsem annyira új. Úgy fest, az FBI-osok nem barátkoznak a szörnyetegekkel. Pedig szakmailag nem válna kárukra.

Larry is megjött a fejtágítóról, már frissen-ropogósan készen áll a szövetségi rendőrbíró rendkívül komplikált feladatának ellátására. Ahogy a nőülésre is, amire egy hónap múlva már sor is kerül. Tammy befenyegedett, hogy én is rajta vagyok a vendéglistán. És ezek nevezik magukat jó barátoknak!

Charlotte történetét még mindig nem fejeztük be. „A fűben tücskök ciripeltek. Szomorkás, véget nem érő daluk a nyarat siratta. ‘Vége a nyárnak, oda már’ énekelték. ‘Vége már, oda már, vége már...’” Vannak, akik szerint ez túlságosan is szomorú fejezet, de én szeretem. Már régen is nagyon szerettem. A nyárnak vége ugyan, de jön az őszi, és mindjárt október, amikor a legkékestelen ragyog az ég. Évek óta először... nem várjunk, ezt húzzuk ki, mert nem évek óta, hanem életemben először végre van valakim, akivel

kéz a kézben sétálghatok a kékségesen égszínkék ég alatt. Richarddal mindig csak a tervezgetésig jutottunk, hogy majd megyünk sétálni, de aztán a munkánk mindig fontosabb volt, és sose jutottunk el a megvalósításig. De most itt van nekem Micah. Vele kezdem megtanulni, hogy az embernek igenis időt kell szakítania arra, ami fontos. Nem hagyom magam, kinyesem az életből azt a kis boldogságot, amivel szolgálhat, mert ha nem ragadok meg mindent, akkor a mindennapok taposómalma bedarál.

Amikor Charlotte történetével végeztünk, Nathaniel a *Kincses szigettel* szeretné folytatni. Én benne vagyok.